JOHNNIE SOCIETY

Μυθιστόρημα

Γιάννης Φαρσάρης

ARTificial edition

Γιάννης Φαρσάρης

JOHNNIE SOCIETY

Μυθιστόρημα

www.johnnie-society.org

ΦΩΤΟ: Μανόλης Εργαζάκης

Ο **Γιάννης Φαρσάρης** γεννήθηκε στην Ιεράπετρα το 1973. Σπούδασε Επιστήμη Υπολογιστών στο Πανεπιστήμιο Κρήτης και Εκπαίδευση Ενηλίκων στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο. Ζει στο Ηράκλειο Κρήτης και εργάζεται ως Καθηγητής Πληροφορικής.

Από το 1999 δημοσιεύει διηγήματα και κείμενα για το διαδίκτυο σε περιοδικά και εφημερίδες, ενώ μετέχει στην Ομάδα Έκδοσης της εφημερίδας «Τέταρτο Μάτι» [www.4mati.gr]. Το "Johnnie Society" είναι το πρώτο του μυθιστόρημα.

Διατηρεί ιστολόγιο στην ηλεκτρονική διεύθυνση www.johnnie-society.org

[e-mail: giannis.farsaris@gmail.com]

JOHNNIE SOCIETY

Μυθιστόρημα

ISBN έντυπης έκδοσης: 978-960-930860-1

Έργο εξωφύλλου:
Ειρήνη Σπυριδάκη [www.spyridaki.gr]
"Ουραγοί εποχής", ελαιογραφία σε καμβά

Φωτογράφιση έργου εξωφύλλου:
Μανόλης Εργαζάκης [www.photoshot.gr]

Μακέτα εξωφύλλου:
Λευτέρης Παναγουλόπουλος [www.leftgraphic.gr]

«Τώρα ξέρω τι θέλω
ένα μαύρο τριαντάφυλλο
και τη δύναμη για να παλεύω»

Στέρεο Νόβα, “Μικρό αγόρι”

.:: I ::.

Το βλεμμα του ακολουθησε ενα περαστικο συννεφο πάνω απ' τα περίφημα λονδρέζικα κτίρια, καθώς ο ανοιξιάτικος ήλιος ποδηλατούσε βαριεστημένα. Ο Τζόνι έμπλεξε τα δάχτυλά του κι άρχισε να παρατηρεί με περιέργεια τους ανθρώπους γύρω του. Φιγούρες από κάθε γωνιά του πλανήτη ανακατεύονταν σ' ένα γιγάντιο πολύχρωμο ψηφιδωτό. Ο απροσδόκητος ήλιος είχε κολλήσει στα πρόσωπα όλων ένα αδιόρατο υπομειδίαμα. Τα περιττά ρούχα είχαν αφαιρεθεί και η κατάλευκη σάρκα τους συνέλεγε πολύτιμες αχτίδες.

«Πού να ζούσαν και στην ηλιοκαμένη Ελλάδα», συλλογίστηκε ευδιάθετος κι άναψε το μυριοστό τσιγάρο της ημέρας. Ακούμπησε απαλά την καστανή ματιά του στις παράξενες νωχελικές εγγλέζικες σιλουέτες και άφησε τις στιγμές να χαλαρώσουν. Στα χείλη του γεννήθηκε ένα στοχαστικό χαμόγελο. *«Είναι αυθεντική πόλη το Λονδίνο»*, παραδέχτηκε εντυπωσιασμένος και ξεκίνησε να βηματίζει αργά, νιώθοντας τον γιακά του ποτισμένο με στάλες ιδρώτα. Η μεσογειακή φιγούρα του μοναχικού γοητευτικού τριαντάρη τράβηξε τα βλέμματα των θηλυκών που προσπερνούσε. Τα πάντα ήταν άψογα πάνω του. Κορμοστασιά ευθυτενής, αποτέλεσμα πειθαρχημένης δίαιτας και γυμναστικής. Μαλλιά κατάμαυρα περιποιημένα, ελαφρώς κυματιστά. Πρόσωπο καθάριο, με γένια τριών ημερών. Βλέμμα ζεστό, διαπεραστικό μα και υπεροπτικό. Άρωμα διακριτικά αρρενωπό. Ντύσιμο πανάκριβο, στην αιχμή της μόδας. Με πέντε λέξεις, αρσενικό που δεν περνάει απαρατήρητο.

Αντικρίζοντας από μακριά τις γέφυρες του Τάμεση, θέλησε να τις κατακτήσει. Η μέρα ήταν ολοδική του και επιθύμησε να την πλημμυρίσει με πρωτόγνωρα στιγμιότυπα. Στην παρθενική του έξοδο από τα σύνορα της χώρας του, τα πάντα τού φαίνονταν αλλιώτικα. Καθώς περπατούσε, ένα δροσερό αεράκι άρχισε να του γαργαλάει τα μάγουλα.

Φτάνοντας στη μέση της γέφυρας έλιωσε τη γόπα με τη μύτη της μπότας του και κοίταξε κάτω στα μελανά νερά του διάσημου ποταμού. Έχωσε τα χέρια στις τσέπες του και σήκωσε ανέμελα τους ώμους. Το ελαφρό αεράκι σχημάτιζε μικρά κύματα που ζωντάνευαν το νερό. Του άρεσε πολύ το υγρό στοιχείο. Ήταν ικανός να κάθεται χιλιάδες ώρες ακίνητος να το χαζεύει. Ταξίδεψε πίσω στην παιδική του ηλικία, στο νησί όπου μεγάλωσε. Από την Πρωτομαγιά, που υποχρεωτικά έκανε το πρώτο του μπάνιο, μέχρι και την παρέλαση του Οκτώβρη ζούσε μαζί με τη θάλασσα. Τα καλοκαίρια έφευγε κάθε πρωί απ' το σπίτι ξυπόλυτος, φορώντας μονάχα το μαγιό του και γύριζε αργά το βράδυ βρώμικος κι εξουθενωμένος, αλλά γεμάτος από ζωή.

Ο άνεμος της μνήμης γέμισε μελαγχολική σκόνη το μυαλό του και αμέσως το πρόσωπό του σκοτείνιασε. Στα νερά του ποταμού είδε ζωγραφισμένη την εικόνα της αδικοχαμένης μητέρας του. Ο πόνος του ξεχείλισε για μια ακόμα φορά και τα μάτια του άρπαξαν φωτιά. Είχε καιρό να κλάψει για τους γονείς του, παρόλο που η σκέψη τους τον βάραινε διαρκώς. Από εκείνο το μελανό δευτερόλεπτο που έμαθε για τον αιφνίδιο θάνατό τους, μια σκιά σαν κοράκι ήρθε και κάθισε μόνιμα στην ψυχή του. Άφησε τα δάκρυα να κυλήσουν, ζητώντας να ξορκίσει την προσωπική του τραγωδία. Αν τον έβλεπαν από μια γωνιά του σύμπαντος, σίγουρα θα τον καμάρωναν. Είχε αρχίσει να σκαρφαλώνει γοργά τα σκαλιά της επιτυχίας και κάθε μέρα που περνούσε τον έφερνε εγγύτερα στην κορυφή. Το είχε ορκιστεί, άλλωστε, τη στιγμή που έκρυβαν τα φέρετρά τους για πάντα στην αγκαλιά της γης.

«Αχ πατέρα, ας μην έπινες τόσο εκείνο το βράδυ στον γάμο…», δαγκώθηκε κι έσφιξε τις γροθιές του ευθεία ψηλά στον ουρανό. Ήταν απίστευτα τραγικό αυτό που είχε συμβεί στους γονείς του, στη γλυκιά κυρία Σμαρώ και στον σεβάσμιο κύριο Λεωνίδα. Στη στροφή πριν τη σύνταξή τους, η ειμαρμένη δεν είχε σκοπό να τους αφήσει να ζήσουν ήρεμα κι ευτυχισμένα γεράματα. Επιστρέφοντας ξημερώματα από τον γάμο μιας δευτερανιψιάς τους, το αλκοόλ ανέλαβε το τιμόνι και τους οδήγησε ίσια στον γκρεμό. Πάγωσε για λίγο πάνω από τον τάφο και δεσμεύτηκε πως κάθε ενέργεια που θα έκανε εφεξής θα είχε την άτυπη έγκρισή τους. Ήξερε πως θα τον παρακολουθούσαν από ψηλά κι ήθελε διαρκώς να χαμογελούν.

«Θέλω να είστε περήφανοι για μένα», κραύγασε, προσπαθώντας να στείλει τη φωνή του στο υπερπέραν για να τους συναντήσει. Ήταν ο μοναχογιός τους κι έκαναν τα πάντα να τον στηρίξουν. Από παιδί τον έβλεπαν να ξεχωρίζει με ό,τι κι αν καταπιανόταν και οι επιδοκιμασίες δεν έλειπαν ποτέ από το στόμα τους. Τον καταπίεζαν, ήταν γεγονός, το έκαναν όμως με τόση ευαισθησία, που ποτέ δεν το αντιλήφθηκε ως βάρος. Θυμήθηκε τον πατέρα του να κλαίει σαν μικρό παιδί τη μέρα που ανακοινώθηκαν τα αποτελέσματα των εισαγωγικών εξετάσεων. Είχε αριστεύσει και το Οικονομικό τον περίμενε να του προετοιμάσει το λαμπρό μέλλον. Ο αποχωρισμός τους θα έμενε εσαεί χαραγμένος μέσα του, αφού το τελευταίο φιλί της μάνας του ήταν ό,τι πιο ιερό είχε βιώσει.

Τα βλέφαρά του άρχισαν πάλι να υγραίνονται, καθώς μόλις είχε συνειδητοποιήσει τι του έλειπε περισσότερο από τότε. Όταν ήταν μικρός, η μητέρα του ερχόταν ακροπατώντας στο κρεβάτι του λίγο πριν κοιμηθεί, για να τον σκεπάσει. Του χάιδευε τα μαλλιά, τον μύριζε απαλά, τον ασπαζόταν τρυφερά όπως μόνο μια μάνα ξέρει και πήγαινε να ξαποστάσει από την κούραση της ημέρας. Δεν παρέλειπε να το κάνει αυτό κάθε βράδυ, ακόμα κι όταν μεγάλωσε και τους επισκεπτόταν σπανιότερα στο νησί. Ακόμα κι όταν έμεινε ορφανός, δεν μπορούσε να κλείσει μάτι τη νύχτα αν δεν αισθανόταν της αύρα της μητέρας του, έστω και με τη μορφή μιας αόρατης πεταλουδένιας σκέψης. Εκείνη ήταν που είχε επιλέξει να τον φωνάζουν Τζόνι, προς τιμήν του παππού της που είχε φύγει μετανάστης στην Αμερική και είχε προσαρμόσει τ’ όνομά του.

Είχε τους γονείς του δίπλα του σε κάθε φάση της ζωής του, ακόμα κι όταν άφησε πίσω

του τη μικρή τους επαρχία κι έμεινε ανεξάρτητος στην πρωτεύουσα. Ζούσαν τα όνειρά του και ποτέ μα ποτέ δεν του επέβαλαν το παραμικρό. Τον στήριξαν στο μεταπτυχιακό που έκανε στο ίδιο Πανεπιστήμιο και παραβρέθηκαν στην απονομή να τον θαυμάσουν δακρυσμένοι από κοντά. Μετά ήρθαν οι δύσκολες νύχτες του στρατού και η είσοδος στην αγορά εργασίας. Ένιωθε καθημερινά όλα εκείνα τα χρόνια την ανάγκη να μιλήσει κάθε βράδυ μαζί τους για να πάρει κουράγιο, αλλά και για να μην ανησυχούν. Στα πρώτα βήματα της επαγγελματικής του καριέρας εξακολούθησαν να τον βοηθούν οικονομικά, προκειμένου ν' ανταπεξέλθει στους πρώτους χαμηλούς μισθούς. Και δεν παρέλειπαν να του θυμίζουν διαρκώς δύο πράγματα: *"Να σέβεσαι τους ανώτερούς σου"*, τον παρότρυνε ο πατέρας του. *"Να πηγαίνεις πάντα καλοντυμένος και περιποιημένος στη δουλειά"*, τον συμβούλευε μειλίχια η μητέρα του.

Ο Τζόνι είχε βάλει τον πήχη πολύ ψηλά και ήθελε γρήγορα να σκαρφαλώσει στην κορυφή. Τώρα πια, λίγο μετά τη στροφή των τριάντα χρόνων, η θέση του στην πολυεθνική Εταιρεία δικαιολογούσε απόλυτα τις προσδοκίες του. Η απεριόριστη εμπιστοσύνη των προϊσταμένων προς εκείνον τον γέμιζε ευθύνες αλλά και όνειρα. Βρισκόταν στο Λονδίνο, στην έδρα της πολυεθνικής, με σκοπό να παρακολουθήσει ένα υψηλού επιπέδου σεμινάριο. Απ' όλα τα πολυάριθμα στελέχη είχαν επιλέξει να στείλουν εκείνον, γεγονός που τον έκανε κάτι παραπάνω από ευτυχή.

Τα τελευταία εφτά χρόνια που είχε ριχτεί με πάθος στον αγώνα της επαγγελματικής καταξίωσης, μονάχα μια φορά είχε δειλιάσει κι είχε νιώσει αδύναμος να τα καταφέρει. Ήταν η μέρα που έπρεπε να παρατήσει τα πάντα στη μέση και να γυρίσει στη μικρή του πόλη, για να κηδέψει τους γονείς του. Η γη άρχισε να καταρρέει κάτω από τα πόδια του, καθώς ό,τι πιο πολύτιμο είχε βρισκόταν μετέωρο στο χθες. Το παρόν ήταν βασανιστικά οδυνηρό και το αύριο τον φόβιζε ολοκληρωτικά. Προσπαθούσε ακόμα να ξεχάσει τη στιγμή που αντίκρισε από μακριά το σπίτι των παιδικών ανέμελων χρόνων του, γεμάτο βουβά στεφάνια στην εξώπορτα. Όλοι οι συγγενείς ήταν μαζεμένοι γύρω από το συζυγικό νεκροκρέβατο και τον κοιτούσαν σιωπηλοί. Μπροστά στους παγωμένους γονείς του δεν έσπασε ούτε λεπτό, δεν έβγαλε κουβέντα μέχρι την ώρα της κηδείας. Έσφιγγε τα δόντια, αποτυπώνοντας τις τελευταίες εικόνες μαζί τους.

"Κουράγιο, παιδί μου, ζωή σε λόγου σου. Ήταν καλοί άνθρωποι οι μακαρίτες. Να ζήσεις να τους θυμάσαι", ήταν η μόνιμη επωδός που αντιλαλούσε στ' αυτιά του. Τότε ήταν ακριβώς που, χωρίς καλά - καλά να το σκεφτεί, πήρε τη μεγάλη απόφαση. Για κείνον ένας δρόμος μοναχά υπήρχε, να προχωρήσει μπροστά. Στο βλέμμα των συγγενών του έβλεπε οίκτο κι αυτό ήταν κάτι που πραγματικά σιχαινόταν. Κανείς ποτέ δεν τον είχε λυπηθεί στον έως τότε βίο του και δεν ήθελε με τίποτα ν' αρχίσει να του συμβαίνει. Έπρεπε ν' αφήσει πίσω όλα όσα θα τον κρατούσαν δέσμιο του πόνου. Επισκέφτηκε το αμέσως επόμενο πρωινό της κηδείας ένα μεσιτικό γραφείο, όπου και ανέθεσε την πώληση της οικογενειακής του περιουσίας. Δεν ήταν δα κι από καμιά πλούσια οικογένεια. Το πατρικό του σπίτι, τίποτα παραπάνω από μια τυπική επαρχιακή μονοκατοικία και δυο ελαιώνες όχι ιδιαίτερης αξίας, προίκα της μητέρας του. Όσο βαθιά λαχταρούσε να επισκέπτεται το μέρος που μεγάλωσε, τόσο ήθελε να εξαφανιστεί μακριά και να μην ξαναγυρίσει.

Πριν αποχαιρετήσει για πάντα τη μικρή του πόλη, τα βήματά του τον οδήγησαν στο πιο οικείο μέρος. Ένα παλιό γερμανικό τσιμεντένιο κυλινδρικό πολυβολείο κοντά στο σπίτι του, όπου παιδί συνήθιζε να πηγαίνει καθημερινά και να καταστρώνει τα σχέδιά του. Έμεινε εκεί για λίγα λεπτά μόνος, σαν καπετάνιος στη μέση του ωκεανού χωρίς πυξίδα. Διαπίστωσε βουβά πως τα χρόνια της αθωότητας είχαν περάσει ανεπιστρεπτί. Γυρνώντας στην Αθήνα, ρίχτηκε με τα μούτρα στη δουλειά, ζώντας πια αποκλειστικά για το μέλλον που έπρεπε να κατακτήσει. Λεπτό όμως δεν έπαψαν να αντηχούν στην κάθε μέρα του οι ανάσες των γονιών του.

Μια φωνή ενός μικρού παιδιού τον διέκοψε απ’ τον μαύρο λήθαργο των σκέψεών του και τον επανέφερε στην πραγματικότητα. Ήταν ντάλα μεσημέρι και η κίνηση στη βρετανική πρωτεύουσα είχε πυκνώσει ιδιαίτερα. Κούμπωσε τη ζακέτα του, σταύρωσε τα μπράτσα κι άρχισε να περπατάει προς την απέναντι όχθη της γέφυρας. Άρχισε ξανά να παρατηρεί τα πρόσωπα των ανθρώπων. Ήταν η αγαπημένη του συνήθεια αυτή. Να κάθεται αμέριμνος και να χάνεται στις εκφράσεις των ανθρώπων. Στο δημοτικό η δασκάλα τούς είχε πει πως το πρόσωπο είναι ο καθρέπτης της ψυχής. Στ’ αυτιά ενός μικρού παιδιού ακούστηκε παράταιρο, κατάλαβε όμως γρήγορα πως ήταν η μεγαλύτερη σοφία που είχε ακούσει. Από τότε, ενστικτωδώς, άρχισε να περιεργάζεται τις φυσιογνωμίες των ανθρώπων, ιδίως των αγνώστων. Μέρα με τη μέρα καλλιεργούσε την ικανότητά του να βλέπει μέσα απ’ τα μάτια τους και να διακρίνει ακόμα και τα πιο μύχια συναισθήματά τους. Έτσι με τον καιρό άρχισε να αντιπαθεί τους κατσούφηδες και τους ανθρώπους με τα σκληρά χαρακτηριστικά. Ένιωθε την ψυχή τους μαύρη και σκοτείνιαζε αυτομάτως και η δική του. Θα προτιμούσε να αποφεύγει να τους κοιτάζει, συνέχιζε όμως να το κάνει ξέροντας πως η κακία είναι αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητας.

Γι’ αυτό κι εκείνος επεδίωκε να είναι πάντα πρόσχαρος και χαμογελαστός με όλους. Προσφιλής του συνήθεια ήταν να λέει μικρά κοφτά ανέκδοτα που ελαφραίνουν την ατμόσφαιρα και δημιουργούν κλίμα ζεστασιάς. Είχε καταφέρει να μετατρέψει ολάκερο τον πόνο που έκρυβε μέσα του σε χιούμορ, ώστε να αισθάνεται πρωτίστως ο ίδιος πολύ καλύτερα. Στις επαγγελματικές συναντήσεις που διαρκώς λάμβανε μέρος, είχε τη μοναδική ικανότητα να δημιουργεί αμέσως ένα ευχάριστο κλίμα εμπιστοσύνης. Δεν χόρταινε επίσης να κοιτάζει τις εκφράσεις των μικρών παιδιών. Αυτή η πρωτόγονη αθωότητα τον κυρίευε ολάκερο και τον έκανε άλλον άνθρωπο. Δεν ήταν τυχαίο άλλωστε, πως ο τοίχος του προσωπικού του γραφείου ήταν γεμάτος από απίστευτες φατσούλες μωρών, που συνεχώς κατέβαζε απ’ το Διαδίκτυο. Κανένας συνάδελφός του στη δουλειά δεν παρέλειπε να περάσει έστω και για ένα λεπτό από το γραφείο του καθημερινά. Οι ατάκες του ήταν δολοφονικές και όλοι επέστρεφαν στα γραφεία τους κεφάτοι. *“Είσαι η ψυχή του τμήματός μας”*, του έλεγε συχνά ο κύριος Συμεών, ο Προϊστάμενός του κι εκείνος χαμήλωνε σεμνά το κεφάλι, μην μπορώντας να του εξηγήσει πως δεν άντεχε να βλέπει φάτσες μουτρωμένες.

Άναψε τσιγάρο, ρούφηξε βαθιά τον καπνό και τον φύσηξε με δύναμη σηκώνοντας ψηλά το κεφάλι. Συνεχίζοντας τη μοναχική του διαδρομή, έστριψε στο πρώτο σταυροδρόμι που βρήκε μπροστά του. Ο τεράστιος δρόμος με τα καταστήματα που απλωνόταν στα πόδια του, τον έκανε να λάμψει. Είχε ένα ολόκληρο απόγευμα μπροστά του για να ψωνίσει. Άκουγε διαρκώς για την καταπληκτική ποιότητα που μπορεί να βρει κάποιος στη

λονδρέζικη αγορά κι ήταν προετοιμασμένος να φορτώσει άσχημα την πιστωτική του. Κυκλοφορούσε πάντα καλοντυμένος και παρακολουθούσε με περισσό ενδιαφέρον τα ανδρικά περιοδικά μόδας. Ήξερε θαυμάσια να ταιριάζει τα χρώματα μεταξύ τους, αν και έδειχνε μια ιδιαίτερη εμμονή στα γήινα. Οι αποχρώσεις του καφέ ήταν η αδυναμία του.

«Καλά μου το έλεγαν λοιπόν πως το Λονδίνο είναι η χαρά του "σοπάκια"!», αναφώνησε κι άρχισε να προσηλώνεται στις βιτρίνες, μένοντας για αρκετά λεπτά μπροστά στην καθεμιά. Ήταν ενθουσιασμένος με την ιδέα πως θα έκανε μια καλή ανανέωση στην γκαρνταρόμπα του. Στο μυαλό του ήρθαν αμέσως οι στενοί συνεργάτες του στην Εταιρεία, στους οποίους όφειλε να κρατάει από ένα δώρο στην επιστροφή του. Πίστευε ότι τα δώρα έπρεπε πάντα να είναι χρηστικά κι έκρινε πως ένα καλοδιαλεγμένο ρούχο θα ήταν ιδανικό. Ήθελε όμως να το επιλέξει ειδικά για τον καθένα και να μην πέσει στην παγίδα των μαζικών επιλογών. Αφοσιώθηκε στο πολύχρωμο υφασμάτινο σύμπαν και ρίχτηκε αχόρταγα στις αγορές.

Το απόγευμα τον βρήκε φορτωμένο με τσάντες. Είχε ψωνίσει αρκετά δώρα και δυο καταπληκτικά κοστούμια συν ένα δερμάτινο σακάκι για τον εαυτό του. Αποκαμωμένος κατευθύνθηκε προς το ξενοδοχείο. Θα έμενε μια ολόκληρη εβδομάδα στο Λονδίνο και θα είχε την ευκαιρία να επισκεφθεί ξανά την αγορά. Φτάνοντας στο πολυτελές δωμάτιό του, έπεσε για μερικά λεπτά στο κρεβάτι. Πολύ ευχαρίστως θα έριχνε έναν υπνάκο, αλλά δεν ήθελε ν' αφήσει ούτε στιγμή να πάει χαμένη. Είχε αρχίσει να πεινάει και αποφάσισε να βγει αμέσως για φαγητό. Ούτως ή άλλως και στην καθημερινότητά του αργά το απόγευμα έτρωγε. Πρόσεχε πολύ τη δίαιτά του και ακολουθούσε το ευρωπαϊκό πρόγραμμα διατροφής. Δυνατό πρωινό, ποιοτικό φαγητό το απόγευμα, αμέσως μετά τις βασικές επαγγελματικές του υποχρεώσεις και ποτέ βραδινό. Εάν λόγω δουλειάς ή λόγω παρέας αναγκαζόταν να βρεθεί νύχτα σε εστιατόριο, προτιμούσε μια σαλάτα μόνο και ανθρακούχο νερό.

Κατηφόρισε τον πολύβουο δρόμο κάτω απ' το ξενοδοχείο του κι άρχισε ν' αναζητά εστιατόριο που να τον εμπνεύσει. Είχε ακούσει από συναδέλφους που σπούδασαν στο Λονδίνο πως τα κινέζικα ήταν εξαιρετικά και θέλησε να μυήσει το στομάχι του στην αυθεντική τους γεύση. Δεν άργησε να συναντήσει κάποιο που του φάνηκε προσεγμένο και προχώρησε στα ενδότερα. Ο νεαρός Κινέζος που τον υποδέχτηκε του έκανε ιδιαίτερη εντύπωση με την προθυμία του και την καλή του διάθεση. Συμπαθούσε από παιδί τους κιτρινόδερμους, καθώς ήταν όλοι από τη φύση τους αεικίνητοι και μονίμως πρόσχαροι. Η μυρωδιά των μπαχαρικών που πλανιόταν στον αέρα τον οδήγησε να επιλέξει ένα δυνατό πιάτο. Συνήθιζε να δοκιμάζει διαρκώς καινούργιες γεύσεις στα εστιατόρια που σύχναζε, αναζητώντας πάντα το διαφορετικό, όπως έκανε και στη ζωή του άλλωστε. Δυστυχώς δεν ήξερε καθόλου να μαγειρεύει και ως εκ τούτου, θεωρούσε την τέχνη του ανακατέματος των υλικών υψηλή ιεροτελεστία. Παρήγγειλε δύο άγνωστα σ' αυτόν φαγητά με την ένδειξη του πικάντικου κι άρχισε να περιεργάζεται τον χώρο.

Οι τοίχοι ήταν γεμάτοι με παράξενες εικόνες πολεμιστών και δράκων από κινέζικους μύθους. Μειδίασε ελαφρά, όταν θυμήθηκε πως όλα σχεδόν τα ελληνικά παραμύθια έκρυβαν και κείνα το φόβητρο ενός δράκοντα. Τον γοήτευαν από παιδί εκείνες οι ιστορίες και θα ήθελε μεγαλώνοντας να έχει την τιμή, όντας ιππότης, να σκοτώσει το θηρίο που κρατούσε

φυλακισμένη την αγαπημένη του πριγκίπισσα. Ένιωσε ένα μικρό τσιμπηματάκι στην καρδιά με τις αναδυόμενες σκέψεις. Είχε περάσει τα τριάντα κι η δικιά του πριγκίπισσα δεν είχε φανεί ακόμα στον δρόμο του. Αν και είχε μοιραστεί τις νύχτες του με δεκάδες κοπέλες, καμιά δεν έμοιαζε με την αέρινη οπτασία που έβλεπε στα παιδικά του όνειρα.

Στο διπλανό ακριβώς τραπέζι ένα ανέμελο νεαρό ζευγάρι είχε μόλις τελειώσει το φαγητό του και επιδιδόταν σ' ένα παθιασμένο φιλί. Τα βλέφαρα φτερούγιζαν αντανακλώντας το πάθος τους και η αλογοουρά της όμορφης κοπέλας λικνιζόταν με χάρη στην πλάτη της. Χαμογέλασε συγκαταβατικά, καθώς χαιρόταν ιδιαίτερα να βλέπει ερωτευμένους ανθρώπους να πετάνε στα σύννεφα. Είχε νιώσει αρκετές φορές ερωτευμένος με κάποιες απ' τις γυναίκες που είχε κατά καιρούς στο πλάι του, όμως ο χρόνος ερχόταν αμείλικτος ν' αποδείξει ότι ήταν ένας απλός ενθουσιασμός. Η ιστορία δίδασκε ότι ο Τζόνι πάντα έφευγε πρώτος από τις σχέσεις του. Εκείνο το γκρίζο δευτερόλεπτο που διαισθανόταν ότι σπαταλάει τις σταγόνες της ψυχής του σ' έναν δεσμό χωρίς μέλλον, εξαφανιζόταν χωρίς δεύτερη σκέψη. Αντιλαμβανόταν την ψυχή του ως πεπερασμένη κι ήθελε να διαφυλάξει το μεγαλύτερο δυνατό μέρος της ατόφιο για τη δικιά του μελλοντική πριγκίπισσα της καρδιάς του.

Η μικροκαμωμένη Κινεζούλα με τον δίσκο διέκοψε τις αφηρημένες σκέψεις του. Η γείωση ήταν απολύτως ευχάριστη με την αχνιστή καβουρόσουπα, τα "γουόντον" και τα "ντάμπλινγκ" να προσφέρουν ένα δυνατό χάδι στους γευστικούς αισθητήρες. *«Η κινέζικη επιλογή μου αποδεικνύεται ιδανική για την περίσταση»*, μονολόγησε ανυπόνομα και ρίχτηκε στη μάχη των τσοπ - στικς.

Έξω είχε αρχίσει να σουρουπώνει και η πιο λατρεμένη του ώρα της ημέρας τον βρήκε πάλι στους λονδρέζικους δρόμους να σέρνει αργά τα βήματά του. Είχε φτάσει η στιγμή για την πιο χαλαρωτική απόλαυση. Διάλεξε μια καφετέρια σ' έναν πολύβουο πεζόδρομο και κάθισε να απολαύσει τον διπλό εσπρέσσο του, ενώ ο ήλιος προσπαθούσε να κρυφτεί πίσω από τα επιβλητικά κτίρια. Η καφεΐνη άρχισε να ρέει στις φλέβες του, σε αρμονική συντροφιά με τη νικοτίνη. Το συνηθισμένο του εκρηκτικό μίγμα ξύπνησε τις αισθήσεις του, βοηθώντας τον να ρουφήξει απερίσπαστος τις τελευταίες αχτίδες του πορτοκαλίζοντος στρογγυλού άρχοντα. Ένα αίσθημα ευεξίας και πληρότητας τον κατέλαβε μονομιάς. Άρχισε να χαζεύει ξανά τους περαστικούς και να μεταφέρεται νοητά στις επόμενες μέρες του σεμιναρίου.

Η εκπαίδευσή του στις νέες τεχνικές μάρκετινγκ, που είχε σκοπό να εφαρμόσει η μητρική Εταιρεία σ' ολόκληρη την Ευρώπη για τα προϊόντα της, ήταν ευκαιρία χρυσή που δεν σκόπευε ν' αφήσει ανεκμετάλλευτη. Μόλις θα γύριζε στην πατρίδα όφειλε να μετεκπαιδεύσει τους συνεργάτες του στις νέες μεθόδους και ήταν αποφασισμένος να αριστεύσει στο σεμινάριο. Τράβηξε μια γεμάτη γουλιά από τον καφέ του και κάθισε αναπαυτικότερα στην καρέκλα. Απολάμβανε τη δημιουργική μοναξιά του όσο τίποτε άλλο. Βρισκόταν απεσταλμένος στην πρωτεύουσα του πολιτισμού για να κάνει άλλο ένα μεγάλο βήμα στην καριέρα του και το γεγονός τον γέμιζε αυτοπεποίθηση.

Η κίνηση στον πεζόδρομο αυξανόταν διαρκώς κι εκείνος αφέθηκε και πάλι στο κυνήγι των προσώπων. Παρατηρούσε σχολαστικά κάθε τους μορφασμό, επιζητώντας να εισβάλει

λαθραία στις σκέψεις τους και η προσωπική του βάση δεδομένων γέμιζε διαρκώς με νέο πολύχρωμο περιεχόμενο. Ο δρόμος μπροστά του ήταν στολισμένος από παράξενες γυναίκες όλων των φυλών. Είχε μεγάλη αδυναμία στις όμορφες, προσεγμένες γυναίκες. Θεωρούσε πραγματικό θηλυκό όποια ήξερε με μαεστρία ν' αναδεικνύει τα δυνατά σημεία που της χάρισε η φύση. Τοποθετούσε ιεραρχικά το στυλ πιο ψηλά απ' τα γονίδια. Η τελευταία πινελιά στο βάψιμο, το περιττό αξεσουάρ, η όρθια θέση του στήθους, το σεμνό αλλά αγέρωχο βλέμμα, οι απαλές κινήσεις των χεριών, το σταύρωμα των ποδιών, ήταν οι απλές λεπτομέρειες που ξεχώριζαν.

Πίστευε ακράδαντα πως οι αληθινές γυναίκες είναι εκπληκτικές ηθοποιοί. Οι ατελείωτες ώρες πρόβας μπροστά στο ανδρικό κοινό από τα χρόνια της πρώιμης εφηβείας, τις εκτοξεύουν σε επίπεδα ύψιστης υποκριτικής. Θεωρούσε πάντα τον έρωτα σαν μια θεατρική σκηνή, όπου οι γυναίκες ζουν την κάθε τους μέρα σαν πρεμιέρα. Γυναίκα είναι εκείνη που δεν κοιτάζει ποτέ έναν άγνωστο άνδρα - θεατή στα μάτια. Αφήνει να κυλήσει ικανό διάστημα, μέχρις ότου εκείνος προσηλωθεί πάνω της επίμονα και διεκδικητικά. Επιλέγει από ένστικτο, σαν κόμπρα, τη στιγμή που θα του ρίξει μία και μοναδική θανατηφόρα ματιά, λίγο πριν αποχωρήσει απ' το σκηνικό. Ο άνδρας, έχοντας περάσει τη βασανιστική δοκιμασία της αδιαφορίας, νιώθει το ακαριαίο κοίταγμά της να καρφώνεται σαν κεντρί στην καρδιά του. Αποχωρώντας αυτοκρατορικά, έχει ήδη θέσει τους κανόνες της. Εκείνη βασίλισσα στον θρόνο, εκείνος πιστός ιππότης αφιερωμένος στη γοητεία της. Το παιχνίδι συνεχίζεται με απανωτές πολλαπλές δοκιμασίες, μέχρι ν' αποφασίσει εκείνη να δώσει το οριστικό τέλος. Αρνητικό για το πλήθος των θαυμαστών, θετικό για τον έναν και μοναδικό κατακτητή του απόρθητου κάστρου της. Η πραγματική γυναίκα, πριν ταχθεί στο πλευρό του άρχοντά της, είναι πεπεισμένη ότι κάνει την ορθότερη επιλογή και δεν αλλάζει γνώμη μέχρι το τέλος της ζωής της.

Το πολύβουο πλήθος ξεχυνόταν μπροστά του σαν ορδή μυρμηγκιών. Ένα συνονθύλευμα χρωμάτων, αρωμάτων και εκφράσεων γέμιζε το κινηματογραφικό πανί του οπτικού του πεδίου. Κάθισε αναπαυτικότερα στην καρέκλα του, απολαμβάνοντας ως το μεδούλι τα λεπτά. Ένιωθε πολύ μικρός μπροστά στην απεραντοσύνη του κόσμου που προσπερνούσε γοργά. Η παρατήρηση διεκόπη από έναν καυγά στο γειτονικό του τραπέζι. Δύο μεσήλικες αναψοκοκκινισμένοι Εγγλέζοι είχαν αρχίσει να φωνασκούν με έντονες χειρονομίες. Η γοητεία της κλειδαρότρυπας τον μαγνήτισε. Αφοσιώθηκε στα λεγόμενά τους για να μετάσχει νοητά στην κουβέντα, αλλά δεν έβγαζε και πολλά από τη βαριά προφορά τους. Λάτρευε την ανθρώπινη ψυχή ο Τζόνι σε όλες τις εκφάνσεις της και του άρεσε να βλέπει ανθρώπους να βιώνουν έντονα τις εξάρσεις τους. Είτε επρόκειτο για καυγά, είτε για μέθεξη, είτε για έκσταση. Προσηλώθηκε στους σπασμούς των προσώπων τους, που έδειχναν φορτισμένα. Ξαφνικά, χωρίς αναστολή, ο πλέον εύσωμος και εκδηλωτικός εξ αυτών σήκωσε το τεράστιο ποτήρι του με την μπύρα και το τσούγκρισε μ' εκείνο του συνομιλητή του. Ακολούθησε μια παύση αμηχανίας μεταξύ των δύο, που μετατράπηκε κατόπιν σ' ένα ηχηρό γέλιο. Ο Τζόνι χαμογέλασε πλατιά κι έμεινε να τους κοιτάει σιωπηλός να συνεχίζουν τη λογομαχία τους.

Έκλεισε τα μάτια και αφέθηκε να καταγράψει όσα ζούσε. Στο μαύρο φόντο των

βλεφάρων του μια απρόσκλητη λάμψη άρχισε να μεγαλώνει. Όταν τα άνοιξε ξανά, οι κόρες του άρχισαν να διαστέλλονται αυτόματα. Στο οπτικό του πεδίο, ακριβώς ανάμεσα στους δύο άνδρες, ανακάλυψε μια φωτεινή γυναικεία οπτασία. Μια καστανή πανέμορφη κοπέλα ήταν η λάμψη που αποτυπώθηκε στα βλέφαρά του. Καθόταν μόνη, ξεφυλλίζοντας ένα γυναικείο περιοδικό και απολαμβάνοντας το αεράκι που της χάιδευε τα μαλλιά. Φορούσε ζακέτα με γούνινο γιακά κι είχε ένα εξαίσιο πρόσωπο με πεταχτά κατακόκκινα μήλα. Συγκεντρώθηκε μαγνητισμένος στα σκούρα της μάτια. Ήταν σαγηνευτικά και παραδόξως οικεία σ' αυτόν. Έμοιαζαν με μάτια ινδιάνας, καθώς τελείωναν σε μια παράξενη σχισμή και εξέπεμπαν μια πρωτόγνωρη θαλπωρή που τον καθήλωσε. Αναστέναξε ηχηρά και ξεροκατάπιε.

Από το οπτικό του πεδίο χάθηκαν ξαφνικά οι δυο πρωταγωνιστές του καβγά, το πολύβουο πλήθος, η λονδρέζικη ατμόσφαιρα. Τράβηξε αμήχανα μια ρουφηξιά από το τσιγάρο του κι ένιωσε το αίμα να κυλάει γρηγορότερα στις φλέβες του. Η νεαρή κοπέλα ήπιε μια γουλιά απ' τον χυμό της μασουλώντας αφηρημένα το καλαμάκι και βυθίστηκε ξανά στο περιοδικό της, τυλίγοντας με νάζι μια τούφα απ' τα μαλλιά στο δάχτυλό της. Παρατηρώντας την προσεκτικότερα, προσδιόρισε την ηλικία της γύρω στα είκοσι πέντε. Οι σκιές του προσώπου της διαγράφονταν αχνές και τα χαρακτηριστικά της έδεναν σε μια αξιοθαύμαστη αρμονία. Το περίγραμμα των χειλιών της, οι λεπτές διαγώνιες γραμμές των φρυδιών της, τα μακριά ίσια μαλλιά της. Άρχισε ασυναίσθητα να χτυπάει τα δάχτυλά του στο τραπέζι κι αναζήτησε τη ζεστασιά του βλέμματός της. Δεν κατάφερε όμως να το συναντήσει, γιατί η κοπέλα ήταν προσηλωμένη στο διάβασμά της. Όταν σήκωσε αργά το δεξί της χέρι και ακούμπησε τον δείκτη απαλά στα χείλη της, μια νάρκη ανατινάχτηκε μέσα του. Φωτίστηκε ολόκληρη μ' αυτό που διάβαζε κι ένα ελαφρό μειδίαμα στόλισε την όψη της. Ο Τζόνι ψηλάφησε αμήχανα τα μικροσκοπικά γένια στα μάγουλά του, αφουγκράστηκε τους χτύπους της καρδιάς του και θαύμασε τη θεόσταλτη εικόνα. Η οπτασία της άγνωστης κοπέλας γινόταν όλο και πιο οικεία κι η τυχαία ανακάλυψή του αποδεικνυόταν κοσμογονική αποκάλυψη.

Επιχείρησε να θυμηθεί αν κάπου είχε ξανασυναντήσει την ύπαρξη με τη μικροσκοπική ελιά πάνω απ' τα χείλη. Βρισκόταν στο κέντρο του Λονδίνου, σ' ένα μέρος που δεν είχε ξαναεπισκεφθεί ποτέ, χαζεύοντας μια άγνωστη θηλυκή μορφή κι όμως ήταν σαν να την ήξερε χρόνια. Το μυαλό του έκανε χιλιάδες συσχετισμούς ταυτόχρονα κι ένιωσε ίλιγγο ταξιδεύοντας σε ενδόμυχες διαδρομές. Καθώς χωνόταν βαθιά στο πηγάδι της μνήμης του, η μορφή της φάνταζε ολοένα και πιο γνώριμη.

Θυμήθηκε τη γιαγιά του να του εξιστορεί παραμύθια μπροστά στο τζάκι, μέχρι να σφαλίσει τα βλέφαρά του. Η γέρικη φωνή της ήταν σαγηνευτική και τον συνέπαιρνε. Οι φλόγες από το τζάκι ξεπετάγονταν απειλητικά κι έβλεπε στα παιχνιδίσματά τους τις σφοδρές μάχες που έδινε το πριγκιπόπουλο με τον δράκο, για να σώσει την αγαπημένη του. Ταυτιζόταν πάντα με τον αγέρωχο πρωταγωνιστή που γινόταν ήρωας για τη γυναίκα που ποθούσε. Βυθισμένος στην αύρα της απεναντινής θηλυκής οπτασίας, άρχισε απροσδόκητα να ξαναζεί τις άγουρες φαντασιώσεις του. Όσο μακρύτερα ταξίδευε στην ουτοπία, τόσο ο γρίφος της οικειότητας του προσώπου της άγνωστης έμοιαζε να

ξεδιαλύνεται.

Ένα γούρλωμα έκπληξης συνόδευσε τη λύση: Η γυναίκα του διπλανού τραπεζιού προσέγγιζε το στερεότυπο της δικιάς του πριγκίπισσας, που έπλαθε στη φαντασία του από παιδί! Άρχισε να αισθάνεται μια λάβρα να του καίει τα εσώψυχα.

Πήρε μια γεμάτη ανάσα και προσπάθησε να συντονιστεί ξανά με το περιβάλλον. Οι ήχοι από το πλήθος τρύπωσαν πάλι στ' αυτιά του, οι δύο Εγγλέζοι μπήκαν εκ νέου στο οπτικό του πεδίο και τα στιβαρά λονδρέζικα κτίρια επανήλθαν στο ντεκόρ του. Παρήγγειλε άλλον έναν διπλό εσπρέσσο μαζί με ανθρακούχο νερό. Ήθελε ν' ακούσει τις φουσκάλες της φύσης να εκρήγνυνται στο λαρύγγι του, προσπαθώντας να σπάσουν τη δυνατή γεύση του καφέ. Κοίταξε ξανά τη νεαρή άγνωστη κι άναψε τσιγάρο για ν' απολαύσει την ακούσια συντροφιά της. Η κοπέλα σήκωσε το απορροφημένο βλέμμα της από το περιοδικό και κοίταξε το πλήθος, πεταρίζοντας τα βλέφαρά της. Έριξε μια νευρική ματιά στο ρολόι της και ήπιε μια τελευταία βιαστική γουλιά απ' τον χυμό της. Φύλαξε το περιοδικό στην τσάντα της κι έβγαλε το κινητό της, πιέζοντας νευρικά τα πλήκτρα. Το βουητό του πλήθους δεν του επέτρεπε ν' ακούσει τη φωνή της, αν και θα το ήθελε πολύ για να συμπληρώσει τη μαγική εικόνα της. Κλείνοντας το τηλέφωνό της σηκώθηκε και φόρεσε ένα τζιν μπουφάν, κάνοντας νόημα στον σερβιτόρο να πληρώσει. Κοιτάζοντάς την όρθια, κύκλωσε νοητά το κορμί της και θαύμασε τις ιδανικές της αναλογίες που ταυτίζονταν μοναδικά με τα πρότυπα της αισθητικής του. Βλέποντάς την έτοιμη να φύγει, σκέφτηκε να σηκωθεί να της μιλήσει πριν εξατμιστεί, ξέροντας εξαρχής πως οι πιθανότητες ήταν εναντίον του. Αμφιταλαντεύτηκε για μερικά δεύτερα μέσα στη βουή της άγνωστης ατμόσφαιρας, χρόνος ικανός για να χαθεί εκείνη με μερικά βήματα στο ποτάμι του πλήθους. Απογοητευμένος από τα μουδιασμένα του αντανακλαστικά, μισόκλεισε τα μάτια κι αναστέναξε ζαλισμένος από το ονειρικό του ταξίδι.

«*Πάει, χάθηκε η πριγκίπισσα! Μια τέτοια γυναίκα θέλω δώρο για τα γενέθλιά μου, καλέ Θεούλη…*», μουρμούρισε με παράπονο και βυθίστηκε ξανά στο πριγκιπάτο της εσωστρέφειάς του.

Η νύχτα είχε γιγαντωθεί απειλητικά, όταν με αργά βήματα ξεκίνησε να επιστρέφει στο ξενοδοχείο του. Η πρώτη του μέρα στο Λονδίνο ήταν μοναχική, αλλά γεμάτη όμορφες παραστάσεις. Ανέβηκε στο δωμάτιό του κι άρχισε να μαζεύει τον νου του στις υποχρεώσεις. Η επόμενη μέρα ήταν η πρώτη του σεμιναρίου κι έπρεπε να προετοιμαστεί για να την αντιμετωπίσει. Έβαλε την τηλεόραση να παίζει σιωπηλά κι άρχισε να χάνεται στο πολύχρωμο γυαλί. Την αντιμετώπιζε ως μια συσκευή προβολής αποκλειστικά εικόνων και αρνιόταν πεισματικά να τις συνοδεύσει με τον ήχο τους. Τη χειριζόταν σαν ένα βουβό περισκόπιο στον κόσμο και προτιμούσε να τη συνδυάζει με έθνικ μουσική που λάτρευε. Ήπιε μια μεγάλη γουλιά ουίσκι απ' το μπουκάλι του μπαρ κι έριξε μια ματιά έξω στα φώτα της πόλης.

Η εικόνα της μικρής δεσποινίδας επισκέφτηκε απρόσκλητη τις σκέψεις του και αυτόματα γέννησε συνειρμό. *«Ώστε υπάρχεις τελικά κρυμμένη στον κόσμο, μικρή μου Δουλτσινέα»*, ψιθύρισε απαλά και δάγκωσε αμέσως τα χείλη του με αυτό που ξεστόμισε. Διαβάζοντας μικρός τον υπέροχο Δον Κιχώτη, είχε πιστέψει στην ιεροσύνη της ουτοπικής

του αγάπης για τη Δουλτσινέα, δεν είχε τολμήσει όμως ποτέ να την ταυτίσει με καμία από τις γυναίκες που είχε γνωρίσει. Μια άγνωστη μοναχά ήταν δυνατό να προσωποποιήσει τη δικιά του πριγκίπισσα, μιας και η απομυθοποίηση ερχόταν πάντα μέσα από τη γνωριμία. Όταν οι φίλοι του τον ρωτούσαν γιατί δεν μένει ποτέ σταθερός σε μια σχέση, τους απαντούσε περιπαικτικά: *"Κάνω έρευνα αγοράς πρώτα, σαν καλός μαρκετάς που είμαι!"*. Με αργές κινήσεις έβγαλε τα ρούχα του, φόρεσε την πυτζάμα του και ξάπλωσε να ξεκουράσει το κορμί του. Ο Μορφέας δεν άργησε να έρθει να του σφαλίσει τα βλέφαρα.

Η επόμενη μέρα ξημέρωσε ηλιόλουστη, ενεργητική και γεμάτη φρέσκα συναισθήματα. Τινάχτηκε από το κρεβάτι ανανεωμένος και κατευθύνθηκε αμέσως προς το παράθυρο. Τράβηξε μια δυνατή τζούρα νέας πνοής, τεντώθηκε για να ξυπνήσουν όλοι οι μύες και έτριψε απαλά τα βλέφαρά του. Πέταξε με νευρικές κινήσεις τα ρούχα του κι έμεινε γυμνός μπροστά στο παράθυρο με την πόλη χαλί μπροστά του. Αντιλαμβανόμενος τη σημειολογία της στιγμής, μειδίασε αυτάρεσκα και κατευθύνθηκε νωχελικά προς το λουτρό για ένα ζεστό ντους. Άφησε το νερό να σβήσει από πάνω του κάθε ίχνος χαλάρωσης και νωθρότητας και κοίταξε τον εαυτό του στον καθρέπτη. Αντίκρισε την ένταση των ματιών του, έκανε μερικές αστείες γκριμάτσες και χαμογέλασε στην αυτοπεποίθησή του. Με αργές κινήσεις άρχισε να προετοιμάζεται για το πρωινό αναζωογονητικό του ξύρισμα. Θεωρούσε τη διαδικασία του ξυρίσματος ως αρσενική ιεροτελεστία και ακολουθούσε πάντα, όπου κι αν βρισκόταν, την παραδοσιακή μέθοδο με τη σαπουνάδα και τη λεπίδα. Μια ζωογόνος κρέμα κάλυψε ευεργετικά την επιδερμίδα του και γέμισε τον αέρα με την αρρενωπή μυρωδιά της.

Η μέρα που μόλις άρχιζε περιλάμβανε το εισαγωγικό μέρος του σεμιναρίου κι έπρεπε τα έμβολα της μηχανής του να δουλεύουν στο μέγιστο. Έβγαλε από την ντουλάπα ένα γκρι κοστούμι και μια κόκκινη ριγέ γραβάτα κι άρχισε να ντύνεται με προσοχή, ξέροντας καλά ότι το περιτύλιγμα ομορφαίνει τη ζωή και προκαλεί χαμόγελο. Και το χαμόγελο των άλλων το είχε περισσή ανάγκη, όχι από ναρκισσισμό και ματαιοδοξία, αλλά ως θεμέλιο αισιοδοξίας. Έριξε δυο ελαφρά σκαμπίλια στα μάγουλά του να τεντώσει τα νεύρα του και κατέβηκε για πρωινό. Ένας δυνατός καφές κι ένας χυμός ήταν ό,τι ακριβώς χρειαζόταν.

Μόλις πήρε τις απαραίτητες θερμίδες του βγήκε στον πολύβουο δρόμο. Τα μαύρα παλιομοδίτικα ταξί ξεχώριζαν με την προσωπικότητά τους και εντυπωσιάστηκε από την ευγένεια του οδηγού που ανέλαβε να τον οδηγήσει στον τόπο του σεμιναρίου. Αφέθηκε στη γρήγορη εναλλαγή των εικόνων της πόλης και έβγαλε το κινητό του για να μιλήσει με τον Προϊστάμενό του στην Ελλάδα. Του περιέγραψε με τα καλύτερα λόγια την πόλη και το ξενοδοχείο που του είχαν κλείσει και δήλωσε πανευτυχής από τη συμμετοχή του στο διεθνές σεμινάριο.

«Κράτα όσες περισσότερες σημειώσεις μπορείς, γιατί οι πωλητές μας σε περιμένουν μόλις γυρίσεις», ήταν η τελευταία ενθαρρυντική προτροπή του κυρίου Συμεών, λίγο πριν κλείσουν. Πίστευε πολύ στον νεαρό ο Προϊστάμενος κι εκείνος τον είχε σαν πνευματικό του πατέρα και καθοδηγητή στη δουλειά.

Ένα εκπληκτικά μοντέρνο κτίριο με επιβλητική αρχιτεκτονική ξεπρόβαλε από μακριά. Η καρδιά του Τζόνι άρχισε να χτυπά δυνατά, μόλις αντίκρισε το τεράστιο αγαπημένο

λογότυπο της Εταιρείας του. Περνώντας την είσοδο λούστηκε από ματαιοδοξία, καθώς τα μεγάλα εταιρικά σαλόνια που από χρόνια είχε ονειρευτεί, απλώνονταν μπροστά του για να τον φιλοξενήσουν. Δηλώνοντας την άφιξή του στη Γραμματεία, εφοδιάστηκε με το ειδικό καρτελάκι που έπρεπε να κρεμάσει στο πέτο. Κάτω από το σήμα της Εταιρείας ήταν τυπωμένο τ' όνομά του και δίπλα η ένδειξη "Greece". Μια ενδόμυχη εθνική υπερηφάνεια τον πλημμύρισε, σαν τους αθλητές που έχουν τη χαρά να εκπροσωπούν τη χώρα τους σε μεγάλες διεθνείς συναντήσεις. Συγκινήθηκε έντονα όταν ο υπεύθυνος του σεμιναρίου τού έσφιξε εγκάρδια το χέρι καλωσορίζοντάς τον και προχώρησαν μαζί στην μεγάλη συνεδριακή αίθουσα.

Θόλωσε μπροστά στην εικόνα. Μερικές δεκάδες στελέχη από κάθε γωνιά της Ευρώπης ήταν εκεί στο επιβλητικό ψηλοτάβανο αμφιθέατρο, για να συμμετάσχουν στο σημαντικότερο εταιρικό γεγονός της χρονιάς. Κάθισε στην ιδιαιτέρως αναπαυτική θέση του και ένιωσε την ψυχή του να διαστέλλεται, έτοιμη να ρουφήξει κάθε λέξη που θ' ακουγόταν από το βήμα. Το επίσημο καλωσόρισμα του ευρωπαίου Προέδρου της πολυεθνικής Εταιρείας ακολούθησαν οι απαραίτητοι εισαγωγικοί χαιρετισμοί των ανώτερων Διοικητών και εν τέλει, στο βήμα ανέβηκε ο Διευθυντής Μάρκετινγκ Ευρώπης. Τους αγκάλιασε όλους με το βλέμμα του, τα μάτια του άρχισαν να πετούν σπίθες και αρχίζοντας την ομιλία του, τα χέρια του έδιναν τον ρυθμό σαν να ήταν διευθυντής ορχήστρας. Ο λόγος του ήταν βαθυστόχαστος και οραματικός και κάθε του λέξη ήταν γεμάτη πίστη για τη νέα μακρόπνοη στρατηγική που θα απογείωνε τις πωλήσεις των προϊόντων τους. Το ανομοιογενές ακροατήριο έμενε καθηλωμένο σε κάθε του κίνηση, σε κάθε του συλλογισμό. Ο Τζόνι είδε τον εαυτό του ως μέλος μια γιγάντιας οικογένειας, που ήταν φανατικά ταγμένη σ' έναν υπέρτατο ιερό στόχο. Μπαίνοντας αμέσως στο κλίμα άρχισε να κρατά με μανία σημειώσεις, για να μην του ξεφύγει ούτε η παραμικρή λεπτομέρεια. Ήθελε, επιστρέφοντας στην Ελλάδα, να θαμπώσει προϊσταμένους και υφισταμένους και να δικαιώσει την επιλογή τους.

Η μέρα κύλησε γρήγορα και δημιουργικά με εμπνευσμένες παρουσιάσεις. Το μεσημεριανό διάλειμμα για ένα εξόχως πλούσιο γεύμα τού έδωσε την ευκαιρία να συγχρωτιστεί με τους αλλοεθνείς συναδέλφους του. Ήταν όλοι τους νεαροί έως τριάντα πέντε ετών, με άψογο ντύσιμο και αφοπλιστική άνεση στον λόγο και στη σωματική επικοινωνία. Αποτελούσε κι εκείνος κρίκο μιας εκλεκτής αλυσίδας στελεχών που μαζεύτηκαν για να μοιραστούν εμπειρίες, βιώματα, αλλά προπαντός γνώσεις. Οι γυναίκες της σύναξης ήταν στην πλειονότητά τους ξανθιές, εκθαμβωτικά όμορφες, γεμάτες δυναμισμό και γοητεία υπεροχής. Η ζεστή αύρα του και το πλατύ χαμόγελό του, σε συνδυασμό και με την ένδειξη "Greece" στο πέτο, κέρδιζαν αμέσως τις εντυπώσεις και τον καθιστούσαν επίκεντρο των συζητήσεων. Άπαντες είχαν μια καλή κουβέντα για την Ελλάδα, που είτε είχαν επισκεφτεί, είτε σκόπευαν να επισκεφτούν γοητευμένοι από το γαλάζιο της θάλασσας και του ουρανού, αλλά και τον αρχαίο πολιτισμικό πλούτο. Εκείνος μοίραζε αφειδώς προσκλήσεις και συνέλεγε επιφωνήματα ενθουσιασμού. Η εμπειρία του Λονδίνου άφηνε μέσα του απανωτές επικαλύψεις χαράς και ολοκλήρωσης. Οι επόμενες μέρες προμηνύονταν γεμάτες γνώση, δημιουργία και σίγουρα βήματα στην καριέρα και την

εμπειρία του. Ρίχτηκε με περισσότερη όρεξη στην καρδιά της εκδήλωσης, με μια σκέψη σφηνωμένη στο μυαλό: *«Όταν αγαπάς αυτό που κάνεις, κάθε λεπτό είναι αφορμή για ολοκλήρωση».*

Ήταν ήδη απόγευμα, όταν οι εργασίες της πρώτης ημέρας έλαβαν τέλος. Όλοι φαίνονταν κουρασμένοι και φορτισμένοι, αλλά γεμάτοι από νέες οπτικές. Το πάθος στις εισηγήσεις, αλλά και στις ερωτήσεις ξεχώριζε. Η ώρα της πρώτης ανάπαυλας είχε φτάσει και άρχισε η ομαδική αποχώρηση. Η πρόσκληση για έναν καφέ χαλάρωσης στην προκλητικά ντυμένη Λώρα, την Ιταλίδα παρτενέρ της Ομάδας Εργασίας του, ήταν αυθόρμητη και ειλικρινής.

«Έλληνες και Ιταλοί, ούνα φάτσα ούνα ράτσα. Αν κεράσω τον καφέ, θα μου χαρίσεις λίγο απ' το υπέροχο γέλιο σου;», της σφύριξε αισθαντικά στο αυτί. Η άμεση αποδοχή της τον αποζημίωσε για την κούραση της ημέρας. Χωρίς δεύτερη σκέψη επιβιβάστηκαν σ' ένα ταξί και κατευθύνθηκαν προς τον Τάμεση. Η Ιταλίδα αποδείχτηκε λαλίστατη και εξαιρετικά κεφάτη, ξεδιπλώνοντας το μεσογειακό της ταμπεραμέντο. Η βόλτα δίπλα στα νερά του ποταμού ήταν κάτι παραπάνω από ευχάριστη, αφού είχαν να μοιραστούν κοινές εμπειρίες απ' τη δουλειά τους. Ο Τζόνι άρχισε να αναγνωρίζει το μέρος. Ήταν οι δρόμοι που την προηγούμενη μέρα περιδιάβαινε μόνος, επιζητώντας να μπει στο κλίμα της μεγαλούπολης. Αναζήτησε την καφετέρια που τον είχε απρόσμενα φιλοδωρήσει με τη μορφή της αιθέριας άγνωστης. Χάρηκε μόλις την εντόπισε κι η κουβέντα τους συνεχίστηκε με τη συνοδεία ισχυρών δόσεων νικοτίνης και καφεΐνης, που είχαν και οι δυο ανάγκη.

Η Λώρα ήταν μια αντικειμενικά όμορφη γυναίκα και ο Τζόνι αφοσιώθηκε στη μελέτη των συσπάσεων των μυών του προσώπου της. Λάτρευε τους εκφραστικούς ανθρώπους και οι χειρονομίες που συνόδευαν κάθε της λέξη ήταν γοητευτικά έντονες. Άρχισε να του εξιστορεί λεπτομερώς όμορφες και άσχημες εμπειρίες από τη δουλειά στη χώρα της, όπως και περιστατικά από προηγούμενες εταιρείες. Εκείνος με χιούμορ διάνθιζε την κουβέντα με πιπεράτες πτυχές από τις επαφές του με πελάτες και συνεργάτες. Όταν η κουβέντα πήγε στον ερωτικό τομέα, έκπληκτος διαπίστωσε πως είχε μπροστά του μια φανατική σαν εκείνον εργένισσα, που χαιρόταν την καριέρα της με μικρές περιπέτειες, χωρίς το βάρος μιας μόνιμης σχέσης. Η ιδέα να μοιραστεί τη νύχτα μαζί της, που του είχε γεννηθεί στα έδρανα του σεμιναρίου, άρχισε πια να ανθίζει με σιγουριά μέσα του.

Όταν μετά τον καφέ παρήγγειλαν αλκοόλ, το κλίμα έγινε ακόμα πιο θερμό. Τα βαμμένα σε τόνο χρυσαφί νύχια της κροτάλιζαν στο κρυστάλλινο ποτήρι, δίνοντας τον παλμό. Ο Τζόνι άρχισε να χαλαρώνει και να απολαμβάνει τη συντροφιά της, αφήνοντας το δροσερό αεράκι να συμπληρώνει ευχάριστα το σκηνικό. Μια πολύχρωμη πεταλούδα που ήρθε και κάθισε για λίγο στο τασάκι τον ενθουσίασε και παρήγγειλε ακόμα δύο ποτά. Η δεύτερή του μέρα στο Λονδίνο εξελισσόταν κάτι περισσότερο από συναρπαστική.

Η ευδαιμονία των στιγμών του διακόπηκε απρόσμενα. Πετάχτηκε από την καρέκλα του κι έμεινε σαν άγαλμα να χαζεύει τη θηλυκή οπτασία που μόλις βολευόταν στο παραδιπλανό τους τραπέζι. Κι όμως ήταν πάλι Εκείνη, συντροφιά με μια φίλη της. Ταχυπαλμία, νευρικότητα και εφίδρωση τον κυρίευσαν. Η Λώρα τα έχασε βλέποντας την απότομη αντίδρασή του κι άρχισε να τρώει αμήχανα τα νύχια της. Ο Τζόνι κατέβασε μονορούφι το

ουίσκι του και γύρισε την πλάτη στην απρόσκλητη αφυπνίτρια των αισθήσεών του, αποκλείοντάς την εντελώς απ' το οπτικό του πεδίο. Η ακούσια παρουσία της είχε αρχίσει να δρα καταλυτικά στην ψυχολογία του κι ένιωσε άβολα, μιας κι ένα λεπτό νωρίτερα απολάμβανε το παιγνίδι κατάκτησης της Λώρας.

Η κουβέντα μαζί της συνεχίστηκε σε πιο ουδέτερα και ανιαρά πεδία, καθώς η μορφή της του φαινόταν πια αδιάφορη και ξένη. Η σπιρτάδα του είχε απρόσμενα εξατμιστεί και η γοητεία της προσέγγισης είχε πια ολοκληρωτικά χαθεί. Η Λώρα το κατάλαβε κι έδειξε να ενοχλείται. Στην προτροπή του για άλλο ένα ποτό επικαλέστηκε την ένταση της ημέρας και του ζήτησε ευγενικά ν' αποχωρήσουν. Εκείνος πλήρωσε ιπποτικά τον λογαριασμό, παρά τις έντονες αντιρρήσεις της Ιταλίδας και τη βοήθησε να φορέσει το σακάκι της. Φεύγοντας, δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί σε μια τελευταία ματιά προς το απρόσκλητο αντικείμενο του πόθου του. Περνώντας ακριβώς πάνω από το τραπέζι της τα βλέμματά τους συναντήθηκαν για μερικά εκατοστά του δευτερολέπτου κι εκείνος πάγωσε μαγεμένος από τα σχιστά ζεστά της μάτια. Πήρε γεμάτη αναπνοή και ακολούθησε τη συνοδό του στον δρόμο για τα ταξί. Στη διαδρομή ήταν αμίλητος κι η Λώρα μάταια πάσχιζε να κρατήσει τα προσχήματα. Λίγο πριν κατέβει στο ξενοδοχείο της, τον ρώτησε διακριτικά αν τον πείραξε κάτι που είπε. Εκείνος κούνησε αρνητικά το κεφάλι και της έδωσε ένα απαλό φιλί στο μάγουλο. Το μεθυστικό άρωμά της τρύπωσε στα ρουθούνια του και καταράστηκε τη λωλή του μοίρα που δεν την οδήγησε στο κρεβάτι του. Ένα πικρό χαμόγελό της τον καληνύχτισε.

Έφτασε στο ξενοδοχείο του εξουθενωμένος από τις έντονες παραστάσεις της ημέρας, έχοντας ανάγκη από απόλυτη μοναξιά. Κατευθύνθηκε γοργά προς το δωμάτιό του, πέταξε βιαστικά τα ρούχα του κι έπεσε ξερός στο κρεβάτι. Άναψε ταυτόχρονα το πορτατίφ κι ένα τσιγάρο. Το ένα για να τον φωτίζει και το άλλο για να τον σκοτίζει. Έτριψε τα μάτια του και δοκίμασε να ιεραρχήσει τις σκέψεις του. Το μυστικό της ψυχικής του ηρεμίας ήταν η καθημερινή νυχτερινή σιωπηλή ανασκόπηση γεγονότων και συμβάντων και το ημερήσιο σβήσιμο που έκανε το ερχόμενο πρωί. Από τότε που ο πόνος ήρθε και κάθισε σιωπηλά στη ζωή του με τον θάνατο των γονιών του, έμαθε να ζει την κάθε μέρα σαν να ήταν η τελευταία. Και αισθανόταν τυχερός κάθε πρωί που ξυπνούσε και κινούσε να παλέψει για τον στόχο του.

Είχε έρθει στο Λονδίνο να συλλέξει εμπειρίες επαγγελματικής, αλλά και προσωπικής πλήρωσης και η Λώρα έπρεπε να είναι το ερωτικό επιστέγασμα. Είχε υποσχεθεί στον εαυτό του πως θα ζούσε την κάθε μέρα δυνατά, ρουφώντας εξαντλητικά κάθε της πτυχή. Όμως αντί να την έχει στην αγκαλιά του εκείνη τη νύχτα, αγκάλιαζε σφιχτά το μαξιλάρι και ένιωθε ένα μαράζι να τον πνίγει. Το κορμί του ήταν μουδιασμένο και τα μάγουλά του έκαιγαν από την έκπληξη της συνάντησης για δεύτερη φορά με την ίδια κοπέλα των ονείρων του. Η μορφή της είχε κάνει απροειδοποίητη νυχτερινή απόβαση στο μυαλό του. Τον λοξοκοίταζε από ψηλά σαν Μεγάλος Αδερφός κι εκείνος δεν μπορούσε να κρυφτεί. Η γύμνια του έβγαινε ολάκερη κι έμοιαζε σαν μικρό παιδί έτοιμο να κλάψει.

Κράτησε το κεφάλι του με τα δυο του χέρια και βάλθηκε να καταλάβει τι του είχε συμβεί. Το νευρικό του γέλιο κάλυψε τη σιγή του δωματίου. Γέλαγε με τα ίδια του τα χάλια. Έψαχνε επίμονα μια ζεστή ψυχή να τον αγγίξει κι έτυχε μια νεαρή κοπέλα στην

άκρη του πουθενά να τον γεμίσει παραισθήσεις. Γύρισε μπρούμυτα, σκέπασε το κεφάλι του με το μαξιλάρι με σκοπό να κοιμηθεί, συλλογιζόμενος το σεμινάριο της επόμενης μέρας. Θυμήθηκε τη Λώρα και πικρογέλασε. *«Ίσως αύριο έρθεις να μου διώξεις τα φαντάσματα της νύχτας»*, ψιθύρισε και κάπου εκεί χάθηκε στην αγκαλιά των σιωπηλών, μουσκεμένων από ιδρώτα σεντονιών.

Το επόμενο πρωί ξύπνησε πιασμένος από έναν άσχημο ύπνο. Ακολούθησε το κλασικό του πρωινό σύστημα εγέρσεως, με μη ικανοποιητικά αποτελέσματα. Η επερχόμενη μέρα ήταν απολύτως προβλέψιμη. Βγαίνοντας στον δρόμο καλημέρισε τον παγωμένο αέρα, τον σύμμαχο στον αγώνα του ξυπνήματος. Δεν παρέλειψε στη διαδρομή να μιλήσει ξανά με τον Προϊστάμενό του, αλλά και με δύο από τους πιο στενούς του συνεργάτες στην Εταιρεία για να μπει ξανά στο κλίμα της δουλειάς.

«Μην ξεχάσεις να μου κρατάς δυο μικρά ζουμερά Λονδρεζάκια», ήταν η πονηρή ατάκα του αγαπημένου του συναδέλφου αλλά και κολλητού Διονύση, που κατάφερε να του φτιάξει το κέφι πρωινιάτικα. Ευθύμησε κι άρχισε ξανά να χαζεύει την πόλη, ισιώνοντας τον κόμπο της γραβάτας του.

Το γνώριμο κτίριο του σεμιναρίου δεν άργησε να ξεπροβάλει κι άφησε γενναίο πουρμπουάρ στον ευγενέστατο μεσήλικα Εγγλέζο, μόνο και μόνο γιατί τον άφησε απερίσπαστο στους στοχασμούς του. Οι πρωινές στιχομυθίες στο φουαγιέ ήταν γεμάτες κέφι και ο Τζόνι βρέθηκε στο στοιχείο του. Οι περιποιημένες χαρωπές φατσούλες των ευρωπαίων συναδέλφων τον ενέπνεαν και τον έκαναν ξανά να αισθανθεί μέλος μιας ελίτ χωρίς σύνορα, γεγονός που ήρθε να επιβεβαιώσει το αντικείμενο της δεύτερης μέρας: "*Επηρεασμός των συνηθειών των καταναλωτών με τη χρήση τεχνικών Μάρκετινγκ*". Αισθάνθηκε ότι συμμετέχει μεγαλειωδώς σ' ένα διευθυντήριο που καθορίζει τη σκέψη των ανθρώπων. Το πανηγυρικό κλίμα της αίθουσας τον παρέσυρε σε ζωηρό χειροκρότημα, μόλις ο πρώτος ομιλητής κατέβηκε απ' το βήμα. Θυμήθηκε τα λόγια του Προέδρου της Εταιρείας κατά τη έναρξη του σεμιναρίου και αγαλλίασε: "*Η Εταιρεία μας έχει έναν και μοναδικό στόχο, τη μεγιστοποίηση του κέρδους έναντι του ανταγωνισμού. Κι εσείς είστε τα πιο πολύτιμα εργαλεία, για να πετύχουμε όλοι μαζί το όραμα της Εταιρείας. Βάλτε τα δυνατά σας!*".

Ήταν εξαιρετικό στέλεχος ο Τζόνι και τον πλήρωναν καλά για να τον έχουν στο δυναμικό τους. Ο υψηλός μισθός τού επέτρεπε να ζει άνετα, να συντηρεί τις ανάγκες του και να κινείται με υπεροπτικό ύφος στους ανώτερους κύκλους. Κοίταξε με καμάρι το ταμπελάκι στο πέτο και αισθάνθηκε ξανά δέος. Το σεμινάριο ήταν θησαυρός γνώσεων και οι ομιλητές εξόχως μεταδοτικοί. Όταν βρέθηκε να συμμετέχει στο πρώτο "case study", εντυπωσιάστηκε με τ' αποτελέσματα. Σήκωσε το κεφάλι να επιβεβαιώσει τις σωστές απαντήσεις στον φωτεινό πίνακα και είδε τη Λώρα να του κλείνει το μάτι από μακριά. Της έκανε νόημα ότι θα τα πουν μετά και υποσχέθηκε αυτοστιγμεί στον εαυτό του πως θα επεδίωκε την επερχόμενη νύχτα το άρωμά της να ποτίσει τα σεντόνια του. Υπολόγισε πως είχε πάνω από βδομάδα να πλαγιάσει με γυναίκα κι ένιωσε τις ορμές του να εκρήγνυνται. Το νεύμα επιβεβαίωσης της νεαράς Ιταλίδας άπλωσε μια σκόνη ευδαιμονίας στην ψυχή του. Συγκεντρώθηκε ξανά στο σεμινάριο και τα λεπτά διαχύθηκαν δημιουργικά. Λίγο πριν το τέλος, κρατώντας κάποιες τελευταίες σημειώσεις, αισθάνθηκε τα βλέφαρά του βαριά.

Ήταν ο κακός ύπνος της προηγούμενης νύχτας που βγήκε στην επιφάνεια και χρειαζόταν επειγόντως καφεΐνη και χαλάρωση.

Αυτομάτως η σκέψη του πήγε στην καφετέρια που τον είχε φιλοξενήσει τα δύο προηγούμενα βράδια. Σφάλισε τα βλέφαρα και αμέσως δύο πύρινες σφαίρες ζωγραφίστηκαν. Ήταν τα μάτια Εκείνης που αγωνιούσε να διώξει από τον νου του όλη τη μέρα στη δίνη του σεμιναρίου. *«Λες;»*, αναρωτήθηκε σιωπηλά και αμήχανα, κοιτάζοντας τους δείκτες του ρολογιού του. Πλησίαζε η ώρα που τα δύο προηγούμενα βράδια απολάμβανε τον καφέ και την οπτασία της. Κάπου μέσα στην ίδια πόλη τον περίμενε το σημαντικότερο ραντεβού της ιστορίας του κι εκείνος ήταν απών. Πανικοβλήθηκε και σηκώθηκε να πάει στην τουαλέτα. Έριξε νερό στο πρόσωπό του και χωρίς να σκουπιστεί, κατευθύνθηκε στο μπαρ για μια γρήγορη δόση καφεΐνης. Ανάβοντας το πρώτο μετά από ώρα τσιγάρο του, παρατήρησε αφηρημένα τον κόσμο να βγαίνει από την αίθουσα του σεμιναρίου, με τις πολύχρωμες γραβάτες των ανδρών να σπάνε τη μονοτονία των σκούρων κουστουμιών. Ένα φιλί στο μάγουλο τον ξύπνησε απ' το νυσταλέο χάσιμό του. Η ολόχαρη φατσούλα της Λώρας τού έφτιαξε τη διάθεση. Το βλέμμα της γυάλιζε, ξέχειλο από υποσχέσεις. Τα δάχτυλά της άρχισαν να του χαϊδεύουν απαλά τον σβέρκο, ενώ του περιέγραφε μια εκπληκτική θεατρική παράσταση που θα ήθελε να παρακολουθήσουν. Ενοχλημένος από το βουητό γύρω του με τόσο κόσμο μαζεμένο, κοίταξε τη χαρούμενη Ιταλίδα και στάθηκε διστακτικός μπροστά στο σταυροδρόμι των αποφάσεων.

«Δεν θα καταφέρουμε να τα πούμε απόψε, γλυκιά μου, έχω ραντεβού με κάποιον φίλο που σπουδάζει εδώ. Θα βγούμε όμως σίγουρα αύριο», αυτοσχεδίασε. Δεν έμεινε για πολύ στον χώρο να δει το αποθαρρυμένο ύφος της Λώρας και εξαφανίστηκε στους δρόμους. Ένιωσε τις τσέπες του γεμάτες πέτρες. Χρειαζόταν μοναξιά κι ένα ταξί να τον οδηγήσει στην γνώριμή του καφετέρια. Πλησιάζοντας, σκούπισε τις σταγόνες ιδρώτα που είχαν σχηματιστεί στο μέτωπό του. Αδυνατούσε να συναισθανθεί το άτοπο της παρόρμησής του. Άφηνε τη χαμογελαστή διαθέσιμη Λώρα για να κυνηγήσει ένα άγνωστο απροσδιόριστο κορίτσι, που δεν ήξερε καν αν βρισκόταν εκεί. *«Βρε, μπας και με χτύπησε η ματαιόδοξη αποκοτιά των ανθρώπων να κυνηγούν πάντα το άπιαστο, περιφρονώντας το εφικτό;»*, αναρωτήθηκε φωναχτά και κοίταξε τα σύννεφα που είχαν απλωθεί στον ουρανό. Το σούρουπο πλησίαζε απειλητικά.

Η καφετέρια ήταν ξανά γεμάτη από κόσμο. Ένα γρήγορο νευρικό οπτικό σκανάρισμα δεν απέδωσε άλλο αποτέλεσμα, εκτός από έναν πικρό αναστεναγμό. Η άγνωστη κοπέλα δεν βρισκόταν εκεί. Απογοητευμένος, παρήγγειλε τον κλασικό διπλό εσπρέσσο μαζί με ανθρακούχο νερό και κρύφτηκε αποκαμωμένος σε μια καρέκλα. Όλο το σύμπαν άρχισε να βουίζει στα πυρωμένα αυτιά του. Ξεροκατάπιε, προσπαθώντας να εξηγήσει την αιτία της παρορμητικής του συμπεριφοράς. Οι σκέψεις του στριφογύριζαν κυκλικά, σαν την αράχνη πάνω στον ιστό. Μέτρησε την απειροελάχιστη πιθανότητα να συναντήσει την άγνωστη κοπέλα στο ραντεβού της φαντασίας του και σκοτείνιασε στην ιδέα της απουσίας της. Κούνησε το χέρι μπροστά στο πρόσωπό του να φύγουν οι ενοχλητικές εικασίες. Συμπεριφερόταν ανόητα σαν μικρό παιδάκι που ερωτεύτηκε ένα ακριβό παιχνίδι σε μια βιτρίνα και την επισκεπτόταν καθημερινά να το χαζέψει. Συγκεντρώθηκε ξανά στους

περαστικούς.

«Συγγνώμη που άργησα, Έρρικά μου, αλλά ο καθηγητής δεν έλεγε να μας αφήσει από το μάθημα». Μέσα στην οχλαγωγία του πλήθους, στο αυτί του ξεχώρισαν αμέσως οι ελληνικές λέξεις. Είχε τρεις ολόκληρες μέρες ν' ακούσει τη χροιά της γλώσσας του και τινάχτηκε ευχάριστα, διακόπτοντας το χάζι των περαστικών. Στο ακριβώς διπλανό τραπεζάκι αντίκρισε δυο κοπέλες να αλληλοασπάζονται. Η αδιάφορη ματιά του μετατράπηκε αυτόματα σε ορθάνοιχτη, κάνοντας κάθε κύτταρο του κορμιού του να παγώσει. Σε απόσταση λιγότερη των τριών μέτρων καθόταν Εκείνη. Ανοιγόκλεισε τα μάτια ξεροκαταπίνοντας. Η άγνωστη ήταν για τρίτη συνεχόμενη μέρα πιστή στο ακούσιο ραντεβού τους. Ο πανικός κύλησε στις φλέβες του και επιχείρησε ν' ανάψει τσιγάρο για να ποτίσει τα νεύρα του με νικοτίνη. Το τσιγάρο τού έφυγε από τα δάχτυλα και κύλησε κάτω απ' το τραπέζι, ενώ έμεινε ακίνητος να το κοιτάει να υπακούει στη δύναμη της βαρύτητας. Η μοίρα τού έστηνε ένα απίστευτο παιχνίδι κι εκείνος έμοιαζε σαν πειθήνια πλαστελίνη στα χέρια της.

«Εκείνη που ροκάνισε τη χθεσινή μου νύχτα κάθεται δίπλα μου σε απόσταση αναπνοής και μιλάει με τη φίλη της στα ελληνικά!», επανέλαβε σιγοψιθυρίζοντας το σενάριο, για να το πιστέψει. Μετά βίας κατάφερε να σύρει τα μουδιασμένα πόδια του μέχρι την τουαλέτα, να βρει διέξοδο. Το κοχλάζον μυαλό του είχε ρίξει μακροβούτι σε μια παγωμένη θάλασσα. Έβηξε αμήχανα μπροστά στον καθρέπτη να καθαρίσει τον κοκκαλωμένο λαιμό του κι άφησε το νερό να ζεστάνει τις παλάμες του. Τα επεισόδια τον ξεπερνούσαν γοργά και μια τάση φυγής τον κυρίευσε. Επέστρεψε δειλά στο τραπέζι του και γύρισε την πλάτη στις δύο κοπέλες. Ήπιε μια μεγάλη γουλιά καφέ να πάρει κουράγιο, όμως κι εκείνος είχε κρυώσει. Έπιασε νευρικά το κινητό και αναζήτησε σύμμαχο μέσα στο ηλεκτρονικό καρνέ.

"Κάθομαι δίπλα σε μία εκπληκτική γυναίκα που μιλάει ελληνικά και δεν ξέρω τι να κάνω", έγραψε στον κολλητό του τον Διονύση, με τον οποίο μοιραζόταν τις εμπειρίες του με τα θηλυκά. Τα λεπτά κυλούσαν αργά κι άρχισε να επικεντρώνεται στη φωνή της, που ξεχώριζε σαν μελωδία στο πλήθος. Ο ήχος άφιξης του γραπτού μηνύματος έδωσε το σινιάλο ότι ο κολλητός του ήταν εκεί τη δύσκολη ώρα, να βοηθήσει.

"Δώστ' της ένα χειλάτο ζουμερό φιλί ξαφνικά, όπως έκανες με κείνη την κοπέλα στη Σαντορίνη το καλοκαίρι. Αν δεν πονέσει πολύ το χαστούκι που θα φας, μπορεί και να τζαμπάρεις!". Μια κυνική ατάκα ήταν ο καλύτερος σύμβουλος στις δυσκολίες. Άναψε τσιγάρο, ρούφηξε μια ανάσα αυτοπεποίθησης και άρχισε να προβάλλει ιδεατά στη σκέψη του δεκάδες άγνωστες γυναίκες που είχε υποτάξει εύκολα, με απαράμιλλο ψυχρό στυλ. Οι σφυγμοί του άρχισαν αργά να επανέρχονται στο κανονικό.

«Αν δεν σηκωθείς να της μιλήσεις τώρα, θα το μετανιώνεις για όλη σου τη ζωή», ψιθύρισε στην καύτρα του τσιγάρου του. Ένα τεράστιο πορφυρό σύννεφο ήρθε και κάθισε ακριβώς από πάνω τους. *«Ας παίξουμε λοιπόν»*, γρύλισε παθιασμένα μέσα από τα σφιγμένα δόντια του κι έσβησε με μανία το τσιγάρο του. Οι σκιές από τα βλέφαρά του είχαν πια χαθεί, όταν γύρισε προς το μέρος των κοριτσιών. Ο άγνωστος θηλυκός πόθος μιλούσε με έξαψη και χειρονομούσε, θέλοντας να οπτικοποιήσει όσα περιέγραφε. Δοκίμασε να ταιριάξει ένα από τα κλασικά λεκτικά τρικ προσέγγισης στην περίσταση. Ένας κίτρινος διαφημιστικός

αναπτήρας πάνω στο τραπεζάκι τους ήταν η αφορμή που χρειαζόταν. Έκρυψε με τρόπο τον δικό του αναπτήρα στην τσέπη, έβγαλε ένα τσιγάρο από το πακέτο του και σηκώθηκε αποφασιστικά.

«Μπορώ να δανειστώ τον αναπτήρα σας;», ρώτησε στα ελληνικά, κοιτώντας την κοπέλα που δεν είχε ξαναδεί. Συνειδητά απέφυγε το βλέμμα Εκείνης, για να μην αποσυντονιστεί. Οι κοπέλες γύρισαν σαστισμένες, απορροφημένες όπως ήταν από την κουβέντα τους.

«Βεβαίως!», απάντησε ευγενικά η άγνωστη κοπέλα και του έδωσε αμήχανα τον αναπτήρα. Τη στιγμή που άναβε το τσιγάρο του ναρκώθηκε, για να γεννήσει με καισαρική την επόμενη ατάκα της προσεγγιστικής του διαδικασίας.

«Σας άκουσα να κουβεντιάζετε στα ελληνικά και πήρα το θάρρος να σας μιλήσω», συνέχισε ακάθεκτος. «*Βρίσκομαι εδώ σ' ένα σεμινάριο της Εταιρείας μου κι έχω μέρες ν' ακούσω κάποιον να μιλάει τη γλώσσα μας»*.

«Είναι γεμάτο Έλληνες το Λονδίνο», απάντησε ελαφρώς ειρωνικά η άγνωστη κοπέλα. *«Δεν είναι δα και τόσο δύσκολο να βρεις κάποιον να μιλάει ελληνικά»*.

«Επιτρέψτε μου να συστηθώ, Τζόνι», είπε και άπλωσε το χέρι του σθεναρά, προσπερνώντας την ειρωνεία.

«Έρρικα», απάντησε ψυχρά εκείνη και του έσφιξε αδύναμα την παλάμη. Το αμέσως επόμενο δευτερόλεπτο ήταν αισθητά κρίσιμο, καθώς ο Τζόνι έστρεψε βασανιστικά το κορμί του για την επόμενη χειραψία.

«Ιωάννα», ψέλλισε η γνώριμη φιγούρα, ισορροπώντας ανάμεσα στην απορημένη διερεύνηση και την ενόχληση από την απρόσμενη διακοπή του αγνώστου.

«Χαίρω πολύ», είπε σβηστά εκείνος νιώθοντας το ζεστό χέρι της να χάνεται στο δικό του. Ο νους του πάγωσε, βλέποντας την ακολουθία των λέξεων να μην μπορεί να συνεχιστεί.

«Μένετε μόνιμα εδώ;... Από ποιο μέρος της Ελλάδας είστε;… Έρχεστε συχνά σ' αυτήν την καφετέρια;...». Η στιγμιαία πίεση τον οδήγησε σε τρεις απανωτές ερωτήσεις που πρόδωσαν την αμηχανία του και την πρόθεσή του ν' ανοίξει κουβέντα. Η ματιά του κατευθύνθηκε ηθελημένα προς την Έρρικα, για να ακουμπήσει στην ασφάλεια του άγνωστου προσώπου της. Οι δυο κοπέλες κοιτάχτηκαν με νόημα, με τον απρόσκλητο επισκέπτη να στέκεται φορτικά πάνω από τα κεφάλια τους.

«Είμαστε φοιτήτριες εδώ και είμαστε Αθηναίες. Και επίσης μας διακόπτεις από μια πολύ σοβαρή κουβέντα», απάντησε η Έρρικα με χροιά απότομη που δεν έδειχνε ιδιαίτερη διάθεση συνέχειας. Έπιασε αμέσως τον τόνο της φωνής της και έκανε ακούσια ένα βήμα προς τα πίσω, χαμηλώνοντας το κεφάλι. Αναζήτησε κρυσφήγετο στο σύννεφο καπνού του τσιγάρου που μόλις είχε ανάψει.

«Ευχαριστώ για τον αναπτήρα, χάρηκα πολύ για τη γνωριμία», ψιθύρισε πένθιμα κι έκανε μεταβολή οπισθοχώρησης προς το τραπέζι του με μικρές δειλές δρασκελιές. Η απότομη αντίδραση της Έρρικας είχε μαράνει την αυτοπεποίθησή του, αφού δήλωνε σαφώς ότι υπερέβη τα εσκαμμένα. Τουλάχιστον είχε δοκιμάσει.

«Έλα, αν θέλεις, στο τραπέζι μας να πιούμε μαζί τον καφέ μας», άκουσε μια φωνή πίσω από την πλάτη του ν' αλλάζει τα δεδομένα. Ήταν η φωνή της Ιωάννας, ξέχειλη από ευγένεια,

που ήρθε να συγκεράσει το αγενές φέρσιμο της φίλης της. *«Υποθέτω ότι δεν περιμένεις άλλη παρέα»*, συμπλήρωσε γλυκά.

Έμεινε μετέωρος με τη φωνή της να δημιουργεί πολλαπλασιαστική ηχώ στ' αυτιά του. Οι λέξεις της ανέκοψαν απρόσμενα την άτακτη υποχώρησή του. Έφτιαξε αμήχανα τη γραβάτα του, πήρε την κούπα με τον εσπρέσσο του και μετακόμισε στο διπλανό τραπεζάκι. Η ανακούφιση γαργαλούσε την καρδιά του. *«Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς»*, συλλογίστηκε και άνοιξε τα ρουθούνια διάπλατα, να μυρίσει τη ζεστή θηλυκή μυρωδιά. Της Ιωάννας, όχι της Τύχης.

Η χαλαρή κουβεντούλα που ξεκίνησε μεταξύ τους του έδωσε την ευκαιρία να ξεδιπλώσει την ικανότητά του να αφήνει τους άλλους να μιλάνε. Κοίταζε τις δύο κοπέλες ίσια στα μάτια δείχνοντας με ελαφρές μυϊκές συσπάσεις το ενδιαφέρον του, ενώ παράλληλα καθοδηγούσε την κουβέντα με υπόγειες έξυπνες ερωτήσεις. Ήταν περίφημος ακροατής ούτως ή άλλως, αλλά και η δουλειά του τον έφερνε διαρκώς σε συναντήσεις με αγνώστους, οπότε η δημιουργία ευχάριστου κλίματος παρέας ήταν μακράν η ειδικότητά του.

Είχε μπροστά του δύο τυπικές εικοσιπεντάχρονες που έκαναν το μεταπτυχιακό τους στο Λονδίνο, στην Ιστορία της Τέχνης η Ιωάννα, στη Βιολογία η Έρρικα. Οι δικές του πεζές Οικονομικές σπουδές δεν έκρινε ότι είχαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον για κείνες κι έτσι τεχνηέντως, η συζήτηση περιστράφηκε γύρω από τα δικά τους αντικείμενα σπουδών. Αποτύπωνε κάθε λέξη της Ιωάννας κι ένιωθε την αύρα της εκφραστικότητάς της να τον μαγεύει. Μιλούσε αργά με σιγανή φωνή και το ζεστό ανέμελο βλέμμα της γινόταν πύρινο, καθώς άφηνε τους συλλογισμούς της να ξεδιπλωθούν. Τα ελαφρώς υγρά χείλη της γεννούσαν διαρκώς πνιχτά γελάκια που γρατζούνιζαν τις αισθήσεις του. Η ώρα κυλούσε όμορφα στα λιβάδια της οικειότητας, όταν ένα κοίταγμα της Έρρικας στο ρολόι σήμανε πως έπρεπε να φύγουν. Πλήρωσε όπως πάντα συνήθιζε τον λογαριασμό, παρά τις αντιρρήσεις των κοριτσιών και βγήκαν έξω στον δρόμο.

«Σε ποιο ξενοδοχείο μένεις;», τον ρώτησε η Έρρικα μόλις έφτασαν στη στάση των λεωφορείων. Εντυπωσιάστηκαν με το άκουσμα του διάσημου, υπερπολυτελούς ονόματός του κι άφησαν ένα επιφώνημα να ξεφύγει.

«Ας είναι καλά η Εταιρεία που μας προσέχει», είπε ο Τζόνι και έβαλε αμήχανα τα χέρια στις τσέπες διαισθανόμενος τη βασανιστική αντίστροφη μέτρηση. *«Κάπου εδώ χωρίζουν οι δρόμοι μας»*, είπε με φωνή που έκρυβε ενδόμυχο παράπονο. Δεν τόλμησε να τους προτείνει να ξαναβρεθούν, σαστισμένος όπως ήταν από τη γοητεία της Ιωάννας. Ένιωθε και λίγο άβολα στη γιγάντια ξένη πόλη. *«Σας ευχαριστώ πολύ για το όμορφο απόγευμα που μου χαρίσατε κι ελπίζω η τύχη να το φέρει να τα ξαναπούμε στο μέλλον»*. Οι λέξεις έβγαιναν αργά από τα πνευμόνια του, για να του χαρίσουν λίγη ακόμα από τη συντροφιά τους.

«Ποιος πιστεύει στην τύχη;», είπε με πονηρό χαμόγελο η Έρρικα. *«Επειδή σου μίλησα κάπως απότομα στην αρχή, οφείλω να επανορθώσω και σε προσκαλώ αύριο στο πάρτυ που διοργανώνω σπίτι μου. Είναι ένα παλιό αρχοντικό, θα γουστάρεις σίγουρα! Θα παίξουν μουσική και μερικά φιλαράκια απ' τη σχολή»*.

Ο Τζόνι είδε ένα τεράστιο "*Συνεχίζεται…*" να σχηματίζεται με μικρά συννεφάκια στον ουρανό κι ανάσανε ανακουφισμένος απ' το ανέλπιστο δώρο. Περίμενε λυτρωτικά μέχρις

ότου η Έρρικα γράψει τη διεύθυνσή της σε μια ξεχασμένη απόδειξη που βρήκε στην τσάντα της. Τις ασπάστηκε και τις δύο σταυρωτά, νιώθοντας το καυτό μάγουλο της Ιωάννας να του μεταδίδει απίστευτη ενέργεια. Έμεινε να χαζεύει τις δύο φιγούρες έως ότου τρυπώσουν στο επόμενο λεωφορείο κι έσφιξε δυνατά το ονειρεμένο χαρτάκι.

«Κοίτα να δεις που άμα σε θέλει στην πλάτη του ο ιπποπόταμος, μέχρι και πρόσκληση για πάρτυ δέχεσαι στο βασίλειο της Γηραιάς Αλβιώνας», μονολόγησε στοχαστικά και κρύφτηκε στο πρώτο ταξί με προορισμό το ξενοδοχείο του. Στον δρόμο μειδίασε ξαναδιαβάζοντας το γραπτό μήνυμα του κολλητού του. *«Μια ατάκα την κρίσιμη στιγμή δίνει φτερά στο όνειρο»*, αναλογίστηκε και ξεκίνησε να του απαντά σιβυλλικά. Η διαδρομή του φάνηκε πολύ σύντομη. Ένας αναστεναγμός ανακούφισης, ανακατεμένης με κούραση, του ξέφυγε και τα βλέφαρά του σφάλισαν πριν προλάβει να κάνει την καθιερωμένη του ανασκόπηση. Το πρόσωπο της Ιωάννας ήταν το πιο όμορφο χαλί στα όνειρά του.

Η επόμενη μέρα στο σεμινάριο ήταν κεφάτη και παραγωγική. Χαιρόταν κρυφά με τη σκέψη ότι το βράδυ δύο όμορφα μάτια τον περίμεναν να τα κατακτήσει. Η επίμονη ματιά της Λώρας απλά προκάλεσε ένα του μειδίαμα. Αισθάνθηκε άσχημα όταν αναγκάστηκε να της πει άλλο ένα συμβατικό ψέμα, για ν' αποφύγει τη βραδινή τους έξοδο. Εκείνη ενοχλημένη έσμιξε τα χείλη, δάγκωσε νευρικά το στυλό που κρατούσε κι απομακρύνθηκε ισορροπώντας στις δωδεκάποντες γόβες της. Λίγο αργότερα την αντίκρισε να χαριεντίζεται με τη συντροφιά των βορειοευρωπαίων φλεγματικών ανοιχτόδερμων.

«Μονά ζυγά δικά σου, δεν γίνεται», ρουθούνισε και παρήγγειλε άλλον ένα εσπρέσσο στο μπαρ του προθαλάμου. Η πορτοκαλί γραβάτα του βρισκόταν σε πλήρη αρμονία με την ψυχολογία του. Οι μέρες στο Λονδίνο κυλούσαν πέραν του αναμενόμενου όμορφα. Ήδη το μυαλό του ταξίδευε στα άδυτα της νυχτερινής φοιτητικής του προοπτικής. Είχαν περάσει σχεδόν εννιά χρόνια από τότε που αποχαιρέτησε για πάντα την ανεμελιά των σπουδών και ο νους του ταξίδεψε σ' εκείνες τις μέρες νοσταλγικά. Το κάλεσμα του υπευθύνου για επιστροφή στην αίθουσα τον προσγείωσε. Ρίχτηκε με μεγαλύτερη διάθεση στη γνώση και κάθε λίγο έριχνε κλεφτές ματιές στο ρολόι, αδημονώντας να νυχτώσει.

Λύνοντας μερικές ώρες αργότερα τη γραβάτα του στο ξενοδοχείο, άρχισε να επεξεργάζεται τους πιθανούς συνδυασμούς ρούχων για το φοιτητικό πάρτυ. Γρήγορα κατέληξε στο αγαπημένο του μοδάτο ξεβαμμένο τζιν και σ' ένα στενό καφέ πουκάμισο. Από πάνω θα φορούσε το καταπληκτικό δερμάτινο σακάκι που μόλις την πρώτη του μέρα στο Λονδίνο είχε αγοράσει. Του φάνηκε ιδιαίτερα μεγάλο το διάστημα παραμονής του στη βρετανική πρωτεύουσα κι ας ήταν μόλις τέσσερις ημέρες.

«Όταν ξέρεις ν' ανακαλύπτεις την ουσία πίσω απ' τα φαινόμενα, όλα κυλούν θαυμάσια», σιγομουρμούρισε και κατευθύνθηκε ξέχειλος από αυτοπεποίθηση προς το μπάνιο. Ένα χαλαρωτικό ημίωρο αφρόλουτρο θα του έδινε την ενέργεια που χρειαζόταν για την επερχόμενη νύχτα. Τις ώρες που μεσολάβησαν από τον αποχωρισμό με τα κορίτσια έως τη βουβή μετάβασή του προς το σπίτι του πάρτυ, απέφυγε να σκέφτεται. Προτίμησε να αντιμετωπίσει το γεγονός σαν μια από τις δεκάδες περιπλανήσεις που του είχαν τύχει στον σύντομο βίο του. Το γεγονός ότι ως μόνιμο ντεκόρ πίσω από τα βλέφαρα είχε εκείνο το θεσπέσιο βλέμμα, το άφηνε εσκεμμένα να περνάει ασχολίαστο απ' τη συνείδησή του.

Επέλεξε με πείσμα να βυθιστεί στη σιωπηλή ζεστή αύρα που απλωνόταν στην ψυχή του.

Το ταξί τον οδήγησε σχετικά γρήγορα στον προορισμό του. Ζήτησε από τον σοφέρ να κατέβει αρκετά μέτρα νωρίτερα, για να τραβήξει μερικές ανάσες μοναξιάς πριν προχωρήσει στα ενδότερα. Έκανε ψύχρα κι άναψε τσιγάρο να ζεστάνει τα πνευμόνια του. Βηματίζοντας νευρικά, έσφιξε καλά πάνω του το πέτσινο και άρχισε να επεξεργάζεται εξωτερικά το σπίτι. Ήταν ένα παλιό αρχοντικό, όπως σχεδόν όλα τα σπίτια του Λονδίνου, δυστυχώς όμως τόσο κακοσυντηρημένο, που φάνταζε σαν ξεπεσμένος λόρδος. Το προτιμούσε παρ' όλα αυτά μυριάδες φορές από τις γκρίζες πολυκατοικίες της Αθήνας, εκτρώματα της αντιπαροχής.

Πέταξε το τσιγάρο του μισό στο σοκάκι, έφτιαξε τον γιακά του πουκαμίσου του, πρόταξε το ακριβό κρασί που είχε προνοήσει να πάρει ως δώρο κι ετοιμάστηκε να χτυπήσει την πόρτα. Ένα σκυλί γρύλισε από μακριά και τον έκανε να κοντοσταθεί. Με τη γλώσσα έξω, πεινασμένο και ταλαιπωρημένο, άρχισε να τον γυροφέρνει παραπονιάρικα. Του χάιδεψε το κεφάλι και του έτριψε τρυφερά την κοιλιά. Δεν είχε δυστυχώς τίποτα να του δώσει να φάει και το μόνο που μπορούσε να του προσφέρει ήταν μερικές στιγμές ζεστασιάς κι αγάπης. Γεμάτος καλοσύνη προς το ζωντανό ξέχασε προς στιγμήν το ενδόμυχο άγχος για τα δυο αινιγματικά μάτια που πήγαινε να συναντήσει. Το σκυλί τού έγλειψε την παλάμη, κούνησε την ουρά του χαρούμενα και χάθηκε στο σκοτάδι μυρίζοντας τον αέρα. Ένιωσε τα μάγουλά του να συσπώνται σ' ένα ζεστό μειδίαμα.

Χτύπησε το κουδούνι απαλά και αντίκρισε σχεδόν αμέσως μια γυναικεία οπτασία πίσω απ' το αμμοβολημένο τζάμι. Το πλατύ χαμόγελο της Έρρικας τον υποδέχτηκε γεμάτο χαρά. Φορούσε ένα λουλουδάτο μακρύ φόρεμα με ψηλοτάκουνες κόκκινες γόβες κι ήταν βαμμένη πολύ έντονα. Ο ζεστός εναγκαλισμός της, σε συνδυασμό με τη μουσική που ακουγόταν από το εσωτερικό, τον έβαλαν κατευθείαν στο κλίμα.

«Να σου πω την αμαρτία μου, πατριώτη, δεν περίμενα νά' ρθεις! Έλα να σου γνωρίσω τα παιδιά», τον προέτρεψε παιχνιδιάρικα. Τον αγκάλιασε από τη μέση κι ο Τζόνι κατάλαβε πως το αλκοόλ είχε ήδη αρχίσει να επιδρά καταλυτικά πάνω της. Ανεβαίνοντας την εσωτερική σκάλα βρέθηκαν στο σαλόνι. Η νεαρή, γεμάτη ενθουσιασμό, άρχισε να του συστήνει με τη σειρά όλους τους καλεσμένους της, που δεν ξεπερνούσαν τους δέκα. Ο Τζόνι με την πρώτη ματιά αντιλήφθηκε τη διαφορά τού να σπουδάζεις σε μια χώρα όπως η Αγγλία. Οι συμφοιτητές της Έρρικας αποτελούσαν ένα κράμα φυλών απ' ολόκληρο τον πλανήτη με έντονα τα χαρακτηριστικά τους, ακόμα και στο ντύσιμο. Τους χαιρέτησε έναν - έναν ξεχωριστά με θέρμη. Στους άνδρες έδινε το χέρι του με τον αρρενωπό ηχηρό τρόπο, ενώ στις κοπέλες προτίμησε την κλασική χειραψία με μικρή υπόκλιση. Η ευγενική και κομψή παρουσία του στον χώρο γέννησε ευχάριστη διάθεση σε όλους. Ήταν χαρωπή φατσούλα ο Τζόνι και ο ζεστός χαιρετισμός του τον έφερε σε αρμονία με το κλίμα. Χλώμιασε όμως, όταν δεν εντόπισε πουθενά την οικεία μορφή της Ιωάννας.

«Η φίλη σου η Ιωάννα δεν είναι εδώ;», ρώτησε διστακτικά την Έρρικα στα ελληνικά.

«Η κολλητή μου δεν θα 'ρχόταν; Θα την έσφαζα! Είναι στην κουζίνα και ετοιμάζει φρουίτ - παντς», απάντησε απολύτως μεσογειακά εκείνη και η καρδιά του επανήλθε στη θέση της, αυξάνοντας όμως τον ρυθμό λειτουργίας της.

Βολεύτηκε στον καναπέ και έπιασε κουβέντα μ' έναν νεαρό Γιαπωνέζο που κούρδιζε μια κιθάρα. Ο συμφοιτητής των κοριτσιών άρχισε να του μιλάει με δέος για τα όσα είχε ακούσει για την Ελλάδα και τόνισε ότι το ερχόμενο καλοκαίρι δεν θα έχανε με τίποτα την ευκαιρία να την επισκεφτεί. Τον διάλογό τους διέκοψε ο ερχομός της Ιωάννας. Φορούσε το πιο ευρυγώνιο χαμόγελο κι έλαμψε μόλις αντιλήφθηκε τον Τζόνι. Τον υποδέχτηκε ζεστά και αντάλλαξαν τριπλό ασπασμό. Ήταν πανέμορφη, απείρως γοητευτική και το διακριτικό της βάψιμο τόνιζε τα έντονά της μάτια.

Για να αποσπάσει την προσοχή του από εκείνη, συνέχισε με ενδιαφέρον την κουβέντα με τον νεαρό Γιαπωνέζο δίνοντας έμφαση στον τρόπο με τον οποίο οι πολιτισμοί αναμειγνύονται κατά τη διάρκεια των σπουδών. Το αλκοόλ έρρεε άφθονο στην παρέα και το κέφι άρχισε να ανεβαίνει κατακόρυφα με τις εναλλαγές της μουσικής. Ήταν όλοι εκδηλωτικοί μεταξύ τους και ο χορός που γρήγορα άρχισε, μετέτρεψε τη συντροφιά σε μια αγκαλιά. Ο Τζόνι, απεχθανόμενος εκ φύσεως τον χορό, καθόταν στην άκρη παρακολουθώντας τη μίξη της διαφορετικότητας που ξεδιπλωνόταν μπροστά του. Οι δυο νεαρές Ελληνίδες δοκίμασαν ουκ ολίγες φορές να τον σηκώσουν, συναντώντας όμως τη σθεναρή άρνησή του.

Στα διαλείμματα του χορού έπιασε διαδοχικά κουβέντα με τους περισσότερους, θέλοντας ν' αντιληφθεί πώς περνάει ένας φοιτητής στην Αγγλία. Γρήγορα διαπίστωσε πως σαφώς θα το προτιμούσε από τη δικιά του συμβατική φοιτητική περίοδο. Τους ρώτησε διακριτικά λεπτομέρειες για τα κορίτσια από την Ελλάδα, διερευνώντας το περιβάλλον που ζούσε η Ιωάννα, ενώ παράλληλα με την άκρη του ματιού του δεν έχανε καμιά απ' τις κινήσεις της. Με τ' αστεία του έδινε το στίγμα του στο πάρτυ, ενώ γρήγορα ανίχνευσε δυο συμπεράσματα. Κατά πρώτον, κανένας εκ των παρευρισκομένων νεαρών δεν έδειχνε να έχει κάποια ιδιαίτερα στενή σχέση μ' Εκείνη, γεγονός ενθαρρυντικό. Και κατά δεύτερον, η μισοπιωμένη Έρρικα τον γλυκοκοίταζε κρυφά επιδιώκοντας να τραβήξει την προσοχή του, γεγονός ανησυχητικό. Ανέθεσε στον χρόνο να βγάλει την τελική του ετυμηγορία.

Το κέφι βρισκόταν στο ζενίθ, όταν ένας νεαρός κατάξανθος Ολλανδός έβγαλε απ' την τσέπη του ένα πακετάκι τυλιγμένο με αλουμινόχαρτο. Μια πρωτόγονη έξαψη τούς κατέλαβε όλους και πριν ο Τζόνι προλάβει να καταλάβει τι συμβαίνει, τους είδε να στρίβουν μερικά τσιγαριλίκια. Αρνήθηκε ευγενικά να συμμετάσχει στην ιεροτελεστία και άρχισε να αισθάνεται πολύ άσχημα.

Από την εφηβεία του είχε μια απέχθεια προς κάθε μορφής ναρκωτικό και δεν είχε δοκιμάσει ποτέ το παραμικρό, παρότι άρχισε να καπνίζει τσιγάρα σε πολύ νεαρή ηλικία. Ενδόμυχη αιτία το γεγονός ότι ένα βράδυ στα δεκαεφτά του είδε τον πιο μάγκα και περιζήτητο γκόμενο του σχολείου να χλευάζεται υποτιμητικά απ' όλες τις κοπέλες της παρέας με τον χαρακτηρισμό "πρεζόνι". Οι ίδιες κοπέλες που τον θαύμαζαν και τον ποθούσαν καιρό πριν, τον απέρριπταν ασυζητητί από τότε που έμαθαν ότι έμπλεξε στα ναρκωτικά. Η αρνητική αυτή συμπεριφορά έγραψε με ανεξίτηλο μελάνι στη μνήμη του και μια εσωτερική αποστροφή τον καταλάμβανε κάθε φορά που του προσφερόταν να δοκιμάσει τσιγαριλίκι ή άλλης μορφής ναρκωτικό. Δεν ήθελε με τίποτα να δεχτεί την κοινωνική απόρριψη, εξαιτίας μιας τέτοιας έξης.

Πάγωσε βλέποντας την Ιωάννα να τραβάει βαθιά τον καπνό και να τον φυσάει με θολωμένα μάτια, γεμάτα ηδυπάθεια. Ένιωσε παράξενα με το κλίμα της παρέας, όντας ο μοναδικός που δεν κάπνιζε και κατευθύνθηκε αμήχανα προς την τουαλέτα. Έβρεξε με λίγο νερό τα μάγουλά του και κάθισε σκεφτικός στη λεκάνη. Θέλησε να αποκρυπτογραφήσει τα όσα ζούσε. Είχε βρεθεί σε μια άγνωστη φοιτητική συντροφιά, όπου όλοι γλεντούσαν κι έπιναν ανέμελα, οδηγημένος από αδιόρατα δεσμά έλξης προς μια κοπέλα που συνάντησε τυχαία. Και μάλιστα μια κοπέλα που δεν είχε δείξει καμία ιδιαίτερη συμπάθεια προς το πρόσωπό του, πέραν της έμφυτής της ευγένειας. Πόσο μάλλον όταν η κολλητή της Έρρικα τον είχε καλέσει στο πάρτυ της και έδειχνε υπόγεια το ενδιαφέρον της. Συνειδητοποίησε ξαφνικά πως η συνεύρεσή του με τη Λώρα θα είχε να του προσφέρει απείρως ομορφότερες διαδρομές από τη φοιτητική ανώριμη παρέα και μια φυγόκεντρη τάση εκδηλώθηκε μέσα του.

Βγήκε από το μπάνιο αποφασισμένος να φύγει, επικαλούμενος αδιαθεσία. Μπαίνοντας στο σαλόνι, βρήκε τη συντροφιά πεσμένη στα γόνατα να χτυπάει παλαμάκια στην Ιωάννα, που μ' ένα τσιγάρο κολλημένο στα χείλη χόρευε ξυπόλυτη ένα ζεϊμπέκικο. Όλοι είχαν μπει στον ρυθμό της μουσικής και θαύμαζαν τις συντονισμένες αρμονικές κινήσεις της νεαρής ελληνίδας. Τα μισόκλειστα μάτια της, σε συνδυασμό με τις ταλαντώσεις του κορμιού της, εξέπεμπαν απερίγραπτο ερωτισμό. Έπεσε αυτόματα κι εκείνος στα γόνατα και μπήκε στο ταξίδι της. Θεωρούσε πάντα το ζεϊμπέκικο ως το πιο ειλικρινές ξέσπασμα της ψυχής. Όσο η Ιωάννα έφερνε αργές βόλτες πάνω από τα κεφάλια τους, εκείνος συνέχισε να μαγνητίζεται ολοένα και περισσότερο απ' την αύρα της. Μια άσχημη διάθεση τον κυρίευσε, καθώς ήξερε πως δεν ανήκε εκεί και οι στιγμές που ξέκλεβε δίπλα σ' Εκείνη θα του άφηναν την αίσθηση του ανεκπλήρωτου. Ο χορός τελείωσε μ' ένα δυνατό χειροκρότημα και όλοι πήγαν αποκαμωμένοι να καθίσουν.

Ο Τζόνι ανέβαλε το φευγιό του για λίγο, μη θέλοντας να τους χαλάσει το κλίμα και κάθισε αναπαυτικά στον καναπέ. Άναψε τελετουργικά ένα τελευταίο τσιγάρο κι άρχισε να σιγοπίνει το σκωτσέζικο ουίσκι του, ρουφώντας την ατμόσφαιρα. Η μουσική γύρισε σε μπαλάντες και οι φοιτητές ξάπλωσαν να χαλαρώσουν στους καναπέδες και στο πάτωμα. Η Ιωάννα με αργές νωχελικές κινήσεις ήρθε και κάθισε δίπλα του. Είχε εμφανώς πιει πολύ και υπέφερε από έναν ελαφρύ πονοκέφαλο. Κούρνιασε στα πόδια του, ξαπλώνοντας στον καναπέ συννεφιασμένη.

«Μου λείπει πολύ η πατρίδα, ρε Τζόνι κι εσύ μυρίζεις Ελλάδα», ψέλλισε πνιχτά στα ελληνικά. *«Άντε να τελειώνω μ' αυτό το παλιομάστερ να γυρίσω μια και καλή στον τόπο μου, κουράστηκα πια»*. Η νοσταλγία σκέπασε με παράπονο το πρόσωπό της, καθώς τον κοίταξε. Εκείνος χάρηκε με την αυθόρμητη εξομολόγηση και άρχισε να της χαϊδεύει απαλά τα μαλλιά. Το κορμί της έσφιξε το δικό του. *«Πες μου ρε Τζόνι, ο ήλιος είναι ακόμα τόσο καυτός, όσο τον θυμάμαι; Μου έχει λείψει η χαλάρωση στην παραλία, έχουμε πήξει στη βροχή εδώ στον μιζερότοπο»*, ψέλλισε παραπονιάρικα. Ο Τζόνι υπομειδίασε και της έδωσε ένα ζεστό φιλί στο μέτωπο.

«Ο ήλιος είναι πάντα εκεί και περιμένει να φωτίσει το υπέροχο πρόσωπό σου», της ψιθύρισε στο αυτί και ίσιωσε με το δάχτυλο τη γραμμή των φρυδιών της. Η φωνή του ακουγόταν θερμή, βραχνή και πηγαία. Η νεαρή τινάχτηκε σαν γάτα και τον αγκάλιασε με δύναμη. Έκρυψε το

κεφάλι της στον ώμο του και άρχισε ένα βουβό κλάμα. Της χάιδεψε την πλάτη στοργικά και αφέθηκε στις εικόνες του δωματίου. Όλοι ήταν αποκαμωμένοι, κάποιοι είχαν αποκοιμηθεί στο πάτωμα και δυο ζευγάρια επιδίδονταν σε τρυφερές περιπτύξεις. Η νοσταλγία της ξένοιαστης φοιτητικής ζωής άρχισε να κροταλίζει ξανά. Η Ιωάννα σήκωσε αργά το κεφάλι της και τον κοίταξε κατάματα.

«Έχεις ένα απ' τα πιο ζεστά βλέμματα που έχω δει ποτέ», του πέταξε πονηρά. Ήταν φανερό ότι βρισκόταν σε θολή έκσταση. Αισθάνθηκε την ύπαρξή του να μουδιάζει. Πριν προλάβει καν να αντιδράσει, την είδε να σηκώνεται ανάλαφρα και να τον πιάνει από το χέρι. *«Σήκω, άρχισα να κρυώνω»*, του είπε αποφασιστικά. Τον τράβηξε απαλά και άρχισαν να περπατούν πάνω από τα αποκαμωμένα κορμιά, οδηγώντας τον στην κρεβατοκάμαρα. Τράβηξε τα παπλώματα και χώθηκε από κάτω, κάνοντάς του νόημα να κάνει το ίδιο. Έβγαλε μηχανικά τα παπούτσια του και κρύφτηκε μαζί της στη ζεστασιά. Το μυαλό του αδυνατούσε να συλλάβει ό,τι συνέβαινε. Εκείνη, αφού στριφογύρισε για λίγο, βολεύτηκε μπρούμυτα πάνω του. Η αναπνοή της ακουγόταν βαριά καθώς τον αγκάλιαζε με δύναμη. Παρέμενε παγωμένος και σιωπηλός, βορά στα χέρια της πιωμένης φοιτητριούλας.

Τα μαλλιά της έπεφταν στο πρόσωπό του και τα μάγουλά της μοσχομύριζαν ακριβή κολόνια. Ηλεκτρική εκκένωση τον χτύπησε όταν η γλώσσα της άρχισε να κυλάει στον λαιμό του. Ένα υγρό μονοπάτι σχηματίστηκε, κάνοντας το κορμί του να απογειωθεί. Την έριξε ανάσκελα, βυθίστηκε στο στόμα της και η γεύση της τον αναστάτωσε. Για ένα και μόνο πράγμα ήταν πλέον σίγουρος. Δεν είχε ποτέ ξανά στο παρελθόν νιώσει κάτι αντίστοιχο.

Τα δευτερόλεπτα κυλούσαν σαν χιλιετίες κι εκείνος κρύφτηκε στ' όνειρο, θαμπωμένος απ' το ασημένιο φως της. Άρχισε να τη γδύνει με απαλές κινήσεις κι ένιωθε να ηλεκτρίζεται χαϊδεύοντάς την με τ' ακροδάχτυλά του. Φίλησε το κορμί της με πάθος, αφήνοντας τον ιδρώτα της να μουσκέψει την ψυχή του κι άρχισε να χάνεται σε μια αρχέγονη αρμονική ταλάντωση. Άνοιξε για μια στιγμή μονάχα τα βλέφαρά του ν' αποτυπώσει το βλέμμα της. Το πρόσωπό της λες κι είχε πάρει φωτιά, καθώς χανόταν ξαναμμένο σε συσπάσεις ηδονής. Από το μισάνοιχτο στόμα της έβγαιναν μικρές κοφτές κραυγές, που δυνάμωναν όσο πλησίαζε η ώρα της κορύφωσης.

Το κορμί του μεταμορφώθηκε σε μια εύφλεκτη δάδα που έδινε το φως για την πιο ιερή σπονδή. Ένιωσε την ύπαρξή του να καίγεται συθέμελα και τη μαγική στιγμή της κάθαρσης βίωσε την εξάγνιση. Άδειασε από μέσα του όλο το κρυμμένο πάθος τριάντα τόσων χρόνων κι είδε το κορμί της να πάλλεται, συντονισμένο με το δικό του, σ' έναν χορό δαιμονικό. Την έκρηξη ακολούθησε η σιωπή. Βούρκωσε από συγκίνηση, ενώ η καρδιά του πυροβολούσε αδιακρίτως. Εκείνη έβγαλε ένα μικρό αναστεναγμό πλήρωσης και ανακούφισης και τον κοίταξε.

«Γιατί κλαις, Τζόνι;», ψέλλισε τρυφερά και τον αγκάλιασε με τα δυο της χέρια. Το πρωτόγνωρο άγγιγμά της του θύμισε απρόσμενα εκείνο της μητέρας του. Χώθηκε στον ώμο της και ξέσπασε σε αναφιλητά. Εκείνη τον έσφιξε δυνατά και του χάιδεψε τα μαλλιά.

«Δεν έχω νιώσει ποτέ ξανά τόσο όμορφα», ήταν το μόνο που κατάφερε να πει κι έγειρε αποκαμωμένος το κορμί του δίπλα της.

«Ναι, ήταν όμορφα», παραδέχτηκε εκείνη με σβηστή φωνή. Τα μάτια της έλαμψαν για

λίγο τη στιγμή που τον κοίταξαν και μετά έσβησαν σ' έναν γαλήνιο ύπνο. Στήριξε το κεφάλι στον αγκώνα του κι άρχισε να περιεργάζεται τις αρμονικές γραμμές του προσώπου της. Οι μακριές βλεφαρίδες της τρεμόπαιζαν σε τελευταίες σκέψεις. Τη φίλησε απαλά στα κλειστά ματόκλαδα, ανέπνευσε για τελευταία φορά το άρωμά της και σηκώθηκε. Ντύθηκε σιωπηλά, έφτιαξε τα μαλλιά του και αφού έτριψε τον αυχένα του ν' αναστηθεί λιγάκι, βγήκε στο σαλόνι. Η Έρρικα καθόταν νωχελικά στον καναπέ και κάπνιζε συντροφιά με μια άλλη κοπέλα, ενώ το μισοσκόταδο ταίριαζε απόλυτα με τις έθνικ ηχητικές αποχρώσεις. Μόλις τον αντιλήφθηκε, σηκώθηκε προς το μέρος του και τον κοίταξε μ' ένα πονηρό υπομειδίαμα.

«Δεν πιστεύω να το μετάνιωσες που ήρθες στο πάρτυ μου;», είπε κοροϊδευτικά και τον αγκάλιασε. Εκείνος χαμογέλασε ντροπαλά και την ευχαρίστησε για το κάλεσμά της.

«Σας χρωστάω ένα ακριβό γευστικό κέρασμα για να ξεπληρώσω τη φιλοξενία», συμπλήρωσε ευγενικά.

«Κάθε απόγευμα μετά το μάθημα συναντιόμαστε με την Ιωάννα στην καφετέρια που γνωριστήκαμε. Πέρνα όποτε θέλεις, να τα ξαναπούμε», τον παρότρυνε μ' ένα φιλί στο μάγουλο. Στην έκφρασή της διέκρινε αδιόρατα ίχνη ζήλιας. Χαιρέτησε ευγενικά τους εναπομείναντες της παρέας και αποχώρησε με προορισμό το ξενοδοχείο του. Ένα σκαμπίλι υγρασίας τον χτύπησε δυνατά μόλις βγήκε στον δρόμο. Τυλίχθηκε σφιχτά με το δερμάτινό του και άφησε έναν πνιχτό αναστεναγμό. Η ηχώ του πλακόστρωτου δρόμου τού τον επέστρεφε στο πολλαπλάσιο.

Η ώρα ήταν αρκετά προχωρημένη όταν έφτασε στο δωμάτιό του και την επομένη έπρεπε να σηκωθεί νωρίς για το σεμινάριο. Μια γλυκιά κούραση κάλυπτε ολόκληρο το κορμί του και πέφτοντας στο κρεβάτι, είδε χιλιάδες σχήματα να τριβελίζουν το μυαλό του. Αυτό το υπέροχο μούδιασμα της ψυχής του τον γέμιζε γαλήνη και δεν τον άφηνε να σκεφτεί. Κοιμήθηκε ήσυχα και μονοκόμματα.

Το μόνο που θυμόταν το πρωί απ' το όνειρό του ήταν η στρυφνή θανατερή όψη του δράκου, την ώρα που έπεφτε νεκρός απ' το σπαθί του. Μπήκε καθυστερημένος στην αίθουσα του σεμιναρίου, όπου όλοι είχαν σχηματίσει ομάδες κι εργάζονταν σιωπηλά. Καλημέρισε ένοχα τη δικιά του ομάδα και ζήτησε συγγνώμη για την αργοπορία του, κάτω από το επίμονο βλέμμα της Λώρας. Πιέστηκε να εστιάσει την προσοχή του στα τεκταινόμενα, όμως του φάνηκε πολύ πιο δύσκολο από τις προηγούμενες μέρες. Η έννοια *"κέρδος"* τού φάνταζε πεζή μπροστά στην έννοια *"πόθος"* που ξεχείλιζε τη δικιά του ψυχή.

Η μέρα ανηφόριζε βασανιστικά αργά. Για πρώτη φορά άρχισε να πλήττει μπροστά στις θεωρίες και τις πολύπλοκες τεχνικές που με πάθος παρουσίαζαν οι εισηγητές. Η σκέψη του ήταν αφοσιωμένη στη στιγμή που θα ξανάβλεπε τη γυναίκα του πάθους της προηγούμενης νύχτας. Η Λώρα τον πλησίασε κατά το μεσημεριανό διάλειμμα, με εμφανή την πρόκληση στη γλώσσα του σώματος και ακόμα πιο πασιφανές το παράπονό της.

«Θα περάσουν οι μέρες του σεμιναρίου και δεν θα καταφέρουμε να τα πούμε», του είπε αφήνοντας όλη της τη γλύκα να ξεχειλίσει. Η ιδιαίτερή της συμπεριφορά τον έκανε να σαστίσει. Την κοίταξε διερευνητικά από την κορυφή ως τα νύχια και βεβαιώθηκε πως τέτοια γυναίκα δύσκολα θ' άφηνε να του ξεφύγει στην Αθήνα. Απίθωσε μια υπόγεια σκέψη

στην προκλητική διχάλα του στήθους της κι άρχισε έναν αινιγματικό διάλογο μαζί της, γεμάτο λογοπαίγνια και υπονοούμενα, γεγονός που την έκανε ακόμα πιο επιθετική απέναντί του. Η πρότασή της για κοινή έξοδο το βράδυ ήχησε όμορφα στ' αυτιά του και η λυσσασμένη λογική τον ωθούσε προς αποδοχή. Το ένστικτό του όμως για ακόμα μια φορά τον απέτρεψε, γεννώντας μια πιστευτή δικαιολογία. Εκείνη που είχε εγκλωβιστεί μέσα του το προηγούμενο βράδυ, δεν μπορούσε με τίποτα να συγκριθεί με τη Λατίνα που τον διεκδικούσε. Μετέθεσε με σιγουριά την κοινή τους έξοδο για την επομένη και συνέχισε να μετράει τις ώρες μέχρι το πέρας της ημέρας.

Η λήξη των απογευματινών εργασιών τού γέννησε αναστεναγμό ανακούφισης. Σε χρόνο μηδέν εξαφανίστηκε πρώτος από το κτίριο της Εταιρείας και κατηύθυνε τα βήματά του σ' ένα ταξί για την καθιερωμένη απογευματινή του διαδρομή. Φτάνοντας στο καφέ θυμήθηκε να κρύψει τη γραβάτα του στην εσωτερική του τσέπη για να προσαρμόσει, έστω και λίγο, την εμφάνισή του στο φοιτητικό κλίμα των κοριτσιών.

Μια δυσάρεστη έκπληξη τον περίμενε μόλις έφτασε. Το χαμόγελο που αυτόματα σχηματίστηκε όταν αντίκρισε από μακριά τις φιγούρες των δυο κοριτσιών, πάγωσε μόλις αντιλήφθηκε πως στο τραπέζι καθόταν κι ένας νεαρός. Δεν θα τον πείραζε καθόλου η ανδρική παρουσία, αν το χέρι του δεν χάιδευε τρυφερά τα μαλλιά της Ιωάννας. Όταν πλησίασε στο τραπέζι, σκοτείνιασε εντελώς βλέποντας Εκείνη να κρατάει σφιχτά το άλλο του χέρι.

«Να σας συστήσω, ο Τζέρι κι ο Τζόνι, φίλος απ' την Ελλάδα», είπε η Ιωάννα κι εκείνος προσπάθησε να διακρίνει κάποιο ίχνος ενοχής στη φωνή της, για να αισθανθεί καλύτερα. Η χειραψία τους ήταν ψυχρή και το ύφος του Τζόνι εξέπεμπε αρνητισμό, σε αντίθεση με των υπολοίπων που χαίρονταν την ξενοιασιά του απογεύματος. Η κουβέντα κινήθηκε μεταξύ βοριάδων και κυμάτων, με το γάργαρο γέλιο της Ιωάννας να καρφώνεται σαν μαχαιριά στα πλευρά του. Τα λεπτά κυλούσαν ξανά βασανιστικά και δοκίμασε να διαγνώσει έστω κι ένα νεύμα συνωμοσίας ανάμεσα στις δύο φίλες. Μόλις η Ιωάννα πετάχτηκε στην τουαλέτα, δεν κρατήθηκε.

«Ο τύπος είναι ο γκόμενος της φίλης σου;», ρώτησε γεμάτος αγωνία στα ελληνικά, παραβλέποντας τον μορφασμό του Τζέρι με το άκουσμα της ξένης γλώσσας.

«Ναι, δεν στο είπε η τουρμπίνα ότι έχει γκόμενο; Γι' αυτό πέσανε τα μούτρα σου μόλις τον αντίκρισες;», χλεύασε ελαφρά το μπλέξιμο η Έρρικα.

«Σου είπε η φίλη σου τι έγινε χθες;», επέμεινε εκείνος θέλοντας να διερευνήσει την αντανάκλαση των γεγονότων.

«Φυσικά και μου είπε, η αχόρταγη, ότι βγάλατε τα μάτια σας. Έπρεπε να σε έχω πάρει εγώ που δεν έχω γκόμενο, όπως είχαμε κανονίσει, αλλά τι να πω…», σχολίασε με υποτιθέμενο θυμό και πνιχτό γέλιο ταυτόχρονα η νεαρή. Ο Τζόνι πάγωσε για ακόμα μία φορά με την ελαφρότητα των στιγμών.

Ο ερχομός της Ιωάννας και η αδιάφορη έκφρασή της τον φόρτισε επικίνδυνα. Οι τρεις τους συνέχισαν απτόητοι την κουβέντα στα αγγλικά κι ο Τζόνι άρχισε να ταξιδεύει μόνος στον δικό του κόσμο. Κοίταζε την Ιωάννα να χαριεντίζεται με τον γκόμενο και την κολλητή της, αγνοώντας την παρουσία του και τα μηλίγγια του ήταν έτοιμα να σπάσουν.

Έσφιξε τα μπράτσα της καρέκλας και κοίταξε απ' το παράθυρο ψηλά στον ουρανό. Ένα μαύρο πουλί έκοβε ύποπτες βόλτες ακριβώς απ' έξω. *«Κακό σημάδι»*, στοχάστηκε και χάθηκε ξανά στην εικόνα της Ιωάννας. Βλέποντάς την δίπλα στον νεαρό Εγγλέζο, δεν μπορούσε να πιστέψει πως το προηγούμενο βράδυ χανόταν σιωπηλά στην αγκαλιά του. Είχε δει αλήθεια σ' εκείνο το βλέμμα τη χθεσινή νύχτα. Τη δικιά του προσωπική αλήθεια που έψαχνε χρόνια. Την κοίταξε έντονα κι επίμονα και οι ματιές τους συναντήθηκαν. Μετά από μερικές σιωπηλές σπίθες ηλεκτρισμού, εκείνη χαμήλωσε το κεφάλι. Ένιωσε να το ποθεί όσο τίποτε άλλο εκείνο το κορίτσι. Το ξαφνικό έντονο γέλιο του Τζέρι τον τάραξε.

Ήπιε μια μεγάλη γουλιά καφέ απ' την κούπα του και το μυαλό του άρχισε να εκτελεί λογικούς συσχετισμούς. Μόνο. Έπιασε ξανά το κουβάρι απ' την αρχή. Βρέθηκε στο Λονδίνο εκπροσωπώντας την Εταιρεία του, συνάντησε τυχαία μια όμορφη κοπελίτσα, της μίλησε, του προέκυψε Ελληνίδα φοιτήτρια, πήγε σ' ένα πάρτυ που διοργάνωσε η κολλητή της, ήπιαν και χόρεψαν και στο τέλος την ξάπλωσε, ή μάλλον εκείνη τον οριζοντίωσε χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία. Και τώρα βρίσκονταν καθισμένοι σ' ένα όμορφο καφέ, συντροφιά με τον γκόμενό της, που για κάποιον αδιάφορο λόγο δεν την συνόδευε το προηγούμενο βράδυ. Το γεγονός ότι του γεννούσε λίγο πιο έντονα συναισθήματα απ' ό,τι θα έπρεπε, δεν ήταν παρά μια ποταπή λεπτομέρεια που μάλιστα αφορούσε αποκλειστικά και μόνο εκείνον. Η φλεγματική φωνή του Τζέρι έβαζε τα πράγματα στη σωστή τους διάσταση. Όπως θά' λεγε κι ο κολλητός του, ο Διονύσης: *"Τζάμπαρες, δεν τζάμπαρες; Τι κάθεσαι και την ψάχνεις τώρα;"*. Χαμογέλασε πικρά, έριξε μια τελευταία νοσταλγική ματιά στην Ιωάννα και σηκώθηκε.

«Συγχωρήστε με, αλλά με περιμένουν οι συνάδελφοί μου από το σεμινάριο να βγούμε», ήταν η τελευταία φράση που βρήκε ν' απαγγείλει στη φαρσοκωμωδία που λάμβανε μέρος. Πλήρωσε για ακόμα μια φορά ολόκληρο τον λογαριασμό και χαιρέτησε ψυχρά την τριάδα, αγνοώντας το άγριο ποδοβολητό της καρδιάς του. Ένα αόρατο χέρι έγραφε "*Τέλος*" πάνω στο τραπέζι, στο τέμπο του ποδοβολητού.

«Με κείνο το γεύμα που υποσχέθηκες ότι θα μας κεράσεις, τι θα γίνει;», φώναξε κοροϊδευτικά η Έρρικα στα ελληνικά. Ο Τζόνι θυμήθηκε τον "από μηχανής Θεό" που χρησιμοποιούσαν οι αρχαίοι στις τραγωδίες. *«Κοίτα που η παλαβιάρα η Μοίρα δεν μ' αφήνει σε ησυχία και θέλει να ξανασυναντηθούμε»*, συλλογίστηκε και έγραψε το κινητό του πάνω στην απόδειξη.

«Θα είμαι στο Λονδίνο για τρεις ακόμα μέρες», ψιθύρισε βραχνά και απομακρύνθηκε με αργά βήματα. Έκανε κρύο τσουχτερό έξω και ο κόσμος περπατούσε νευρικά. Το σκοτάδι είχε μόλις πέσει και τα φώτα έκαναν την πόλη να μοιάζει υπέροχη.

Είχε ανάγκη από μια νωχελική βόλτα στους δρόμους, να καταγράψει νέες εικόνες. Η διαρκής σκέψη της Ιωάννας, σε συνδυασμό με τις πολλές ώρες σεμιναρίου, τον είχαν κουράσει και χρειαζόταν λίγη μοναξιά ψυχανάπαυσης. Στον δρόμο σταμάτησε να χαζέψει βιτρίνες και θυμήθηκε ότι έπρεπε να ψωνίσει μερικά πράγματα ακόμα, πριν επιστρέψει στην Ελλάδα. Χαζεύοντας ένα καταπληκτικό πανάκριβο κοστούμι σε μια φανταχτερή βιτρίνα σκόνταψε κάπου και παραλίγο να πέσει κάτω. Γυρίζοντας πίσω είδε έκπληκτος έναν άστεγο, κουκουλωμένο με χαρτοκιβώτιο, να τον βρίζει με ακατάληπτες βρετανικές εκφράσεις. Ακούμπησε το χέρι στην καρδιά, ζήτησε μια ταπεινή συγγνώμη και απομακρύνθηκε

γρήγορα. Ένιωσε άσχημα με τη διπλή εικόνα της πόλης και με πικρή γεύση στο στόμα πήρε ένα ταξί για το ξενοδοχείο.

Φτάνοντας στο δωμάτιό του, ξάπλωσε αναπαυτικά στον καναπέ, έβαλε ένα δυνατό ποτό απ' το μπαρ κι άνοιξε την τηλεόραση. Άρχισε να χαζεύει τις εικόνες, χωρίς ήχο όπως πάντα, παρατηρώντας πόσο αλλιώτικη ήταν η αισθητική της χώρας από τη δική του. Ο φωτεινός δέκτης χρωμάτιζε το χλωμό πρόσωπό του στο σκοτάδι και τον έκανε να μοιάζει με λαβωμένο Ινδιάνο. Το κορμί του άρχισε να χαλαρώνει και θέλησε να προσφέρει στον εαυτό του λίγη παραπάνω πολυτέλεια. Άνοιξε το ειδικό κουτί διατήρησης σταθερής θερμοκρασίας και διάλεξε ένα πανάκριβο κουβανέζικο πούρο. Έγειρε το κεφάλι αφήνοντας τον μεστό καπνό να αγκαλιάσει τον ουρανίσκο του. Αρχίζοντας το ταξίδι στη χώρα των αισθήσεων, μια γερή δόση πλήρωσης τον κατέλαβε και η ματαιοδοξία του άρχισε να διαχέεται. Τραβώντας απανωτές ρουφηξιές, μια μεθυστική ζάλη τον νανούρισε και κρύφτηκε στα παπλώματα για έναν χαλαρωτικό ύπνο. Ο ήχος του μηνύματος στο κινητό τον τίναξε λίγο πριν βυθιστεί.

"Πώς τα περνάς, ρε Τζόνι, στο Λονδίνο; Είμαι σίγουρος πως έμπλεξες πάλι με καμιά γκόμενα και μας ξέχασες. Να περνάς όσο καλύτερα μπορείς ρε φιλάρα!", έγραφε με γλαφυρότητα ο κολλητός του ο Διονύσης.

"Ήλθον, πήδηξον, απήλθον!", του απάντησε με νόημα ο Τζόνι, γνωρίζοντας πως οποιοδήποτε άλλο μήνυμα θα τον έκανε ν' ανησυχεί. Μια στυφή γεύση κάλυψε τη γλώσσα του.

Το επόμενο πρωινό ήρθε πιο ήρεμο και λιγότερο αγχωτικό. Βρισκόταν στο μεσοδιάστημα της παραμονής του στο Λονδίνο κι ένιωθε γεμάτος από παραστάσεις και θετικές εμπειρίες για το μέλλον. Ξεκίνησε τη μέρα κλασικά με τις απαραίτητες ενέργειες που θα τον εφοδίαζαν με ευεξία, χωρίς να παραλείψει τις αστείες γκριμάτσες στον καθρέπτη. Έβλεπε τα πράγματα να έχουν αποκατασταθεί κάπως σε σχέση με τις προηγούμενες μέρες και η πόλη τού έβγαζε μια θετική προδιάθεση. Το κατάλαβε μόλις χάθηκε στο πολύχρωμο βουητό της. Κατά την πρωινή διαδρομή προς την αίθουσα του σεμιναρίου αναρωτήθηκε αν θα μπορούσε να ζήσει σε μια τέτοια πόλη. Αγαπούσε το φυσικό αλλά και το ανθρώπινο κλίμα της Αθήνας, είχε όμως βρει αρκετά ενδιαφέροντα σημεία στη βρετανική πρωτεύουσα. Η είσοδός του στον χώρο του σεμιναρίου έκανε τις σκέψεις του να κρυφτούν. Ήπιε έναν ιδιαίτερα ευχάριστο πρωινό καφέ με τους συναδέλφους του στην ομάδα εργασίας, τραβώντας την προσοχή πάνω του με τ' αστεία του.

Την αντρική συντροφιά διέκοψε η Λώρα που ήλθε να αποσπάσει τα θετικά σχόλια με τη ριζική αλλαγή στο παρουσιαστικό της. Ήταν ντυμένη εξαιρετικά απλά, μ' ένα κομψό ξεβαμμένο τζιν παντελόνι κι ένα εφαρμοστό μαύρο κοντομάνικο μπλουζάκι. Είχε πιασμένα τα μαλλιά της σε αλογοουρά, αναδεικνύοντας έτσι με τον καλύτερο τρόπο τα έντονα χαρακτηριστικά του προσώπου της. Το κέντρο βάρους μετατοπίστηκε αυτόματα προς το μέρος της κι ο Τζόνι την κοίταξε με ύφος σύμμεικτο ενδιαφέροντος και αποστασιοποίησης. Εκείνη, έμπειρη στα θετικά σχόλια του περιβάλλοντος, έκανε κινήσεις προσεγμένα σεμνές προς τους γύρω, γνωρίζοντας ότι έτσι προκαλούσε ακόμα περισσότερο την προσοχή τους. Δεν παρέλειπε όμως να συναντά διερευνητικά για ελάχιστα στιγμιότυπα το βλέμμα του

Τζόνι.

Τραβώντας μια ρουφηξιά απ' το τσιγάρο του, θυμήθηκε το χάδι του Τζέρι στα μαλλιά Εκείνης και πήρε ακαριαία την απόφαση να αφιερώσει στη Λώρα το υπόλοιπο διάστημα παραμονής του στο Λονδίνο. Κι αυτό εν γνώσει του ότι είχε να κάνει με μια έμπειρη γυναίκα, η οποία θα τον ταλάνιζε σκληρά λόγω της αδιάφορης των προηγούμενων ημερών στάσης του. Εκεί ακριβώς βρήκε το ενδιαφέρον της διεκδίκησης και ιπποτικά της πρόσφερε καφέ. Εκείνη κατάλαβε την αλλαγή της στάσης του απέναντί της και αυτόματα επαναπροσδιόρισε τη δική της στάση. Ο Τζόνι είχε μαντέψει σωστά. Θα του δινόταν μονάχα εάν μοχθούσε διπλά και τρίδιπλα για να εξιλεωθεί. Κάνοντας ακούσια τις ίδιες σκέψεις, προχώρησαν μαζί προς την πολυτελή αίθουσα. Ο τρόπος που η Λώρα τοποθέτησε το σώμα της στο κάθισμα ήταν το σύνθημα της πολιορκίας. Ο νεαρός ένιωσε ακριβώς στο στοιχείο του και δεν σταμάτησε καθ' όλη τη διάρκεια των εργασιών να της σχολιάζει χαμηλόφωνα τα τεκταινόμενα και να την αγγίζει απαλά με κάθε αφορμή. Το άρωμά της ήταν ιδιαίτερα έντονο και ελκυστικό και μια ελαφρά ευφορία άρχισε να τον σκεπάζει. Η επαφή μαζί της έδωσε άλλο τόνο στη μέρα και το απόγευμα δεν άργησε να φτάσει. Ήταν εκείνος που έπρεπε να κάνει το πρώτο βήμα.

«Πού θα πάμε το βράδυ;», τη ρώτησε μειδιώντας μόλις βγήκαν στη σάλα. Ήξερε ότι η στιχομυθία δεν θα ήταν εύκολη.

«Αν σου έλεγα ότι έχω κανονίσει να δω σήμερα κάποια παλιά μου συμφοιτήτρια, πώς θα σου φαινόταν;», έκανε αμέσως αντεπίθεση εκείνη.

«Άσχημο, πολύ άσχημο. Εκτός κι έχεις κανονίσει να δεις τη Βασίλισσα αυτοπροσώπως, οπότε θα δεχόμουν να προτιμήσεις εκείνη αντί για μένα», απάντησε αυτός επιστρατεύοντας το χιούμορ του.

«Τζόνι, με ποια κοπέλα ήσουν τα προηγούμενα βράδια; Αν νομίζεις ότι αυτά περί φίλων από Ελλάδα τα πίστεψα, είσαι οικτρά γελασμένος», είπε ζωηρά κάνοντας μια χαριτωμένη γκριμάτσα. Κατάλαβε πως είχε απέναντί του μια δυνατή παίκτρια και την άφησε να ρολάρει για να κερδίσει στροφές. *«Αν είχες να βγεις με φίλους σου, θα με καλούσες και μένα, έστω από ευγένεια»*, συνέχισε σε πανηγυρικό τόνο εκείνη. Την κοίταξε ίσια ανέκφραστος και της έπιασε απαλά το χέρι.

«Βγήκα με την κοπέλα που είχα ζήσει δύο απ' τα ομορφότερα χρόνια της προηγούμενης ζωής μου. Λώρα, σκεφτόμαστε στο ίδιο μήκος κύματος. Με γοήτευσες με την πρώτη ματιά και το ξέρεις, έπρεπε όμως να πάω στη συνάντηση μαζί της». Το πρόσωπό του συνέχισε να παραμένει ανέκφραστο, μετατοπίζοντας σε κείνη την ευθύνη της απόφασης. Του έσφιξε νευρικά το χέρι, τα χείλη της συσπάστηκαν κι άργησε λίγο ν' απαντήσει.

«Εκτιμώ την ειλικρίνειά σου, πιθανόν κι εγώ το ίδιο θα έκανα. Πάμε όπου θέλεις, η νύχτα είναι δικιά μας», παραδόθηκε άνευ όρων. Την επιβράβευσε μ' ένα φιλί στο μάγουλο.

«Ένα ψέμα καλύπτεται μόνο μ' ένα ακόμα μεγαλύτερο ψέμα και αρκετή δόση υποκριτικής», σκέφτηκε ένοχα. *«Όλες οι γυναίκες του πλανήτη ίδιες είστε»*, μουρμούρισε στα ελληνικά την ώρα που της πρόσφερε το μπράτσο του για ν' αποχωρήσουν. Η ζηλοφθονία των συναδέλφων απλά του έδωσε μια ακόμα απτή επιβεβαίωση της γοητείας του και της υψηλής τεχνογνωσίας χειρισμού των γυναικών που κατείχε. Τους χαιρέτησε μ' ένα υπεροπτικό

νεύμα, ενώ είχε αρχίσει ήδη να επεξεργάζεται στο μυαλό του το σενάριο της επερχόμενης νύχτας.

Πήγαν με το ταξί πρώτα από το ξενοδοχείο της Λώρας. Εκείνος κάθισε αναπαυτικά στον καναπέ του δωματίου της κι έβαλε μουσική, δίνοντάς της τον χρόνο να ετοιμαστεί. Η μεταξύ τους κουβέντα ήταν άνετη, ευχάριστη και οικεία.

"Λώρα, Ιταλίδα, 28 ετών, πανέμορφη, παλιά μου τέχνη κόσκινο. Τους αγωνιστικούς μου χαιρετισμούς από Λονδίνο", ήταν το γραπτό μήνυμα που έστειλε στον κολλητό του τον Διονύση, όση ώρα εκείνη δαπανούσε λεπτά για να προσαρμόσει το στυλ της στα υψηλά στάνταρντς της περίστασης.

"Μαρία, από Περιστέρι, 19 ετών, κακάσχημη, τη γνώρισα στο chat. Η ανάγκη, φίλε μου, με κάνει να πέφτω τόσο χαμηλά. Δείξε της τι αξίζουν οι Έλληνες", ήταν η άμεση γραπτή απάντηση του Διονύση. Ο Τζόνι έβαλε άλλο ένα ποτό να γιορτάσει τη στιγμή.

«Να ζήσουν οι εργένηδες», ευχήθηκε υψώνοντας το ποτήρι του στον ουρανό. Ένιωθε απέραντη πλήρωση με όσα συνέβαιναν. Η συναναστροφή με τη Λώρα τού είχε απαλύνει την έντονη απογοήτευση που του γέννησε η Ιωάννα. Ο καφές της επόμενης μέρας με την παρουσία του Τζέρι ήταν καταλυτικός. Τον είχε προσγειώσει απότομα μεν, στην πραγματικότητα δε.

«Το νέο μου καναρίνι είναι ήδη στο κλουβί κι ετοιμάζεται να κελαηδήσει», μονολόγησε ακούγοντας το πιστολάκι της ετοιμοπαράδοτης Λώρας από το μπάνιο. Δυνάμωσε τη μουσική να καλύψει τον ενοχλητικό ήχο και συνέχισε να χαζεύει τη θέα απ' το μπαλκόνι. Βίωνε ταυτόχρονα τη γοητεία, αλλά και τη ματαιότητα της ρηχής περαστικής συναναστροφής με γυναίκες. Χαιρόταν την εναλλαγή όμορφων παρουσιών στην καθημερινότητά του, απολάμβανε να βατεύει κορμιά, αισθανόταν διαρκώς όμως ένα κύμα να γκρεμίζει τα κομψοτεχνήματά του στην άμμο. Ξεροκατάπιε για να του φύγει ο κόμπος από τον λαιμό. Τα σύννεφα στον ουρανό ήταν όμορφα και παρασύρθηκε στο να δίνει ζωή στα σχήματά τους. Η εκθαμβωτική είσοδος της Λώρας στο οπτικό του πεδίο εξαφάνισε κάθε μαύρη υποψία απ' τα εγκεφαλικά του κύτταρα. Σήκωσε τα μάτια να συναντήσει τα δικά της.

«Είσαι υπέροχη», της ψιθύρισε βραχνά γεμάτος θαυμασμό.

«Πιο όμορφη από την κοπέλα με την οποία προτίμησες να βγεις χθες;», δεν παρέλειψε να ρίξει το δηλητήριό της εκείνη, χαμογελώντας αυτάρεσκα.

«Αχ, γυναίκες…», μονολόγησε εκείνος κουνώντας σκωπτικά το κεφάλι του. Την έπιασε απαλά από τη μέση και της έδωσε ένα στιγμιαίο φιλί στον λαιμό. *«Τυχερός ο άνδρας που θα σε συνοδέψει απόψε!»*, της σφύριξε ερωτικά στο αυτί.

Η διαχείριση των γυναικείων συναισθημάτων ήταν το φόρτε του. Παραξενευόταν μικρός από την αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά τους και τα αψυχολόγητα νάζια τους. Με το πέρασμα των χρόνων όμως κατάλαβε πόσο προβλέψιμες ήταν τελικά. Οι απεριόριστες ώρες συναναστροφής μαζί τους τον είχαν κάνει να καταλήξει σ' έναν χρυσό κανόνα χειρισμού, που δεν σταματούσε να επαναλαμβάνει με στόμφο στις αντροπαρέες: *"Οι γυναίκες θέλουν από τον άνδρα τρία πράγματα: Γλυκόλογα, αφοσίωση και λεφτά. Αν δεν μπορείς πραγματικά να τους τα προσφέρεις, δεν πειράζει, φρόντισε μόνο να εξαφανιστείς πριν το πάρουν*

μυρωδιά!".

Μόλις η Λώρα ετοιμάστηκε, οδηγήθηκαν με ταξί στο δικό του ξενοδοχείο. Τα έξυπνα λογοπαίγνια συνεχίστηκαν αμείωτα καθ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής. Συμπεριφερόταν ιδιαίτερα θερμά ο ένας στον άλλον, με διαρκείς φιλοφρονήσεις και αθώα δήθεν αγγίγματα που ανέβαζαν την ένταση. Ο Τζόνι ήταν σαφώς γρηγορότερος από κείνη στην προετοιμασία. Η Λώρα είχε φορέσει εκείνο το διερευνητικό ύφος, ζητώντας ν' αποκαλύψει κάθε λεπτομέρεια που θα της έδινε πληρέστερη εικόνα για τις συνήθειές του. Εκείνος φρόντισε ιδιαίτερα το ντύσιμό του, έχοντας διαρκώς πάνω του το έντονο βλέμμα της. Κλείνοντας το φως για ν' αποχωρήσουν, έδωσε σιωπηλό ραντεβού με το δωμάτιο μερικές ώρες αργότερα, πάλι με τη συνοδεία της Ιταλίδας. Ήταν αποφασισμένος να περάσει όμορφα εκείνο το βράδυ.

Επισκέφτηκαν καταρχάς μια ιρλανδέζικη pub, μιας και οι δυο είχαν εκδηλώσει μέσα από την κουβέντα τους ιδιαίτερη συμπάθεια προς τον συγκεκριμένο λαό, αλλά και την κουλτούρα του. Κατόπιν προχώρησαν στους πιο γρήγορους ρυθμούς ενός club, όπου η Λώρα δεν έχασε την ευκαιρία να λικνίσει το καλογυμνασμένο κορμί της, αλλά και να γκρινιάξει που ο Τζόνι δεν την ακολουθούσε και παρέμενε στατικός. Το αλκοόλ έρεε άφθονο και εκείνη έδειχνε ιδιαίτερα εξοικειωμένη με τη νυχτερινή ατμόσφαιρα. Ο Τζόνι παρακολουθούσε θαμπωμένος τις αρμονικές κινήσεις της, σαν να επρόκειτο για πρωταγωνίστρια ρομαντικής κομεντί. Οι μικρές σταγόνες ιδρώτα στα μάγουλά της έμοιαζαν με πρωινές δροσοσταλίδες κι εκείνος δεν αντιστάθηκε. Ρούφηξε με λαγνεία το πάνω χείλος της και την αγκάλιασε σφιχτά. Απολάμβανε κι εκείνη τις ώρες πλάι του κι ο Τζόνι αισθάνθηκε περίφημα που θα κατάφερνε να εκμεταλλευτεί με τον καλύτερο τρόπο τις τελευταίες μέρες του σεμιναρίου. Συνήθιζε να αποκαλεί τον εαυτό του *"μάγκα παντός καιρού"* και η φιλήδονη ματιά της Λώρας, που γνώρισε στις όχθες του πουθενά, ερχόταν να το επιβεβαιώσει. Ήξερε πως θα γινόταν κι εκείνη σύντομα μια ξεθωριασμένη ανάμνηση, σαν τις ιλουστρασιόν καρτ – ποστάλ που συνέλεγε μικρός.

Δυστυχώς η νύχτα τελειώνει γρήγορα στη Βρετανία κι έτσι βρέθηκαν αγκαλιασμένοι στο βραδινό ψύχος ν' αναζητούν ταξί. Η εύθυμη διάθεση ήταν διάχυτη κι ο Τζόνι είχε απίστευτα κέφια, διαισθανόμενος την επερχόμενη μαγική συνεύρεση. Μέχρι να φτάσουν στο ξενοδοχείο του, δεν σταμάτησαν να φιλιούνται με πάθος. Η Λώρα, παρασυρμένη απ' το αλκοόλ, άρχισε να του μιλάει τρυφερά στα Ιταλικά κι εκείνος γελούσε με την καρδιά του ακούγοντας την περίφημη τραγουδιστή προφορά να του χαϊδεύει τ' αυτιά.

Φτάνοντας στο δωμάτιό του, αποφάσισε να μη βιαστεί να τρυπώσει στο κορμί της, αλλά ν' αντιστρέψει τον χρόνο προς όφελός του. Έβαλε απαλή μουσική, χαμήλωσε τον φωτισμό και σέρβιρε δυο ποτά. Δεν παρέλειψε ν' ανοίξει διάπλατα τις κουρτίνες, για να δώσει το κατάλληλο ασπρόμαυρο φόντο στη σκηνή. Ήξερε πολύ καλά ότι για τις γυναίκες η σεξουαλική διεργασία είναι ένα εγκεφαλικό ριμέικ, που ζουν έντονα κάθε φορά. Κι εκείνος αυτομάτως αναλάμβανε τον ρόλο του σκηνοθέτη, αλλά και του πρωταγωνιστή ταυτόχρονα.

Άρχισαν να μιλούν σιγανά μέσα στο ημίφως. Η εμπειρία τον δίδασκε ν' αφήνει τη χαλαρότητα να ηλεκτρίζει αργά τα κορμιά, προκειμένου να έρθει πιο έντονη η έκρηξη. Η

Λώρα, νιώθοντας τον χρόνο να βαδίζει σημειωτόν, αφέθηκε - γουργουρίζοντας ναζιάρικα - στις διαθέσεις του, διαβλέποντας πως ήξερε καλά να χρονοθετεί την ιεροτελεστία. Η τελευταία κίνηση που έκανε ο Τζόνι ήταν να σβήσει όλα τα φώτα και ν' ανάψει ένα κερί. Το καταλυτικό του φως άλωσε τον χώρο κι έκανε τα βλέμματά τους να λάμπουν απαλά και πρωτόγονα. Γεύτηκαν ο ένας τον άλλο. Το κορμί της ήταν τεντωμένο κι έτοιμο να εκραγεί. Χαϊδεύοντάς την απαλά με αργές κινήσεις, άκουγε την αναπνοή της να γίνεται ακανόνιστη.

Ζητώντας απ' τον Χρόνο να ξαπλώσει στην πολυθρόνα θεατής, ξεκίνησε να τη γδύνει αργά θαυμάζοντας τις σκιές που τρεμόπαιζαν στην υπέροχη σάρκα της. Το κορμί της ανέδιδε μια μοναδική μυρωδιά που τον αναστάτωσε. Άρχισε να τη φιλάει απολαμβάνοντας τις συσπάσεις της. Ολοκληρώνοντας τον κύκλο στην ανθισμένη σάρκα της, άφησε σε κείνη την πρωτοβουλία. Οι κινήσεις της έδειχναν σιγουριά κι εμπειρία και ξάπλωσε αναπαυτικά να απολαύσει τ' ακροδάχτυλά της. Η φαντασία της ανέλαβε τα ηνία. Παρασυρμένος από τα χάδια της καλλίγραμμης Ιταλίδας, τα μισόκλειστα βλέφαρά του άρχισαν να παρατηρούν την τρεμάμενη φλόγα του κεριού.

Θυμήθηκε αυτόματα την προηγούμενη φορά που έκανε έρωτα στο φοιτητικό διαμέρισμα. Ασυναίσθητα άρχισε να συγκρίνει τις στιγμές. Ετούτη που ζούσε στον ενεστώτα ήταν καλά σχεδιασμένη, με μια γυναίκα που είχε την ευκαιρία να διανύσει ολόκληρη τη διαδρομή της γοητείας. Η προηγούμενη ήταν ξαφνική, απρόσμενη και απροετοίμαστη, με μια άγνωστη που τον αποπλάνησε ακούσια. Παρατήρησε με προσοχή τις κινήσεις της Ιταλίδας. Ήταν ήρεμες, μελετημένες και με έκδηλη διάθεση προσφοράς ηδονής. Τις συνέκρινε με την όλη αδιάφορη στάση της Ιωάννας, υπό την επήρεια ουσιών. Είχε μοιραστεί απλώς μερικές αγκαλιές μαζί του ένα τυχαίο βράδυ, χωρίς καμιά διάθεση συνέχειας. Ένιωσε άσχημα. Κοίταξε γι' ακόμα μια φορά τη φιλότιμη Ιταλίδα, ενώ η ερωτική του διάθεση είχε αρχίσει να εξαϋλώνεται. Σήκωσε απαλά το κεφάλι του και τη φίλησε. Η γλώσσα της, πύρινη και υγρή, βυθίστηκε στο στόμα του. Προσπάθησε ν' ανοίξει τα μάτια του, όμως το φως του κεριού τον θάμπωσε. Στα παιχνιδίσματα της φλόγας είδε το φιδίσιο βλέμμα Εκείνης να τον κοιτάζει έντονα. Τινάχτηκε από τον καναπέ και με μια απότομη κίνηση έσβησε το κερί.

«Τι έπαθες, Τζόνι;», ρώτησε ξαφνιασμένη η Λώρα.

«Τίποτα, απλά με θάμπωσε το κερί», ψιθύρισε λιγωμένα εκείνος και την αγκάλιασε, για να μην καταλάβει την απότομη αλλαγή της διάθεσής του. Εκείνη τον έσφιξε με δύναμη κι άρχισε να τον φιλάει στον λαιμό. Το κορμί της έμοιαζε με πλημμυρισμένο ορυζώνα. Ο Τζόνι ανταποκρίθηκε με μηχανικές κινήσεις, καθώς αισθανόταν όλο και πιο άσχημα απέναντί της. Η θύμηση της Ιωάννας τον είχε απρόσμενα αποπροσανατολίσει και του είχε σβήσει μονομιάς κάθε ερωτική διάθεση. Την ακούμπησε απαλά στο κρεβάτι και ξεκίνησε να τη χαϊδεύει μηχανικά, μη θέλοντας να της χαλάσει τη διάθεση. Εκείνη παρασυρμένη από την έντασή της, τον οδήγησε ενστικτωδώς να μπει μέσα της. Συνειδητοποιώντας ακαριαία ότι το υποτιθέμενο σκληρό αντικείμενο του πόθου της ήταν πλέον παρελθόν, πετάχτηκε στον αέρα. Σκληρή ήταν μονάχα η πραγματικότητά της. Έκρυψε με ντροπή το γυμνό κορμί της μέσα στο πάπλωμα και ξέμπλεξε τα μαλλιά της αμήχανα.

«Σκέφτεσαι εκείνη;», τον ρώτησε με έκδηλη απογοήτευση στη φωνή της.

«Ναι», ήταν η ξεψυχισμένη απάντηση που έλαβε. Τα επόμενα λεπτά σιγής και

αμηχανίας διέκοψε ο ήχος του αναπτήρα, που έδινε ζωή στο τσιγάρο του. Το πρόσωπό της πήρε το ίδιο χρώμα με το σκοτάδι.

«Νομίζω ότι ήρθε η ώρα να πηγαίνω», σιγοψιθύρισε θλιμμένα εκείνη κι άρχισε να ψάχνει τα ρούχα της στα σκοτεινά. Κάτι πήγε να ψελλίσει εκείνος, αλλά του βγήκε μισό και ακατάληπτο. Δεν είχε κάτι συγκεκριμένο να πει, απλά ένιωθε άσχημα. Το ερωτικό κλίμα μετατράπηκε σε βαρύ και μελαγχολικό. Η Λώρα άρχισε με νευρικές κινήσεις να φοράει τα ρούχα της κι εκείνος κοιτούσε σαν χαμένος πότε την οπτασία της και πότε τον καπνό που ανέβαινε στο ταβάνι.

«Καληνύχτα Τζόνι, σου εύχομαι ό,τι καλύτερο», τον αποχαιρέτησε με παράπονο και τον φίλησε απαλά στο μέτωπο. Εκείνος χαμήλωσε το κεφάλι κι όσο κι αν προσπάθησε δεν βρήκε τίποτα να προσθέσει. Την παρακολούθησε με την άκρη του ματιού του να αποχωρεί από το δωμάτιο και ακούγοντας την πόρτα να κλείνει τινάχτηκε από το κρεβάτι. Το κλειστό δωμάτιο άρχισε να τον πνίγει και θέλησε να φωνάξει δυνατά, να βγάλει τον σφιχτό κόμπο από μέσα του. Το μόνο που κατάφερε να κάνει ήταν να κατευθυνθεί προς το μπάνιο για ένα ζεστό ντους. Το καυτό νερό ηρέμησε τα τεντωμένα νεύρα του και φορώντας το μπουρνούζι του, δοκίμασε να ταξινομήσει το θολό τοπίο. Λίγο αλκοόλ τον βοήθησε να ξαναβρεί τον εαυτό του. Οι σφυγμοί του χτυπούσαν γρηγορότερα και διαπίστωσε πως η διαδρομή της ζωής του θα κυλούσε πια μ' ένα νέο δεδομένο. Η Ιωάννα είχε καταφέρει να διεισδύσει στην καρδιά του και απολάμβανε τη θαλπωρή, κλέβοντας το πιο πολύτιμο κομμάτι της. Μόνο που Εκείνη δεν διεκδίκησε ποτέ κάτι τέτοιο κι αυτό ήταν που του τρυπούσε τη σκέψη.

Ευχήθηκε με όλη τη δύναμη της ψυχής του να μπορούσε να φύγει αμέσως από την παράξενη πόλη, που του φαινόταν όλο και πιο καταθλιπτική. Να ξαναγυρίσει στην καθημερινότητά του με τις πολλές ώρες στο γραφείο, τους φίλους, το κοινωνικό παιχνίδι και τις γυναίκες που δεν κατάφερναν να ξεκλειδώσουν τα υπόγεια των μύχιων πόθων του. Συναισθάνθηκε ότι την πάτησε γιατί βρέθηκε σε ξένο περιβάλλον και άφησε τις αντιστάσεις του χαλαρές. Πιάστηκε αδιάβαστος από μια γυναίκα που ούτε καν προσπάθησε κάτι περισσότερο απ' το να του χαμογελάσει ψυχρά. Η παρορμητική σωματική έκρηξη της μιας βραδιάς αποδείχτηκε παράδοξα ικανή να απενεργοποιήσει κάθε σύστημα ψυχικού συναγερμού του. Βρέθηκε ξαφνικά ανίκανος, παρά την άρτια σκηνοθεσία, να γευτεί το κορμί της πανέμορφης χυμώδους Ιταλίδας. Και καθόταν τώρα κακομοίρης κι έρημος, να αναλογίζεται μερικές πρακτικά ανούσιες πτυχές της πρόσφατης Ιστορίας του.

Η κακομοιριά όμως δεν ταίριαζε με τη φύση του κι αισθάνθηκε απίστευτα ενοχλημένος που επέτρεψε στον εαυτό του να ερωτευτεί. *«Το κάθε νόμισμα έχει πάντα δύο όψεις»*, συλλογίστηκε και κάθισε για πρώτη φορά στο σκαμνί του ανίσχυρου. Στο νοητό του πεδίο άρχισαν να παρελαύνουν δακρυσμένες θηλυκές οπτασίες που είχε αδίστακτα χρησιμοποιήσει για να ταΐσει τον αδηφάγο ερωτικό του εγωισμό. Βίωσε για πρώτη φορά το συναίσθημα τού να πληγώνεις τον άλλο κουρσεύοντας χυδαία το κορμί του. Έκλεισε ντροπιασμένος τα βλέφαρα, να σταματήσει την παρέλαση των γυναικείων μορφών. Βούρκωσε με όσα πρωτόγνωρα ανακάλυπτε από το δικό του πάθημα. Εκείνος ο δύσκολος συνειρμός τον έκανε να μετανιώσει για όλο του το παρελθόν. Αισθάνθηκε μεγάλη απέχθεια

για τις αρχές και τις πρακτικές του και ο πόνος της απόρριψης του γέννησε την υπόσχεση να μην ξαναπληγώσει ποτέ γυναίκα. Ξάπλωσε εξουθενωμένος στο κρεβάτι και πνίγηκε σ' έναν άσχημο μονοκόμματο ύπνο. *«Για ν' ανακαλύψεις την αλήθεια, πρέπει να πληρώσεις με την ψυχή σου»*, ήταν η τελευταία βουβή σκέψη που κατασταλάξε στον πυθμένα του νου του.

Το επόμενο πρωί σηκώθηκε κακόκεφος με τα μάτια πρησμένα και προφήτευσε πως θα είχε μια άσχημη μέρα. Ήταν το προτελευταίο του πρωινό στο Λονδίνο κι έπρεπε να συντονιστεί, αποδιώχνοντας κάθε συνειρμό που του θύμιζε τα γεγονότα της προηγούμενης νύχτας. Χωρίς αίσθηση του χωροχρόνου βρέθηκε να παρακολουθεί αμήχανα τις ομιλίες στην αίθουσα του σεμιναρίου. Η οικεία ορολογία των ομιλητών τον επανέφερε λίγο και δοκίμασε ν' ακολουθήσει τη ροή των διαγραμμάτων. Νιώθοντας για πρώτη φορά τέτοιο κενό εντός του, επικεντρώθηκε απεγνωσμένα στη δουλειά του, την τόσο σημαντική για τη ζωή του.

Θεώρησε φυσιολογικό το γεγονός ότι η Λώρα τον απέφευγε συστηματικά καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας. Είχε λειτουργήσει ως καταλύτης και ήξερε καλά από τη Χημεία πως οι καταλύτες συντελούν δραστικά στις χημικές αντιδράσεις, χωρίς την ποσοτική ή ποιοτική τους μεταβολή. Δεν θα τον ξανάβλεπε άλλωστε ποτέ και το γεγονός ότι έχασε μια νύχτα μαζί του απλά την είχε προσωρινά ενοχλήσει. Ήταν καταφανώς δυνατή, συγκροτημένη και ψημένη κοπέλα η Λώρα και με την επιστροφή της στην Ιταλία θα τον έσβηνε δια παντός από τον προσωπικό της σκληρό δίσκο. Αναρωτήθηκε όμως αν μπορούσε κι εκείνος να κάνει το ίδιο με την Ιωάννα. Εστίασε την προσοχή του σ' ένα διάγραμμα πωλήσεων στον φωτεινό πίνακα, για ν' αποφύγει την απάντηση.

Η απογευματινή λήξη των εργασιών τον βρήκε να εξαφανίζεται σχεδόν τρέχοντας. Κατευθύνθηκε προς το εμπορικό κέντρο της πόλης, με σκοπό να ριχτεί στα ψώνια που είχε αμελήσει όλες τις προηγούμενες μέρες. Η διαδικασία τον γέμισε θετική ενέργεια και η εκπληκτική αγορά του Λονδίνου τον σαγήνευσε. Προσπάθησε να μην ξεχάσει κανέναν από τους στενούς τους ανθρώπους, φίλους και συνεργάτες και πάνω στο μέτρημα διαπίστωσε σκεφτικός ότι όλοι του οι φίλοι εμπλέκονταν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο με τη δουλειά του. Είχε ριχτεί παθιασμένα στην καριέρα και οι δυο - τρεις φίλοι του από το Πανεπιστήμιο είχαν χαθεί άδοξα στη λεωφόρο με τα meetings και τα deadlines. *«Η Εταιρεία είναι η οικογένεια και οι φίλοι μου»*, μονολόγησε και ρίχτηκε στο καταναλωτικό πλήθος.

Είχε νυχτώσει όταν γύρισε αποκαμωμένος στο ξενοδοχείο. Τακτοποίησε τα πράγματα στη βαλίτσα του και κάθισε να χαζέψει την τηλεόραση. Οι προηγούμενες μέρες τού φαίνονταν πλέον απόμακρες και ανέβαλε την ενδοσκόπηση για την επιστροφή του στα πάτρια. Ξάπλωσε εξαντλημένος και βυθίστηκε σ' ένα μουντό όνειρο.

Η τελευταία μέρα του σεμιναρίου ξημέρωσε ηλιόλουστη και φωτεινή. Τακτοποιώντας τις σημειώσεις του, αντιλήφθηκε ότι ο όγκος τους ήταν τεράστιος και θα είχε πολλή δουλειά με τους συνεργάτες στην πατρίδα. Χαμογέλασε αυτάρεσκα και ξεκίνησε για να μη φτάσει καθυστερημένος. Το κλίμα ήταν εορταστικό, τα συμπεράσματα της τελευταίας ημέρας σημαντικά και οι ομιλητές στόχευαν στην εξύψωση του εταιρικού ηθικού των στελεχών. Όταν ο Πρόεδρος απηύθυνε τον αποχαιρετιστήριο λόγο, ήταν πρόδηλος ο

στόχος του να μεταφερθεί ο ενθουσιασμός στα παραρτήματα της Εταιρείας στην Ευρώπη. Ο Τζόνι ένιωσε ένα ρίγος όταν, παραλαμβάνοντας το Πιστοποιητικό Συμμετοχής, ο Πρόεδρος του έσφιξε το χέρι.

«Η Ελλάδα είναι μια μη κορεσμένη αγορά για τα προϊόντα μας. Βάλτε τα δυνατά σας όλοι εκεί στον νότο για την περαιτέρω στρατηγική ανάπτυξη της Εταιρείας μας. Για να σε στείλουν εδώ στο σεμινάριο, νεαρέ μου, σημαίνει πως οι ανώτεροί σου πιστεύουν πολύ σε σένα. Θα χαρώ να σε ξανασυναντήσω σύντομα ως Διευθυντή Μάρκετινγκ σε μια Βαλκανική χώρα, όπου έχουμε σκοπό να δραστηριοποιηθούμε με άξονα την Ελλάδα. Μην παραλείψεις να μεταφέρεις τους πιο εγκάρδιους χαιρετισμούς στον αγαπητό μου Μερκούριο, τον Έλληνα Διευθυντή». Οι λέξεις έβγαιναν γεμάτες πίστη από το στόμα του και τα μάτια του γυάλιζαν, καθώς απευθυνόταν στο νεαρό στέλεχός της πολυεθνικής του.

«Σας υπόσχομαι ότι θα κάνω το καλύτερο δυνατό για να μην διαψεύσω τις προσδοκίες της Εταιρείας μας, κύριε Πρόεδρε», απάντησε συγκινημένος ο Τζόνι.

«Θα τα καταφέρεις, αρκεί να είσαι πιστός στο όραμά μας», τον προέτρεψε ο Πρόεδρος μ' ένα πατρικό άγγιγμα στον ώμο. Ένιωσε με δέος μέσα του την αγάπη για την Εταιρεία να ξεχειλίζει.

Είχε φτάσει η ώρα του αποχαιρετισμού με τους συναδέλφους της Ομάδας Εργασίας του. Ένα υπόγειο βούρκωμα ανέβλυσε από τα αγκαλιάσματα και ο Τζόνι δεν παρέλειψε να δώσει σε όλους το τηλέφωνό του, για να ξανασυναντηθούν στην περίπτωση που θα έρχονταν στην Ελλάδα. Πάγωσε όμως απότομα, μόλις αντίκρισε το ερωτηματικό ύφος της Λώρας. Την πλησίασε διστακτικά, της χάιδεψε τρυφερά το πηγούνι και τη φίλησε στο μάγουλο.

«Είσαι εκπληκτική γυναίκα, Λώρα, είναι τυχεροί όσοι σ' αγαπάνε», της ψιθύρισε μελωδικά και την έσφιξε στην αγκαλιά του. Εκείνη μειδίασε και απομακρύνθηκε σιωπηλά. Ήταν ζόρικη σκηνή για τον Τζόνι, που όμως συνέχισε τους ασπασμούς με τους υπόλοιπους συναδέλφους και η στιγμή χάθηκε στη λήθη.

Κρατώντας με αυτοπεποίθηση το Πιστοποιητικό του σεμιναρίου, αισθανόταν να έχει μόλις ολοκληρώσει ένα απ' τα πιο σημαντικά βήματα στην καριέρα του. Ο συγχρωτισμός του με συναδέλφους απ' ολόκληρη την Ευρώπη ήταν ιδιαίτερα γόνιμος και η γνώση του σεμιναρίου πολύτιμο εφόδιο. Απορροφημένος όπως ήταν, άργησε ν' αντιληφθεί το κινητό του που χτυπούσε. Είδε έναν άγνωστο τεράστιο αριθμό στην οθόνη και απάντησε μηχανικά.

«Καλησπέρα Τζόνι, η Έρρικα είμαι!». Πάγωσε με το άκουσμα της ξεχασμένης γυναικείας φωνής. *«Δεν πιστεύω να έφυγες απ' το Λονδίνο χωρίς να μας χαιρετήσεις!»*. Η χαρούμενη διάθεσή της ήταν ευδιάκριτη.

«Αύριο το πρωί πετάω για Ελλάδα», αποκρίθηκε χωρίς να προλάβει να σκεφτεί εκείνος.

«Καθόμασταν εδώ με την Ιωάννα και είπαμε να σε καλέσουμε για φαγητό. Έχεις κανονίσει κάτι;». Το άκουσμα του ονόματος της Ιωάννας τον πάγωσε ακόμα περισσότερο.

«Όχι, είμαι ελεύθερος απόψε», απάντησε δαγκώνοντας αμέσως τη γλώσσα του. Δεν ήξερε αν ήταν έτοιμος να τη συναντήσει ξανά. Οι σκέψεις της προηγούμενης νύχτας την είχαν απωθήσει στη λήθη, μιας κι είχε πιστέψει πως δεν θα την ξανάβλεπε ποτέ.

«Είμαστε στο καφέ που συναντηθήκαμε. Σε περιμένουμε». Ο Τζόνι έμεινε με το τηλέφωνο στο ένα χέρι και το Πιστοποιητικό στο άλλο, να αμφιταλαντεύεται στη μέση του δρόμου. Ένας αρνητισμός του γεννήθηκε κι αποφάσισε ακαριαία να μην πάει στο ραντεβού. Δεν είχε κανένα νόημα για κείνον μια τέτοια συνάντηση. Ετοιμάστηκε να καλέσει πίσω την Έρρικα και να αρνηθεί ευγενικά την πρόσκληση, επικαλούμενος κούραση. Αναζήτησε τον αριθμό στις ληφθείσες κλήσεις και πάτησε το πράσινο κουμπί του κινητού. Πριν προλάβει όμως να επιτευχθεί σύνδεση, πάτησε απότομα το κόκκινο κουμπί. Τόσο απότομα, που παραξενεύτηκε κι ο ίδιος με την ενέργειά του. Ετοιμάστηκε να ξανακαλέσει, όταν αισθάνθηκε ότι δεν είχε τη δύναμη να το κάνει. Η Μοίρα τον καλούσε για μια ακόμα φορά σε δοκιμασία και δεν μπορούσε ν' αντισταθεί στην πρόκληση. Ίσως είχε ακόμα μια Αλήθεια να του πει. Έχωσε το τηλέφωνο και το πιστοποιητικό στις τσέπες του και αναζήτησε ταξί. Η ώρα μέχρι να φτάσει στο γνώριμο καφέ κύλησε σιωπηλά.

«Μερικά μόνο δευτερόλεπτα γράφουν ιστορία μέσα στα άδεια χρόνια της ζωής μας», φιλοσόφησε ο Τζόνι και φόρεσε την καλύτερή του διάθεση κατευθυνόμενος προς το επερχόμενο παράδοξο τελευταίο ραντεβού του. *«Τελευταίο; Ποιος ξέρει;»*, μονολόγησε και αφέθηκε με περιέργεια στη ροή των γεγονότων.

«Καλώς τον πατριώτη!», αναφώνησε η Έρρικα και σηκώθηκε να τον ασπαστεί. *«Πίστευες πως θα έφευγες χωρίς να μας κεράσεις, όπως είχες υποσχεθεί; Συζητούσαμε εδώ με την Ιωάννα ποιο είναι το πιο ακριβό εστιατόριο του Λονδίνου για να μας πας. Στο δικό μου το πάρτυ πέρασες υπέροχα, αν θυμάσαι, σειρά σου τώρα!».* Οι λέξεις έβγαιναν με ρυθμό πολυβόλου, συνοδευόμενες από κλείσιμο του ματιού και το πιο πονηρό της χαμόγελο.

«Σταμάτα Έρρικα, βάλε και λίγο γλώσσα μέσα!», την κατσάδιασε με νόημα η Ιωάννα κι ένα ελαφρό κόκκινο μετάξι κάλυψε τα μάγουλά της. Απόρησε με τη συμπεριφορά των κοριτσιών, μιας κι εκείνος ήταν διστακτικός και κουμπωμένος, ενώ εκείνες χαρούμενες και χαλαρές. Τα κορίτσια βρίσκονταν όντως σε μεγάλα κέφια και γρήγορα τον παρέσυραν στον δικό τους κόσμο. Αρχίζοντας να τις παρατηρεί πιο αντικειμενικά, έκρινε ότι η Έρρικα ήταν πιο εκδηλωτική και εξωστρεφής, ενώ η Ιωάννα πιο συναισθηματική και λιγότερο ομιλητική.

Οδηγούμενοι σ' ένα παρακείμενο ακριβό εστιατόριο για φαγητό, τα κορίτσια τον έβαλαν στη μέση και τον έπιασαν αγκαζέ. Η φιλικότητά τους τον τύλιξε με ζεστασιά. Το βλέμμα του, καθώς κοίταζε την Ιωάννα, κάτι έκρυβε. Εκείνη, ντροπαλή από τη φύση της, το απέφευγε τις περισσότερες φορές. Το εστιατόριο ήταν μαγευτικό κι είχαν τη χαρά να δοκιμάσουν περίεργες εξωτικές γεύσεις. Το ακριβό γαλλικό κρασί που διάλεξαν αποδείχτηκε ιδιαίτερα εύστοχη επιλογή και γρήγορα παρήγγειλαν και δεύτερο μπουκάλι. Το κλίμα είχε δέσει μεταξύ τους και όλες οι αναστολές του Τζόνι κρύφτηκαν κάτω απ' το τραπέζι. Οι κοπέλες με περισσή άνεση τον άγγιζαν, τον κανάκευαν και εκφράζονταν ελεύθερα. Η Έρρικα, με προσεγμένο χιούμορ, δεν παρέλειπε διαρκώς να πετάει υπονοούμενα περί της αχόρταγης Ιωάννας που της "έφαγε" τον Τζόνι μέσα από τα χέρια, παρότι είχε γκόμενο. Ο Τζόνι ακούμπησε το χέρι της Ιωάννας πάνω στο τραπέζι και άρχισε να της το χαϊδεύει. Εκείνη δεν τραβήχτηκε, αλλά τον κοίταξε θελκτικά με τα τεράστια ζεστά της μάτια.

«Ωχ, θά' χουμε περιπτύξεις πάλι απόψε», κραύγασε περιπαικτικά η Έρρικα και οι δυο

συνδαιτυμόνες την κοίταξαν με απορία. *«Κάντε δουλειά σας εσείς, εγώ θα απολαύσω το υπέροχο ακριβό φαγητό που, ως πτωχή φοιτήτρια, σπάνια βρίσκω»*, αυτοσαρκάστηκε.

Οι δύο συνονόματοι συνέχιζαν να ανταλλάσσουν ματιές γεμάτες νόημα και ο Τζόνι είδε όλες τις δυσάρεστες σκέψεις της προηγούμενης νύχτας να καίγονται ολόφωτες. Τη σπίθα έδινε το κερί πάνω στο τραπέζι που αντανακλούσε στα μάτια της Ιωάννας. Σχεδόν όλο το βράδυ συνέχισε να της κρατά πότε τρυφερά και πότε σφιχτά το χέρι. Αδυνατούσε να συλλάβει για μία ακόμα φορά τον ενεστώτα του, καθώς χανόταν στη μαγεία της.

Όταν έφτασε το πέρας του δείπνου και οδηγήθηκαν στον δρόμο, εκείνος εξακολουθούσε να την κρατά σφιχτά. Η Έρρικα ανέλαβε κυνικά να λύσει τον κόμπο που γεννιόταν στον λαιμό του Τζόνι.

«Άντε πάλι, τυχερούλα, σε παλάτι θα κοιμηθείς απόψε! Τζόνι μου, να σε φιλήσω, να μου την προσέχεις και καλή επιστροφή στην πατρίδα. Στο επανιδείν!». Του έδωσε ένα πεταχτό φιλί στο στόμα και, πριν εκείνος προλάβει ν' αντιδράσει, χώθηκε σ' ένα ταξί κι εξαφανίστηκε.

Οι δυο τους έμειναν μόνοι στη μέση του δρόμου να κοιτούν αμήχανα τη φιγούρα της. Τα γεγονότα είχαν καταφέρει, ξανά δυστυχώς, να τον ξεπεράσουν και οδήγησε μηχανικά την Ιωάννα στο επόμενο ταξί. Η προδιαγεγραμμένη συνεύρεση μαζί της του γέννησε μια γεύση απορίας στο στόμα, αλλά δεν κατάφερε να κάνει τίποτα άλλο απ' το να ξεροκαταπιεί. Στον δρόμο για το ξενοδοχείο, απλά σχολίασαν γελώντας την παρορμητική συμπεριφορά της Έρρικας. Οι στιγμές για μια ακόμα φορά κυλούσαν αργά κι ένιωθε ανήμπορος ν' αντιδράσει. Το μόνο που τον έκανε να αισθάνεται σιγουριά ήταν το γεγονός ότι δεν είχε σταματήσει λεπτό να της κρατάει το χέρι.

Φτάνοντας στο ξενοδοχείο εκείνη έδειξε ιδιαίτερα έκπληκτη και θαμπωμένη από την πολυτέλεια. Περιεργάστηκε με κάθε λεπτομέρεια τον χώρο και μακάρισε τον Τζόνι που είχε τη χαρά να απολαμβάνει τέτοιο περιβάλλον.

«Ομολογουμένως, μας προσέχει η Εταιρεία μας», είπε με ολοφάνερη δόση ικανοποίησης την ώρα που σέρβιρε δύο ποτά. Κάθισε αναπαυτικά στον καναπέ απέναντί της κι άρχισε να μπαίνει σε τούνελ, χωρίς να γνωρίζει μετά από πόσα χιλιόμετρα θα έβγαινε.

«Μίλησέ μου για το πώς περνάς εδώ στο Λονδίνο, Ιωάννα», την προέτρεψε. Ήθελε να μάθει τα πάντα γι' αυτήν και ήξερε καλά τον τρόπο να διαχειρίζεται την κουβέντα.

«Δεν έχω παράπονο, καλά είναι, αλλά από τη μια έχω αρκετές υποχρεώσεις με τη σχολή κι απ' την άλλη βαριέμαι», ξεκίνησε σιγά - σιγά να ξεδιπλώνει την καθημερινότητά της. Μιλούσε αργά κι εκείνος ταξίδευε σιωπηλά με τις λέξεις που έβγαιναν σαγηνευτικά απ' το στόμα της. Συνήθισε να συμπληρώνει τις περιγραφές της με αρμονικές κινήσεις των χεριών, μετατρέποντας την εικόνα της σε απολαυστικά θεατρική.

Η συζήτηση συνεχίστηκε γύρω από την προηγούμενη ζωή της πίσω στην Ελλάδα. Προερχόταν από μια τυπική αστική οικογένεια, που και οι δυο γονείς της είχαν έρθει για καλύτερη τύχη από την επαρχία στην πρωτεύουσα κι ήθελαν να δουν την κόρη τους σπουδασμένη. Είχε κι έναν αδερφό μικρότερο που σπούδαζε λογιστής στην πατρίδα. Οι εμπειρίες της δεν ξεπερνούσαν τις κλασικές μιας κοπέλας που μεγάλωσε στην Ελλάδα και η μόνη της επαγγελματική δράση ήταν η εργασία της ως σερβιτόρα για ένα καλοκαίρι. Εκείνο που του έκανε ιδιαίτερη εντύπωση ήταν ο τρόπος που χειριζόταν τον λόγο. Έδειχνε κοπέλα μεστή και μετρημένη, με τάση να χρησιμοποιεί παραδείγματα από την Ιστορία

λόγω και των σπουδών της στο Ιστορικό - Αρχαιολογικό. Οι κόρες των ματιών της έλαμψαν μόλις η συζήτηση περιστράφηκε γύρω από τη λογοτεχνία. Αποδείχτηκε ότι ήταν η αγαπημένη της συνήθεια και παραδέχτηκε πως δεν μπορούσε να κοιμηθεί το βράδυ, πριν αποτυπώσει μερικές σελίδες.

«Ποιος είναι ο αγαπημένος σου συγγραφέας, Ιωάννα;». Την ερώτηση αυτή την απηύθυνε ο Τζόνι σχεδόν σε κάθε κοπέλα που γνώριζε και η απάντησή της έκρινε πολλά. Ήλπιζε να μην ακούσει για μία ακόμα φορά το όνομα του Λέο Μπουσκάλια.

«Μου βάζεις δύσκολα, Τζόνι. Νομίζω όμως ότι θα μπορούσα να ξεχωρίσω τον Νίκο Καζαντζάκη για τη γλαφυρότητα της γραφής του». Ήταν η πρώτη φορά που μια γυναίκα, απ' όσες συναναστρεφόταν, έδειχνε την προτίμηση της στον επίσης δικό του αγαπημένο οραματιστή. Γοητευμένος για τα καλά, έκρινε πως ήταν η ώρα να στρέψει τη συζήτηση σε πιο κρίσιμες ατραπούς.

«Ποια είναι τα όνειρά σου για το μέλλον;». Ήξερε καλά τα μυστικά της ψυχανάλυσης και ήθελε να αποκαλύψει την αυθεντική κρούστα της ψυχής της.

«Μακάρι να ήξερα», ήταν η απάντηση που του κάρφωσε ένα βέλος στην καρδιά. *«Μου αρέσουν τα ταξίδια, η τέχνη και τα παιδιά. Τι μπορεί να κάνει κάποιος συνδυάζοντας αυτά τα τρία;»*, ρώτησε χαμογελαστή.

«Μπορείς να αναλάβεις να συνοδεύσεις ένα νηπιαγωγείο σε όλα τα μουσεία του πλανήτη!», πρότεινε θριαμβευτικά ο Τζόνι και σηκώθηκε να καθίσει δίπλα της στον καναπέ. Την έβαλε απαλά να ξαπλώσει στα γόνατά του και η κουβέντα συνεχίστηκε κάτω από άλλο πρίσμα. Συνέχισαν να συζητούν για τις εμπειρίες τους στην Αθήνα, ενώ εκείνος της χάιδευε απαλά τα μαλλιά.

«Πώς λένε την κοπέλα σου στην Αθήνα, Τζόνι;», ήταν η πρώτη προσωπική ερώτηση που του απηύθυνε, κάνοντάς τον να παγώσει.

«Δεν έχω κοπέλα στην Αθήνα, Ιωάννα», της απάντησε συνοφρυωμένος.

«Πώς γίνεται αυτό; Προτιμάς να έχεις διαρκώς σχέσεις της μιας βραδιάς; Δεν είναι καλύτερα να βρεις μια μόνιμη σχέση;», τον πυροβόλησε εξ επαφής. Άρχισε να αισθάνεται άβολα. Η βάση που το τοποθετούσε δεν του άρεσε καθόλου.

«Δεν έχω βρει ακόμα την κοπέλα που θα με κρατήσει δίπλα της», είπε με παράπονο στη φωνή. *«Ή μάλλον την έχω βρει και την έχω στην αγκαλιά μου τώρα»*, συλλογίστηκε και δαγκώθηκε.

«Εξαρτάται τι ζητάς από τον άλλο, αγόρι μου. Εγώ από τον Τζέρι, για παράδειγμα, ζητάω μόνο συντροφιά και σεξ, δεν το ψάχνω παραπάνω», είπε ανάλαφρα σηκώνοντας τους ώμους της.

«Χμμ, μήπως αξίζει όμως να το ψάξεις παραπάνω, για να βρεις αυτό που πραγματικά θα σου ταιριάζει;», είπε επιχειρώντας με δυσκολία να συγκρατήσει τον πόθο του για εκείνη.

«Μάλλον έχεις δίκιο, αλλά νιώθω μικρή ακόμα για δεσμεύσεις. Άμα μεγαλώσω, ίσως το δω κι εγώ διαφορετικά», του πέταξε σχεδόν αδιάφορα ανάβοντας τσιγάρο.

Έμεινε να την κοιτάζει αμίλητος. Ήταν η πρώτη φορά που είχε στην αγκαλιά του μια τέτοια γυναίκα και αδυνατούσε να τη χειριστεί. Η συμπεριφορά της ήταν ένα κράμα αθωότητας και ξενοιασιάς, που εξέπεμπε τεράστια δύναμη πάνω του. Σχημάτισε με τον δείκτη του το περίγραμμα του προσώπου της. Εκείνη του χαμογέλασε και έβαλε το δάχτυλό της στο στόμα του. Ήταν η πρώτη φορά στην προσωπική του διαδρομή που είχε

γοητευτεί από μια γυναίκα περισσότερο απ' όσο είχε γοητευτεί εκείνη απ' αυτόν. Η σκέψη τον ενόχλησε αφόρητα και ένωσε τα χείλη του με τα δικά της, να την ξορκίσει.

«Αχ και νά 'ξερες πόσο σε θέλω», της ψιθύρισε αχνά στη σκιά της φιλάρεσκης αύρας της. Έσβησε το τσιγάρο της, ανακάθισε στον καναπέ και τύλιξε τα χέρια της γύρω από τον λαιμό του. Τα μεγάλα σχιστά μάτια της τον κοίταξαν ορθάνοιχτα. Το οπτικό του πεδίο κατακλύστηκε από τη μορφή της. Το σύμπαν ολάκερο συμπυκνώθηκε σ' ένα άσπρο σύννεφο που ήρθε και στάθηκε πάνω απ' το κεφάλι του.

«Θέλω να σε κάνω δικιά μου, μόνο δικιά μου», την έλουσε. Συνέχισε να τον κοιτά, χωρίς να διακρίνεται καμιά της αντίδραση. Παρατηρούσε μονάχα κάθε σπασμό του προσώπου του. *«Για πάντα»*, συμπλήρωσε τη φράση του ακούσια. Ακούγοντας την ίδια του τη φωνή να ξεστομίζει λέξεις που ποτέ ξανά δεν είχε τολμήσει, ένιωσε δέος. Εκείνη συνέχισε να τον κοιτά επίμονα, από απόσταση ελάχιστων εκατοστών, με τα χέρια πάντα τυλιγμένα στον λαιμό του. Έβγαλε την άκρη της γλώσσας της και ακολούθησε το περίγραμμα των χειλιών του. Το υγρό άγγιγμά της τον αναστάτωσε. Για πρώτη φορά η ψυχή του φλεγόταν πιότερο απ' το κορμί του. Την έσφιξε με δύναμη στην αγκαλιά του και άρχισε να τη φιλάει θέλοντας να της μεταδώσει τη φλόγα του. Έπιασε απαλά το χέρι της και το ακούμπησε πάνω στην καρδιά του, να της δείξει πόσο έντονα χτυπούσε για κείνη. Τα μάτια της συνέχισαν να τον κοιτούν ορθάνοιχτα. Θα έδινε ολόκληρο το βασίλειό του για να μπορέσει να διαβάσει τη σκέψη της. Συνέχισαν να φιλιούνται και το μόνο που ακουγόταν στον χώρο ήταν οι ανάσες τους.

Ξετύλιξε απαλά τα χέρια της από τον λαιμό του, σηκώθηκε κι άρχισε να ξεκουμπώνει το πουκάμισό της, χωρίς το βλέμμα της να ξεκολλήσει απ' το δικό του. Έμεινε να χαζεύει τη βελούδινη σάρκα της που απογυμνωνόταν μπροστά του. Οι γραμμές του κορμιού της στο μαύρο φόντο του δωματίου σχημάτιζαν μπροστά του έναν εκπληκτικό ζωγραφικό πίνακα. Άγγιξε με θάμβος το κορμί της και μια υγρή, καυτή λάβα τον ζεμάτισε. Είδε το άσπρο σύννεφο που τον περιέβαλλε να κινείται σ' ένα ταξίδι μακρινό. Βυθίστηκε στην αύρα της κι άρχισε να ταξιδεύει σ' έναν κόσμο πρωτόγνωρο. Ένα μίγμα συναισθημάτων, ήχων και εικόνων τον κυρίευσε. Το σώμα του άρχισε να εξαϋλώνεται και να μετουσιώνεται στα αρχέγονα στοιχεία της φύσης. Το πνεύμα του ξεκίνησε το ταξίδι στον ωκεανό του υποσυνείδητου. Συνάντησε οικείες εικόνες του παρελθόντος του, που είχαν χαθεί στη λήθη. Ένιωσε την αθωότητα των παιδικών του χρόνων να ξυπνά και να τον διεγείρει. Αντίκρισε και εικόνες μαγικές που δεν είχε ξαναδεί. Άρχισε να ταξιδεύει μπρος - πίσω στον χρόνο, κάνοντας στάσεις σε στιγμές πότε αγαπημένες και πότε άγνωστες. Το απεσταγμένο χθες γινόταν ένα με το μέλλον. Το παρόν χανόταν αιωρούμενο στη σχισμή που τον είχε ρουφήξει.

Είδε τη ζεστή όψη της μητέρας του να προφέρει γλυκά τ' όνομά του. Είδε τον εαυτό του παιδί να λαχταρά μπροστά σε μια βιτρίνα ένα παιχνίδι, κοιτώντας ικετευτικά τον πατέρα του. Είδε τη δασκάλα του να τον επαινεί για την έκθεσή του μπροστά σε όλα τα παιδάκια της τάξης. Είδε τη γιαγιά του να χτίζει με τα παραμύθια της παλάτια και να τον τοποθετεί στον θρόνο του βασιλιά. Είδε ένα άσπρο άλογο να χάνεται μαζί του σ' έναν απότομο γκρεμό. Είδε τον εαυτό του, ντυμένο ιππότη, να χαμογελά ατρόμητος μπροστά σ' έναν κεραυνό. Είδε ένα άσπρο περιστέρι να κάθεται στον ώμο του. Είδε την Ιωάννα του

ντυμένη νυφούλα να ανεβαίνει τα σκαλιά ενός ναού να τον συναντήσει. Κατόπιν την είδε να τον κοιτάζει με λαχτάρα, προσφέροντας τη θηλή της στο παιδί τους. Είδε τον γιο του, παλικάρι ολόκληρο, να του φιλάει το γέρικο χέρι του. Είδε τον εαυτό του με άσπρα μαλλιά να παίζει μια παρτίδα σκάκι με τον διάβολο και να τον κερδίζει. Είδε το χέρι του Θεού να γράφει με πένα από άσπρο φτερό τ' όνομά του μαζί με το δικό της και το πιο πλήρες συναίσθημα αγάπης να ξεχειλίζει κάθε του κύτταρο. Είδε την Ιωάννα, τη δικιά του Ιωάννα, να τον κοιτάζει γεμάτη λαγνεία, επιθυμία, αφοσίωση, ζεστασιά και αγάπη. Άκουσε την κραυγή της να ουρλιάζει απεγνωσμένα από ηδονή, μοχθώντας να βγάλει από μέσα της την πνοή της να του τη χαρίσει. Είδε την καρδιά του με μορφή πορφυρού αγγέλου να υποκλίνεται μπροστά στη δική της. Είδε τις ψυχές τους να στροβιλίζονται αγκαλιασμένες σ' έναν εκστατικό χορό. Όταν σταμάτησε ο χρόνος, η Αλήθεια είχε αποκαλυφθεί κι οι δύο ψυχές είχαν γίνει μία.

Κοίταξε ζαλισμένος το πρόσωπο της Ιωάννας του. Τα βλέφαρά της ήταν κλειστά, το στόμα της ανάσαινε μισάνοιχτο, τα μαλλιά της ήταν ανακατωμένα και κολλημένα με στάλες ιδρώτα. Ο κάματος της ηδονής έλουζε το κορμί της που έτρεμε ακόμα, μη μπορώντας ν' αντέξει την ολοκλήρωση. Μετά από μερικές στιγμές, σηκώθηκε απαλά από πάνω του, τον φίλησε υγρά και οδήγησε τα ασταθή βήματά της στο μπάνιο. Ο ήχος της βρύσης τον επανέφερε. Τεντώθηκε, φόρεσε κάτι ελαφρύ και θρονιάστηκε στον καναπέ ποτίζοντας το κορμί του με αλκοόλη και νικοτίνη, ενώ την περίμενε να επιστρέψει.

«Πείνασα λίγο...», ήταν οι πρώτες της λέξεις που ακούστηκαν στο δωμάτιο έπειτα από ώρα. Άρχισε να μασουλάει μερικά κράκερς που βρέθηκαν διαθέσιμα. Εκείνος ένιωσε επικίνδυνα αμήχανος και κοίταξε το ρολόι του με ανησυχία. Διαπίστωσε με ρίγος πως σε τρεις ώρες το αργότερο έπρεπε να βρίσκεται στο αεροδρόμιο. Δεν ήθελε να τελειώσει με τίποτα εκείνη η νύχτα.

«Ξέρεις τι σκεφτόμουν σήμερα; Θα μου άρεσε να μείνω και να δουλέψω στο Λονδίνο», της πέταξε δήθεν αδιάφορα, θέλοντας να ανιχνεύσει τις διαθέσεις της.

«Μπα, δεν αντέχεται η συννεφούπολη», αποκρίθηκε αδιάφορα εκείνη. Η απάντησή της τον έκανε να περάσει απευθείας στο προκείμενο.

«Δεν θα έμενα για την πόλη, Ιωάννα, για σένα θα έμενα». Κάθε του λέξη έσταζε βαριά.

«Τι εννοείς;», ρώτησε απορημένα εκείνη, σμίγοντας τα φρύδια της. Ο Τζόνι είδε τη μεταξύ τους απόσταση να σκεπάζεται από ένα χαοτικό κενό. Οι λέξεις έμοιαζαν ανήμπορες να τον βοηθήσουν να εκφραστεί.

«Πρώτη φορά αισθάνομαι έτσι για μια γυναίκα, Ιωάννα. Θα ήθελα πολύ να σε βλέπω καθημερινά», ψέλλισε αγωνιώντας για την έκφραση του προσώπου της.

«Τι ακριβώς εννοείς;», ρώτησε ακόμα μια φορά εκείνη προσπαθώντας να συλλάβει το νόημά του.

«Πώς να στο πω, θά' θελα να είμαστε μαζί, σαν ζευγάρι», απάντησε, χωρίς να του αρέσουν καθόλου οι λέξεις που επέλεγε να χρησιμοποιήσει.

«Ζευγάρι; Όπως ο μπαμπάς μου και η μαμά μου;». Μια ελαφρά ειρωνεία σκέπασε τις τελευταίες της λέξεις. Τα δευτερόλεπτα άρχισαν να τον πλακώνουν. Σηκώθηκε, κάθισε δίπλα της και την αγκάλιασε.

«Μην παρεξηγείς τα λεγόμενά μου. Απλά νιώθω, πώς να το πω, νιώθω ερωτευμένος μαζί σου», εξομολογήθηκε με δυσκολία. Εκείνη μειδίασε απαλά, τον μάλωσε γλυκά και τον αγκάλιασε. Πριν προλάβει να μιλήσει, του έκλεισε το στόμα μ' ένα φιλί.

Συνέχισαν να θωπεύονται στον καναπέ για ώρα. Η επαφή μαζί της τον γέμιζε με πρωτόγνωρη ζεστασιά. Θα ήθελε να έχει την πολυτέλεια να την αγκαλιάζει συνέχεια. Το κλίμα έγινε εύθυμο ξαφνικά και άρχισαν να κυλιούνται στο πάτωμα ανταλλάσσοντας φιλοφρονήσεις, πειράγματα και φιλιά. Αν κάποιος άνοιγε την πόρτα και τους έβλεπε, θα έβαζε στοίχημα πως βίωναν τον απόλυτο έρωτα. Η παιχνιδιάρικη αγκαλιά τους συνεχίστηκε για ώρα. Το πρωινό πλησίαζε επικίνδυνα, όταν κατάφεραν με δυσκολία να σηκωθούν από το πάτωμα. Είχε στη διάθεσή του λιγότερο από μία ώρα. Ο Τζόνι παρήγγειλε τηλεφωνικά καφέ κι άρχισε ανόρεκτα να ετοιμάζει τα πράγματά του, ενόσω εκείνη μπήκε στο μπάνιο για ένα γρήγορο ντους. Η αντίστροφη μέτρηση τον απομάκρυνε βασανιστικά από το όνειρο.

Ρουφώντας τον καφέ του μερικά λεπτά αργότερα, ο Τζόνι αντιλήφθηκε πως δεν ήταν πια μόνοι. Η Θλίψη είχε καθίσει δίπλα του κι έπινε απ' το φλιτζάνι του. Η παρουσία της τον έκανε να αισθάνεται άβολα και δυσκολευόταν να μιλήσει. Όταν το σημείο μηδέν έφτασε, η Ιωάννα σηκώθηκε να φορέσει το παλτό της κι η Θλίψη στρογγυλοκάθισε αναπαυτικότερα στον καναπέ, για ν' απολαύσει τη σκηνή.

«Κάπου εδώ πρέπει να πούμε αντίο», του ψιθύρισε κοιτάζοντάς τον κατάματα. Ο Τζόνι ξεροκατάπιε με δυσκολία.

«Θέλω να σε ξαναδώ, Ιωάννα. Μπορώ να έρθω το επόμενο Σαββατοκύριακο ξανά Λονδίνο, αν θες», πρότεινε κι οι λέξεις του έκρυβαν απόγνωση. Η Ιωάννα πήρε μια ήρεμη έκφραση.

«Άκου με λίγο, Τζόνι αγόρι μου. Τα πράγματα είναι απλά, μην μπερδεύεσαι. Πέρασα όμορφα μαζί σου, αλλά έχω τη ζωή μου εδώ στο Λονδίνο, όπως έχεις κι εσύ τη δικιά σου ζωή κάτω στην Αθήνα. Δεν υπάρχει λόγος να κάνουμε τα πράγματα δύσκολα. Ας το αφήσουμε εδώ καλύτερα, μην το χαλάσουμε». Του έσφιξε απαλά τον ώμο και τον κοίταξε με ύφος που ζητούσε επιβεβαίωση. Εκείνος κατέβασε το κεφάλι. Η κάθε της λέξη ήταν μια βελονιά στα μηλίγγια του. Είχε ξανακούσει αυτές τις λέξεις, απ' τα δικά του χείλη όμως και ποτέ από χείλη γυναίκας. Εκείνος ήταν πάντα αυτός που ζητούσε από τις ερωμένες του να ξεχάσουν το αύριο μαζί του. Απέτυχε να αρθρώσει έστω και μια λέξη. Είδε την ειμαρμένη να τον εκδικείται με το ίδιο νόμισμα. Της χάιδεψε απαλά το μάγουλο κι έγνεψε καταφατικά.

«Να μου είσαι καλά, Τζόνι και να προσέχεις! Και πού ξέρεις, μπορεί να ξανασυναντηθούμε στο μέλλον», του ψιθύρισε και του πρόσφερε για τελευταία φορά το φιλί της. Το ίχνος σάλιου που άφησε πάνω του ήταν το πιο πολύτιμο δώρο. Σηκώθηκε να φύγει, όμως κοιτάζοντας τα υγρά μελαγχολικά του μάτια, κοντοστάθηκε. Έπιασε τρυφερά το χέρι του και το χάιδεψε. Έβγαλε με αργές κινήσεις το σκαλιστό ασημένιο δαχτυλίδι που φορούσε και το πέρασε απαλά στο δεξί του μεσοδάχτυλο.

«Για να με θυμάσαι», του ψέλλισε χαμηλόφωνα κι έκανε ένα μικρό αποφασιστικό βήμα προς την έξοδο. Ένιωσε την ψυχή του να ριγεί στο άκουσμα των τελευταίων της λέξεων κι αποτύπωσε το αποχαιρετιστήριο χαμόγελό της. Παρακολούθησε αμήχανα την οπτασία της ν' απομακρύνεται, μέχρι που χάθηκε πίσω απ' τον γδούπο της ξύλινης πόρτας. Ανακάθισε

με βαριά καρδιά στον καναπέ, πίνοντας μια κρύα γουλιά απ’ τον καφέ του. Δέχτηκε το τσιγάρο που του πρόσφερε η Θλίψη και το κάπνισε με το βλέμμα θολό και ακίνητο, προσηλωμένο στο σφυρήλατο δαχτυλίδι. Φαντάστηκε την επόμενη μέρα του χωρίς Εκείνη και τα πάντα μαύρισαν γύρω του. Η οπτασία τού χάιδεψε τα μαλλιά και τον φίλησε απαλά στο μέτωπο. Έπειτα σηκώθηκε αργά κι αφού κράτησε τη βαλίτσα του με το ένα χέρι, του πρόσφερε το μπράτσο της για να τον συνοδεύσει. Μαζί πήραν μελαγχολικά τον δρόμο της επιστροφής…

.:: II ::.

Ο ΗΧΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΓΕΙΩΣΗΣ ΤΟΝ ΞΥΠΝΗΣΕ ΑΠΟΤΟΜΑ. Προσπαθώντας να συνειδητοποιήσει πού βρίσκεται, είδε πρόσωπα ανακουφισμένα απ' την τρίωρη πτήση κι ένιωσε τον αττικό ήλιο να μπαίνει ευεργετικά απ' το παράθυρο. Ανασηκώθηκε ελαφρά απ' τη θέση του αναμένοντας το αεροπλάνο να σταθεροποιηθεί. Ξενυχτισμένος και ταλαιπωρημένος όπως ήταν, είχε απόλυτη ανάγκη από έναν καφέ. Υπέμεινε καρτερικά τη διαδικασία αποβίβασης και την αναμονή των αποσκευών και κατευθύνθηκε αμέσως στην πρώτη πηγή καφεΐνης που συνάντησε. Με την πρώτη γουλιά δοκίμασε να τακτοποιήσει τις σκέψεις του. Ήταν πεσμένος, είχε ανάγκη από ύπνο, αλλά είχε ακόμα μεγαλύτερη ανάγκη να βρεθεί σε οικείο περιβάλλον. Αποφάσισε, παρότι είχε πάρει άδεια και την τρέχουσα μέρα, να επισκεφτεί την Εταιρεία του. Του είχαν λείψει οι στιγμές στο γραφείο και αδημονούσε να μοιραστεί εμπειρίες με τους αγαπημένους του συνεργάτες.

Κατευθύνθηκε με ταξί προς το σπίτι του και παράτησε τη βαλίτσα του πρόχειρα στη μέση του καθιστικού. Έλειπε μόλις μια βδομάδα κι όμως ένιωθε σαν να λείπει καιρό. Χάιδεψε με το βλέμμα τον αγαπημένο του χώρο που μύριζε κλεισούρα. Άνοιξε διάπλατα τα παράθυρα να τρυπώσει ήλιος και φρέσκος αέρας, έβαλε δυνατά τη μουσική και μπήκε για ένα γρήγορο αναζωογονητικό ντους. Αισθανόμενος το νερό να κυλάει πάνω του, φαντάστηκε τον εαυτό του σαν φίδι που αλλάζει επιδερμίδα κι έτριψε καλά το κορμί του να φύγει η λεπτή κρούστα των ημερών του Λονδίνου. Ήταν φορτωμένος από σκόρπιες λέξεις κι ανάκατες εικόνες, τόσο νωπές ακόμα, που τις άφησε προσωρινά στην άκρη για να τις επεξεργαστεί ο χρόνος.

Το μόνο βέβαιο μέσα του ήταν πως είχε ξημερώσει μια τελείως διαφορετική μέρα. Ένιωθε αναβαπτισμένος στις παράδοξες εμπειρίες που ήταν κρυμμένες στις μέρες του ταξιδιού του. Χαμογέλασε αμήχανα κι άρχισε να σκουπίζεται. Έβαλε δυνατότερα τη μουσική κι άρχισε να ντύνεται νωχελικά. Άνοιξε την τεράστια βαλίτσα, άπλωσε τα πράγματά του στο πάτωμα κι άρχισε να ξεχωρίζει και να ομαδοποιεί τα δώρα των συνεργατών του. Κόλλησε μεθοδικά ταμπελάκια με τα ονόματά τους πάνω στις σακούλες κι άρχισε να τα μεταφέρει στο αυτοκίνητό του. Στο δρόμο συνάντησε κίνηση και τηλεφώνησε ανυπόμονα στον κολλητό του, τον Διονύση.

«Επέστρεψες Ελλάδα;», τον άκουσε να ψελλίζει περισσότερο αγχωμένος απ' ό,τι συνήθως.

«Έρχομαι τώρα από κει να σας δω και να σας δώσω τα δώρα που σας κρατάω. Μου λείψατε, ρε παλιόπαιδα», απάντησε νοσταλγικά εκείνος.

«Ποια δώρα, ρε Τζόνι, εδώ κολυμπάμε στην πίσσα της κολάσεως! Έκανες την πατάτα του αιώνα με το προϊόν μας και το αφεντικό μάς τρέχει τώρα όλους σαν παλαβούς. Έλα να στα πω από κοντά κι ετοιμάσου να τ' ακούσεις άσχημα. Σ' αφήνω τώρα, έχω γραμμή». Η φωνή του ακουγόταν αλλοιωμένη και νευρική. Έμεινε παγωμένος με το ακουστικό στ' αυτί και το διαπεραστικό βουητό τον εκνεύρισε.

«Έκανα εγώ πατάτα με το προϊόν μας;», αναρωτήθηκε απορημένα σμίγοντας τα φρύδια. Κούνησε πέρα - δώθε το κεφάλι του δυνατά. Σιγά - σιγά το μυαλό του άρχισε να επανακάμπτει και να αναδύονται τα γεγονότα πριν το ταξίδι του στο σεμινάριο.

Είχε πάρει πρόσφατα προαγωγή σε Brand Manager και είχε χρεωθεί προσωπικά την ευθύνη μιας οδοντόκρεμας, ενός από τα πλέον στρατηγικά προϊόντα της Εταιρείας. Ο ανταγωνισμός ήταν εξαιρετικά δύσκολος, έβραζε διαρκώς στο καυτό καζάνι του επιθετικού μάρκετινγκ και η καθημερινή παρακολούθηση των γραφημάτων μεριδίου αγοράς ήταν το μόνιμό του άγχος. Δυο βδομάδες πριν φύγει για Λονδίνο, η βασική ανταγωνίστρια Εταιρεία είχε προχωρήσει σε μια ξαφνική προωθητική ενέργεια. Είχε διενεργήσει δωρεάν διανομή δειγμάτων μέσα από το μεγαλύτερο νεανικό περιοδικό της χώρας, με απόρροια να ανατραπεί η ισορροπία των πωλήσεων εις βάρος της δικιάς του οδοντόκρεμας. Τα νούμερά τους είχαν αρχίσει να πέφτουν δραματικά μέρα με τη μέρα κι έπρεπε να αντιδράσουν άμεσα για να συγκρατήσουν την πτώση.

Του ζητήθηκε επειγόντως πρόταση επανάκαμψης από τον κύριο Συμεών, τον Προϊστάμενό του. Μελέτησε με προσοχή την περίπτωση, επιδιώκοντας να διαγνώσει τις παραμέτρους της επιτυχημένης ενέργειας του ανταγωνιστή και να βρει τη βέλτιστη λύση να προτείνει ως απάντηση. Ξενύχτησε μερικά βράδια στο γραφείο, εντρύφησε προσεκτικά σ' όλα τα στοιχεία, σύγκρινε τις γραφικές παραστάσεις των πωλήσεων με αντίστοιχες ενέργειες του παρελθόντος και κατέληξε στην πρότασή του. Οι έρευνες έδειχναν ότι η ανταγωνιστική οδοντόκρεμα λόγω μοντέρνας συσκευασίας, γεύσης και επικοινωνίας, είχε μεγαλύτερη διείσδυση στο νεανικό κοινό. Η δικιά του οδοντόκρεμα λόγω πρότερης τοποθέτησης στην αγορά, παραδοσιακότερης επικοινωνίας, αλλά και χαμηλότερης τιμής είχε καλύτερο πλασάρισμα στις μεσοανώτερες ηλικίες και στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα. Έκρινε σκόπιμο να προτείνει ανταγωνιστικές ενέργειες, στοχευμένες στο μεγαλύτερης ηλικίας κοινό κι όχι στους νέους που είχε ήδη προσεγγίσει με την ενέργειά του ο ανταγωνισμός. Η αύξηση του μεριδίου αγοράς στις μεγαλύτερες ηλικίες πίστευε πως θα εξισορροπούσε στο σύνολο πωλήσεων τις απώλειες στο μικρότερο ηλικιακά κοινό.

Ετοίμασε την πρότασή του με μια δέσμη ενεργειών, οι οποίες θ' απευθύνονταν στην τάση οικονομίας των γυναικών που ψωνίζουν από τα σούπερ μάρκετ. Έκρινε ότι βγάζοντας μια προσφορά εξάδας σε προνομιακή τιμή, θα εξανάγκαζε τις νοικοκυρές να εκμεταλλευτούν την ευκαιρία, απλώνοντας το χέρι στο ράφι και αγοράζοντας την οικονομική συσκευασία. Με τον τρόπο αυτόν είχε σκοπό να επιταχύνει στο πολλαπλάσιο την αγορά του προϊόντος του και να προεισπράξει το όφελος, εξισορροπώντας δυναμικά τη μείωση των πωλήσεών τους. Πρότεινε δε, η ενέργεια να μη διαφημιστεί καθόλου από τα

μέσα ενημέρωσης, αλλά να προωθηθεί με κοπέλες στα ράφια των σούπερ μάρκετ, ούτως ώστε να μην επιβαρύνει επιπρόσθετα με κόστος διαφήμισης το κόστος προσφοράς δωρεάν προϊόντος στην εξάδα.

Με μια πλήρως αιτιολογημένη και δομημένη πρόταση και με όλα τα απαραίτητα οικονομικά στοιχεία και προβλέψεις, ζήτησε επείγουσα συνάντηση με τον Προϊστάμενό του, με σκοπό να εξετάσουν την αντίδρασή τους έναντι του ανταγωνισμού. Οι εντάσεις αδρεναλίνης που γεννούσε ο εμπορικός πόλεμος των εταιρειών τον γέμιζαν με ενέργεια, άλλωστε και παλιότερα είχε καταφέρει να χειριστεί με επιτυχία τα προϊόντα που του είχαν ανατεθεί. Η διαχείριση της στρατηγικής οδοντόκρεμας ήταν μεγάλο στοίχημα και ήθελε να αποδειχτεί αντάξιος των προσδοκιών της Εταιρείας του σ' ένα εξαιρετικά κρίσιμο εμπορικά προϊόν.

Η πολύωρη συνάντηση με τον κύριο Συμεών αποδείχτηκε άκρως αποθαρρυντική. Απέρριψε ασυζητητί όλο του το πλάνο, επιμένοντας πως η περαιτέρω διείσδυση στο μεγάλο ηλικιακά αγοραστικό κοινό θα ήταν ανεπιτυχής, με δεδομένο το ήδη υψηλό πλασάρισμα. Διέκρινε ότι έπρεπε να αντεπιτεθούν στο νεανικό κοινό προκειμένου να μη χάσουν την καταναλωτική επαφή και να συγκρατήσουν τις απώλειες. Είχε ήδη αποφασίσει να στηρίξει την αντεπίθεση με διαφημιστική χορηγία νεανικών μουσικών εκπομπών της τηλεόρασης με υψηλότατη θέαση. Η προσέγγιση του θέματος βρήκε εκ διαμέτρου αντίθετο τον Τζόνι, που αντέτεινε ότι η χορηγία θα είχε υπερβολικό κόστος με αμφίβολα αποτελέσματα, καθώς το προϊόν τους δεν είχε νεανικό προφίλ.

Ο Προϊστάμενος, με την υπεροψία της πολύχρονης εμπειρίας του, επέμεινε ότι έπρεπε να αντισταθμίσουν το χαμένο έδαφος στο κοινό που νικούσε κατά κράτος ο ανταγωνισμός και τον διέταξε σχεδόν στρατιωτικά να ετοιμάσει άμεσα το πλάνο υλοποίησης των ενεργειών, για να προωθηθεί στη διαφημιστική εταιρεία. Ο νεαρός Τζόνι συνέχισε να εκφράζει τις αντιρρήσεις του με το πάθος που τον διέκρινε για τη δουλειά του και η συζήτηση κατέληξε σε καυγά. Η ισοπεδωτική ατάκα του Προϊσταμένου *"Είσαι μικρός ακόμα, αγόρι μου, για να ξέρεις"*, τον οδήγησε με τσακισμένα νεύρα σ' έναν σχεδιασμό, στον οποίο διαφωνούσε κάθετα. Μερικές μέρες πριν φύγει για Λονδίνο, ολοκλήρωσε μεθοδικά το πλάνο ενεργειών και ανέθεσε στον Διονύση, το δεξί του χέρι, να χειριστεί τις διαδικαστικές λεπτομέρειες όσο θα έλειπε.

Απορροφημένος στις σκέψεις του, άκουσε την καρδιά του να χτυπάει ακανόνιστα, καθώς βόλευε το αυτοκίνητό του στο πάρκινγκ της Εταιρείας. Φορτώθηκε με δυσκολία τις σακούλες των δώρων, καλημέρισε ένθερμα τον φύλακα και την κοπέλα της υποδοχής και πήρε το ασανσέρ για τον όροφό του. Μπαίνοντας στον ενιαίο χώρο με τα γραφεία των συνεργατών του, ένιωσε την αύρα του εργασιακού του περιβάλλοντος να τον περικλείει. Τους είδε όλους προσηλωμένους μπροστά στις οθόνες και χάρηκε βλέποντας τα οικεία πρόσωπά τους.

«Τι κάνουν οι βασιλιάδες του μάρκετινγκ;», κραύγασε δυνατά θέλοντας να ξυπνήσει τα ένστικτα της ομάδας του. Διέγνωσε μια ύποπτη σιωπή στην ατμόσφαιρα. Άφησε με εσκεμμένο θόρυβο τα δώρα πάνω στο γραφείο του και ξεκίνησε με ανοιχτή αγκαλιά να τους χαιρετίσει. Όλα τα κεφάλια σηκώθηκαν με δυσκολία. Του έκανε εντύπωση που

κανένας δεν έτρεξε να τον αγκαλιάσει. Έμεινε μετέωρος σαν πελαργός στη μέση της αίθουσας, με τα χέρια ανοιχτά ν' αγκαλιάζουν το κενό.

«Γιατί δεν πετάει η ομάδα σήμερα;», απόρησε δυνατά. *«Δεν χαίρεστε που βλέπετε τον πρίγκιπά σας;»*. Τα βλέμματα όλων συνέχισαν να τον κοιτούν παγωμένα. *«Ρε Δύο, γιατί μου μίλησες τόσο αγχωμένα στο τηλέφωνο, τι συμβαίνει;»*. Συνήθιζε ν' αποκαλεί τον κολλητό του Διονύση με το παρατσούκλι *"Δύο"*, κάνοντας συνδυαστικό λογοπαίγνιο με την πρώτη συλλαβή του ονόματός του, καθώς ήταν και το νούμερο δύο στην ομάδα του. Ο Διονύσης απέφυγε να τον κοιτάξει στα μάτια.

«Τζόνι, έχουμε μεγάλο πρόβλημα με τον οδοντόκρεμα», ακούστηκε μια ξεψυχισμένη φωνή από το βάθος της αίθουσας. Ήταν η Τζένη, η πιτσιρίκα με τις αμέτρητες φακίδες, μια καινούρια συνεργάτιδα με ελάχιστους μήνες στην Εταιρεία. Ήταν η τελευταία που περίμενε ν' ακούσει, μιας κι οι στενοί του συνεργάτες τον κοιτούσαν σιωπηλοί.

«Διονύση, εξήγησέ μου αμέσως γιατί είστε όλοι θλιμμένοι σαν τη Μεγάλη Παρασκευή», φώναξε επιτακτικά έχοντας αρχίσει να χάνει κάθε ίχνος υπομονής του.

«Τζόνι, πάθαμε καταστροφή, οι πωλήσεις μας υποχώρησαν κατά είκοσι τοις εκατό επιπλέον την περασμένη βδομάδα που έλειπες. Ο ανταγωνισμός έβγαλε απανωτή διαφήμιση στον αέρα με τον Λούη και η δικιά μας μουσική χορηγία πήγε άπατη». Οι λέξεις με δυσκολία έβγαιναν από το στεγνωμένο στόμα του.

Το αίμα τουΤζόνι πάγωσε. Ο Λούης ήταν το νέο αστέρι που μεσουρανούσε στο ποπ μουσικό στερέωμα, βγαλμένος μέσα από μουσικό ριάλιτι κι όλη η νεολαία έκοβε τις φλέβες της. Ήταν λογικό με τέτοια επιλογή να εκτιναχθούν οι πωλήσεις του ανταγωνισμού. Ο κόσμος σκοτείνιασε γύρω του και χύθηκε σε μια καρέκλα πιάνοντας το κεφάλι του. Ο πρωινός ενθουσιασμός του είχε εξατμιστεί σαν οινόπνευμα.

«Το έλεγα εγώ από την αρχή ότι έπρεπε να στοχεύσουμε στο μεγαλύτερο κοινό. Τι δουλειά είχαμε εμείς στις μουσικές εκπομπές; Τώρα μας αποτελείωσαν», μονολόγησε πνιχτά. Κανένας από τους συνεργάτες δεν κινήθηκε προς το μέρος του. Παρέμειναν όλοι βουβοί και καρφωμένοι στα γραφεία τους.

«Γιατί δεν μ' ενημερώσατε τουλάχιστον τόσες μέρες, μπας και προλάβουμε να σώσουμε κάτι; Ρε Διονύση, αφού μιλάγαμε σχεδόν κάθε μέρα, γιατί δεν μου ανέφερες τίποτα; Κάθε φορά που σε ρώταγα "τι νέα απ' το μέτωπο των πωλήσεων;", μου απάνταγες "όλα υπό έλεγχο, ανεβαίνουμε, μην ανησυχείς"! Κι εσείς ρε μάγκες και μάγκισσες; Γιατί δεν μου ρίξατε ένα τηλέφωνο; Στην Αγγλία πήγα, όχι στον άλλο κόσμο! Θυμάστε που συζητούσαμε, πριν φύγω, τη δικιά μου πρόταση με τις εξάδες και συμφωνούσατε άπαντες ότι η στόχευση στο νεανικό κοινό δεν θα μας βγει;», βόγκηξε με παράπονο. Κάτι δεν του άρεσε στην βουβή περισυλλογή τους. Ξαφνικά τα πρόσωπα όλων γύρισαν προς την πόρτα σαν υπνωτισμένα κι ο τρόμος τα σκοτείνιασε.

«Τζόνι, ήρθες επιτέλους; Σε θέλω αμέσως στο γραφείο μου!», ακούστηκε μια αυστηρή γνώριμη φωνή. Γυρνώντας το κεφάλι ο Τζόνι, διέκρινε την επιβλητική φιγούρα του κυρίου Συμεών στην πόρτα. Είχε τα δυο του χέρια στη μέση και τον κοίταγε με υπερβολική σκληρότητα πάνω απ' τη σφιχτή παλιομοδίτικη γραβάτα. Του γύρισε την πλάτη και κατευθύνθηκε προς το γραφείο του με μεγάλα νευρικά βήματα. Ο νεαρός σηκώθηκε αμέσως, πήρε βαριά ανάσα κοιτώντας προς το ταβάνι και κατευθύνθηκε προς το γραφείο.

Η μισάνοιχτη πόρτα φάνταζε σαν στόμα λέοντα, έτοιμο να τον κατασπαράξει. Άκουσε πίσω του έναν φοβισμένο ψίθυρο από τους συνεργάτες του.

Λίγο πριν διαβεί την πόρτα, κοντοστάθηκε. Τρεμούλιαζε ολόκληρος απ' τον θυμό της αποτυχίας και το αίσθημα της δικαίωσης για τη δικιά του πρόταση. Είχε διαγνώσει την αποτυχία των επιλογών του Προϊσταμένου και μάλιστα την είχε συζητήσει με τους στενούς συνεργάτες του, οι οποίοι και είχαν συμφωνήσει ομόφωνα. Η σκληρή όμως ιεραρχία της Εταιρείας τού επέβαλε να υλοποιήσει χωρίς περαιτέρω αντιρρήσεις το σχέδιο του ανωτέρου του. Είχε αντιμετωπίσει ξανά δυσκολίες κι ήξερε ότι τον περίμενε μιζέρια, γκρίνια και κατήφεια. Ήξερε πολύ καλά, επίσης, πως ο κύριος Συμεών ήταν ακριβοδίκαιος και θα αναγνώριζε το λάθος του. Το είχε ξαναζήσει αυτό στο παρελθόν και ήταν έτοιμος να αφιερώσει τις μέρες του, αλλά και τις νύχτες του, στην επανάκαμψη των πωλήσεων του προϊόντος του. Σήκωσε αποφασιστικά το κεφάλι και δρασκέλισε την πόρτα.

«Κλείσε την πόρτα πίσω σου και κάθισε!», του γρύλισε θυμωμένα χτυπώντας το κομπολόι του. Δεν περίμενε τέτοια άσχημη αντίδραση από έναν έμπειρο Προϊστάμενο που διακρινόταν για την ψυχραιμία του στα ζόρικα. *«Την έκανες την ταρζανιά σου πάλι, ε, Τζόνι;»*. Τα λόγια του εκτόξευαν αφράτες φέτες τούρτας στο πρόσωπό του, με μια στρώση ειρωνείας κάτω απ' τη σαντιγί. *«Αυτό που έκανες ονομάζεται "άρνηση εκτέλεσης εντολής ανωτέρου" και είναι σοβαρότατο παράπτωμα. Κι εμείς σε στέλνουμε στα Λονδίνα για σεμινάρια»*, μούγκρισε κουνώντας υποτιμητικά το κεφάλι του. Η γραβάτα του κόντευε να τον πνίξει.

«Ποια ακριβώς εντολή σας αρνήθηκα να εκτελέσω, κύριε Συμεών;», ρώτησε ο νεαρός με αποσβολωμένο ύφος.

«Πήγες κι έκανες του καραγκιόζη τις χορηγίες με την οδοντόκρεμά μας, ενώ είχες σαφείς οδηγίες από μένα να προχωρήσεις με τις εξάδες στο μεγαλύτερο κοινό των σούπερ μάρκετ». Οι λέξεις έβγαιναν κοφτερές σαν λεπίδες απ' τα ρυτιδιασμένα χείλη του.

Ο Τζόνι γούρλωσε τα μάτια και σήκωσε απορημένα τα χέρια, πασχίζοντας να επεξεργαστεί λογικά αυτό που μόλις είχε ακούσει. Δοκίμασε να ψελλίσει κάτι, αλλά έμεινε με το στόμα ορθάνοιχτο. Ο Προϊστάμενος μειδίασε χαιρέκακα και συνέχισε.

«Το προϊόν μας έπεσε στα χειρότερα νούμερα της δεκαετίας. Όλη η Εταιρεία έμεινε εδώ χθες τη νύχτα σε σύσκεψη με τη Διαφημιστική, προκειμένου να διαχειριστούμε την κρίση, εξαιτίας σου. Προχθές με κάλεσε εσπευσμένα ο Γενικός Διευθυντής να μου ζητήσει εξηγήσεις. Έγινε πυρ και μανία μαζί σου, μόλις του εξήγησα τι έκανες. Όπως καταλαβαίνεις, η θέση σου είναι πια επισφαλής και οφείλεις στην Εταιρεία μια πιστευτή δικαιολογία για την άστοχη ενέργειά σου». Έκανε μια παύση για λόγους εντυπωσιασμού και μια χοντρή στάλα ιδρώτα κύλησε στο μέτωπό του. Ένα ηλεκτρικό τρυπάνι θα προκαλούσε λιγότερη ζημιά στον εγκέφαλο του Τζόνι.

«Μα εγώ δεν ήμουν αυτός που πρότεινε τις εξάδες; Εσείς επιμένατε με τις μουσικές χορηγίες», τραύλισε. Οι λέξεις έβγαιναν ραγισμένες από το στόμα του.

«Τι είναι αυτά που λες, βρε αλήτη; Τολμάς να λες τέτοια ψέματα στον Προϊστάμενό σου; Έτσι νομίζεις πως θα καλύψεις τις μπαγαποντιές σου; Εξαφανίσου αμέσως από μπροστά μου!», βρόντηξε κι άστραψε. Κάθιδρος όπως ήταν, έμοιαζε σαν να είχε βγει μόλις από το ποτάμι της υπεροψίας. Το χτύπημα του χεριού του στο τραπέζι έκανε τον Τζόνι να τιναχτεί απ' την καρέκλα του. Η αλαζονεία και η απελπισία σήκωναν πανό φοιτητικής κατάληψης στα

πρόσωπά τους.

Αδυνατούσε ακόμα να συλλάβει τι ακριβώς συνέβαινε. Επιχείρησε να βάλει στο ίδιο κανάλι σκέψεων αφενός τον σεβασμό που έτρεφε προς τον Προϊστάμενό του και αφετέρου τα γεγονότα στη μνήμη του. Του ήταν αδύνατο να βγάλει λογικό συμπέρασμα. Τράβηξε με δύναμη τα μαλλιά του, μοχθώντας να καταλάβει. Ούρλιαξε με τον συλλογισμό που του γεννήθηκε: *«Θα μου φορτώσουν την αποτυχία των πωλήσεων!»*. Άρχισε να καταποντίζεται σ' ένα στενό απύθμενο πηγάδι.

Άνοιξε ορμητικά την πόρτα του γραφείου κι έτρεξε παραπατώντας στον διάδρομο. Οι συνεργάτες του κοκκάλωσαν απότομα και τον κοίταξαν με φόβο, καθώς οι φλέβες στον λαιμό του είχαν φουσκώσει επικίνδυνα. Κατευθύνθηκε προς το γραφείο του Διονύση και τον άρπαξε βίαια απ' το μπράτσο, τραβώντας τον με μανία προς το γραφείο του Προϊσταμένου.

«Διονύση, πες εδώ μπροστά στον κύριο Συμεών ποιος πρότεινε το πρόγραμμα με τις εξάδες. Και πόσες φορές επέμενα στις συζητήσεις μας ότι θα αποτύχει το πρόγραμμα με τις χορηγίες», ψέλλισε με φωνή βραχνή από την υπερένταση.

Ο Διευθυντής ξάπλωσε αναπαυτικά στην καρέκλα του και έβαλε τα χέρια πίσω από το κεφάλι. Ο Διονύσης χαμήλωσε τα μάτια και έσφιξε νευρικά τις ιδρωμένες γροθιές του.

«Πες μας λοιπόν, Διονύση, ποιος πρότεινε τις εξάδες;», τον προέτρεψε με ήρεμη φωνή κι ο Προϊστάμενος. Ο νεαρός υφιστάμενος είχε αρχίσει να τρέμει, νιώθοντας τα δυο βλέμματα να τον καρφώνουν.

«Εσείς, κύριε Διευθυντά. Ο Τζόνι επέμενε στις κατ' ιδίαν συζητήσεις μας πως μόνο η μουσική χορηγία θα σήκωνε τις πωλήσεις κι έβγαζε άχρηστες τις εξάδες». Ξεροκατάπιε με δυσκολία μόλις εκστόμισε τη φράση του.

«Δεν θα μας βγάλεις εσύ τρελούς όλους εδώ μέσα, κύριε Τζόνι μας!», ακούστηκε η θριαμβευτική φωνή του Προϊσταμένου. *«Πηγαίνετε τώρα στις δουλειές σας, γιατί έχω να σώσω τα λάθη του εκλεκτού μας Manager, που τον στέλνουμε και στα σεμινάρια»*. Η έντονη χαιρεκακία στην τελευταία αποστροφή του λόγου του Διευθυντή σφηνώθηκε σαν μαχαιριά στην καρδιά του Τζόνι.

Ακολούθησε σκυφτός τον Διονύση στον ενιαίο χώρο εργασίας και θρονιάστηκε στην καρέκλα του γραφείου του. Αδυνατούσε να εντοπίσει αχτίδα φωτός στο τούνελ που είχε βυθιστεί και το στομάχι του είχε αρχίσει να σφίγγεται σε κόμπο. Έσπρωξε με δύναμη τα δώρα πάνω απ' το γραφείο και άρχισε να περιεργάζεται έναν - έναν τους συνεργάτες του. Όλοι ήταν αμίλητοι και προσηλωμένοι στις οθόνες τους, με την ενοχή ζωγραφισμένη στα μάγουλά τους.

Ένιωσε σαν να βρίσκεται στην κορυφή ενός μυτερού βράχου, έχοντας γύρω του το απέραντο κενό. Το παραμικρό βήμα προς οποιαδήποτε κατεύθυνση θα τον οδηγούσε σε οδυνηρή πτώση. Στήριξε το σαγόνι του με τα δυο του χέρια κι έμεινε αποχαυνωμένος να κοιτάζει το άπειρο. Γύρω του έβλεπε μονάχα φοβισμένα παιδάκια που προσπαθούσαν να κρυφτούν. Σηκώθηκε μηχανικά και μάζεψε τα πεσμένα δώρα από το πάτωμα. Άρχιζε να γυρίζει τα γραφεία και να πετάει στον καθένα τη σακούλα με τ' όνομά του. Κανένας δεν είχε την παραμικρή αντίδραση. Μόλις ολοκλήρωσε το μοίρασμα των δώρων, στάθηκε

επιβλητικά στο κέντρο της αίθουσας με τα χέρια στη μέση. Χαμογέλασε ειρωνικά κουνώντας το κεφάλι του, αναλογιζόμενος πώς είχε φανταστεί εκείνη τη σκηνή μερικές μέρες πριν.

«Τι έγινε, ρε μάγκες;», ρώτησε με υγρή φωνή. *«Γιατί κρύβεστε όλοι, σαν δαρμένα σκυλιά, πίσω απ' τις οθόνες σας;»*. Πρώτη φορά τους μίλαγε υποτιμητικά, πρώτη φορά όμως αισθανόταν έτσι απέναντί τους. Η τρομερή ομάδα των δημιουργικών συνεργατών του είχε μετατραπεί σε μια αγέλη φοβισμένων κουταβιών. *«Κοιτάξτε με στα μάτια, ρε! Εγώ είμαι, ο Τζόνι, ο αγαπημένος σας πρίγκιπας, όχι κανένα φάντασμα!»*, κραύγασε κι η φωνή του σκλήρυνε απότομα, ενόσω αντιλαμβανόταν τον παραλογισμό μέσα στον οποία ξαφνικά ζούσε. Οι πιο στενοί και αγαπημένοι του συνεργάτες παρέμειναν σιωπηλοί και σκυθρωποί.

Μόνο η Τζένη σηκώθηκε από το γραφείο της και κατευθύνθηκε προς το μέρος του με το δώρο στα χέρια. Στάθηκε μπροστά του διστακτικά και του απευθύνθηκε με τρεμάμενη φωνή.

«Τζόνι, δεν μπορώ να δεχτώ το δώρο σου. Μπορεί να γνωριζόμαστε ελάχιστο καιρό, έχω όμως καταλάβει ότι είσαι πολύ έξυπνος. Μη με φέρνεις, σε παρακαλώ, σε ακόμα δυσκολότερη θέση. Ζορίστηκα πολύ να βρω αυτή τη δουλειά στην Εταιρεία και δεν θέλω να τη χάσω», ψέλλισε αργά και ενοχικά. Έλεγε αλήθεια κι αυτό το κατάλαβε αμέσως ο Τζόνι καθώς περιεργαζόταν γι' ακόμα μια φορά τα πρόσωπα όλων.

«Σας είχα σαν την οικογένειά μου, γιατί ο Θεός θέλησε να πάρει κοντά του τη δικιά μου. Μέχρι πριν μισή ώρα ήμουν περήφανος που σας είχα αδέρφια μου, τώρα πια όχι», αντήχησε καταπίνοντας έναν λυγμό. Κατέβασε το κεφάλι απογοητευμένος και κατευθύνθηκε προς την έξοδο, ενώ όλοι έμειναν να κοιτούν την πλάτη του αποχαυνωμένοι καθώς απομακρυνόταν. Είχε συνηθίσει εκείνο το περιβάλλον γεμάτο ζωή, φωνές και δημιουργία. Η εκκωφαντική σιωπή τον τρέλαινε κι ήθελε να εξαφανιστεί. Ένιωθε κιόλας τις πρώτες τσιμπιές ενός σκοτεινού πονοκεφάλου. Μόλις έφτασε στην έξοδο του κτιρίου, ο ήχος της πόλης σκέπασε τις σκέψεις του και κατευθύνθηκε προς το αυτοκίνητό του με το αίμα του να κοχλάζει. Χτύπησε με λύσσα το καπό, όμως ο πόνος του χεριού του δεν κατάφερε να νικήσει το άδικο που τον έπνιγε. Μπήκε μέσα, έβαλε στη διαπασών το ραδιόφωνο και άναψε το πρώτο τσιγάρο μετά από ώρα. Το πέταξε αμέσως αηδιασμένος απ' το παράθυρο βλέποντας πως το είχε ανάψει απ' τη μεριά του φίλτρου.

Αυτό που του συνέβαινε δεν μπορούσε ούτε κατά διάνοια να το χωνέψει. Άρχισε να οδηγεί νευρικά στους φορτωμένους δρόμους και η κίνηση τον εκνεύρισε ακόμα περισσότερο. Ήθελε να σανιδώσει το γκάζι και να χαθεί στο διάστημα. Βγήκε με κόπο στην εθνική οδό, συγκρατώντας τα νεύρα του. Μόλις βρήκε ελεύθερο πεδίο, ανέβασε στροφές κάνοντας τον κινητήρα να μουγκρίζει. Ανέπτυξε υπερβολική ταχύτητα με επικίνδυνους ελιγμούς ανάμεσα στ' αυτοκίνητα. Για πρώτη φορά είχε γίνει αυτοκαταστροφικός. Συνειδητοποίησε τι έκανε, όταν απέφυγε για ελάχιστα εκατοστά τη σύγκρουση μ' ένα προπορευόμενο όχημα. Έκοψε ταχύτητα ζαλισμένος και σταμάτησε με προσοχή στην άκρη του δρόμου. Τα νύχια του καρφώθηκαν στις παλάμες του, σφίγγοντας γεμάτος θυμό τις γροθιές του και ακούμπησε το κεφάλι του στο τιμόνι. Κουρασμένος και άδειος, θέλησε να πάει σπίτι του να ηρεμήσει. Όσο κι αν πειραματίστηκε με τις συχνότητες

στο ραδιόφωνο, δεν κατάφερε να βρει μια μουσική να τον χαλαρώσει.

«Καλά μου το λέγανε από παλιά, ότι δεν ξέρεις τι σου ξημερώνει», αυτοσαρκάστηκε. Φτάνοντας στο σπίτι αποκαμωμένος, σφάλισε όλα τα πατζούρια, τράβηξε το τηλέφωνο από την πρίζα κι έκλεισε το κινητό του. Ήθελε ν' ανοίξει μια τρύπα στον χρόνο και να εξαφανιστεί. Έπιασε το μπουκάλι με το ουίσκι και κατέβασε μονορούφι μια σεβαστή ποσότητα, μέχρι που ένιωσε το στομάχι του να καίει. Γδύθηκε εντελώς, μπήκε κάτω από τα σκεπάσματα κι έπεσε στο σκοτάδι να κοιμηθεί. Αναπόλησε το προηγούμενο βράδυ με την Ιωάννα στο Λονδίνο και του φάνηκε σαν να είχαν περάσει αιώνες από τότε. Το κορμί του κατέρρευσε σ' έναν μαύρο, μουσκεμένο από ιδρώτα ύπνο. Η τελευταία εικόνα πριν κοιμηθεί ήταν η ωρυόμενη φιγούρα του Προϊσταμένου του, που του θύμισε κεφάλι δράκου να ξερνάει φωτιές.

Ξύπνησε αρκετές ώρες μετά, ούτε που κατάλαβε πόσες. Τα κλειστά παντζούρια έκαναν τον χρόνο να περνάει απροειδοποίητα. Βυθισμένος όπως ήταν στο σκοτάδι, οι νωπές πρωινές παραστάσεις τον επισκέφτηκαν ξανά. Ξεφύσηξε βαριά και σηκώθηκε με δυσκολία. Στο σαλόνι διέκρινε ημίφως, που σήμαινε ότι είχε μόλις αρχίσει να σουρουπώνει. Υπό κανονικές συνθήκες ήταν η αγαπημένη του ώρα. Με τη σκοτεινή ψυχολογία όμως που είχε, ούτε η δύση του ηλίου ήταν ικανή να του φτιάξει τη διάθεση. Λίγο νερό στο μέτωπο και μια ενυδατική κρέμα τον αναζωογόνησε κάπως. Ο γνώριμος ήχος της μηχανής εσπρέσσο και το άρωμα που άρχισε να αναδύεται από την πρόσμιξη των κόκκων καφέ με το καυτό νερό έκαναν τις αισθήσεις του να επανέλθουν. Το ξύπνημα γι' αυτόν ήταν, ούτως ή άλλως, οδυνηρή εμπειρία. Πόσο μάλλον όταν τα γεγονότα είχαν φορτίσει το πνεύμα του. Το πρώτο τσιγάρο μετά τον ύπνο τού προκάλεσε τη γνώριμη ανατριχίλα ξεμουδιάσματος. Ένα cd με ηλεκτρονική μουσική ήταν ό,τι ακριβώς χρειαζόταν. Έκανε ελαφρές μαλάξεις στον λαιμό του να ξεπιαστεί και άφησε αρκετά λεπτά της ώρας να κυλήσουν άδεια, μέχρι να συνέλθει πλήρως.

Δοκίμασε για μια ακόμα φορά να βάλει τις σκέψεις του να παρελάσουν. Το μυαλό του είχε μοιραστεί στα δυο. Οι λαμπερές εικόνες της αγγλικής πρωτεύουσας αναμειγνύονταν επικίνδυνα με το πρωινό συμβάν στο γραφείο. Μια γυναίκα που τον απαρνήθηκε, η Εταιρεία του που του φόρτωσε μια αποτυχία και οι κολλητοί συνεργάτες του που τον πρόδωσαν. Χαμογέλασε επιτιμητικά και τράβηξε μια γερή τζούρα. Μια βδομάδα πριν, τα πράγματα δεν ήταν ακριβώς έτσι. Προετοίμαζε το ταξίδι του, ονειρευόταν γραφικές παραστάσεις πωλήσεων και ανέπνεε οξυγόνο επιτυχίας.

Σηκώθηκε και άνοιξε διάπλατα το παράθυρο. Τον έπνιγε το καυσαέριο της προδοσίας και δεν ήξερε τι να κάνει. Είχε ανάγκη να επαναφέρει τα πάντα στη θέση τους. Με μηχανικές κινήσεις ενεργοποίησε το κινητό του για ν' αποκτήσει σύνδεση ξανά με τον κόσμο. Περίμενε λίγο μέχρι ν' ακούσει τον γνώριμο ήχο των μηνυμάτων. Τίποτα όμως δεν διέκοψε τη μουσική που δονούσε το δωμάτιο, κανένας δεν τον είχε αναζητήσει όλη μέρα. Είχε χρόνια να του συμβεί αυτό, αν και το ευχόταν συχνά. Συνήθιζε να κλείνει το κινητό του σε ώρες απομόνωσης, γνωρίζοντας εκ των προτέρων ότι θα ακολουθούσε βροχή κλήσεων μετά. Σκοτείνιασε.

Ένιωσε μια πελώρια λαχτάρα να μιλήσει σε κάποιον. Η πρώτη μορφή που

σχηματίστηκε στον νου του ήταν εκείνη της Ιωάννας. Θυμήθηκε ότι δεν είχε ζητήσει ποτέ τον αριθμό της και αναζήτησε το κινητό της Έρρικας. Χωρίς δεύτερη σκέψη την κάλεσε και η νεαρή, μετά το πρώτο ξάφνιασμα, έδειξε διάθεση για κουβέντα. Ο Τζόνι δεν είχε καμία αντίστοιχη διάθεση, ήθελε μόνο ν' ακούσει τη ζεστή φωνή της Ιωάννας. Την αντιμετώπισε σαν τηλεφωνήτρια και της έκλεισε απότομα τη γραμμή μόλις εξασφάλισε το ποθητό νούμερο. Τα δάχτυλά του λειτούργησαν μόνα τους. Ο ήχος της κλήσης ζέστανε την καρδιά του, μιας και τα επόμενα δευτερόλεπτα θα τον έφερναν σ' επαφή μ' Εκείνη.

«Ιωάννα καλησπέρα, ο Τζόνι είμαι!», τη χαιρέτησε με λαχτάρα. Συνήθως οι γυναικείες φωνές στην άλλη άκρη έπαιρναν μια παράξενη γλύκα με το άκουσμα του ονόματός του.

«Καλησπέρα Τζόνι». Η φωνή της, αντιθέτως, δεν έδειχνε ιδιαίτερο ενθουσιασμό.

«Μόλις ξύπνησα και είπα να σε πάρω», της ψιθύρισε γλυκά.

«Τζόνι, δεν μπορώ να σου μιλήσω τώρα, δεν είμαι μόνη».

«Συγγνώμη αν ενοχλώ, πότε να σε ξαναπάρω να τα πούμε λίγο;».

«Νομίζω τα ξεκαθαρίσαμε αυτά το πρωί. Μη με ξαναπάρεις σε παρακαλώ, θα σε πάρω εγώ όταν κατέβω Ελλάδα να βγούμε για κανέναν καφέ. Πρέπει να σε κλείσω τώρα», τον γείωσε ξερά.

«Μου λείπεις, Ιωάννα!».

«Καληνύχτα, Τζόνι!».

«Μου λείπεις πολύ!», τον έπιασε το παράπονο. Έμεινε με το ακουστικό στο χέρι και τον αντίλαλο της φωνής της να διαπερνά ανατριχιαστικά το αυτί του. Δεν θυμόταν να είχε ξαναζήσει ποτέ τέτοιο τηλεφώνημα με γυναίκα, απεναντίας θυμήθηκε τον εαυτό του να έχει μιλήσει απότομα σε αρκετές γυναίκες που είχαν την κρυφή λαχτάρα να τον ξαναδούν. Εκείνος όμως, μετά από μερικές νύχτες ηδονής και λεηλάτησης, ένιωθε μια δύναμη να τον τραβάει μακριά τους κι αυτή η δύναμη έδινε απίστευτη σκληράδα στη φωνή του. Ήταν η πρώτη φορά που μια άλλη αντίρροπη δύναμη τον κρατούσε πίσω στις στιγμές που έζησε μ' εκείνο το κορίτσι. Ευχήθηκε να την είχε δίπλα του εκείνη τη στιγμή. Θα του έφτανε απλά να της χαϊδέψει τα μαλλιά και να μυρίσει το άρωμά της.

Το δωμάτιο τού φάνηκε εντελώς κενό. Προσηλώθηκε σ' ένα αντίγραφο του Πικάσο που είχε κρεμάσει στον απέναντι τοίχο. Η παράξενη απροσδιόριστη ανθρώπινη μορφή του δημιουργού φάνταζε παράδοξα οικεία στα μάτια του. Ήταν η πρώτη φορά που το παράπονό του βρήκε έκφραση σ' έναν ζωγραφικό πίνακα. Φύσηξε αμήχανα τον καπνό του και ένιωσε ξαφνικά να μην είναι μόνος στο δωμάτιο. Η Απογοήτευση είχε καθίσει ήσυχα στον καναπέ μαζί του. Τον αγκάλιασε στοργικά κι έμειναν να κοιτούν μαζί την πολύχρωμη μορφή στον απέναντι τοίχο.

«Ιωάννα τέλος λοιπόν», ψέλλισε με πόνο. Στα τριάντα τόσα χρόνια της ζωής του ήταν η πρώτη φορά που είχε την τύχη να γνωρίσει γυναίκα σαν την Ιωάννα. Στατιστικά είχε άλλη μιάμιση πιθανότητα να ξανασυναντήσει τέτοια γυναίκα μέχρι τα γεράματά του. Για πρώτη φορά φόρεσε τον μανδύα της απόρριψης. Ήξερε καλά πως το τηλεφώνημά του προς Εκείνη ήταν λάθος. Έπρεπε να το κάνει όμως, για ν' ακούσει έστω και για λίγα δεύτερα τη φωνή της, το είχε πραγματικά ανάγκη. Χλώμιασε με τον συλλογισμό του. Η αξιοπρέπεια που φώλιαζε μέσα του από παιδί τον έκανε να μετανιώσει κι αποφάσισε σιωπηλά να μην το επαναλάβει. Ποτέ.

Άνοιξε την τηλεόραση να χαθεί στις εικόνες. Ήταν μια από τις σπάνιες φορές που άφησε τον ήχο της να σκεπάσει τις δικές του σκέψεις. Πίστευε πως η μουσική γεννάει φαντασία κι ο ήχος της τηλεόρασης τη σκοτώνει. Πέτυχε όλα τα κανάλια στη ζώνη των ειδήσεων και ταξίδεψε στην υποβλητική ατμόσφαιρα των παρουσιαστών. Η εναλλαγή της φρίκης των παγκόσμιων καταστροφών με την γκλαμουριά του εικονικού κόσμου τον αποσυντόνισε. Τα προηγούμενα χρόνια δεν είχε ποτέ παρακολουθήσει συστηματικά την επικαιρότητα, θεωρώντας την πεζή και μακριά από το δικό του αστραφτερό όνειρο. Τώρα έβλεπε φοβισμένα άστεγα παιδάκια να συνυπάρχουν στη ροή των εικόνων με τραγουδιστές που χώριζαν, για ν' ανακυκλώσουν τη φήμη τους.

Δεν άντεξε για πολύ το κουτί. Έφτιαξε άλλον ένα δυνατότερο εσπρέσσο για να ξυπνήσει εντελώς και άναψε ένα κερί να τον απολαύσει. Η ψυχή του ήταν κατάμαυρη και χρειαζόταν μια συντροφιά. Σήκωσε αυθόρμητα το κινητό του και κάλεσε τον κολλητό του, τον Διονύση. Ήταν ο άνθρωπος που αισθανόταν εγγύτερα από οιονδήποτε άλλον και μαζί μοιράζονταν ευχάριστα ό,τι τους απασχολούσε, μιας κι είχαν τη χαρά να είναι δημιουργικοί συνεργάτες, αλλά και κολλητοί εκτός γραφείου. Η πρωινή του συμπεριφορά τον είχε σφόδρα στενοχωρήσει, όμως ήθελε να μοιραστεί χρόνο μαζί του, να ξεδιαλύνει την παρεξήγηση. Το κινητό χτυπούσε διαρκώς χωρίς απάντηση. Επανέλαβε την κλήση άλλη μια φορά, μήπως παρ' ελπίδα δεν το άκουγε.

«Πάλι τζαμπάρει ο άχρηστος και δεν το σηκώνει», μουρμούρισε μειδιώντας. Ήξερε πως ο Διονύσης δεν είχε επαφή με το περιβάλλον όταν ήταν βουτηγμένος σε γυναικεία συντροφιά. Άρρωστος γυναικάς όπως ήταν, δεν επέτρεπε σε κανέναν να εισβάλλει στον προσωπικό του παράδεισο. Αυτή ήταν και η βασική του διαφορά με τον Τζόνι που βλέποντας κλήση από τον κολλητό του, διέκοπτε ακόμα και την πιο τρυφερή περίπτυξη. Θεωρούσε τη φιλία ιερότερη από τη γυναικεία συναναστροφή. Ήθελε πολύ να του μιλήσει για το πρωινό δυσάρεστο επεισόδιο, ο κύριος όμως λόγος που ζητούσε τη συντροφιά του ήταν να του μιλήσει για την Ιωάννα. Τον έπνιγε η μορφή της και ήθελε να μοιραστεί τη λαχτάρα του με κείνον.

Εκνευρισμένος από τις αναπάντητες, άρχισε να σκέφτεται εναλλακτικές λύσεις να σπάσει τη μοναξιά του. Πρόσωπα διάφορα άρχισαν να τριβελίζουν στον νου του, αναζητώντας σε ποιο να τηλεφωνήσει για να περάσει το βράδυ του. Γυναικείες μορφές που είχαν συντροφεύσει τις νύχτες του, συνεργάτες από το γραφείο, συμφοιτητές απ' το Πανεπιστήμιο, "σειρούλες" από τον στρατό, παιδικοί φίλοι απ' την πατρίδα του. Τους είδε όλους να γυρίζουν σαν ρουλέτα στο μυαλό του, σε κανέναν όμως δεν σταμάτησε η μπίλια. Η Ιωάννα και ο Διονύσης ήταν αυτοί που διαρκώς επαναλαμβάνονταν. Συμπέρανε ξαφνικά πως η ζωή του ήταν γεμάτη γνωστούς και όχι φίλους, άτομα καλής συντροφιάς, αλλά όχι δεμένα στενά μαζί του.

Γύρισε νοητά μια βδομάδα πριν. Την παραμονή πριν φύγει για το Λονδίνο, είχε μείνει μέχρι αργά στο γραφείο, είχε πιει καφέ με τον Διονύση και είχε φτύσει την τελευταία του κατάκτηση, γιατί είχε αρχίσει να τον κουράζει με τα κλασικά ψυχολογικά ανασφάλειας. Χαμογέλασε νοσταλγικά. Σκάναρε με τον νου του την τρέχουσα ημέρα. Είχε χρεωθεί άδικα μια αποτυχία στην Εταιρεία, τον είχε πουλήσει ο κολλητός του ο Διονύσης και είχε

φάει αρχοντική χυλόπιτα από την Ιωάννα. Τρεις ήττες μέσα σε μία μόλις ημέρα ήταν πανωλεθρία για κείνον που φόραγε διαρκώς το φωτοστέφανο της νίκης.

«3-0 στο ημίχρονο και δεν το πήραμε χαμπάρι. Καλή μου νεράιδα, πού γυρίζεις πάλι;», μονολόγησε σαρκαστικά και το βλέμμα του πλανήθηκε έξω απ' το ανοιχτό παράθυρο. Η νύχτα ήταν φωτεινή. Υπό κανονικές συνθήκες θ' αγνάντευε τη μαύρη θάλασσα στην παραλιακή, απολαμβάνοντας φευγάτη μουσική, νικοτίνη και θηλυκό άρωμα. Υπό τις παρούσες συνθήκες μόνο η νικοτίνη του είχε απομείνει κι αυτή πικρή και βαριά. Έσβησε νευρικά το τσιγάρο και σηκώθηκε όρθιος. Έπρεπε κάτι να κάνει, γιατί η αδρεναλίνη του υπερχείλιζε. Άνοιξε την ντουλάπα του, παραμέρισε με θυμό τα φρεσκοσιδερωμένα κοστούμια του και αναζήτησε ένα ρούχο που να ταιριάζει με την περίσταση. Ανακάλυψε καταχωνιασμένο ένα μαύρο μπλουζάκι με τη φιγούρα του Τσε Γκεβάρα, που είχε να φορέσει από φοιτητής. Η θερμή λάμψη των ματιών του μύθου τον άγγιξε και τον θέλησε στο στήθος του για συντροφιά. Αναζήτησε τα κλειδιά του, το πορτοφόλι του, τα τσιγάρα του και το κινητό του. Η συσκευή εξακολουθούσε να παραμένει βουβή, χωρίς κανείς να τον έχει αναζητήσει. Την πέταξε με δύναμη στον καναπέ και κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα.

Είχε ολόκληρη τη νύχτα μπροστά του να σκεφτεί. Μάρσαρε με δύναμη το αυτοκίνητό του και χάθηκε στα γνώριμα αστικά μονοπάτια. Ακολούθησε τις αγαπημένες του διαδρομές, με τη μουσική στη διαπασών να δίνει ένταση. Η κίνηση ήταν μειωμένη κι ο αέρας φρέσκος. Το άδικο όμως που τον έπνιγε ήταν οδυνηρό. Δεν χωρούσε στο μυαλό του το φόρτωμα της αποτυχίας στην Εταιρεία. Δεν έπρεπε να το αφήσει να περάσει έτσι, γιατί είχε δώσει το είναι του πέντε χρόνια εκεί μέσα. Θα τραβούσε το θέμα στα άκρα μιλώντας κατευθείαν στον κύριο Μερκούριο, τον Γενικό Διευθυντή της Εταιρείας. Χαρακτηριζόταν από τεράστια εμπειρία, σοφία και υψηλό αίσθημα δικαιοσύνης. Θεωρούσε τον Τζόνι μεγάλο ταλέντο, του έδινε συχνά συμβουλές και είχε εγκρίνει την προαγωγή του στη θέση ευθύνης σε σχετικά μικρή ηλικία. Θα του εξηγούσε τα τεκταινόμενα, θα του παρουσίαζε τα γεγονότα με τη σειρά που έγιναν, θα του έδειχνε τα έγγραφα με τις προτάσεις του και ήταν βέβαιος για την απονομή δικαιοσύνης από πλευράς του. Ο συνειρμός τον ανακούφισε πλήρως. Ο Γενικός Διευθυντής ήταν η λύση στο πρόβλημά του κι αμέσως ξεχείλισε από θετικές σκέψεις. Άρχισε να κατανοεί τη φοβισμένη στάση των συνεργατών του, ακόμα και του κολλητού του Διονύση. Ο κύριος Συμεών, ο αυστηρός Προϊστάμενός τους, είχε το παρατσούκλι "dog" και ήταν λογικό να τρέμουν όλοι μπροστά του.

Ένας αναστεναγμός ανακούφισης βγήκε από τα σωθικά του. Την επόμενη κιόλας μέρα ο κόμπος θα είχε λυθεί. Ο Γενικός Διευθυντής θα έκρινε το προφανές δίκιο του κι ένας καφές με τον Διονύση θα έλυνε την παρεξήγηση. Μόλις διαλύθηκαν οι μαύρες επαγγελματικές του σκοτούρες, η οθόνη του μυαλού του γέμισε ξανά με τη μορφή της Ιωάννας. Μειδίασε ελαφρά και έβαλε τον εαυτό του στη θέση της.

«Πώς κάνεις έτσι για ένα τζαμπάρισμα, ρε αγόραρε;», αναρωτήθηκε φωναχτά. Άρχισε ν' αναλογίζεται πόσες γυναίκες είχε αφήσει σύξυλες να ξεροσταλιάζουν στη θύμησή του. Πόσα τηλεφωνήματα στέρησης είχε αποκρούσει κυνικά. Πόσες άφησε υπεροπτικά πίσω του χωρίς ν' αποτυπώσουν τη σφραγίδα τους μέσα του. Πόσο κουραστική ήταν η μέρα του με τα υστερικά σύνδρομά τους. Πόσο απλή ήταν η ζωή του χωρίς τα ψυχολογικά τους. Η

επιστροφή του στο σπίτι ήταν επιβεβλημένη και λυτρωτική. Ο καναπές φάνταζε ονειρικός κι η επόμενη μέρα σημαντική. Άφησε την τηλεόραση να του θολώσει τα μάτια και κατέβασε τους διακόπτες με τη φράση: *«Καληνύχτα, μικρό μου Σήμερα, τα λέμε ξανά αύριο…»*.

«Ξυπνήστεεε…!!!». Οι πρωινοί εκφωνητές των ραδιοφώνων του θύμιζαν έναν θαλαμοφύλακα "γιωτά" που είχε στον στρατό. Αναλάμβανε καθημερινά τον άχαρο ρόλο να ξυπνήσει τον κουρασμένο θάλαμο και το έκανε με μοναδικό στυλ και ανεξάντλητο χιούμορ. Κάθε πρωί είχε φυλαγμένο ένα ανέκδοτο που συνόδευε πάντα με θεατρικές κινήσεις. Ο δικός τους θάλαμος ήταν ο μοναδικός σ' ολόκληρο το τάγμα που ξύπναγε ευδιάθετος.

Έτριψε τα μάτια του και κατευθύνθηκε προς το μπάνιο. Το κρύο νερό ήξερε καλά να κάνει τη δουλειά του. Προετοιμάστηκε με ρυθμούς γρηγορότερους απ' τους συνηθισμένους. Η πίστη που είχε ριζώσει μέσα του και το υψηλό αίσθημα καθήκοντος τον έφερναν σε εγρήγορση, ώστε να ξεπεράσει τον σκόπελο. Ήθελε τα πράγματα να έρθουν ξανά στην ισορροπία τους. Φόρεσε ένα από τα καινούρια κοστούμια που είχε φέρει απ' το Λονδίνο, διάλεξε μια έντονα κόκκινη γραβάτα και τσέκαρε την αυτοπεποίθησή του στον καθρέπτη.

«Τρέχα, αγόρι μου, να κυνηγήσεις με πάθος το δίκιο σου», μονολόγησε και πήρε τον δρόμο για την αρένα. Αντικρίζοντας από μακριά το γυάλινο κτίριο της Εταιρείας, μια αγαλλίαση τον διαπέρασε. Έβλεπε το λογότυπό της σαν το οικόσημο της αριστοκρατικής οικογένειάς του. Ανήκε σε μια τιμημένη ομάδα που μετρούσε μόνο επιτυχίες. Του ταίριαζε απόλυτα το μοντέρνο στυλ διοίκησης που επικρατούσε και χαιρόταν που η δημιουργία και η ελευθερία πλανιούνταν διάχυτες στην εργασιακή ατμόσφαιρα. Ήταν εκλεκτό μέλος μιας "dream team", που η επίτευξη των οικονομικών στόχων ήταν το πρωτάθλημα που χρόνια κατακτούσαν.

Ο θηριώδης σεκιουριτάς και η διοπτροφόρος γραμματέας στην κεντρική πύλη τον υποδέχτηκαν εγκάρδια και τον ικέτεψαν για ένα ανέκδοτο τελευταίας εσοδείας. Η ψυχολογία του ανέβηκε κατακόρυφα, καθώς μοιραζόταν στιγμές χαράς με τους ανθρώπους της Εταιρείας του. Εκτόξευσε πρόσχαρες καλημέρες σε όλους όσους συνάντησε στον δρόμο για το γραφείο του. Ένα μικρό καρδιοχτύπι λίγο πριν την είσοδό του στον χώρο τού θύμισε πως τα πράγματα, δυστυχώς, δεν ήταν πια ίδια και έπρεπε να κουραστεί πολύ για να γίνουν όπως πριν.

«Την πιο ζεστή μου καλημέρα σε όλους, αδέρφια. Ο αυτοκράτορας ήλιος ας γεννήσει τις πιο λαμπρές ιδέες!», τους φώναξε ανοίγοντας διάπλατα τα χέρια του.

Τα πρόσωπα των μελών της ομάδας του στράφηκαν γεμάτα έκπληξη προς το μέρος του. Τους κοίταξε έναν - έναν στα μάτια, όπως έκανε πάντα. Η σκιά τους όμως δεν είχε φύγει, γεγονός που του βάρυνε αβάσταχτα την ψυχή. Κατευθύνθηκε λυτρωτικά προς την κουζίνα. Ένας καφές θα του χρησίμευε ως άλλοθι, αλλά και ως συντροφιά. Άνοιξε αμέσως τον υπολογιστή του, πήρε χαρτί και μολύβι κι άρχισε να σημειώνει τις εκκρεμότητές του. Ήθελε να εκτυπώσει όλα τα έγγραφα που αφορούσαν την υπόθεση της οδοντόκρεμας, ώστε να επισκεφθεί προετοιμασμένος τον Γενικό Διευθυντή. Κάλεσε στο εσωτερικό την προσωπική του γραμματέα να κανονίσει ραντεβού μαζί του. Βρήκε ένα κενό μισής ώρας

ανάμεσα στις υποχρεώσεις του και το έκλεισε πιεστικά, δηλώνοντας πως πρόκειται για θέμα υπερεπείγον.

Με μεθοδικότητα και πείσμα άρχισε ν' ανοίγει παράθυρα στην οθόνη, αναζητώντας τα ηλεκτρονικά αρχεία που είχαν αποκτήσει πια αξία ντοκουμέντου. Βρήκε την Πρόταση με τις εξάδες που είχε εκείνος προτείνει επίμονα στον Προϊστάμενό του και την έστειλε αμέσως για εκτύπωση. Βρήκε και το Πλάνο της μουσικής χορηγίας που είχε τελικά υλοποιήσει σύμφωνα με τις οδηγίες του Προϊσταμένου και άρχισε να αναζητά τα e-mails του, για να εκτυπώσει τη σχετική αλληλογραφία. Ψάχνοντας όμως στον φάκελο των απεσταλμένων μηνυμάτων του, δεν βρήκε κάτι σχετικό με την πρώτη ματιά. Επέμεινε να αναζητά, με βάση λέξεις - κλειδιά, χωρίς αποτέλεσμα. Σούφρωσε παραξενευμένος τα φρύδια και άρχισε ν' ανοίγει ένα προς ένα τα μηνύματα. Κρύος ιδρώτας άρχισε να τον λούζει, όσο η αναζήτηση ακόμα και στα εισερχόμενα κατέληγε μάταιη. Δεν είχε καταφέρει να εντοπίσει κανένα από τα μηνύματα που είχε ανταλλάξει με τον Προϊστάμενό του και τα οποία αποδείκνυαν καταφανώς τη ροή των γεγονότων.

Τουλάχιστον είχε βρει τη δικιά του Πρόταση και το τελικό Σχέδιο Υλοποίησης. Σηκώθηκε προς τον εκτυπωτή γεμάτος ανησυχία, με το υπόγειο βλέμμα του Διονύση διαρκώς καρφωμένο πάνω του. Ξεφυλλίζοντας τις εκτυπώσεις, η γη χάθηκε κάτω απ' τα πόδια του. Το σύμπαν άρχισε να γυρίζει ανάποδα, όσο ανάποδες ήταν κι οι εκτυπώσεις που κρατούσε. Το τελικό υλοποιημένο σχέδιο εμφανιζόταν ως "Πρόταση προς έγκριση" και η δικιά του αρχική πρόταση καταγραφόταν ως "Εγκεκριμένο πλάνο υλοποίησης". Κάποιο αόρατο χέρι είχε προφανώς αλλάξει το περιεχόμενο των αρχείων του. Το ίδιο ακριβώς χέρι που είχε σβήσει και τα μηνύματα της εσωτερικής ηλεκτρονικής αλληλογραφίας. Ο αέρας έγινε ξαφνικά αποπνικτικός. Οι εκτυπώσεις τού έφυγαν από τα δάχτυλα και σκορπίστηκαν βασανιστικά στο πάτωμα. Κάτωχρος κατευθύνθηκε προς το γραφείο του. Δεν είχε πια στην κατοχή του κανένα αποδεικτικό στοιχείο για τη συνάντηση με τον Γενικό Διευθυντή. Έμεινε εκεί για ώρα ακίνητος να κοιτάζει το κενό. Κανένας από τους συνεργάτες του δεν τόλμησε να βγάλει άχνα. Μέσα στην καταχνιά του μυαλού του δεν άκουσε το εσωτερικό του τηλέφωνο, που συνέχισε να χτυπάει εξακολουθητικά. Όταν σήκωσε αμήχανα το ακουστικό, αφουγκράστηκε τη φωνή της γραμματέως να τον ειδοποιεί πως ο Γενικός τον ανέμενε στο γραφείο του. Τα βήματά του προς τον έβδομο όροφο έγιναν μηχανικά και βουβά.

Χωρίς να το καταλάβει, βρέθηκε να δίνει το μαραμένο χέρι του στον κύριο Μερκούριο. Δεν είχε συχνά την τιμή να βρίσκεται φιλοξενούμενος στο πολυτελέστατο γραφείο του. Εκείνο που ανέκαθεν του έκανε εντύπωση σ' εκείνον τον άνθρωπο ήταν το πύρινο βλέμμα του, ενδεικτικό της υψηλής ευφυΐας του. Τον θαύμαζε απεριόριστα και ακολουθούσε κατά γράμμα τις συμβουλές του ως ιερές εντολές. Είδε για πρώτη φορά εκείνο το βλέμμα να τον κοιτάζει έντονα και θυμωμένα.

«Ζήτησες να με δεις επειγόντως, Τζόνι». Η φωνή του, περισσότερη επιβλητική απ' ό,τι συνήθως, του έσφιξε την καρδιά. *«Με πρόλαβες, γιατί ήθελα να σε καλέσω κι εγώ να συζητήσουμε τα θέματα που έχουν προκύψει».*

«Σίγουρα έχετε ενημερωθεί για όσα έγιναν με την προωθητική ενέργεια της οδοντόκρεμας που

έχω χρεωθεί, κύριε Διευθυντά», ψέλλισε πνιχτά ο νεαρός. Το πρόσωπο του Γενικού σκοτείνιασε ελαφρά κι έπιασε από δίπλα του έναν φάκελο.

«Μας ξενύχτησες, Τζόνι, προχθές το βράδυ και με στενοχώρησες αφάνταστα. Ενημερώθηκα αναλυτικά για το ιστορικό της αποτυχίας μας από τον Προϊστάμενό σου», είπε δυσαρεστημένος. Είχε ήδη ανοίξει τον φάκελο και έβγαζε από μέσα τα σχετικά έγγραφα, την πρόταση, το πλάνο υλοποίησης, τις γραφικές παραστάσεις πωλήσεων, τα γραφήματα ζημιών.

Ξεφυλλίζοντας τα έγγραφα ο Τζόνι, διαπίστωσε αυτό που φοβόταν. Όλα τα αποδεικτικά στοιχεία ταυτίζονταν με την εκδοχή του Προϊσταμένου του, ο οποίος είχε φροντίσει να παραποιήσει ακόμα και την παραμικρή λεπτομέρεια.

«Η ζημιά που πάθαμε ήδη είναι τεράστια και αναμένεται πολύ χειρότερη στο άμεσο μέλλον. Θα πρέπει να απολογηθώ για την κοιλιά των πωλήσεων στο εξωτερικό. Έχουμε αρχίσει ήδη να δαπανάμε υπέρογκα διαφημιστικά ποσά, προκειμένου να κρατήσουμε το προϊόν ζωντανό. Όπως καταλαβαίνεις, είμαι υποχρεωμένος να σου αφαιρέσω την ευθύνη της οδοντόκρεμας. Η αγορά είναι σκληρή και δεν συγχωρεί λάθη. Πίστευα πολύ σε σένα Τζόνι, πολύ φοβάμαι όμως πως δεν έχεις πλέον θέση στην Εταιρεία μας». Η τελευταία του φράση έκρυβε ανακατεμένο θυμό και απογοήτευση. Σηκώθηκε όρθιος και του έτεινε το χέρι.

«Αφήστε με να σας εξηγήσω, κύριε Διευθυντά. Τα πράγματα δεν έγιναν όπως σας τα παρουσιάζει ο Προϊστάμενός μου. Εκείνος έκανε το λάθος και προσπαθεί να το φορτώσει σε μένα!». Τα μπερδεμένα λόγια του πρόδιδαν τη σαφή σύγχυσή του. Μέσα σε μερικές στιγμές έβλεπε ολόκληρη την καριέρα του να γκρεμίζεται και μάλιστα με τον πιο οδυνηρό τρόπο.

«Έχεις χάσει τα λογικά σου, νεαρέ και δεν ξέρεις τι λες. Ο Συμεών είναι στην αγορά πάνω από είκοσι χρόνια και τον εμπιστεύομαι απόλυτα. Πώς είναι δυνατό να έκανε τέτοιο πράγμα; Εδώ τα χαρτιά στον φάκελο δείχνουν ξεκάθαρα την αποκλειστική σου ευθύνη. Μ' απογοητεύεις για δεύτερη φορά, μικρέ. Μάθε, τουλάχιστον, να παραδέχεσαι τα λάθη σου. Πήγαινε σε παρακαλώ!». Η φωνή του είχε γίνει απίστευτα σκληρή και το δεξί του χέρι έδειχνε βλοσυρά την έξοδο, χωρίς διάθεση για περαιτέρω κουβέντες.

Ο Τζόνι τα έχασε με την απρόσμενη αυστηρότητά του κι έσκυψε βουρκωμένος. Η πορφυρή μοκέτα γέμισε το οπτικό του πεδίο και αποτυπώθηκε ως φόντο στην καταραμένη στιγμή. Δεν είχε ποτέ ξανά αισθανθεί τόσο μειωμένος και ταπεινωμένος. Ήθελε να εξαϋλωθεί, να φύγει μακριά απ' όλα εκείνα που τον μάτωναν. Κατευθύνθηκε τρέχοντας προς το ασανσέρ και, πατώντας το κουμπί του ισογείου, ξέσπασε σε γοερό κλάμα. Νιώθοντας τον κλωβό να κατεβαίνει γοργά τους ορόφους, πίστεψε πως θα τον οδηγήσει στα έγκατα της γης, να τον καταπιεί το έρεβος. Έσφιξε τα δόντια και τις γροθιές του με πείσμα και μόλις ακινητοποιήθηκε, έτρεξε προς την έξοδο. Οι υπάλληλοι που συνάντησε στον δρόμο του έστρεφαν απορημένοι τα κεφάλια προς το μέρος του.

Σήκωσε το βλέμμα προς τον ήλιο. Έλαμπε δυνατά, αλλά δυστυχώς όχι για κείνον. Μέσα του είχε πέσει η νύχτα και μάλιστα σκοτεινή, χωρίς ίχνος φεγγαριού. Κάθισε στο πεζοδρόμιο δίπλα στο αυτοκίνητό του και συνέχισε να κλαίει. Το άδικο τον έπνιγε κι ένιωθε άδειος, καθώς το συναίσθημα της προδοσίας τού ήταν παντελώς άγνωστο. Σκούπισε με κόπο τα δάκρυά του και μπήκε στο αυτοκίνητο. Δεν είχε κάπου να πάει, δεν είχε κάποιον να μιλήσει, δεν είχε νόημα πια η μέρα του. Άφησε το αυτοκίνητο να τον οδηγήσει στο σπίτι του. Έσυρε τα πόδια του μέχρι την κρεβατοκάμαρα, σφάλισε τα πατζούρια,

πέταξε από πάνω του όλα τα ρούχα κι έπεσε αποκαμωμένος στο κρεβάτι. Έκρυψε το κεφάλι στο μαξιλάρι και άφησε τον πόνο να μιλήσει με τη γλώσσα των λυγμών.

Ο χρόνος λειτούργησε λυτρωτικά, τα δάκρυα στέρεψαν και η λογική επέστρεψε ξανά στο κεφάλι του. Είχε πια νέα δεδομένα κι έπρεπε να λειτουργήσει βάσει αυτών. Ανασηκώθηκε απ' το κρεβάτι, άναψε το πορτατίφ, έβαλε απαλή κλασική μουσική να χαλαρώσει και πήρε χαρτί και μολύβι. Οι παιδικές μνήμες που του ξυπνούσε ο ήχος του μολυβιού πάνω στο χαρτί ήταν κάτι που δεν ήθελε ν' αποχωριστεί ποτέ. Τα στρογγυλά ιδιόχειρα γράμματα δεν μπορούσαν να συγκριθούν στα μάτια του με καμία ψηφιακή γραμματοσειρά. Άρχισε να σκιτσάρει αφηρημένα διαγράμματα ροής στο χαρτί. Η θετική του σκέψη τον οδηγούσε να δημιουργεί λογικά αλληλοσυναρτώμενα πεδία με τα δεδομένα και τα ζητούμενα του προβλήματος που είχε κάθε φορά ν' αντιμετωπίσει. Έγραψε στη μέση του χαρτιού το όνομα της Εταιρείας του και το έβαλε σε κύκλο. Από κάτω έγραψε με τη σειρά το όνομα του Γενικού Διευθυντή, του Προϊσταμένου του και τα μικρά ονόματα των συνεργατών του στην Ομάδα. Υπογράμμισε το όνομα του Διονύση, κουνώντας με θλίψη το κεφάλι του.

Ο Προϊστάμενος, για να καλύψει τη λανθασμένη επιλογή του, είχε σχεδιάσει κυνικά και στυγνά να του φορτώσει τη μεγάλη αποτυχία. Σχημάτισε βελάκια στο χαρτί με τον επηρεασμό της απόφασης του Προϊσταμένου στους υπόλοιπους. Ο Διονύσης και τα υπόλοιπα παιδιά, από φόβο, δεν τον υπερασπίστηκαν στην κρίσιμη καμπή και τα δεδομένα έφτασαν παραποιημένα στον Γενικό Διευθυντή. Η καταστροφή που είχαν πάθει στις πωλήσεις ήταν τεράστια και η αντίδραση του Γενικού με βάση τα δεδομένα άκρως φυσιολογική, παραδίδοντάς του ένα εξαιρετικά χρήσιμο μάθημα: Μπροστά στο κέρδος των επιχειρήσεων δεν χωρούν συναισθηματισμοί. Η απώλεια κέρδους προκαλεί αλυσιδωτούς κλυδωνισμούς. Τα είχε ψυχανεμιστεί όλα εκείνα στο παρελθόν, αλλά εθελοτυφλούσε.

Έγραψε δίπλα στο όνομα του Γενικού τις λέξεις *"απόδοση ευθυνών"*, που σήμαιναν την άμεση απόλυση του υπαίτιου. Έγραψε δίπλα στο όνομα του Προϊσταμένου τις λέξεις *"συγκάλυψη - μετάθεση ευθυνών"*, που σήμαιναν την άμεση εύρεση εξιλαστήριου θύματος, για να γλιτώσει η δικιά του καρέκλα. Έγραψε δίπλα στο όνομα των συνεργατών του τις λέξεις *"φόβος - υποταγή"*, που σήμαιναν δουλικότητα και αδυναμία αντίδρασης μπροστά στα γεγονότα. Έγραψε δίπλα στο όνομα του Διονύση τη λέξη *"φιλία"*. Κατόπιν πρόσθεσε ένα μεγάλο ερωτηματικό κι αφού το βασάνισε για λίγο, έσβησε τη λέξη μ' ένα τεράστιο *"Χ"*.

Θέλησε να βάλει τον εαυτό του στη θέση όλων. Αν ήταν στη θέση του Γενικού, θα λειτουργούσε με τον ίδιο ακριβώς τρόπο. Με τόσα προϊόντα, τέτοιες ευθύνες και τόσα projects ανοιχτά κάθε μέρα, ορθά έπραξε σεβόμενος την ιεραρχία που είχε ορίσει. Μια Εταιρεία οφείλει να δείχνει εμπιστοσύνη στους ανθρώπους της και να εφαρμόζει σκληρούς κανόνες για να επιβιώσει. Στην πορεία πιθανόν να θυσιάζονταν και μερικοί άνθρωποι, αλλά αυτό μικρή σημασία είχε. Ο βωμός του κέρδους ζητάει καθημερινά θυσίες: Ανθρωποώρες, ευαισθησίες, καριέρες, προσωπικό και οικογενειακό χρόνο, φαιά ουσία. Αυτό το μάθημα το είχε διδαχθεί καλά.

«Κι όμως, στο κυνήγι του κέρδους δεν πρέπει να χάσεις την ψυχή σου. Μετά δεν θα σου μείνει

τίποτα», μονολόγησε πικρά.

Ο Προϊστάμενός του είχε χτίσει τόσα χρόνια μια καριέρα, ένα όνομα, μια κοινωνική θέση. Έπαιρνε έναν υψηλότατο μισθό, που του επέτρεπε να ζει ως επηρμένος μεγαλοαστός με ιδιόκτητο σπίτι στα βόρεια προάστια, με κοινωνική καταξίωση και με γυναίκα μετέχουσα στα κοσμικά δρώμενα της δικιάς τους κοινωνίας. Για να τα συντηρεί όλα εκείνα, η Εταιρεία τού ζητούσε την αφοσίωση στους στόχους της από θέση υψηλής ευθύνης. Ήξερε καλά να υπηρετεί το σύστημα, ώστε να τροφοδοτεί τις προσωπικές ανάγκες του. Αν παραδεχόταν το λάθος του με την οδοντόκρεμα, θ' αντιμετώπιζε σοβαρότατο πρόβλημα, αφού θα διακύβευε αυτομάτως τη θέση του στην Εταιρεία. Θα αποδείκνυε πως σ' έναν άκρως απαιτητικό στίβο είχε αρχίσει να χάνει τα αντανακλαστικά του με τα χρόνια, αδυνατούσε να ερμηνεύσει τα σημάδια των καιρών και να ανταποκριθεί με επιτυχία στις απαιτήσεις της υψηλής θέσης του. Θα αναγκαζόταν να παραδεχτεί πως ένας πιτσιρικάς με σχεδόν τα μισά του χρόνια είχε συλλάβει ορθότερα τις παραμέτρους της αγοράς, χρησιμοποιώντας τις νέες ιδέες της ηλικίας του και της εκπαίδευσής του.

Το δίλημμά του ήταν βασανιστικό: *"Καίμε τον πιτσιρικά ή διακυβεύουμε τα επαγγελματικά, κοινωνικά και οικονομικά κεκτημένα μας;"*. Υπάρχουν μερικά διλήμματα στη ζωή που τεστάρουν εξαντλητικά ολόκληρο το προσωπικό αξιακό σύστημα. Η απάντηση του Προϊσταμένου ήταν προφανής: *"Ο πιτσιρικάς θα έχει κι άλλες ευκαιρίες στην καριέρα του, εγώ όχι…"*.

Το μάτι του έπεσε ξανά πάνω στο υπογραμμισμένο όνομα του Διονύση. Απ' όλη την ιστορία, η στάση του κολλητού του τον είχε πληγώσει περισσότερο. Τον θεωρούσε αληθινό του φίλο, συμμεριζόταν μαζί του όλους τους μύχιους πόθους και επιθυμίες του. Είχε ανάγκη την καθημερινή επαφή μαζί του, ήταν το δεξί του χέρι στην ομάδα και μαζί είχαν γεννήσει καταπληκτικές ιδέες. Ο αμοιβαίος σεβασμός, η ειλικρίνεια και η ευθύτητα ήταν τα θεμέλια της σχέσης τους. Μοιράζονταν το ίδιο όνειρο για επιτυχία, για επαγγελματική αναρρίχηση, για κοινωνική καταξίωση και μια καθημερινότητα γεμάτη ένταση, πάθος και νίκες. Είχαν έρθει και οι δύο από την επαρχία στην πρωτεύουσα να αναζητήσουν τον δικό τους δρόμο και τον ένιωθε σύντροφο και συνοδοιπόρο. Μαζί είχαν μελετήσει την πρόταση ανάκαμψης της οδοντόκρεμας και είχαν καταλήξει στη συγκεκριμένη ιδέα με τις εξάδες. Σ' αυτόν κατέφυγε για να επιβεβαιώσει το αυτονόητο, μόλις ο Προϊστάμενος άρχισε να παραποιεί τα γεγονότα. Από την αρχή τον θεωρούσε σύμμαχο στην Εταιρεία και ανέμενε να τον υπερασπιστεί, διακυβεύοντας ακόμα και τη θέση του. Ο ίδιος θα έδινε ακόμα και τη ζωή του για να προστατέψει τον φίλο του κι όχι μόνο τη θέση του. Αντιθέτως, αντίκρισε έναν αλλιώτικο Διονύση να στέκεται σαν φοβισμένο παιδάκι μπροστά στον βλοσυρό Προϊστάμενο και να συντάσσεται με τις βουλές του ισχυρού. Είχε γκρεμιστεί μέσα του η γέφυρα φιλίας με τον κοντινότερό του άνθρωπο. Τις κρίσιμες ώρες δείχνει ο άνθρωπος το πραγματικό του ποιόν. Και σε μια τέτοια οριακή περίσταση ο νόμος του ισχυρότερου επικράτησε.

Κι όμως, δεν πίστευε πως ο Διονύσης ήταν τέτοιο παιδί. Του είχε αποδείξει επανειλημμένα πως ήταν ευαίσθητος και ρομαντικός. Δεν είχε διαβρωθεί από το καυστικό οξύ της επί πτωμάτων αναρρίχησης. Ήταν βέβαιος πως επρόκειτο απλά για μια βουβή

αδυναμία του μπροστά στην εξουσία που θέλει πάντα να επιβάλλει τους δικούς της νόμους. Το ζητούμενό της είναι να γίνεις πειθήνιο όργανο. Ο βαθμός αντίστασης σ’ αυτήν καθορίζεται από τον βαθμό καθαρότητας της ψυχής. Η φύση όμως έχει προβλέψει το αντίδοτο. Έχει φυτέψει στις ψυχές των ανθρώπων την ενοχή. Η έλλειψη σθένους μπροστά στον ισχυρό ακολουθείται νομοτελειακά από μια μακρά περίοδο τύψεων. Και η δύναμη της ενοχής έρχεται πάντα να ισορροπήσει τα πράγματα με πράξεις ισχυρές έναντι του λάθους. Δεν ξεπουλιούνται έτσι εύκολα τα ιδανικά σε τιμή ευκαιρίας. Οι Ερινύες κατοικούν σιωπηλά σε κάθε ψυχή κι ενεργοποιούνται αυτόματα ως εμμονές του καλού. Ελάχιστοι μόνο διαβρωμένοι, χωρίς ισχυρές βάσεις, τις σκοτώνουν και τυλίγονται στο σάβανο της νεκρής συνείδησης.

Ήταν σίγουρος πως ο Διονύσης, την ίδια ακριβώς στιγμή, θα κατατρυχόταν από τις Ερινύες της προδοσίας του. Δεν θα μπορούσε να κοιμηθεί και θα στριφογύριζε βασανιστικά στο κρεβάτι με το κινητό ανά χείρας. Θα τον καλούσε από λεπτό σε λεπτό και με δάκρυα θα του ζητούσε ταπεινά συγγνώμη. Μία και μόνο συγγνώμη θα ήταν αρκετή για τον Τζόνι. Δεν τον ένοιαζε η απόλυση, αδιαφορούσε για το ύπουλο χτύπημα του βολεμένου Προϊσταμένου, δεν τον ενδιέφεραν οι δείκτες πωλήσεων, αυτά αποτελούσαν πια για κείνον Ιστορία. Μια συγγνώμη από τον κολλητό του θα ήταν κάτι παραπάνω από αρκετή. Θα του συγχωρούσε καλόκαρδα την αδυναμία και θα συνέχιζε την καριέρα του σε άλλη εταιρεία. Αρκεί να κουβαλούσε μαζί του στη νέα εποχή την εμπειρία του, τα ιδανικά του και τον άνθρωπο που τίμησε με τη φιλία του όλα αυτά τα χρόνια. Κοίταξε με περίσκεψη το βουβό κινητό του.

«Αν χτυπήσει και είσαι εσύ Διονύση, θα αποδειχτεί πως το φιλότιμο δεν χάθηκε από την ψυχή σου, αδερφέ μου…», ψιθύρισε και μια ανυπομονησία τον κυρίευσε, καθώς είχε απόλυτη ανάγκη από μια όαση στην έρημο της πληγωμένης του καλοσύνης. Ο ύπνος τον πήρε στην αγκαλιά του ήρεμα και αναζωογονητικά. Το μονότονο τραγούδι ενός γρύλου βοήθησε στη διαδικασία μετάβασης στα όνειρα, χωρίς καμιά κραυγή Ερινύας να του διακόψει τον ύπνο. Κι όταν οι άνθρωποι έχουν ήσυχο ύπνο, σημαίνει πως οι πράξεις τους είναι συμβατές με την κρυστάλλινη συνείδησή τους.

Η γαλήνη του επόμενου πρωινού προξένησε ακόμα και στον ίδιο απορία. Οι χειρόγραφοι συλλογισμοί της προηγούμενης νύχτας είχαν λειτουργήσει ευεργετικά. Η αυτοκυριαρχία του, που προσωρινά είχε διαταραχθεί, βρήκε ξανά τη θέση της και οι φάροι άναψαν και πάλι δείχνοντας τον δρόμο. Η μέρα που μόλις ξεκινούσε ήταν μέρα ώριμης δράσης, χωρίς τον πρόσφατο πανικό αποσυντονισμού. Κατευθύνθηκε, για τελευταία ίσως φορά, προς τον καθιερωμένο πρωινό γυάλινο προορισμό του.

«Η Εταιρεία μου», συλλογίστηκε και στάθηκε εμφατικά στην κτητική αντωνυμία. Συνέχιζε να τη θεωρεί δικιά του, ακόμα και ως απολυμένος. Όταν αφήνεις ένα κομμάτι της ζωής σου σ’ ένα πρόσωπο ή σε μια κατάσταση, η καρδιά σου πάντα θα σε καλεί να το συλλογιέσαι νοσταλγικά.

Οδηγούσε ήρεμα και πειθαρχημένα, χωρίς να επιτρέπει στην πρωινή κίνηση να τον επηρεάσει. Πλησιάζοντας προς το επιβλητικό γυάλινο κτίριο δεν ένιωσε σφίξιμο στο στομάχι, όπως την προηγούμενη μέρα. Είχε κάνει ανακωχή με τα συναισθήματά του και

ισορροπούσε στην επιβαλλόμενη συνέχεια των γεγονότων. Θα κατευθυνόταν προς το Λογιστήριο να εισπράξει την αποζημίωσή του και τη βεβαίωση προϋπηρεσίας του. Θα ασπαζόταν θερμά όλους όσους συναναστρεφόταν καθημερινά τα τελευταία πέντε χρόνια. Θα χαιρετούσε με σεβασμό τον Προϊστάμενό του, χωρίς ίχνος πικρίας και θα υποκλινόταν με δέος στη μεστή μορφή του Γενικού Διευθυντή. Πέρα από επαγγελματίας ο Τζόνι ήταν και γνήσια συναισθηματικός, γι' αυτό και ήθελε να αποχαιρετίσει την οικογένεια που του στάθηκε τόσα χρόνια. Θα έσφιγγε στην αγκαλιά του τους στενούς συνεργάτες του και θα τους προέτρεπε να μη χαθούν εξαιτίας της αποχώρησής του. Θα έσφιγγε δυνατότερα απ' όλους τον Διονύση, κοιτώντας τον στα μάτια όπως πάντα και ψάχνοντας στο βάθος τους το μαύρο κοράλλι της μετάνοιας που διακαώς αναζητούσε. Θα του έδινε την ευκαιρία να δικαιολογηθεί για τη στάση του και θα συνέχιζαν την αδελφική τους φιλία, παρά τις αντιξοότητες.

Συγκινημένος πάρκαρε μηχανικά στο γκαράζ και κατευθύνθηκε προς την είσοδο. Καλημέρισε πρόσχαρα το προσωπικό υποδοχής και ασφαλείας, υποσχόμενος ένα καταπληκτικό ανέκδοτο κατά την έξοδο. Τα σφιγμένα χείλη τους, όταν τον ρώτησαν αν αληθεύει η φήμη της αποχώρησής του, ενεργοποίησαν ελαφρά τους αδένες που γεννούν τα δάκρυα.

«Ούτε ο πρώτος είμαι, ούτε ο τελευταίος που φεύγει απ' αυτή την Εταιρεία», ήταν η κοφτή απάντησή του και στράφηκε αμέσως προς το ασανσέρ, πριν προλάβει η πρώτη σταγόνα να κυλήσει στο μάγουλο.

Τα δευτερόλεπτα μπουσουλούσαν περίεργα, πότε αργά και πότε τάχιστα, χωρίς να του επιτρέπουν να προσλαμβάνει όλες τις παραστάσεις. Επέλεξε ν' ακολουθήσει την ιεραρχία επισκεπτόμενος πρώτα τον Γενικό Διευθυντή, κατόπιν τον Προϊστάμενο και τους στενούς συνεργάτες του και τελευταία το Λογιστήριο. Στη διαδρομή δεν σταμάτησε να σφίγγει χέρια, να ασπάζεται μάγουλα και να υπόσχεται απανωτά στους τέως συναδέλφους του πως δεν θα τους ξεχνούσε. Η συνάντηση με τον Γενικό ήταν μονόλεπτη, σε μουντό κλίμα.

«Είσαι άξιος εργαζόμενος, Τζόνι και λυπάμαι πολύ που οι συνθήκες τα έφεραν έτσι. Καλή επιτυχία στον δρόμο σου». Το ελαφρύ χτύπημα στην πλάτη και η σφιχτή χειραψία φόρτισαν περισσότερο το κλίμα. Κοίταξε για τελευταία φορά το μετρημένο, αποφασιστικό του πρόσωπο κι αποχώρησε. Καθώς περπατούσε στον διάδρομο συνειδητοποίησε πως έπρεπε ν' αποκτήσει κι εκείνος αυτά τα χαρακτηριστικά, αν ήθελε να φτάσει ψηλά στην ιεραρχία οποιασδήποτε εταιρείας. Αντελήφθη εμπράκτως πως το σύστημα λειτουργεί ως πυραμίδα. Πολλοί ξεκινούν από χαμηλά με κοινά όνειρα ν' ανέβουν ψηλά στις ζηλευτές θέσεις. Στην πορεία αρχίζει η στενωπός και το σύστημα φιλτράρει όσους δεν διαθέτουν τα απαραίτητα εφόδια. Πολλοί μένουν στάσιμοι σε μεσαίες θέσεις και άλλοι καίγονται άπαξ, αναζητώντας αλλού την τύχη και τα όνειρά τους. Λίγοι ανεβαίνουν στα ψηλά πατώματα και ακόμα λιγότεροι καταλαμβάνουν ισχυρές θέσεις εξουσίας. Είναι εκείνοι που έχουν αντέξει όλες τις δοκιμασίες και έχουν αποδείξει μακροχρόνια και ποικιλότροπα την "αξία" τους. Η πορεία είναι τόσο εξαντλητική και πιεστική, που τα όνειρα και τα ιδανικά του αρχικού ενθουσιασμού συνθλίβονται στη μέγγενη της αναρρίχησης. Ο Γενικός Διευθυντής είχε όλα τα απαραίτητα χαρακτηριστικά για τη θέση του και γι' αυτό επελέγη από την Κεντρική

Διοίκηση του εξωτερικού ν' αναλάβει τα ηνία και να φέρει νούμερα. Αυτά τα νούμερα έφαγαν και τη θέση τη δική του. Δεν ήθελε σε καμία των περιπτώσεων να διαβρωθεί σε τέτοιο βαθμό και γι' αυτό όφειλε να είναι ιδιαίτερα επιλεκτικός στις επόμενες κινήσεις του.

Η σκέψη του διακόπηκε, όταν έφτασε μπροστά από την πόρτα του Προϊσταμένου του. Τον υποδέχτηκε η ειρωνεία αυτοπροσώπως, συνοδευόμενη από ένα αδιόρατο μειδίαμα.

«Μια φιλική συμβουλή θα σου δώσω, Τζόνι. Εκεί που θα πας, μην κάνεις τα ίδια, γιατί θα έχεις μεγαλύτερα προβλήματα. Και να περνάς που και που να μας βλέπεις. Μην ξεχνάς πως ό,τι ξέρεις, εδώ μέσα το έμαθες!», τον αποχαιρέτησε με στόμφο σφίγγοντάς του το χέρι. Ο Τζόνι χαμήλωσε το κεφάλι και με δυσκολία συγκράτησε την αναγούλα του από τη διπροσωπία και την υποκρισία εκείνου του ανθρώπου, που επί πέντε χρόνια σεβόταν σαν πατέρα του. Χωρίς να αρθρώσει ούτε λέξη έκλεισε την πόρτα πίσω του.

Μπαίνοντας στον χώρο των συνεργατών του, τους κοίταξε αμίλητος από μακριά. Ήταν όλοι σκυμμένοι στους υπολογιστές τους και εργάζονταν προσηλωμένοι. Κοίταξε το έντονα μακιγιαρισμένο πρόσωπο της Μαρίας, περιεργάστηκε τη φανταχτερή γραβάτα του Νικόλα, τα εκκεντρικά γυαλιά του Γιώργου και η νοσταλγία τον κατέλαβε. Θα του έλειπε σίγουρα η συντροφιά τους και θα επεδίωκε να τους συναντά τακτικά για καφέ. Γύρισε με διάχυτη αγωνία προς το γραφείο του Διονύση. Ανυπομονούσε να τον δει, καθώς του είχε λείψει περισσότερο απ' όλους. Το γραφείο του φίλου του ήταν άδειο. Προχώρησε λίγο περισσότερο ώστε ν' αποκτήσει καλύτερη οπτική επαφή. Δίσταζε ν' αντικρίσει τη δικιά του άδεια καρέκλα, με τον φόβο μην τον καλέσει ξανά κοντά της. Ήξερε πως στη θέα του αγαπημένου του φιλόξενου γραφείου δεν θα κατάφερνε να συγκρατήσει τη συγκίνησή του. Περιέργως όμως το γραφείο του δεν ήταν άδειο. Στην καρέκλα του ορθωνόταν μια γνώριμη πλάτη.

«Διονύση;», αναρωτήθηκε έκπληκτος. Πλησίασε με σαστισμένα βήματα τον αγαπημένο του συνεργάτη που, απορροφημένος όπως ήταν, δεν τον είχε αντιληφθεί. Καθόταν αρχοντικά στη δικιά του θέση, δούλευε στον δικό του υπολογιστή, έχοντας μάλιστα αλλάξει και το φόντο της οθόνης. Έλειπαν ακόμα και οι χαρωπές φατσούλες μωρών που εκείνος είχε κολλήσει στον τοίχο.

«Διονύση, τι δουλειά έχεις στο γραφείο μου; Και πού είναι τα πράγματα μου;», κραύγασε με πρωτόγνωρο θυμό. Ο νεαρός κολλητός του μόλις αντιλήφθηκε την παρουσία του, γύρισε τρομοκρατημένος το κεφάλι. Κάτι επιχείρησε να ψελλίσει, πλην όμως αποτυχημένα.

«Ο Διονύσης είναι από σήμερα ο αντικαταστάτης σου!». Η στιβαρή φωνή από το πίσω μέρος της αίθουσας έκανε το αίμα του Τζόνι να παγώσει. Γύρισε έντρομος και αντίκρισε τον Προϊστάμενο που τον είχε αθόρυβα ακολουθήσει.

«Ο Διονύσης είναι ο αντικαταστάτης μου; Μα, ακόμα δεν πρόλαβα να φύγω από δω μέσα! Στις εννιά του μακαρίτη, άλλον βάλατε στο σπίτι;», έσκουξε βουτηγμένος στην απορία. Κοίταζε αποχαυνωμένος πότε τον έναν και πότε τον άλλο. Ένιωσε δυνατές σφυριές να του χτυπούν τα μηλίγγια. Με μια ενστικτώδη κίνηση άρπαξε τον Διονύση από τον γιακά και τον σήκωσε στον αέρα.

«Ο Ιούδας ήταν άγιος μπροστά σου!», του πέταξε μες στα μούτρα και τον άφησε να κυλήσει στο πάτωμα. Το σάλιο του είχε γίνει γλυφό και τον προκαλούσε να φτύσει τον ξαπλωμένο

βουβό φίλο του. Οι εκπλήξεις τον κυνηγούσαν η μία πίσω απ' την άλλη κι άρχισε να τρέχει σαν παλαβός να ξεφύγει, σκουντουφλώντας σ' όποιον έβρισκε μπροστά του. Δεν κατάλαβε πώς βρέθηκε μέσα στο αυτοκίνητό του να ψάχνει στο γκάζι σανίδα σωτηρίας. Για μία ακόμα φορά δεν είχε πού να πάει. Το πείσμα του φούντωνε ενώ απομακρυνόταν στους ξεχειλισμένους δρόμους και γράπωνε με λύσσα το τιμόνι.

«Θα σας εκδικηθώ όλους!», κραύγασε κι η ψυχή του γέμισε κακία. Η ένταση του ανέβαινε στο κατακόρυφο και χρειαζόταν επειγόντως κάτι να τον ηρεμήσει. Σκάναρε στη μνήμη του τα μέρη που θα μπορούσε να επισκεφτεί για ν' αποφορτιστεί. Προσπάθησε να θυμηθεί πού είχε περάσει για τελευταία φορά όμορφα.

Αφού απέρριψε διάφορες παραστάσεις που αναδύθηκαν μέσα του, κατευθύνθηκε προς το αγαπημένο του μέρος, όπου συνήθιζε να σπαταλάει τα απογεύματα και τα βράδια του μετά τη δουλειά. Ήταν ένα μοντέρνο café restaurant πολύ κοντά στην Εταιρεία του, που επέλεγαν όλα τα φορτισμένα από τις υποχρεώσεις στελέχη. Ο διάκοσμος, η μουσική, το φαγητό, ακόμα και το προσωπικό ήταν προσαρμοσμένα να υποδεχτούν business φατσούλες που είχαν ανάγκη να εκτονωθούν, να μοιραστούν όνειρα και κουτσομπολιά, να γεμίσουν τις φλέβες αλκοόλ και να φλερτάρουν. Οι επονομαζόμενοι "μαρκετάδες" από πολυεθνικές, εισηγμένες, διαφημιστικές και εταιρείες υπηρεσιών όλου του φάσματος μοιράζονταν τον ίδιο κωδικό ντυσίματος, συμπεριφοράς και γούστου. Οι τριαντάρηδες που βολεύονταν στην εργένικη ζωή συνήθιζαν να κορτάρουν γυναίκες του κύκλου τους, λόγω σύμπτωσης στις απόψεις και τη νοοτροπία. Κι όταν έπλητταν από τις ανιαρές δήθεν κουβέντες τους, κατέβαιναν σε ανδρικούς σχηματισμούς στην παραλιακή να ψωνίσουν καμιά λαϊκιά από τα μπουζουκομάγαζα. Η ποικιλία στη "διατροφή" κρατούσε τις ισορροπίες στη μοναχική καθημερινότητά τους κι έτσι έβρισκαν το κουράγιο να ξυπνήσουν ανανεωμένοι το πρωί και να ριχτούν στην αδηφάγα μάχη του δεκαώρου.

Έδιωξε όλες τις μελανές σκέψεις του, έφτιαξε τον γιακά του πουκαμίσου του, φόρεσε το υπεροπτικό του χαμόγελο και εισήλθε θριαμβευτικά. Ο σερβιτόρος τον υποδέχτηκε με δουλική υπόκλιση και δια χειραψίας χαιρετισμό. Άφησε το βλέμμα του να πλανηθεί στον χώρο σε αναγνωριστική πτήση. Η ώρα ήταν τέτοια, που δεν είχε ιδιαίτερο κόσμο. Μερικά επαγγελματικά ραντεβού και λίγες κουστουμαρισμένες παρέες που έκαναν ένα χαλαρωτικό "break", πιθανότατα λόγω ακυρωμένης συνάντησης. Χαιρέτησε με κλείσιμο του ματιού μερικές γνωστές φάτσες, που καμιά όρεξη δεν είχε εκείνη τη στιγμή να συναναστραφεί και κατευθύνθηκε προς το μπαρ. Χαιρετήθηκε εγκάρδια με τον μπάρμαν με ιπτάμενη κρούση της παλάμης και παράγγειλε δύο μικρές, παγωμένες, κίτρινες τεκίλες με πορτοκάλι και κανέλα, για ν' ανεβάσει τις στροφές. Τσούγκρισε το σφηνάκι μαζί του κι άφησε το μεξικάνικο νέκταρ να του παγώσει ευεργετικά τον εσωτερικό του κόσμο. Έτεινε τον αντίχειρα προς τη γη και έκλεισε το μάτι στον μπάρμαν. Η ιεροτελεστία επαναλήφθηκε μερικές φορές ακόμα, με αυξανόμενο κέφι.

Έχοντας συνέλθει ελαφρώς, ξαναέριξε μια διακριτική ανιχνευτική ματιά στους θαμώνες, μήπως και άλλαξε η σύνθεση της ομάδας. Διέκρινε δίπλα στο παράθυρο μια όμορφη πλάτη που τη χάιδευαν χυτά πυρόξανθα μαλλιά. Κάπως τον τσίγκλησε η οπτασία, μέχρι που γύρισε ελαφρώς και αναγνώρισε μια οικεία μορφή. Ήταν η Ελίνα, μια νεόκοπη Marketing

Assistant που είχε κανακέψει στα γόνατά του μερικές βδομάδες πριν. Παράγγειλε άλλη μια τεκίλα και μισογέλασε, καθώς θυμήθηκε το παραπονιάρικο μυξόκλαμά της, όταν της εξηγούσε τον εργένικο προορισμό του. Ήταν ό,τι ακριβώς χρειαζόταν για την περίσταση. Ένα ζουμερό θηλυκό, πρόθυμο να του ρουφήξει τον θυμό. Κοίταξε τον τύπο δίπλα της για ν' ανιχνεύσει το πεδίο. Ήταν μια σπαστικόφατσα με μεταλλικά στρογγυλά γυαλιά, κοντά πεταχτά ζελεδιασμένα μαλλιά και μια αταίριαστη κακοφορεμένη γραβάτα. Ένα όρθιο τίποτα, δηλαδή. Προκάλεσε τα βλέμματά τους να συναντηθούν και την κάλεσε μ' ένα αδιόρατο νεύμα κοντά του. Το πρόσωπό της ακτινοβόλησε, παράτησε σύξυλο τον νεαρό και κατευθύνθηκε με ανοιχτή αγκαλιά προς το μέρος του.

«Τζόνι μου, πού χάθηκες βρε παλιόπαιδο;». Ένα ζεστό φιλί του ζέστανε το μάγουλο.

«Με έστειλε η Εταιρεία στο Λονδίνο για σεμινάριο. Άστα, πήξιμο, δουλειές, νέα projects, ξέρεις τώρα», αράδιασε μ' έναν μορφασμό ταλαιπωρίας. Μιλούσε σαν να ζούσε ακόμα μια βδομάδα πριν. Δεν είχε προσαρμοστεί ακόμα στη νέα πραγματικότητα, δεν του ήταν κι εύκολο άλλωστε, μετά από τόσα χρόνια.

«Ένα τηλέφωνο δεν με πήρες, ρε Τζόνι», ψέλλισε και το εσκεμμένο παράπονο έδωσε μια παιδικότητα στη φωνή της. Τον κοίταξε με ορθάνοιχτα λιγωμένα μάτια κι έκρυψε με χάρη ένα τσουλούφι πίσω απ' το αυτί της.

«Ο ξυλάγγουρος με τα πατομπούκαλα, τι σου είναι;», πέρασε κατευθείαν στο ζητούμενο εκείνος, αγνοώντας το παράπονό της. Ο αυστηρός τόνος της φωνής του δεν σήκωνε παιδιαρίσματα.

«Τίποτα μωρέ, ένας συνεργάτης από το γραφείο. Μισό λεπτό να τον φωνάξω, να στον συστήσω», προθυμοποιήθηκε ευγενικά. Το χέρι του γράπωσε αστραπιαία το μπράτσο της και την κράτησε στη θέση της.

«Πίνουμε δυο μικρά και φεύγουμε τώρα!», της ανακοίνωσε αργά κι αποφασιστικά, ενώ έκανε νεύμα στον μπάρμαν.

«Όχι τώρα Τζόνι, σε παρακαλώ, έχω συνάντηση σε είκοσι λεπτά. Μπορούμε να κανονίσουμε το βράδυ αν θέλεις», τον ικέτευσε. Εκείνος της έβαλε με το ζόρι το σφηνάκι στο χέρι και ύψωσε το δικό του στην υγειά του ταβανιού.

«Πέθανε η τρίτη ξαδέρφη της γάτας σου και πρέπει, δυστυχώς, να πας στην κηδεία. Ας πιούμε στην αθανασία της». Κατέβασε μονορούφι το περιεχόμενο με μια κίνηση κι αντάλλαξε συνωμοτικό βλέμμα μέσα απ' τον καθρέπτη με τον μπάρμαν. *«Κι ήταν καλή γάτα η συγχωρεμένη, μαγείρευε υπέροχα ντολμαδάκια στα ποντίκια της γειτονιάς»*, σάρκασε κοιτάζοντάς τη λάγνα. Πέταξε με στυλ ένα μεγάλο τσαλακωμένο χαρτονόμισμα πάνω στη μπάρα, χαιρέτησε στρατιωτικά τον μπάρμαν και κατευθύνθηκε προς την έξοδο.

«Σε περιμένω έξω, να σε πετάξω μέχρι το νεκροταφείο. Φίλησέ μου τον τζιτζιφιόγκο», της ανακοίνωσε με ξέχειλη αυταρέσκεια. Εκείνη χαμήλωσε το κεφάλι, σαν υπάκουη κόρη. Η καταλυτική επίδραση της φωνής του στις γυναίκες επιβεβαιωνόταν σχεδόν καθημερινά. Βγήκε νωχελικά στη λιακάδα και κατευθύνθηκε προς το αυτοκίνητο. Η Ελίνα έζησε έναν πανικό δευτερολέπτων. Έπρεπε να συνέλθει από το ξάφνιασμα του Τζόνι, να εξηγήσει στον συνεργάτη της και να βρει μια καλή δικαιολογία για την ακύρωση της συνάντησής της. Την τραβούσε σαν μαγνήτης η γοητεία του κι αυτό της προκαλούσε τεράστια αμηχανία.

Στη διαδρομή ο Τζόνι είχε, παραδόξως, απίστευτα κέφια. Το πηγαίο χιούμορ του, που είχε κολλήσει στα αβαθή με τα τελευταία γεγονότα, αναδύθηκε και πάλι. Η συναναστροφή του με το δροσερό θηλυκό, η συγκεκριμένη ώρα της ημέρας που συνήθως εργαζόταν κι η πληγωμένη του αυτοπεποίθηση, συνιστούσαν εκρηκτικό μίγμα. Οδήγησε νευρικά μέχρι το σπίτι του και δημιούργησε υποβλητική νυχτερινή ατμόσφαιρα, κλείνοντας τα παντζούρια και ανάβοντας κεριά. Άφησε τον ερωτισμό του να ξεχειλίσει με φιλιά καυτά και παθιασμένα. Όλη η φόρτιση των τελευταίων ημερών του βγήκε στην επιφάνεια.

Η Ελίνα ανταποκρινόταν κάπως επιφυλακτικά στην αρχή, λόγω της πρόσφατης δυσάρεστης εμπειρίας μαζί του, γρήγορα όμως παραδόθηκε αμαχητί στα ένστικτά του. Η ολοκλήρωση ήταν σύντομη και το τσιγάρο που επακολούθησε βουβό και ήρεμο. Εκείνη αναζήτησε την αγκαλιά του, επιβεβαιώνοντας τον κανόνα που θέλει τις γυναίκες αδύναμες μετά την ερωτική πράξη, να επιζητούν ζεστασιά κι ασφάλεια. Ο Τζόνι δεν αντέδρασε στα χάδια της. Διατήρησε κλειστά τα μάτια του για ν' ανακτήσει τη χαμένη του ισορροπία. Πετάχτηκε ξαφνικά όρθιος, έσβησε τη γόπα του κι άνοιξε διάπλατα το παράθυρο να συναντήσει τον ήλιο. Έμεινε για αρκετή ώρα γυμνός και ακίνητος, χαζεύοντας το λευκό χαλί των κτιρίων της πρωτεύουσας.

Θυμήθηκε νοσταλγικά την πρώτη φορά που, πρωτοετής στα δεκαοκτώ του, αντίκρισε την πόλη των ονείρων του. Δεκαπέντε σερί χρόνια ένιωθε άρρηκτο κομμάτι της, ανήκε ολοκληρωτικά σ' αυτήν και ανάσαινε με τους ρυθμούς της. Αρκετά νοσταλγικά λεπτά αργότερα, γύρισε και κοίταξε συγκαταβατικά την περιστασιακή ερωμένη του. Με μισόκλειστα μάτια είχε παραδοθεί μοιρολατρικά σ' εκείνον, γνωρίζοντας καλά πια πως δεν ήταν τίποτε παραπάνω από ένα αντικείμενο κατευνασμού των ορμών του. Δεν της άρεσε καθόλου αυτό, της άρεσε όμως πολύ ο ίδιος ο Τζόνι και είχε αφεθεί στις ορέξεις του, όσο λίγο κι αν κρατούσαν. Παρατηρώντας το γυμνό καλοσχηματισμένο της κορμί, τυλίχτηκε με την ελκυστική της αύρα.

«Θα βρεις κι εσύ τον πρίγκιπα που θα σ' ερωτευθεί αληθινά γι' αυτό που είσαι», συλλογίστηκε με υποψία οίκτου. *«Μέχρι τότε όμως, ας γευτώ για μια ακόμα φορά τους χυμούς σου»*, σόλαρε με κυνισμό και έριξε μια βουτιά στο κρεβάτι που την ξάφνιασε. Ο δεύτερος γύρος άρχισε με περισσότερη ένταση. Τα κορμιά τους είχαν ήδη ζεσταθεί και πάλλονταν αρμονικά στον χορό της ηδονής. Ο ιδρώτας έρεε άφθονος και οι μικρές κραυγές έδιναν το βήμα προς την κορυφή. Η υψηλή συχνότητα συγχρονισμένης κίνησης, μέσα σε ελάχιστο χρόνο, μετατράπηκε σε παγερή ακινησία. Δύο πτώματα βαριανάσαιναν με μπλεγμένα ακόμα τα μέλη τους. Αναστέναξε χαρούμενος, αφού κάθε ίχνος αρνητικού φορτίου είχε εξαφανιστεί απ' το κορμί του. Ζούσε ξανά στιγμές του πρόσφατου παρελθόντος του κι είχε ανάγκη να το χαρεί και να χαλαρώσει.

«Κάλεσε ένα ταξί σε παρακαλώ, δεν έχω δύναμη ούτε να ξύσω τη μύτη μου. Η κηδεία της γάτας τελείωσε κι εσύ πρέπει να επιστρέψεις στη δουλειά σου», ξεφύσησε. Η φωνή του έσβηνε βαθμηδόν, ενόσω ο ύπνος τον παρέλυε.

Η Ελίνα τον κοίταξε ικετευτικά και κάτι τόλμησε να ψελλίσει χωρίς να τα καταφέρει. Έμεινε για ώρα σιωπηλή πριν σηκωθεί για να ντυθεί. Με κόπο κατάφερε να συγκρατήσει τα υγρά μάτια της, όση ώρα διόρθωνε το μακιγιάζ στον καθρέπτη. Κλείνοντας την πόρτα πίσω

της ήξερε καλά πως η τωρινή δυσφορία της δεν θα ήταν αρκετή να αποτρέψει την επόμενη συνάντησή τους, εάν και όταν αποφάσιζε εκείνος.

Μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, ο Τζόνι ξανάζησε τα συμβάντα των τελευταίων ημερών. Η επίδραση της Ελίνας ήταν σύντομη αλλά καταλυτική, ικανή να τον αποφορτίσει απ' την σκόνη της ημέρας. Μέσα του τον πίεζε η ανάγκη ν' αντιδράσει, να μην αφήσει τα γεγονότα να τον παρασύρουν. Το άδικο και ο θυμός που του γεννούσε η συμπεριφορά των ανθρώπων της Εταιρείας του, της Οικογένειάς του, ήταν κάτι που δεν μπορούσε εύκολα να καταπνίξει. Αδυνατούσε να συνηθίσει στην ιδέα πως ένας ολόκληρος κόσμος συνωμότησε για να φορτωθεί την αποτυχία και να χάσει τη δουλειά του. Έπρεπε κάτι να κάνει. Το χρωστούσε στον εαυτό του, στα πέντε χρόνια που πέρασε μέσα σ' αυτό το περιβάλλον, στα χρόνια που έφαγε στα θρανία σπουδάζοντας, στους γονείς του που τον έμαθαν να είναι τίμιος και ηθικός. Η φόρτιση που γέννησε ο συσσωρευμένος θυμός τον έκανε να πεταχτεί από το κρεβάτι. Δεν θα ησύχαζε, αν η ζωή του δεν έμπαινε ξανά στο σωστό αυλάκι. Αρνιόταν να δεχθεί πως ο Προϊστάμενος και μέντοράς του απολάμβανε τους καρπούς της θυσίας του. Κι ακόμα περισσότερο δεν μπορούσε να χωνέψει πως ο κολλητός του, ο αδερφός του ο Διονύσης του έφαγε την καρέκλα δίχως ίχνος ενοχής.

«Τόσο ψεύτικοι ήσασταν λοιπόν;», ξεροκατάπιε κουνώντας το κεφάλι του. Ήθελε ως δια μαγείας να βρεθεί ένας τρόπος να λάμψει η αλήθεια και να αποκατασταθεί η δικαιοσύνη. Ο Γενικός Διευθυντής ήταν ο μόνος που μπορούσε να αποκαταστήσει την τάξη, όμως όλα τα ντοκουμέντα της αλληλογραφίας που αποδείκνυαν τη ροή των γεγονότων και την ευθύνη του Προϊσταμένου είχαν αλλοιωθεί. Αν συνέχιζε να προσπαθεί, θα καταντούσε γραφικός και γελοίος, πράγμα που επ' ουδενί σήκωνε η αξιοπρέπειά του. Σούφρωσε το στόμα του και αγκάλιασε με την παλάμη το καυτό του μέτωπο. *«Μάζεψε τα κουβαδάκια σου κι άντε να παίξεις σε άλλη παραλία, μικρέ»*, συλλάβισε πεισμωμένος μέσα απ' τα δόντια. *«Τα παθήματα ας σου γίνουν μαθήματα. Η μαγκιά δεν αρκεί, αν δεν συνοδεύεται από γνώση και τώρα απέκτησες κάμποση»*, αναστέναξε. Μετέτρεψε όλο του τον θυμό σε δύναμη, προκειμένου να συλλέξει τα κομμάτια του και να συνεχίσει τον μοναχικό του δρόμο. Αυτό τον ενοχλούσε πιο πολύ απ' όλα, η μοναξιά, ένα φίδι τεράστιο που αργοσερνόταν στα σπλάχνα του. Η ολιγόλεπτη παρουσία της Ελίνας απλά του το επιβεβαίωσε για ακόμα μια φορά.

Σηκώθηκε μες στη νύχτα κι αφού ετοίμασε καφέ, άνοιξε τον υπολογιστή του. Το αρχείο με το όνομα *"CV"* θα του έδινε τη λύση στο πρόβλημα. Ήξερε πως, ούτως ή άλλως, δεν θα έμενε στην Εταιρεία για πάντα, δεν θα μπορούσε όμως ποτέ να φανταστεί πως θα τον πούλαγαν τόσο φτηνά οι δυο άνθρωποι που εμπιστευόταν περισσότερο απ' τον καθένα. Πρόσθεσε το πρόσφατο σεμινάριο στο Βιογραφικό του και η νύχτα συνεχίστηκε ήρεμα με περισυλλογή για το ποιο θα ήταν το επόμενο επαγγελματικό του βήμα. Τράβηξε μια νοητή γραμμή στη ζωή του κι αποφάσισε να τ' αφήσει όλα πίσω και ν' αρχίσει από την αρχή. Πριν πέσει αποκαμωμένος, έδιωξε από το θολό οπτικό του πεδίο τη μορφή της Ιωάννας, που ήρθε ξανά να τον επισκεφθεί. Κουβαλούσε το πρόσωπό της στη μνήμη του, σαν ουλή από τραύμα πολέμου.

Το πρωινό τον βρήκε ανανεωμένο και φρέσκο. Οι εγκεφαλικές διεργασίες της νύχτας τον είχαν οδηγήσει βήματα μπροστά και τα πρόσφατα γεγονότα έμοιαζαν σαν να συνέβησαν αιώνες πριν. Ακολούθησε πιστά το τρίπτυχο της ενέργειας, ντους - εσπρέσσο -

δυνατή μουσική και βγήκε στο παράθυρο ν' αγναντέψει τον ήλιο.

«Καλημέρα καινούρια μέρα!», φώναξε δυνατά ξεχειλίζοντας από αυτοπεποίθηση. Έσφιξε τη γροθιά του με σθένος, όπως κάνουν οι πυγμάχοι πριν βγουν στην αρένα. Στη μάχη της επιβίωσης αντλούσε δυνάμεις μέσα από τα εσώψυχά του. Κάθισε στο γραφείο του αναπαυτικά και τηλεφώνησε στη Γραμματεία της Εταιρείας του, παρακαλώντας ευγενικά να του αποστείλουν με κούριερ τα πράγματά του, καθώς και τη βεβαίωση προϋπηρεσίας του.

Κατόπιν άνοιξε το τελευταίο τεύχος του μεγαλύτερου κλαδικού περιοδικού μάρκετινγκ και άρχισε να σημειώνει ονόματα εταιρειών που πιθανόν θα τον ενδιέφεραν για συνεργασία. Έριξε και μια ματιά στις μικρές αγγελίες του περιοδικού, αν και ήξερε καλά πως οι αξιόλογες θέσεις δίνονταν στο μιλητό και μέσα από τα κανάλια των δημοσίων σχέσεων. Συμβουλεύτηκε την ηλεκτρονική ατζέντα του και τις επαφές στο κινητό του. Άρχισε μεθοδικά να σημειώνει ονόματα γνωστών και συνεργατών από άλλες εταιρείες, για να τους τηλεφωνήσει και να διερευνήσει την αγορά. Συνδέθηκε στο Δίκτυο κι άρχισε να επισκέπτεται τους δικτυακούς τόπους των μεγαλύτερων εταιρειών μάρκετινγκ, με σκοπό να μελετήσει το οργανόγραμμά τους και να εντρυφήσει στην εταιρική φιλοσοφία τους. Ήξερε καλά πως η εταιρική ταυτότητα, το λογότυπο, το σλόγκαν και το προφίλ μιας εταιρείας όφειλαν να αντικατοπτρίζουν την ιδεολογία και το όραμά της. Οι σημειώσεις του πύκνωναν και τα σημεία - κλειδιά που θα τον οδηγούσαν στην απόφασή του άρχισαν να ξεκαθαρίζουν.

Αμέσως μετά, άρχισε τα διερευνητικά τηλεφωνήματα σε γνωστούς που είχε αποκτήσει τόσα χρόνια στην αγορά. Όλοι έδειχναν πρόθυμοι να τον βοηθήσουν, μερικοί μάλιστα πρότειναν να μιλήσουν κατευθείαν γι' αυτόν στη δικιά τους εταιρεία. Το όνομα που είχε βγάλει στην πιάτσα ήταν πολύ καλό και η αυτοπεποίθησή του εκτινασσόταν στα ύψη με την αποδοχή που συναντούσε σε κάθε του τηλεφώνημα. Σε κανέναν βέβαια, για λόγους εγωισμού, δεν ανέφερε τον τρόπο αποπομπής από την Εταιρεία του και κανένας από τακτ δεν τον ρώτησε. Οι άγραφοι νόμοι της αγοράς λειτουργούσαν άψογα.

Με το πέρας της διαδικασίας ήταν γεμάτος καλή διάθεση, αφού η πικρία των πρόσφατων γεγονότων πλακώθηκε βαθιά στην ψυχή του. Το απόγευμα κιόλας θα ξεκινούσε τις επαφές του με τα στελέχη της αγοράς και ήλπιζε πως η μεταγραφή ήταν κοντά. Δεν ήθελε να είναι βιαστικός, μα ν' αφήσει το ένστικτό του – που τυφλά εμπιστευόταν – να τον οδηγήσει στην ορθότερη επιλογή. Χαρούμενος έκλεισε τον υπολογιστή του και διάλεξε την πιο λαμπερή γραβάτα να φωτίσει την εμφάνισή του. Οι επαφές που θα ξεκινούσε οσονούπω ήταν σημαντικές για το μέλλον του. Βγήκε στον δρόμο να κεράσει τον εαυτό του μια αυτοκινητάδα, μέχρι να φτάσει η ώρα της πρώτης συνάντησης, που θα λάμβανε χώρα στο αγαπημένο του καφέ. Ήταν μέρος όπου σύχναζαν πολλά στελέχη κι είχε σκοπό, μεταξύ espresso και mohito, να διαρρεύσει πως βρισκόταν σε αναζήτηση νέας επαγγελματικής στέγης. Ήξερε καλά πως ένα λαμπρό αύριο ήταν εκεί και τον περίμενε. Μάρσαρε δυνατά το αυτοκίνητο και κρύφτηκε στους δρόμους της πόλης που τόσο αγαπούσε.

Η πρώτη του επαφή, μερικές ώρες αργότερα, ήταν με τον Ορέστη, ένα στέλεχος που είχε γνωρίσει και εκτιμήσει πρόσφατα από μια συνέργεια των εταιρειών τους. Ήταν εξαιρετικό παιδί, πολύ καλός στη δουλειά του και καταπληκτικός πλακατζής. Κάλλιστα θα

μπορούσε να κάνει τακτική παρέα μαζί του, αν δεν είχαν βασικές διαφορές στη νοοτροπία. Ο Ορέστης ήταν τριανταπεντάρης, παντρεμένος τα τελευταία οκτώ χρόνια με τον έρωτα των φοιτητικών του χρόνων και είχε αποκτήσει δύο τρομερά πιτσιρίκια. Βασικός πυρήνας στο αξιακό του σύστημα ήταν η οικογένειά του και κάθε λεπτό που του περίσσευε από τις πολλές ώρες δουλειάς το αφιέρωνε σ' αυτήν. Έξω έβγαινε σπανιότατα και μόνο όταν το απαιτούσαν οι περιστάσεις και γι' αυτό οι επαφές του με τον Τζόνι δεν ήταν τακτικές. Τον εκτιμούσε όμως απεριόριστα και ανταποκρίθηκε αμέσως στην πρόσκλησή του. Η προηγούμενη συνεργασία τους ήταν άψογη και με χαρά θα τον ήθελε για στενό συνεργάτη του. Η κουβέντα τους κινήθηκε γύρω από τις εξελίξεις στην αγορά και τις προοπτικές του Τζόνι μέσα από την εταιρεία του Ορέστη. Τον ρώτησε για τα ενδιαφέροντά του, τις οικονομικές απαιτήσεις του και τον προσανατολισμό που θα ήθελε να πάρει στο εξής η καριέρα του. Είχε σκοπό να εισηγηθεί την πρόσληψή του στον Προϊστάμενό του, κανονίζοντας άμεσα συνάντηση μαζί του.

Ο καφές όδευε επιτυχημένα προς το τέλος του, όταν ο Τζόνι με την άκρη του ματιού του διέκρινε τη φιγούρα ενός συνεργάτη από τη μέχρι πρότινος Εταιρεία του να μπαίνει στον χώρο. Ήταν ο Νικήτας, ένας νεαρός που εργαζόταν σε διπλανό τμήμα έχοντας την ευθύνη άλλου προϊόντος, με τον οποίο συναντιόταν στα διατμηματικά meetings της Εταιρείας. Ήταν τόσο ανεβασμένος από τη συνάντησή του με τον Ορέστη, που έστρεψε το κεφάλι αλλού για ν' αποφύγει την επαφή μαζί του. Μόλις αντιλήφθηκε τη φιγούρα του να τον πλησιάζει, φούντωσε ξανά μέσα του ο θυμός που πήγαινε να καταλαγιάσει. Η φωνή του Νικήτα ακούστηκε γεμάτη περιπαικτική διάθεση.

«Τα κατάφερες πάλι, μάγκα μου και τους ξεφτίλισες! Έβαλες τη μικρή να τα καρφώσει όλα στον Γενικό κι έγινε σήμερα στην Εταιρεία το πανηγύρι της κολάσεως. Βάζω στοίχημα ότι την απαύτωνες χθες όλο το βράδυ», τον κάρφωσε πισώπλατα. Με μισάνοιχτο στόμα ο Τζόνι πάσχισε να επεξεργαστεί τις λέξεις που τον πυροβολούσαν με κακεντρέχεια.

«Τι κατάφερα, λέει; Ποια μικρή απαύτωνα εγώ χθες όλο το βράδυ;», τραύλισε. Το μυαλό του πήγε αμέσως στην Ελίνα, αλλά δεν έβρισκε τι σχέση μπορούσε να έχει. Σήκωσε αμήχανα το ποτήρι του κι ήπιε μια γουλιά νερό.

«Έλα που μου κάνεις και την παλαβή τώρα. Η Τζένη έστειλε σήμερα ένα e-mail στον Γενικό κι αυτός έγινε Τούρκος. Οι φωνές του ακούστηκαν μέχρι τον Λυκαβηττό, όταν οι απολύσεις και τα καντήλια έπεφταν βροχή. Όλη η Εταιρεία βούιξε πως εσύ την έβαλες για να τους εκδικηθείς», διευκρίνισε εκείνος με ακόμα περισσότερη ειρωνεία στη φωνή. Ο Τζόνι προσπαθούσε αμήχανα να αντιληφθεί το επεισόδιο που είχε χάσει, ενώ ο Ορέστης τους κοίταζε γεμάτος απορία.

«Κάτσε να μου πεις, χαρτί και καλαμάρι, τι ακριβώς έγινε σήμερα», ψέλλισε επιτακτικά ο Τζόνι και τράβηξε μια καρέκλα προς το μέρος του Νικήτα. Το σαρδόνιο χαμόγελο και η απροθυμία του να καθίσει τον εκνεύρισε αφάνταστα. Τον γράπωσε από τους ώμους και τον κάθισε με το ζόρι στην καρέκλα.

«Ρε Τζόνι, μη με κοροϊδεύεις τώρα πως δεν ξέρεις τίποτα. Καλά έκανες και έπαιξες με την πιτσιρίκα. Κι εγώ στη θέση σου το ίδιο θα έκανα», τον επιβράβευσε. Ο Τζόνι τον άκουγε έτοιμος να εκραγεί και του ερχόταν να τον χτυπήσει, αν δεν του περιέγραφε αμέσως

αναλυτικά τα γεγονότα.

«Πες μου αμέσως τι έγινε σήμερα. Μα το Θεό, δεν έχω ιδέα!». Ο τόνος της φωνής του ήταν τόσο πειστικός, που ο Νικήτας αμφιταλαντεύτηκε αν θα έπρεπε να τον πιστέψει. Είχε πλησιάσει το αναμμένο του πρόσωπο στο δικό του και η αναπνοή του άρχισε να τον καίει.

«Καλά, μη βαράς! Άσε με πάρω δυο ανάσες και κέρασέ με έναν καφέ, να στα πω», δυσανασχέτησε.

«Σε κερνάω όλη τη Βραζιλία, λέγε όμως, μ' έχεις σκάσει», κραύγασε κάνοντας νόημα στον σερβιτόρο.

«Εκεί που δουλεύαμε ήρεμα κι ωραία το πρωί, ακούμε τον Γενικό να βηματίζει στους διαδρόμους βρίζοντας θεούς και δαίμονες και αναστατωθήκαμε. Δεν καταλάβαμε τι συμβαίνει, μέχρι που αργότερα μάθαμε τα καθέκαστα. Η Τζένη, η βοηθός σου, είχε στείλει ένα e-mail στον Γενικό, στο οποίο έθαβε τον Προϊστάμενό σου και τον κολλητό σου τον Διονύση κι έδινε σε σένα το δίκιο για την πατάτα που έγινε με την οδοντόκρεμα. Μάλιστα, του επισύναψε και μερικά έγγραφα που αποδείκνυαν ότι εσύ έλεγες την αλήθεια και υπέβαλε, αηδιασμένη, την παραίτησή της. Οι ψίθυροι λένε πως η πιτσιρίκα θα γυρίσει πίσω στην επαρχία να αναλάβει το μαγαζί με τα παπούτσια του πατέρα της. Σιχάθηκε, λέει, τον τρόπο που σου φέρθηκαν και αποφάσισε πως δεν κάνει γι' αυτή τη δουλειά. Βέβαια, οι ψίθυροι λένε ακόμα πως εσύ την έσπρωξες, για να φάει ο Γενικός αυτούς που σε κρέμασαν. Εννοείται πως ο Προϊστάμενος αλλά κι ο Διονυσάκος έφαγαν πόδι σε χρόνο μηδέν. Μόνο από το παράθυρο που δεν τους πέταξε», ολοκλήρωσε με κακεντρέχεια, αφήνοντας και τους δυο ομοτράπεζους εμβρόντητους. Ο Τζόνι άρχισε να ζαλίζεται όλο και περισσότερο με κάθε λέξη που άκουγε.

«Η πιτσιρίκα η Τζένη έκανε τέτοιο πράγμα;», βγήκαν με δυσκολία οι λέξεις από το στεγνό του λαιμό. Έπιασε το κεφάλι του και κοίταξε βυθισμένος το άπειρο.

Ο Ορέστης, νιώθοντας άβολα με όσα είχε ακούσει, έκρινε πως ήταν ώρα να τους αδειάσει τη γωνιά. Σιχαινόταν τις ίντριγκες και τα πισώπλατα εταιρικά μαχαιρώματα και γνωρίζοντας τη φήμη του Τζόνι, δεν πείσθηκε από την αντίδρασή του σχετικά με την πιτσιρίκα. Χαιρετώντας τους τυπικά, αποχώρησε για να επιστρέψει στην οικογένειά του. Δεν ήταν πλέον καθόλου σίγουρος πως ο Τζόνι ήταν καλή επιλογή για την εταιρεία του. Μαζί του απομακρύνθηκε διστακτικά από το τραπέζι και ο Νικήτας. Ο Τζόνι, χαμένος στις σκέψεις του, ούτε καν τους χαιρέτησε. Επαναλάμβανε αμήχανα το όνομα της Τζένης, μη μπορώντας να πιστέψει πως εκείνη η κοπέλα έκρυβε μέσα της τόση αρετή. Έβγαλε μηχανικά το κινητό του και την κάλεσε για να της μιλήσει. Το είχε κλειστό. Έξυσε το κεφάλι του, πλήρωσε τον λογαριασμό και βγήκε στον δρόμο. Τα γεγονότα τον είχαν ξανά ξεπεράσει. Για μια ακόμα φορά έβαλε μπρος το αυτοκίνητο χωρίς προορισμό.

Οι ώρες σκόνταφταν και πάλι άδειες και σκοτεινές. Έκανε μια τεράστια βόλτα στην πόλη χωρίς προσανατολισμό, χωρίς συνείδηση. Δεν είχε βάλει μπουκιά στο στόμα του, μόνο κάπνιζε. Έμοιαζε αποχαυνωμένος, έκπληκτος, τρομαγμένος. Είχε χάσει κάθε έλεγχο των γεγονότων και περιφερόταν έρμαιο της τυχαιότητας με το μυαλό κολλημένο. Κατευθύνθηκε προς το σπίτι, πέταξε τα ρούχα του κι έμεινε ξαπλωμένος στον καναπέ με τα χέρια πίσω απ' τον αυχένα, να κοιτάει το ταβάνι για ώρες.

Ένα θολό τοπίο σκέπαζε την αντίληψή του. Σηκώθηκε, μη έχοντας κάπου να πάει, κάτι

να κάνει. Άνοιξε την τηλεόραση μηχανικά, αλλά την έκλεισε μόλις άκουσε τον ήχο της. Κόντευε να τρελαθεί. Η ενέργεια της Τζένης τον είχε βουλιάξει στην απορία. Δεν χωρούσε στη φαντασία του πως μόνο εκείνη η κοπέλα, ο τελευταίος τροχός της άμαξας μέσα στην Εταιρεία, είχε παραμείνει αγνή. Εκείνη είχε βρει τη δύναμη ν' αντισταθεί στην αδικία, γιατί δεν είχε προλάβει να μολυνθεί με το μικρόβιο του ατομικισμού. Όχι μόνο παραιτήθηκε αηδιασμένη, αλλά βρήκε τη μαγκιά να ενημερώσει και τον Γενικό Διευθυντή. Γεμάτος ευγνωμοσύνη για τη μικρή Assistant, την κάλεσε ξανά στο κινητό, που όμως εξακολουθούσε να παραμένει κλειστό. Ήθελε να τη συναντήσει, να την ευχαριστήσει, να της βγάλει το καπέλο, να της φιλήσει ταπεινά τα πόδια. Δεν την ήξερε σχεδόν καθόλου. Τη θεωρούσε μια κακόμοιρη βοηθό, χωρίς ιδιαίτερες ικανότητες, που έπρεπε να μοχθήσει πολύ για να κάνει μια μέτρια καριέρα. Η πράξη της τον είχε αποστομώσει. Δεν ήξερε καν πού έμενε, ώστε να την επισκεφθεί. Μέχρι πριν μερικές ώρες τη θεωρούσε ένα μηδενικό. Θυμήθηκε πικρά όλες τις φορές που αφ' υψηλού την αντιμετώπιζε με ειρωνεία και κομπασμό για την άγνοιά της σχετικά με τις τεχνικές μάρκετινγκ. Κι εκείνη, η καημένη, ποτέ δεν του αντιμίλησε, αλλά χαμήλωνε πάντα ταπεινά το κεφάλι και δεχόταν αδιαμαρτύρητα τη μοίρα της. Μετανιωμένος, συνέχισε να την καλεί στο κινητό για ώρα μέχρι που απελπίστηκε.

Άρχισε να ξεχειλίζει ξανά από ενέργεια κι έπρεπε κάτι να κάνει να την εκτονώσει. Άνοιξε τον υπολογιστή του και συνδέθηκε στο Δίκτυο. Μια μεγάλη βόλτα από σελίδα σε σελίδα θα τον απορροφούσε από τις άσχημες σκέψεις του. Είχε αρχίσει μόλις να χάνεται στον πυθμένα του κυβερνοχώρου, όταν ένας γνώριμος ήχος τον ενημέρωσε ότι είχε νέα ηλεκτρονική αλληλογραφία. Είχε μέρες να τσεκάρει τα e-mails του και μηχανικά άνοιξε το πρόγραμμα. Τίποτα ιδιαίτερο δεν τον περίμενε, εκτός από μερικά ενημερωτικά newsletters, στα οποία είχε γραφτεί συνδρομητής, προκειμένου να παρακολουθεί τις εξελίξεις. Δεν είχε καμιά διάθεση να τα διαβάσει εκείνη τη στιγμή. Το μόνο που του τράβηξε την προσοχή ήταν ένα καθημερινό ελληνικό newsletter που αφορούσε την αγορά του μάρκετινγκ. Το διάβαζε ανελλιπώς για να ενημερώνεται για τις εξελίξεις, τις μεταγραφές και τις ενέργειες του ανταγωνισμού. Έχοντας κολλήσει για τα καλά το μικρόβιο της δουλειάς, το άνοιξε αυτόματα.

Οι τίτλοι που διάβασε στις πρώτες σελίδες δεν του τράβηξαν το ενδιαφέρον. Προχώρησε το ποντίκι στις επόμενες σελίδες, έως ότου φτάσει στην αγαπημένη του στήλη, τη *"Μαρκετέζα"*. Ήταν η πιο δημοφιλής και πολυδιαβασμένη στήλη παρασκηνίου σε ολόκληρη την αγορά του μάρκετινγκ. Ένας μυστηριώδης δημοσιογράφος - σαΐνι κρατούσε ολόκληρη την αγορά σε εγρήγορση, ψαρεύοντας τα παραλειπόμενα, τα δολοφονικά κουτσομπολιά και τις ειδήσεις κάτω απ' το τραπέζι. Όλα όσα ψιθυρίζονταν στους διαδρόμους των πολυεθνικών τα έβγαζε ανώνυμα στη φόρα για ν' ανάψει τα αίματα. Είχε καλό δίκτυο πληροφοριοδοτών σε όλες σχεδόν τις μεγάλες εταιρείες των βορείων προαστίων και δεν ήταν λίγες οι φορές που έβγαλε ειδήσεις - βόμβα στη φόρα. Το φόρτε βέβαια της στήλης ήταν τα κουτσομπολιά για ερωτικά συμπλέγματα που λάμβαναν χώρα κάπου μεταξύ των γραφημάτων πωλήσεων και της σκληρής ιεραρχίας. Οι πληροφορίες δίνονταν με τη μορφή γρίφου για καλά μυημένους χωρίς ποτέ να αναφέρονται ονόματα, με

αποτέλεσμα τα τηλέφωνα μεταξύ των μαρκετάδων να παίρνουν καθημερινά φωτιά. Τα γόνατα του Τζόνι κόπηκαν διαβάζοντας το πρώτο σχόλιο που αναφερόταν σ' εκείνον! Ξαναδιάβασε λέξη προς λέξη το πυκνογραμμένο κείμενο.

"Ο πολλά υποσχόμενος, πλην προσφάτως απολυμένος νεαρός Brand Manager, αφού βούρτσισε πρώτα καλά τα δόντια του ν' αποκτήσει δροσερή αναπνοή, θώπευσε με απαράμιλλο στυλ την πλάτη της νεαρής του βοηθού, ψιθυρίζοντάς της λάγνα τις τελευταίες οδηγίες του σχεδίου. Η νεαρή επαρχιώτισσα Assistant υπέκυψε στη γοητεία του, όπως και τόσες άλλες πριν από αυτήν. Ένα e-mail και η βροντερή παραίτησή της οδήγησαν στα τάρταρα μια παλιά γαλονάτη καραβάνα και τον μέχρι πρότινος κολλητό συνεργάτη του πολλά υποσχόμενου. Ο αυτοκρατορικός CEO τους γκρέμισε από τον έβδομο όροφο και αποφάσισε την άμεση επαναπρόσληψη και την προαγωγή του πολλά υποσχόμενου. Τέσσερα σκωτσέζικα ουίσκι στοίχημα πως η καλλίγραμμη άψητη παραιτημένη θα προαχθεί σε Executive από τον επαναπροσλαμβανόμενο πολλά υποσχόμενο, ως ανταμοιβή…".

Το σφυρί που του βαρούσε το κεφάλι τις τελευταίες ημέρες έκανε ξανά την εμφάνισή του κι άρχισε την επαναλαμβανόμενη κίνησή του. Είχε αναδειχθεί σε πρόσωπο της ημέρας στην αγορά και μάλιστα χωρίς να κάνει απολύτως τίποτε! Η διαρροή είχε γίνει προφανώς μέσα από την Εταιρεία του και επιπρόσθετα συνοδευόταν από την πληροφορία πως ο Γενικός σκόπευε να τον προσλάβει ξανά και να του δώσει προαγωγή. Ήταν εντυπωσιακός ο τρόπος που παρουσίαζε η στήλη την είδηση. Θεωρούσε ως δεδομένο ότι εκείνος ήταν ο υποκινητής των ενεργειών της Τζένης και μάλιστα με μεθόδους ύπουλες, σεξ και υπόσχεση για προαγωγή. Όλη η αγορά θα μιλούσε γι' αυτόν με τα χειρότερα λόγια. Η φήμη του ως καρδιοκατακτητή είχε εξαπλωθεί στην πιάτσα και έδενε ταιριαστά με το σενάριο που παρουσίαζε η στήλη. Μέχρι πρόσφατα του άρεσε η εικόνα του φιλήδονου εργένη, τελειώνοντας όμως την ανάγνωση του newsletter, είχε μετανιώσει οικτρά για κάθε του χάδι.

«Καλύτερα να σου βγει το μάτι παρά τ' όνομα», θυμήθηκε αποκαρδιωμένος τη συμβουλή της γιαγιάς του, διώχνοντας μια ενοχλητική μύγα που ιχνηλατούσε το ιδρωμένο του μέτωπο. Συνειδητοποίησε πως του είχε βγει και το μάτι και το όνομα. Χάθηκε σε γκρίζες σπηλιές κι ένιωσε τελειωμένος. Ακόμα και η μόνη θετική εξέλιξη – η επαναπρόσληψή του από τον Γενικό που θα γινόταν εν αγνοία του – δεν υφίστατο ούτε ως αστείο πλέον μετά την αποκαλυπτική, υποτίθεται, δημοσίευση. Ο τρόπος που η δημοφιλής *"Μαρκετέζα"* παρουσίαζε τα γεγονότα τον εμφάνιζε ως αριβίστα, που δεν δίστασε να εκμεταλλευτεί τη βοηθό του και να πατήσει επί των πτωμάτων των συνεργατών του με σκοπό να πάρει προαγωγή. Τον μάτωνε το γεγονός πως, εντελώς ακούσια, εμφανιζόταν πρώτα ως υπαίτιος μιας αποτυχίας κι έπειτα ως εμπνευστής και πρωταγωνιστής ενός σκανδάλου.

Από τη μέρα που γύρισε απ' το Λονδίνο έβλεπε τα γεγονότα να τρέχουν χιλιάδες μίλια μπροστά του. Και τα χτυπήματα να έρχονται απανωτά, με τη δημοσίευση να είναι και το τελειωτικό. Η εγκυρότητα με την οποία περιβαλλόταν η στήλη δεν σήκωνε από πλευράς του καμία αντίδραση. Ήταν το θύμα σε μια ακολουθία γεγονότων και τα κοράκια είχαν πέσει πάνω του να τον ξεσκίσουν. Κούνησε κατηφής το κεφάλι του, καθώς ο κύκλος των επεισοδίων δεν είχε τελειώσει ακόμα. Το συγκεκριμένο newsletter είχε τέτοια αναγνωσιμότητα, που ακόμα και το μικρότερο στέλεχος της αγοράς θα είχε μάθει το όνομά του και κάθε πτυχή του σκανδάλου. Η αγορά διψούσε για σκάνδαλα και ο ίδιος απολάμβανε χαιρέκακα ίντριγκες και καμένες καριέρες. Τώρα έπρεπε να ανοίξει ένα τούνελ

μεγάλο, όσο το μετρό, να κρυφτεί. Σε όποια εταιρεία κι αν έστελνε το βιογραφικό του, η μόνη κατάληξη θα ήταν να βάλει τα γέλια ο διευθυντής προσωπικού, μοιραζόμενος το ανέκδοτο με τους συνεργάτες του.

«Αχ, Ιωάννα μου, καλά στο πρότεινα εγώ να έρθω να δουλέψω στο Λονδίνο, αλλά εσύ στην καρακοσμάρα σου», ψιθύρισε ματωμένος και σηκώθηκε να χώσει το κεφάλι του κάτω από τη βρύση, να σβήσει τη φωτιά που του έκαιγε βασανιστικά τα εγκεφαλικά κύτταρα.

Δεν ήξερε αν έπρεπε να ξεσπάσει σε γέλια ή σε κλάματα με όσα συνέβαιναν. Ένας κλαυσίγελως πικρός και ματωμένος ανάβλυζε από την ψυχή του και τον βούρκωνε. Άρχισε να κόβει νευρικές βόλτες στο δωμάτιο. Όλο του το κορμί είχε γίνει ένας κόμπος. Ήθελε να μιλήσει, να κραυγάσει, να βγάλει από μέσα του όσα τον έκαιγαν. Δεν είχε κανέναν όμως. Αυτή η πικρή αλήθεια τον τσουρούφλιζε πιότερο απ' όλα. Ακόμα και το κινητό του, που λίγο καιρό πριν τον τρέλαινε διαρκώς, είχε σιγήσει συνωμοτικά. Το έπιασε να δει αν είχε κάποια κλήση, αλλά ήταν κλειστό. Είχε ξεμείνει από μπαταρία. Με τα τελευταία γεγονότα δεν του είχε μείνει στάλα μυαλό να θυμηθεί να το φορτίσει. Το έβαλε στην πρίζα και το άνοιξε με ελπίδα. Οι ειδοποιήσεις για κλήσεις και μηνύματα στον τηλεφωνητή άρχισαν να πέφτουν βροχή. Το χαμόγελό του επανήλθε, αφού κάποιοι τον είχαν θυμηθεί επιτέλους. Διάβασε και άκουσε προσεκτικά όλα τα γραπτά και ηχητικά μηνύματα.

"Καλησπέρα Τζόνι, ο Ορέστης είμαι, ελπίζω να λάβεις το μήνυμά μου. Δυστυχώς όσα άκουσα το απόγευμα από τον συνεργάτη σου τον Νικήτα επιβεβαιώθηκαν. Λυπάμαι, αλλά δεν θα μπορέσω πια να σε βοηθήσω. Καλή τύχη σου εύχομαι για τη συνέχεια...".

"Τζόνι, εάν ισχύουν έστω και τα μισά απ' όσα διάβασα στη "Μαρκετέζα", δεν νομίζω ο Διευθυντής μου να δεχτεί καν να σε δει για τη συνέντευξη που συζητάγαμε το πρωί τηλεφωνικά...".

"Παιχταρά μου, μια χαρά την κουτούπωσες την πιτσιρίκα για να πάρεις ξανά τη θέση. Έπρεπε να προσέχεις όμως να μη βγει στον αέρα. Τώρα θα σου μείνει μόνο η πιτσιρίκα...".

"Τζόνι, η Ελίνα είμαι. Μετά απ' αυτό που έμαθα, μην τολμήσεις να με ξαναενοχλήσεις. Είσαι ένα ρεμάλι και τίποτα παραπάνω! Λυπάμαι για τις ώρες που σπατάλησα μαζί σου. Είσαι ένας παλιοψεύτης και μισός!...".

Το δεξί χέρι του πάγωσε. Ένιωσε σαν να πατούσε ταυτόχρονα σε δυο βάρκες που έπλεαν σε αντίθετη κατεύθυνση. Πέταξε το κινητό με θυμό στο κρεβάτι και κουλουριάστηκε σε μια γωνιά. Δεν ανεχόταν να είναι ο περίγελως όλων. Η είδηση - κουτσομπολιό κυκλοφόρησε σαν σίφουνας και γέμισε σαρκασμό τα χείλη του κάθε πικραμένου. Όλοι γελάνε με τα παθήματα των άλλων, αρκεί να είναι μακριά από την αυλή τους. Δυστυχώς, διαπίστωνε οικτρά πως η δικιά του αυλή είχε ξεχειλίσει από την κόπρο μιας ολόκληρης κάστας κι ήταν έτοιμος να καταρρεύσει υπό τον όγκο των περιττωμάτων. Το πείσμα που τον διέκρινε είχε αρχίσει να χάνεται. Ήθελε να βγει να φωνάξει σε όλους πως ήταν αθώος, πως όλα ήταν μια σκευωρία και μια σειρά από στημένα γεγονότα, στα οποία ήταν απλός θεατής. Αισθάνθηκε την ανάγκη ν' αναπνεύσει καθαρό οξυγόνο. Κατέβηκε τρέχοντας στον δρόμο και πήρε το αυτοκίνητο. Για μία ακόμα φορά η βόλτα του δεν είχε προορισμό. Μάρσαρε με οργή και πήρε τον δρόμο προς τη θάλασσα. Η αλμύρα θα του έκανε καλό.

Κοίταξε μακριά τα φώτα στον ορίζοντα και ξάπλωσε στην αμμουδιά. Του γεννήθηκε

για πρώτη φορά η ανάγκη να φύγει μακριά απ' όλα. Είχε αρχίσει να χάνει τον εαυτό του. Τα απεγνωσμένα του όνειρα και οι φιλοδοξίες μετατρέπονταν σε μέγκενη που τον έπνιγε. Η ζωή του σερνόταν στα χώματα με ματωμένα γόνατα, εξουθενωμένη από τα δυνατά χτυπήματα. Σκέφτηκε να φύγει ξημερώματα για το Λονδίνο να συναντήσει την Ιωάννα του. Είχε ανάγκη απόλυτη μια αγκαλιά να κρυφτεί. Ήθελε να της ανοίξει την ψυχή του, να βγάλει όλο του τον πόνο, να ζητήσει λίγη στοργή κι ελπίδα. Θυμήθηκε όμως το τελευταίο τηλεφώνημά του προς Εκείνη, όπου η λαχτάρα και ο πόθος του είχαν μετατραπεί σε διάψευση. Η κρυάδα της φωνής της ήταν αποθαρρυντική και δεν θα άντεχε να το ζήσει αυτό γι' ακόμα μια φορά. Εάν είχε έστω και την παραμικρή ελπίδα πως θα τον δεχόταν, θα έφευγε με την πρώτη πρωινή πτήση. Η θύμησή της έλιωνε σαν παγωτό σοκολάτα που του αγόραζε ο πατέρας του, όταν ήταν μικρός.

Άρχισε βουβά να κλαίει. Το αεράκι που του χάιδευε τα μαλλιά ήταν ο μοναδικός του σύντροφος. Ήταν ορφανός από γονείς, από αγάπη, από δουλειά κι από φίλους. Μόνο το άγγιγμα της μάνας του θα τον έκανε να αισθανθεί ξανά δυνατός. Στο σκοτάδι του μυαλού του γεννήθηκε ξανά η εικόνα της μονάκριβής του αδικοχαμένης. Είδε ένα χέρι να κατεβαίνει από τον ουρανό και να τον χαϊδεύει απαλά. Ένιωσε το θαλασσινό αεράκι να ταυτίζεται με το χάδι της Μάνας. Οι λυγμοί ξέσπασαν ακόμα πιο δυνατοί. Η ανάγκη να βρεθεί κοντά τους έγινε πια επιτακτική. Δεν είχε, στ' αλήθεια, πουθενά αλλού να πάει.

Μάζεψε αργά τα κομμάτια του και γύρισε σπίτι. Ετοίμασε βουβά μια μικρή βαλίτσα, φόρεσε τον βαφτιστικό του σταυρό, πήρε μαζί του το κάδρο με τη φωτογραφία των γονιών του κι έφυγε για το αεροδρόμιο. Η πρώτη πρωινή πτήση που θα τον οδηγούσε στα χώματα που γεννήθηκε δεν αργούσε. Ένας σκέτος καφές, πολλά πικρά τσιγάρα και η περιήγηση στ' αγουροξυπνημένα πρόσωπα των ταξιδιωτών τού κράτησαν συντροφιά. Ο χρόνος δεν είχε πια καμιά σημασία. Τα πάντα είχαν σταματήσει στη νύχτα της επιστροφής του από το Λονδίνο. Ευχήθηκε να είχε πέσει το αεροπλάνο, ώστε να μην προλάβει να ζήσει όσα του επεφύλασσε το πεπρωμένο του. Χαμογέλασε πικρά και κρύφτηκε στην αθωότητα ενός μικρού παιδιού που καθόταν εξουθενωμένο απέναντί του. Χάζεψε για λίγο τις γκριμάτσες του κι ετοιμάστηκε να πετάξει προς τον τόπο του. Οι τάφοι των γονιών του και οι παιδικές του μνήμες ήταν τα μόνα που θα συναντούσε εκεί. Έπρεπε να κρυφτεί στον εαυτό του, για να βρει τη δύναμη ν' αναστηλώσει τα απομεινάρια της ύπαρξής του.

Η κούραση τον βύθισε σ' έναν άσχημο, ανήσυχο ύπνο κατά τη διάρκεια της πτήσης. Οι εφιάλτες του ήταν γεμάτοι δράκους και τέρατα, έτοιμα να τον καταβροχθίσουν. Η φωνή του πιλότου έδιωξε τις άσχημες εικόνες και κοίταξε έξω απ' το παράθυρο κακόκεφος. Μόλις είχε αρχίσει να ξημερώνει. Εμπιστεύτηκε την πατερίτσα της καφεΐνης για να σταθεί στα πόδια του. Ένα νοικιασμένο αυτοκίνητο θα τον οδηγούσε χωρίς καθυστέρηση στη μικρή του πόλη. Δεν είχε ξεκάθαρο μέσα του το διάστημα παραμονής του, απλώς ήθελε μόνο να φύγει από την πρωτεύουσα, έως ότου κοπάσει η φουρτούνα. Οι στιγμές κυλούσαν αργά και αδιάφορα, όπως και οι οικείες παραστάσεις της διαδρομής που, υπό κανονικές συνθήκες, θα τον συγκινούσαν. Μπαίνοντας όμως στην πόλη του βούρκωσε, καθώς άρχισε να αναγνωρίζει ανθρώπους και δρόμους. Ο αέρας του φάνηκε πως μύρισε πράσινο σαπούνι. Είχε καιρό να επισκεφτεί τον τόπο του, αλλά δεν ήθελε να συναντήσει κανέναν, ούτε καν

τους στενούς συγγενείς του. Έφτασε σ' ένα μικρό ξενοδοχείο, λίγο έξω απ' την πόλη, με θέα στη θάλασσα. Έπεσε ξερός στο κρεβάτι με τα ρούχα κι αποκοιμήθηκε. Δεν ήξερε αν είχε κάνει σωστά που βρέθηκε με τόσο άσχημη ψυχολογία στην πόλη που του θύμιζε θάνατο. Όμως η επιστροφή στις ρίζες του ήταν μονόδρομος.

Δεν μπόρεσε να υπολογίσει πόσες ώρες κοιμήθηκε. Βαρύς όπως ήταν με όσα συνέβησαν τις προηγούμενες μέρες, το σώμα του παραδόθηκε. Το καλό κλίμα και η ησυχία βοήθησαν στον απερίσπαστο ύπνο του. Είχε ξημερώσει ήδη το επόμενο πρωί, κλείνοντας σχεδόν είκοσι τέσσερις ώρες ύπνου. Ξυπνώντας από τον λήθαργο άνοιξε το παράθυρο και ρούφηξε τον πρωινό ευεργετικό αέρα, σαν παγωμένο σφηνάκι τεκίλας. Κάτι χιλιάδες τζιτζίκια βογκούσαν στο λιοπύρι. Ευδιάθετος, παρήγγειλε καφέ. Ο Βίκτορας, ο ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου που προσφέρθηκε να τον σερβίρει αυτοπροσώπως, δεν τον αναγνώρισε ευτυχώς, αν και η ζεστή μορφή του κάτι αχνοθύμισε στον Τζόνι. Έλειπε κοντά δεκαπέντε χρόνια εξάλλου και η όψη του είχε αλλάξει ολοκληρωτικά. Του συστήθηκε ως εμπορικός αντιπρόσωπος, για να μην αρχίσει τις περίεργες ερωτήσεις κι έπιασαν την κουβέντα περί αέρηδων και φουρτουνών.

Η πρόσκληση για μια παρτίδα τάβλι ήταν το καλύτερο δώρο που θα μπορούσε να του προσφέρει. Κατέβηκαν δίπλα στην αμμουδιά και ρίχτηκαν με πάθος στον ξύλινο φασαριόζικο αγώνα. Στο Πανεπιστήμιο και στον στρατό ο Τζόνι είχε παίξει τάβλι για δυο ζωές, στους κύκλους των πολυεθνικών όμως δεν θεωρούνταν αποδεκτό. Τέτοιο ξέγνοιαστο πρωινό είχε να περάσει χρόνια. Η ένταση του παιχνιδιού, η απλότητα του ανθρώπου της επαρχίας και το θαλασσινό αεράκι τού έφτιαξαν το κέφι. Ο ηττημένος ξενοδόχος ιπποτικά προσφέρθηκε να κεράσει φρέσκο ψάρι που μόλις είχε τηγανίσει η γυναίκα του. Μετά από αρκετές βαρελίσιες μπύρες, το αίμα του κυλούσε πιο γρήγορα και μέσα του αναδύθηκε η ανάγκη για μεσημεριανή σιέστα. Χαλάρωσε διαβάζοντας ένα βιβλίο που από καιρό ήθελε να ολοκληρώσει.

Το απόγευμα, λίγο πριν το σούρουπο, έκρινε πως ήταν η κατάλληλη ώρα ν' αφήσει λίγα τριαντάφυλλα στον τάφο των γονιών του. Η στιγμή στο νεκροταφείο ήταν δύσκολη και οι λυγμοί έβγαιναν από μέσα του καυτοί. Λύγισε τα γόνατα. Ορκίστηκε, για άλλη μια φορά, ότι θα αγωνιζόταν να τους κάνει υπερήφανους κι έφυγε τρέχοντας, μη αντέχοντας τη σαρκοβόρα θλίψη.

Οι επόμενες μέρες ξετυλίχτηκαν αργά και νωχελικά. Είχε αφήσει πίσω του την αρένα της αγοράς και βυθιζόταν όλο και πιο βαθιά στο μπλε της απεραντοσύνης. Καθάριζε κάθε του κύτταρο από τον ρυπαρό κονιορτό. Προετοιμαζόταν για την επιστροφή του στον κόσμο της επιτυχίας και σχεδίαζε προσεκτικά τα επόμενα βήματα. Ένιωθε μόνος κι αυτό ήταν κάτι που δεν μπορούσε ν' αντέξει. Αυτή η μοίρα της στυμμένης λεμονόκουπας τον συνέθλιβε. Θα έκανε μια καινούρια αρχή με την ελπίδα να δημιουργήσει τη νέα του οικογένεια.

Ένα βυθισμένο στις αναπολήσεις μεσημέρι, αποφάσισε να κάνει μια βόλτα στο κέντρο της πόλης που μεγάλωσε. Φόρεσε ένα τζόκεϊ και μαύρα γυαλιά για να μην τον αναγνωρίσει κανείς και ξεκίνησε με τα πόδια την περιπλάνηση στις παιδικές του διαδρομές. Η πόλη του δεν είχε αλλάξει ιδιαίτερα, με εξαίρεση τις νεόδμητες αστικές πολυκατοικίες και τις

τεράστιες πλαστικές ταμπέλες έξω από τα καταστήματα. Απροσχεδίαστα κατευθύνθηκε προς την καφετέρια όπου έπινε τους πρώτους εφηβικούς του καφέδες δίπλα στη θάλασσα. Αναγνώρισε από μακριά τη φιγούρα του Νικηφόρου, του ίδιου σερβιτόρου που δούλευε χρόνια πριν, όταν εκείνος τελείωνε το Λύκειο. Φαινόταν κουρασμένος και γερασμένος, με τα μαλλιά του να έχουν αραιώσει, διατηρούσε όμως την ίδια ξεπερασμένη κόμμωση – χαίτη και χωρίστρα στη μέση – και το ίδιο κι απαράλλακτο στυλ ντυσίματος από τότε. Πλησιάζοντας ο Τζόνι, τον άκουσε να προφέρει με δυσκολία τις νέες ξενικές ονομασίες καφέδων που είχαν μπει στην καθημερινότητά του. "Φραπέ" και "νες" λίγοι καταδέχονταν πια να πιουν, "ελληνικό" δε, πιθανότατα κανένας. Ενώ προχωρούσε, δεκάδες περίεργα μάτια άρχισαν να τον ανιχνεύουν διερευνητικά. Κάθισε σ' ένα απόμακρο τραπέζι κι άρχισε, χωρίς να βγάλει τα γυαλιά, να παρατηρεί τα πρόσωπα των θαμώνων. Οι νεανικές φατσούλες τού ήταν άγνωστες, μερικές μόνο μεστωμένες ρυτίδες κάτι του θύμιζαν απ' τις εικόνες του παρελθόντος του.

Ακριβώς στο διπλανό του τραπέζι καθόταν μόνος ένας ευτραφής κοκκινομάλλης, περίπου στην ηλικία του, που έπαιζε νωχελικά ένα εκνευριστικό μπεγλέρι και κοιτούσε πεινασμένα μια δροσερή προκλητική μαθήτρια. Πιπίλιζε κάτι μεταλλικό στο στόμα του και με μια κίνηση της γλώσσας του αποκαλύφθηκε ένα ευρώ. Ο Τζόνι τινάχτηκε σχεδόν απ' τη θέση του αναγνωρίζοντάς τον. Ήταν ο Μπόζος, συμμαθητής του στο δημοτικό, μια μορφή έντονα χαραγμένη στα έγκατα της μνήμης του. Αυτόματα ανασύρθηκαν ξεχασμένες ιστορίες από την αθώα παιδική του ηλικία. Τον κοίταξε εξονυχιστικά διακρίνοντας ότι οι σχεδόν τρεις δεκαετίες ελάχιστα είχαν επηρεάσει το παρουσιαστικό του. Τα ατίθασα κόκκινα μαλλιά του εξακολουθούσαν να πετάγονται αχτένιστα, το άδειο βλέμμα του δεν είχε διόλου γεμίσει και τα ρούχα του εξακολουθούσαν να στενάζουν από τα υπερβολικά κιλά του.

Το όνομα Μπόζος δεν ήταν το πραγματικό του, κανείς όμως, ακόμα και οι γονείς του, δεν τον είχαν φωνάξει ποτέ με άλλο όνομα. Το παρατσούκλι του το χρωστούσε στον κλόουν ενός τσίρκου που είχε επισκεφθεί τη μικρή επαρχιακή τους πόλη. Ο κλόουν είχε μονίμως γουρλωμένα μάτια, φορούσε κόκκινη περούκα, η στολή του τον έκανε θεόχοντρο κι ο ρόλος του θεόχαζο. Ο Μπόζος αποτελούσε τον μόνιμο αποδέκτη χλευασμού λόγω της μειωμένης ευφυΐας του, των παραπανίσιων κιλών του και του παράταιρου χρώματος των μαλλιών του, που δεν ταίριαζε γονιδιακά με κανέναν από τους δυο γονείς του. Ο πατέρας του ήταν μονίμως μεθυσμένος και ο περίγελως αντίστοιχα της κοινωνίας των μεγάλων. Οι φήμες βοούσαν ότι ο Μπόζος δεν ήταν δικό του παιδί, αλλά καρπός της πανέμορφης, πλην καταπιεσμένης γυναίκας του με κάποιον γραφικό Εγγλέζο φυσιοδίφη, που τριγύριζε στα βουνά χειμώνα - καλοκαίρι με κοντό παντελονάκι, σανδάλια και λευκές λερωμένες κάλτσες.

Ο Μπόζος είχε δυο παράξενες συνήθειες όταν ήταν παιδί, που τον έκαναν να ξεχωρίζει. Καταρχήν έγλειφε μονίμως ένα τάλιρο και με μια ανεξήγητη μανία το κροτάλιζε στα δόντια του. Ο Τζόνι διαπίστωσε έκπληκτος ότι τρεις δεκαετίες μετά η συνήθεια αυτή δεν είχε διόλου αλλάξει. Και κατά δεύτερον, ποτέ δεν κουβαλούσε τη σχολική του τσάντα στην πλάτη, όπως όλα τ' άλλα παιδάκια, αλλά την έσερνε πάντα στο χώμα πιασμένη στη ζώνη του μ' ένα χοντρό σύρμα, σαν όνος δεμένος με αλέτρι. Σε κανέναν ποτέ δεν εξήγησε τους

λόγους των συνηθειών του και δεχόταν πάντα στωικά και αδιαμαρτύρητα τον σαρκαστικό τριπλό καταιγισμό *"ο Μπόζος, ο γλείφτης, ο πετρογάιδαρος"*.

Αφού ρούφηξε διασκεδαστικά τον αποτυχημένο νερουλό εσπρέσσο του, ο Τζόνι σηκώθηκε να επιστρέψει στο ξενοδοχείο του. Ο κουμπαράς των αναμνήσεών του είχε απρόσμενα σπάσει, κάνοντάς τον πλουσιότερο. Ο Μπόζος τον κοίταξε για ακόμα μια φορά αφηρημένα με τα θολά του μάτια κι έβγαλε δυο συγχρονισμένους ήχους, σαν να τον αποχαιρετούσε. Έναν με το μπεγλέρι στα δάχτυλα κι έναν με το ευρώ στα δόντια.

Περπατώντας στους έρημους δρόμους της πόλης, άλλη μια έκπληξη με τη μορφή γυναικείας φιγούρας τον έκανε να κοντοσταθεί. Αναγνώρισε απέναντί του την πρώτη του εφηβική ανεκπλήρωτη αγάπη, την πρώτη γυναίκα που τον μύησε στα μυστικά του έρωτα κι έπειτα τον έκανε να κλάψει πικρά με την απόρριψή της. Ήταν η Λήδα, η καλλονή του Λυκείου τους, ο μύχιος πόθος κάθε δεκαεπτάχρονης ανδρικής φαντασίωσης, η απόλυτη θηλυκή αρμονία. Η γυναίκα που δεχόταν δεκάδες ερωτικά ραβασάκια ημερησίως και μοίραζε αφειδώς υποσχέσεις με ρυθμό καλοδουλεμένης μηχανής. Η πλέον μισητή κορασίδα στον κύκλο των κοριτσιών, λόγω της γενναιοδωρίας της φύσης. Εκείνη που χάρισε στον Τζόνι τα φιλιά της και το κορμί της για μερικές μονάχα μέρες και στη συνέχεια τον άφησε σύξυλο, σαλπάροντας προς άλλα αρσενικά λιμάνια.

Μια ανατριχίλα χάιδεψε τη σπονδυλική του στήλη, όταν άκουσε την ξεχασμένη φωνή της να απευθύνεται στο πιτσιρίκι της που κλαψούριζε κρεμασμένο απ' το φουστάνι της. Ενδόμυχα του γεννήθηκε η επιθυμία να τρέξει και να την αγκαλιάσει. Την κοίταξε παγωμένος, καθώς πλησίαζε προς το μέρος του και η καρδιά του σκίρτησε διπλά. Από δέος για τη θρυλική μορφή που είχε στοιχειώσει τις εφηβικές του ονειρώξεις, αλλά και από απογοήτευση για τη μίζερη κατάντια που αντίκριζε. Μια αχλαδόσχημη παχουλή καρικατούρα έσπρωχνε αργά και βαριεστημένα, σαν φρεγάτα, ένα μωρουδιακό καρότσι. Οι τρεις δεκαετίες, ο γάμος και οι δυο γέννες είχαν αποτυπωθεί τραγικά στο παρουσιαστικό της. Μόλις έφτασε ακριβώς δίπλα του, κοντοστάθηκε απορημένη με την έκπληξή του. Η Πίκρα κατοικούσε αυτοκρατορικά στο πρόσωπό της, σκάβοντας ρυτίδες για να διασκεδάσει. Τάχυνε το βήμα του και κατέβασε το κεφάλι να μην τον αναγνωρίσει. Νιώθοντας το θλιμμένο βλέμμα της να τον ακολουθεί, του έφυγε κάθε λαχτάρα να τη σφίξει στην αγκαλιά του. Δεν μπορούσε ν' αγκαλιάσει ένα φάντασμα. Όσο πολύ χάρηκε όταν συνάντησε τον Μπόζο, τόσο αποκαρδιώθηκε μόλις αντίκρισε τον παιδικό του πόθο, που σιγόκαιγε ακόμα στη ρίζα της ψυχής του.

Δυο ανθρώπους δεν ξεχνά ποτέ ένας άντρας καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής του: Τον λοχία που του σπάει τον τσαμπουκά με καψόνια στο κέντρο βασικής εκπαίδευσης στον στρατό και την πρώτη γυναίκα που ερωτεύεται αθεράπευτα στην αθώα εφηβεία και του τσακίζει την αθωότητα.

Φτάνοντας στο ξενοδοχείο αντιλήφθηκε πως οι ατέλειωτες ώρες χαλάρωσης και ενδοσκόπησης τον είχαν κουράσει. Καλή η επαρχία, καλές οι παιδικές μνήμες, ένιωθε όμως ότι ανήκε αλλού. Ξεχείλιζε από ενέργεια και δημιουργική διάθεση κι ήταν έτοιμος να επιστρέψει πίσω στην καθημερινότητα. Πριν γυρίσει στο επίκεντρο των εξελίξεων είχε ακόμα μια επίσκεψη να κάνει. Το παλιό τσιμεντένιο γερμανικό πολυβολείο της γειτονιάς

του, όπου κατάστρωνε από παιδί τα μεγαλύτερα σχέδιά του, θα γινόταν ξανά το εφαλτήριό του.

Απέφυγε να περάσει έξω από το πατρικό του σπίτι. Δεν άντεχε να κοιτάξει τον Πόνο κατάματα, ούτε να συναντήσει την έκπληξη στις γερασμένες φάτσες των γειτόνων. Είχε θάψει το "τότε" στα τάρταρα και ζούσε μόνο με το παρόν. Πλησιάζοντας με το αυτοκίνητο στη γειτονιά των παιδικών του σκηνών, δεν αναγνώρισε τον περιβάλλοντα χώρο. Είχε να πατήσει εκεί από την κηδεία των γονιών του, χρόνια πριν και ο τόπος είχε γεμίσει από πολυκατοικίες και αυτοκίνητα. Φτάνοντας στο χωράφι με τις ανθισμένες μνήμες, είδε ολάκερη τη ζωή του να απεικονίζεται σε μια εικόνα καταστροφής.

Τα λιόδεντρα, όπου σκαρφάλωνε μικρός να μαζέψει τζιτζίκια, είχαν ξεριζωθεί. Το τσιμεντένιο πολυβολείο είχε προσφάτως κατεδαφιστεί και στη θέση του έχασκαν συμμετρικές τρύπες για τα θεμέλια μιας νέας πολυκατοικίας. Τα τσιμεντένια κομμάτια βρίσκονταν ακριβώς δίπλα, ανακατεμένα με τα χώματα της εξόρυξης. Το σημάδι των κατακτητών, που έστεκε ανέπαφο για πάνω από έξι δεκαετίες, είχε γίνει θυσία στα οικιστικά όνειρα του νέου ιδιοκτήτη. Τα χορταριασμένα τσιμεντένια απομεινάρια ταυτίστηκαν πλήρως με τα κομμάτια της διαλυμένης ψυχής του κι όλη η συσσωρευμένη θλίψη άρχισε να τον συντρίβει. Οι σταγόνες της μνήμης είχαν εξατμιστεί. Έπεσε στα γόνατα, χάιδεψε νοσταλγικά τις παλιοκαιρισμένες πέτρες και ξέσπασε γοερά. Όλη του η παιδικότητα κειτόταν κατάχαμα, θυσία στον βωμό του παρόντος. Έκλαιγε ταυτόχρονα για τις θύμησες που κρύφτηκαν και για το σκηνικό που διαλύθηκε. Ένιωσε μετέωρος στην κόψη του καιρού, συνειδητοποιώντας πως οι μέρες με γεύση καραμέλας τελείωσαν οριστικά.

Η εικόνα ενός νεαρού αγνώστου που έκλαιγε γονατιστός μπροστά σ' έναν σωρό από πέτρες τράβηξε την περιέργεια των γειτόνων. Βλέποντας κόσμο να πλησιάζει, άρπαξε ένα τσιμεντένιο κομμάτι και άρχισε να τρέχει γοργά. Το να τον αναγνωρίσουν οι συμπατριώτες του ήταν το τελευταίο πράγμα που θα ήθελε να του συμβεί. Απομακρύνθηκε αλαφιασμένος προς το ξενοδοχείο, με τη βεβαιότητα πως δεν είχε τίποτα πια να τον συνδέει με την παιδική του γειτονιά. Έκρυψε μακριά στη λήθη τις εικόνες που είχαν ανασυρθεί στην επιφάνεια κι αποφάσισε να γυρίσει χωρίς καθυστέρηση στην πρωτεύουσα. Δεν ήταν καθόλου σίγουρος αν αυτή η ολιγοήμερη φυγή τού έκανε περισσότερο καλό ή κακό. Έπρεπε να επιστρέψει εκεί που πραγματικά ανήκε και ν' αγωνιστεί να φέρει τα πάντα σε μια νέα ισορροπία.

Οι ώρες του γυρισμού δεν ήταν καθόλου εύκολες. Αισθανόταν περίεργα επιστρέφοντας στον δικό του κόσμο, μιας και γνώριζε εκ των προτέρων ότι δεν τον περίμενε κανείς. Έφτιαξε στο μυαλό του ένα νοητό κουβά κι άρχισε να βάζει μέσα όσα του είχαν απομείνει. Είχε ένα όμορφο σπίτι, ένα βολικό αυτοκίνητο, μια μεγάλη γκαρνταρόμπα, ένα λαμπερό χαμόγελο, μερικούς καλογυμνασμένους κοιλιακούς, δύο πτυχία, επτά χρόνια προϋπηρεσία, πολύ χιούμορ και ακόμα περισσότερες εμπειρίες. Του αρκούσαν για να είναι ευτυχισμένος; Όχι, αλλά δεν είχε τίποτα καλύτερο να κάνει απ' το να βλέπει τον κουβά μισογεμάτο. Η πρωτεύουσα είχε εκατοντάδες εταιρείες και πέντε εκατομμύρια κατοίκους. Ήθελε απλά μια δουλειά να του γεμίζει την τσέπη και τις φιλοδοξίες, έναν καλό φίλο να του γεμίζει την ψυχή και μια, δύο, τρεις καλλίπυγους δεσποινίδες να του γεμίζουν τις νύχτες.

Χαμογέλασε με αυτοπεποίθηση όταν κοίταξε απ' το παράθυρο του αεροπλάνου τον αττικό ουρανό. Πρώτη του προτεραιότητα ήταν να βρει μια καλή δουλειά. Για όλα τ' άλλα δεν ανησυχούσε. Σχεδίαζε ήδη νοητά μια λίστα από εταιρείες, στις οποίες θα έστελνε βιογραφικό. Κατευθύνθηκε γραμμή προς το σπίτι, με σκοπό ν' αναζητήσει αγγελίες στελεχών. Δεν θα ησύχαζε, αν δεν ξημέρωνε η μέρα που θα δικαιωνόταν. Ανοίγοντας την πόρτα τον αγκάλιασε η σπιτική ζεστασιά. Κάτω από την πόρτα τον περίμεναν αρκετοί λογαριασμοί, τους οποίους πέταξε στο τραπέζι αδιάφορα. Με αυτούς θα ασχολιόταν στην ώρα τους, καθώς προείχε η αντεπίθεση για ανεύρεση εργασίας.

Άρχισε να συμβουλεύεται τη λίστα που είχε ετοιμάσει πριν το φευγιό του προς την πατρίδα, ήταν όμως γεμάτη μόνο από μεγάλες εταιρείες πρώτης κλάσης με ισχυρότατο όνομα. Κουνώντας το κεφάλι του με απογοήτευση έσκισε τις σημειώσεις του. Μετά το σούσουρο γύρω απ' το όνομά του, καμιά πολυεθνική δεν θα τον προσλάμβανε. Έκρινε σκόπιμο να αναζητήσει την τύχη του προσωρινά σε μια μικρότερη εταιρεία, μέχρι να κοπάσει ο θόρυβος και να επιστρέψει αργότερα ως θριαμβευτής στην μεγάλη αγορά. Μπήκε σε δικτυακούς τόπους μικρών αγγελιών κι άρχισε να καταγράφει τις εταιρείες που αναζητούσαν προσωπικό. Αφού έλεγξε και χτένισε για τελευταία φορά το Βιογραφικό του, άρχισε να στέλνει μαζικά e-mails σε όσες εταιρείες αναζητούσαν εργαζόμενους με τα δικά του ή και με λιγότερα προσόντα. Στην ανάγκη θα δεχόταν και χαμηλότερη θέση, προκειμένου να επιβιώσει στην αγορά. Εξεδήλωσε το ενδιαφέρον του ακόμα και σε μικρές εταιρείες, στις οποίες έως πρότινος θα απαξιούσε έστω και να αναφερθεί. Σχεδίαζε να κάνει πρώτα μια διερευνητική βόλτα συνεντεύξεων με όσους θα αντιδρούσαν θετικά, ώστε να έχει εκείνος τελευταίος το δικαίωμα της επιλογής. Μες στην πικρή απελπισία του διατηρούσε ακόμα ψήγματα υπερηφάνειας. Έπεσε αποκαμωμένος στον καναπέ μετά από τις δεκάδες αποστολές. Δεν είχε φανταστεί ποτέ την καριέρα του να παίρνει τέτοια ανάποδη τροπή, ιδίως μάλιστα όταν στο παρελθόν αρκετές ανταγωνίστριες εταιρείες τού είχαν κάνει δελεαστικότατες προτάσεις.

«Δεν βαριέσαι, σβούρα είναι και γυρίζει. Ας σώσουμε τώρα την παρτίδα», μονολόγησε μοιρολατρικά κι ονειρεύτηκε ένα μέλλον γεμάτο σταθερές. Εκείνο που έπρεπε πρωτίστως να πολεμήσει ήταν η ανασφάλειά του. Τις σκέψεις του διέκοψε μια κλήση στο κινητό. Πετάχτηκε από τον λήθαργο, καθώς είχε μέρες πολλές ν' ακούσει τον γνώριμο ήχο. Στην οθόνη εμφανιζόταν το όνομα του σπιτονοικοκύρη του, που είχε μήνες ολόκληρους να του τηλεφωνήσει. Χάρηκε που έστω κι ένας άνθρωπος τον θυμήθηκε.

«Τζόνι αγόρι μου, καλημέρα, είσαι καλά;», ακούστηκε η φωνή του, με δήθεν πατρικό ενδιαφέρον. Ο Τζόνι ποτέ δεν τον είχε συμπαθήσει, αγαπούσε όμως πολύ το σπίτι που έμενε και δεν ήθελε να το αλλάξει.

«Καλά είμαι, κύριε Ευριπίδη, έλειπα στο εξωτερικό για σεμινάριο», απάντησε ευγενικά, επιδιώκοντας να αντιληφθεί την πρόθεση του τηλεφωνήματος.

«Ανησύχησα μήπως έπαθες κάτι, γιατί έλεγξα σήμερα τον λογαριασμό μου στην Τράπεζα και είδα πως δεν έχει μπει το ενοίκιό σου. Μου είχες πει ότι γίνεται αυτόματα η πληρωμή και πήρα να δω τι γίνεται», εξωτερίκευσε πλήρως την ανησυχία του ο σπιτονοικοκύρης.

«Κάποιο λάθος θα έχει γίνει με την Τράπεζα, κύριε Ευριπίδη, μην ανησυχείτε. Θα το τσεκάρω

και θα σας πάρω. Μέχρι αύριο θα έχω τακτοποιήσει τον λογαριασμό μου», τον καθησύχασε.

«Σου έχω πει, Τζόνι, ότι μ' αυτά τα λεφτά σπουδάζω την κόρη μου στο εξωτερικό. Αύριο σε παρακαλώ φρόντισε να μπει το ενοίκιο, γιατί το έχω μεγάλη ανάγκη», κλαψούρισε κακόμοιρα ο μεσήλικας εισοδηματίας. Η απαιτητική, γλοιώδης φωνή του εκνεύρισε αφάνταστα τον Τζόνι. Δεν του είχε καθυστερήσει ούτε μια φορά το ενοίκιο τα τελευταία τρία χρόνια που έμενε στο σπίτι του. Και ήξερε πολύ καλά πως ο κύριος Ευριπίδης είχε έσοδα από πολλαπλές πηγές και η κόρη του δεν περίμενε το δικό του ενοίκιο για να ζήσει.

Θυμήθηκε τους λογαριασμούς που είχε αφήσει στο καθιστικό. Συνήθιζε να τους ξεφυλλίζει απλά για ενημέρωση, με δεδομένο ότι λόγω έλλειψης χρόνου είχε δώσει πάγιες εντολές πληρωμής από τον λογαριασμό όπου έμπαινε ο μισθός του. Και ευτυχώς, ο υψηλός μισθός του μαζί με τα bonus έφταναν πάντα να καλύψουν τις συχνές σπατάλες του. Ανοίγοντας τους φακέλους είδε ανησυχητικά μεγάλα νούμερα ως υπόλοιπα στις πιστωτικές του κάρτες, που πλησίαζαν επικίνδυνα το υψηλό όριο. Έξυσε το κεφάλι του αμήχανα, υποσχόμενος στον εαυτό του για μία ακόμα φορά πως θα ελάττωνε τις δαπάνες του. Παραξενεύτηκε όμως που δεν είχαν μεταφερθεί ακόμα τα λεφτά του ενοικίου. Έπρεπε να επικοινωνήσει άμεσα με την τράπεζά του, κυρίως επειδή σιχαινόταν την ενοχλητική μιζέρια του σπιτονοικοκύρη του.

Τα μαντάτα της τηλεφωνήτριας δεν ήταν ό,τι πιο χαρμόσυνο είχε ακούσει ποτέ. Οι αυτόματες πληρωμές των πιστωτικών του καρτών και των λογαριασμών ρεύματος και τηλεφώνου είχαν εξαντλήσει το αποθεματικό του και δεν επαρκούσαν για να πληρωθεί το ενοίκιο. Χλώμιασε, μελετώντας ενδελεχώς τους λογαριασμούς. Οι χρεώσεις του τελευταίου μήνα ήταν ασύλληπτα υπερβολικές. Τα ψώνια του Λονδίνου, τα ακριβά ρούχα και τα γκουρμέ γεύματα αθροίζονταν σε υψηλά, ακόμα και για κείνον, επίπεδα. Του είχε συμβεί ξανά ουκ ολίγες φορές, αλλά ερχόταν ο μισθός των επόμενων μηνών να καλύψει τις δόσεις των πιστωτικών. Θυμήθηκε έντρομος πως εκείνον τον μήνα δεν είχε να λαμβάνει μισθό.

«Πρέπει επειγόντως να βρω δουλειά, έστω και με τα μισά λεφτά», σφύριξε με σφιγμένα δόντια και μπήκε ξανά στο Internet να στείλει κι άλλα Βιογραφικά. Για πρώτη φορά έμενε ταπί και δυστυχώς δεν ήταν καθόλου, μα καθόλου ψύχραιμος. Στο μυαλό του γεννήθηκε πάλι ο εικονικός κουβάς. Μόνο που το ίδιο χέρι αυτή τη φορά έβγαζε πράγματα από τον κουβά και τα πέταγε στο άπειρο. Το χέρι πρώτα πήρε τους γονείς του και κατόπιν την Ιωάννα, τη δουλειά του, τον κολλητό του τον Διονύση, τα λεφτά του, την ελπίδα για το μέλλον του. Συνειδητοποίησε ξαφνικά πως ο κουβάς ήταν η ίδια του η ζωή του και το χέρι η Μοίρα. Έριξε ένα σάλτο και της άρπαξε απ' το χέρι την ελπίδα, πριν την εκσφενδονίσει στο άπειρο. Μπορεί να μην του είχε απομείνει πια τίποτε, δεν ήθελε όμως να χάσει τα όνειρά του για το μέλλον. Κράτησε σφιχτά την ελπίδα στη χούφτα του κι έπεσε αποκαμωμένος κατάχαμα, ξεσπώντας σε λυγμούς. Το μάγουλό του ακούμπησε στα πλακάκια, τα παγωμένα και ψυχρά, που του θύμισαν τον θάνατο των γονιών του.

Πέρασε τη νύχτα στο πάτωμα, χωρίς να το καταλάβει. Η επόμενη μέρα ήταν μουντή, με τον ήλιο να κοροϊδεύει τους πάντες πίσω απ' τα σύννεφα. Πίνοντας τον πρωινό καφέ στο παράθυρο, ανατρίχιασε με τη σκέψη πως από κείνη την αρρωστιάρα μέρα περίμενε πολλά λυτρωτικά τηλέφωνα από εταιρείες και θετική ανταπόκριση στις αιτήσεις του. Έλεγξε

σπασμωδικά το κινητό του για σήμα και μπαταρία, έβαλε χαλαρωτική μουσική και συνδέθηκε στο Internet να διαβάσει την αλληλογραφία του. Η καρδιά του χτύπαγε ακανόνιστα όση ώρα κατέβαιναν τα μηνύματα. Περίμενε τις πρώτες ελπιδοφόρες απαντήσεις από τις Εταιρείες για κλείσιμο συνέντευξης. Με λύπη διαπίστωσε πως το μόνο που έλαβε ήταν για μία ακόμα φορά τα ενημερωτικά newsletters, στα οποία είχε γραφτεί συνδρομητής. Έκρινε πως ίσως ήταν νωρίς ακόμα για απαντήσεις και βυθίστηκε στην ανάγνωσή τους για να μη χάσει την επαφή με τις εξελίξεις.

Ξεφυλλίζοντας το πρώτο, το μάτι του έπεσε με νοσταλγία πάνω στη στήλη *"Μετακινήσεις στελεχών"*. Λαχταρούσε να δει τ' όνομά του να φιγουράρει ως λαμπρή μεταγραφή με αύξηση μισθού, πολυτελές αυτοκίνητο, απεριόριστο κινητό, έξοδα κινήσεως, ταξίδια και κλιμακωτά bonus. Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα μόλις αντίκρισε μια ανακοίνωση της παλιάς του Εταιρείας. Ένα πολιτικά ορθό Δελτίο Τύπου έδινε διευκρινήσεις σχετικά με τις φήμες που ακούγονταν και γράφονταν, ενώ παράλληλα ανακοίνωνε την απόλυση του Τζόνι, του παλιού Προϊσταμένου του και του πρώην κολλητού του Διονύση, γιατί *"με απανωτά σφάλματα και λανθασμένους χειρισμούς, οδήγησαν σε ισχυρή κάμψη το κυριότερο εμπορικό προϊόν"*. Η Εταιρεία αιτιολογούσε την έκδοση του Δελτίου Τύπου *"προς αποκατάσταση της σύγχυσης που έχει δημιουργηθεί τις τελευταίες ημέρες από δημοσιεύσεις του κλαδικού τύπου"*.

Ξεροκατάπιε ξεψυχισμένα. Άνοιξε νευρικά τα υπόλοιπα newsletters και επισκέφθηκε τους σχετικούς δικτυακούς τόπους επιχειρηματικής ενημέρωσης. Άρχισε να σχηματίζει σαφή εικόνα για το παζλ που είχε δημιουργηθεί τις προηγούμενες ημέρες της απουσίας του. Η αγορά ολόκληρη είχε βουίξει με τη συνέντευξη που είχε παραχωρήσει ο πρώην Προϊστάμενός του στο μεγαλύτερο περιοδικό μάρκετινγκ, κατηγορώντας τον Γενικό Διευθυντή της Εταιρείας για ύποπτη εύνοια προς στο πρόσωπο του Τζόνι και αφήνοντας παράλληλα αιχμές για την ύπουλη σχέση εκείνου με την Τζένη.

Ό,τι ονειρευόταν ο Τζόνι σε όλη του την καριέρα ξετυλιγόταν μπροστά του, ως ο χειρότερος εφιάλτης. Είχε γίνει αντικείμενο συζήτησης στην αγορά, με τον χειρότερο όμως τρόπο. Η συνέντευξη αλλά και το Δελτίο Τύπου της Εταιρείας φιγουράριζαν περίοπτα σε όλα ανεξαιρέτως τα επιχειρηματικά έντυπα και τα σομόν οικονομικά ένθετα των τελευταίων ημερών. Η Εταιρεία του ήταν πανευρωπαϊκός κολοσσός και ο εκδικητικός πόλεμος μεταξύ του απολυμένου Προϊσταμένου και του Γενικού Διευθυντή Ελλάδας ήταν απαλό βούτυρο στο εφτάζυμο ψωμί των δημοσιογράφων. Με θύμα εκείνον.

Ο κόσμος σκοτείνιασε για απειροστή φορά γύρω του. Μια άβυσσος απλώθηκε παντού και το κορμί του καταβροχθίστηκε από το μαύρο χάος. Η φωτεινή του ελπίδα μεταμορφώθηκε σε μελανό κοράκι που, κράζοντας θλιβερά, άνοιξε τα φτερά και χάθηκε στα τάρταρα. Η πιθανότητα να βρει δουλειά μεταμορφωνόταν σ' ένα μηδενικό που όλο και μεγάλωνε. Ένιωσε την ψυχή του σαν μασημένη τσίχλα ή ακόμα καλύτερα, σαν χρησιμοποιημένη οδοντόκρεμα. Το σπίτι δεν τον χωρούσε πια και το κορμί του ζητούσε οξυγόνο.

Για μία ακόμα φορά κρύφτηκε στο αυτοκίνητο του κι άρχισε να οδηγεί στα τυφλά. Ο ήλιος είχε ξεφύγει από το κυνηγητό των νεφών και έλαμπε ανεμπόδιστα. Ούτε που τον

πρόσεξε όμως, καθώς μια σκέψη μόνο στριφογύριζε θορυβωδώς μέσα του σαν την κληρωτίδα του πρωτοχρονιάτικου λαχείου. Να αυτοκτονήσει. Ίσως έτσι έβρισκε ησυχία και γαλήνη πλάι στους γονείς του. Μάρσαρε με όση δύναμη διέθετε στο δεξί του πόδι και χώθηκε ακροβατώντας επικίνδυνα στους γεμάτους δρόμους. Οδηγούσε δαιμονισμένα χωρίς ίχνος προσανατολισμού κι άρχισε να χάνεται σε δρόμους που δεν είχε ξαναβρεθεί ποτέ. Οι ταμπέλες έδειχναν πως κατευθυνόταν προς τις δυτικές συνοικίες. Ζώντας στα λαμπερά κτίρια του βορρά, απεχθανόταν ακόμα και την ύπαρξή τους. Λίγο που τον ένοιαζε όμως πια. Η κοινωνική γεωγραφία της πρωτεύουσας είχε σημασία γι' αυτόν παλιά, όταν ήταν ακόμα ζωντανός. Τώρα πια ήταν άψυχος, συνθλιμμένος κάτω από την πατούσα της άκρατης μοναχικής επιβίωσης στον κόσμο των δυνατών. Το βλέμμα του είχε θολώσει, καθώς έστριβε μηχανικά το τιμόνι κι ανέβαζε διαρκώς την ταχύτητα.

Το σημείο μηδέν δεν άργησε να φτάσει. Χάνοντας τον έλεγχο του αυτοκινήτου του, καβάλησε ένα πεζοδρόμιο και βρέθηκε να προσγειώνεται ανώμαλα πάνω στις ανθισμένες βουκαμβίλιες ενός πάρκου. Το τράνταγμα τον ξύπνησε και το οπτικό του πεδίο γέμισε μοβ λουλούδια. Νόμισε προς στιγμή, αντικρίζοντας το πένθιμο φόντο του παμπρίζ, πως βρέθηκε στον άλλο κόσμο. Άνθρωποι άρχισαν να μαζεύονται γύρω του ρωτώντας τον αν είναι καλά. Δεν ήθελε να μιλήσει σε κανέναν, ήθελε μόνο ένα τσιγάρο και λίγο νερό. Ευτυχώς για κείνον, είχαν τσαλακωθεί ελαφρά μοναχά μερικές λαμαρίνες στο μπροστινό μέρος. Έβαλε ξανά μπροστά και κατέβασε αργά το αυτοκίνητο στον δρόμο, με τη χειρωνακτική βοήθεια των περαστικών. Το πάρκαρε πρόχειρα στην άκρη του δρόμου και αναζήτησε το κοντινότερο περίπτερο.

Ήπιε μονορούφι ένα μπουκάλι νερό, άναψε τσιγάρο και κάθισε σ' ένα διπλανό παγκάκι να ξαποστάσει, γιατί η ένταση του έκοβε τα πόδια. Σκούντησε την μισοκοιμισμένη όρασή του και της έδειξε το πάρκο που έσφυζε από ζωντάνια. Μωρομάνες έκοβαν νωχελικές βόλτες με τα καροτσάκια στη λιακάδα. Παππούδες βίωναν καρτερικά τη δύση της περιπλάνησής τους με χιλιοειπωμένες ιστορίες και βλέμμα νωθρό, που όμως έλαμπε στη θέα της νεανικής θηλυκής σάρκας. Ακαμάτες νεαροί είχαν σχεδόν ξαπλώσει στα παγκάκια με τις αθλητικές εφημερίδες να καμουφλάρουν τις πεινασμένες ματιές τους. Παιδάκια έτρεχαν πέρα - δώθε αεικίνητα και ανήσυχα με φωνές και κλάματα. Τόση ζωή μαζεμένη σε τόσα λίγα τετραγωνικά του θύμισε κυριακάτικη βόλτα σε πλατεία επαρχιακής κωμόπολης. Κι όμως ήταν Τετάρτη μεσημεράκι κι η πλατεία ήταν γεμάτη σφρίγος. Ένα πιτσιρίκι, με ρούχα γεμάτα χώματα, τον πλησίασε διστακτικά.

«Πώς σε λένε εσένα;», τον ρώτησε με μάτια που πέταγαν σπίθες.

«Τζόνι με λένε, εσένα;», του απάντησε απορημένος από την ξαφνική εισβολή στη μοναξιά του.

«Εμένα Γιάννη!», κορδώθηκε περήφανα ο μικρός στην προσφώνηση του ονόματός του.

«Ωραία, έχουμε το ίδιο όνομα!». Η γλύκα του μικρού άρχισε να του πλαταίνει το χαμόγελο.

«Όχι εμένα με λένε Γιάννη και σε σένα Τζόνι», διαφώνησε ο πιτσιρίκος σθεναρά.

«Μα το ίδιο είναι, απλά το δικό μου είναι το όνομα Γιάννης, μεταφρασμένο στα Αγγλικά», του διευκρίνισε μειδιώντας εκείνος.

«Γιατί, Άγγλος είσαι;»

«Όχι, Έλληνας είμαι, αλλά με φωνάζουν έτσι, επειδή ένας προπάππους μου ζούσε στην Αμερική». Το πιτσιρίκι γούρλωσε γεμάτο απορία.

«Μαμά, έλα να δεις έναν άνθρωπο που είναι Έλληνας, αλλά τον φωνάζουν με αγγλικό όνομα!», απευθύνθηκε στη μητέρα του έκπληκτος με την ανακάλυψή του. Μια νεαρή κοπέλα, όχι μεγαλύτερη από είκοσι πέντε, πλησίασε στο παγκάκι και χαμογέλασε καλοσυνάτα στον Τζόνι.

«Μην τον παρεξηγείτε τον Γιαννάκη, του αρέσει να μιλάει με κόσμο», δικαιολογήθηκε πιάνοντάς τον απ' το χέρι και τραβώντας τον προς το δικό της παγκάκι. Ο πιτσιρίκος αντέδρασε και γύρισε πονηρά προς το μέρος του.

«Τζόνι, έχεις γκόμενα; Αν ναι, θα μου πάρεις σοκολάτα· αν όχι, πατατάκια».

Η όψη του Τζόνι φωτίστηκε από την ευρηματικότητα του μικρού. Η μητέρα του, ντροπιασμένη, του έκλεισε το στόμα με το χέρι και τον τράβηξε απότομα.

«Έχω, αλλά δεν με θέλει», μονολόγησε εκείνος με μουδιασμένη φωνή, φέρνοντας στον νου του τη μορφή της Ιωάννας.

«Άρα, θα μου πάρεις και σοκολάτα και πατατάκια!», πανηγύρισε θριαμβευτικά ο Γιαννάκης και ξέφυγε απ' τον έλεγχο της μητέρας του. Ο Τζόνι ξέσπασε σ' ένα τρανταχτό γέλιο και τον σήκωσε ψηλά στην αγκαλιά του. Ο μικρός, χαρούμενος, του έδειξε το περίπτερο, ενώ η μητέρα αγωνιούσε να σώσει την κατάσταση.

«Αφήστε τον, κυρία μου, δεν μ' ενοχλεί, είναι γλυκύτατος», την καθησύχασε κι η καρδιά του άρχισε να μαλακώνει. Στο περίπτερο ο μικρός έκανε πράξη την προτροπή του Τζόνι *"πάρε ό,τι θέλεις"* και άρχιζε να γεμίζει με λαχτάρα την αγκαλιά του και τις τσέπες του με ό,τι έβρισκε μπροστά του. Ένα φιλικό νεύμα του Τζόνι καθησύχασε τη μάνα που έτρεμε από ντροπή. Ενθουσιασμένος ο μικρός, του έδωσε ένα ζουμερό φιλί στο μάγουλο κι έτρεξε να μοιραστεί τα δώρα με τους φίλους του.

«Είσαι πολύ καλός Τζόνι, είναι βλαμμένη η γκόμενα που δεν σε θέλει!», του φώναξε απομακρυνόμενος κι η δολοφονική ατάκα τον άφησε άφωνο. Η μητέρα του έγνεψε ταπεινά μια ευχαριστία και πήρε τον μικρό στο κατόπι. Πληρώνοντας τον περιπτερά, έμεινε να κοιτάζει τα ρέστα στην παλάμη του.

«Με λιγότερο από δέκα ευρώ κάνεις ένα πιτσιρίκι ευτυχισμένο», μονολόγησε έκπληκτος. *«Πιο ακριβή είναι μια σταλιά espresso στα δικά μας μαγαζιά!»*. Ζώντας σε παντελώς διαφορετικό περιβάλλον, ακόμα κι αυτές οι μικρές διαπιστώσεις του έκαναν τρομερή εντύπωση.

Ξανακάθισε στο παγκάκι του και πήρε μια ζεστή ανάσα. Η συναναστροφή του με τον μπόμπιρα τον είχε βγάλει για λίγο από τα σκοτάδια της βύθισής του. Ένα πουλί έκρωξε νωχελικά ακριβώς από πάνω του κι άνοιξε τα φτερά του. Αισθητά πιο ξαλαφρωμένος, άρχισε ξανά να παρατηρεί τα σκυλιά που χουζούρευαν στη λιακάδα. Μια θετική αύρα τον διαπέρασε. Συνέκρινε την εικόνα που απλωνόταν μπροστά του με την αντίστοιχη των πλατειών, όπου συνήθιζε να συχνάζει. Η διαφορά ήταν προφανής. Κανένας δεν είχε επιτηδευμένο βλέμμα, ούτε καν ντύσιμο και το περπάτημά όλων ήταν νωχελικό. Αντίστοιχη εικόνα είχε συναντήσει μόνο στην πλατεία του χωριού της μητέρας του, που πήγαινε μικρός με τους γονείς του. Ένιωσε τον χρόνο να γυρίζει πίσω και να τον αγκαλιάζει και σηκώθηκε να φύγει, για να πάρει μαζί του το αγνό συναίσθημα. Ο πιτσιρίκος μόλις αντιλήφθηκε την κίνησή του, έτρεξε προς το μέρος του με όλη τη δύναμη των ποδιών του.

Του έτεινε με ορθάνοιχτα μάτια μια καραμέλα και του φώναξε:

«Τζόνι, πότε θα ξαναρθείς; Εγώ είμαι εδώ κάθε μεσημέρι. Η μαμά, όση ώρα είμαι στο νηπιαγωγείο, μαγειρεύει και ξεσκονίζει και μετά έρχεται να με πάρει να έρθουμε εδώ να παίξουμε. Μετά, σχολάει ο μπαμπάς απ' την οικοδομή και πάμε όλοι μαζί στο σπίτι για φαγητό. Γιατί δεν παίρνεις την καραμέλα, δεν σου αρέσει; Η μαμά λέει πως χαλάει τα δόντια, γι' αυτό;». Ο χειμαρρώδης λόγος του μικρού τον συνεπήρε.

«Μένω μακριά από δω, Γιαννάκη, αλλά σου υπόσχομαι πως θα ξαναρθώ σύντομα». Του χάιδεψε με στοργή τα άτακτα μουσκεμένα μαλλιά και πήρε την καραμέλα. Όση ώρα απομακρυνόταν με το αυτοκίνητο, ο μικρός τού κουνούσε το χέρι αποχαιρετώντας τον.

Λίγα λεπτά αργότερα, ξυπνώντας από τον λήθαργο, βρέθηκε ξανά κολλημένος στην κίνηση με κατεύθυνση προς το σπίτι του. Δεν μπορούσε να φανταστεί πως στη δυτική καρδιά της πρωτεύουσας κρυβόταν ένας άλλος παράξενος κόσμος. Είχε συνηθίσει τα τελευταία χρόνια στην πολυτέλεια, τις φανταχτερές γραβάτες, το άγχος της δουλειάς και την κίνηση στους δρόμους. Και ξαφνικά έζησε μικρές ήρεμες στιγμές χωρίς επιτήδευση, σ' ένα παγκάκι που ξεχείλιζε αθωότητα. Το οικοδόμημα της επιτυχίας που τόσα χρόνια έχτιζε είχε αρχίσει να ραγίζει. Έψαξε μέσα του μερικές ικμάδες δύναμης για να συνεχίσει.

Έφτασε σπίτι ανανεωμένος, αφού πρώτα σταμάτησε να τσιμπήσει κάτι πρόχειρο. Έπρεπε να τσεκάρει άμεσα τα e-mails του, γιατί η ανάγκη για δουλειά γινόταν ολοένα και πιο επιτακτική. Η αγωνία του παραχώρησε τη θέση της στην απελπισία, όταν διαπίστωσε πως κανένας δεν μπήκε στον κόπο να του απαντήσει. Τσέκαρε ξανά το κινητό του. Είχε πιει κι εκείνο το αμίλητο νερό. Ξεκίνησε να διαβάζει τα νεότερα ενημερωτικά newsletters. Στην παρελθούσα εργασιακή του καθημερινότητα δύσκολα ξέκλεβε χρόνο να ενημερωθεί. Τώρα πια ο χρόνος ήταν το μοναδικό αγαθό που του περίσσευε, όλα τ' άλλα του έλειπαν. Οι εξελίξεις γύρω από το εμπορικό παιχνίδι της προώθησης τον άφησαν για πρώτη φόρα ελαφρώς αδιάφορο.

«Τι σημασία έχει να ενημερώνεσαι για ένα παιχνίδι, στο οποίο δεν μπορείς να συμμετέχεις;», μονολόγησε πικρά και προχώρησε στη σελίδα με τα παρασκήνια της *"Μαρκετέζας"*. Η δεύτερη παράγραφος τού σφηνώθηκε σαν μαχαίρι στην ραχοκοκκαλιά.

"Οι απολυμένοι πρωταγωνιστές του σκανδάλου της οδοντόκρεμας ακολουθούν αντιδιαμετρικές πορείες. Η παλιά καραβάνα μεταγράφηκε στο άψε - σβήσε στον κυριότερο ανταγωνιστή. Παλιά του τέχνη κόσκινο, εικοσιβάλε χρόνια στην πιάτσα, σιγά μην είχε πρόβλημα. Ο πολλά υποσχόμενος πάλι, δεν το βάζει κάτω και αποστέλλει μανιωδώς βιογραφικά σε όποια εταιρεία βρει μπροστά του, όσο μικρή κι αν είναι. Ο παλιός συνεχίζει στο Champions League και ο νέος παρακαλάει για τη Γ' Εθνική. Θα σας ενημερώσω μόλις βρει δουλειά, αν και μεταξύ μας, τα κουτσά άλογα κούρσας δεν τα θέλουν ούτε οι αγρότες για φόρτωμα. Οι αγρότισσες πάντως στη ζοφερή επαρχία θα φοράνε στο εξής τα γοβάκια τους από κρινόλευκα νεανικά δάκτυλα, που μέχρι χθες πληκτρολογούσαν θανατηφόρα e-mails…".

Ο Τζόνι ξέσπασε σε νευρικό γέλιο με το παραμύθι που είχε πολλά επεισόδια ακόμα. *«Δεν έχω παράπονο όμως, έγινα πρώτη φίρμα στην πίστα. Μόνο που τώρα πια ούτε ο πατέρας της Τζένης δεν θα με θέλει να του προωθώ τα παπούτσια»*, αυτοσαρκάστηκε φυσώντας τον καπνό στο ταβάνι.

Η κακοτυχία συνέχιζε να τον κυνηγάει, λες κι η Μοίρα είχε παίξει στο στοίχημα την εξολόθρευσή του. Ένιωσε υποχείριό της και κατακλύστηκε από μια απέραντη μοιρολατρία. Το όνειρο της ζωής του βολόδερνε κουρελιασμένο. Έπρεπε να πιάσει το προσωπικό του παραμύθι από την αρχή και να το βάλει σε τάξη. Προς το παρόν άρχισε να βάζει τάξη στο σπίτι του που είχε παραμελήσει. Τακτοποίησε τα ρούχα του και ξεχώρισε εκείνα που έπρεπε να στείλει καθαριστήριο. Αδειάζοντας τις τσέπες των παντελονιών του έκανε δύο απρόσμενες ανακαλύψεις που τον άφησαν άφωνο. Η τσαλακωμένη απόδειξη από το αγγλικό εστιατόριο, όπου είχε φάει με την Ιωάννα και την Έρρικα, τον ταξίδεψε πίσω στη μέθεξη. Το τσιμεντένιο κομμάτι που είχε πάρει από τα συντρίμμια του πολυβολείου της πατρίδας τον γέμισε με απέραντη νοσταλγία. Τα τοποθέτησε με προσοχή στο τραπεζάκι του σαλονιού κι έμεινε να τα κοιτάζει για ώρα. Ήταν ο προσωπικός του θησαυρός, τα απομεινάρια των τελευταίων σημαντικών στιγμών της διαδρομής του.

Τα έχωσε νευρικά στην τσέπη του να τον συντροφεύουν κι ένιωσε την ψυχρή ανάσα της Φυγής να του χαϊδεύει τον σβέρκο. Ένα ρίγος του τρύπησε το κορμί. Κρύωνε κι όμως έκαιγε ολόκληρος. Έπιασε το μέτωπό του που κόχλαζε. Η αρρώστια της ψυχής του είχε αρχίσει να μεταδίδεται και στο σώμα του. Ήταν έτοιμος να καταρρεύσει. Ένας ύπνος, παρ' όλα αυτά, δεν θα είχε να του προσφέρει τίποτα κι αποφάσισε να τονώσει τον οργανισμό του αντί να τον ξεκουράσει. Σκέφτηκε όλα όσα θα μπορούσαν να τον στυλώσουν. Άρχισε νευρικά να ανοίγει τα ντουλάπια της κουζίνας. Ήπιε απανωτά μια ασπιρίνη, κάτι βιταμίνες που έπαιρνε κατά καιρούς, μια γουλιά ουίσκι και μάσησε μια κουταλιά καφέ.

Είχε αρχίσει να πέφτει το σούρουπο και οι τοίχοι του δωματίου χλώμιασαν. Μάζεψε κάθε ικμάδα δύναμης και γράπωσε σφιχτά το χέρι της Φυγής. Πετάχτηκε τρέχοντας στον δρόμο και πήδηξε στο αυτοκίνητο. Για μια ακόμα φορά ήθελε να πετάξει από πάνω του τα λερωμένα εσώρουχα της πραγματικότητάς του, χωρίς δυστυχώς να διαθέτει καθαρή αλλαξιά. Η κίνηση στους δρόμους τον έπνιξε και επιθύμησε να φύγει μακριά από την πόλη με προορισμό τη θάλασσα. Οδηγώντας νευρικά κι επικίνδυνα βγήκε με δυσκολία στην εθνική οδό, φέρνοντας στα όρια το αυτοκίνητό του. Κανείς, μα απολύτως κανείς δεν θα στενοχωριόταν αν πάθαινε το παραμικρό. Κατευθύνθηκε δυτικά έχοντας απέναντι τον ήλιο που είχε αρχίσει να παίρνει την κατιούσα. Οδήγησε για αρκετή ώρα, μέχρι που τα σπίτια γύρω απ' τον δρόμο αραίωσαν. Το πράσινο της φύσης σε συνδυασμό με το γαλάζιο τ' ουρανού τον έκαναν να αισθανθεί λιγάκι πιο ελεύθερος. Η θάλασσα άρχισε να διαφαίνεται στ' αριστερά του. Αναζήτησε με λαχτάρα μια παραλία ν' απολαύσει το ηλιοβασίλεμα. Βγήκε από την εθνική οδό, ακολουθώντας την πρώτη παράκαμψη και έκοψε κατόπιν σ' έναν χωματόδρομο που οδηγούσε ίσια στην ακροθαλασσιά. Ήταν τέτοια η ορμή του, που κάρφωσε το αυτοκίνητο στην αμμουδιά.

Πέταξε τα παπούτσια του στον αέρα, σήκωσε πρόχειρα τα μπατζάκια του παντελονιού του κι έτρεξε να γίνει ένα με το υγρό στοιχείο. Η δροσιά στα πόδια τον διαπέρασε ολόκληρο κι άρχισε να ηρεμεί, έχοντας καρφωμένο το βλέμμα στον ορίζοντα. Ανέκαθεν είχε μια καταλυτική επιρροή πάνω του το ηλιοβασίλεμα. Η φύση μεταμορφωνόταν για μερικά λεπτά, τα συναισθήματα βάφονταν έντονα και τα πάντα ηρεμούσαν μέσα στο κεφάλι του. Προτιμούσε, παραδόξως, να βιώνει μόνος του τη δύση χωρίς θηλυκή συντροφιά, όπως

οι περισσότεροι. Γέμισε με πολύχρωμες εικόνες τη φαντασία του κι είδε τις άσχημες σκέψεις να ταξιδεύουν και να χάνονται. Ήθελε να διαγράψει όλα τα γεγονότα των τελευταίων ημερών και ν' αρχίσει απ' το μηδέν. Οι φλέβες του άρχισαν να διαστέλλονται, στέλνοντας κύματα ενέργειας σ' όλο του το κορμί. Η ψυχή του άνοιξε τις φτερούγες της για να κυνηγήσει τον ήλιο.

Το χτύπημα του κινητού που κουβαλούσε στη δεξιά του τσέπη διέκοψε αναπάντεχα την ευδαιμονία του. Του πήρε λίγο χρόνο να ξυπνήσει από τον λήθαργο. Με λαχτάρα, αφού κάποιος επιτέλους τον θυμήθηκε, έβαλε το χέρι στην τσέπη και το έφερε απευθείας στο αυτί.

«Παρακαλώ;», ακούστηκε ξέπνοη η φωνή του.

«Έλα Τζόνι, ο κύριος Ευριπίδης είμαι». Του γεννήθηκε μια έντονη δυσαρέσκεια και σιχτίρισε την ώρα που πήρε μαζί του το κινητό. Η αυστηρή μπάσα φωνή του σπιτονοικοκύρη συνέχισε με τόνο αμείωτο.

«Έλεγξα πάλι τον λογαριασμό στην Τράπεζα και είδα πως ούτε σήμερα κατέθεσες το ενοίκ…». Ο Τζόνι δεν άντεχε άλλο να τον ακούει. Με μια αυτόματη κίνηση σήκωσε ψηλά το δεξί του χέρι και πέταξε το κινητό στη θάλασσα. Η καμπύλη τροχιά της συσκευής τού φάνηκε απόλυτα αρμονική με φόντο το ηλιοβασίλεμα και ο γδούπος της στο νερό ακούστηκε σαν νωχελική μελωδία στα καταπονημένα αυτιά του.

Ένα πλατύ χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό του. Είχε μόλις καταφέρει, εντελώς αυθόρμητα, να μεταμορφώσει σε πράξη τις σκέψεις που τόσες μέρες τον τυραννούσαν. Ένα ελαφρύ αεράκι ελευθερίας φύσηξε από την άκρη του ορίζοντα. Είχε επιτέλους σπάσει την πρώτη αλυσίδα που τον κρατούσε δέσμιο του παρελθόντος και βάλθηκε να χοροπηδάει μέσα στο νερό. Τα ρούχα του άρχισαν να μουσκεύουν και να γίνονται βαριά. Κάτι σκληρό αισθάνθηκε να τον ενοχλεί στις βρεγμένες τσέπες. Ξετρύπωσε με δυσκολία το τσιμεντένιο κομμάτι του πολυβολείου, την απόδειξη του φαγητού με την Ιωάννα και την καραμέλα που του χάρισε ο μικρός Γιαννάκης. Τα κοίταξε απόκοσμα προσπαθώντας να συμπυκνώσει τι σήμαινε το καθένα από αυτά για κείνον. Ξετύλιξε απαλά την καραμέλα του μικρού και την έχωσε στο στόμα του. Μια γλυκόξινη γεύση μανταρίνι τον αναστάτωσε. Έπειτα έσκισε σε χίλια κομματάκια την απόδειξη και την πέταξε με πάθος στον αέρα, σαν χαρτοπόλεμο. Και κατόπιν εκσφενδόνισε με όλη του τη δύναμη το τσιμεντένιο κομμάτι στη θάλασσα. Μ' αυτές τις συμβολικές κινήσεις ξερνούσε βαθιά στα σπλάχνα της Λήθης τις μνήμες που τον ταλάνιζαν.

Άρχισε με μανία να βγάζει τα βρεγμένα ρούχα του, μέχρι που έμεινε γυμνός. Βούτηξε ολόκληρος στη θάλασσα και ξεκίνησε να κολυμπάει απεγνωσμένα για να συναντήσει τον ήλιο που ετοιμαζόταν να τρυπώσει στον ορίζοντα. Ένιωσε ανακουφισμένος την ευλογία του κρύου νερού πάνω του, καθώς οι φλέβες του είχαν αρχίσει να κοχλάζουν. Στάθηκε ακίνητος στο νερό να φωτογραφήσει την απεραντοσύνη, μόλις αντιλήφθηκε στον ορίζοντα έναν γλάρο να κυνηγάει κι εκείνος τον χρυσό δίσκο. Αναγνώρισε αμέσως τα σημάδια της φύσης. Ο γλάρος ήταν η ψυχή του που φτερούγιζε σ' έναν άλλο καινούριο κόσμο. Η χρυσόσκονη του ουράνιου θόλου τον ράντισε, όταν η Θλίψη και η Απογοήτευση τον χαιρέτησαν από μακριά και βούτηξαν ηττημένες στο νερό. Δυο νέες καλλονές ανέτειλαν απ' το βάθος του

ουρανού και του χαμογέλασαν. Η Πίστη τον έδειξε με το δάχτυλο.

«Κέρνα τον το νέκταρ σου», πρόσταξε την Ελπίδα.

Το σώμα του κι η ψυχή του σφιχταγκαλιάστηκαν με το νερό και τον ήλιο, σχηματίζοντας αλλόκοτα ζευγάρια. Γέλασε στην πύρινη σφαίρα νιώθοντας το αλμυρό ευεργετικό χάδι στο γυμνό του κορμί. Όλες οι άσχημες σκέψεις έκαναν μια τελευταία βόλτα μέσα του κι ετοιμάστηκαν για τη μεγάλη υγρή έξοδο. Μια ξένη δύναμη ξερίζωνε τους φόβους του, προκαλώντας δονήσεις ίδιες μ' ενός ηφαιστείου έτοιμου να εκραγεί. Εκείνο ακριβώς το ασημένιο δευτερόλεπτο που ο ήλιος έδυσε, ο οργασμός του έφτασε στην λυτρωτική κορύφωσή του σκορπίζοντας το παρελθόν του στη θάλασσα. Τόσο δυνατά συναισθήματα δεν είχε βιώσει ποτέ πριν και η κάθαρσή του ήταν πλέον ολοκληρωτική. Η καταχνιά της νύχτας άρχισε να σκεπάζει την ατμόσφαιρα. Άφησε το κορμί του ελεύθερο να παρασυρθεί από το νερό και πήρε, χωρίς ίχνος δισταγμού, τη Μεγάλη Απόφαση…

.:: III ::.

Το βλεμμα του πετουσε σπιθες στο σκοταδι. Μάζεψε με ήρεμες κινήσεις τα ρούχα του που επέπλεαν στο νερό και βγήκε στην αμμουδιά. Ξάπλωσε αισθανόμενος το κορμί του χαλαρό, πλην εξουθενωμένο. Το κουκούλι του παρελθόντος που τον τύλιγε είχε σκιστεί κι είχε αναδυθεί από μέσα ένα νέο αμόλυντο σώμα. Ένιωθε ξαναγεννημένος και το φεγγάρι έδινε στη νύχτα μια λάμψη απόκοσμη. Γύρω του επικρατούσε νεκρική σιωπή, με εξαίρεση ένα μοναχικό τριζόνι. Έχοντας ήδη χάσει την αίσθηση του χρόνου, έπεσε στα γόνατα σε στάση προσευχής. Κοίταξε στοχαστικά τον σκοτεινό ουρανό, θέλοντας ν' αδειάσει από κάθε σκέψη. Έμεινε ακίνητος, κρατώντας ακόμα και την αναπνοή του. Τα μάτια του θόλωσαν από δάκρυα ανακατεμένα με ιδρώτα. Ο τελευταίος στοχασμός του ήταν η αγρύπνια των υποψήφιων ιπποτών στο παρεκκλήσι το βράδυ πριν από το χρίσμα. Μετά έσβησαν τα πάντα γύρω του και αφέθηκε στη νύχτα. Δεν έβλεπε τίποτα, δεν άκουγε τίποτα, δεν τον άγγιζε το κρύο που έπεφτε όσο προχωρούσε το σκοτάδι. Όλοι του οι φόβοι είχαν εξανεμιστεί μες στην κάθαρση. Δεν φοβόταν τίποτα, είχε την Ελπίδα συντροφιά, ήταν πια απολύτως ελεύθερος.

Η μέρα της Θέλησης γλυκοχάραξε, βρίσκοντάς τον σε στάση ικεσίας να γίνεται ένα με τη φύση. Οι πρώτες αχτίδες φωτός επανέφεραν αργά τις αισθήσεις του. Σηκώθηκε με απαλές κινήσεις, ντύθηκε κι άναψε τσιγάρο. Όλες τις ακίνητες ώρες καμιά επιθυμία δεν είχε καταφέρει να εισχωρήσει στην έκστασή του. Πλημμύρισε από χαρά με τη διαπίστωση πως η δύναμη της καρδιάς του υπερνικούσε κάθε άλλο ένστικτο. Άνοιξε τα πνευμόνια του να φουσκώσουν από νικοτίνη και χαμογέλασε στον ήλιο. Δεν ήταν πια μόνος, καθώς είχε την αύρα των γονιών του, τον ζωοδότη ήλιο και την καθαρτήρια θάλασσα. Είχε την τιμή να παρευρεθεί στη γέννηση ενός νέου Τζόνι. Φύσηξε την καύτρα με δύναμη να φωτίσει και την πέταξε στη θάλασσα.

«Κάνε κι εσύ ένα τσιγάρο, μικρή μου αδερφούλα, το δικαιούσαι», ψιθύρισε και σηκώθηκε αποφασιστικά. Το αυτοκίνητο τον περίμενε καρτερικά καρφωμένο στην αμμουδιά. Έπαιξε για λίγο με τους σταθμούς, μέχρι που βρήκε μπαλάντες του '60. Ανέβασε την ένταση, έβαλε καρφωτή την όπισθεν και μαρσάροντας βγήκε στον χωματόδρομο. Θα έδινε όλο του το βασίλειο για έναν καφέ. Σταμάτησε στο πρώτο περίπτερο που συνάντησε και προμηθεύτηκε ένα σπαστό φραπεδάκι. Με κινήσεις νωχελικές και διάθεση περίφημη, η διαδρομή προς την πρωτεύουσα τού φάνηκε σαν χαρωπή επιστροφή από σχολική εκδρομή. Παρατηρώντας τις φάτσες των άλλων οδηγών διαπίστωσε πως έκρυβαν μια άρνηση. Όλοι θα προτιμούσαν να συνεχίζουν τον ύπνο τους, παρά να βγουν στον δρόμο.

Όλοι εκτός από κείνον.

Φτάνοντας αργά στο σπίτι, κάθισε στον καναπέ ν' απολαύσει έναν εσπρέσσο. Κοίταξε κυκλικά το αγαπημένο του δωμάτιο και διαπίστωσε πως κάθε οικειότητα είχε χαθεί. Η μοντέρνα διακόσμηση τού φάνηκε υπερβολικά ξένη, το χρώμα στα έπιπλα και στους πίνακες αληθινά ψεύτικο. Πήρε χαρτί, μολύβι και βαθιά ανάσα και άρχισε να κρατάει σημειώσεις. Η έμφυτη οργανωτικότητά του θα του φαινόταν χρήσιμη για ακόμα μια φορά.

Έγραψε ψηλά την αγαπημένη του κεφαλίδα "To-Do List" κι άρχισε να γεμίζει το χαρτί με πινακάκια, διαγράμματα ροής και σημειώσεις. Συνδέθηκε στο Internet και τσέκαρε την τρέχουσα τιμή του αυτοκινήτου του. Πήγε στην κρεβατοκάμαρα, άνοιξε διάπλατα την ντουλάπα κι άρχισε να πετάει τα ρούχα στο πάτωμα. Τα ξεχώρισε σε δύο σωρούς, στον ένα στοίβαξε τζιν και μπλουζάκια και στον άλλο τα κολλαριστά του πουκάμισα, τις γραβάτες και τα κοστούμια. Πήγε στη βιβλιοθήκη του κι άρχισε να πετάει τα βιβλία στο πάτωμα, σχηματίζοντας επίσης δύο στοίβες. Στη μία φόρτωσε τα σχετικά με το Μάρκετινγκ βιβλία - τον εντυπωσίασε το πλήθος τους - και στην άλλη τα, όχι ιδιαίτερα πολλά, λογοτεχνικά βιβλία. Ξεφύλλισε μερικά εξ αυτών. Τα περισσότερα τα είχε αγοράσει στις βόλτες που έκανε με βιβλιοφάγους δεσποινίδες σε κυριλέ βιβλιοπωλεία και δεν μπήκε καν στον κόπο να τ' ανοίξει ποτέ. Μετέφερε όλα του τα πράγματα στο σαλόνι και κάθισε λίγο να ξαποστάσει. Κατόπιν φυλλομέτρησε την ατζέντα του και πληκτρολόγησε στο σταθερό τηλέφωνο τον αριθμό του σπιτονοικοκύρη του.

«Καλημέρα σας κύριε Ευριπίδη, ο Τζόνι είμαι», του πέταξε με αυτοπεποίθηση και συνέχισε τη φράση του, πριν προλάβει ο συνομιλητής ν' αρθρώσει λέξη. *«Χίλια συγγνώμη για χθες, αλλά τελείωσε η μπαταρία του κινητού μου την ώρα που μιλούσαμε»*, απολογήθηκε κρυφομειδιώντας.

«Ελπίζω να με πήρες για να μου πεις ότι τακτοποίησες το ενοίκιο», ακούστηκε νευρική η φωνή του σπιτονοικοκύρη.

«Θα πρέπει ν' αφήσω το σπίτι, κύριε Ευριπίδη. Η Εταιρεία μου με στέλνει εκτός Αθηνών και δυστυχώς, θα πρέπει να φύγω άμεσα. Αν μπορείτε, να βρεθούμε αύριο να κανονίσουμε τους λογαριασμούς και να συμψηφίσουμε την εγγύηση». Η φωνή του έβγαινε γεμάτη σιγουριά. Ο σπιτονοικοκύρης τα έχασε με το απρόσμενο μαντάτο.

«Λυπάμαι πολύ που φεύγεις, αγόρι μου. Ήσουν καλός νοικάρης», ψέλλισε ο μεσήλικας εισοδηματίας, με φωνή που ισορροπούσε ανάμεσα στη λύπη και στη δυσπιστία. Η ανησυχία της μη έγκαιρης πληρωμής του τελευταίου ενοικίου τον είχε κάνει να ξεχάσει την πρότερη τρίχρονη συνέπεια.

Ο Τζόνι έκλεισε ευδιάθετος το τηλέφωνο. Χαιρόταν ιδιαίτερα που θα έβλεπε για τελευταία φορά τη φάτσα του αλαζόνα νεόπλουτου. Κούνησε το κεφάλι αμήχανα συνειδητοποιώντας το υπέρογκο ποσό που πλήρωνε για πενήντα τετραγωνικά. *«Είναι στην καλύτερη συνοικία των Βορείων Προαστίων κι απ' το παράθυρο βλέπεις πιάτο όλη την Αθήνα»*, ψέλλισε σαρκαστικά μιμούμενος τη φωνή του σπιτονοικοκύρη. *«Δεν ανησυχώ για σένα, θα βρεις άλλο ψωνισμένο κορόιδο να σου τα χώνει»*, μονολόγησε ενθυμούμενος τη θετική απήχηση που δημιουργούσε η προσφώνηση της συνοικίας που έμενε στους γύρω του. Θυμήθηκε ξαφνικά πως οι δυο πρώτες ερωτήσεις που έκανε σε όποιον ή όποια γνώριζε ήταν *'Πού*

μένεις;" και *"Τι δουλειά κάνεις;"*. Από τον συνδυασμό των απαντήσεων έβγαζε οριστική και αμετάκλητη απάντηση για το ποιόν του συνομιλητή. Κούνησε κοροϊδευτικά το κεφάλι του και ανέλαβε δράση. Άρχισε να τακτοποιεί τα ρούχα και τα βιβλία του για τη μεταφορά. Οι τρεις τεράστιες βαλίτσες που διέθετε αποδείχτηκαν λίγες για να χωρέσουν την γκαρνταρόμπα του. Βρισκόμενος σε εύθυμη διάθεση άρχισε να φορτώνεται στον ώμο τα υπάρχοντά του και να τα κουβαλάει στο αυτοκίνητο, το οποίο επίσης αποδείχθηκε απελπιστικά μικρό.

«Ο κακός ο γάιδαρος κάνει δυο φορές τη στράτα», θυμήθηκε την παροιμία του παππού του και ύψωσε στο μέτωπό του δυο δάχτυλα, σαν αυτιά. Τα στρίμωξε όλα κακήν - κακώς και ξεκίνησε την επίπονη, λόγω κίνησης, διαδρομή προς το Μοναστηράκι. Τίποτα όμως δεν μπορούσε πια να του χαλάσει τη διάθεση. Πάρκαρε πρόχειρα σ' ένα στενό και πήρε ανά χείρας ένα φρεσκοσιδερωμένο ακριβό κοστούμι τελευταίας μόδας κι ένα βιβλίο μάρκετινγκ. Άρχισε με πολύ κέφι να μπαινοβγαίνει στα μαγαζάκια και να επιδεικνύει την πραμάτεια του, θέλοντας να συλλέξει όσο το δυνατόν περισσότερες εκτιμήσεις ποσού αγοράς. Έλεγε σε όλους πως διαθέτει μια πολύ μεγάλη γκαρνταρόμπα και μια πλούσια συλλογή επιστημονικών βιβλίων και διαπραγματευόταν τιμή χοντρικής.

«Κλεμμένα τά 'χεις, ρε φιλαράκο και θες να τα σκοτώσεις;», τον ρώτησε με αμίμητο ύφος ένας παλαιοπώλης.

«Όχι φίλε μου, αυτά μου έχουν κλέψει τη ζωή και θέλω να τα ξεφορτωθώ». Η αλήθεια της αυθόρμητης απάντησης τού γέννησε ρίγος.

«Πεντακόσια ευρώ θες για ένα κοστούμι, ρε μεγάλε; Τόσα είναι ο βασικός μισθός, για κορόιδα ψάχνεις;», τον ρώτησε επιτιμητικά ένας ηλικιωμένος παλαιοπώλης σηκώνοντας έκπληκτος τα φρύδια.

«Μα το αγόρασα χίλια ευρώ πριν τρεις μήνες και το έχω φορέσει μόνο δυο φορές», κατάφερε μόλις να ψελλίσει αναλύοντας τις φράσεις του παλαιοπώλη. *«Εσύ πόσα δίνεις;»*, του αντέτεινε ηττημένος.

«Να σου δώσω είκοσι τάλαρα στο ένα; Πόσα κομμάτια είπες ότι έχεις;», τον ρώτησε με μισόκλειστο μάτι και τσιγάρο στο στόμα. Ο νεαρός κατέβασε το κεφάλι απογοητευμένος κι έξυσε αμήχανα τα γένια του, που είχαν μεγαλώσει και τον ενοχλούσαν. Για τον έως τότε δικό του κόσμο η αξία της φίρμας ενός κοστουμιού ήταν ανεκτίμητη. Για τους απλούς ανθρώπους δεν άξιζε ούτε το ένα δέκατο της αγοραστικής του αξίας. Συνέχισε τη βόλτα και σε άλλα μαγαζιά, χωρίς όμως την ποθητή έκβαση. Είχε αρχίσει να τον κουράζει η όλη διαδικασία.

Γύρισε στο αυτοκίνητο κι έκανε έναν πρόχειρο υπολογισμό. Χωρίς να το σκεφτεί περαιτέρω, φορτώθηκε τις βαλίτσες και κατευθύνθηκε προς το υπόγειο του παλαιοπώλη που είχε δεχθεί ν' αγοράσει όλα του τα ρούχα. Ανεβαίνοντας λίγο αργότερα τα σκαλιά με μερικές χιλιάδες ευρώ στην τσέπη, ένιωσε πολύ καλύτερα. Επανέλαβε την ίδια διαδικασία και με τα βιβλία, διαπιστώνοντας ότι έπιασε πολύ καλύτερα χρήματα συγκριτικά με τα ρούχα. Η διαφορά της αξίας ανάμεσα στη "συσκευασία" και στην "ουσία" ήταν προφανής. Πριν αποχωρήσει αποκαμωμένος, έκλεισε για το απόγευμα ραντεβού στο σπίτι του με έναν άλλο παλαιοπώλη, τον κυρ Πολυχρόνη, που του φάνηκε περισσότερο ντόμπρος και λιγότερο πονηρός από τους υπόλοιπους. Ένα περιποιημένο διπλό σις - κεμπάπ στο χέρι

τον αποζημίωσε για το δύσκολο πρωινό. Κοίταξε το ρολόι του ανήσυχα και κατευθύνθηκε τρέχοντας προς το αυτοκίνητο, σαν να είχε ραντεβού. Κόντευε να μεσημεριάσει.

Πήρε κατεύθυνση προς τα δυτικά και δυσανασχέτησε για μία ακόμα φορά με την κίνηση. Προσπάθησε να σχηματίσει νοητά τη διαδρομή της προηγούμενης μέρας. Χάθηκε μια - δυο φορές κι αναγκάστηκε να ρωτήσει. Μόλις ο ευκάλυπτος της πλατείας ξεπρόβαλε στην τελική στροφή, δροσίστηκε από μια πρωτόγονη αγαλλίαση. Η εικόνα ίδια κι απαράλλαχτη με την προηγούμενη μέρα. Οι παππούδες, οι μανάδες, τα πιτσιρίκια, οι νεαροί ήταν όλοι πιστοί στο μεσημεριανό ραντεβού της ραστώνης. Προμηθεύτηκε ένα μπουκαλάκι νερό, έναν φραπέ κι ένα πακέτο τσιγάρα από το περίπτερο και κάθισε στο ίδιο παγκάκι. Δεν ήξερε κανέναν γύρω του κι όμως τα πρόσωπά τους έμοιαζαν οικεία. Αναζήτησε μάταια τη χαρούμενη φατσούλα του μικρού μπόμπιρα Γιαννάκη. Ίσως ήταν νωρίς ακόμα, γι' αυτό χαλάρωσε κι αφέθηκε στις εικόνες, γνωρίζοντας πως ο μικρός δεν θα τον έστηνε στον ραντεβού. Ένας σκεβρωμένος γέρος τον πλησίασε διστακτικά και του ζήτησε τσιγάρο.

«Μου τό 'χει απαγορέψει ο γιατρός κι η μπαμπόγρια δεν μου δίνει λεφτά ν' αγοράσω», σάρκασε φυσώντας με ηδονή τον καπνό. Το βλέμμα του έκρυβε παράπονο σύμμεικτο με την περηφάνια των πολλών δεκαετιών. Ρουφώντας ξανά, οι ρυτίδες του βάθυναν. *«Σάμπως θα ζήσω πολλά χρόνια ακόμα, δεκατρείς αρρώστιες κουβαλάω, σιγά μην τις προλάβει ο καρκίνος. Δεν θα χάσει δα κι η Ελλάδα τον επιστήμονα, ούτε η Βενετιά βελόνι»*, μονολόγησε καθώς έσερνε τα βήματά του αργά προς το δικό του παγκάκι. Ήταν τόσο συμπαθητικά αυθεντική η φιγούρα του, που ο Τζόνι με χαρά θα έκοβε δικά του χρόνια να του τα προσφέρει.

Απέμεινε μοναχός στο παγκάκι του να αγναντεύει τις νωχελικές υπάρξεις. Την προσοχή του τράβηξαν δυο γάτες που ερωτοτροπούσαν ηχηρά στο παρτέρι, αδιαφορώντας για τα θορυβώδη τεκταινόμενα στην πλατεία. Στη σκέψη του αναδύθηκε για μια ακόμα φορά η Ιωάννα. Ασυναίσθητα άνοιξε το μικροσκοπικό σουγιαδάκι που είχε στο μπρελόκ των κλειδιών του και χάραξε στο παγκάκι *"Ιωάννα μου λείπεις"*. Έβγαζε τον πόνο του στο ξύλο, αφού δεν είχε πια κανέναν να του μιλήσει για Εκείνη. Έμεινε για ώρα κολλημένος στα χοντροκομμένα γράμματα, βουτηγμένος στην ασημένια πιθανότητα να την ξανασυναντήσει στο σκοτεινό μέλλον.

«Τζόνιιι!!!». Μια φωνή τρύπησε τον αέρα και δυο χέρια τον αγκάλιασαν από πίσω. Γυρίζοντας αντίκρισε την πιο χαρούμενη φάτσα της ζωής του. Ο μικρός Γιαννάκης είχε ξεφύγει απ' τη μητέρα του κι έτρεχε προς το μέρος του. Τον σήκωσε ψηλά, λες κι ήταν το μικρό του αγαπημένο ξαδερφάκι που είχε να δει καιρό. *«Σήμερα δεν θέλω να μου αγοράσεις τίποτα, μου φτάνει που ήρθες. Η μαμά μου είπε πως δεν ήταν σωστό αυτό που έκανα χθες»*, μουρμούρισε χαμηλώνοντας το κεφάλι. Η ντροπή και η χαρά πολεμούσαν στα μάγουλα του μικροσκοπικού του προσώπου. Εκείνος γύρισε και κοίταξε τη μητέρα του μικρού, που στεκόταν αμήχανη μερικά βήματα παραπέρα. Της χαμογέλασε και της έκανε ένα καθησυχαστικό νόημα. Του ανταπέδωσε το χαμόγελο και πήγε να καθίσει στο διπλανό παγκάκι με μια φίλη της.

«Πώς πήγε το σχολείο σήμερα μικρέ;», τον ρώτησε με προσποιητά παιδική φωνή. Είχε καιρό να συναναστραφεί με πιτσιρίκι και δεν βρήκε να πει κάτι πιο πρωτότυπο.

«Η δασκάλα μου έβαλε δέκα με τόνο στη ζωγραφική, αλλά μου είπε πως είμαι πολύ άτακτος και θα το πει στη μαμά μου, αν συνεχίσω». Ο τόνος της φωνής του μειώθηκε αισθητά, για να μην τον ακούσει η μητέρα του.

«Κρατάω μυστικό! Τι έκανες στη δασκάλα σου και σε μάλωσε;», του ψιθύρισε κλείνοντάς του το μάτι.

«Δεν θα πεις τίποτα στη μαμά, ε;». Ένα νεύμα τού έδωσε την ασφάλεια που χρειαζόταν για να συνεχίσει. *«Μουτζούρωσα τη ζωγραφιά του Γιώργου για να μην πάρει δέκα, κατέβασα το βρακί της Μαρίας γιατί κάνει την κυρία και δεν μας παίζει και έμαθα στα παιδιά μια κακή λέξη που μου είπαν οι φίλοι μου εδώ στο πάρκο»*, αποκάλυψε συνωμοτικά και το μουτράκι του κοκκίνισε ολόκληρο. *«Αλλά αύριο θα είμαι καλό παιδί, γιατί αλλιώς θα το πει η δασκάλα στη μαμά και θα μου τις βρέξει»*, συμπλήρωσε με μια γκριμάτσα πόνου.

«Δεν είναι σωστά πράγματα αυτά Γιαννάκη! Θα προσπαθείς να ζωγραφίζεις καλύτερα από τον Γιώργο για να παίρνεις μεγαλύτερο βαθμό και δεν θα μουτζουρώνεις τις δικές του ζωγραφιές. Θα φωνάξεις αύριο ευγενικά τη Μαρία να παίξετε μαζί κι αν δεν έρθει, θα την περιφρονήσεις εσύ. Βάζω στοίχημα πως θα τρέξει μετά κλαίγοντας να σου ζητήσει να μπει στην παρέα σας. Κι όσο για την κακή λέξη, αφού κατάλαβες και μόνος σου πως ήταν κακή, δεν θα έπρεπε να την πεις στα άλλα παιδάκια!», τον μάλωσε με αβρότητα.

Στο μουτράκι του μικρού άρχισε να ζωγραφίζεται η ενοχή. Ο Τζόνι τον καταλάβαινε και του μιλούσε όμορφα, δεν φερόταν σαν τη μητέρα του που φώναζε και του έδινε ξυλιές με κάθε του σκανδαλιά.

«Δεν είναι κακό που τα έκανες Γιαννάκη, κακό θα είναι να τα ξανακάνεις», τον προέτρεψε σε τόνο πατρικό και του έτεινε το χέρι. *«Είμαστε φίλοι, δεν είμαστε;».* Το άγουρο προσωπάκι φωτίστηκε και ανταπέδωσε, με στυλ ενήλικα, τη χειραψία. *«Πήγαινε να παίξεις τώρα ποδόσφαιρο με τους φίλους σου, που σε περιμένουν. Μόλις τελειώσετε, κερνάω τους νικητές παγωτό!»*, υποσχέθηκε εύθυμα. Ένα απαλό χτύπημα στον πισινό τού έδωσε ώθηση προς το κέντρο της πλατείας.

Έμεινε μόνος να κοιτάει τα πιτσιρίκια από μακριά. Οι φωνές τους κι η αστείρευτη ενέργειά τους έδιναν ρυθμό στην πλατεία. Μια ζεστασιά τον τύλιξε και βεβαιώθηκε πως είχε πάρει τη σωστή απόφαση. Με νωχελικές κινήσεις κατευθύνθηκε προς το περίπτερο.

«Ξέρετε αν νοικιάζεται κανένα μικρό σπίτι εδώ στη γειτονιά;», ρώτησε ευγενικά τον ηλικιωμένο περιπτερά, γνωρίζοντας με βεβαιότητα πως απευθυνόταν στον σωστό άνθρωπο. Ο περιπτεράς σήκωσε τα γυαλιά του και τον κοίταξε διερευνητικά.

«Ξέρω κάμποσους που αναζητούν νοικάρη. Για σένα το ψάχνεις το σπίτι; Πόσα άτομα θες να χωράει;». Ήταν εμφανές από το ύφος του πως χαιρόταν που κατείχε πολύτιμες πληροφορίες.

«Μόνος μου θέλω να μείνω. Ψάχνω για μια φτηνή γκαρσονιέρα, δεν με νοιάζει πώς θα είναι», του διευκρίνισε ανασηκώνοντας τους ώμους. Ο γέροντας χάθηκε για μερικές στιγμές σε επίπονους συνειρμούς, προκειμένου να του προτείνει τη βέλτιστη λύση.

«Εδώ πιο πάνω νοικιάζεται μια μικρή γκαρσονιέρα στο ρετιρέ, αλλά είναι ακριβή. Στον από κάτω δρόμο έχει άλλη μια, αλλά είναι παράξενη η σπιτονοικοκυρά και δεν στη συνιστώ. Κάτσε να θυμηθώ τι άλλο μου έχουν πει. Α ναι, εδώ απέναντι πίσω απ' το ζαχαροπλαστείο έχει άλλη μια παλιά, αλλά

δεν ξέρω πόσα ζητάει», του αράδιασε με χειρονομίες προσανατολισμού.

«Πόσο περίπου πάνε τα ενοίκια στη γειτονιά;», τον ρώτησε απροσχεδίαστα. Ήθελε να αντλήσει όσο το δυνατό περισσότερες πληροφορίες κι ο περιπτεράς φαινόταν πρόθυμος να τον εξυπηρετήσει.

«Οι τιμές έχουν πάει στα ύψη, νεαρέ μου. Υπολόγισε εκατό πενήντα, διακόσια ευρώ, εξαρτάται πού θα πέσεις και πόσο θα παζαρέψεις», του απάντησε ο περιπτεράς ξύνοντας τον κρόταφό του. Ο Τζόνι κάγχασε με το ποσό, που του φάνηκε υπερβολικά μικρό σε σχέση με το ενοίκιο που έως πρότινος πλήρωνε.

«Έχω να σου προτείνω άλλη μια περίπτωση, αν θες μονοκατοικία με κήπο. Μόνο που είναι πολύ παλιά», συνέχισε απτόητος. *«Λίγο πιο πάνω απ' εδώ έμενε μια γριά χήρα, που πέθανε πρόσφατα. Η μοναχοκόρη της που ζει χρόνια στο εξωτερικό τό 'χει αναθέσει για ενοικίαση σ' έναν γέρο - δικηγόρο. Είναι μεγάλο το σπίτι, αλλά δεν βρίσκεται να το νοικιάσει κανείς, γιατί είναι πολύ παλιό, σχεδόν ετοιμόρροπο. Έχει απηυδήσει ο καημένος ο κύριος Ιγνάτιος, ο δικηγόρος, κομμάτι ψωμί θα το πάρεις! Θέλει όμως αρκετό συμμάζεμα»*, συμπλήρωσε με ειλικρίνεια.

Ο Τζόνι τον ευχαρίστησε ευγενικά και φώναξε από μακριά τον μικρό Γιαννάκη. Μόλις έφθασε ασθμαίνοντας, του φόρτωσε την αγκαλιά με δέκα παγωτά και του έκλεισε, μ' ένα στοργικό φιλί, ραντεβού για το επόμενο μεσημέρι. Φεύγοντας ανέπνευσε για τελευταία φορά τον αέρα της αλλιώτικης γειτονιάς. Φαντάστηκε τη μονοκατοικία με τον κήπο που του είχε περιγράψει ο περιπτεράς και είδε τη νέα σελίδα να γυρίζει αργά, αλλά δημιουργικά στο μυαλό του.

Κατευθύνθηκε προς τα βόρεια, να ξεμπερδέψει με τις εκκρεμότητές του. Έπρεπε όσο πιο γρήγορα γίνεται να αποπληρώσει και να διακόψει τις πιστωτικές του κάρτες, το κινητό, το φως, το νερό και το τηλέφωνο. Να ξεφορτωθεί τα άχρηστα έπιπλα και τις ηλεκτρικές συσκευές, να ξενοικιάσει το σπίτι και να πουλήσει το αυτοκίνητο. Καθώς τα απαριθμούσε μέσα του, τα αισθάνθηκε ως ασήκωτο φορτίο. Επιθυμούσε διακαώς να έχει τελειώσει μ' όλες τις εκκρεμότητες έως το επόμενο μεσημέρι, ούτως ώστε να είναι και τυπικά έτοιμος ν' αρχίσει τη νέα του ζωή. Γιατί ουσιαστικά την είχε ήδη αρχίσει.

Μόλις έφτασε στο, για τελευταία ημέρα, σπίτι του, άρχισε με μανία να πακετάρει όλα όσα έκρινε απαραίτητα να τον συντροφεύουν στη νέα του διαδρομή. Ήταν εντυπωσιακά ελάχιστα. Όσα ήθελε να ξεφορτωθεί τα μάζεψε στη μέση του σαλονιού. Κατέβασε κουρτίνες, μάζεψε χαλιά και μικροέπιπλα, σήκωσε όλες τις ηλεκτρικές συσκευές, την τηλεόραση και το DVD player. Κοντοστάθηκε μονάχα μπροστά στον υπολογιστή και στο στερεοφωνικό και έξυσε σκεφτικός το κεφάλι του. Συνειδητοποίησε πως του ήταν αδύνατο να ζήσει χωρίς μουσική και χωρίς πρόσβαση στο Internet. Κράτησε ακόμα μια σόμπα, ένα πορτατίφ, ένα πάπλωμα, μερικές αλλαξιές σεντόνια και λίγες πετσέτες. Όλα τα υπόλοιπα και κυρίως τα διακοσμητικά αντικείμενα τού φαίνονταν πλέον παντελώς άχρηστα.

«Στην πυρά!», κραύγαζε πετώντας τα με αποστροφή και απορούσε κι ο ίδιος με τον όγκο των πραγμάτων που έπρεπε να ξεφορτωθεί. *«Πεταμένα λεφτά!»*, μονολόγησε αποδοκιμαστικά μόλις θυμήθηκε την αξία αγοράς του κάθε αντικειμένου και έδιωξε τη σκέψη, να μην του χαλάσει τη διάθεση. Τόσες χιλιάδες εργατοώρες στη δουλειά και τόσες χιλιάδες ευρώ δαπανημένα, για να μείνει εν τέλει ταπί τη μέρα της απόλυσής του.

Είχε μόλις ανάψει φορτισμένος ένα κουρασμένο τσιγάρο, όταν χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας. Πετάχτηκε ανήσυχος και ανακουφίστηκε μόνο όταν είδε από το ματάκι τη μεστωμένη φάτσα του κυρ Πολυχρόνη, του γέρου παλαιοπώλη. Χωρίς τυπικότητες και εισαγωγές, ο Τζόνι πέρασε κατευθείαν στο ζητούμενο.

«Πόσα δίνεις για όλα αυτά;», τον ρώτησε με αδιάφορο ύφος. Εξαντλημένος όπως ήταν από τη διαδικασία ξεδιαλέγματος, θα αποδεχόταν στωικά οποιαδήποτε πρόταση χωρίς παζάρι. Ο γέρος έμπορος σούφρωσε το μέτωπο και έξυσε διερευνητικά το αξύριστο πηγούνι του. Έβλεπε μπροστά του έναν ολόκληρο θησαυρό που εύκολα θα μεταπουλούσε και αμφιταλαντεύτηκε ελαφρώς για το ύψος της προσφοράς του. Περισσότερο ήθελε να ψυχολογήσει τον νεαρό, παρά να εκτιμήσει την αξία των πραγμάτων. Έτσι κι αλλιώς, στο εμπόριο όλα σχετικά είναι.

«Πόσα θες;», ήταν η αυτόματη έμπειρη αντίδρασή του κοιτάζοντας εξονυχιστικά τον Τζόνι. Εκείνος δοκίμασε να υπολογίσει πρόχειρα πόσο τα είχε αγοράσει, αλλά γρήγορα εγκατέλειψε την προσπάθεια.

«Αν ήξερα πόσα θέλω, δεν θα τα πούλαγα καν», απάντησε σχεδόν μοιρολατρικά.

«Με τρία χιλιάρικα είσαι εντάξει;», πέταξε το δόλωμα ο παλαιοπώλης.

«Ναι, είμαι εντάξει, αρκεί να τα πάρεις από εδώ τώρα αμέσως», μουρμούρισε ξεψυχισμένα με οίκτο στη φωνή. Ο παλαιοπώλης χάιδεψε το μουστάκι του αμήχανα. Είχε μπροστά του ένα βουνό από αντικείμενα αξίας και θα τα έπαιρνε σκοτωμένα για μόλις τρεις χιλιάδες ευρώ. Για πρώτη φορά στην πολυετή καριέρα του κάποιος πελάτης δεν του έκανε παζάρι. Για πρώτη φορά στη ζωή του ένιωσε ενοχές.

«Μη σε κλέψω κιόλας αγόρι μου, φαίνεσαι κι άψητος στην πιάτσα. Θα σου δώσω τέσσερα χιλιάρικα». Για πρώτη φορά σε συναλλαγή έδινε περισσότερα χρήματα απ' όσα του ζητούσαν. Ο Τζόνι χαμογέλασε συγκαταβατικά.

«Μακάρι να ήμουν άψητος, άνθρωπέ μου. Δυστυχώς είμαι ψημένος και πολύ μάλιστα, καμένος μη σου πω από το πολύ ψήσιμο!». Ο αυτοσαρκασμός κι η ειρωνεία κατηύθυναν τις λέξεις του. Τον βοήθησε να τα κουβαλήσει στο φορτηγό. Του ζήτησε μόνο, ως χάρη, να του διαθέσει το φορτηγό την επόμενη μέρα για τη μετακόμιση στο νέο του σπίτι. Ο παλαιοπώλης, αναλογιζόμενος το ελάχιστο ποσό που είχε δώσει, δεν έφερε καμία αντίρρηση.

Όλη η διαδικασία του ξεσκαρταρίσματος προκαλούσε στον Τζόνι ένα περίεργο συναίσθημα ευδαιμονίας, καθώς ξεφόρτωνε την ύπαρξή του από τα παλιά του παστεριωμένα όνειρα. Το ίδιο απόγευμα και το επόμενο πρωινό συνέχισε μεθοδικά και με συνέπεια να κλείνει όλες τις εκκρεμότητες που είχε σημειώσει στο χαρτί, σκοτώνοντας όσο - όσο την κινητή, γιατί ακίνητη δεν είχε, περιουσία του. Ξεκαθάριζε τους παλιούς εφιαλτικούς λογαριασμούς και κάθε λεπτό τον οδηγούσε προς τη λύτρωση. Είχε στοιβάξει τα λιγοστά του πλέον υπάρχοντα στο καθιστικό, ένιωθε ασφαλής με μερικές χιλιάδες ευρώ στην κωλότσεπη του τζιν και εκκρεμούσε μόνο η ενοικίαση του νέου του σπιτιού.

Το ταξί τον άφησε στην πλατεία το απομεσήμερο και ζήτησε από τον περιπτερά τη διεύθυνση του γέρου δικηγόρου. Όσο παλιά κι αν ήταν η μονοκατοικία, θα μπορούσε να στεγάσει τα λιγοστά του όνειρα καλύτερα από μια στριμωγμένη γκαρσονιέρα.

«Δεν σου κάνει παιδί μου εσένα το σπίτι, είναι ερείπιο, ψάχνω κανένα γεροντάκι να το δώσω.

Και εκατό ευρώ να σου αφήσω το ενοίκιο, πάλι δεν θα το πάρεις», ήταν τα πρώτα αποθαρρυντικά λόγια υποδοχής του γέρου δικηγόρου. Ο κύριος Ιγνάτιος ήταν κοτσονάτος και καλοστεκούμενος, με χοντρά πρεσβυωπικά γυαλιά και τρέμουλο στα χέρια. Διένυε την όγδοη και εργασιακά τελευταία δεκαετία της ζωής του και το κουρασμένο του βλέμμα με δυσκολία συγκεντρώθηκε στο πρόσωπο του ενδιαφερόμενου ενοικιαστή. Ο Τζόνι επέμεινε να τη δει, για να κρίνει ιδίοις όμμασι κι ο γέρος απρόθυμα τον οδήγησε με ασταθή βήματα προς την πανάρχαια λιμουζίνα του. Τα γερασμένα αντανακλαστικά τον δυσκόλευαν στην οδήγηση, σε αντίθεση με την ευκολία που έρρεαν οι λέξεις και τα σάλια από το πολυδουλεμένο στόμα του.

«Ήταν παλιός μου φίλος και πελάτης ο μπάρμπα - Γιάννης. Έσβησε κι αυτός ο καημένος κι άφησε χήρα τη γυναίκα του, την κυρά - Λουκία. Πέθανε, ο καψερός, με το μαράζι της μοναχοκόρης του, που την έστειλε την προκομμένη για σπουδές στα εξωτερικά κι αυτή ξενοπαντρεύτηκε κι έριξε μαύρη πέτρα πίσω της. Δεν ερχόταν ούτε να τους δει, μόνο στην κηδεία της μάνας της ήρθε για μια μέρα και μου ανέθεσε να νοικιάσω το σπίτι. Ήταν γριά η καημένη η κυρά - Λουκία, ήταν κι άρρωστη κι άφησε το σπίτι ετοιμόρροπο σε κακά χάλια. Δεν σου κάνει παιδάκι μου εσένα το σπίτι, τσάμπα με ταλαιπωρείς!», παραπονέθηκε ακόμα μια φορά. Με όση δυσκολία έστριβε το τιμόνι, με τόση ανακούφιση τράβηξε το χειρόφρενο στο τέλος της διαδρομής. *«Φτάσαμε, δες το, πες μου ότι δεν σου κάνει, να πας στα εφτά καλά του Θεού, να γυρίσω κι εγώ στο γραφείο μου. Έχω εκκρεμότητες να τακτοποιήσω!»*, μούγκρισε σχεδόν θυμωμένος ο δικηγόρος.

Μια παλιά αρχοντική μονοκατοικία εξαιρετικής αρχιτεκτονικής, πλην όμως ερημωμένη, ήταν το σπίτι που είχε κινήσει την περιέργεια στον Τζόνι. Κρυμμένη σ' ένα στενό μίζερο σοκάκι και περιτριγυρισμένη από παλιά ερειπωμένα σπίτια, στέναζε από το βάρος των πολλών της δεκαετιών. Οι σοβάδες είχαν αρχίσει να πέφτουν από την υγρασία, απογυμνώνοντας τις εσωτερικές πέτρες και στις ξύλινες πόρτες με δυσκολία διακρινόταν το ξεθωριασμένο μπλε τους χρώμα. Τα φυτά στον κήπο είχαν σχεδόν ξεραθεί από την έλλειψη νερού. Η όλη εικόνα απέπνεε την εγκατάλειψη επαρχιώτικου ορεινού χωριού.

Η σιδερένια αυλόπορτα έτριξε δαιμονισμένα απ' τη σκουριά. Ένα τεράστιο παλιό κλειδί, σαν αυτό που χρησιμοποιούσε η γιαγιά του να μανταλώνει το φτωχικό της, δυσκόλεψε το γέρο - δικηγόρο στην προσπάθειά του να ξεκλειδώσει το σπίτι. Ο Τζόνι του το πήρε ευγενικά από τα χέρια και με πολύ δύναμη άνοιξε τη χοντρή ξύλινη εξώπορτα. Έκανε δυο βήματα στο σκοτεινό εσωτερικό κι άπλωσε το βλέμμα του να οργώσει τον χώρο από τη μια άκρη ως την άλλη. Το σπίτι μύριζε έντονα μούχλα και κλεισούρα και τίποτα δεν είχε πειραχτεί απ' όταν απεβίωσε η ηλικιωμένη κάτοικός του. Περιεργάστηκε τα πάντα αμίλητος. Το σπίτι ήταν μεγάλο, ικανό να χωρέσει ολόκληρη οικογένεια και όλα τα έπιπλα - αντίκες ήταν στη θέση τους. Σε περίοπτη θέση στο σαλόνι κρεμόταν ένα σκονισμένο ασπρόμαυρο κάδρο με σκαλιστή παλιομοδίτικη κορνίζα, που απεικόνιζε έναν ψαρομάλλη μυστακοφόρο γέροντα. Αγάπησε με την πρώτη ματιά το παλιό μαυρισμένο τζάκι και μια κουνιστή τεμπελοκαρέκλα, που μονάχα σε ταινίες είχε δει. Ένιωσε να ταξιδεύει με μια χρονομηχανή που τον οδηγούσε αρκετές δεκαετίες πίσω και μαγεύτηκε. Βηματίζοντας προς την κουζίνα, νόμισε πως θα έβγαινε η νοικοκυρά να τον προϋπαντήσει και να τον τρατάρει γλυκό του κουταλιού. Το νευρικό περπάτημα του γέρου δικηγόρου και

η πρόδηλη δυσαρέσκειά του επιτάχυναν την κρίση του Τζόνι.

«Μου κάνει, θα το νοικιάσω! Μόνο που τα εκατό ευρώ μού φαίνονται μικρό ενοίκιο, το σπίτι αξίζει παραπάνω», είπε επιτακτικά. Ο γέρος έφτασε στα πρόθυρα εγκεφαλικού.

«Δεν είσαι καλά παιδάκι μου, έλα στα συγκαλά σου. Το σπίτι θα σου πέσει στο κεφάλι», ψεύδισε γεμίζοντας την ατμόσφαιρα σταγονίδια. Αδυνατούσε με το γέρικο μυαλό του να σχηματίσει λογικό ειρμό.

«Θα το συμμαζέψω εγώ, μην ανησυχείτε. Απλά, να κανονίσουμε ένα υψηλότερο ενοίκιο και να υπογράψουμε το συμφωνητικό άμεσα», επέμεινε μεγαλόθυμα ο Τζόνι, απολαμβάνοντας την έκπληκτη αντίδραση του γεράκου. Κανείς δεν ήταν σε θέση ν' αντιληφθεί τον νέο τρόπο σκέψης του. Ακόμα κι ο ίδιος μερικές μέρες νωρίτερα θα γελούσε με τις επιλογές του.

«Η κόρη του δεν έχει ανάγκη από λεφτά, είναι πλουσοπαντρεμένη στο εξωτερικό και μου το άφησε εν λευκώ. Και τα εκατό ευρώ που σου είπα, πολλά είναι γι' αυτό το ερείπιο. Τι να σου πω παιδάκι μου, εσάς τους νέους δεν σας καταλαβαίνω. Ας είναι, άμα εσένα σου κάνει, εμένα μου περισσεύει. Το ηλεκτρικό, το νερό και το τηλέφωνο εξακολουθούν να είναι συνδεμένα. Πάμε στο γραφείο να υπογράψεις το συμφωνητικό, μ' έναν όρο όμως: Μην κάνεις το σπίτι τεκέ ναρκομανών, θα σου κάνω έξωση!», τόνισε απειλητικά τείνοντας τον δείκτη του δεξιού του χεριού και προσπαθώντας να μιμηθεί τον παλιό του μαχητικό εαυτό.

Ο Τζόνι χαμογέλασε καταδεκτικά κι έδειξε ευγενικά με το χέρι προς την έξοδο. Του φαινόταν άκρως αλλοπρόσαλλο και διασκεδαστικό όλο το σκηνικό. Φεύγοντας απομνημόνευσε τη διεύθυνση και τη γειτονιά, για να μπορέσει να το ξαναβρεί εύκολα. Κατά τη διάρκεια της επιστροφής στο γραφείο, ο συμπαθητικός γεράκος, ικανοποιημένος από την τακτοποίηση της εκκρεμότητας, άρχισε να του διηγείται πικάντικες ιστορίες από τις αίθουσες των δικαστηρίων. Ο Τζόνι, κεφάτος μέχρι το μεδούλι, αισθάνθηκε περίφημα με τη ιδέα πως είχε καταφέρει να ξεγλιστρήσει τόσο γρήγορα σ' έναν τόσο αλλόκοτο κόσμο.

Με το τεράστιο κλειδί και το συμφωνητικό των εκατό ευρώ ανά χείρας κατευθύνθηκε με ταξί προς το παλιό του σπίτι, απορώντας κι ο ίδιος με τις αποφάσεις του. Θα έμενε σ' ένα παμπάλαιο σπίτι, επιπλωμένο με αυθεντικές παλιοκαιρισμένες αντίκες και θα πλήρωνε ενοίκιο αντίστοιχο της εποχής εκείνης. Δεν θα του φαινόταν διόλου παράξενο αν έπιανε δουλειά ως βοηθός σε τσαγκάρη ή σε πεταλωτή αλόγων. Βρισκόταν στην καρδιά της δυτικής Αθήνας κι όμως έμοιαζε σαν να μετακόμιζε σε χωριό της μεταπολεμικής Ελλάδας.

«Πλάκα έχει!», σιγοψιθύρισε και ζήτησε από τον ταξιτζή να σταματήσει σ' ένα καρτοτηλέφωνο για να ειδοποιήσει τον παλαιοπώλη και τον σπιτονοικοκύρη του. Σε μερικές ωρίτσες ήλπιζε να έχει ξεμπερδέψει με τη μετακόμιση, ώστε να κλείσει οριστικά την πόρτα στο χθες. Το παράδοξο ήταν πως η νέα πόρτα του μέλλοντός του θα άνοιγε στο εξής με κλειδί πενήντα και βάλε ετών. Βυθισμένος σ' αυτές τις ανορθόδοξες σκέψεις χαιρόταν, μέχρι που αντίκρισε τη φιγούρα του σπιτονοικοκύρη του να βηματίζει νευρικά έξω από το σπίτι.

«Έχω δημοσιεύσει ήδη αγγελία να το νοικιάσω το ρημάδι», ήταν τα ξινά λόγια του καλωσορίσματός του. *«Ήσουν καλός νοικάρης, δεν σου κρύβω όμως πως χαίρομαι που φεύγεις. Σκέφτομαι να ζητήσω εφτακόσια ευρώ τώρα για ενοίκιο, τα εξακόσια που μου έδινες εσύ θεωρούνται*

πια λίγα», τσιτσίρισε τρίβοντας τις παλάμες του. Η τσιφούτικη μουσούδα του γελούσε απ' άκρη σ' άκρη με την ιδέα της αύξησης του ενοικίου. Ήταν τυπική περίπτωση επαρχιώτη που ανέβηκε στην πρωτεύουσα την εποχή της ανοικοδόμησης και "φτιάχτηκε". Χωράφι με θάμνους στην εξοχή είχε αγοράσει τρεις δεκαετίες πριν, χρυσάφι πουλούσε τα πενήντα τετραγωνικά τώρα, ριγώντας από φιλαργυρία. Ο Τζόνι άρχισε να μετράει αντίστροφα τα λεπτά, έως ότου αντίκρισε τον παλαιοπώλη να καταφτάνει κάθιδρος με το παλιό του φορτηγό.

«Έχε χάρη που σε συμπάθησα, παλιόπαιδο και κουβαλήθηκα μες στην κίνηση εδώ πάνω». Είχε αρχίσει ήδη να μετανιώνει για την υπόσχεσή του να βοηθήσει στη μετακόμιση. *«Ας είναι, πάμε να φορτώσουμε για να ξεμπερδεύουμε»*, φώναξε συγκαταβατικά μόλις θυμήθηκε την άκρως συμφέρουσα συναλλαγή του. Κατά βάθος ήταν καλό ανθρωπάριο, η πιάτσα του εμπορίου και το παζάρι τον είχαν κάνει σκληρό.

Ο κύριος Ευριπίδης ούτε που καταδέχτηκε να βοηθήσει στη μετακόμιση. Τους ακολουθούσε κατά πόδας και φώναζε μην του κάνουν σημάδια στους τοίχους, γκρινιάζοντας διαρκώς για το σπίτι που ήθελε βάψιμο. Αποχαιρέτησε τον Τζόνι ψυχρά, χωρίς ίχνος συγκίνησης και δεν παρέλειψε να τον ρωτήσει *"αν είχε υπ' όψιν του κάποιο καλό παιδί από τις εταιρείες"* να του συστήσει το σπίτι. Ήταν ολοφάνερο ότι όλον τον καιρό τον έβλεπε σαν όρθιο πενηντάευρω. Μπαίνοντας στο φορτηγό, ο Τζόνι αναστέναξε από ανακούφιση και δεν έριξε ούτε μια τελευταία ματιά πίσω του. Καμία σκέψη νοσταλγίας δεν του γεννήθηκε, μόνο μια υπόγεια μούντζα του ξέφυγε αυθόρμητα, ενώ απομακρύνονταν.

«Εδώ στα βόρεια προάστια την έπιασαν την καλή όσοι αγόρασαν οικόπεδα έγκαιρα, εμείς να κλαίμε», ήταν το παραπονεμένο απόφθεγμα του παλαιοπώλη. Ο Τζόνι αρκέστηκε στο να συμφωνήσει σιωπηλά. Η τελική αντίστροφη μέτρηση είχε μόλις αρχίσει.

Αφήνοντας πίσω την παλιά του γειτονιά, άκουσε μια βαριά σκουριασμένη πόρτα να κλείνει μέσα του αργά, με ήχο συρτό και διαπεραστικό. Εικόνες ανάκατες αναδύονταν στο μυαλό του από τα πρόσωπα που τον σημάδεψαν. Ήξερε καλά πως τα ίχνη της προδοσίας θα του έμεναν ισόβια χαραγμένα, είχε όμως αποφασίσει να καλύψει τις ουλές, για να σταματήσουν να αιμορραγούν. Η μέρα που διένυε θα έμενε φυλαγμένη μέσα του ως η μέρα που βρήκε τη δύναμη να σπρώξει το βαλτωμένο παρόν πίσω του, ώστε να βαδίσει καθαρός σ' ένα αύριο αλλιώτικο.

Η όψη της νέας του κατοικίας οπτικοποίησε την καινούρια του πραγματικότητα. Ο ήχος του φρεναρίσματος του φορτηγού έδωσε το σύνθημα. Πήδηξε γεμάτος λαχτάρα στον δρόμο και γούρλωσε τα μάτια να χορτάσει εικόνες. Ξεμαντάλωσε τις πόρτες κι άνοιξε διάπλατα τα παράθυρα να φύγει ο πολυκαιρισμένος αέρας και να μπει η πνοή της δικιάς του νέας αρχής. Το ξεφόρτωμα κράτησε ελάχιστη ώρα, τα πράγματά του ήταν λιγοστά άλλωστε. Ευχαρίστησε θερμότατα τον παλαιοπώλη για την εξυπηρέτηση και στάθηκε ανακουφισμένος για μερικά δεύτερα.

Περιηγήθηκε αργά το σπίτι, μελετώντας τις λεπτομέρειες που του διέφυγαν με την πρώτη ματιά. Του φαινόταν απίστευτο πώς μια τέτοια, έστω και παλιά μονοκατοικία θα του κόστιζε μόλις εκατό ευρώ. Επέλεξε να κρατήσει ένα μέρος των επίπλων ανέπαφο, ώστε να μην αλλοιώσει την ατμόσφαιρα και να κουβαλήσει τα υπόλοιπα στην αποθήκη που υπήρχε

στο πίσω μέρος. Όλα του έμοιαζαν σαν παραμύθι. Ξάπλωσε στην τεμπελοκαρέκλα και άναψε το πρώτο τσιγάρο της νέας του ζωής. Μια απίστευτη ησυχία κυριαρχούσε στη γειτονιά. Η διάθεσή του ήταν περίφημη, χωρίς ίχνος αγωνίας για το αύριο, καθώς μάλιστα απέκλειε την πιθανότητα να είναι χειρότερο από το χθες. Έκρινε πως εν ευθέτω χρόνω θα έπρεπε να περιποιηθεί το σπίτι, να το βάψει, να φρεσκάρει το λούστρο στα κουφώματα και να τακτοποιήσει λειτουργικά τα έπιπλα. Θα έμενε καιρό άλλωστε, βασιζόμενος στα όσα του είπε ο δικηγόρος. Συνέδεσε στο ρεύμα το στερεοφωνικό και τον υπολογιστή. Έβαλε μια απαλή μουσική να συνοδέψει την πρώτη του νύχτα και λιγουρεύτηκε το παλιό σιδερένιο κρεβάτι. Μια μεστή κούραση του φόρτωνε τα βλέφαρα και δεν καθυστέρησε να οριζοντιώσει το κορμί του. Ο ύπνος του ήταν άδειος από όνειρα. Ζούσε ήδη ένα όνειρο, τόσο ρεαλιστικό όμως, που είχε ξαφνιάσει ακόμα και το υποσυνείδητό του.

Το πρωί κανένα ξυπνητήρι, κανένας ήχος αυτοκινήτου, κανένα κουδούνισμα κινητού, καμία έγνοια δεν τον ενόχλησε. Ο οργανισμός του, αφού διένυσε τον απαιτούμενο κύκλο ξεκούρασης, αφυπνίστηκε ήρεμα και αρμονικά. Σηκώθηκε μαχμουρλίδικα, άνοιξε το παράθυρο της κρεβατοκάμαρας να μπει η μυρωδιά του κήπου και κατευθύνθηκε στην κουζίνα. Αναζήτησε μηχανικά την εσπρεσσομηχανή, αλλά θυμήθηκε πως την είχε ξαποστείλει στη λήθη του παλαιοπωλείου, μαζί με όλο του το παρελθόν. Ανοίγοντας τα ντουλάπια ανακάλυψε ένα παλιό μαυρισμένο μπρίκι κι ένα γκαζάκι και πετάχτηκε τρέχοντας ως το περίπτερο να προμηθευτεί ελληνικό καφέ και ζάχαρη. Αφού ανακάτεψε τα υλικά, έμεινε να κοιτάει τη φλόγα να μετατρέπει το υγρό μίγμα σε ξυπνητήρι. Ξάπλωσε ξανά στην τεμπελοκαρέκλα δίπλα στο παράθυρο κι άρχισε να κουνιέται χαζεύοντας τον καταγάλανο ουρανό. Οι αχτίδες του ήλιου ήρθαν και τρύπωσαν ευεργετικά μέχρι τα κόκκαλά του. Ήταν ίσως η πρώτη μέρα της ζωής του που δεν είχε τίποτα απολύτως να κάνει και το απολάμβανε μέχρις εσχάτων. Συμβολικά έβγαλε το ακριβό του ρολόι από τον αριστερό του καρπό και το πέταξε στο κομοδίνο. Δεν θα το χρειαζόταν στο εξής, αφού εκείνος θα κυβερνούσε τον χρόνο του.

Ούτε που κατάλαβε πόση ώρα κράτησε ο πρωινός του καφές. Πρόσεξε απλώς πως ελάχιστα ήταν τα αυτοκίνητα που πέρασαν μπροστά απ' την αυλή του. Ευτυχώς γι' αυτόν, το σπίτι βρισκόταν σε μια απομονωμένη γειτονιά, με παλιά χαμόσπιτα και στενά δρομάκια που δεν αποτελούσε προορισμό, παρά μόνο πέρασμα για ελάχιστους. Τρίβοντας ελαφρά την πλάτη του να ξεπιαστεί, αναρωτήθηκε τι θα ήθελε να κάνει για να περάσει η μέρα. Χαιρόταν που είχε πια μοναχά επιθυμίες κι όχι υποχρεώσεις. Η μόνη του "δουλειά" ήταν να συναντήσει κατά το μεσημεράκι τον μικρό Γιαννάκη.

Αποφάσισε να αφιερώσει την πρώτη μέρα στον εαυτό του. Έκανε ένα αναζωογονητικό μπάνιο, τακτοποίησε τα ρούχα του στην παλιά ντουλάπα, έριξε ένα γρήγορο σκούπισμα και βγήκε να γνωρίσει τη νέα του γειτονιά. Σχεδόν όλα τα σπίτια γύρω απ' το δικό του ήταν παλιά και κατοικούμενα από γέρους απόμαχους. Η θλιβερή πρόοδος με τη μορφή της αντιπαροχής δεν είχε ακόμα ευτυχώς χτυπήσει την περιοχή. Μερικές γριούλες τον καλημέρισαν ξαφνιασμένες. Χρόνια είχαν να δουν νεαρό να περιδιαβαίνει νωχελικά τα σοκάκια τους. Τους ανταπέδωσε εγκάρδια τον χαιρετισμό και συνέχισε να περιεργάζεται την αρχιτεκτονική των παλιοκαιρισμένων μονοκατοικιών. Τη συνέκρινε αυτόματα με τις

αστικές πολυκατοικίες και δυσκολεύτηκε να κατανοήσει πώς η αισθητική θυσιάστηκε έτσι άδοξα στον βωμό του κέρδους.

Βλέποντας τον ήλιο να πλησιάζει στο ζενίθ, αναζήτησε την κατεύθυνση προς την πλατεία. Χάθηκε στα σοκάκια, ρώτησε έναν βαριεστημένο μαγαζάτορα, απέφυγε το μπαλκονάτο βλέμμα μιας κουτσομπόλας και ζήλεψε τον μακάριο ύπνο μιας τσιμπλιασμένης γάτας. Ο κόσμος στον οποίον ερχόταν να ζήσει ήταν εξωτικά αλλιώτικος. Του άρεσε όμως και θα είχε όλον τον καιρό μπροστά του να τον γνωρίσει.

Φτάνοντας στην πλατεία, αισθάνθηκε πολλές περίεργες ματιές να καρφώνονται στην πλάτη του. Ήταν ξένος στη γειτονιά και ξεχώριζε ακόμα κι από τις εκφράσεις του. Αγόρασε τα απαραίτητα, καφέ, τσιγάρα κι εφημερίδα και κάθισε σ' ένα παγκάκι με σκιά. Βυθίστηκε στις πυκνογραμμένες ειδήσεις, διαπιστώνοντας πως τα περισσότερα που διάβαζε του φάνταζαν πρωτόγνωρα. Πνιγμένος στην άβυσσο της δουλειάς δεν είχε χρόνο και ενδιαφέρον ούτε να ενημερωθεί, ούτε να παρακολουθήσει τις εξελίξεις. Του φαίνονταν όλα πληκτικά και αδιάφορα κι όμως ο πλανήτης μοσχοβολούσε γεγονότα. Ανακάλυψε ξαφνικά τον πλούτο που έκρυβε μια απλή καθημερινή εφημερίδα. Απορούσε και μάλιστα κορόιδευε τους ανθρώπους που θεωρούσαν υποχρεωτικό το καθημερινό ξεφύλλισμά της. Ένιωσε αναλφάβητος και υποσχέθηκε νοερά στον εαυτό του πως καθημερινά θ' αφιερωνόταν στην ανάγνωση των συνεχειών της τρέχουσας ιστορίας.

Η τσιριχτή φωνή του μικρού μπόμπιρα, λίγα λεπτά μετά, τον ανέσυρε απ' τον βυθό των τυπωμένων λέξεων. Κοιτώντας την αεικίνητη φιγούρα του κατάλαβε πως ήταν ο μοναδικός του φίλος, ο τελευταίος άνθρωπος στην υφήλιο που τον περίμενε. Τραγική ειρωνεία. Εκείνος που το κινητό του χτυπούσε δεκάδες φορές τη μέρα, που κάνοντας μια βόλτα στα νυχτερινά μαγαζιά χαιρετούσε εκατοντάδες θαμώνες, που τον πολιορκούσαν διαρκώς δεκάδες γυναίκες, είχε φτάσει να θεωρεί ως μοναδικό του φίλο ένα πεντάχρονο αγόρι. Κι όμως, αισθανόταν πια πολύ καλύτερα κι αυτό τού ήταν αρκετό. Έσφιξε το χέρι στην Ιουλία, τη νεαρή μητέρα του μικρού και αυτοσυστήθηκε ως "καινούριος στη γειτονιά", νιώθοντας αμηχανία για την υπόστασή του. Δεν είχε σκοπό να εξιστορήσει σε κανέναν την αλήθεια, γιατί πολύ απλά κανένας δεν θα ήταν σε θέση να κατανοήσει την κατάβαση του προσωπικού του Γολγοθά.

Η συντροφιά του μικρού Γιαννάκη γέμισε με θετική διάθεση τη μέρα του. Την ώρα του αποχαιρετισμού, ένα μικρό τσίμπημα στο στομάχι τον οδήγησε να αναζητήσει τριγύρω κάποιο εστιατόριο. Αυτομάτως του γεννήθηκε η διάθεση να ετοιμάσει κάτι μόνος του. Έως πρότινος επικαλούνταν την έλλειψη χρόνου για το γεγονός ότι έτρωγε μονίμως έξω, τώρα πια όμως χρόνος τού περίσσευε απεριόριστος. Επισκέφθηκε ένα μικρό μίνι - μάρκετ ψωνίζοντας κάποια στοιχειώδη αγαθά για την πιο μεγαλειώδη ομελέτα της ζωής του, καθώς και μερικές μπύρες. Το Internet θα γινόταν ο δικός του τσελεμεντές και με πείσμα θα αφοσιωνόταν στην τέχνη του μαγειρέματος. Η αυτοσυντήρησή του θα ήταν ένα βασικό συστατικό της ποθητής ανεξαρτησίας του. Στην επιστροφή προς το σπίτι ονειρευόταν τεράστιους μπουφέδες με πανέμορφες λιχουδιές απ' τα δικά του χέρια. Απορροφημένος από τις φαντασιώσεις του, δεν πρόσεξε την οπτασία που στεκόταν δίπλα του καθώς ξεμαντάλωνε τη σιδερένια εξωτερική πόρτα.

«Μεσημέριασε κι είπα να σου φέρω ένα πιάτο φαΐ, γιατί σκέφτηκα πως θα πεινάς», ακούστηκε μια ζεστή γυναικεία φωνή. Του πήρε μερικά δεύτερα να καταλάβει πως η φωνή απευθυνόταν σ' εκείνον. Γυρνώντας ξαφνιασμένος το κεφάλι, αντίκρισε ένα πελώριο χαμόγελο να φωτίζει ένα γερασμένο καλοσυνάτο πρόσωπο. Ήταν μια γριά μαυροφορεμένη, με ψηλόλιγνη αρχοντική κορμοστασιά. Τα ίσια ολόλευκα μαλλιά της ήταν πιασμένα με πολλή χάρη σε μακριά πλεξούδα και στο χέρι κρατούσε ένα πιάτο σκεπασμένο με αλουμινόχαρτο. Έμεινε στήλη άλατος, με το κλειδί μετέωρο, να την κοιτάζει.

«Έψησα σήμερα κοτόπουλο αυγολέμονο, δεν ξέρω αν σ' αρέσει», συνέχισε εγκάρδια η γριά. Κάτι επιχείρησε να ψελλίσει εκείνος μεταξύ ευγένειας και απορίας, αλλά χωρίς επιτυχία. *«Χθες που ξεφορτώνατε τα πράγματα, είδα πως θα μείνεις μόνος στο σπίτι και είπα να σου φέρω φαγητό, μιας και δεν θά 'χεις τακτοποιηθεί ακόμα. Με λένε Γιοβάννα και μένω ακριβώς απέναντι. Καλωσόρισες στη γειτονιά μας»*. Η ρυτιδιασμένη της όψη ακτινοβολούσε από ευγένεια και καλή διάθεση.

«Χαίρω πολύ, εμένα με λένε Τζόνι. Δεν ήταν ανάγκη να μου φέρετε φαγητό, εξάλλου μόλις ψώνισα υλικά να ετοιμάσω μια ομελέτα», ψέλλισε μαγκωμένα ο νεαρός, ξαφνιασμένος από την απροσδόκητη επίσκεψη.

«Τα υλικά δεν χαλάνε αγόρι μου, πάρε αυτό να χορτάσεις τώρα την πείνα σου. Μόλις το κατέβασα απ' τη φωτιά». Του έτεινε το πιάτο αποφασιστικά με μια κίνηση που δεν σήκωνε αντιρρήσεις. Ο Τζόνι το πήρε διστακτικά και έμεινε να την κοιτάζει.

«Ευχαριστώ πολύ, μα δεν ήταν ανάγκη», ψιθύρισε ντροπαλά. Η χειρονομία τον είχε αφήσει άναυδο και δεν έβρισκε κάτι πιο πρωτότυπο να πει.

«Καλή σου όρεξη και καλή διαμονή στη γειτονιά μας. Ελπίζω να σε έφερε εδώ ούριος άνεμος», του απευθύνθηκε μεγαλόκαρδα. Τον αποχαιρέτησε μ' ένα πρόσχαρο νεύμα και κατευθύνθηκε προς το σπίτι της.

«Δεν βρίσκω λόγια να σας ευχαριστήσω, δεν ξέρω πώς να σας το ανταποδώσω», αποκρίθηκε πνιχτά, απορημένος από τη χειρονομία της άγνωστης γριάς.

«Δεν χρειάζονται ανταπόδοση όλα στη ζωή, αγόρι μου, καλή καρδιά χρειάζεται», τον συμβούλεψε μ' ένα βλέμμα γεμάτο νόημα κι έκλεισε πίσω της την πόρτα της δικιάς της αυλόπορτας. Έμεινε να κοιτάει τη μαύρη φιγούρα να τρυπώνει στο απεναντινό φρεσκοβαμμένο χαμόσπιτο, ενώ η μυρωδιά του αυγολέμονου τού χάιδευε τα ρουθούνια. Τακτοποίησε τα υλικά της ομελέτας στο παλιό ψυγείο και ξετύλιξε το αλουμινόχαρτο να απολαύσει την έκπληξη. Μια γενναία μερίδα αχνιστού κοτόπουλου και δυο φέτες κρίθινο παξιμάδι έκαναν τα σάλια του να τρέξουν. Η σπιτική γεύση ήταν κάτι που του είχε λείψει από τον καιρό που χάθηκε η αγαπημένη του μητέρα. Η μυστηριώδης γριά τού είχε κάνει το πιο πολύτιμο δώρο. Ήπιε μια μπύρα στην υγειά της και κούρνιασε στο κρεβάτι ν' απολαύσει την ηρεμία του απομεσήμερου. Μια ελαφρά ζαλάδα τον αγκάλιασε και τον κοίμισε ήρεμα.

Ένας ελληνικός καφές και δυνατοί έθνικ ήχοι τον ξύπνησαν για τα καλά μερικές ώρες αργότερα. Δεν είχε τίποτα καλύτερο να κάνει από το να απολαύσει ένα βράδυ γεμάτο εικόνες, γεγονότα και πληροφορίες του πλανήτη. Η περιήγηση στον παγκόσμιο ιστό τον

κράτησε ξύπνιο μέχρι αργά τα ξημερώματα. Δεν παρέλειψε να ανοίξει την ψυχή του στο chat, να γελάσει με αστεία βίντεο, να απολαύσει προσωπικά blogs, να ενημερωθεί για τις εξελίξεις στην αστροφυσική που λάτρευε από μικρός και να χαζέψει ατελείωτες σελίδες. Δεν ήξερε τι του επεφύλασσε η επόμενη μέρα, γι' αυτό κοιμήθηκε πολλές ώρες, ώστε να είναι προετοιμασμένος.

Το διάστημα της προσαρμογής στη νέα ζωή κυλούσε ήρεμα και νωχελικά. Αισθανόταν ξέγνοιαστος, δυνατός και γεμάτος ισορροπία. Έπιανε κουβέντα με τους παππούδες στην πλατεία, απολάμβανε μερακλίδικους καφέδες στη λιακάδα ξεκοκκαλίζοντας εφημερίδες, έπαιζε πατρικά με τον μικρό Γιαννάκη, απολάμβανε τις λιχουδιές της γριάς Γιοβάννας και χανόταν ατελείωτες ώρες στο Διαδίκτυο. Οι μέρες άρχισαν να ρέουν σαν κινηματογραφική ταινία. Τον παραξένευε τρομερά η απλότητα των ανθρώπων, η καλοσύνη της γριάς γειτόνισσάς του, η δικιά του περίφημη διάθεση και το μηδενικό κόστος της καθημερινότητας που είχε επιλέξει.

Ένα βράδυ, κουρασμένος από την πολύωρη περιπλάνηση στον ιστό, τράβηξε από τη στοίβα ένα βιβλίο. Ήταν ένα παιδικό του ανάγνωσμα, ο "*Ερωτόκριτος*", που είχε ρομαντικά κουβαλήσει κατά την πρώτη του μετακόμιση στην πρωτεύουσα. Χάθηκε στις σελίδες με την ιδιόρρυθμη γραφή, ταυτίστηκε με τον νεαρό ερωτιάρη, πόνεσε με τη μοίρα του, δάκρυσε με το πάθος του για την πριγκίπισσά του και κοιμήθηκε ξέγνοιαστα φορώντας την πανοπλία του. Το επόμενο πρωί τον βρήκε αγκαλιά με το βιβλίο, γεμάτο καλή διάθεση.

Οι μέρες της αποτοξίνωσης τού είχαν κάνει πολύ καλό, συναισθανόταν όμως πως κάτι τού έλειπε. Δαπανούσε την ενεργητικότητά του σε μικρές επισκευές του σπιτιού, σε μεγάλες βόλτες με τα πόδια στη γειτονιά και σε φλύαρες κουβέντες με τους γραφικούς γεροντάκους της πλατείας. Ήθελε κάτι επιπλέον για ν' απασχολεί τις ώρες του και επεξεργαζόταν την ιδέα να πιάσει καμιά δουλειά, ώστε ν' αποκτήσει δομή η μέρα του. Καμένος όπως ήταν, δίσταζε ακόμα και να ολοκληρώσει τον συλλογισμό. Άλλωστε οι δικές του γνώσεις φάνταζαν παντελώς άχρηστες στον κόσμο που είχε επιλέξει να ζήσει. Είχε υποσχεθεί στον εαυτό του πως με τίποτα δεν θα γυρνούσε πίσω. Μετρώντας τα χρήματα που του είχαν απομείνει, διαπίστωσε με ανακούφιση πως παρόλο που δεν ήταν πολλά, με τον ρυθμό που τα κατανάλωνε θα συντηρούνταν για μερικούς μήνες ακόμα. Επιθυμούσε όμως να έχει την πολυτέλεια να σχεδιάσει χωρίς άγχος και ανάγκη το επόμενο εργασιακό του επεισόδιο. Θα τον βόλευε μια απλή δουλειά χωρίς ιδιαίτερες ευθύνες και με σχετικό βαθμό ελευθερίας, που να του προσφέρει τα προς το ζην.

Ένα μεσημέρι που έπινε τον καφέ του στο παγκάκι της πλατείας, αποφάσισε να διερευνήσει τις συνθήκες συμβουλευόμενος τον παντογνώστη κυρ Μελέτη, τον περιπτερά.

«Έχει χτυπήσει ανεργία την περιοχή μας, αγόρι μου, έφτασαν δύσκολες εποχές». Η φωνή του έκρυβε παράπονο και πίκρα. *«Ένα μεγάλο εργοστάσιο είχαμε στην περιοχή, όπου δούλευαν οι νοικοκυραίοι, αλλά έκλεισε κι αυτό πέρυσι και τώρα τα περνάνε δύσκολα. Κόστιζε, λέει, ακριβά στον επιχειρηματία και το μετέφερε κάπου στα Βαλκάνια για να έχει φτηνότερα μεροκάματα. Φαντάσου ότι όλοι αγοράζουν τώρα τα φτηνά τσιγάρα, από κει καταλαβαίνω εγώ την ανέχεια του κόσμου»*, στέναξε βαριά ο περιπτεράς.

Συλλογίστηκε πως το βιογραφικό του ήταν αρκούντως πλούσιο, που ποτέ δεν θα τον

έφερνε σε τέτοια κατάσταση. Κι όμως δεν τον ένοιαζε πλέον. Είχε ζήσει από κοντά το αδηφάγο τέρας των ψυχών και είχε επιλέξει να συμπλεύσει με τη μοίρα εκείνων των απλών ανθρώπων. Ο συμπαθής γεράκος αναστέναξε και συνέχισε.

«Έχουν έρθει κι οι μετανάστες τώρα και τα πράγματα έγιναν δύσκολα. Τι να κάνουν κι αυτοί οι καημένοι όμως; Στη χώρα τους πεινούσαν κι ήρθαν εδώ να βρουν ένα κομμάτι ψωμί. Σάμπως εγώ δεν έστειλα δυο αδέρφια στις φάμπρικες της Γερμανίας; Ο ένας μάλιστα δεν κατάφερε να γυρίσει ποτέ, αρρώστησε και πέθανε στην ξενιτιά, πριν πάρει σύνταξη». Ο μονόλογος του γέρου περιπτερά συνεχιζόταν αμείωτος. *«Έναν σερβιτόρο άκουσα ότι ψάχνει ένα ζαχαροπλαστείο εδώ πιο κάτω κι έναν διανομέα μια καινούρια πιτσαρία που άνοιξε. Δεν θυμάμαι να έχω ακούσει για κάποια άλλη δουλειά»*, συμπλήρωσε, ενώ σκούπιζε τα γυαλιά του μ' ένα βρώμικο μαντιλάκι.

Αποχαιρετώντας τον ο Τζόνι, προσπαθούσε να ζυγίσει τις δύο εναλλακτικές δουλειές που άκουσε. Στην μία θα σέρβιρε καφέδες και γλυκά, στην άλλη θα μετέφερε πίτσες στα σπίτια των πεινασμένων. Από την αρχή η δεύτερη δουλειά τού ακούστηκε καλύτερη. Η ελευθερία του δρόμου και η παντελής έλλειψη ευθύνης τού φάνηκαν δελεαστικότερες από το στατικό σερβίρισμα. Τοποθέτησε τη σκέψη στο υποσυνείδητο προς επεξεργασία και κατευθύνθηκε στο σπίτι για φαγητό, διάβασμα και χαλάρωση.

Το απόγευμα σηκώθηκε να περιποιηθεί και να ποτίσει τα ταλαιπωρημένα λουλούδια του κήπου. Ασχολιόταν διαρκώς με το καινούριο του σπίτι για να εκτονώνει την ενεργητικότητά του. Παίζοντας με τα νερά, αντιλήφθηκε την οπτασία της γριάς γειτόνισσας Γιοβάννας να προβάλει απ' τον δικό της κήπο.

«Ώρα καλή, αγόρι μου», τον χαιρέτησε εγκάρδια.

«Καλησπέρα, κυρία Γιοβάννα, είπα να ρίξω λίγο νερό στα λουλούδια να μη μαραθούν, αμαρτία είναι», της αποκρίθηκε ευγενικά. Η χροιά της φωνής του έδειχνε διάθεση για κουβέντα με την καλόκαρδη γειτόνισσα. Τον είχε συγκινήσει η μεγαλόψυχη συμπεριφορά της.

«Συνήθισες τη γειτονιά μας; Δεν είναι δα και κάτι ιδιαίτερο, όλο παλιά σπίτια με γεροντάκια», σχολίασε και τα μάτια της αφαιρέθηκαν στο κενό.

«Ίσως μερικές φορές τα γεροντάκια είναι προτιμότερα από τον λάκκο των λεόντων», της απάντησε σιβυλλικά. *«Μου αρέσει πολύ η νέα μου γειτονιά, έχει ησυχία, καθαρό αέρα και ευγενικούς καλοκάγαθους ανθρώπους»*, επιδοκίμασε με θέρμη.

«Όταν γερνάει ο άνθρωπος, συνειδητοποιεί τη ματαιότητα των πάντων και κοιτάζει να σώσει την ψυχή του. Το χαμόγελο που βλέπεις στα μεστωμένα πρόσωπα των ανθρώπων είναι το προσωπείο σε μια βασανισμένη ζωή που οδεύει προς το τέλος της. Ο καθένας μόνος του ξέρει τι βάσανα κρύβει στα έγκατα της ύπαρξής του». Ένα μελαγχολικό σμίξιμο των βλεφάρων συνόδευσε τα λόγια της.

«Έχετε δίκιο, κυρία Γιοβάννα, κανείς δεν μπορεί να ξέρει τι βάσανο κουβαλάει η ψυχή μας», επανέλαβε μηχανικά ανασκαλεύοντας τις μνήμες του.

«Έχω προσέξει πως από τότε που ήρθες, κανείς δεν σ' έχει επισκεφθεί εδώ. Ποιος ξέρει ποια μοίρα σε κουβάλησε, νέο παιδί, στη γειτονιά μας. Είπαμε όμως, ο καθένας κουβαλάει τη δικιά του ιστορία. Πες μου μόνο αν χρειάζεσαι κάτι», τον πλημμύρισε με καλοσύνη.

«Είστε χρυσή γυναίκα, αν χρειαστώ κάτι θα σας το πω. Με έχετε σκλαβώσει με το ενδιαφέρον σας», της ανταπέδωσε γεμάτος ευγνωμοσύνη.

«Είμαι γεροντοκόρη, αγόρι μου και στην δικιά μας εποχή αυτό θεωρούνταν μεγάλη αρρώστια. Ο κόσμος με νομίζει στριμμένη και ιδιότροπη, ίσως γι' αυτό να πασχίζω να φανώ καλή. Χτύπα μου την

πόρτα αν χρειαστείς κάτι. Ο Θεός μαζί σου», τον αποχαιρέτησε μ' ένα νεύμα. Τα λόγια της έβγαιναν μεστά και πικρά απ' τα χείλη της. Το βλέμμα της ήταν λαμπερό και νευρικό, έκρυβε όμως μια σκιά.

«Ποιος ξέρει τι έχει τραβήξει κι αυτή η καημένη στη ζωή της. Εδώ εγώ, που δούλευα σαν καλοκουρδισμένο ρολόι, δεν μπορούσα να φανταστώ τι θα μου ξημέρωνε», μονολόγησε ο Τζόνι καταπίνοντας έναν λυγμό. Τίναξε το χέρι του μπροστά στα μάτια του, σαν να έδιωχνε μύγα, για να εξαφανιστούν οι αναπολήσεις και μετακίνησε το λάστιχο στο διπλανό παρτέρι. Έμεινε εκεί στην αυλή του για ώρα αμίλητος, αγναντεύοντας τα σύννεφα στον ουρανό. Από τον πυθμένα των σκέψεών του ψάρεψε την απόφαση να περάσει το ίδιο κιόλας βράδυ από την πιτσαρία, να διερευνήσει τη δουλειά που του είχε συστήσει ο περιπτεράς. Βαθιά μέσα του, πέρα από το οικονομικό μέρος, ένιωθε την ανάγκη να ξεκινήσει κάτι καινούριο. Το να συναντάει καθημερινά νέα πρόσωπα μεταφέροντας πίτσες τού φαινόταν, τηρουμένων των αναλογιών, συναρπαστικό. *«Μάλλον μου έχει μείνει κουσούρι απ' την προηγούμενη ζωή μου, που ήθελα διαρκώς να γνωρίζω καινούριους ανθρώπους»*, αυτοσαρκάστηκε φωναχτά.

Μερικές ώρες αργότερα επέστρεφε στο σπίτι μ' έναν αναλυτικό χάρτη της περιοχής του ανά χείρας. Είχε μόλις πάρει τη δουλειά του "ντελίβερι", απαντώντας σωστά στην κρίσιμη ερώτηση αν γνωρίζει τα ονόματα των οδών της περιοχής, ώστε να πηγαίνει εύκολα και γρήγορα τις παραγγελίες. Δεν είχε ιδέα απ' την περιοχή, όμως είχε όλη την καλή διάθεση να εντοπίσει και το παραμικρό στενό. Βυθίστηκε στη μελέτη του χάρτη, με στόχο να απομνημονεύσει τις βασικές αρτηρίες προσανατολισμού. Το ωράριο εργασίας του ήταν έξι ώρες κάθε βράδυ και τον βόλευε απόλυτα. Το μεροκάματο ήταν πενιχρό, αλλά του διευκρινίστηκε πως το βασικό έσοδο ενός ντελιβερά είναι τα φιλοδωρήματα.

«Να εύχεσαι να βρέχει, νεαρέ, γιατί όταν σε βλέπουν οι πελάτες μουσκεμένο, σε λυπούνται και σου αφήνουν πολλά φράγκα "τιπς"», του ανακοίνωσε με στόμφο ο κύριος Θέμης, το νέο του αφεντικό. Ήταν ένας σαραντάρης λαϊκός τύπος, με πονηρό ύφος, που του εξήγησε επιγραμματικά τους κανόνες με τους οποίους θα λειτουργούσε την επιχείρησή του. Η χρυσή αλυσίδα στο ανοιχτό στέρνο, η τσάκιση στο τζιν παντελόνι κι η λευκή κάλτσα με το σκαρπίνι ήταν τα διακριτικά του. Στο ταμείο της επιχείρησης καθόταν η κυρία Πίτσα, η νεαρά σύζυγός του, η οποία κατευθείαν με το που μπήκε στο μαγαζί τον γλυκοκοίταξε διερευνητικά. Ήταν οφθαλμοφανές πως κατέβαλλε προσπάθεια να φαίνεται όμορφη, χωρίς να τη βοηθά καθόλου όμως το ξεχειλωμένο σώμα της και οι γνώσεις της περί καλλωπισμού. Στα πόδια της βολόδερνε μυξοκλαίγοντας ένα κακομαθημένο πιτσιρίκι, πρώιμος καρπός της με τον φέρελπι επιχειρηματία. Όλα, μα όλα του φάνηκαν γραφικά, στα όρια του συμπαθητικού.

Θα έπιανε δουλειά το επόμενο κιόλας βράδυ κι ευχόταν ολόψυχα να έχει πολλά δρομολόγια, ούτως ώστε να μην αναγκάζεται να περνά πολλές ώρες μέσα στην πιτσαρία. Προτιμούσε τον αέρα ελευθερίας στο δρόμο παρά την κλεισούρα της οικογενειακής επιχείρησης. Ήξερε καλά πως κάθε λεπτό που θα περίμενε άπραγος στο μαγαζί θα συνοδευόταν από απίστευτη γκρίνια και μιζέρια, λόγω έλλειψης παραγγελιών από τους πελάτες.

Η επόμενη μέρα κύλησε χαλαρά με ελαφρά ανυπομονησία για το καινούριο του

ξεκίνημα. Βρέθηκε στη δουλειά μισή ώρα νωρίτερα απ' το προκαθορισμένο, για να εγκλιματιστεί. Η κυρία Πίτσα προσφέρθηκε να τον κεράσει καφέ, προκαλώντας το δολοφονικό βλέμμα του συζύγου της. Ο Τζόνι δεν αρνήθηκε, ώστε να μη φανεί αγενής, αποσύρθηκε όμως σ' ένα τραπεζάκι για να μη δώσει λαβές σχολίων και να μελετήσει τον τιμοκατάλογο με τα διάφορα είδη πίτσας και μακαρονάδας. Ο κυρ Θέμης τον πλησίασε με ύφος "γκουρού της πιτσαδορικής" κι άρχισε με το τσιγάρο στο στόμα να του αναλύει τη φιλοσοφία του.

«Στόχος της επιχείρησής μου είναι να προσφέρω στον πελάτη καλή ποιότητα φαγητού σε προσιτή τιμή. Άμα φάει κάποιος και το φχαριστηθεί χωρίς να ξεφραγκιαστεί, θα ξαναπαραγγείλει. Αλλιώς, κλάφ' τα Χαράλαμπε. Εμένα που με βλέπεις, ξεκίνησα εργάτης απ' την οικοδομή και κατάφερα με τη μαγκιά μου να γίνω επιχειρηματίας. Στόχος μου είναι ν' ανοίξω αλυσίδα από πιτσαρίες σε κάθε γειτονιά της Αθήνας και αργότερα και στην επαρχία. Τη φίρμα του μαγαζιού μου, να το θυμηθείς μια μέρα, θα την τραγουδάει όλη η πεινασμένη Ελλάδα! Καλύτεροι δηλαδή είναι οι άλλοι από μένα; Αυτό που θέλω από σένα, μικρέ, είναι να πηγαίνεις σβέλτα την πίτσα στον πελάτη, να είσαι ευγενικός και να μη με κλέβεις. Προς το παρόν ξεκινάς μόνος ντελίβερι, μόλις ανοίξουν οι δουλειές θα πάρουμε κι άλλα μηχανάκια», ρολάρισε σε ρυθμούς εγωιστικούς.

Το εξαιρετικά κοινότυπο παραλήρημά του ακούστηκε διασκεδαστικό στ' αυτιά του Τζόνι. Η "αφεντικίνα" κυρία Πίτσα ήρθε κουνιστή και λυγιστή στο τραπέζι τους να μπει κι εκείνη στην κουβέντα. Ο Θέμης την έδιωξε κακήν κακώς μακριά από τις αντρικές κουβέντες και στράφηκε ξανά, με γυαλιστερά μάτια, προς τον νεαρό υπάλληλό του.

«Άκου να δεις - μεταξύ μας όμως, ε; - πώς αποφάσισα ν' ανοίξω πιτσαρία. Ταλαιπωριόμουνα, που λες, στην οικοδομή – σκληρή δουλειά, αλλά έχει καλό μεροκάματο – είχα μαζέψει κάποια φράγκα στην άκρη, έβαλα και τον πεθερό να πουλήσει την προίκα της χαζοβιόλας της γυναίκας μου κι έψαχνα να βρω μπίζνα να επενδύσω. Ένα βράδυ που γύρισα πιωμένος απ' τον καφενέ, ξάπλωσα στον καναπέ να δω καμιά σαχλαμάρα στην τηλεόραση και τζουπ, νάτη τη λεγάμενη νά 'ρχεται και να μου τρίβεται. Κουρασμένος και πιωμένος όπως ήμουν, την έσπρωχνα μακριά, αλλά εκείνη επέμενε. Ξυνόταν όλη μέρα, βλέπεις, μες στο σπίτι κι είχε κάψες. Και τότε της πετάω το θεϊκό: "Άσε μας ρε Πίτσα στην κούρασή μας βραδιάτικα που θες και μεροκάματο. Δεν παραγγέλνω καμιά πίτσα καλύτερα να την ασκιάσω, που θ' ασχολούμαι με τα χοντροκάπουλά σου;". Αυτό ήταν, που λες Τζόνι, η μεγαλοφυής ιδέα είχε γεννηθεί! Την άλλη μέρα έβαλα μπροστά να ετοιμάζω την μπίζνα, θα στα πω αναλυτικά άλλη φορά. Σήκω τώρα, γιατί έχεις παραγγελία έτοιμη να πας. Πρέπει να τζιράρει το μαγαζί, για να τα κονομήσεις κι εσύ τυχερούλη. Άντε καλή βάρδια, πιτσιρίκο!», του φώναξε ενθουσιασμένος χτυπώντας τον δυνατά στην πλάτη.

Ο τρόπος που μίλαγε και οι εκφραστικές κινήσεις του ήταν πραγματική απόλαυση για τον Τζόνι. Γνώριζε από πρώτο χέρι τι σήμαινε έπαρση, ποτέ όμως δεν την είχε ξανασυναντήσει ντυμένη με λαϊκή περιβολή. Δεν είχε κανένα πρόβλημα πάντως, μιας και προτιμούσε την ωμή ειλικρίνεια του "*θέλω να τα κονομήσω και θα σ' εκμεταλλευτώ*", από το ύπουλο παιχνίδι των γραβατωμένων φαντασμάτων του παρελθόντος του.

Ξεκινώντας για την πρώτη του παραγγελία, άκουσε το αφεντικό να δίνει αυστηρές συμβουλές σε φωναχτό τόνο στον πιτσιρικά που ετοίμαζε τη ζύμη. Σήκωσε τους ώμους, έκρυψε τον χάρτη κάτω απ' την μπλούζα του και ξεκίνησε τη νέα του καριέρα. Το γεγονός

ότι συνάντησε πράσινο το πρώτο φανάρι της εποχούμενης σταδιοδρομίας του το θεώρησε καλό οιωνό και μάρσαρε δυνατά προς τον προορισμό του. Σταματώντας πολλές φορές να συμβουλευτεί τον χάρτη, κατέληξε μπροστά σ' ένα υπόγειο και χτύπησε την πόρτα. Ένας θεόρατος μαύρος με αστραφτερό χαμόγελο ξετρύπωσε απ' τη μικροσκοπική πόρτα να παραλάβει το φαγητό. Πίσω του ακούστηκαν χαρωπές παιδικές φωνές σε γλώσσα ακατάληπτη.

«Είστε ο πρώτος πελάτης του καταστήματός μας και σας κάνουμε δώρο το φαγητό!», του φώναξε και πήδηξε ξανά στο μηχανάκι. Ο συμπαθέστατος μαύρος έμεινε κάγκελο με τη χειρονομία, χωρίς να προλάβει να αρθρώσει λέξη. Ο Τζόνι μάρσαρε φωνάζοντάς του *"καλή όρεξη"* ευδιάθετος. Δεν είχε ακόμα μπει στο πετσί του νέου του ρόλου και του ήταν αδύνατο να πάρει χρήματα από έναν στοιβαγμένο καλοκάγαθο μετανάστη. Έδωσε το ποσό στο ταμείο από τα προσωπικά του χρήματα κι έφυγε σφαιράδην για την επόμενη διανομή.

Επισκέφτηκε στη διάρκεια της βραδιάς καμιά δεκαπενταριά σπίτια, μεταφέροντας φαγητά σε πακέτο. Ήταν μια μοναδικά πρωτόγνωρη εμπειρία γι' αυτόν και τον έτρωγε σε κάθε παραγγελία η περιέργεια για το τι είδους φάτσα θα αντικρίσει μόλις ανοίξει η πόρτα. Το βράδυ πέρασε σχετικά γρήγορα και γύρισε σπίτι του εξουθενωμένος. Ξαπλώνοντας στον καναπέ άρχισε να μετράει τα χρήματα της πρώτης του παραγωγικής ημέρας. Ήταν μακράν τα λιγότερα και κουραστικότερα χρήματα που είχε βγάλει ποτέ, όμως ήταν μακράν και εκείνα που απόλαυσε περισσότερο απ' όλα, γιατί τα είχε βγάλει κυριολεκτικά με τον ιδρώτα του. Χαιρόταν υπερβολικά που το νέο κεφάλαιο της ζωής του κυλούσε όπως ακριβώς το είχε σχεδιάσει.

Τα πρωινά ξυπνούσε σχετικά αργά, αφήνοντας τη δυνατή μουσική, την καφεΐνη και την ηρεμία της μέρας να τον αφυπνίζουν. Όταν είχε λιακάδα, άνοιγε διάπλατα τα παράθυρα ν' ανανεωθεί ο αέρας κι έβγαινε στη μικρή του καταπράσινη αυλή. Σχεδόν καθημερινά δινόταν με ζήλο στη συντήρηση και την περιποίηση του σπιτιού. Είχε ξεκινήσει να συμμαζεύει πρώτα το εσωτερικό, τακτοποιώντας τα λιγοστά υπάρχοντά του δίπλα στα έπιπλα των πρώην ενοίκων. Ξεσκαρτάριζε μόνο ό,τι του φαινόταν αταίριαστο με τα δικά του δεδομένα. Μία από τις επόμενες ημέρες ήθελε να ξεκινήσει τη σημαντικότερη δουλειά που από την αρχή σχεδίαζε, να βάψει το σπίτι. Είχε ήδη εφοδιαστεί με γυαλόχαρτο και με ηρεμία και μεθοδικότητα έκανε όλη την προεργασία στους τοίχους, τα κουφώματα και τα εξωτερικά κάγκελα. Το σπίτι του, μετά απ' αυτό, ήταν βέβαιος πως θα έπαιρνε άλλη όψη.

Δεν είχε ξανασχοληθεί ποτέ πριν με επισκευές και μερεμέτια, το έβρισκε όμως άκρως διασκεδαστικό. Τα χέρια του τα χρησιμοποιούσε ως τώρα μόνο για να πληκτρολογεί μεγαλεπήβολα projects, να κάνει χειραψίες και ν' ανιχνεύει καυτά γυναικεία κορμιά. Αισθανόταν άνθρωπος του μυαλού και όχι της χειρωνακτικής κι όμως ζούσε μια πρωτόγνωρη εμπειρία ανακαλύπτοντας τη χαρά της προσωπικής δημιουργίας. Ήθελε να βρει μια ηλιόλουστη μέρα να ξεκινήσει να βάψει τοίχους, πορτοπαράθυρα και κάγκελα και το μόνο που τον στενοχωρούσε ήταν η έλλειψη συντροφιάς και συμπαράστασης στο έργο του. Μερικές στιγμές ένιωθε να τον παρακολουθεί το αδιόρατο βλέμμα της γριάς Γιοβάννας πίσω από την κουρτίνα. Ήξερε πως ήταν από ενδιαφέρον όμως και όχι από αδιακρισία. Αυτή η γριά γυναίκα του γεννούσε ταυτόχρονα μια μητρική ζεστασιά και μια

ιδιότυπη έλξη. Τα μεσημέρια συνήθιζε να τον επισκέπτεται και να του φέρνει αχνιστό φαγητό. Δεν ήξερε με τι τρόπο να της το ανταποδώσει, αφού είχε χρόνια να έρθει σε επαφή με γυναίκα προχωρημένης ηλικίας. Το μόνο που έκανε ήταν να της προσφέρει ένα λουλούδι κάθε φορά που έβγαινε στον κήπο κι έπιαναν την κουβέντα.

Τα μεσημέρια συνήθιζε να επισκέπτεται τον μικρό Γιαννάκη στην πλατεία και να περνάνε μαζί ώρες ξεγνοιασιάς και ανταλλαγής πειραγμάτων. Δεν δίσταζε μάλιστα μερικές φορές να συμμετέχει κι αυτός στο παιχνίδι τους με την μπάλα, τραβώντας την περιέργεια των αργόσχολων της πλατείας. Τα απογεύματα έριχνε έναν μικρό υπνάκο με συνοδεία εφημερίδας και μετά συνέχιζε τις εργασίες του σπιτιού. Η δουλειά στην πιτσαρία τον ανάγκαζε να βγει ξανά στην κοινωνία και να προσφέρει τις υπηρεσίες του. Ιδιαίτερα προβλήματα με το αφεντικό δεν αντιμετώπιζε, είχε αρχίσει να μαθαίνει σιγά - σιγά και τους δρόμους και, λόγω της έμφυτης ευγένειάς του, πήγαινε αρκετά καλά από φιλοδωρήματα. Τα βράδια μετά τον κάματο της δουλειάς αφηνόταν στη χαλάρωση της μουσικής και χανόταν στον κυβερνοχώρο. Ανακάλυπτε άπειρους θησαυρούς κειμένων και εικόνων και τους τακτοποιούσε μεθοδικά στον σκληρό δίσκο του υπολογιστή του, δημιουργώντας τη δική του προσωπική συλλογή. Αυτό το παράθυρο προς τον κόσμο και τη γνώση το είχε απολύτως ανάγκη για να διατηρείται ζωντανός.

Έτσι απλά και ήρεμα κυλούσαν οι μέρες του, ξορκίζοντας τα στοιχειωμένα πνεύματα και αποκαλύπτοντας νέες αξίες στα απλά καθημερινά γεγονότα. Χαμογελούσε πια σ' όλον τον κόσμο, κερνούσε τα πιτσιρίκια που συναντούσε παντού κι έκοβε βόλτες στη δυτική νυχτερινή πόλη διανέμοντας πίτσες. Όταν οι πελάτες άνοιγαν την πόρτα να παραλάβουν το φαγητό τους, συνήθιζε να ρίχνει μικρές αδιάκριτες ματιές στο εσωτερικό για να κλέψει λίγη απ' τη ζωή τους. Περνούσε όμορφα βιώνοντας, έστω και ελάχιστα, μικρές εικόνες οικογενειακής θαλπωρής. Τον εξέπληττε το γεγονός ότι τα περισσότερα φιλοδωρήματα τα έπαιρνε από ανθρώπους που δεν το περίμενε. Χτυπώντας την πόρτα σε νεόπλουτα αστικά σπίτια, ανέμενε καλύτερη αντιμετώπιση. Αλλά δυστυχώς, έβλεπε πως άπλωναν το χέρι τους περισσότερο οι απλοί φτωχοί άνθρωποι, που μπορούσαν να καταλάβουν και να εκτιμήσουν την κούρασή του στους δρόμους. Όσες φορές αρνήθηκε ευγενικά το φιλοδώρημά τους, εκείνοι το εκλάμβαναν ως προσβολή και του ζητούσαν επιτακτικά να το δεχτεί.

Τις πρώτες μέρες χαιρόταν ιδιαίτερα με τα "τιπς" που συνέλεγε, στην πορεία όμως αναθεώρησε την άποψή του, βλέποντας πως αντανακλούσαν περισσότερο τον χαρακτήρα του πελάτη, παρά την οικονομική του κατάσταση. Περιμένοντας στα φανάρια καθ' οδόν για τις παραγγελίες του, δεν παρέλειπε ποτέ να δίνει κέρματα στα μικρά παιδιά που ζητιάνευαν. Αισθανόταν πως είχαν ανάγκη τα χρήματα περισσότερο από κείνον. Η καλοσύνη που του ανταπέδιδαν ήταν ίσως η ομορφότερη γωνιά μέσα στη μέρα του. Καθιέρωσε να δίνει σχεδόν όλα του τα φιλοδωρήματα σε κεράσματα παιδιών και σε ελεημοσύνη, κρίνοντας πως τα χρήματα που έπαιρνε ως μεροκάματο τού έφταναν να καλύψει τις δικές του μηδαμινές ανάγκες. Αυτός άλλωστε είχε ζήσει και στην άλλη πλευρά της πόλης ξοδεύοντας ένα τωρινό του μηνιάτικο για ν' αγοράσει ένα πουκάμισο και είχε συνειδητοποιήσει, εκ των έσω, τη ματαιότητα των χρημάτων.

Περνώντας ο καιρός χωρίς να το καταλαβαίνει, προσαρμόστηκε απόλυτα στη νέα του

πραγματικότητα. Η καθημερινότητά του ήταν γυμνή από πολυτέλειες, ενδεδυμένη όμως με δημιουργικότητα και ηρεμία. Και το κυριότερο, ήταν άδεια από άγχος και ματαιοδοξία. Έβαζε μικρούς, καθημερινούς, προσιτούς στόχους και αγωνιζόταν να τους πετύχει. Επισκεπτόταν τακτικά τη δανειστική βιβλιοθήκη του πνευματικού κέντρου της περιοχής του για να διαβάσει όσα βιβλία δεν αξιώθηκε όλα τα προηγούμενα χρόνια. Ενημερωνόταν για τις εξελίξεις στον κόσμο μέσα από τις εφημερίδες και το διαδίκτυο κι αφουγκραζόταν την υπόγεια ανάσα του κόσμου μέσα στις νέες διαμορφούμενες συνθήκες.

Ένα πρωί, κοιτάζοντας τον εαυτό του στον καθρέπτη, αντίκρισε ένα άλλο πρόσωπο και ξαφνιάστηκε. Μακριά ατημέλητα μαλλιά περιέβαλλαν τη μορφή του και αραιά αγκαθωτά γένια κάλυπταν τα μάγουλά του. Η έκφρασή του ήταν γαλήνια και οι κόρες των ματιών του διακρίνονταν διεσταλμένες και διψασμένες για εικόνες. Δεν θύμιζε σε τίποτα τον παλιό Τζόνι που αναπαυόταν εν μνήμη χλοερή. Τότε κυνηγούσε την επιτυχία, τώρα αναζητούσε την ουσία. Τότε πίστευε πως είχε φίλους και αναγνώριση, τώρα είχε ως μοναδική συντροφιά την Αλήθεια. Τότε ζούσε σε κοινόχρηστους πολυτελείς παραδείσους, τώρα απολάμβανε το δικό του φτωχικό καταφύγιο που είχε δημιουργήσει με τον ιδρώτα του. Τότε κοίταζε τον κόσμο αφ' υψηλού τηλεκατευθύνοντας τις αγοραστικές του συνήθειες, τώρα μετέφερε ταπεινά φαγητό σε πεινασμένες υπάρξεις. Τότε ξυπνούσε αγχωμένος το πρωί έχοντας ν' αντιμετωπίσει μια μέρα γεμάτη επαγγελματικές υποχρεώσεις, τώρα σηκωνόταν ήρεμος λίγο πριν το μεσημέρι αναζητώντας αυτόβουλα νότες δημιουργίας. Τότε φορούσε το προσωπείο του αδυσώπητου εραστή για να παρασύρει στον κόσμο της εικόνας του ανυποψίαστες κορασίδες, τώρα ζούσε μόνος - σαν κοσμοκαλόγερος - αναζητώντας τις νύχτες στη φλόγα των κεριών το βλέμμα Εκείνης που κατάφερε να τον αγγίξει.

Του άρεσε η νέα του εμφάνιση, απαλλαγμένη από στερεότυπα και κοινωνικούς κανόνες. Δεν είχε να δώσει λογαριασμό σε κανέναν, ζούσε εξάλλου κρυμμένος στον ιδρωμένο κόρφο της κοινωνίας. Κανείς δεν ασχολιόταν μαζί του και στη δουλειά που έκανε πρώτιστο ρόλο έπαιζε η ταχύτητα διαβίβασης των παραγγελιών. Η φράντζα που του σκέπαζε το μέτωπο έμοιαζε σαν κουρτίνα που έκρυβε τα όνειρά του από το αδιάκριτο σύμπαν. Όταν συναντούσε στον δρόμο αγχωμένους κοστουμάτους τύπους με χαρτοφύλακα, κουνούσε συγκαταβατικά το κεφάλι. Τον κυρίευε η υπεροψία του βετεράνου μπροστά στον νεοσύλλεκτο στρατιώτη. Ένα πλατύ χαμόγελο τού γεννιόταν κάθε φορά που έβλεπε κάποιον εξ αυτών να κορδώνεται με κομπασμό, περνώντας μπροστά από την πλατεία. Ήξερε καλά πως ο πόλεμος του κέρδους απαιτούσε φανατισμένους πεζικάριους με καλογυαλισμένα άρβυλα και προτεταμένη λόγχη.

Ως σημαντικότερο σταθμό της νέας του εποχής όρισε τη μέρα που θα έβαφε το σπίτι του. Η γριά Γιοβάννα στάθηκε στο πλευρό του ακατάπαυστα, παρά τις έντονες δικές του αντιρρήσεις. Τις προηγούμενες μέρες είχε βάλει όλο του το μεράκι και τη νεοαποκτηθείσα τέχνη βάφοντας τα κάγκελα και τα κουφώματα. Είχε συμβουλευτεί έναν γέρο στην πλατεία για τις τεχνικές λεπτομέρειες και θυμήθηκε τη μέρα που ένας συμφοιτητής του είχε φωνάξει όλη την παρέα να βάψουν τη μικρή του γκαρσονιέρα. Ξύπνησε γεμάτος σφρίγος το ξημέρωμα, κέρασε την πρόθυμη γειτόνισσα έναν μερακλίδικο ολόφρεσκο ελληνικό καφέ και ξεκίνησαν να βγάζουν τα έπιπλα στον κήπο. Άπλωσαν παντού εφημερίδες και ρίχτηκαν στο ανακάτεμα των χρωμάτων να πετύχουν τη σωστή απόχρωση. Η Γιοβάννα, παρά τις

δεκαετίες που της βάρυναν την πλάτη, κρατιόταν σε εξαιρετική κατάσταση κι έπιανε με περισσή τέχνη το πινέλο να συνδράμει στην προσπάθεια. Η όλη διαδικασία κράτησε δυο μέρες και οι πολλές ώρες κοινής δράσης έδωσαν την ευκαιρία στους δυο, κατ' όψιν αταίριαστους γείτονες, να έρθουν πιο κοντά μέσα από κουβέντες και ζεστές εξομολογήσεις. Όταν το έργο τελείωσε, ο Τζόνι δεν χόρταινε να κοιτάζει με θαυμασμό το εξαιρετικό αποτέλεσμα. Έβλεπε το σπίτι του μεταμορφωμένο κι ένιωθε τη φωλιά των ονείρων του να ομορφαίνει.

Μια μικρή αντικατάσταση σε μερικά κεραμίδια, που είχαν υποκύψει στον χρόνο, από έναν εξειδικευμένο μάστορα που του συνέστησε ο περιπτεράς ολοκλήρωσε τις απαιτούμενες εργασίες. Το ερείπιο μετά από κόπο και ατελείωτες υπομονετικές εργατοώρες είχε μεταμορφωθεί σε ανακαινισμένο αρχοντικό. Αισθάνθηκε μετά από πολύ καιρό γεμάτος και ευχήθηκε γελαστά να μην αντιληφθεί ο γέρο - δικηγόρος την ανακαίνιση και ζητήσει αύξηση του ενοικίου. Ο μεγαλύτερος όμως θησαυρός που είχε ανακαλύψει ήταν η χρυσή καρδιά της Γιοβάννας. Οι ώρες που μοιράστηκε μαζί της του έδωσαν την ευκαιρία να γνωρίσει μια ψυχή ξέχειλη από καλοσύνη κι ένα εκπληκτικό μυαλό κρυμμένο κάτω από το μαύρο γεροντικό τσεμπέρι.

«Δεν ξέρω πώς να σας ανταποδώσω την αμέριστη βοήθεια που μου προσφέρατε», της είπε ντροπαλά, ενώ θαύμαζαν μαζί το φρεσκοβαμμένο σπίτι.

«Αχ, Τζόνι, αγόρι μου, πόσες φορές θα σου πω ότι δεν χρειάζονται τα πάντα ανταπόδοση. Πού ξέρεις, μπορεί εσύ να μου προσέφερες πολύ περισσότερα σήμερα απ' όσα εγώ, κρατώντας αδέξια το πινέλο. Για σκέψου, είμαι μια γριά γεροντοκόρη, τι καλύτερο θα είχα να κάνω σήμερα;», αναρωτήθηκε μειδιώντας. Το βλέμμα της τον έλουζε με τρυφερότητα.

«Δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσο πολύτιμη ήταν η βοήθειά σας. Χωρίς εσάς δεν θα τα κατάφερνα μονάχος μου», επέμεινε εκείνος για να της δείξει πόσο εκτιμούσε τη συμπαράστασή της.

«Τζόνι, αγόρι μου, ποτέ δεν σ' έχω ρωτήσει πώς και γιατί βρέθηκες εδώ. Είμαι σίγουρη όμως πως για σένα η γειτονιά μας αποτελεί την αντίπερα όχθη της ζωής σου. Όλοι μας κάποια στιγμή συνειδητοποιούμε πως τα όνειρά μας βρίσκονται στην αντικρινή όχθη απ' αυτήν που μας έμαθαν να ζούμε. Ελάχιστοι όμως βρίσκουν το κουράγιο να ριχτούν στο ποτάμι και να αγωνιστούν για να περάσουν απέναντι. Οι περισσότεροι εξ αυτών τα παρατάνε και γυρίζουν μοιρολατρικά πίσω. Άλλοι δεν βρίσκουν τη δύναμη να παλέψουν με τα κύματα και τους παρασύρει το ρεύμα. Μόνο όσοι κρύβουν ατόφια πίστη μέσα τους, καταφέρνουν μετά από υπεράνθρωπο αγώνα να βγουν κουρασμένοι στην αντίπερα όχθη. Εκεί διαπιστώνουν πως ο θησαυρός που τους περιμένει είναι η ανακάλυψη της ψυχικής δύναμης να πέσουν στο νερό και να περάσουν απέναντι. Συνεχίζουν κατόπιν, απαλλαγμένοι απ' τα περιττά φτιασίδια της ύπαρξής τους και κυνηγάνε το δικό τους προσωπικό όραμα. Κάθε άνθρωπος κρύβει μέσα του ένα όνειρο, αλλά λίγοι έχουν τη θέληση να πολεμήσουν γι' αυτό. Σε παρακολουθούσα τις τελευταίες μέρες με τι λύσσα έτριβες τα κάγκελα για να φύγει η σκουριά, παρότι είναι εμφανές πως τα χέρια σου είναι αμάθητα στη δουλειά. Τζόνι, αγόρι μου, είμαι εδώ για να σε βοηθήσω να τρίψεις τη σκουριά από την ψυχή σου. Τα μάτια σου κρύβουν τη λάμψη των ανθρώπων που παλεύουν για τ' όνειρό τους», του ψιθύρισε βουρκωμένη.

Ο Τζόνι έμεινε εμβρόντητος να την κοιτάζει. Κάθε της λέξη ακουγόταν μαγικά αληθινή. Η Γιοβάννα ήταν ο πρώτος άνθρωπος που κατάφερνε να ξεκλειδώσει τις

αμπαρωμένες κυψέλες του και να ρίξει μέσα ζωογόνο φως. Ήταν εκεί δίπλα του, συμπαραστεκόμενη σιωπηλά στον δικό του μοναχικό αγώνα. Δεν τον είχε ρωτήσει ποτέ τίποτα, δεν γινόταν φορτική, αφουγκραζόταν μονάχα τη μελαγχολική του ανάσα και μετείχε στον αγώνα του. Την ένιωθε λίγο μάνα, λίγο φίλη, λίγο μέντορα. Την ένιωθε όμως πιο πολύ σαν βάλσαμο στις πονεμένες πληγές του. Δεν είχε τίποτα να κερδίσει από κείνον, άλλωστε γερνώντας ο άνθρωπος, γίνεται όλο και περισσότερο αφιλοκερδής στις ενέργειές του. Τον κυρίευσε μια πελώρια λαχτάρα ν' ανοίξει την ψυχή του και να την αγκαλιάσει. Να μοιραστεί μαζί της κάθε σκέψη και κάθε εμπειρία.

«Αχ, καλή μου Γιοβάννα», της απηύθυνε για πρώτη φορά τον λόγο στον ενικό. *«Αχ και νά' ξερες ποιος δαιμονισμένος άνεμος με πέταξε στη γειτονιά σου. Αν με γνώριζες μερικούς μήνες πριν, δεν θα πίστευες στα μάτια σου. Δεν ξέρω ποιες αμαρτίες έπρεπε να πληρώσω, ποια κατάρα συνέθλιψε όλο μου το σύμπαν μέσα σε μια νύχτα και με πέταξε στα βράχια. Βρήκα όμως τη δύναμη να σταθώ στα πόδια μου και να γλείψω τις πληγές μου. Και ξέρεις τι συνειδητοποιώ μετά από τόσο καιρό; Ότι στην άλλη όχθη ζούσα παραμυθιασμένος και μόνος. Εδώ απέναντι ανακαλύπτω τον εαυτό μου και αρχίζω να ξαναγεννιέμαι. Είχα μπει στη ζωή από την αλαβάστρινη πόρτα φορτωμένος με σπουδές, μόρφωση, χρήματα και μπόλικη αυταρέσκεια. Ή έτσι νόμιζα τουλάχιστο. Η ίδια η ζωή με πέταξε νύχτα από την πίσω πόρτα. Κι ένιωσα κακομοίρης, ανήμπορος και άδειος από ελπίδα. Μια νύχτα στάθηκε αρκετή να δω με άλλα μάτια τον ήλιο και να τον αφήσω να ρίξει μια αχτίδα στα κρυμμένα μου αμπάρια, τα γεμάτα πυρίτιδα. Η έκρηξη που ακολούθησε με συντάραξε συθέμελα και τα πάντα μέσα μου μηδένισαν. Μια καινούρια εποχή ξεκίνησε εδώ στη μικρή μας ταπεινή γειτονιά. Τα διαμάντια που αποκαλύπτω καθημερινά μου προκαλούν δέος. Είσαι ο πιο πολύτιμος άνθρωπος που γνώρισα ποτέ...»*, της είπε εγκάρδια με ξεραμένο στόμα.

Είχε αρχίσει να βουρκώνει όσο εξιστορούσε μέσα σε λίγες φράσεις όλη του την προσωπική ιστορία. Δύο μικρά δάκρυα, σαν διαμαντάκια, έλαμπαν στα μάτια της γριάς, χωρίς να τ' αφήνει να κυλήσουν στα μάγουλά της. Ήταν φανερό πως κι η δικιά της η ζωή ξεχείλιζε από πονεμένες ιστορίες, που ίσως ποτέ να μην είχε εκμυστηρευτεί σε κανέναν. Έμειναν για λίγο σκυφτοί κι αμίλητοι κι έπειτα μια αυθόρμητη ζεστή αγκαλιά ένωσε τα κορμιά τους. Οι ψυχές τους άρχισαν να φτερουγίζουν σ' ένα ταξίδι μακρινό, πέρα από ηλικίες, βιώματα και συναισθήματα.

Το βράδυ που ξάπλωσε να κοιμηθεί αισθάνθηκε λιγότερο μόνος. Είχε σχεδόν ολοκληρώσει την επισκευή του σπιτιού, είχε βρει μια δουλειά που ταίριαζε με τις συνθήκες της νέας του πορείας κι είχε νιώσει το ζεστό χάδι της Γιοβάννας στην ψυχή του. Μια εσωτερική αρμονική ισορροπία τον έκανε περισσότερο ήρεμο και σίγουρο για τον εαυτό του. Λιγάκι πριν κοιμηθεί, ψιθύρισε μια γλυκιά καληνύχτα στον αέρα. Την είδε απρόσμενα να φορτώνεται στην πλάτη ενός περιστεριού που άνοιξε τα φτερά του και χάθηκε στον ορίζοντα, για να τη μεταφέρει μακριά στα ιερά βρετανικά χώματα που φιλοξενούσαν το κορμί Εκείνης.

«Ποιος ξέρει, ίσως αύριο το περιστέρι γυρίσει κουρασμένο να μου μεταφέρει τη δικιά της καλημέρα», ψέλλισε αντιλαμβανόμενος πως η Ιωάννα ήταν η μόνη οπτασία που τον συνόδευε από την προηγούμενή του ζωή. Και του έλειπε, χωρίς δυστυχώς να μπορεί να κάνει κάτι γι' αυτό.

Τις επόμενες μέρες το κέφι τ' ουρανού χάλασε κι άρχισαν τα ψιλοβρόχια. Το αφεντικό είχε απόλυτο δίκιο αναφορικά με τη ραγδαία αύξηση των φιλοδωρημάτων, αλλά ο Τζόνι δυσκολευόταν να συνηθίσει τις νέες συνθήκες. Οι δρόμοι είχαν περισσότερη κίνηση, οι λακκούβες έκρυβαν παγίδες και το βράδυ γύριζε σπίτι βρεγμένος ως το κόκκαλο. Έσφιγγε τα δόντια όμως και δεν το έβαζε κάτω, καθώς οι δυσκολίες τού ατσάλωναν το ηθικό και του έδιναν δύναμη να συνεχίζει.

Στα φανάρια είχε αρχίσει να πιάνει φιλίες με τους επαίτες και τους μικρούς καθαριστές τζαμιών. Οι διαδρομές που έκανε επεκτείνονταν μακριά από τα σύνορα της γειτονιάς του και οι κάτοικοι των φαναριών εκπλήσσονταν, βλέποντας έναν ντελιβερά να τους προσφέρει τον οβολό του. Τους κοίταζε όλους διερευνητικά, επιζητώντας να διακρίνει αν έκρυβαν πραγματική δυστυχία ή ήταν επαίτες κατ' επάγγελμα. Σε όσους έβλεπε απόγνωση, εκτός από τα χρήματα δεν παρέλειπε να καταθέσει και μερικές λέξεις συμπόνιας και κουράγιου. Παρότι παλιότερα είχε μια αποστροφή προς κάθε μορφής μιζέρια και δυστυχία, τους ένιωθε πια αρκετά κοντά του, γνωρίζοντας εξ ιδίων ότι οι περισσότεροι βρέθηκαν από ανάγκη στη δύσμοιρη αυτή θέση. Η έκπληξή τους ήταν η επιβράβευσή του για τις δύσκολες ώρες στον δρόμο. Εκείνος άλλωστε είχε να φροντίσει μονάχα τον εαυτό του και το μεροκάματό του ήταν υπεραρκετό.

Ένα απογευματάκι, λίγο πριν το σούρουπο, πετάχτηκε για διανομή σε μια περιοχή που επισκεπτόταν για πρώτη φορά. Ακολούθησε την κεντρική λεωφόρο που γνώριζε για να μη χαθεί και σταμάτησε στο κόκκινο φανάρι, με σκοπό να στρίψει αριστερά και ν' αναζητήσει την οδό της παραγγελίας. Ακριβώς κάτω απ' το φανάρι το βλέμμα του συναντήθηκε αστραπιαία με την επιβλητική μορφή ενός επαίτη. Ήταν μεσήλικας, καθηλωμένος σε αναπηρικό καροτσάκι με ατίθασα μακριά μολυβί μαλλιά και μούσια που έκρυβαν το λιπόσαρκο πρόσωπό του. Φορούσε ένα ξεθωριασμένο δερμάτινο μπουφάν και είχε μια κόκκινη καρό κουβέρτα να του κρύβει τα πόδια. Τα χαρακτηριστικά του ήταν σκληρά, όμως εκείνο που εξαρχής τον μάγεψε ήταν το παγωμένο, περήφανο καταπράσινο βλέμμα του. Στεκόταν αγέρωχος και αμίλητος κάτω απ' το φανάρι, χωρίς να πυροβολεί τους σταματημένους οδηγούς με παρακλητικά λόγια πόνου. Έμενε απαθής στα όσα συνέβαιναν γύρω του και βίωνε καρτερικά τις ώρες κάτω από τον τρίχρωμο ρυθμιστή της κυκλοφορίας. Όταν ο οδηγός του μπροστινού αυτοκινήτου τού πέταξε ένα κέρμα στην τραγιάσκα που είχε ριγμένη μπροστά του, εκείνος κούνησε ελαφρά το κεφάλι σε ένδειξη ευχαριστίας, δίχως να αλλοιώσει τη δεσποτική στάση του. Η εικόνα ήταν τόσο δυνατή για τον Τζόνι, που έμεινε να τον χαζεύει έως ότου ξεκίνησε μηχανικά με τον άναμμα του πράσινου φαναριού.

Σε όλη τη διαδρομή το μυαλό του έμεινε κολλημένο στην εικόνα του παράλυτου επαίτη, που έκρυβε ταυτόχρονα φωτιά και αδιαφορία, σκληράδα και πόνο, περιφρόνηση και δυστυχία. Μετάνιωσε που δεν έριξε και τον δικό του οβολό στην τραγιάσκα και υποσχέθηκε στον εαυτό του πως θα το έπραττε στην επιστροφή. Καθυστερώντας όμως να βρει το σπίτι, είχε πέσει η ψυχρή νύχτα κι ο ανάπηρος επαίτης είχε εγκαταλείψει τη θέση του. Παρασυρμένος απ' τη δύναμη της οπτασίας του, τον αποθήκευσε προσωρινά στη μνήμη και συνέχισε τους κύκλους του φαγητού, ελπίζοντας να τον συναντήσει ξανά τις

επόμενες μέρες.

Ξυπνώντας το πρωί σκοτεινιασμένος, αισθάνθηκε την ανάγκη να μιλήσει με τη Γιοβάννα. Χτύπησε την πόρτα της και βολεύτηκε στο φτωχικό της, απολαμβάνοντας σπιτικό τσάι μπροστά στην ξυλόσομπα.

«Τι γνώμη έχεις για τους επαίτες στους δρόμους, Γιοβάννα;». Ήθελε να μοιραστεί μαζί της τη σκέψη που τον έτρωγε.

«Όλοι ανεξαιρέτως οι επαίτες, κοιτώντας τους νοικοκυραίους να περνούν, εύχονται να ήταν σαν εκείνους. Μπορεί να είναι βολεμένοι στα έσοδα της ελεημοσύνης, έχοντας μάθει να χαϊδεύουν τις ευαίσθητες χορδές των περαστικών με το παράπονό τους, όμως θα προτιμούσαν χίλιες φορές να είναι στη θέση τους. Δοκίμασε να μείνεις δέκα ώρες κάτω από ένα φανάρι στον ήλιο ή στη βροχή και θα με θυμηθείς. Δυστυχώς τους έχουν καταντήσει τσιμπούρια στην πλάτη της κοινωνίας, που με ένα κέρμα αποφεύγει προσωρινά το τσίμπημα», κατέληξε συνοφρυωμένη. Η Γιοβάννα έβλεπε τα πράγματα μ' έναν μοναδικό ρεαλισμό που τον εξέπληττε. Ήταν καυστική και δίκαιη ταυτόχρονα και κάθε της λέξη ήταν φιλτραρισμένη από τη σοφία των πολλών της χρόνων, χωρίς να πέφτει στην παγίδα της γεροντικής μοιρολατρίας και του ισοπεδωτισμού. Η συζήτηση ξέφυγε και πάτησε αναστενάρικα τα κάρβουνα που έκαιγαν τα σωθικά του.

«Ειλικρινά, ποιον άνθρωπο θεωρείς εσύ επιτυχημένο;», ζύμωσε με λόγια τις ανησυχίες του.

«Όταν γεννιόμαστε, ο πελαργός μας αφήνει μωρά στο χαλάκι της εισόδου μιας πολυκατοικίας. Η Ταπεινότητα και η Αλαζονεία είναι γειτόνισσες, μόνο που δυστυχώς δεν ξέρουμε πού μένει η καθεμιά. Είναι δικιά μας αποκλειστικά η ευθύνη να εντοπίσουμε, μεγαλώνοντας, σε ποιον όροφο μένει η Ταπεινότητα για να την επισκεφτούμε και να μην πέσουμε στην παγίδα της άλλης. Όποιος χτυπήσει το σωστό κουδούνι είναι για μένα ο πλέον επιτυχημένος στη ζωή», ζωγράφισε παραστατικά τις λέξεις. Τον γοήτευε διαρκώς η μοναδική της ικανότητα να δημιουργεί παρομοιώσεις που έκρυβαν μέσα τους την Αλήθεια, όπως εκείνη τη βίωσε στα πολύτιμα χρόνια της ζωής της. Δεν την είχε ρωτήσει ποτέ τίποτα για το παρελθόν της, τη δουλειά της, την οικογένειά της. Την ένιωθε πιο κοντά απ' τον καθένα κι όμως δεν ήξερε τίποτε γι' αυτήν, ούτε είχε σκοπό να τη ρωτήσει ποτέ. Το μυστήριο που έκρυβαν τα διφορούμενα λόγια της τον γοήτευε και δεν ήθελε να χαλάσει τη μαγική εικόνα που είχε σχηματίσει για κείνη.

Παράλληλα με τις συζητήσεις που έκανε με τη Γιοβάννα, η μεγάλη του παρηγοριά ήταν τα βιβλία. Χανόταν τις νύχτες στον κόσμο των πυκνογραμμένων σελίδων, ανακαλύπτοντας μια άγνωστη γι' αυτόν πνευματικότητα κι ένα σύμπαν αξιών και ιδεών που τον έκαναν να ριγεί μέσα στην άγνοιά του. Κατά τη διάρκεια των αέναων περιπλανήσεών του στους δρόμους, είχε όλο τον χρόνο να επεξεργάζεται και να ενσωματώνει τις παράξενες τυπωμένες ιστορίες. Έμοιαζε σαν να έχει ξεκινήσει ένα ταξίδι στον υπόγειο κόσμο του παράδοξου, της σοφίας και της γνώσης. Ζούσε σε μια υποβαθμισμένη συνοικία με δικούς της κώδικες κοινωνικής ανοχής και συμπεριφοράς, έκανε μια δουλειά που τον έφερνε σε επαφή με κλειστά οικιακά στιγμιότυπα και επικοινωνούσε μοναχά με δυο ανθρώπους, μια γεροντοκόρη γριά κι έναν ολιγόχρονο πιτσιρίκο. Και παράλληλα μ' όλα αυτά, είχε την ευκαιρία να διαλογίζεται και να χάνεται στα ομιχλώδη λιβάδια της επικαιρότητας, της πληροφόρησης και της γραπτά αποτυπωμένης εμπειρίας.

Οι παραγγελίες στη δουλειά τον ταξίδευαν σε μέρη που πρώτη φορά επισκεπτόταν.

Γινόταν ένα με την κίνηση, ανταλλάσσοντας καθημερινά ματιές μ' εκατοντάδες ανθρώπους. Εξακολουθούσε με χαρά να μοιράζει τα φιλοδωρήματά του στους επαίτες, που πλέον τον αναγνώριζαν και τον υποδέχονταν καλόκαρδα στα φανάρια. Ένιωθε πως η μοίρα τον είχε ορίσει ως κοινωνικό διαμεσολαβητή που μετέφερε το έμπρακτο "ευχαριστώ" από τους πεινασμένους των σπιτιών στους πεινασμένους των δρόμων. Κι εκείνος είχε την τύχη να ακούει διπλές ευχαριστίες κι από τις δυο άκρες της αλυσίδας. Έμοιαζε πρωταγωνιστής σε μια φαρσοκωμωδία, που δεν είχε φανταστεί ποτέ πως θα ζήσει. Κι όμως την απολάμβανε χωρίς να υπολογίζει τα μελλούμενα.

Μια επόμενη μέρα ο δρόμος των παραγγελιών τον έβγαλε ξανά στην κεντρική λεωφόρο και θυμήθηκε τον ανάπηρο επαίτη με την περήφανη στάση. Καθώς πλησίαζε, εντόπισε τη μεγαλοπρεπή του οπτασία κάτω από το ίδιο φανάρι. Τα βλέμματά τους δεν συναντήθηκαν, μιας κι ο επαίτης είχε καρφωμένα τα μάτια ψηλά στον ουρανό, αδιαφορώντας για τα τεκταινόμενα στον δρόμο. Σταματώντας ακριβώς μπροστά του, έβαλε το χέρι στο τσαντάκι που κρεμόταν στη μέση του να του προσφέρει το φιλοδώρημά του. Ο μεσήλικας ανάπηρος αντιλήφθηκε την κίνησή του και κατέβασε αργά τα μάτια απ' τον ουρανό.

«Κράτα τα χρήματα για σένα, τα έχεις ανάγκη όσο κι εγώ, δεν μπορώ να τα δεχτώ», του ψιθύρισε με βραχνή φωνή κουνώντας το κεφάλι του πέρα - δώθε. Ο Τζόνι πάγωσε, αφού ήταν η πρώτη φορά που κάποιος επαίτης αρνιόταν το φιλοδώρημά του.

«Μα στα δίνω απ' την καρδιά μου, δεν θα μου λείψουν», ήταν το μόνο που κατάφερε να ψελλίσει.

«Ένα παλικάρι σαν εσένα που γυρίζει μες στους δρόμους ολημερίς μοιράζοντας πίτσες, δεν το κάνει από χόμπι. Αν μου δίνεις χρήματα γιατί με λυπάσαι, να ξέρεις πως δεν γουστάρω να με λυπούνται». Η έκφρασή του σκλήρυνε ενόσω πρόφερε τις τελευταίες λέξεις, κάνοντας τον Τζόνι να νιώσει αμήχανα.

«Δεν ήθελα να σε προσβάλω, συγχώρεσέ με, απλά να βοηθήσω ήθελα», απολογήθηκε.

«Κοίτα να βοηθήσεις τον εαυτό σου και να βρεις μια πιο σοβαρή δουλειά από το να μοιράζεις πίτσες. Κι άσε με μένα να με βοηθούν αυτοί που τους περισσεύουν». Οι κόρες των ματιών του γυάλιζαν υγρές και σκοτεινές, ενώ λευκός καπνός τσιγάρου ανάβλυζε απ' τα ρουθούνια του.

Ο Τζόνι απόρησε με τη απόρριψη των λόγων του. Δεν ήθελε να του εξηγήσει για ποιον λόγο είχε επιλέξει να γίνει ντελιβεράς, αφού σίγουρα δεν θα καταλάβαινε. Ανάβοντας το πράσινο φανάρι μάρσαρε, ρίχνοντάς του μια τελευταία ματιά. Το να είναι ένα θηρίο δύο μέτρα καθηλωμένο σε αναπηρικό καροτσάκι ήταν αδικία και απομακρυνόμενος δικαιολόγησε τη θλίψη του. Ούτε κι ο ίδιος ήθελε να παίρνει φιλοδώρημα από ανθρώπους που καταλάβαινε πως δεν τους περίσσευαν. Του είχε κάνει τέτοια θετική εντύπωση ο παράλυτος επαίτης, που αφού παρέδωσε την παραγγελία, κίνησε ξανά για το φανάρι να τον συναντήσει. Σταμάτησε ακριβώς μπροστά του και τον κοίταξε ανέκφραστος. Ο ανάπηρος τού ανταπέδωσε το βλέμμα με απορία.

«Πάλι εδώ εσύ;». Ο τόνος της φωνής του ήταν λιγότερο σκληρός από πριν. Τα μάτια του Τζόνι έσμιξαν σ' ένα χαμόγελο. Έχωσε το χέρι στην τσέπη κι έβγαλε τα τσιγάρα του.

«Δεν πιστεύω να μου αρνηθείς ένα τσιγάρο;», του είπε τείνοντάς του το πακέτο.

«Δεν καπνίζω απ' αυτά τα φλώρικα. Κάτσε να σε κεράσω εγώ απ' τα δικά μου», του αντέτεινε

μ’ ένα κουρασμένο μειδίαμα. Ο πάγος απ’ το βλέμμα του έλιωσε ψάχνοντας στην μπροστινή αριστερή τσέπη του δερμάτινου μπουφάν του. Στο δεξιό του μεσοδάχτυλο φορούσε δαχτυλίδι με μια τεράστια κόκκινη πέτρα, που άστραφτε στο φως. Έβγαλε ένα πακέτο άφιλτρα και του πρόσφερε. Ο Τζόνι πήρε το μικροσκοπικό τσιγάρο, το έβαλε στο στόμα και ανέβασε το μηχανάκι στο πεζοδρόμιο να μην ενοχλεί τα διερχόμενα αυτοκίνητα. Άναψε με τον δικό του αναπτήρα τα τσιγάρα και των δύο κι άρχισε αμέσως να βήχει με την πρώτη βαριά τζούρα.

«Φλώρικα τσιγάρα καπνίζεις, φλώρικο λαιμό έχεις, πώς ν’ αντέξεις τον αληθινό καπνό;», τον ειρωνεύτηκε γελαστά. Το τσιγάρο στο στόμα του κρεμόταν με ανόθευτο στυλ κι όλη του η παρουσία εξέπεμπε μια περίεργη, αυθεντική αύρα. Τράβηξε μια γερή ρουφηξιά και κοίταξε διερευνητικά τον νεαρό, πριν αρχίσει να μιλάει.

«Είσαι ο πρώτος ντελιβεράς που έβαλε το χέρι στην τσέπη για μένα. Συμπάθα με, αν σου μίλησα άσχημα πριν, αλλά δεν γουστάρω να στερούνται αυτοί που δεν έχουν για χάρη μου. Από δω μπροστά περνάνε χιλιάδες αυτοκίνητα κάθε μέρα κι οι περισσότεροι αδιαφορούν. Αλλά κι αυτά τα λίγα κέρματα που μαζεύω μου φτάνουν για να συντηρούμαι. Τι έξοδα να έχει ένας σακάτης σαν εμένα;». Ο σαρκασμός του τσάκιζε κόκκαλα. *«Εσύ είσαι μια χαρά λεβέντης, κοίτα την πάρτη σου κι άσε μας εμάς στη μαύρη μοίρα μας. Εσύ τώρα με βλέπεις λιωμένο σακάτη και με λυπάσαι, όμως δεν ξέρεις τι ήμουν πριν πέσω στον βούρκο»*, ψέλλισε και πυκνό σκοτάδι σκέπασε τη δωρική του μορφή.

«Δεν είμαι ντελιβεράς από ανάγκη, αλλά από επιλογή. Και να σου εξηγήσω όμως, δεν θα καταλάβεις». Τα λόγια βγήκαν αβίαστα από το στόμα του κι ήταν η πρώτη φορά στη νέα του εποχή που μιλούσε σε κάποιον άγνωστο για την ιστορία του. Σχεδόν αμέσως το μετάνιωσε, όμως συνέχισε ακάθεκτος. *«Κι εσύ δεν ξέρεις τι ήμουν πριν καταντήσω ντελιβεράς. Και προς Θεού, δεν σε λυπήθηκα ούτε στιγμή. Σκέφτηκες μήπως ότι ίσως ήθελα να σε βοηθήσω επειδή περνάω την ίδια φάση; Όπως εσένα σου σακατεύτηκαν τα πόδια, εμένα κάποιοι μου σακάτεψαν την ψυχή!»*. Οι φλέβες του νεαρού χτυπούσαν νευρικά όση ώρα ξερνούσε τα λόγια του.

«Σακάτες λοιπόν κι οι δυο, κόρακας κοράκου μάτι δεν βγάζει!», φώναξε γελώντας ο ανάπηρος κι έβγαλε από την εσωτερική του τσέπη ένα μεταλλικό φλασκί.

«Εβίβα των σακάτηδων λοιπόν!», έσκουξε κι άρχιζε να κατεβάζει μια γενναία ποσότητα αλκοόλ. Οι οδηγοί από τα γειτονικά αυτοκίνητα τούς κοιτούσαν με ύφος περίεργο και κοροϊδευτικό. Ο Τζόνι πήρε το φλασκί απ’ τα χέρια του και δοκίμασε το δυνατό μπέρμπον που περιείχε.

«Εγώ είμαι ο Τζο ο καθιστός σακάτης, εσένα πως σε λένε, όρθιε σακάτη;», τον ρώτησε εύθυμα.

«Τζόνι με λένε», απάντησε πνιγμένα και ύψωσε το μεταλλικό φλασκί στον αέρα για μια ακόμα μεγαλοπρεπή γουλιά.

«Άρχοντα Τζόνι, σ’ ευχαριστώ για τη συντροφιά σου, όμως ήρθε η ώρα να φύγεις, οι παραγγελίες θα σε περιμένουν στο μαγαζί. Να περνάς που και που, όταν σε βγάζει ο δρόμος από δω, να πίνουμε μια γουλιά και να κάνουμε ένα τσιγάρο. Φαίνεσαι ξηγημένη φάτσα!». Ένα χαμόγελο σκέπασε το μουσάτο του πρόσωπο και του έτεινε το χέρι σε μάγκικο χαιρετισμό. Ο Τζόνι τον έσφιξε με δύναμη που παρήγαγε ήχο και καβάλησε το μηχανάκι.

«Πρόσεχε στον δρόμο, ρε Τζονάρα, οι οδηγοί είναι θεοπάλαβοι. Αντιός αμίγκο!», του φώναξε υψώνοντας τη γροθιά του κι εκείνος του κόρναρε επαναληπτικά μέχρι που απομακρύνθηκε. Έφυγε σφαίρα για το μαγαζί, γιατί είχε αργήσει. Του άρεσε εξαρχής η μορφή του Τζο κι ήταν χαρούμενος που είχε την ευκαιρία να μοιραστεί μαζί του λίγες καπνισμένες στιγμές.

«Οι καλύτεροι άνθρωποι κρύβονται στις σχισμές της ζωής», συμπέρανε και συνέχισε τη νυχτερινή περιπλάνησή του στους δρόμους.

Το επόμενο απόγευμα φορτώθηκε ένα μπουκάλι μπέρμπον και δυο πακέτα τσιγάρα απ' αυτά που κάπνιζε ο Τζο και κατευθύνθηκε προς το φανάρι του. Εκείνος βλέποντάς τον από μακριά, ξύπνησε απ' τον λήθαργο και τον υποδέχτηκε με υψωμένη τη γροθιά.

«Σειρά μου να κεράσω σήμερα», του φώναξε πανηγυρικά ο Τζόνι.

«Ήρθε ο όρθιος σακάτης να επισκεφτεί τον καθιστό σακάτη στη φυλακή του φαναριού! Δεν σού 'πα βρε μπαγάσα ότι δεν γουστάρω να μου φέρνεις τίποτα; Ο σούπερ - Γκούφι δεν ξεμένει ποτέ από φιστίκια!». Η φωνή του δεν είχε τίποτα από την προηγούμενη σκληράδα, αντιθέτως έκρυβε χαρά και περιπαικτική διάθεση.

Ο Τζόνι πάρκαρε το μηχανάκι στην ίδια θέση και τον χαιρέτησε με τον ίδιο ηχηρό τρόπο. Αμέσως μετά άνοιξε το μπουκάλι και του το πρόσφερε.

«Αν προσπαθήσεις να μου πας κόντρα στο νερό της φωτιάς, μικρέ, θα κάνεις ομόκεντρους κύκλους με το μηχανάκι μετά. Είμαι γριά ρουφήχτρα εγώ!», αυτοσαρκάστηκε γελώντας ο επαίτης. Τράβηξε μια τεράστια γουλιά που άδειασε σχεδόν τον ένα τρίτο του μπουκαλιού κι άναψαν μαζί από ένα τσιγάρο. *«Δεν έχεις καμιά γκόμενα να πας κι έρχεσαι εδώ στη μέση του δρόμου να μπεκρουλιάσεις;»*, τον ειρωνεύτηκε με έκδηλη την άμεση επίδραση του αλκοόλ στη συμπεριφορά του.

«Κάτι παντρεμένες που τους πάω πίτσες μου λένε να μπω μέσα να με "κεράσουν", αλλά εγώ δεν τους κάθομαι, γιατί είμαι επιλεκτικός!», μπήκε αμέσως στο κόλπο ο νεαρός.

«Άχρηστε, ανίκανε ντελιβερά, σε παρακαλάνε οι γυναίκες κι εσύ τις φτύνεις;», τον μούντζωσε κι έπειτα με μια νευρική κίνηση σήκωσε την καρό κουβέρτα του και κοίταξε από κάτω. *«Τ' ακούς, Ρουμπιρόζα μου, πώς χάλασε η νέα γενιά; Ενώ εσένα γίγαντα, που κάποτε ήσουν βασιλιάς, δεν σε πλησιάζει πια καμιά. Όλες νομίζουν πως μαζί με τα πόδια αχρηστεύτηκες κι εσύ! Αχ, μου φαίνεται πως θα κάνω υπερωρίες στον δρόμο αυτή τη βδομάδα να σε πάω να γλεντήσεις κι εσύ, αλλιώς θα καταντήσω να σε φωνάζω Ναδίρ»*, αναστέναξε βαριά.

Η ενέργεια που έκρυβε ο Τζο ήταν μοναδική και οι δολοφονικές του ατάκες, σε συνδυασμό με τις θεατρικές του κινήσεις, ήταν χάρμα οφθαλμών. Κάπνισαν μαζί άλλο ένα τσιγάρο και ο Τζόνι ξεκίνησε πάλι τις διαδρομές των πεινασμένων.

Σχεδόν καθημερινά, όποτε βόλευε η διαδρομή, έκλεβε μερικά λεπτά να κάνει μια στάση στο φανάρι του Τζο. Μέρα με τη μέρα τον ανακάλυπτε όλο και περισσότερο και ενθουσιαζόταν από τη δύναμη που έκρυβε μέσα του. Μια δύναμη όμως που συγκατοικούσε με την απογοήτευση και την παραίτηση. Η κατάσταση της υγείας του τον είχε πικράνει κι όταν μίλαγε γι' αυτό – σχεδόν σε κάθε του φράση – υπερχείλιζε από σαρκασμό και κατάρες. Και μ' εκείνον, όπως και με τη Γιοβάννα τηρούσαν μια ιδιότυπη ομερτά αναφορικά με τη διαδρομή τους στον χρόνο. Κανείς δεν ρωτούσε κανέναν κι ας ήταν τα λόγια τους ξέχειλα από κρυμμένες αόριστες παρελθοντικές αναφορές. Ο Τζο διαρκώς

σιχτίριζε τις ώρες που περνούσε στον δρόμο και δεχόταν την ελεημοσύνη των περαστικών με τη μορφή κερμάτων ή βλεμμάτων.

«Σιχαίνομαι τον εαυτό μου ζητιάνο», επαναλάμβανε διαρκώς, *«γι' αυτό κοιτάζω στον ουρανό, για να μην τους βλέπω να με λυπούνται»*. Μόνο όταν άκουγε ένα κέρμα στην τραγιάσκα, έγνεφε το κεφάλι ως ένδειξη ευχαριστίας. Ο εγωισμός κι η περηφάνια του πληγώνονταν καθημερινά και μετρούσε διαρκώς τα χρήματα, έως ότου φτάσει στο ελάχιστο ποσό που χρειαζόταν. Αμέσως ξυπνούσε απ' τον λήθαργο και με όση δύναμη διέθετε στα μπράτσα του κατηύθυνε το αναπηρικό καροτσάκι μακριά απ' το φανάρι.

«Γιατί δεν τα παρατάς να βρεις μια αξιοπρεπή δουλειά;», τον ρώτησε μια μέρα ο Τζόνι.

«Αχ, Τζόνι, πώς φαίνεται ότι δεν έχει βγάλει ακόμα ρυτίδες στην ψυχή! Στον δρόμο τουλάχιστο βγάζω τα προς το ζην χωρίς να κοιτάζω τον οίκτο στα πρόσωπά τους, σε μια δουλειά δεν θα μπορώ να τ' αποφύγω. Άλλωστε, δεν ξέρω να κάνω τίποτα χρήσιμο», συμπλήρωσε μοιρολατρικά. Η πικρία με την απόγνωση ξιφομαχούσαν και τα μάτια του κοίταξαν στη γη για να κρύψουν το ξέσπασμα. Τότε ο Τζόνι κατάλαβε την ουσιώδη διαφορά του από τον Τζο. Και οι δυο ήταν σακάτες, όμως ο Τζο είχε παραιτηθεί, ενώ εκείνος είχε βρει τη δύναμη να επιβιώσει παλεύοντας.

«Γιατί δεν δοκιμάζεις να κάνεις μια νέα αρχή;», επέμεινε ο νεαρός ακόμα μια φορά τρυφερά. Επιθυμούσε να φέρει στο φως τις μύχιες αλήθειες του και για πρώτη φορά πέρασε την κόκκινη γραμμή της προσωπικής του ζωής. Ο Τζο, λες και κατάλαβε τη σκέψη του, τον κοίταξε σκληρά.

«Νομίζεις κι εσύ πως είμαι ένας άχρηστος παράλυτος που ζει σαν παράσιτο στον κόρφο της κοινωνίας; Ε, ναι λοιπόν, αυτό είμαι!», ρουθούνισε με οργή. *«Πίστεψα κάποτε σε μια ιδεολογία κι αυτή με ξέκανε, αχρηστεύοντάς μου τα πόδια. Από τότε η κοινωνία με θεωρεί μίασμα και με φτύνει καθημερινά μες στα μούτρα. Δοκίμασα πολλές φορές να σταθώ στα πόδια μου κι ας μην είχα πόδια. Όμως για όλους ήμουν, είμαι και θα είμαι ένας γέρος πεταμένος σακάτης. Σφίγγω κι εγώ τα δόντια, κάθομαι στο χαλί τους σαν το κουτσό κουτάβι και περιμένω να μου πετάξουν ένα ξεροκόμματο. Μόλις το πάρω, τρέχω να κρυφτώ, να μην τους βλέπω. Κάθε φορά που ακούω τον ήχο των κερμάτων στην τραγιάσκα μου, νιώθω σαν κουράδα που τραβάνε πάνω της το καζανάκι. Τους σιχαίνομαι όλους! Δεν έχω στον ήλιο μοίρα, ούτε καν στο φεγγάρι. Στη ζωή μου δεν υπάρχει τίποτα πια για να ελπίζω»*, ψιθύρισε δακρυσμένος κι έσκυψε από ντροπή. Ο Τζόνι, παρασυρμένος από την εικόνα, άρχισε κι εκείνος να κλαίει. Του έπιασε τα χέρια θέλοντας να τον ηρεμήσει κι εκείνος τον κοίταξε με τα θολά του μάτια.

«Μη με λυπάσαι Τζόνι! Και μόνο που είσαι εδώ δίπλα μου είναι το πιο σημαντικό δώρο που μπορείς να μου κάνεις. Φύγε όμως τώρα, άσε με μονάχο να ξεσπάσω κι έλα αύριο το απόγευμα πριν τη δουλειά να με συναντήσεις εδώ. Θα σου αποδείξω πως δεν είμαι όσο άχρηστος νομίζεις και πως δεν χρειάζεται να με λυπάσαι», έφτυσε τις λέξεις ανάκατες με λυγμούς.

Ο Τζόνι περιεργάστηκε προσεκτικά το μαυρισμένο πρόσωπό του. Τα μακριά του γκρίζα μαλλιά και τα αρμονικά του χαρακτηριστικά θύμιζαν άγγελο. Ταλαιπωρημένο άγγελο όμως, που στενάζει από αδικία. Απομακρύνθηκε σιωπηλά, γεμάτος περιέργεια για τις αποκαλύψεις του Τζο που θα του επεφύλασσε η επόμενη μέρα. Η μικρή συζήτηση που είχε με τη Γιοβάννα και το βιβλίο που βυθίστηκε για να ξεχαστεί δεν κατάφεραν να

βγάλουν από το μυαλό του τη μορφή του καθιστού βουρκωμένου γίγαντα. Τα δάκρυά του ήταν ακριβώς ίδια με τα δικά του, τις στιγμές που βίωνε τη μοναχική του απόρριψη. Συνειδητοποίησε ότι ο κόσμος ήταν γεμάτος από ανθρώπους με την ίδια μοίρα κι αποφάσισε να στρέψει την προσοχή του σ' αυτούς. Λίγο πριν σβήσει, θυμήθηκε τα λόγια της Γιοβάννας σχετικά με το ποτάμι της ζωής και βεβαιώθηκε πως είχε περάσει για τα καλά στην απέναντι όχθη.

Το ερχόμενο απόγευμα, πριν τη δουλειά, κατευθύνθηκε προς το φανάρι, όπου τον περίμενε ο Τζο. Η υψωμένη του γροθιά είχε γίνει το σήμα κατατεθέν της θερμής υποδοχής του.

«Ακολούθα με!», του φώναξε πριν προλάβει να σταματήσει το μηχανάκι. Άρχισε επιδέξια τους ελιγμούς με το καροτσάκι ανάμεσα στα μποτιλιαρισμένα αυτοκίνητα και προχώρησε με πάθος στην κεντρική λεωφόρο. Τα χέρια του έδιναν δυνατές σπρωξιές στις ρόδες και ανέπτυσσε αναλογικά μεγάλη ταχύτητα. Στρίβοντας επιδέξια ανάμεσα από τα στενά, έφτασε μπροστά από μια παιδική χαρά. Ακολούθησε τη ράμπα που οδηγούσε στο εσωτερικό και κατευθύνθηκε κάτω από μια άδεια μπασκέτα. Έβγαλε κάτω από την καρό κουβέρτα μια κρυμμένη μπάλα του μπάσκετ και την ύψωσε στον αέρα κραυγάζοντας.

«Έλα να σε κάνει μάγκα ο σακάτης». Ο Τζόνι έμεινε εμβρόντητος κοιτάζοντάς τον να χαϊδεύει την μπάλα, μ' ένα βλέμμα που πέταγε φλόγες. *«Κωλώνεις, όρθιε;»*, του πέταξε σαρκαστικά ο Τζο κι άρχισε τους επιδέξιους χειρισμούς με την μπάλα.

Τα παιδάκια από τις διπλανές κούνιες είχαν αρχίσει να μαζεύονται γύρω από την μπασκέτα, επευφημώντας τον Τζο. Ο Τζόνι μπήκε διστακτικά στο γήπεδο δοκιμάζοντας να του κλέψει την μπάλα. Το έκανε περισσότερο για να μην τον απογοητεύσει κι ας πίστευε πως ένας "καθιστός" δεν μπορούσε στην πραγματικότητα να κερδίσει έναν "όρθιο". Μπαίνοντας όμως σιγά - σιγά στον ρυθμό του παιχνιδιού, διαπίστωσε πως ο Τζο κατείχε πλήρως τα μυστικά της μπάλας, παρά τη σωματική αδυναμία του. Ακόμα κι όταν θέλησε να τον παίξει στα ίσια, δυσκολεύτηκε ν' ακολουθήσει τους ελιγμούς του.

«Πήγαινε σ' έναν μάστορα να σου βάλει καρούλια στα πόδια, μήπως και μπορέσεις να με φτάσεις», τον αποπήρε σκωπτικά ο μουσκεμένος Τζο, που δεν είχε σταματήσει να τον ειρωνεύεται. Τα παιδιά χειροκροτούσαν κάθε καλάθι του και ο Τζόνι παρασυρόταν διαρκώς στη δίνη της ορμής του. Μετά από αρκετή ώρα, καταϊδρωμένος και αποκαμωμένος, σήκωσε τα χέρια ψηλά σαν να παραδίδεται.

«Φτάνει, δεν αντέχω άλλο, με νίκησες!», παραδέχτηκε λαχανιασμένος. Ο Τζο έβγαλε ένα τσαλακωμένο μαντήλι απ' την τσέπη να σκουπίσει τη μουσκεμένη φαλάκρα του. Έπειτα έκανε περιχαρής τον γύρο του θριάμβου, με τα πιτσιρίκια να τον ακολουθούν.

«Πήγαινε τώρα, τρυπιοκέφαλε, να ταΐσεις κανέναν πεινασμένο κι έλα το βράδυ με τον κηδεμόνα σου να σου δείξω την υπόλοιπη αλήθεια. Κι επειδή δεν έχεις κηδεμόνα, θα σε συνοδεύσω εγώ. Γράψε μια διεύθυνση κι έλα να με βρεις», του είπε αποχαιρετώντας τον με ύφος νικητή ο Τζο. Ο νεαρός απομακρύνθηκε έκπληκτος και ζαλισμένος απ' την παιδική χαρά, με μια διεύθυνση γραμμένη στο πακέτο με τα τσιγάρα του. Πίσω του ο Τζο, γεμάτος πείσμα και έξαψη, δίδασκε τεχνικές μπάσκετ στα ενθουσιασμένα πιτσιρίκια.

Η βάρδια στους δρόμους πέρασε ήρεμα με το μυαλό κολλημένο στην αποκάλυψη των

ικανοτήτων του Τζο. Δεν μπορούσε να φανταστεί την ενέργεια που έκρυβε ο ανάπηρος επαίτης των φαναριών και την αγάπη με την οποία τον αγκάλιαζαν τα παιδιά. Πιο πολύ όμως απ' όλα αντηχούσε στ' αυτιά του η τελευταία ατάκα που του πέταξε λίγο πριν χωρίσουν *"…έλα το βράδυ να σου δείξω την υπόλοιπη αλήθεια"*. Οι αλήθειες που ανακάλυπτε τον τελευταίο καιρό ήταν απανωτές. Κάτι μέσα του έλεγε πως η βραδινή αποκάλυψη θα τον έφερνε μπροστά σε μια νέα εμπειρία. Ένιωθε τις μυστήριες ρυτίδες στο μέτωπο του Τζο να αποπνέουν μια ιδιαίτερη ζεστασιά.

Τελειώνοντας το ωράριό του χωρίς ιδιαίτερα συμβάντα, κατευθύνθηκε μαρσάροντας προς τη διεύθυνση του πακέτου. Ένα μίγμα περιέργειας και αγωνίας τον κυρίευσε στρίβοντας σε μια άθλια γειτονιά, χειρότερη ακόμα κι απ' τη δική του, γεμάτη παλιά εγκαταλειμμένα χαμόσπιτα. Μια τσιμεντένια μίζερη τριώροφη οικοδομή αντιστοιχούσε στη διεύθυνση του Τζο. Φτάνοντας στην κεντρική είσοδο, προσπάθησε με το φως του αναπτήρα να διαβάσει τα ονόματα στο θυροτηλέφωνο. Θυμήθηκε πως δεν ήξερε το επίθετο του Τζο και λίγο πριν χτυπήσει αμήχανα ένα τυχαίο κουδούνι, άκουσε πίσω του μια τραχιά φωνή.

«Δεν θα βρεις εκεί τ' όνομά μου, δεν χρειάστηκε να με ψάξει ποτέ κανείς». Γυρίζοντας στο πλάι, αντίκρισε την κουρασμένη γνώριμή του μορφή στο πεζοδρόμιο. *«Σε περίμενα»*, τον καλωσόρισε και του έγνεψε να τον ακολουθήσει. Τον οδήγησε στην πίσω αυλή της πολυκατοικίας και σταμάτησε σε μια πρόχειρη αυτοσχέδια κατηφορική ράμπα. Πιάστηκε προσεκτικά από ένα στήριγμα στον τοίχο κι άρχισε με δυσκολία να κατεβαίνει στο υπόγειο.

Ο διάδρομος μύριζε έντονα μούχλα και κλεισούρα και τα κουνούπια έκαναν διαδήλωση γύρω απ' τη σκουριασμένη κίτρινη λάμπα. Κατέβηκαν αργά ένα επίπεδο κάτω απ' τη γη κι έφτασαν μπροστά από μια μισάνοιχτη πόρτα. Μπαίνοντας στον χώρο ο Τζόνι έμεινε με ανοιχτό στόμα, όταν αντίκρισε μια στενή χαμηλοτάβανη αποθήκη χωρίς παράθυρα, την οποία ο Τζο είχε μετατρέψει σε σπίτι. Ο αέρας ανέδιδε μπόχα από κάτουρο και βενζίνη και λευκός καπνός αιωρούνταν πηχτός. Στη μια άκρη του δωματίου δέσποζε μια αστραφτερή τσόπερ μοτοσικλέτα, που ερχόταν σε ευθεία αντίθεση με το υπόλοιπο σκηνικό. Όλοι οι τοίχοι ήταν καλυμμένοι από φωτογραφίες με μηχανές και άγριους τύπους με μακριά μαλλιά και μαύρα δερμάτινα. Κύκλωσε με τα μάτια το βουβό δωμάτιο, μένοντας άναυδος μπροστά στο θέαμα που δεν περίμενε να αντικρίσει. Το υπόγειο ήταν απελπιστικά μικρό και χώραγε μόνο τη μοτοσικλέτα κι ένα κρεβάτι, ενώ σε μια γωνιά υπήρχε μια σκουριασμένη βρύση και μια βρώμικη λεκάνη τουαλέτας. Γύρισε μουδιασμένα και κοίταξε τον καθιστό οικοδεσπότη.

«Καλωσόρισες στο βασίλειό μου, Τζόνι. Κάθισε στο κρεβάτι, μιας και δεν υπάρχει ούτε καρέκλα να σε βολέψω». Το ύφος του έκρυβε μια σκιά αμηχανίας. *«Ξέρω τι σκέφτεσαι»*, συνέχισε, *«αναρωτιέσαι πώς μπορεί να ζει άνθρωπος σε πέντε βαλτωμένα τετραγωνικά»*. Ο Τζόνι χαμήλωσε από ντροπή το κεφάλι, καθώς ο επαίτης είχε μόλις διαβάσει τη σκέψη του. *«Δεν χρειάζομαι τίποτα παραπάνω, άρχοντα. Ένα κρεβάτι μόνο να ξεκουράζω το σακάτικο κορμί μου, ένα γκαζάκι να φτιάχνω μια μπουκιά φαΐ και μια λεκάνη για τις κούφιες ώρες της δυσκοίλιας ανάγνωσης»*, εξήγησε δείχνοντας τα λιγοστά του υπάρχοντα.

Γυρνώντας το βλέμμα ο Τζόνι, αντίκρισε μια στοίβα ταλαιπωρημένα βιβλία ακριβώς δίπλα στη λεκάνη. Τα πάντα μες στο στενάχωρο υπόγειο ανέδιδαν μιζέρια και εγκατάλειψη, εκτός από την καλογυαλισμένη μοτοσικλέτα που ξεχώριζε απ' το υπόλοιπο σύμπαν. Καρφώνοντας τα μάτια πάνω της, διαπίστωσε πως ο Τζο δεν είχε αναφέρει λέξη γι' αυτήν, παρότι δέσποζε στο μικρό δωμάτιο.

«Αχ, συγχώρεσέ με, ξέχασα να σου συστήσω τη Ζήνα, την γκόμενά μου», ψιθύρισε μελιστάλακτα. Ο Τζόνι γούρλωσε με το άκουσμα του τελευταίου χαρακτηρισμού. Ο οικοδεσπότης γέλασε πονηρά κάτω απ' τα μουστάκια του και συνέχισε. *«Ζήνα, μωρό μου, ρίξε μια γκαζιά να υποδεχτείς τον φίλο μου τον Τζόνι. Και φτιάξε κανά καφεδάκι να το κεράσουμε το παλικάρι, πρώτη φορά έρχεται στ' αρχοντικό μας»*. Έλαμπε όσο της μιλούσε, σαν να απευθυνόταν σε πρόσωπο εν ζωή. Έπειτα γύρισε σκυφτά προς τον Τζόνι κι άρχισε να του μουρμουράει χαμηλόφωνα. *«Είναι άχρηστη η πατσαβούρα, όπως όλες οι όμορφες γυναίκες. Δεν μαγειρεύει, δεν πλένει, δεν καθαρίζει, κοιτάζει μόνο τα λούσα της. Αλλά κάνει, η ρουφιάνα η ντερμπεντέρισσα, καλό κρεβάτι και γι' αυτό ανέχομαι όλες τις αδυναμίες της. Κάθε βράδυ σκαρφαλώνω πάνω της και χαϊδεύω τις καμπύλες της. Αν δεν ήμουν καψούρης, θα σ' άφηνα να τη χουφτώσεις κι εσύ λίγο, για του λόγου το αληθές. Μην το τολμήσεις όμως ποτέ, γιατί θα ζηλέψω και θά 'χουμε κακά ξεμπερδέματα»*, τον απείλησε κουνώντας τον ροζιασμένο δείκτη του χεριού του.

Τα λόγια του έπεσαν σαν δυνατή σφαλιάρα στ' αυτιά του Τζόνι και ανέτρεψαν την όλη εικόνα του μίζερου υπογείου. Το βλέμμα του κινήθηκε στις κολλημένες στους τοίχους φωτογραφίες και σηκώθηκε απ' το κρεβάτι να τις περιεργαστεί καλύτερα. Αναγνώρισε με δυσκολία τη φιγούρα του Τζο σε νεαρότερη ηλικία καβάλα στην τσόπερ μοτοσικλέτα του δωματίου, συντροφιά με άλλους άγριους μαυροφορεμένους μηχανόβιους. Μαζί τους διέκρινε σε διάφορες πόζες και αρκετές αιθέριες υπάρξεις ξανθιάς, κατά κανόνα, κόμης. Οι φωτογραφίες ήταν τραβηγμένες σε διάφορα μέρη του κόσμου με φόντο διάσημα μνημεία, τον πύργο του Άιφελ, το Μπιγκ Μπεν, το άγαλμα της Ελευθερίας, τον πύργο της Πίζας, το Σινικό Τείχος.

«Έφαγες τον κόσμο ολάκερο με τη μοτοσικλέτα, ε;», επιχείρησε να φέρει την κουβέντα ο Τζόνι σ' εκείνο που τον γοήτευσε από την αρχή.

«Μόνο όταν έχεις καταβροχθίσει τον κόσμο νέος, μπορείς να αντέξεις αυτό το υπόγειο στα γεράματα. Τώρα τρώω μόνο θλίψη για βραδινό. Έχω τις φωτογραφίες αυτές κολλημένες στους τοίχους για να μου θυμίζουν τα νιάτα μου, τότε που είχα πόδια και ψυχή», βόγκηξε ο Τζο. Τα δάκρυά του είχαν αρχίσει ήδη να στάζουν, παρά τον κόπο που κατέβαλε να τα εμποδίσει.

«Μίλησέ μου για κείνη την εποχή», τον προέτρεψε τρυφερά ο Τζόνι. Αυτός άναψε αργά ένα τσιγάρο, έβγαλε το μεταλλικό φλασκί από την εσωτερική τσέπη και τον κοίταξε κατάματα.

«Δώσε κλώτσο στην ανέμη, να χορέψει το χαρέμι!», αναστέναξε ζαρώνοντας τα φρύδια. Ρουφώντας μια γερή γουλιά, άρχισε με δυσκολία να φτύνει καυτές λέξεις για το παρελθόν του, καθώς φαινόταν πως είχε καιρό να μιλήσει σε κάποιον. Ανοίγοντας διάπλατα την ψυχή του ξεδίπλωσε την ιστορία για τα νεανικά χρόνια της ξενοιασιάς και της περιπλάνησης. Στα ακίνητα μάτια του προβλήθηκαν καρέ - καρέ ασπρόμαυρες εικόνες.

Ήταν μοναχογιός μιας πλούσιας οικογένειας που μεγάλωσε βασιλικά με τον μεγαλογιατρό πατέρα του και την αριστοκράτισσα κοσμική μητέρα του. Στα δεκαοκτώ του

τον έστειλαν στο καλύτερο Πανεπιστήμιο της Αμερικής να σπουδάσει Ιατρική, με σκοπό να κληρονομήσει την ιδιωτική κλινική της οικογένειας. Εκεί, μετά από χρόνια πολυέξοδης ασωτίας, παράτησε τα πάντα, ασπάστηκε την ιδεολογία της μοτοσικλέτας κι άρχισε να γυρίζει ανέμελος τον κόσμο πάνω σε μια τσόπερ. Οι γυναίκες τον παρακαλούσαν να τις πάρει μαζί του στα ταξίδια, προσφέροντάς του απλόχερα τα κάλλη και τους χυμούς τους. Έφτιαξε τη δικιά του συμμορία μαυροφορεμένων αγγέλων και μαζί γνώριζαν ομοϊδεάτες απ' ολόκληρο τον πλανήτη στις συνάξεις που έκαναν για να μοιραστούν τις ξεχωριστές εμπειρίες τους. Οι γονείς του, μαθαίνοντας πως είχε παρατήσει τις σπουδές του, ταξίδεψαν εσπευσμένα να τον βρουν και να τον συνετίσουν. Μετά από ατελείωτους καυγάδες, ο πατέρας του τον αποκλήρωσε και επήλθε οριστική ρήξη στις σχέσεις τους, παρά τα κλάματα της μητέρας του. Εκείνος, ξαλαφρωμένος από την πίεση των συντηρητικών γονιών του, παρασύρθηκε ακόμα περισσότερο στην έκσταση της ελευθερίας του και στην αέναη περιπλάνηση. Όλη του η ζωή ήταν μια ατελείωτη βόλτα κόντρα στον άνεμο, με το μακρύ μαλλί ν' ανεμίζει και το χέρι της συνεπιβάτισσας να γραπώνει με πάθος τις τρίχες του στέρνου στο ύψος της καρδιάς. Τα χρόνια αθροίστηκαν ανέμελα, βυθισμένα στην ιδεολογία της τσόπερ και στην ανιδιοτελή συντροφικότητα με τους πολυπληθείς καβαλάρηδες.

Ώσπου ένα μαύρο καταραμένο πρωινό τσακίστηκε μεθυσμένος με τη μοτοσικλέτα πάνω σ' έναν βράχο στην έρημο της Νεβάδα. Η ξανθιά έφηβη συνεπιβάτης του έμεινε στον τόπο κι εκείνος μεταφέρθηκε σχεδόν ετοιμοθάνατος στο χειρουργείο. Οι σύντροφοί του απ' ολόκληρο τον κόσμο έκαναν εράνους για τις απανωτές εγχειρήσεις που υποβλήθηκε στα καλύτερα νοσοκομεία. Τελικά έμεινε παράλυτος, καθηλωμένος σε καροτσάκι, συνεχίζοντας τις εγχειρήσεις για την αποκατάστασή του. Όταν οι γιατροί τού ανακοίνωσαν τελεσίδικα πως δεν πρόκειται να περπατήσει ξανά και πως δεν πρόκειται ποτέ πια να καβαλήσει μηχανή, έκανε αποτυχημένη απόπειρα αυτοκτονίας. Οι φίλοι του τον έκλεισαν σ' ένα κέντρο αναπήρων, αφού δεν είχε τη δύναμη να αυτοσυντηρηθεί. Οι μέρες του εκεί κλωθογύριζαν βασανιστικά χωρίς τους παλιούς του συντρόφους, που χάνονταν ένας - ένας είτε στον βωμό της ασφάλτου, είτε στο καμίνι της αστικής λήθης.

Απελπισμένος από την οδυνηρή του πραγματικότητα θέλησε να γυρίσει πίσω στην πατρίδα, ώστε να συναντήσει ξανά τους γονείς του, που είχαν χάσει κάθε ίχνος του. Φτάνοντας μπροστά από το πολυτελές πατρικό του σπίτι, ξέσπασε σε δάκρυα και αποφάσισε να μην εμφανιστεί μπροστά τους για να μην τους γίνει βάρος, αλλά κυρίως για να μην δικαιώσει τον πατέρα του. Προτίμησε να μείνει πιστός στην ιδεολογία του και να ζήσει ελεύθερος, όπως έκανε πάντα. Μόνο που αυτή τη φορά, υπό τις νέες συνθήκες, θα έπρεπε να ζήσει και μόνος. Δοκίμασε να ενταχθεί ξανά στην κοινωνία της πόλης που μεγάλωσε αναζητώντας δουλειά, όμως η απόρριψη και ο οίκτος τον αγκάλιαζε πνιγηρά σε ό,τι κι αν δοκίμασε. Η μόνη του λύση ήταν να μετακομίσει σ' ένα φτηνό υπόγειο και να ζήσει ως επαίτης των φαναριών. Ως παρηγοριά είχε τις αναμνήσεις του και την αγαπημένη του μοτοσικλέτα, που με το υστέρημά του επισκεύασε και φρόντιζε καθημερινά να τη διατηρεί αστραφτερή, όπως τον παλιό ονειρεμένο καιρό.

«Τα μόνα που μου έχουν μείνει τώρα για συντροφιά είναι το μπέρμπον, τα άφιλτρα, η γκόμενα και τα βιβλία. Βράσε όρυζα Πεκίνου, δηλαδή…», ήταν ο βραχνός επίλογος της προσωπικής του ιστορίας. Το τσιγάρο του είχε φτάσει, ξεχασμένο, να του σιγοκαίει τα δάχτυλα.

Ο Τζόνι παρακολούθησε μαγεμένος τη διήγηση, παρασυρμένος από τη δύναμη των λόγων του. Μες στο μεδούλι του κουρασμένου επαίτη φώλιαζε η οργή για τον κατήφορό του προς την άβυσσο. Παραδόξως του είχε ανοίξει την καρδιά του, παρότι γνωρίζονταν ελάχιστα. Ένιωθε καθ' όλη τη διάρκεια της εξιστόρησης κάτι κοινό να τους συνδέει και ανατρίχιαζε όσο τα λόγια του περιέγραφαν τη βουτιά από την ευτυχία στο τίποτα, από την ηδονή στην οδύνη. Ακριβώς τα ίδια συναισθήματα είχαν συνοδεύσει και τον ίδιο στη δικιά του τη βουτιά. Ένιωσε συνοδοιπόρος στο ίδιο καταστροφικό μονοπάτι. Ο Τζο κατέβασε μια γουλιά απ' το φλασκί του και συνέχισε στον ίδιο πεισμωμένο τόνο.

«Αν με γνώριζες μερικά χρόνια πριν καβάλα στην τσοπεριά μου, θα ζήλευες τον κόσμο μου. Τώρα πια όμως κατάντησα σαν ένα σάπιο σκουληκοφαγωμένο κουφάρι. Η καταραμένη η μοίρα μ' έριξε σε τούτο το βρωμερό υπόγειο, αλλά εγώ δεν πρόκειται ποτέ ν' απαρνηθώ την ιδεολογία μου. Θα έχω πάντα συντροφιά τη Ζήνα μου, θα ταξιδεύω διαρκώς μέσα απ' τις φωτογραφίες και δεν θ' αποχωριστώ ποτέ το μούσι, τα μαλλιά μου κι αυτό το πολυταξιδεμένο πέτσινο τζάκετ. Κι αν κάποτε έπαιρνα βραβεία στους διαγωνισμούς ομορφιάς μοτοσικλετών, τώρα κερδίζω κάτι άχρηστους σαν εσένα στο μπάσκετ και με χειροκροτούν τα πιτσιρίκια. Τι άλλο να κάνει ένας σακάτης στη σημερινή κοινωνία; Στη ζωή υπάρχουν τυχεροί και άτυχοι. Κι εμείς, δυστυχώς, είμαστε απ' τους δεύτερους». Ένα πικρό υπομειδίαμα σκέπασε το οστεώδες πρόσωπό του.

Ο Τζόνι κράτησε με σεβασμό το τρεμάμενο χέρι του και τον κοίταξε ίσια στα ερεβώδη φαιοπράσινα μάτια του.

«Όχι, φίλε μου Τζο, στη ζωή υπάρχουν άνθρωποι που έχουν αποφασίσει να νιώθουν τυχεροί κι άλλοι που έχουν αποφασίσει να νιώθουν άτυχοι. Θυμάσαι πώς με αποκάλεσες, όταν γνωριστήκαμε; Όρθιο σακάτη! Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο μέσα έπεσες!». Μια σκληράδα είχε σκεπάσει και τη δικιά του μορφή.

«Για πες μου, πώς σου φέρθηκε εσένα η μοίρα; Μια χαρά παλίκαρος φαίνεσαι, μορφωμένος, έξυπνος, με δυο πόδια, πώς ξέπεσες ντελιβεράς;». Ο μεσήλικας, κουρασμένος από την περιπλάνησή του στις μνήμες, κάθισε αναπαυτικότερα στο κρεβάτι για ν' ακούσει.

«Δεν ξέπεσα, φίλε μου Τζο, το επέλεξα! Όση ώρα περιέγραφες τη δικιά σου διαδρομή, κατάλαβα πως η μοίρα μάς επεφύλαξε το ίδιο βασανιστικό ταξίδι. Έμεινα ξαφνικά ορφανός, άνεργος, φτωχός και χήρος! Είμαι ένας όρθιος σακάτης με σκοτωμένα όνειρα και ιδανικά, όπως εσύ, με μια σημαντική διαφορά όμως από σένα. Δεν παραιτήθηκα και παλεύω να ξαναφτιάξω τη ζωή μου. Αναζητώ από κάπου να πιαστώ, να κάνω μια νέα αρχή. Δεν κάθομαι, όπως εσύ, να κλαίω τα αδικοχαμένα μου χρόνια!», ψέλλισε παθιασμένα. Τα λόγια του γέμισαν με οργή τον Τζο.

«Και τι θες να κάνω, ρε Τζόνι; Όπου κι αν ζήτησα δουλειά, με πέταξαν έξω κλοτσηδόν σαν κοκκαλιάρικο λιμασμένο σκυλί. Ακόμα κι οι γείτονες απαξιούν να μου μιλήσουν. Είμαι ένας παρείσακτος όπου κι αν πάω, ό,τι κι αν κάνω. Με θεωρούν έναν βρωμερό και τρισάθλιο σακάτη, που σκορπά το χνώτο του αλκοόλ και το βλέμμα του δηλητήριο. Αυτοί που ζέχνουν μπόχα μικροαστίλας μού πετάνε κέρματα στο φανάρι να ξορκίσουν το φάντασμα, φτύνοντας στον κόρφο τους να μην καταντήσουν ποτέ σαν εμένα». Οι λέξεις έβγαιναν σαν πυρακτωμένες σφαίρες.

«Εσύ πρέπει να ξορκίσεις το παρελθόν σου, Τζο και να βρεις ένα νόημα στην ύπαρξή σου. Δεν ωφελεί ν' αργοπεθαίνεις εδώ μέσα, χαζεύοντας ηδονικά τη γυαλάδα μιας μοτοσικλέτας που δεν μπορείς να καβαλήσεις!». Οι κόρες των ματιών του νεαρού είχαν ανάψει σαν πυρσοί στο

σκοτάδι.

«Δεν έχω τη δύναμη, Τζόνι, να κάνω τίποτα πια, έχω βαρύνει απ' το ψυχικό λίπος», φώναξε ξεσπώντας σε γοερό κλάμα.

Ο Τζόνι άνοιξε την αγκαλιά του και έκρυψε μέσα το γέρικο κεφάλι του. Έκλαιγε σαν μικρό παιδί, βγάζοντας τη συσσωρευμένη πίκρα ετών.

«Θα σε βοηθήσω εγώ να βρεις τη δύναμη», του υποσχέθηκε με πίστη ο νεαρός, αισθανόμενος για πρώτη φορά τόσο κοντά με κάποιον άνθρωπο. Επιβεβαίωσε για ακόμα μια φορά έμπρακτα πως είχε περάσει οριστικά στην απέναντι όχθη, εκεί όπου οι αλήθειες κυβερνούν τις καρδιές.

Αποκαμωμένος από την ένταση ο Τζο, έσβησε τα βλέφαρα κι αποκοιμήθηκε. Τα μάτια του ήταν πρησμένα απ' το κλάμα, μα το πρόσωπο ήταν γαλήνιο, χωρίς τη μόνιμη σκληράδα του. Ο νεαρός τού έβγαλε τα ρούχα, αποκαλύπτοντας μια παλιομοδίτικη βαμβακερή κιτρινισμένη φανέλα και μια ασορτί γεροντίστικη σκελέα ως τους αστραγάλους. Τον σκέπασε ήσυχα, του τακτοποίησε τις άγριες μπούκλες, έσβησε το φως κι έκλεισε πίσω του την πόρτα του υπογείου.

Η νύχτα έξω χασμουριόταν συννεφιασμένη και υγρή και στην επιστροφή του με το μηχανάκι τον έλουσε η ψύχρα. Κοιμήθηκε σχεδόν αμέσως με φορτωμένο κεφάλι, τακτοποιώντας στη μνήμη του τη φωτεινή μηχανοκίνητη περιπλάνηση του Τζο. Χαμογέλασε συνειδητοποιώντας πως, μετά τον μικρό Γιαννάκη και τη γριά Γιοβάννα, είχε αποκτήσει κι άλλον έναν αληθινό φίλο, εξίσου αλλοπρόσαλλο με κείνους. Μια ανθρώπινη ζεστασιά τον τύλιξε και χάθηκε στα δαιδαλώδη παλάτια του Μορφέα. Κάθε βράδυ ο ύπνος του ήταν καλύτερος από το προηγούμενο βράδυ. Είχε πια αρχίσει να ανακτά τη χαμένη ηρεμία του, είχε ανακαλύψει καρδιακούς φίλους, το μόνο που του απέμενε ήταν να βυθιστεί σ' ένα όραμα που θα οδηγούσε τη ζωή του. Ένα προαίσθημα τού ψιθύριζε πως δεν θ' αργούσε να το συναντήσει σε κάποια από τις επόμενες στροφές της παράδοξης νέας ζωής του…

.:: IV ::.

Το ΕΠΟΜΕΝΟ ΠΡΩΙΝΟ ΜΙΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΑ ΦΩΤΕΙΝΗ ΛΙΑΚΑΔΑ τρύπωσε απ' το παράθυρο κι έλουσε το ζαρωμένο του πρόσωπο. Φτερούγισε η ψυχή του ανοίγοντας τα μάτια και σηκώθηκε νωχελικά για την ιεροτελεστία του ξυπνήματος. Είχε από παιδί πρόβλημα στο πρωινό ξύπνημα και στη μετάβαση απ' το όνειρο στην πραγματικότητα. Στην προηγούμενη καριερίστικη ζωή του σιχαινόταν τα πρωινά ραντεβού της απότομης εγρήγορσης. Στη νέα του ζωή όμως, είχε καταφέρει να μετατρέψει την οδυνηρή διαδικασία στην ομορφότερη στιγμή της ημέρας του. Το κέντρο βάρους του εικοσιτετραώρου του ήταν τοποθετημένο κάπου στο απόγευμα και, ως εκ τούτου, ολόκληρο το πρωί ήταν αποκλειστικά αφιερωμένο σ' εκείνον.

Φόρεσε πρόχειρα μια φόρμα, έβαλε μουσική κι άρχισε να ετοιμάζει καφέ. Οι κινήσεις του ήταν νωχελικές και μερακλίδικες, αφού δεν ήταν υποχρεωμένες να υπακούν στον κανόνα της βιασύνης. Γέμισε με τον ελληνικό καφέ την τεράστια κούπα του και πετάχτηκε στο περίπτερο για εφημερίδα, έως ότου σπάσει η καυτή του κρούστα. Το πρώτο τσιγάρο συνόδευσε την ανάγνωση των πρωτοσέλιδων τίτλων. Στρογγυλοκάθισε στην κουνιστή πολυθρόνα του παππού και άρχισε να ρουφάει αχόρταγα τις μικροσκοπικές λέξεις.

Ξεφυλλίζοντας την εφημερίδα, το μάτι του έπεσε ξαφνικά πάνω σε μια ολοσέλιδη διαφημιστική καταχώριση της οδοντόκρεμάς του. Θόλωσε, ο νους του σκοτείνιασε κι έχασε τον ειρμό των σκέψεών του. Σοκαρισμένος πέταξε την εφημερίδα στο πάτωμα και βγήκε στην αυλή. Η έκφρασή του είχε σκληρύνει και δυο βουβά δάκρυα τρεμόπαιζαν. Είχαν αναδυθεί στην επιφάνεια του μυαλού του όλες οι έγνοιες του πρόσφατου παρελθόντος του. Η γεύση της ήττας τον κατέλαβε, καθώς το τσιγάρο του έσβηνε ανάμεσα στα παγωμένα του δάχτυλα.

«Τότε είχα τουλάχιστον ένα στόχο, ένα όραμα. Τώρα ποτίζω γαρδένιες στο πουθενά», ψέλλισε πικρά και κοίταξε κατάματα τον ήλιο. Η ισορροπία που είχε βρει στη νέα του εποχή ήταν επικίνδυνα ασταθής. Του έλειπε ο στόχος, ο προορισμός. Απολάμβανε τις μοναχικές του ώρες, την ηρεμία του και την αναζήτηση της άλλης όψης, αλλά κάτι του έλειπε. Ήταν πρωί κι εκείνος ήταν νέος. Το να συλλέγει ηλιαχτίδες ήταν μεν ευεργετικό για την πληγωμένη του ψυχή, δεν ήταν όμως αρκετό.

«Καλημέρα, Τζόνι», διέκοψε τους συλλογισμούς του η ζεστή γνώριμη φωνή της Γιοβάννας.

«Η μέρα είναι όντως καλή, Γιοβάννα μου, δεν αρκεί όμως για να είμαστε κι εμείς καλά». Η ασυναίσθητη πικρία της σκέψης του σκέπασε τη φωνή του. Εκείνη χαμογέλασε καλοσυνάτα.

«Ποια σκιά σού σκεπάζει τον ήλιο να τη διώξω;», τον κανάκεψε.

«Δεν είναι μύγα να τη διώξεις, καλή μου Γιοβάννα, είναι πόνος βαθύς», της απάντησε με σβησμένη φωνή. Το κεφάλι του ήταν γεμάτο σκοτεινούς ήχους.

«Να φέρω λίγο γλυκό να τον μελώσεις; Πίνω ευχαρίστως ένα καφεδάκι στη λιακάδα! Απ' τα χεράκια σου, βέβαια», τον προέτρεψε. Η συντροφιά της θα του ήταν πολύτιμη για να ξορκίσει τη σκιά. Κατευθύνθηκαν στις κουζίνες τους κι έδωσαν ένα σιωπηλό ραντεβού σε μερικά λεπτά. Επιστρέφοντας, κράταγε ο καθένας κι από έναν δίσκο.

«Ξέρεις τι δουλειά έκανα πριν, Γιοβάννα; Ήμουν υψηλόβαθμο στέλεχος σε πολυεθνική, με ευθύνη την προώθηση της οδοντόκρεμας με τις μεγαλύτερες πωλήσεις στη χώρα», της αποκάλυψε μελαγχολικά δείχνοντάς της την καταχώριση στην εφημερίδα. Πρώτη φορά τής μιλούσε για την προηγούμενη ζωή του. *«Η δουλειά μου ήταν να βρίσκω τρόπους να αγοράζει ο κόσμος την οδοντόκρεμά μας. Είχα στη διάθεσή μου όλα τα Μέσα Ενημέρωσης και τεράστια κονδύλια, με σκοπό να επηρεάσω την κίνηση του χεριού στο σούπερ μάρκετ. Και τώρα έχω καταντήσει να κλαίω τη μοίρα μου κάτω απ' τον ήλιο»*, κάγχασε μελοδραματικά κι έγλειψε τα στεγνά του χείλη. Η Γιοβάννα τον κοίταξε με κατανόηση ακούγοντάς τον να ξεσπά. *«Έδωσα την ψυχή μου εκεί μέσα και τι κέρδισα; Με πέταξαν στον γκρεμό σαν κουτσό άλογο, μ' εγκατέλειψαν όλοι, ακόμα κι οι γυναίκες που κάποτε με παρακαλούσαν»*. Έβαλε το κεφάλι ανάμεσα στα γόνατα και έμεινε σιωπηλός ν' ανασκαλεύει τις χορταριασμένες μνήμες του. Εκείνη βάλθηκε να του χαϊδεύει στοργικά τα μακριά μαλλιά και τα χείλη της άρχισαν, για μια ακόμα φορά, να φτύνουν μεστωμένα ροδοπέταλα.

«Ο παππούς μου, ένας απλός λαϊκός άνθρωπος της επαρχίας, τσαγκάρης στο επάγγελμα, είχε μια συνήθεια κάθε πρωί. Άνοιγε την τοπική εφημερίδα πριν αρχίσει τη δουλειά κι αναζητούσε βιαστικά τη σελίδα με τις κηδείες και τα μνημόσυνα. Κουνούσε το κεφάλι του λυπημένα όσο διάβαζε τα ονόματα αυτών που χάθηκαν κι έπειτα έκανε τον σταυρό του σηκώνοντας το βλέμμα ψηλά στον ουρανό κι έλεγε: "Δόξα τω Θεώ, είμαι ζωντανός και σήμερα!". Έπειτα, ριχνόταν με πάθος στο χειρωνακτικό μεροκάματο για να θρέψει τη φαμίλια, χωρίς να βαρυγκωμά για τις άσχημες συνθήκες».

Το κεφάλι του Τζόνι σηκώθηκε αυτόματα με το άκουσμα της ιστορίας. Η παράξενη γριά γειτόνισσά του είχε έναν μοναδικό τρόπο να απογυμνώνει τη ζωή από τον μαύρο ζοφερό της μανδύα. Την παρατήρησε μαγεμένος να φυσάει το καϊμάκι να κρυώσει, τραβώντας μια ηχηρή ρουφηξιά και να συνεχίζει την εξιστόρηση.

«Δεν έχει σημασία τι έγινε τότε, Τζόνι μου, τώρα είσαι εδώ μακριά απ' όλα αυτά. Οι οδοντόκρεμες θα συνεχίσουν να πουλιούνται κι οι γυναικείες αγκαλιές θα είναι πάντα ανοιχτές στους επιτυχημένους. Όμως κι ο ήλιος θα συνεχίσει να προβάλλει φωτεινός, τα χείλη θ' ανοίγουν διάπλατα σε λαμπερά χαμόγελα κι οι ψυχές θα ζεσταίνονται. Σημασία έχει τι κάνεις εσύ, αγόρι μου, στη ζωή σου κι όχι τι προσπαθούν να σου επιβάλλουν οι άλλοι. Υπάρχει κάτι που κανείς δεν μπορεί να σου στερήσει, τα όνειρα! Μην απαρνηθείς όμως ποτέ το παρελθόν σου, Τζόνι μου. Ό,τι έχεις ζήσει ως τώρα είναι η δικιά σου πνευματική περιουσία», κατέληξε σηκώνοντας τα φρύδια.

«Μου λείπει Εκείνη, Γιοβάννα μου! Αν είχα Εκείνη δεν θα μ' ένοιαζε τίποτ' άλλο! Το γέλιο της και μόνο αρκούσε για να αστράψει ο ήλιος και να ζεσταθεί η ψυχή μου! Ήμουνα πρίγκιπας, με φίλησε η Ιωάννα κι έγινα βάτραχος στον βούρκο. Μου έκλεψε την καρδιά και δεν μου τη δίνει πίσω!». Ο πόνος του άρχισε να ξεσπάει με κραυγές.

«Εκείνη επέλεξε να μην είναι εδώ μαζί σου κι οφείλεις να το σεβαστείς. Το ρήμα "αγαπάω" δεν παίρνει προστακτική!». Η απότομη κυνικότητά της τον έκανε να βουρκώσει. *«Απ' τα χείλη μου θ' ακούς μόνο αλήθειες, όσο σκληρές κι αν είναι»*, του ψιθύρισε και το βλέμμα της έγινε μαύρο. Έμεινε να την κοιτάζει εμβρόντητος κι αποσυντονισμένος. Τον τάισε με το κουταλάκι γλυκό περγαμόντο και του χαμογέλασε.

«Ο Έρωτας φύτεψε στην καρδιά σου τον σπόρο της, χωρίς να σε ρωτήσει. Κάθε καρδιά έχει χώρο μοναχά για έναν σπόρο. Χωρίς την αγάπη της όμως, ο σπόρος δεν θα βλαστήσει ποτέ. Θα σου προσφέρει σκέτο πόνο και δεν θ' αφήσει ποτέ θέση να φυτρώσει άλλος σπόρος. Αλλά πού ξέρεις; Μπορεί ο Έρωτας να φύτεψε και στη δικιά της την καρδιά τον δικό σου σπόρο. Ο χρόνος θα το δείξει…», συμπέρανε ανασηκώνοντας τα φρύδια.

«Αυτό αποκλείεται, Γιοβάννα μου, αν είχε συμβεί, θα είχε φυτρώσει ήδη. Οι συνθήκες δυστυχώς δεν του επέτρεψαν να φυτρώσει».

«Οι συνθήκες μπορεί να το επιτρέψουν στο μέλλον, Τζόνι μου. Μη χάνεις την πίστη σου!».

«Οι συνθήκες μ' έφεραν εδώ, Γιοβάννα μου, χωρίς σκοπό κι ελπίδα, χωρίς όραμα», συμπλήρωσε απελπισμένα προσφέροντας το χέρι του να αγκαλιαστεί απ' τα δικά της.

«Το όραμα της ζωής, Τζόνι μου, δεν αποφασίζεται ένα πρωινό υπό το πρίσμα της λογικής. Γεννιέται μόνο του στα βάθη της ψυχής και ωριμάζοντας, μας κατακλύζει με πάθος. Μπορεί για σένα να μην ήρθε ακόμα η ώρα. Μη χάνεις την πίστη σου, γιε μου…». Τα μάτια της είχαν γίνει υγρά. Αφέθηκε σιωπηλός στην ηχώ των λόγων της. Η ευεργετική της παρουσία συνέχισε να στάζει βάλσαμο στις πληγές του.

«Μεγαλώνοντας, η κοινωνία μάς ωθεί να μπούμε στο μονοπάτι της πεπατημένης. Είναι πλατύ κι εύκολο, γιατί χιλιάδες το περπάτησαν πριν από μας. Η διαδρομή είναι ευχάριστη, έχοντας συντροφιά τους συνοδοιπόρους μας και οι κίνδυνοι είν' ελάχιστοι, μιας κι η μάζα πάντα παρέχει ασφάλεια. Μετρημένοι στα δάχτυλα είν' εκείνοι που δεν συμβιβάζονται με την ασφάλεια του μονοπατιού και βαριούνται εύκολα με τις πληκτικές αναζητήσεις του πλήθους. Μια εσωτερική δύναμη τούς ωθεί να φύγουν απ' το μονοπάτι και να χωθούν στη ζούγκλα, για να χαράξουν τη δικιά τους προσωπική πορεία. Η διαδρομή είναι δύσβατη κι επικίνδυνη κι είναι δυστυχώς μόνοι, ανασφαλείς και φοβισμένοι. Είναι αναγκασμένοι ν' ανοίξουν νέο δρόμο, αφού κανείς δεν τόλμησε ποτέ πριν ν' ακολουθήσει την ίδια διαδρομή. Τα θηρία παραμονεύουν την εύκολη και απροστάτευτη λεία και ορμούν λυσσασμένα. Οι μάχες είναι οδυνηρές και πληγώνουν το όραμα, αναγκάζοντας τους περισσότερους να επιστρέψουν μετανιωμένοι στη σιγουριά του μονοπατιού της πεπατημένης. Ελάχιστοι είναι εκείνοι που καταφέρνουν να αντιμετωπίσουν τις δυσκολίες και να ξεθάψουν τον κρυμμένο θησαυρό. Όταν οι πολλοί βρουν το νέο μονοπάτι ανοιχτό, το ακολουθούν ως νέα πεπατημένη και θαυμάζουν τον θησαυρό κι εκείνον που είχε το θάρρος να τον ανακαλύψει. Ψάξε τον δικό σου θησαυρό, Τζόνι μου, έχεις ήδη ξεφύγει απ' την πεπατημένη που βάδιζες ως τώρα», τον προέτρεψε εμπνευσμένα.

«Νιώθω να κάνω κύκλους γύρω απ' τον εαυτό μου, νιώθω να βαδίζω στα κουτουρού», ψέλλισε ο νεαρός με παράπονο.

«Δεν είμαι καθόλου σίγουρη αν η ευθεία είναι προτιμότερη διαδρομή στη ζωή από την τεθλασμένη. Η ευθεία σού χαρίζει την καθαρότητα του στόχου. Η τεθλασμένη σού προσφέρει εμπειρίες, γνώση, σοφία και δυνατότητα κατασταλαγμένης επιλογής. Σου έχω αναπτύξει ποτέ τη δικιά μου "θεωρία της μέλισσας";», τον ρώτησε με θέρμη.

«Εσύ θα με στείλεις αδιάβαστο! Δεν ήξερα ότι βγάζεις και θεωρίες!», της απάντησε με έκπληξη. Του χαμογέλασε, γέμισε με αέρα τα πνευμόνια της και ξεκίνησε το παραμύθι.

«Γεννιέται, που λες, η μικρή μας μελισσούλα στην κυψέλη κι αρχίζει ν' αναρωτιέται για τον κόσμο γύρω της. Μικρή καθώς είναι, δεν μπορεί ακόμα ν' ανοίξει τα φτερά της και παρακολουθεί με δέος τις μεγαλύτερες μέλισσες - τις εργάτριες - να μπαινοβγαίνουν στην κυψέλη, περιγράφοντας τις εμπειρίες τους από τον έξω κόσμο του λιβαδιού. Εντυπωσιασμένη από τα λόγια τους, τρώει λαίμαργα το μέλι της για να μεγαλώσει και να μπορέσει κι εκείνη να ταξιδέψει στη μαγεία της φύσης. Ακούει διαρκώς τις μέλισσες να μιλάνε για το νέκταρ των λουλουδιών και της γίνεται έμμονη ιδέα να γευτεί το υπέροχο υγρό της ζωής.

Φτάνοντας η μεγάλη ώρα της ενηλικίωσης, οδηγείται στην έξοδο της κυψέλης για το παρθενικό της ταξίδι. Θαμπώνεται από την ομορφιά του λιβαδιού κι αρχίζει να πετάει με δυσκολία. Ακριβώς κάτω απ' την κυψέλη εντοπίζει ένα θυμάρι, που της θυμίζει την περιγραφή των λουλουδιών από τις εργάτριες. Ορμάει λοιπόν και βυθίζει την προβοσκίδα της στην καρδιά ενός άνθους. Η γλύκα που την πλημμυρίζει επιβεβαιώνει τις περιγραφές των μεγαλύτερων μελισσών και επιστρέφει τρισευτυχισμένη στην κυψέλη. Συνεχίζει κάθε πρωί την ίδια σύντομη διαδρομή, απόλυτα πεπεισμένη πως ζει στον δικό της προσωπικό παράδεισο. Εάν πέθαινε εκείνη τη στιγμή, θα έφευγε με τη βεβαιότητα πως εκπλήρωσε στο ακέραιο τις προσδοκίες ολόκληρης της ζωής της.

Ένα πρωινό, όμως, την παρασέρνει ο άνεμος και την οδηγεί μακρύτερα απ' την κυψέλη. Εκεί έκπληκτη ανακαλύπτει πως υπάρχουν δεκάδες άλλα λουλούδια, πολύ πιο όμορφα απ' το θυμάρι και πετάει με ορμή να δοκιμάσει τη γεύση τους. Βουτώντας στο πρώτο, διαπιστώνει πως η γλύκα του είναι ανώτερη απ' το νέκταρ που είχε ως τότε δοκιμάσει και μεθυσμένη ρίχνεται σε όσα περισσότερα λουλούδια μπορεί. Με τη δύση του ήλιου επιστρέφει στην κυψέλη ζαλισμένη και βουτηγμένη στη σύγχυση. Ένα τυχαίο γεγονός, το φύσημα του ανέμου, την είχε οδηγήσει σ' έναν άλλο κρυμμένο κόσμο με πολλαπλάσιες επιλογές. Ολόκληρο το αξιακό σύστημα που είχε χρόνια χτίσει μέσα της γκρεμίζεται και αντιλαμβάνεται πως ζούσε στην πλάνη της άγνοιας.

Το επόμενο πρωινό κάνει μια ακόμα μεγαλύτερη βόλτα στο λιβάδι, ανακαλύπτοντας πως υπάρχει ένα ολάκερο γευστικό σύμπαν, που ούτε καν μπορούσε να διανοηθεί. Έχει την ευχέρεια στο εξής να δοκιμάσει ακόμα περισσότερα λουλούδια, ώστε να καταλήξει στο γευστικότερο. Σαφώς και υπάρχει η πιθανότητα μετά από όλες τις δοκιμές να κρίνει ότι το θυμάρι, η πρώτη της αναγκαστική επιλογή, είναι εκείνο που της αρέσει περισσότερο. Σκέψου όμως πόσο μικρή είναι εκείνη η πιθανότητα, με δεδομένο πως στο λιβάδι υπάρχουν χιλιάδες λουλούδια. Αλλά και στο θυμάρι να καταλήξει πάλι, θα ξέρει μέσα της πως είναι ώριμη επιλογή και όχι αποτέλεσμα τύχης και άγνοιας. Μια μικρή μέλισσα είσαι κι εσύ, γλυκέ μου Τζόνι, που άφησες πίσω σου το θυμάρι και δοκιμάζεις τα άνθη του λιβαδιού», του ψιθύρισε κι έγνεψε χαριτωμένα το κεφάλι.

Την κοίταξε με θαυμασμό και ευγνωμοσύνη. Μεσολάβησε ένα βουβό κενό πριν ανοίξει ξανά τα χείλη του.

«Σ' ευχαριστώ που είσαι δίπλα μου», ψέλλισε με δέος.

«Δεν χρειάζεται να μ' ευχαριστείς, αγόρι μου. Ίσως μια μέρα καταλάβεις πως εσύ μου προσέφερες πολύ περισσότερα με τη δική σου παρουσία κοντά μου. Άλλωστε, μην ξεχνάς πως η προσωπική ολοκλήρωση είναι ένας τεράστιος τοίχος, που για να χτιστεί, πρέπει να κουβαλήσεις ένα - ένα τα τούβλα στην πλάτη σου». Τα λόγια της συνοδεύτηκαν από ένα στοργικό χάδι στο

μάγουλό του. *«Πάω, γιατί πέρασε η ώρα κι έχω να μαγειρέψω. Θέλω να σου κάνω το τραπέζι, έχεις κανονίσει κάτι για το μεσημέρι;»*, τον ρώτησε στοργικά.

«Δεν έχω κανονίσει τίποτα για κανένα απ' τα επόμενα οχτακόσια μεσημέρια», αποδέχτηκε την πρότασή της με αυτοσαρκασμό. Η μαυροφορεμένη γριά σηκώθηκε με αργές κινήσεις, μάζεψε τον δίσκο της και τον φίλησε στο μέτωπο. Η ενέργειά της τον συντάραξε ολόκληρο. Είχε ανάγκη το φιλί της μητέρας του και του Έρωτά του. Κι όμως δεν είχε τίποτα απ' τα δύο, παρά μόνο το φιλί της Γιοβάννας, που ήταν κάτι πέρα και πάνω απ' όλα. Ήταν πια πνευματική του μητέρα, μέντορας κι εξομολόγος. Οι ιαματικές λέξεις της στριφογύριζαν ακόμα στον νου του, ανακατωμένες με τις μυρωδιές των λουλουδιών του κήπου.

Κοίταξε τον ήλιο ψηλά στον ουρανό κι η καρδιά του ανέμισε σαν χαρταετός. Είχε φτάσει πια μεσημέρι κι έπρεπε να πάει στο πάρκο της πλατείας να συναντήσει τον μικρό Γιαννάκη. Του το είχε υποσχεθεί άλλωστε και δεν ήθελε να του στερήσει τη χαρά της συντροφιάς και το καθιερωμένο κέρασμα. Βαδίζοντας με τα πόδια ως την πλατεία συνάντησε περισσότερο κόσμο, παρασυρμένο από την απρόσμενη λιακάδα. Οι φίλοι του Γιαννάκη είχαν αρχίσει ήδη να μαζεύονται μετά το σχολείο για την καθιερωμένη μεσημεριανή μπάλα. Αναζήτησε τη γνώριμη χαρωπή φατσούλα, αλλά δεν την εντόπισε πουθενά. Κάθισε να απολαύσει το καφεδάκι του στο παγκάκι κι άρχισε να επεξεργάζεται τα σοφά λόγια της γειτόνισσάς του. Περνώντας η ώρα, ανησύχησε και ρώτησε έναν πιτσιρίκο για την εξαφάνιση του μικρού του φίλου.

«Δεν ξέρω πού είναι ο Γιαννάκης, κύριε, τον χάσαμε. Δεν ήρθε και στο σχολείο σήμερα». Η λαχανιασμένη από το τρέξιμο φωνή του μικρού τον πάγωσε. Η μη εμφάνισή του στην πλατεία και η απουσία από το σχολείο ήταν συνδυασμός αυτονόητα κακών συμπερασμάτων. Έστρωσε αμήχανα με το χέρι τα μακριά του μαλλιά και υποψιάστηκε ασθένεια του μικρού. Έσπευσε αγχωμένος προς τον περιπτερά, τον μόνιμο έγκυρο πληροφοριοδότη του. Έμαθε την ακριβή διεύθυνση κατοικίας της οικογένειας του μικρού κι έφυγε τρεχάτος προς την κατεύθυνση που του υπέδειξε.

Η συνοικία πίσω απ' την πλατεία ήταν υποβαθμισμένη και τα γκρίζα τσιμεντένια μορφώματα έπαιρναν χρώμα μόνο απ' τις απλωμένες μπουγάδες στις βεράντες. Τα μεστωμένα πρόσωπα των νοικοκυρών τον εξέταζαν διερευνητικά και καχύποπτα, καθώς προσπαθούσε, ρωτώντας, να εντοπίσει το σπίτι του μικρού. Τα επανειλημμένα νευρικά χτυπήματα στην ξύλινη πόρτα δεν έφεραν απάντηση. Μια γριά γειτόνισσα βγήκε στο μπαλκόνι της γεμάτη περιέργεια.

«Τον Σάββα τον οικοδόμο ψάχνεις; Δεν θα τον βρεις εδώ σήμερα, άδικα χτυπάς το κουδούνι. Έπεσε χθες απ' τη σκαλωσιά στην οικοδομή που δούλευε και τον έχουν στο νοσοκομείο. Έσπασε τη σπονδυλική του στήλη, τη βγάζει - δεν τη βγάζει καθαρή. Μεγάλο κακό τους βρήκε, βοήθησέ τους, Παναγία μου», αποκρίθηκε λυπημένη και σταυροκοπήθηκε. Η βασανισμένη όψη της γριάς έδειχνε γυναίκα συνηθισμένη στις κακουχίες και στα βάσανα, σε αντίθεση με τον Τζόνι, που συσπάστηκε ολόκληρος σε μορφασμό οδύνης. Ένας παγωμένος καταρράχτης είχε μόλις χυθεί στην πλάτη του. Ρώτησε ξεψυχισμένα το επίθετό του και το νοσοκομείο όπου νοσηλευόταν κι έσπευσε, βλαστημώντας μέσα απ' τα δόντια του, προς αναζήτηση κάποιου ταξί.

Καθ’ όλη τη διάρκεια της διαδρομής ένιωθε σαν να κατευθύνεται στο κέντρο μιας τεράστιας ρουφήχτρας. Με κομμένη την ανάσα από την αγωνία, ζήτησε πληροφορίες στην είσοδο του νοσοκομείου κι έφυγε τρεχάτος για τα χειρουργεία. Πάγωσε, βλέποντας στον προθάλαμο την πιο σκοτεινιασμένη μορφή που είχε αντικρίσει ποτέ. Η Ιουλία, η νεαρή μητέρα του Γιαννάκη, που έως χθες αντίκριζε ανέμελη στην πλατεία, είχε γεράσει πολλές δεκαετίες μέσα σε μια μέρα. Το βλέμμα της κολυμπούσε στον πόνο.

«Πώς είναι ο άνδρας σου;», τη ρώτησε ξεψυχισμένα. Καμία σύσπαση δεν τάραξε το συννεφιασμένο της πρόσωπο.

«Η μοίρα δεν θέλει την ευτυχία μας, μόνο ο Θεός μπορεί πια να μας βοηθήσει. Τώρα τον έχουν στο χειρουργείο για εγχείρηση, αλλά οι γιατροί μάς είπαν πως είναι δύσκολα τα πράγματα», του απάντησε σβησμένα χωρίς να τον κοιτάξει. Τα λόγια της τον τύλιξαν μ’ ένα σάβανο φόβου.

«Ο Γιαννάκης πού είναι;», τη ρώτησε με αγωνία.

«Εδώ είναι κι αυτός, ο καημένος, πετάχτηκε με τη γιαγιά του μέχρι το κυλικείο να φάει κάτι. Είναι νηστικός και άυπνος από χθες. Δεν ήθελε να φύγει ούτε λεπτό μακριά απ’ τον πατέρα του». Τα δάκρυά της άρχισαν να κυλούν ξανά. *«Τι αμαρτίες έχω κάνει, Θεέ μου και με τυραννάς έτσι;»*, μονολόγησε χωρίς ψυχή υψώνοντας το μέτωπο λυπημένα στον ουρανό. Κάθισε εξαντλημένη σ’ ένα σκαμπό αναμένοντας τα νέα από το χειρουργείο κι εκείνος έμεινε να παλεύει μ’ έναν σκληρό κόμπο στον λαιμό. Η ατμόσφαιρα μύριζε Θάνατο κι είχε την ατυχία εκείνον τον μελαμψό κύριο να τον γνωρίζει προσωπικά. Ακούμπησε μουδιασμένος την πλάτη στον τοίχο και σκαρφάλωσε το βλέμμα του στο ταβάνι.

Από την άκρη του διαδρόμου ακούστηκαν αργά βήματα να πλησιάζουν. Γυρίζοντας, είδε μια μαυροφορεμένη γριά να σέρνει τα πόδια της κρατώντας σφιχτά απ’ το χέρι τον μικρό Γιαννάκη. Το μουτράκι του ήταν παραμορφωμένο από την αϋπνία και την πρωτόγνωρη για την ηλικία του στενοχώρια. Μόλις αναγνώρισε τον απρόσμενο επισκέπτη, λύθηκε από τον σφιχτό κόμπο της γιαγιάς του και έτρεξε με όλη τη δύναμη των ποδιών του να τον αγκαλιάσει. Ιδρώτας είχε ξεχειλίσει τον λαιμό του και το κλάμα του ήταν πνιχτό.

«Τζόνι, ο μπαμπάς μου είναι μέσα και παλεύει με τον Χάρο. Αλλά θα τον νικήσει, θα δεις!», κραύγασε με πείσμα.

Ο εναγκαλισμός τους καταχωνιάστηκε στη θυρίδα με τα τιμαλφή της μνήμης του. Ένα μικρό απροστάτευτο πλασματάκι είχε γραπωθεί πάνω του, αδυνατώντας να συλλάβει σε τέτοια μικρή ηλικία τη λεπτή σκοτεινή γραμμή που χωρίζει τη ζωή από τον θάνατο. Ένιωσε ιερό χρέος να τον παρηγορήσει και να του δώσει δύναμη με λόγια αδελφικά. Δεν πρόλαβε όμως, γιατί τους διέκοψε ο ήχος της πόρτας του χειρουργείου. Η οπτασία ενός μεσήλικα γιατρού πρόβαλε και στάθηκε βαριά απέναντί τους. Έδειχνε υπερβολικά καταπονημένος, φορούσε ακόμα την πράσινη ποδιά κι απ’ το αριστερό του αυτί κρεμόταν η χειρουργική μάσκα. Κοίταξε τη γυναίκα με συμπόνια.

«Κάναμε ό,τι ήταν ανθρωπίνως δυνατό για να τον σώσουμε, δυστυχώς όμως δεν τα καταφέραμε να τον κρατήσουμε εν ζωή. Δεχθείτε τα ειλικρινή μου συλλυπητήρια». Ήταν έτοιμος να καταρρεύσει από την υπερπροσπάθεια και η βραχνή του φωνή έσβηνε καθώς έβγαινε απ’ το στόμα του. Έσφιξε παρηγορητικά το χέρι της χαμηλώνοντας το κεφάλι. *«Ο Θεός να σας δώσει δύναμη ν’ αντέξετε την απουσία του»*, της ψιθύρισε με σεβασμό και γύρισε αργά προς το

χειρουργείο.

Η νεαρή γυναίκα δεν άντεξε την είδηση κι έτρεξε σαν αφηνιασμένη προς το εσωτερικό του χειρουργείου που βρισκόταν η σορός του άνδρα της. Οι νοσοκόμες δοκίμασαν να την εμποδίσουν, αλλά η δύναμη του πόνου την έσπρωχνε ως το κρεβάτι για τον πρώτο αποχαιρετιστήριο ασπασμό.

«Σάββα μου, αντρούλη μου, πού φεύγεις και μ' αφήνεις μοναχή;», ξέσπασε σε κραυγές και το κορμί της σείστηκε. Η γριά μητέρα της προσπαθούσε με λυγμούς να την παρηγορήσει. Ο Τζόνι πάγωσε με τη σκηνή, ξαναζώντας σε ριμέικ τη στιγμή που κι εκείνος έμαθε τηλεφωνικά τον χαμό των δικών του. Σήκωσε στην αγκαλιά του τον Γιαννάκη και τον τράβηξε μακριά προς την έξοδο, να μη βλέπει. Ο μικρός είχε μείνει βουβός με απόκοσμα μάτια να κοιτάζει χωρίς να καταλαβαίνει. Η ζωή είχε αποφασίσει για κείνον πως στο εξής όλα θα ήταν αλλιώτικα. Βγήκαν έξω στη λιακάδα και κάθισαν σ' ένα παγκάκι.

«Πρέπει να δείξεις δυνατός, Γιαννάκη, εσύ είσαι ο άντρας του σπιτιού τώρα. Και οι άντρες δεν κλαίνε, σφίγγουν τα δόντια και παλεύουν», τον προέτρεψε καταπίνοντας τον λυγμό. Ο μικρός υπακούοντας έσφιξε τα δόντια, προσπαθώντας να συγκρατήσει χωρίς επιτυχία τα δάκρυά του.

«Δεν νίκησε ο μπαμπάς μου τον Χάρο; Μα αφού είχε δυνατά μπράτσα από την οικοδομή!», ψέλλισε απορημένος.

«Ο Χάρος, Γιαννάκη μου, είναι μπαμπέσης, δεν είναι άντρας! Δεν ξέρει να παλεύει στα ίσα, χτυπάει πάντα πισώπλατα. Εμένα μου πήρε και τους δυο μου γονείς, χωρίς να το καταλάβω. Σφίγγω όμως τα δόντια και παλεύω!». Το στόμα του είχε στεγνώσει και πάσχιζε με δυσκολία να μην κλάψει μπροστά στον μικρό, μην του δυσχεράνει τον πόνο. Θα είχε όλο τον χρόνο στο κοντινό μέλλον να βιώσει ολοκληρωτικά την οδυνηρή απουσία του πατέρα του. Τον σήκωσε ξανά και πήγαν μια μικρή βόλτα στο πάρκο του νοσοκομείου, κρατώντας την κουβέντα μακριά απ' τον θάνατο. Σφράγισε μέσα του, αμετάκλητα, τη δέσμευση ότι θα στεκόταν στο εξής διαρκώς δίπλα του, σαν μεγάλος αδερφός. Μετά από αρκετή ώρα παρέδωσε τον μικρό στην αγκαλιά της μητέρας του.

«Θα είμαι δίπλα σας σε ό,τι με χρειαστείτε, για χάρη του μικρού. Αντλήστε απ' την ψυχή σας τη δύναμη να βαδίσετε χωρίς τον άντρα σας», την προέτρεψε στοργικά στο αυτί καθώς την ασπαζόταν και αποχώρησε από το νοσοκομείο συννεφιασμένος. Η κηδεία και οι πρώτες μέρες οδύνης δίπλα στον μικρό Γιαννάκη θα τον σκότωναν κυριολεκτικά, αλλά είχε την υποχρέωση να του συμπαρασταθεί στην πιο δύσκολη καμπή της διαδρομής του.

Πήγε για λίγο στο σπίτι του να ηρεμήσει απ' το απρόσμενο γύρισμα της μέρας, γιατί η ώρα είχε περάσει κι έπρεπε να πάει για δουλειά. Τα μάτια του έκαιγαν, σαν να ήταν γεμάτα με κόκκους άμμου. Το κεφάλι του βούιζε και οι νυχτερινές βόλτες με τη μηχανή στην πόλη θα του έκαναν καλό. Ευτυχώς για κείνον, οι παραγγελίες έπεφταν βροχή και δεν έμεινε ούτε λεπτό στην πιτσαρία. Καταβρόχθιζε αγόγγυστα άπειρα χιλιόμετρα με το μηχανάκι, βυθιζόμενος σε δημιουργικές σκέψεις. Εκείνο που τον απασχολούσε έντονα όλο το βράδυ ήταν να βοηθήσει οικονομικά την οικογένεια του μικρού Γιαννάκη. Αποφάσισε να μειώσει ακόμα περισσότερο τις δικές του ανάγκες, για να διαθέτει τη μικρή περίσσεια χρημάτων στο μικρό του πια αδερφάκι.

Η νύχτα κυλούσε αργά μες στην εσωστρέφεια, έφταναν τα μεσάνυχτα κι η βάρδια του πλησίαζε στο τέλος της. Στωικά και υπομονετικά παρέδιδε τις τελευταίες του παραγγελίες, έως ότου κλείσει ταμείο και κατευθυνθεί εξαντλημένος στο σπίτι του να σβήσει στον ύπνο τη δύσκολη μέρα. Σχεδίαζε ήδη το επόμενο πρωί να μοιραστεί τον πόνο του με τη Γιοβάννα και τον Τζο, για να αλαφρύνει την καρδιά του ενόψει της κηδείας. Ευτυχώς είχε στο πλευρό του αληθινούς ανθρώπους να εκτονώσει την άσχημη διάθεσή του.

Απορροφημένος στους στοχασμούς του, έφτασε στον προορισμό μιας διαδρομής και χτύπησε μηχανικά το κουδούνι. Ένας νεαρός με λεβεντοχυμένο κορμί άνοιξε αργοπορημένος την πόρτα. Ήταν ξυπόλυτος, γυμνός απ' τη μέση και πάνω και φορούσε μόνο ένα ξεβαμμένο μοντέρνο τζιν. Του έκαναν εντύπωση οι κοιλιακοί του και το ζελεδιασμένο του μαλλί, που του θύμισαν τον παλιό του περιποιημένο εαυτό. Ζήλεψε στιγμιαία, καθώς είχε παραμελήσει εντελώς την εμφάνισή του και είχε αποκτήσει μακριά μαλλιά, μούσι και στομαχάκι από την έλλειψη γυμναστικής.

«Σόρρυ, ρε φιλαράκο, που σε κουβαλήσαμε ως εδώ νυχτιάτικα, αλλά πεινάσαμε κι είπαμε να τσιμπήσουμε κάτι πριν κοιμηθούμε», του απολογήθηκε ο νεαρός.

Το πουρμπουάρ που του άφησε ήταν αρκετά μεγάλο κι ο Τζόνι τον ευχαρίστησε με καλοσύνη. Είχε ξαναζήσει την ίδια σκηνή στο παρελθόν, με αντιστραμμένους όμως τους ρόλους. Όταν ο νεαρός τον καληνύχτισε και του γύρισε την πλάτη, ο Τζόνι δεν αντιστάθηκε στον πειρασμό να κλέψει ένα νανοδευτερόλεπτο από τη ζωή του. Πρόφτασε να ρίξει μια κλεφτή ματιά στο εσωτερικό του σπιτιού αντικρίζοντας, όπως το φανταζόταν άλλωστε, ένα μοντέρνο νεανικό σαλόνι. Η τηλεόραση ήταν ανοιχτή και στον καναπέ βρισκόταν ξαπλωμένη νωχελικά μια νεαρή κοπέλα, φορώντας μόνο το σλιπάκι της κι ένα στενό άσπρο μπλουζάκι. Καθώς ο νεαρός έκλεινε την πόρτα με τις πίτσες στο χέρι, η κοπέλα γύρισε και τον κοίταξε με λαίμαργο βλέμμα.

«Επιτέλους, φαγητό!», αναφώνησε ανακουφισμένη. Ο ήχος της πόρτας που έκλεινε ήταν με σιγουριά η ξαφνικότερη σφαλιάρα που είχε δεχτεί ποτέ ο Τζόνι. Γούρλωσε τα μάτια κοιτάζοντας την κλειστή πόρτα και δάγκωσε τα λόγια του με την απρόσμενη εικόνα.

«Ι…Ιω…Ιωάννα;», κατάφερε να τραυλίσει το αδέσποτο όνομα με δυσκολία. Ένιωσε ένα ξαφνικό σοκ να τον παραλύει και σωριάστηκε στα σκαλοπάτια, αφήνοντας τα χρήματα να κυλήσουν απ' τα χέρια του. Είχε μόλις συνειδητοποιήσει πως η πεινασμένη κοπέλα που καθόταν ημίγυμνη στον καναπέ ήταν η μυθική Ιωάννα, η δική του στοιχειωμένη Ιωάννα. Το μυαλό του αποδείχτηκε μικρό για να χωρέσει την οπτασία που μόλις είχε αντικρίσει και σηκώθηκε γεμάτος λαχτάρα να χτυπήσει το κουδούνι και να επιβεβαιώσει ότι δεν επρόκειτο για παραίσθηση. Την τελευταία, κυριολεκτικά, στιγμή κατάλαβε την ανοησία που πήγαινε να κάνει και κατέρρευσε ξανά. Το πρόσωπό του έμοιαζε με μαραμένο κατακόκκινο τριαντάφυλλο. *«Η δική μου Ιωάννα βρίσκεται μέσα σ' αυτό το δωμάτιο και τρώει πίτσα απ' τα χεράκια μου;»*, αναρωτήθηκε χωρίς να το πιστεύει και η ίδια του η φωνή τον μαχαίρωσε πισώπλατα. Του απάντησε μόνο το μακρινό γάβγισμα ενός σκύλου. Σήκωσε απελπισμένος το κεφάλι στον μαύρο θόλο να συναντήσει τ' αστέρια.

Η σκηνή τού φάνταζε άκρως σουρεαλιστική. Είχε συναντήσει ξανά τον Έρωτα της ζωής του ένα σκοτεινό βράδυ, κουβαλώντας πίτσες στο άγνωστο. Ήθελε πολύ να της μιλήσει, να

τη χαϊδέψει, να τη φιλήσει. Σηκώθηκε όρθιος, αλλά χρειάστηκε να στηριχτεί με τα χέρια του στον τοίχο, να μην καταρρεύσει. Οι παραστάσεις της μέρας που έκλεινε ήταν υπερβολικά πολλές για την εύθραυστη ψυχολογία του κι έκρινε σκόπιμο να εξαφανιστεί. Μάζεψε βιαστικά τα ψιλά απ' τα σκαλοπάτια, μάζεψε και τα διαλυμένα κομμάτια της μνήμης του κι έβαλε μπροστά το μηχανάκι.

«Όχι μόνο δεν ξέρεις τι θα σου ξημερώσει, αλλά ούτε και τι θα σου νυχτώσει!», κραύγασε σπασμωδικά και πήρε αργά τον δρόμο της επιστροφής. Η παγωνιά της νύχτας σκέπασε το κορμί του. *«Τώρα πια, μετά απ' όσα συνέβησαν σήμερα, τίποτα δεν θα με εκπλήξει. Φαντάσου, λέει, ξαφνικά μια μέρα να γίνω διάσημος, να γίνω εκατομμυριούχος και να με ζητήσει η Ιωάννα σε γάμο! Τρέχα για ύπνο τώρα, ξεπεσμένε λόρδε»*, αυτοσαρκάστηκε σκεπτόμενος πως δεν ήθελε με τίποτα να τον αναγνωρίσει η Ιωάννα κακομοίρη, ατημέλητο και ντελιβερά.

Φτάνοντας στο σπίτι, τράβηξε αμέσως μια γερή ρουφηξιά απ' το μπουκάλι με το ουίσκι να συνέλθει. Άφησε την επεξεργασία των γεγονότων γι' αργότερα, όταν θα είχε περάσει η φόρτιση και χώθηκε κάτω από τα σκεπάσματα κουρασμένος. Ο ύπνος δεν άργησε καθόλου να φανεί και να τον παρασύρει. Ο νους του όμως δεν έλεγε να ηρεμήσει από τις εκπλήξεις που έκρυβε η μέρα. Μάτωνε με τη σκέψη πως ο Γιαννάκης έμεινε ορφανός, δοκιμάζοντας κι αυτός από μικρός τη γεύση του θανάτου. Δεν μπορούσε, επ' ουδενί, να πιστέψει και τη βραδινή απρόσμενη συνάντηση μ' Εκείνη. Δεν τολμούσε καν να ψελλίσει τ' όνομά της, κλεισμένη καθώς ήταν ερμητικά στο πιο απόκρυφο σεντούκι του. Δεν πίστευε ότι θα την ξανάβλεπε ποτέ, την είχε εξιδανικεύσει, τοποθετώντας τη στα όρια του μύθου. Εξέφραζε πια γι' αυτόν το άπιαστο, το απαγορευμένο, το ιδεατό, που κάθε άνθρωπος δοκιμάζει, χωρίς να μπορεί ποτέ να το χορτάσει. Ο έρωτας είχε στοιχειώσει την ύπαρξή του. Η μορφή της κρυβόταν σαν αόρατος σκορπιός πίσω από κάθε του σκέψη, καταφέρνοντας να τη δηλητηριάζει. Το συναίσθημα του ανεκπλήρωτου τον είχε μετατρέψει σε ισόβια καταραμένο εραστή.

Τον ύπνο του διέκοψε ξαφνικά ένα δυνατό χτύπημα στην ξύλινη γερασμένη του εξώπορτα. Πετάχτηκε τρομαγμένος απ' το κρεβάτι, αγωνιώντας να καταλάβει τι συμβαίνει. Άκουσε ομιλίες έξω στην αυλή κι ο νους του πήγε αμέσως στο κακό. Δεν είχε δεχτεί καμιά επίσκεψη στο νέο του σπίτι, πλην της γριάς γειτόνισσας και κατευθύνθηκε φοβισμένος προς την πόρτα. Τράβηξε ελάχιστα τη δαντελένια κουρτίνα και διέκρινε αχνά μες απ' το τζάμι τρεις καρικατούρες στο σκοτάδι. Πριν προλάβει να στεριώσει συλλογισμό, άκουσε μια επιτακτική φωνή να του απευθύνεται.

«Τζόνι, άνοιξε επιτέλους, αγόρι μου, την πόρτα. Μας έχεις τόση ώρα στο κρύο και περιμένουμε!». Οι άγνωστοι ήξεραν τ' όνομά του! Αδυνατούσε να φανταστεί ποιοι μπορεί να ήταν οι απρόσκλητοι νυχτερινοί επισκέπτες. Με την τόλμη της περιέργειας και την ασφάλεια της αναφοράς του ονόματός του, άνοιξε διστακτικά την πόρτα.

«Συγγνώμη που σε ξυπνήσαμε νυχτιάτικα, είναι όμως η μοναδική ώρα που μπορούσαμε να σ' επισκεφτούμε». Η φωνή ακουγόταν φιλική, αλλά παντελώς άγνωστη. Άνοιξε διάπλατα την πόρτα και τρεις μυστήριες ανδρικές φιγούρες εισήλθαν στο σκοτεινό δωμάτιο, χαιρετώντας τον εγκάρδια με βαθιά υπόκλιση. Έξυσε τα αξύριστα μάγουλά του και τους κοίταξε απορημένα, αδυνατώντας ξανά να συλλάβει το παραμικρό. Αν το ημερολόγιο έδειχνε

Απόκριες, θα μπορούσε ίσως να εξηγήσει τις αλλόκοτες φορεσιές τους. Άπλωσε αμήχανα το χέρι ν' ανάψει το φως, όμως ο γηραιότερος απ' τους τρεις τον αποπήρε.

«Όχι μην ανάβεις το φως, δεν πρέπει να μας δει κανείς, άναψε καλύτερα ένα κερί». Η τρεμάμενη φλόγα φώτισε τα κουρασμένα τους πρόσωπα, προσδίδοντάς τους μια αύρα απόκοσμη. Άνοιξε διάπλατα τα βλέφαρα να τους περιεργαστεί. Εκείνος που του είχε απευθύνει τον λόγο ήταν ένας ηλικιωμένος ψηλός, ξερακιανός ιππότης με μεταλλική πανοπλία. Το πύρινο βλέμμα του έλαμπε στο ημίφως και το πρόσωπό του στολιζόταν μ' ένα μυτερό κάτάλευκο μούσι κι ένα αραιό, στριμμένο οριζόντια μουστάκι. Ο δεύτερος, αρκετά μικρότερος σε ηλικία, φορούσε πορφυρό χιτώνα με πλουμιστές βάτες, μακριές δερμάτινες μπότες κι ένα τριγωνικό καπέλο μ' ένα τεράστιο λευκό φτερό. Το μακρύ ασημένιο σπαθί που κρεμόταν στη ζώνη του έδινε άλλον αέρα στην αγέρωχη κορμοστασιά του. Ακριβώς δίπλα του στεκόταν ο τρίτος της παρέας, ένας άγουρος νεαρός με γαλάζια βελούδινη φορεσιά, χρυσοποίκιλτη ζώνη και καφέ λουστρίνια με ψηλά τακούνια. Το κατάλευκο πρόσωπό του περιστοίχιζαν μακριά ίσια μαλλιά κι ένα αραιό εφηβικό μουστάκι. Το βουβό σάστισμα του Τζόνι διέκοψε η βραχνή φωνή του γηραιότερου επισκέπτη.

«Μην εκπλήσσεσαι, νεαρέ μου, με την επίσκεψή μας, δεν είναι εξάλλου η πρώτη φορά που ερχόμαστε σπίτι σου». Το σμίξιμο απορίας των φρυδιών του Τζόνι προκάλεσε το μειδίαμα των παράξενων ανδρών. Αδυνατούσε να καταλήξει σε λογικό ειρμό. *«Μπορεί τα πρόσωπά μας να μη σου θυμίζουν κάτι, έχουμε όμως συναντηθεί ξανά στο παρελθόν»*, πρόσθεσε ο άγνωστος σιβυλλικά, ρίχνοντάς του ένα βλέμμα γεμάτο νόημα. Ο Τζόνι ανοιγόκλεισε τα μάτια μερικές φορές, ακόμα πιο μπερδεμένος.

«Ποιοι είστε; Τι μπορώ να κάνω για σας; Και σε τι οφείλω την τιμή της νυχτερινής επισκέψεώς σας;», ρώτησε ξεροκαταπίνοντας.

«Ω, μα είναι προφανές γιατί βρισκόμαστε εδώ, αγόρι μου. Κέρασέ μας άφθονο αλκοόλ να ξαποστάσουμε και θα έχουμε όλον τον χρόνο να τα πούμε», αποκρίθηκε λαλίστατα ο μυστηριώδης επισκέπτης κι έβγαλε την ταλαιπωρημένη μεταλλική περικεφαλαία του. Πάνω στην έκπληξή του ο Τζόνι είχε αμελήσει να τους προτείνει να καθίσουν στο παλιό σαλόνι του σπιτιού του. Οι τρεις παράδοξοι άνδρες βολεύτηκαν αναπαυτικά και εκείνος κατευθύνθηκε τρεκλίζοντας στην κουζίνα, να φέρει τα ποτήρια.

«Σκωτσέζικο ουίσκι; Είναι το μόνο που έχω», απολογήθηκε.

«Ω, μα είναι ό,τι πρέπει για την περίσταση», αναφώνησε ο γηραιός ιππότης και οι υπόλοιποι έγνεψαν καταφατικά. Ο Τζόνι τους σέρβιρε με τρεμάμενο χέρι και κάθισε στη συντροφιά τους. Τον λόγο πήρε ο νεαρός με τον πορφυρό χιτώνα.

«Λοιπόν, Τζόνι, ακόμα δεν μας αναγνώρισες;», τον ρώτησε περιπαικτικά. Ένα βουβό απορημένο κούνημα του κεφαλιού ήταν η μόνη απάντηση που πήρε. *«Κι όμως, μας γνωρίζεις πολύ καλά, συναντηθήκαμε πρόσφατα καθώς ξεφύλλιζες τις σελίδες των βιβλίων που περιγράφουν τα κατορθώματά μας!»*, συνέχισε θριαμβευτικά.

Με την ολοκλήρωση της φράσης, ο Τζόνι μπόρεσε για πρώτη φορά να καταλήξει σε λογικό ειρμό. Είχε μπροστά του τους τρεις ήρωες των βιβλίων της κλασικής λογοτεχνίας που διάβαζε τις μοναχικές του νύχτες.

«Ο Δον Κιχώτης, ο Ρωμαίος και ο…», ψέλλισε μηχανικά και άνοιξε διάπλατα το στόμα

του από έκπληξη.

«Ο νεαρός Ερωτόκριτος!», συμπλήρωσε γελώντας κάτω απ' τα μουστάκια του ο γηραιός ιππότης. Ένα κύμα ταραχής διαπέρασε το σώμα του νεαρού κι έτριψε με δύναμη τα βλέφαρά του.

«Ο Δον Κιχώτης, ο Ρωμαίος κι ο Ερωτόκριτος!», επανέλαβε απορημένος. Οι τρεις άνδρες σηκώθηκαν κι έκαναν μια ελαφρά υπόκλιση με το άκουσμα του ονόματός τους. Μια σουβλιά δέους τον τσίμπησε.

«Στην υγειά των απανταχού ερωτευμένων!», ύψωσε το ποτήρι ο Δον Κιχώτης και όλοι τσούγκρισαν με δύναμη. Άδειασαν κι οι τέσσερις μονοκοπανιά τα ποτήρια τους και κάθισαν αναπαυτικότερα.

«Τι σας οδήγησε στο φτωχικό μου;», ήταν οι μόνες λέξεις που κατάφερε να αρθρώσει ο αγουροξυπνημένος νεαρός. Τα σκήπτρα πήρε ο Ρωμαίος.

«Αν ανατρέξεις στις σελίδες των βιβλίων που περιγράφουν τις ζωές μας, θα δεις πως κι οι τρεις έχουμε ένα κοινό σημείο. Οι συνθήκες δεν μας επέτρεψαν να χαρούμε τον έρωτα με τις γυναίκες που μας σημάδεψαν, αν και ο καθένας βέβαια από μας ζούσε σε διαφορετική εποχή. Αυτή η κοινή μοίρα μάς ένωσε και μας κρατάει αχώριστους έως σήμερα», του εκμυστηρεύτηκε συγκινημένος.

«Έχοντας βιώσει στο έπακρο τον ανεκπλήρωτο έρωτα, μπορούμε πολύ καλά να καταλάβουμε τον πόνο των ανθρώπων που οι συνθήκες δεν τους επιτρέπουν να ζήσουν το όνειρό τους», συνέχισε ο Δον Κιχώτης χτυπώντας τα σπιρούνια του.

«Νογώ πως ο πληγωμένος Έρωτας, που βάνει κρουφά τα ξύλα στο καμίνι, ήτονε η αφορμή των πράξεων ολονών μας. Αν εζούσαμε μια φρόνιμη ζωή μέσα σ' τσ' έγνοιες του σπιτιού και τα νοικοκεράτα, κιανένα βιβλίο δεν θά 'γραφεν ουδένα λόγο για τσ' αρετές και τσι χάρες μας», κραύγασε με ενθουσιασμό ο Ερωτόκριτος και γέμισε ξανά τα ποτήρια.

«Στην υγειά λοιπόν του ανεκπλήρωτου Έρωτα που κάνει τους άνδρες θρύλους!», αναφώνησε ο Ρωμαίος υψώνοντας ψηλά το ποτήρι του. Τα τέσσερα λαρύγγια γεύτηκαν ηδυπαθώς το αλκοόλ και ο Τζόνι ένιωσε το κάψιμο στον λαιμό να τον ξυπνάει. Κοίταξε με θαυμασμό τους μυθικούς πρωταγωνιστές της λογοτεχνικής ιστορίας και στις εκφράσεις τους διέκρινε το πάθος να ξεχειλίζει. Η φλόγα του κεριού τρεμόπαιξε, σχηματίζοντας ένα σκιώδες πρόσωπο στον αντικρινό τοίχο. Το κοίταξε καλύτερα και αναγνώρισε τη μορφή της Ιωάννας.

«Ο Έρωτας λοιπόν είναι εκείνος που οδηγεί τις πράξεις των ανθρώπων;», εκτόξευσε συγκινημένος τις λέξεις ο Τζόνι. Και οι τρεις ήρωες χαμογέλασαν αγέρωχα, ανταλλάσσοντας ματιές που έκρυβαν πόθο και νοσταλγία.

«Ο Έρωτας είναι ο καπνός που αναδύεται απ' τη φωτιά των στεναγμών. Όταν χάνεται ο καπνός, τα βλέμματα των εραστών φωτίζονται, όταν όμως τα σκεπάζει, μια θάλασσα δακρύων τα ξεχειλίζει», ψέλλισε βουρκωμένος ο Ρωμαίος.

«Κι ήντα δεν κάνει ο Έρωτας σε μια καρδιά π' ορίζει! Σαν τη νικήσει, ουδέ καλό, ουδέ πρεπό γνωρίζει», συνέχισε με ζήλο ο Ερωτόκριτος με τη χαρακτηριστική προφορά του.

«Ο Έρωτας είναι τυφλός και κουφός και με καταδίκασε να ζήσω τα πιο σκληρά βάσανα του κόσμου», συμπλήρωσε με αναστεναγμό ο Δον Κιχώτης, γεννώντας το μειδίαμα των συντρόφων του.

«Ο Έρωτας είναι δηλητήριο, μα και φάρμακο μαζί!», συμφώνησε απτόητος ο Ρωμαίος.

«Ο Έρωτας μ' εμπέρδεσε και σκλάβον του κρατεί με και δουλευτής του εγράφτηκα και μετά κείνον είμαι», πλειοδότησε ο Ερωτόκριτος ανασηκώνοντας τους ώμους του.

«Όσο κι αν είμαι συνηθισμένος στον πόνο, δεν μπορώ ν' αντέξω την περιφρόνηση της αρχόντισσάς μου και το βάσανό μου είναι αιώνιο», ψιθύρισε μελαγχολικά ο Δον Κιχώτης.

«Η Ιουλιέτα, η Αρετούσα κι η Δουλτσινέα σάς σημάδεψαν τη ζωή, όπως και τη δική μου η Ιωάννα!», αναφώνησε μέσα σε λυγμούς ο Τζόνι.

«Αχ, η ομορφιά της Ιουλιέτας μου λάμπει μέσα στη νύχτα, σαν πολύτιμος λίθος περασμένος σε αυτί νέγρου», αναστέναξε ο Ρωμαίος μόλις άκουσε το όνομα της αγαπημένης του.

«Τα μάτια μου όπου εστρέφουνταν κι όπου κι αν εθωρούσα, δεν είδαν ομορφύτερην από την Αρετούσα», παρασύρθηκε κι ο Ερωτόκριτος.

«Η κάθε αχτίδα από τον ήλιο της ομορφιάς της Δουλτσινέας φωτίζει την ψυχή μου, για να γίνω τρανό παράδειγμα αντρειοσύνης!», αναφώνησε περήφανα ο Δον Κιχώτης.

Συνέχισαν να πίνουν και να μοιράζονται τις εμπειρίες τους, έως ότου ο ήλιος φάνηκε να χαράζει ελαφρά έξω απ' το παράθυρο.

«Βγες όμορφε ήλιε στον ουρανό, για να πεθάνει απ' τη ζήλια της η σελήνη!», άρχισε ν' απαγγέλλει νοσταλγικά ο Ρωμαίος. Οι τρεις επισκέπτες έριξαν μια ανήσυχη ματιά έξω απ' το παράθυρο και σηκώθηκαν για ν' αποχωρήσουν.

«Μου φαίνεται πρεπό να χαθούμε, πριχού ο κόσμος αρχίσει να πορπατεί στσι δρόμους και φοβεριστεί, θωρώντας μας ωριόπλουμους», απολογήθηκε ο Ερωτόκριτος και συνέχισε κουνώντας το κεφάλι του. *«Έχω τως ειπωμένο, να φορούμε τα ρούχα του σημερνού καιρού, όμως, έτοιας λογής κουζουλοί οπού 'ναι, δεν μ' αφουκρούνται. Όντε ο άνθρωπος γενεί ξακουστός, η πελελή αντρειά τον ομυαλό ζαβώνει!»*, συμπλήρωσε σκωπτικά κάτω από τα δολοφονικά βλέμματα των συντρόφων του.

Ο Τζόνι δεν έβρισκε λόγια να τους ευχαριστήσει για την επίσκεψή τους. Τους κύκλωσε με τη ματιά του για μια τελευταία φορά, μη μπορώντας να το πιστέψει και τους ασπάστηκε με συγκίνηση και σεβασμό. Ο Δον Κιχώτης μόνο κοντοστάθηκε να πιει μια τελευταία γουλιά, προκαλώντας την αντίδραση του Ρωμαίου.

«Ώρα καλή, φίλοι μου, η επίσκεψή σας ήταν το πολυτιμότερο δώρο. Στο επανιδείν!», τους αποχαιρέτησε με κόμπο στη φωνή.

«Μην ξεχάσεις ποτέ τα λόγια που είπαμε!», ήταν οι τελευταίες λέξεις του γηραιού ευπατρίδη. Τους ακολούθησε με τα μάτια του ενώ απομακρύνονταν στο χάραμα, μέχρις ότου έσβησαν σαν ατμός. Άναψε ένα τσιγάρο και το κάπνισε για να σπάσει την παγωνιά της αυγής, ενώ στο μυαλό του στροβιλίζονταν οι μαγικές λέξεις τους. Πέταξε το τσιγάρο μακριά, έριξε μια κλεφτή ματιά στον ήλιο κι επέστρεψε χωρίς άλλη σκέψη στο κρεβάτι του. Η μέρα που μόλις ξημέρωνε ήταν τελείως αλλιώτικη από τις περίπου δώδεκα χιλιάδες της έως τότε ζωής του. Το ρίγος που τον διαπέρασε τον έκανε να κουκουλωθεί ολόκληρος. Έφερε για μία ακόμα φορά στην επιφάνεια τη γλυκιά όψη της Ιωάννας του και αποκοιμήθηκε σιωπηλά.

Μερικές ώρες αργότερα η μέρα τον βρήκε ανανεωμένο. Το κατάλαβε αμέσως μόλις κοίταξε το πρόσωπό του στον καθρέπτη κατά τη διάρκεια του πρωινού πλυσίματος.

Διαπίστωσε πως άλλος ένας κύκλος είχε μόλις κλείσει. Η τεράστια εσωτερική βόλτα στον εαυτό του, με την έναρξη του νέου επεισοδίου, έπρεπε να λάβει τέλος.

«Ήρθε η ώρα των πράξεων, τέρμα οι σκέψεις», μονολόγησε αποφασιστικά και ντύθηκε για να βγει. Η μέρα προμηνυόταν δύσκολη, αφού έπρεπε να πάει στην κηδεία. Το καθυστερημένο ξύπνημά του ανέβαλε αναγκαστικά γι' αργότερα την επίσκεψη στους δυο αγαπημένους του συντρόφους. Χάζεψε ένα χελιδόνι που πετάριζε στην αυλή του. Η αντίθεση των χρωμάτων στο αποδημητικό πουλί τον χαρακτήριζε απόλυτα, καθώς είχε αποφασίσει να περάσει από το μαύρο στο άσπρο.

Κατευθύνθηκε με αργά βήματα προς το σπίτι του μικρού Γιαννάκη. Παρόλο που ήξερε πως θα μισούσε κάθε στιγμιότυπο της τελετής, το καθήκον τού οδηγούσε τα πόδια. Αντικρίζοντας από μακριά στεφάνια και κόσμο έξω απ' το σπίτι, γέμισε τα πνευμόνια του και βούτηξε στον πόνο φράσσοντας όλες του τις αισθήσεις. Τις επόμενες ώρες στεκόταν σαν βουβός υπνωτισμένος κομπάρσος στην οδυνηρή διαδικασία, χωρίς να αφήνει την πένθιμη σκόνη να τον σκεπάσει. Ήταν εκεί, βυθισμένος σε λήθαργο, αποκλειστικά και μόνο για να κρατάει σφιχτά το χέρι του Γιαννάκη. Ξύπνησε όταν όλα είχαν τελειώσει και του έδωσε ένα παρηγορητικό φιλί.

«Να θυμάσαι πως εσύ είσαι ο άντρας του σπιτιού τώρα. Θα περνάω να σε παίρνω να πηγαίνουμε βόλτες και να παίζουμε μαζί ποδόσφαιρο», του υποσχέθηκε κι απομακρύνθηκε βουρκωμένος.

Έδιωξε κάθε μαύρη σκέψη κρατώντας μόνο την εικόνα του μικρού και περπάτησε ως την πιτσαρία να δανειστεί το μηχανάκι. Προορισμός του ήταν το σταυροδρόμι του Τζο, μιας και του είχε λείψει ο φιλαράκος του κι ένιωθε την ανάγκη να μοιραστεί ανάλαφρα λόγια μαζί του. Η υψωμένη στον ουρανό γροθιά του τον γέμισε θετική διάθεση. Ανταπέδωσε τον χαρακτηριστικό χαιρετισμό και ανέβασε το μηχανάκι στο πεζοδρόμιο.

«Καλώς ήρθες, όρθιε σύντροφε!», τον υποδέχτηκε καλοσυνάτα ο μουσάτος επαίτης. Φορούσε πάλι το ίδιο τριμμένο πέτσινο μπουφάν και το ίδιο βρώμικο στρατιωτικό παντελόνι.

«Χαιρετώ την καθιστή μάγισσα των φαναριών. Τι κάνεις, ανυπέρβλητε τσοπερά;», κραύγασε και τον ασπάστηκε με ψυχολογία αλλαγμένη. Απέφυγε να αναφερθεί στην κηδεία, για να διώξει από μέσα του τη σκόνη του θανάτου.

«Έχεις ακούσει τον στίχο: "…κι ο γέρος έλιαζε ακαμάτης τ' αχαμνά του"; Σ' εμένα αναφέρεται ο ποιητής!», βροντοφώναξε και τα πεταχτά του φρύδια άρχισαν να κουνιούνται στον ρυθμό του γέλιου του. *«Άσε που ο γιατρός δεν μου επιτρέπει στην κατάστασή μου να κινούμαι. Εγκυμονώ!»*, συνέχισε χαϊδεύοντας την ξεχειλωμένη του κοιλιά.

«Εγκυμονείς;», απόρησε ο Τζόνι.

«Ναι! Κινδύνους!», βόγκηξε αναστενάζοντας. Και οι δυο ξέσπασαν σε βαθύ καγχασμό.

«Πώς πήγε σήμερα ο τζίρος, καθιστέ;», τον σάρκασε ο μουσάτος ντελιβεράς. Ήθελε να ρουφήξει λίγη από τη δροσιά του, ώστε να ξεφύγει από τη θλίψη του.

«Είχε καλή μέρα, ευτυχώς και μάζεψα αρκετά κέρματα. Τώρα που ήρθες όμως, κουτσέ Γκεβάρα, δεν θα σταυρώσω δεκάρα τσακιστή. Κανείς δεν λυπάται έναν σακάτη που χαζολογάει γελαστός στο πεζοδρόμιο. Θα σου χρεώνω δέκα ευρώ το πεντάλεπτο συνομιλίας μας, γιατί με βάζεις μέσα!», του γρύλισε γελώντας. Ο ήλιος είχε επιδράσει θετικά στην ψυχολογία του και η

επίσκεψη του νεαρού απογείωσε το κέφι του. *«Πέρασε ένα ξανθό μανούλι πριν λίγη ώρα μ' ένα κάμπριο, άλλο πράμα! Έπρεπε να είσαι εδώ να το χαζέψουμε παρέα. Γενικά είμαι σκυθρωπός και ποτέ δεν κοιτάζω τους οδηγούς, αλλά σε κάτι τέτοιες ζουμερές στιγμές δεν αντιστέκομαι. Λέω, πού ξέρεις καμιά φορά, μπορεί καμιά μινιφορούσα κιουρία να έχει βίτσιο να πάει με γέρο σακάτη τσοπερά. Μπορεί να έχασα τα πόδια μου, αλλά η ζημιά δεν επεκτάθηκε και στο λειτουργικό σύστημα»*, αναφώνησε πονηρά κι έχυσε λίγο καφέ από το πλαστικό κυπελλάκι που κρατούσε στο πεζοδρόμιο. Έλαμπε ολόκληρος από σφρίγος και οι χειρονομίες του έκαναν τα κεφάλια των περαστικών οδηγών να γυρίσουν. Ο Τζόνι τον κοίταξε με λατρεία, καθώς του άρεσε πολύ ο τρόπος που μετέτρεπε τον πόνο του σε παρωδία.

«Δεν μου λες, ρε φιρφιρίκο, πόσο καιρό έχεις να πας με γυναίκα;», συνέχισε απτόητος ο Τζο.

«Σάμπως θυμάμαι, φίλε μου; Πάνε μήνες πολλοί απ' την προηγούμενη ζωή μου». Η πληγή που του έξυνε ήταν παλιά κι είχε κακοφορμίσει.

«Κι εγώ, αδερφέ μου, έχω χάσει τον λογαριασμό. Υπήρχε παλιά εδώ πιο κάτω μια μεστωμένη γυναίκα του δρόμου που με λυπόταν, επειδή είμαι άγαρμπος και δεν μου έπαιρνε ούτε λεφτά. Τώρα γέρασε και τα παράτησε και δεν με δέχεται καμιά, ούτε με διπλή ταρίφα! Άστα, φίλε μου, πίκρα μεγάλη να μη δέχονται τα χρήματά σου. Γιατί δηλαδή; Το ξανθό μανουάλι που πέρασε προ ολίγου με το κάμπριο, για τα λεφτά δεν κάθεται να τη γαρνίρει ο άντρας της; Λεφτά έχουμε κι εμείς, κυρά μου και μάλιστα μαζεμένα με ήλιο και βροχή, όχι κλεμμένα! Πάει χάλασε η κοινωνία, Τζόνι μου, άμα δεν κλέβεις σήμερα δεν θεωρείσαι κύριος…», μειδίασε απαξιωτικά κάτω απ' το μουστάκι του.

Ο νεαρός απολάμβανε κάθε λεπτό μαζί του, κάθε του ατάκα. Το μίγμα περηφάνιας και αυτοσαρκασμού στα λόγια του ήταν ό,τι πιο συναρπαστικό είχε συναντήσει ποτέ σε άνθρωπο. Ο Τζο ρούφηξε άλλη μια σταγόνα απ' το φλασκί του, δάγκωσε νευρικά τα χείλη του και του απηύθυνε ξανά τον λόγο.

«Πόσο καλά τις γνωρίζεις τις γυναίκες, μουτσάτσο; Ξέρεις να τον ξυρίζεις τον αχινό; Να τη μαδάς τη μαργαρίτα; Να τον παπουτσώνεις τον γάτο; Να το καραμελώνεις το φιστίκι; Να τον βιδώνεις τον γλόμπο; Να το ξεφλουδίζεις το μανταρίνι;», αναφώνησε λυσσασμένα.

«Οι γυναίκες, μαζί με το τάβλι, ήταν τα χόμπι μου από παιδί! Η Ελλάδα ολόκληρη είναι γεμάτη από πληγωμένους ταβλαδόρους και δακρυσμένες γυναίκες, θύματα της υψηλής μου τεχνικής», περηφανεύτηκε υπεροπτικά ο νεαρός.

«Τι λες, βρε καρακούκο καρδιοκατακτητή; Υποκλίνομαι στο μεγαλείο σου! Και δεν μου λες και μένα του αγράμματου γελαδάρη, πώς καταλαβαίνεις ότι μια γυναίκα σε γουστάρει;», τον ρώτησε ξύνοντας με τα βρώμικα νύχια του το μπερδεμένο μούσι του.

«Έχω μάθει να διαβάζω και ν' αποκωδικοποιώ το βλέμμα τους, φίλε μου Τζο. Η διδακτορική μου γκομενοδιατριβή είχε ως θέμα την ανίχνευση υπογείων συναισθηματικών αντανακλάσεων επί των θηλυκών οφθαλμών. Το καινοφανές πόνημά μου ήταν συνδυασμός τριών επιστημών, της Ιατρικής, της Ψυχολογίας και της Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και περιλάμβανε ερευνητική μελέτη εφαρμογής σε σταθμισμένο ηλικιακά δείγμα οκτακοσίων δώδεκα γυναικών. Σε πληροφορώ μάλιστα, για την ορθολογιστική πληρότητα της κουβέντας μας, ότι αρίστευσα συλλέγοντας μυριάδες πιπιλιές εύφημης μνείας», κορδώθηκε ο νεαρός, μη μπορώντας να συγκρατήσει την αναδυόμενη ορμή του.

«Όρσε, χλιμίντζουρα!», τον μούντζωσε μεγαλοπρεπώς ο Τζο κι έφτυσε απαξιωτικά στο πεζοδρόμιο. *«Φύσα τη φράντζα σου με τόλμη και πυγμή, μικρό άψητο ντελιβερόπουλο, που θα*

καταφέρεις εσύ ν' αποκωδικοποιήσεις το βλέμμα μιας γυναίκας. Τα θηλυκά, μικρέ μου σαβουροπιλάλα, είναι οι μεγαλύτεροι θεατρίνοι που γέννησε η φύση. Εδώ μια ρομαντική ψευτοταινία βλέπεις και το τζούφιο ερωτικό μυστηριώδες βλέμμα της πρωταγωνίστριας δεν σ' αφήνει να κοιμηθείς το βράδυ», τον χλεύασε σαρκαστικά αποκαλύπτοντας τα κίτρινα αραιά του δόντια.

«Για πες μας λοιπόν εσύ, κοσμοταξιδεμένε πρωτομάστορα, πώς καταλαβαίνεις τις γυναίκες που σε γουστάρουν;», του αντέτεινε ελαφρώς ενοχλημένος ο Τζόνι.

«Χωρίς να κοκορευτώ όπως εσύ, ατρόμητε Δον Ζουάν, για το παρελθόν μου, θα σου συνοψίσω σε πέντε μόνο λέξεις το αιώνιο μυστικό. Οι ερωτευμένες γυναίκες, εν αγνοία τους, πέφτουν πάντα στην παγίδα που επιστημονικά ονομάζεται "Επάλληλος αλγόριθμος του αμπελουργού Σπύρου"! Για να στο πω πιο απλά, πριν δοκιμάσεις να καπακώσεις μια γυναίκα, πρέπει πρώτα να ζητήσεις να δοκιμάσεις μια ρόγα σταφυλιού απ' το αμπέλι του αλάνθαστου Σπύρου», ψέλλισε σιβυλλικά και βύθισε το τσιγάρο στο στόμα του.

Ο Τζόνι ξεροκατάπιε στο άκουσμα των παράξενων λέξεων. Ο μεσήλικας επαίτης σχημάτισε ένα τεράστιο δαχτυλίδι με τον καπνό και συνέχισε να φτύνει ιδιόμορφες σοφίες.

«Όταν μια γυναίκα γουστάρει έναν άνδρα, μια αρχέγονη δύναμη την ωθεί να μην του το αποκαλύψει, μιας και η φύση όρισε εκείνον κυνηγό κι εκείνη θήραμα. Όσο σθεναρότερα του αντισταθεί στην πολιορκία, τόσες περισσότερες πιθανότητες έχει να την ποθήσει και να θελήσει μαζί της να διαιωνίσει το είδος. Από κει έχει βγει και το κοινότυπο ρητό που πιπιλάνε τα πιτσιρίκια: "Όταν μια γυναίκα σου λέει όχι, εννοεί ναι". Υπάρχει όμως μια τρύπα στο όλο στόρι, που μόνο οι μύστες κατέχουν και αναζητούν αδιαλείπτως. Όταν μια γυναίκα βρεθεί στον ίδιο χώρο με τον άνδρα που είναι κρυφά ερωτευμένη, ασυναίσθητα το στέρνο της κορδώνεται ελαφρώς, με αποτέλεσμα οι ρόγες της να ανορθώνονται μερικά χιλιοστά ή κι εκατοστά αναλόγως. Εξ ου και η εμπλοκή του Σπύρου του αμπελουργού – και σκέψου λιγάκι, δεν του έδωσαν τυχαία το όνομα Σπύρος. Αυτό είναι και το πλέον αψεγάδιαστο ορμέμφυτο σημάδι που οδηγεί στο ζητούμενο συμπέρασμα, χωρίς στατιστικά ουδεμιά αποτυχία. Σταμάτα λοιπόν στο εξής να κοιτάς τις γυναίκες στα μάτια, λίγο χαμηλότερα είναι η επιβεβαίωση που ζητάς. Τζο έφη κι ελάλησε». Το βλέμμα του είχε γίνει σκοτεινό, καθώς διένυε ξεχασμένα εγκεφαλικά μονοπάτια και με μια απότομη κίνηση σήκωσε τα μαλλιά που του είχαν σκεπάσει το πρόσωπο.

Ο Τζόνι έκανε μια τεράστια βουτιά στις εμπειρίες του, προκειμένου να τσεκάρει το αξίωμα του φίλου του. Και πράγματι, έκπληκτος, θυμήθηκε αμυδρά κοπέλες καθισμένες στο μπαρ να ανασηκώνουν αυτομάτως ελαφρά τον θώρακα μόλις τον αντίκριζαν να τις πλησιάζει. Χαμογέλασε πλατιά με τη συναρπαστική αποκάλυψη και απέδωσε τα εύσημα στον κολλητό του.

«Καταθέτω ταπεινά τα δεκάδες μπαρουτοκαπνισμένα παράσημά μου στα πόδια σου, σοφέ άρχοντα της γυναικοσύνης. Είναι εξαίρετη τιμή να γνωρίζω έναν βετεράνο του πολέμου των δυο φύλων», βροντοφώναξε κι έκανε μια θεατρική υπόκλιση που μαγνήτισε τα απορημένα βλέμματα των περαστικών οδηγών.

«Μη με βλέπεις τώρα που οι γυναίκες με αποφεύγουν σαν τον περονόσπορο, κατά βάθος διαθέτω μυδραλιοβόλα αρχοντιά. Τη μαδημένη σοφή καράφλα μου τη φωνάζουν οι θηλυκές μύγες "Πανσπερμία"! Κάτσε να αυτοφτυστώ να μη βασκαθώ!», μούγκρισε ο Τζο γεμάτος κέφι κι έφτυσε στον κόρφο του.

«Ξέρεις κι άλλα τέτοια κόλπα, μέγιστε Τζο; Δίδαξέ με, σε ικετεύω, εγώ ο ταπεινός ανόητος ερασιτέχνης!», τον προέτρεψε έκθαμβος ο νεαρός.

«Η κούτρα μου είναι σαν το σεντούκι του κρυμμένου θησαυρού και πρέπει να προσπαθήσεις πολύ για να το ξεκλειδώσεις. Άντε, επειδή σε συμπαθώ, θα σου αποκαλύψω άλλο ένα θηλυκό μυστικό, αλλά θα είναι το τελευταίο για σήμερα!», συμβιβάστηκε, δήθεν ανόρεκτα, ο Τζο.

«Κάθε σου λέξη, ποτίζει με σοφία τη γλαδιόλα της ύπαρξής μου!», τον ανέβασε στα ουράνια ο Τζόνι.

«Λοιπόν, βελζεβούλη, σκέψου καλά πριν απαντήσεις στην επόμενη κρίσιμη ερώτησή μου. Ποιος είναι ο πιο σίγουρος τρόπος για να οδηγήσεις μια γυναίκα στο κρεβάτι κατά το πρώτο σας ρομαντικό ραντεβού;», τον ρώτησε με σοβαρότητα, γελώντας κάτω απ' τα μουστάκια του. Ο Τζόνι πήρε επίσημο ύφος, άναψε τσιγάρο και χαμήλωσε το βλέμμα να σκεφτεί. *«Μη φυσάς τον καπνό απ' τη μύτη, μοιάζεις με δράκο και θα σου φύγουν οι γοργόνες απ' το καμάκι»*, τον αποδοκίμασε ο Τζο, επιδιώκοντας ν' αχρηστέψει τους συνειρμούς του. Ο νεαρός έκανε μια γκριμάτσα αποδοκιμασίας και του γύρισε την πλάτη.

«Το χιούμορ!», αναφώνησε θριαμβευτικά λίγο μετά. *«Το πηγαίο χιούμορ κι ο ευφυής αυτοσαρκασμός είναι ο ασφαλέστερος δρόμος για να κατακτήσεις ολοκληρωτικά μια γυναίκα!»*, εξέθεσε με σιγουριά το κύημα της σκέψης του.

«Τρίχες μαύρες κατσαρές, κοσμούν αυγά μελάτα!», ήταν η αυτόματη αντίδραση του Τζο, που κόντεψε να πέσει απ' το καρότσι από τα γέλια. *«Με κουράζει η αφέλειά σου, μικρό μου αγράμματο σφηνοτουβλάκι. Χρειάζεσαι εντατικά ιδιαίτερα μαθήματα για να μπουσουλήσεις στα πέταλα της καμέλιας»*, τον αποπήρε, γεννώντας την απορία στις αξύριστες παρειές του νεαρού.

«Μα εγώ με το χιούμορ μου έχω επιβιώσει τόσα χρόνια στο κουρμπέτι της γυναικότητας», δικαιολογήθηκε εκείνος πικραμένος.

«Με κουράζεις, γέρο άνθρωπο και δεν είναι σωστό. Θα σου δώσω, για ακόμα μια φορά δωρεάν τη μαγική συνταγή, αλλά μη με ρωτήσεις περισσότερα! Θα το πάρεις "χόουμ γουόρκ", θα ξαπλώσεις αναπαυτικά στη βεσπασιανή σου βελέντζα και θα το επεξεργαστείς μόνος σου. Σύμφωνοι;», τον παζάριασε.

«Σύμφωνοι!», αναφώνησε ο Τζόνι γεμάτος περιέργεια.

«Λοιπόν, τα πράγματα είναι ανατριχιαστικά απλά. Στο πρώτο σας ραντεβού την οδηγείς σ' ένα εστιατόριο, φθηνό ή ακριβό δεν έχει σημασία. Εκεί, αφού την αφήσεις να επιλέξει πρώτη τι θα δειπνήσει, παραγγέλνεις για σένα - χωρίς στόμφο και φιγούρα - το ακριβότερο φαγητό που διαθέτει ο κατάλογος. Μόλις έρθουν τα πιάτα σας, δοκιμάζεις ένα μικρό κομματάκι απ' το φαγητό σου, λες την προμελετημένη ατάκα: "Μμμ, πεντανόστιμο, θέλεις να δοκιμάσεις;" και την ταΐζεις τρυφερά με το πιρούνι σου. Έπειτα, αφήνεις το υπόλοιπο φαγητό ανέγγιχτο. Προσοχή όμως, ανέγγιχτο σου τονίζω, δεν επιτρέπεται ούτε μια λιχούδικη πιρουνιά. Κατόπιν, καθ' όλη τη διάρκεια της βραδιάς προσηλώνεσαι ευλαβικά και αποκλειστικά στο βλέμμα της, αδιαφορώντας για το φαγητό σου, αλλά και για οτιδήποτε άλλο συμβαίνει στο εστιατόριο. Φεύγοντας, πληρώνεις υποχρεωτικά τον λογαριασμό και ...η Πόλις εάλω!», κατέληξε απρόσμενα την ιστορία ο Τζο μέσα σε πλήρη ευθυμία.

«Και με αυτόν τον κουφό τρόπο θα την κατακτήσεις;», τραύλισε λουσμένος στην απορία ο

νεαρός.

«Μου υποσχέθηκες ότι δεν θα με ρωτήσεις περισσότερα. Δεν θα γίνω εγώ ο λεμονοστύφτης των χαμένων σου ευκαιριών. Εφάρμοσε τη μέθοδο σε όσες γυναίκες τραβάει η όρεξή σου και θα δεις ότι είναι αλάνθαστη. Τα θηλυκά θα σέρνονται καψουρεμένα στα πόδια σου. Έπειτα, επεξεργάσου τη για καμιά τριανταριά χρόνια και ίσως στα προχωρημένα σου γεράματα καταλάβεις το ανεξήγητο της εγγυημένης επιτυχίας της», του απάντησε σιβυλλικά, προσπαθώντας να στραγγίσει μερικές ακόμα σταγόνες απ' το φλασκί του.

Ο Τζόνι έμεινε να τον χαζεύει μαγεμένος, διαπιστώνοντας πως ο φαινομενικά γέρο - παράλυτος έκρυβε μέσα του ανεξάντλητο θησαυρό. Μα συνάμα και μια ατελείωτη πικρία που του ροκάνιζε τα σωθικά. Ήθελε κι εκείνος να του προσφέρει νότες ξενοιασιάς, να τον ταξιδέψει σ' έναν άλλο χαρούμενο κόσμο. Έστυψε το μυαλό του αναζητώντας κάτι που θα τον κέντριζε.

«Κρατάνε τα χέρια σου για μια βόλτα, φίλε μου Τζο;», του πέταξε αυθόρμητα.

«Θα με πας σε καμιά ξαπλωτή παροχέα υπηρεσιών που δέχεται σακάτηδες;», του απάντησε δήθεν εκστασιασμένος εκείνος ανοίγοντας τα μπράτσα.

«Υπάρχει κάπου κρυμμένος ένας πλανήτης που θα σ' ενθουσιάσει. Ακολούθα με και θα δεις!», του έγνεψε επιτακτικά.

«Α, όλα κι όλα. Για να μ' ενθουσιάσει εμένα στα γεράματα πλανήτης, πρέπει να έχει άπειρες γυναίκες, πολλές μηχανές, ποτάμια αλκοόλ και ανθρώπους που δεν σιχαίνονται τους σακάτηδες!», τον προειδοποίησε.

«Ακολούθα με και θα δεις!», επέμεινε ο Τζόνι και του έκλεισε πονηρά το μάτι. *«Πώς δεν το είχα σκεφτεί νωρίτερα;»*, μονολόγησε σιγανά και καβάλησε το μηχανάκι. Πήγαινε αργά στους δρόμους, για να προλαβαίνει να τον ακολουθεί ο Τζο με το αναπηρικό καροτσάκι. Όμως εκείνος ήταν γεμάτος ενέργεια και τραγουδούσε χαρούμενος, κατεβάζοντας που και που καμιά γουλιά από το φλασκί του.

«Είναι μακριά ο πλανήτης σου, Τζόνι; Θα σου χρεώσω τη βενζίνη παλιόπαιδο! Μην κάνεις πως δεν ακούς, για το μπέρμπον λέω, φυρομυαλισμένε!». Οι φωνές του ξεσήκωναν τον κόσμο από περιέργεια και την ψυχή του Τζόνι από ευφορία. Φτάνοντας μπροστά στο σπίτι του πάρκαρε και κατέβηκε να βοηθήσει τον Τζο με το καροτσάκι.

«Τι σπιταρόνα είναι αυτή, βρε ταρτούφο; Μήπως είσαι κρυφοκαπιτάλας με φιλοσακάτικα αισθήματα; Πόσους κακομοίρηδες έκλεψες για να το χτίσεις;», τον ρώτησε ξινίζοντας τα μούτρα. Το αλκοόλ έρεε άφθονο στις φλέβες του κι η γλώσσα του πήγαινε ροδάνι.

«Έπρεπε να το έβλεπες όταν το νοίκιασα, ένα ερείπιο ήταν. Ξέρεις πόσα μεροκάματα έφαγα να το σουλουπώσω;», του αποκρίθηκε σχεδόν απολογητικά. Άνοιξε διάπλατα την πόρτα και τον βοήθησε να μπει με το καροτσάκι στο εσωτερικό.

«Καλώς ήρθες στον πλανήτη μου, Τζο!», τον υποδέχτηκε ανοίγοντας διάπλατα τα χέρια.

«Πού είναι οι γυναίκες, βρε τηγανιτή ρουφιανόπιτα; Γέρο άνθρωπο πας να κοροϊδέψεις;», τον αποπήρε εκείνος με μορφασμό ανυπομονησίας.

«Χαλάρωσε, άρχοντα της βιασύνης. Όλα θα γίνουν με τη σειρά τους». Τον σήκωσε με στοργή απ' το καροτσάκι και τον βοήθησε να καθίσει αναπαυτικά στην τεμπελοκαρέκλα. *«Ας αρχίσουμε με λίγο αλκοόλ, να μπούμε στο κλίμα»*, του είπε κατευθυνόμενος στην κουζίνα να

φέρει το μπουκάλι και τον πάγο. Γέμισε δυο ποτήρια κι ο Τζο κατέβασε μια μεγάλη γουλιά, ξαπλώνοντας στην πολυθρόνα γεμάτος ανακούφιση.

«Αργούμε όμως, Τζόνι μου, γυναίκες δεν βλέπω!», τον αποπήρε. Ο Τζόνι κατευθύνθηκε με αργές κινήσεις προς τον υπολογιστή του να τον ανοίξει.

«Τι το ανοίγεις το κονσερβοκούτι; Ωμή σάρκα σου ζήτησα, όχι το μανιφέστο της αποβλάκωσης!». Αγνόησε τη διασκεδαστική του γκρίνια και συνδέθηκε στο Δίκτυο. Άνοιξε αμέσως την πιο διάσημη ροζ σελίδα της υφηλίου, περίμενε να φορτώσουν οι εικόνες και του την έδειξε θριαμβευτικά.

«Τσόντα μ' έφερες να δω, βρε σαρδανάπαλε χατζατζάρη; Τσοντοπεριοδικά αγοράζω με τρία ευρώ από κάθε περίπτερο!», φώναξε ο Τζο και τον μούντζωσε θεατρικά.

«Έχουμε και βίντεο όμως για κάθε γούστο», του πρότεινε ο νεαρός, σαν άπειρος πωλητής, ανοίγοντας την πλούσια συλλογή οργασμών.

«Με έξι ευρώ αγοράζω περιοδικό με ταινία, βρε αχαΐρευτε! Έλα παππού να σου δείξω τ' αμπελοχώραφά σου», κούνησε το κεφάλι περιπαικτικά και ξεροκατάπιε απογοητευμένος.

«Πάμε να δούμε μοτοσικλέτες τότε, αφού δεν θες γυναίκες», αντέτεινε εκείνος με σβησμένη φωνή, ενώ έψαχνε για φωτογραφίες στη μηχανή αναζήτησης. Ο Τζο κόμπιασε, μέχρι να φορτώσουν οι σελίδες.

«Τι να μου πουν εμένα όλοι αυτοί οι σύγχρονοι χλεχλέδες; Εγώ ήμουν πραγματικός ιππότης που θυσίασα τη ζωή μου για την ιδέα. Αυτοί που μου δείχνεις είναι στελεχάκια σε πολυεθνικές που τα κονόμησαν στη μπουγάδα του Χρηματιστηρίου και μαζί με το κάμπριο αγόρασαν και μια τσόπερ για να κάνουν φιγούρα στις γκόμενες!», βροντοφώναξε κι έφτυσε αηδιασμένος στο πάτωμα.

Τα επιχειρήματά του ήταν καταιγιστικά και το άγχος του νεαρού φούντωνε περισσότερο με κάθε αποτυχημένη προσπάθεια να τον συναρπάσει. Ό,τι εκείνος θεωρούσε μαγευτικό στον παγκόσμιο ιστό, ο φίλος του το έβγαζε άχρηστο με αφοπλιστική απλότητα. Ξεροκατάπιε για ακόμα μια φορά, σπάζοντας το κεφάλι του να βρει κάτι άλλο.

«Πάμε τότε μια βόλτα στα υπόγεια κανάλια επικοινωνίας». Η χροιά της φωνής του έδωσε μυστήριο τόνο στην ατμόσφαιρα, γεγονός που αποτυπώθηκε στην έκφραση του Τζο. Μπήκε μέσα στο μεγαλύτερο ελληνικό chat room με το ψευδώνυμο "Joe" και χάζεψε τα ονόματα των επισκεπτών του δωματίου.

"Kalispera, me lene Joe! Exeis diathesi gia koybentoyla? :-)", πληκτρολόγησε προς τον χρήστη με το πιο μυστήριο όνομα, εικάζοντας πως πρόκειται για γυναίκα.

"Kalispera Joe, eimai to Mayro Triantafyllo", ήρθε άμεσα η γραπτή απάντηση.

«Έλα, φίλε μου Τζο, πλησίασε στον υπολογιστή, το "Μαύρο Τριαντάφυλλο" έχει διάθεση να μοιραστεί τις σκέψεις του μαζί σου!», τον προέτρεψε θριαμβευτικά. Ο Τζο τον κοίταξε διερευνητικά, γύρισε προς την οθόνη διστακτικά κι έμεινε σκεφτικός.

«Έχω ορκιστεί να μην κάτσω ποτέ μπροστά σε τηλεόραση. Δεν θα τους αφήσω εγώ να μου δηλητηριάσουν το εγκεφαλικό μου σύστημα!», ακούστηκε η φωνή του σκληρή.

«Ποια τηλεόραση και ποιο εγκεφαλικό σύστημα, ρε Τζο; Μια κοπέλα μόνη είναι που ψάχνει συντροφιά στο Internet!», απόρησε έκπληκτος ο Τζόνι.

«Αλλού αυτά, Τζόνι, άμα πάρεις εφημερίδα, οι μικρές αγγελίες είναι γεμάτες από κοπέλες μόνες που δήθεν ψάχνουν να σε συναντήσουν. Αυτά τα κόλπα τα ξέρω καλά, δεν θα με τουμπάρεις εμένα!»,

επέμεινε κουνώντας πέρα - δώθε το χέρι του.

Ο Τζόνι έσκυψε αποθαρρυμένος το κεφάλι, καθώς είχε μπροστά του έναν αμετανόητο αρνητή των νέων μέσων. *«Δεν έχει κι άδικο βέβαια»*, συλλογίστηκε. Στην εποχή που όλα πουλιούνται κι αγοράζονται, του ήταν δύσκολο να εξηγήσει πως η φιλοσοφία λειτουργίας του Διαδικτύου ήταν τελείως διαφορετική.

«Κούλαρε, φίλε μου Τζο, δεν μιλάμε για τηλεόραση εδώ, μιλάμε για Internet!». Πίστευε πολύ στο Δίκτυο ο Τζόνι, ήταν άλλωστε το μοναδικό μέσο που κράτησε από την προηγούμενή του ζωή.

«Τα ίδια απόβλητα είναι όλα, Τζόνι! Καλύτερα να είμαι έξω στους δρόμους και να χαζεύω τ' αστέρια, παρά να κάθομαι μπροστά στα μηχανήματα διάβρωσης της σκέψης», απάντησε πεισμωμένος.

«Μα δεν καταλαβαίνεις τι πασχίζω να σου εξηγήσω; Άλλο πράγμα το διαδραστικό Internet κι άλλο η τηλεόραση!», αντέδρασε τσιτωμένος εκείνος.

«Κοίτα να δεις, Τζόνι, ο Θεός μ' έκανε όμορφο, δεν μπορούσε να με κάνει κι έξυπνο!», αυτοσαρκάστηκε για να τον πικάρει.

«Το Internet, φίλε μου, είναι το πιο ελεύθερο μέσο που ανακάλυψε ποτέ η ανθρωπότητα! Δεν υπακούει σε κανόνες και ντιρεκτίβες, είναι αμφίδρομο και η καρδιά του είναι τα εκατομμύρια των ανθρώπων που το τροφοδοτούν καθημερινά με νέες πληροφορίες και δεδομένα. Η κοπέλα που σου προτείνω να μιλήσεις είναι Ελληνίδα, κρύβεται σε κάποιο σπίτι εδώ τριγύρω κι επέλεξε ν' ανοίξει την ψυχή της σε κάποιον, αντί να καθίσει μπροστά στην τηλεόραση!». Είχε ανάψει ολόκληρος από πείσμα και έξαψη.

Οι λέξεις ακούστηκαν παράξενες στ' αυτιά του Τζο. Τον άγγιζαν βαθιά, αλλά του ήταν αδύνατο ν' αλλάξει σ' ελάχιστα λεπτά τη χρόνια άποψή του. Ο Τζόνι έκρινε πως έπρεπε να περάσει στην πράξη για να του αποδείξει τα λεγόμενά του. Προσηλώθηκε αμίλητος στον υπολογιστή κι άρχισε να πληκτρολογεί.

"Sygxwrese me gia tin kathysterisi, Mayro Triantafyllo, xtypise to tilefwno! :-(".

"Den peirazei Joe, symbainoyn ayta :-)"

"Pws kai tetoia wra sto Internet?"

"Na mwre, sxolasa prin ligo apo tin doyleia kai mpika na pw mia kalispera sta paidia toy room".

"Mpaineis kairo sto chat?"

"Perysi moy edeikse ta kolpa mia fili moy kai apo tote den exw ksekollisei! Esy? ".

"Egw mpainw arketa xronia, logw doyleias. Giati den exeis ksekollisei? ".

"Einai ekpliktiko na gnwrizeis gnisioys anthrwpoys! Dystyxws, einai dyskolo pia na gnwriseis kosmo eksw stin koinwnia, oloi se koitane san kseroloykoymo. An den exeis analogies montelas, den soy dinoyn simasia. Mono edw mporw na syzitisw oysiastika me kapoion. Exw kanei poly kala filarakia kai moirazomaste ta basana mas... :-) ".

"Ki egw to latreyw to Internet! To blepw san ena ypogeio kanali pigaias epikoinwnias twn anthrwpwn :-) ".

"Ksereis kati? Eisai enas apo toys elaxistoys agnwstoys sto chat poy den me exeis rwtisei akoma to ypsos moy, ta kila moy, to xrwma twn matiwn moy kai alles saxlamares! Einai xazo na rwtas kapoion poy den mporeis na deis gia to paroysiastiko toy kai na ton prokaleis na soy pei psemmata. To Internet einai gia na milas kai OXI GIA NA VLEPEIS!!! 8-) An thes na xazepseis, pigaine se

kapoia cafeteria, des eksonyxistika tis gkomenes, traba se aytin poy soy aresei kai mila tis!!! ".

Ο Τζο παρακολουθούσε αμήχανα τη γραπτή συνομιλία. Ασυναίσθητα είχε πλησιάσει στην οθόνη και διάβαζε με περιέργεια. Ο Τζόνι τον κοίταξε και χαμογέλασε κρυφά.

«Τι έχεις να πεις τώρα φίλε μου; Αυτή η γκόμενα που πιάσαμε στο άσχετο κουβεντούλα είναι ψεύτικη ή έχει σκοπό να με κοροϊδέψει; Μόνη είναι κι αυτή η καημένη, σαν εμάς και ψάχνει συντροφιά». Ήταν η σειρά του Τζο αυτή τη φορά να ξεροκαταπιεί. Ρούφηξε μια γουλιά ουίσκι κι άναψε τσιγάρο.

«Δηλαδή μπαίνεις στα καλά καθούμενα μέσα εκεί στο κουτί και πιάνεις κουβέντα με αγνώστους που δεν μπορούν να σε δουν; Μήπως υπάρχει καμιά κρυφή κάμερα και μας παρακολουθούν;», ρώτησε καχύποπτα.

«Ναι, σιγά μη βγει το χέρι του Μεγάλου Αδερφού απ' την οθόνη να σου ρίξει σφαλιάρα! Είπαμε, είναι υπόγεια κανάλια ελεύθερης επικοινωνίας», τον αποπήρε γελώντας ο νεαρός.

«Καλά όλ' αυτά ρε Τζόνι, δεν λέω, αλλά αυτό το μαραφέτι είναι κομματάκι δύσκολο να μάθει κάποιος να το χρησιμοποιεί». Η φωνή του είχε μαλακώσει αισθητά και το ενδιαφέρον του ανέβαινε.

«Δεν είναι δύσκολο, φίλε μου Τζο! Απλά γράφεις τα γράμματα και πατάς το πλήκτρο "Enter". Μη βλέπεις εμένα που γράφω σαν πυροβόλο με κλειστά μάτια, έχω φάει τα νιάτα μου πάνω στους υπολογιστές. Έλα, δοκίμασε!», τον προέτρεψε πειστικά.

Ο Τζο ανακάθισε στην πολυθρόνα του με τη διστακτικότητα μικρού παιδιού που του χαρίζουν καινούριο παιχνίδι. Άρχισε να πατάει αδέξια τα πλήκτρα.

"posno eton ise", ήταν η πρώτη πρόταση που κατάφερε να γράψει με δυσκολία, μπερδεύοντας τους χαρακτήρες, καθώς δεν έβρισκε τα πλήκτρα.

«Πάτα αυτό το κουμπί τώρα!», τον προέτρεψε ενθαρρυντικά ο Τζόνι δείχνοντάς του το σωστό πλήκτρο.

"Eikosi tria, esy? :-)", έγραψε η άγνωστη πιτσιρίκα.

"ikosiokto", πληκτρολόγησε ο Τζο μειδιώντας κάτω απ' τα μουστάκια του.

«Βρε παλιοψεύταρε, πες στην κοπέλα πως είσαι μουρλόγερος!», τον καυτηρίασε αμέσως ο Τζόνι, χαρούμενος όμως που είχε μπει αμέσως στο κόλπο ο φίλος του.

«Ναι, σιγά να μην της πω πως είμαι και σακάτης. Θα το φλομώσω στο ψέμα το κοριτσάκι, τώρα που δεν με βλέπει!», βροντοφώναξε παθιασμένα. Μια ειλικρινής αφέλεια σκέπαζε τις λέξεις του. Είχε ήδη στρογγυλοκαθίσει μπροστά στην οθόνη και δινόταν με πάθος στην αναζήτηση των χαρακτήρων στο πληκτρολόγιο.

«Πω-πω! Πέρασε η ώρα και πρέπει να φύγω αμέσως για δουλειά! Άραξε εσύ εδώ και τα λέμε σε μερικές ώρες», κραύγασε αγχωμένος ο νεαρός. Ο Τζο ούτε που του έδωσε σημασία. Είχε κολλήσει το πρόσωπό του στην οθόνη και ρουφούσε τις λέξεις που του απηύθυνε η νεαρή συνομιλήτρια.

«Στο καλό να πας, μπουρμπαδάκο, χαιρετισμούς στη μουχρίτσα! Φέρε μόνο πιο κοντά το μπουκάλι και τα τσιγάρα μου, θα το γλεντήσω απόψε!», φώναξε χωρίς να γυρίσει το κεφάλι κι ο νεαρός ενθουσιάστηκε με την απρόσμενη προσήλωσή του.

«Πες μου κάτι πριν φύγεις, ρε τζαναμπέτη! Αν με παρατήσει το πιτσιρίκι, πώς θα βρω άλλο να πιάσω κουβέντα;», συνέχισε ο Τζο γεμάτος αγωνία. Γελώντας πλατιά ο Τζόνι, προχώρησε σ'

ένα μονόλεπτο ταχύρρυθμο σεμινάριο. Ο μεσήλικας πήρε χαρτί και στυλό και ζωγράφισε πρόχειρα τα κουμπιά που έπρεπε να πατήσει με το ποντίκι και τις λειτουργίες που εκτελούσε το καθένα. Όσο ντυνόταν ο Τζόνι, εκείνος επανέλαβε άλλη μια φορά χαμηλόφωνα τις οδηγίες, να τις εμπεδώσει.

«Και μια τελευταία ερώτηση πριν φύγεις! Πώς λέγεται αυτός που μιλάει στο Internet; Υπάρχει κάποιο ειδικό όνομα;», τον ρώτησε ξανά προσηλωμένος.

«Αυτός που περιπλανάται στον Παγκόσμιο Ιστό ονομάζεται "surfer" και η υπηρεσία που χρησιμοποιείς τώρα ονομάζεται "chat". Δεν ξέρω να υπάρχει κάποιος ειδικός όρος για τους συνομιλητές», αποκρίθηκε σκεπτικός.

«Ωραία λοιπόν, είμαι ο γέρο - Τζο ο "τσαταλάς"!», κραύγασε με περισσό ενθουσιασμό και ύψωσε ψηλά τη σφιγμένη του γροθιά.

«Καλό βράδυ, φίλε μου "τσαταλά" και πρόσεχε μη σε αποπλανήσει, γέρο άνθρωπο, κανένα κοριτσάκι», τον σάρκασε ο νεαρός.

«Ν' αργήσεις όσο περισσότερο μπορείς, ντελιβερόψαρο και κράτα καμιά πίτσα με γεύση σοκολάτας το βράδυ όταν γυρίσεις, αλλιώς θα σε φάω ζωντανό απ' την πείνα! Σε φιλώ πλαγιομετωπικώς», γουργούρισε ευτυχισμένος εκείνος.

Ο Τζόνι του έριξε μια τελευταία ματιά γεμάτη συμπάθεια. Είχε καταφέρει να τον εισάγει στον κόσμο του Δικτύου κι ήταν χαρούμενος γι' αυτό. Ο Τζο τον καληνύχτισε σχηματίζοντας το σήμα της νίκης με τα δάχτυλά του, χωρίς ούτε αυτή τη φορά να τον κοιτάξει. Κλείνοντας την πόρτα πίσω του, σήκωσε ψηλά τη γροθιά του στον αέρα πανηγυρίζοντας.

«Ο πόλεμος κερδίζεται με πολλές μικρές νικηφόρες μάχες. Απόψε σε νικήσαμε, μισητή μου κυρία. Ώρα καλή στην πρύμνη σου», μονολόγησε κι έκλεισε το μάτι στη Μοναξιά που έπαιρνε κατσουφιασμένη τον δρόμο της φυγής.

Οι ώρες της δουλειάς ήταν η καθημερινή χρυσή του ευκαιρία για νοητή επανάληψη των σκηνών της ημέρας και ταξινόμηση των σκέψεων. Το ξαφνικό συναπάντημα με τη μορφή της Ιωάννας ήταν μια γερή βουτιά στο παρελθόν, προκαλώντας τη διατάραξη των ισορροπιών που με κόπο είχε χτίσει στη νέα του ζωή. Τα κλάσματα δευτερολέπτου που βρέθηκε σε απόσταση αναπνοής από Εκείνη συνειδητοποίησε πως μερικά πράγματα παρέμεναν αναλλοίωτα, ανεξάρτητα από τις περιρρέουσες μεταβαλλόμενες συνθήκες. Ήταν ο σπόρος στην καρδιά του, όπως τον είχε παρομοιάσει η Γιοβάννα. Ίσως υποσυνείδητα να ήθελε να είχαν συναντηθεί τα βλέμματά τους. Αν Εκείνη έβλεπε τη φλόγα των ματιών του, θα καταλάβαινε σίγουρα πως δεν την ξέχασε. Τον έκαιγε η περιέργεια να διερευνήσει την ύπαρξη της φλόγας και στη δική της ματιά. Εάν τον αναγνώριζε φυσικά μετά από τόσο καιρό σε τέτοια χάλια, με τα απεριποίητα μακριά μαλλιά και τα μούσια.

Θυμήθηκε αυτόματα τη μορφή του νεαρού που ήταν μαζί της στο σπίτι. Ήταν όμορφος, γυμνασμένος, περιποιημένος. Η εμφάνιση έπαιζε προφανώς καθοριστικό ρόλο στις επιλογές της, κρίνοντας από τον Τζέρι τον φίλο της στο Λονδίνο, από τον ίδιο, αλλά κι από τον ημίγυμνο νεαρό. Εκείνος όμως είχε ξεφύγει πια από την ελαφρότητα της συσκευασίας και αναζητούσε την ουσία κάτω από το πετσί των ανθρώπων, εκεί που κρύβεται η ψυχή. Ήταν χαρούμενος που την αντάμωσε, τον βοήθησε να επιβεβαιώσει πως

την αγαπούσε κι ίσως μια μέρα τη συναντούσε ξανά υπό άλλες συνθήκες. Έως τότε θα ήταν αναγκασμένος να ζει ως καταραμένος ζηλωτής του ανεκπλήρωτου.

Η συνάντηση μαζί της ανέσυρε σκόρπιες πλακωμένες εικόνες από το παλιό του σπίτι, την αγαπημένη Εταιρεία του, τους ανθρώπους της καθημερινότητάς του. Είχαν σκεπαστεί όλα στη λήθη, αλλά δεν είχαν ακόμα θαφτεί στην άβυσσο. Ταγμένος στην ανακάλυψη της προσωπικής του Αλήθειας, αποφάσισε να θέσει τον εαυτό του σε μια δοκιμασία. Θα επισκεπτόταν τα παλιά του λημέρια, τους χώρους που φιλοξενούσαν έως πρότινος τα όνειρά του. Ανέμενε καρτερικά να τελειώσει η βάρδια του και μόλις πέρασαν τα μεσάνυχτα, δεν το σκέφτηκε στιγμή. Πήρε τους δρόμους με κατεύθυνση τα Βόρεια Προάστια και άρχισε υπομονετικά το μεγάλο ταξίδι της επιστροφής.

Το νυχτερινό κρύο ήταν τσουχτερό κι η καρδιά του βροντούσε ακανόνιστα, καθώς αναγνώριζε παραστάσεις που είχε ν' αντικρίσει μήνες, προσεγγίζοντας την παλιά του γειτονιά. Ο χρόνος σταμάτησε να κυλά, όταν πάρκαρε το μηχανάκι του έξω απ' το παλιό του σπίτι. Ύψωσε το βλέμμα ψηλά στο αγαπημένο του ρετιρέ κι είδε την ψυχή του να βουρκώνει, προσπαθώντας να σκοτώσει τις μνήμες που τον μάτωναν. Αχνό φως φαινόταν από τις γρίλιες της μπαλκονόπορτας, πράγμα που σήμαινε πως ο επόμενος ενοικιαστής ξεκούραζε την ύπαρξή του από την εξαντλητική μέρα. Ήταν βέβαιος πως επρόκειτο για νεαρό στέλεχος μεγάλης εταιρείας. Το σπίτι ήταν αρκετά μοντέρνο για να μένει κάποιος μεγαλύτερος, αρκετά μικρό για να φιλοξενεί πάνω από ένα άτομο και αρκετά ακριβό για να το αντέχει κάποιος χαμηλόμισθος. Του γεννήθηκε η λαχτάρα να χτυπήσει την πόρτα και να χαϊδέψει με τα μάτια τα δωμάτια που στέγασαν τα ομορφότερά του βιώματα. Θα τον έπνιγε ο πόνος όμως, αμέσως μόλις θ' αντίκριζε ένα ξένο σπίτι με άλλη διακόσμηση και άλλον αέρα.

Έβαλε μπρος το μηχανάκι του με πλώρη προς την παλιά του Εταιρεία, αφού ήθελε η γεύση του παρελθόντος να είναι πλήρης. Το φωτεινό αγαπημένο του λογότυπο έλαμπε τεράστιο από μακριά. Πάρκαρε σε απόσταση το μηχανάκι και κατέβηκε μόλις είδε το επιβλητικό γυάλινο μέγαρο να προβάλει με την ιερότητα ενός ναού. Όταν εργαζόταν εκεί, η πίστη του για την Εταιρεία ήταν ακλόνητη. Κι αν μπροστά στη θέα του σπιτιού του δάκρυσε συγκινημένος, μπροστά στο ογκώδες κτίριο της Εταιρείας του τα μάτια του πλημμύρισαν ολοκληρωτικά.

«Πέρασα τα καλύτερα χρόνια της ζωής μου εδώ μέσα», μονολόγησε συννεφιασμένος. Η θέα της αστραφτερής ταμπέλας συμπύκνωνε στην αυστηρότητά της όλα του τα περασμένα όνειρα και τα ιδανικά. Σε μερικά γραφεία τα φώτα ήταν ακόμα αναμμένα, γεγονός που σήμαινε πως μερικοί άνθρωποι, παρότι μεσάνυχτα, αγωνιούσαν και πάλευαν για τους σκοπούς και το όραμα της Εταιρείας. Ή θυσιάζονταν αγόγγυστα, σαν σκλάβοι, στον βωμό του κέρδους, αναλόγως με την οπτική που το έβλεπε κανείς. Τον ταλάνισε το δίλημμα αν προτιμούσε τη ζωή που έκανε τώρα ή τη δημιουργικότητα και τα όνειρα της προηγούμενής του ζωής. Τα εγκεφαλικά του κύτταρα χτύπησαν κόκκινο και τα μηλίγγια του πόνεσαν από τις ωδίνες του πνευματικού τοκετού. Σκάναρε αυτόματα τα "best of" της κάθε εποχής και άφησε να βγει ανεπηρέαστη η ετυμηγορία. Ένα ρίγος τον τύλιξε σαν σάβανο κι ένα φαρδύ χαμόγελο τού φώτισε την όψη.

«Τραβάτε κουπί, σκλάβοι, στη γαλέρα του "deadline". Την ελευθερία μου δεν την ανταλλάσσω με τίποτα!», φώναξε θριαμβευτικά κι έκανε μια άσεμνη χειρονομία προς τη γιγάντια φωτεινή ταμπέλα. Μια παγωμένη αέρινη γλώσσα τού έγλειψε το πρόσωπο. Η καραμέλα της επιτυχίας που πιπιλούσε τόσα χρόνια είχε λιώσει άδοξα. Μάρσαρε το μηχανάκι και πήρε αργά τον δρόμο της δύσης, τον δρόμο της προσωπικής του λύτρωσης. Ο γέρο - τσαταλάς Τζο θα τον περίμενε κι ήταν περίεργος ν' ακούσει τις εντυπώσεις του από το πρώτο του ταξίδι στον κυβερνοχώρο. Και πάνω στη φούρια του απ' την περιπλάνηση στον χωροχρόνο είχε ξεχάσει να πάρει την πίτσα που του είχε παραγγείλει. Σταμάτησε σε μια καντίνα να προμηθευτεί λουκάνικα κι άφησε το μηχανάκι να τον οδηγήσει στα νέα μονοπάτια. Αν και έφερε τον εαυτό του αντιμέτωπο με οδυνηρές παραστάσεις, δεν ένιωσε καμιά νοσταλγία. Είχε αποδεδειγμένα γυρίσει σελίδα και παρότι απεχθανόταν τις κηδείες, είχε μόλις θάψει οριστικά και αμετάκλητα το παρελθόν με μια σεμνή μοναχική τελετή. Το μόνο του παράπονο ήταν οι γνώσεις που είχε αποκτήσει όλ' αυτά τα χρόνια των σπουδών και της δουλειάς που, δυστυχώς, δεν μπορούσε πια να χρησιμοποιήσει.

«Τίποτα δεν πάει χαμένο!», σιγοτραγούδησε τον στίχο που του ήρθε στο μυαλό κι άρχισε να σφυρίζει ανέμελα. Πλησιάζοντας στη νέα του γειτονιά, τα σπίτια τού φάνηκαν πιο άσχημα, αλλά περισσότερο αληθινά, χτισμένα με μόχθο και ιδρώτα για να στεγάσουν όνειρα κι όχι ματαιοδοξίες. Το χαμηλωμένο φως που αχνόφεγγε από το παράθυρο του σπιτιού του μαρτυρούσε πως ο Τζο βρισκόταν ακόμα στο εσωτερικό του. Ξεκλείδωσε την πόρτα με την ελπίδα πως τα λουκάνικα δεν θα είχαν κρυώσει. Η γνώριμη κραυγή τον υποδέχτηκε.

«Θέλω αντικλείδι από το σπίτι σου, να έρχομαι τις ώρες που δουλεύεις να τσατάρω!», του ζήτησε με θέρμη. Αντικρίζοντας την εκφραστική φάτσα του γέρο - Τζο, θυμήθηκε πως είχε καιρό να δει τόσο χαρούμενο άνθρωπο.

«Σόρυ που άργησα, φίλε, αλλά έπεσε πολλή δουλειά στην πιτσαρία. Σου έφερα λουκάνικα να φας», του έτεινε τη σακούλα ο Τζόνι απολογητικά.

«Αν περίμενα από σένα, βρε μουντρούχο, να με ταΐσεις, θα με είχαν φάει τα σκουλήκια τώρα και ώρες. Παρήγγειλα ήδη, σκέφτηκα μάλιστα να τηλεφωνήσω στην πιτσαρία σου να σου κάνω πλάκα, αλλά δεν είχα τον αριθμό. Δεν με χαλάει όμως να ξαναφάω!», φώναξε και όρμησε με τα μούτρα στη σακούλα.

«Πώς πήγαν οι βραδινές περιπλανήσεις στο Internet;», τον ρώτησε με αγωνία.

«Τι να σου λέω τώρα, από τότε που έφυγες δεν σήκωσα κεφάλι! Έφτασα να μιλάω και με οχτώ γυναίκες ταυτόχρονα! Έχανα βέβαια που και που τα κουμπιά, αλλά κουτσά - στραβά έβγαλα άκρη. Ήθελα νά 'ξερα, βρε καϊμακλή, όλον αυτόν τον καιρό που γνωριζόμαστε γιατί δεν μ' έφερες σπίτι σου να μου δείξεις τα μαγικά της τεχνολογίας;». Η λαχτάρα του να περιγράψει την πρωτόγνωρη εμπειρία τον έκανε να ψευδίζει μπουκωμένος. Συνέχισε να μονολογεί ακατάληπτα για τις δικτυακές κουβέντες που είχε ανταλλάξει με τις κοπέλες. Έδειχνε εντελώς αλλιώτικος. Μόλις καταβρόχθισε τα λουκάνικα, μεταφέρθηκε έρποντας στον καναπέ και άναψε τσιγάρο. Το βλέμμα του, αν και κουρασμένο, έλαμπε. Φύσηξε ψηλά τον καπνό και συνέχισε συνεπαρμένος.

«Να σου εξομολογηθώ κάτι, Τζόνι μου; Σήμερα για πρώτη φορά μετά το ατύχημά μου ένιωσα

άνθρωπος κι όχι σκουπίδι. Εσύ με γνώρισες παραιτημένο απ' τη ζωή, όμως πριν γλείψω πάτο, είχα κάνει ατελείωτες απόπειρες ν' ανοίξω την καρδιά μου στις γυναίκες. Όλες, μα όλες, μηδεμιάς εξαιρουμένης, με αντιμετώπισαν με απέχθεια. Κόλλαγαν στο γεγονός πως είμαι σακάτης, καμιά τους δεν κοίταξε πίσω απ' την εικόνα να δει τι κρύβω. Οι ευαισθησίες μου είναι απείρως περισσότερες από των υπολοίπων ανδρών, ακριβώς γιατί έχω πληγωθεί. Απόψε όμως με αντιμετώπισαν όλες σαν κανονικό άνθρωπο, γιατί δεν μπορούσαν να με δουν. Μου άνοιξαν τα σώψυχά τους και ανταλλάξαμε τους πόνους που μας τυραννούν. Τώρα νιώθω όσο ανάλαφρος ένιωθα πάνω στη μηχανή μου, όταν διέσχιζα τις ατελείωτες κοιλάδες της Νεβάδα. Απόψε έγινα ξανά ο αυθεντικός Τζο ο Πειρατής και καμιά δεν γέλασε με τα χάλια μου». Εκστόμισε τις τελευταίες λέξεις κλαίγοντας από συγκίνηση κι ο Τζόνι αισθάνθηκε την ψυχή του να ανθίζει, ποτισμένη από τα δάκρυα του καλύτερού του φίλου.

«Η αλήθεια κρύβεται ακόμα και μέσα στα άψυχα μηχανήματα, καλέ μου Τζο, αρκεί να ξέρεις τον τρόπο να την αποκαλύψεις». Ξάπλωσε δίπλα του στον καναπέ και τον αγκάλιασε αδελφικά. Ο Τζο συνέχισε συγκινημένος.

«Εκείνο το βράδυ που ήρθες στο υπόγειο, μου υποσχέθηκες πως θα με βοηθήσεις να βρω τη δύναμη να παλέψω. Γέλασα τότε πικρά, πιστεύοντας πως έχω τελειώσει για πάντα, απόψε όμως μου απέδειξες δυο πράγματα. Πως είσαι καρδιακός μου φίλος και πως υπάρχει μέλλον και για μένα και θα με βοηθήσεις να το ανακαλύψω». Το κλάμα του έβγαινε γοερό, όμως δεν ήταν κλάμα πόνου. Έβγαζε όλη τη μαυρίλα της μοναξιάς, καθώς βαφτιζόταν στο νέο κόσμο της ψηφιακής εποχής.

«Αύριο κιόλας θα σου βγάλω αντικλείδι, να έρχεσαι όποτε θέλεις εδώ· το σπίτι μου θα είναι στο εξής και δικό σου», του προανήγγειλε στοργικά και του χάιδεψε τα μαλλιά. *«Δεν ξέρεις πόσο χαρούμενος είμαι που ξανάγινες επιτέλους ο Τζο ο Πειρατής».* Ένα λυτρωτικό γέλιο τους συνεπήρε και τους δυο για ώρα.

Ο ύπνος βρήκε τον Τζο ξαπλωμένο να περιγράφει εκστατικά τις συζητήσεις του με τα ψηφιακά κορίτσια. Η επόμενη ανατολή τον συνάντησε να κοιμάται γαλήνιος στον καναπέ μ' ένα χαμόγελο ζωγραφισμένο κάτω απ' το μουστάκι του. Τα όνειρά του ήταν επιτέλους, μετά από χρόνια, φωτεινά. Ο Τζόνι δεν θέλησε να του στερήσει τη χαρά ξυπνώντας τον. Ήταν κι εκείνος ευτυχισμένος, έχοντας περάσει απ' τη σκέψη στη δράση κι έπρεπε να συνεχίσει να υπηρετεί το αίσθημα του καθήκοντος που φύτρωνε μέσα του.

Έψαξε, χωρίς να κάνει θόρυβο, στο κομοδίνο του και ξετρύπωσε το κομπόδεμα με τα χρήματα που του είχαν απομείνει από την πώληση των άχρηστων αντικειμένων της προηγούμενής του ζωής. Μετρώντας τα διαπίστωσε πως είχε σπαταλήσει περίπου τα μισά κυρίως για την επισκευή του σπιτιού, αλλά και για το πρώτο διάστημα που δεν εργαζόταν στην πιτσαρία. Φόρεσε το αγαπημένο του ξεβαμμένο τζιν, ένα μαύρο μπλουζάκι με τυπωμένη τη φράση *"Search Freedom"* κι ένα πέτσινο μπουφάν. Το μπλουζάκι εξέφραζε πλήρως την πνοή ελευθερίας που φούσκωνε στα σωθικά του. Θυμήθηκε την όμορφη κατάκτηση της μιας βραδιάς, ονόματι Ελευθερία, που του είχε αφήσει το μπλουζάκι ως συμβολικό δώρο το πρωί που έφυγε απ' το σπίτι του. Έχωσε το ματσάκι με τα ευρώ στην κωλότσεπη και βγήκε στους δρόμους με το μηχανάκι. Ποτέ δεν έδινε αξία στα χρήματα, πόσο μάλλον στην τωρινή ζωή του που δεν τα είχε ανάγκη, θα ευχόταν πάντως να ήταν

πολύ περισσότερα.

Κατευθύνθηκε προς το σπίτι του μικρού Γιαννάκη να υλοποιήσει την απόφαση που είχε πάρει την προηγούμενη μέρα. Του άνοιξε την πόρτα η χαροκαμένη μητέρα του. Το πρόσωπό της ήταν χλωμό, σε απόλυτη σύμπνοια με τα μαύρα ρούχα της και τα μάτια της είχαν στεφανωθεί από δυο τεράστιους κύκλους. Η ατμόσφαιρα του σπιτιού μύριζε θάνατο. Το απλανές χαμένο βλέμμα της άργησε να τον αναγνωρίσει. Τον κάλεσε μέσα με πνιγμένη φωνή και του εξήγησε πως είχε στείλει τον Γιαννάκη στο σχολείο, για να ξεφύγει λιγάκι από το πνιγηρό περιβάλλον του σπιτιού. Ο Τζόνι της χάιδεψε θερμά τον ώμο και αρνήθηκε την πρόταση επικαλούμενος υποχρεώσεις. Κατόπιν της έκρυψε αποφασιστικά στην παλάμη το ματσάκι με τα χαρτονομίσματα, γνωρίζοντας από πριν τη σθεναρή της αντίδραση.

«Για τις πρώτες δύσκολες ώρες», της ψιθύρισε με στοργή κι έσφιξε με τα δυο του χέρια τη χούφτα της. Εκείνη αρνήθηκε πεισματικά υπακούοντας στην αξιοπρέπειά της, όμως ο νεαρός ήταν ανένδοτος. Το πρόσωπό της κατακλύστηκε από δάκρυα, καθώς δεν είχε το κουράγιο να επιμείνει περισσότερο.

«Ο Θεός να σου τα ανταποδώσει στο δεκαπλάσιο, αγόρι μου», ευχήθηκε με αναφιλητά.

«Μια χάρη θέλω μόνο από σένα, καλή μου Ιουλία, να μην παραλείπεις να φέρνεις τον Γιαννάκη κάθε μεσημέρι στην πλατεία. Έχει ανάγκη την ανέμελη συντροφιά με τ' άλλα παιδάκια και θα έχω κι εγώ την ευκαιρία να τον βλέπω». Της έσφιξε για τελευταία φορά το χέρι και της χαμογέλασε πλατιά, να της μεταδώσει την αισιοδοξία του.

«Ο Θεός να σ' έχει καλά αγόρι μου», τον αποχαιρέτησε ανταποδίδοντάς του ένα ίχνος χαμόγελου. Στην τραγική κατάστασή της, η παρουσία και μόνο του Τζόνι δίπλα τους ήταν πολύτιμη σταγόνα ανακούφισης. Το πρόσωπό της, αν και πονεμένο, εξέπεμπε την αξιοπρέπεια που μονάχα οι γνήσιοι άνθρωποι διαθέτουν. Συγκρατήθηκε πολύ να μην κλάψει μπροστά της. Όσο απομακρυνόταν, ανάσαινε έντονα να διώξει τον αέρα θανάτου από μέσα του.

Στην επιστροφή προς το σπίτι ανέλυε και επεξεργαζόταν τα νέα δεδομένα. Ένιωθε πλούσιος, παρότι άφραγκος. Το τρίπτυχο των αγαπημένων του προσώπων ήταν άκρως αντισυμβατικό με αντικειμενικά δεδομένα, ήταν όμως ολοκάθαρα αληθινό με βάση τα νέα προσωπικά του δεδομένα. Του ήταν απαραίτητοι και οι τρεις και ήθελε να τους προσφέρει τα πάντα. Προς το παρόν έκρινε πως έπρεπε να προσφέρει ένα ζεστό κρουασάν στον φίλο του, μαζί με τον καφέ. Φτάνοντας στο σπίτι, τον βρήκε αμίλητο να καπνίζει στον καναπέ. Δοκίμασε να διαγνώσει τις σκέψεις του από την έκφρασή του.

«Απίστευτο πράγμα αυτή η νέα τεχνολογία, βρε Τζόνι μου», τον πυροβόλησε αντί να τον καλημερίσει.

«Γέρο - τσαταλά, δεν λέει να ξεκολλήσει ο νους σου από τις γυναίκες, ε;», του πέταξε περιπαικτικά και του πρόσφερε το κρουασάν.

«Δεν είναι οι γυναίκες, βρε Τζόνι, τις έχω φάει με την κουτάλα αυτές στα νιάτα μου. Εκείνο που μ' έστειλε τιμωρία αδιάβαστο είναι το γεγονός πως οι μοναχικοί άνθρωποι κάθονται σήμερα μπροστά στον υπολογιστή τους και κάνουν ανώνυμη ψυχανάλυση μ' έναν άγνωστο. Είναι εκπληκτικό αυτό, αν το καλοσκεφτείς. Όταν έχεις τον άλλο απέναντί σου, πέρα απ' το γεγονός ότι επηρεάζεσαι από τη φάτσα του, βάζεις και κόφτη στα λόγια σου, προσέχοντας τι θα πεις. Ενώ εδώ ανοίγεις διάπλατα την καρδιά σου και ρέει ο ψυχοχείμαρρος χωρίς σταματημό». Το βλέμμα του είχε χαθεί στον

απέναντι τοίχο ενόσω μιλούσε. Η πρωινή καφεΐνη που του σέρβιρε ο Τζόνι λειτούργησε αμέσως ευεργετικά.

«Για να είμαι ειλικρινής, καλέ μου Τζο, δεν το πολυσυμπάθησα ποτέ το chat. Πάντα προτιμούσα την επαφή πρόσωπο με πρόσωπο, για να βλέπω τις εκφράσεις του συνομιλητή μου. Το θεωρώ ψυχρό και απρόσωπο να τρώω τα βράδια μου μιλώντας στο πουθενά μ' έναν άγνωστο», του αποκρίθηκε στοχαστικά.

«Κι εγώ, αν είχα τα δυο μου πόδια και τα νιάτα σου, θα έπαιρνα τους δρόμους αναζητώντας εκφραστικές θηλυκές φατσούλες. Στην κατάστασή μου όμως, πίστεψέ με, είναι σωτήριο γιατί κλείνει τις κερκόπορτες της προκατάληψης. Θα σου είμαι αιωνίως ευγνώμων και είναι τιμή μου που με θεωρείς φίλο σου». Τα σμαραγδένια μάτια του Τζο τον χάιδευαν καθάρια, κάνοντάς τον ν' ανατριχιάσει.

«Αξίζεις πολλά, φίλε μου Τζο. Ένας πειρατής μπορεί να δείχνει άγριος στην όψη, αν τον γνωρίσεις όμως καλύτερα, θ' ανακαλύψεις τον απίστευτο θησαυρό που κρύβει εντός του». Ο Τζόνι τον κέρασε τσιγάρο και άφησαν τη νικοτίνη να μουδιάσει απαλά το κορμί τους.

«Πίνω δυο τζούρες καφέ ακόμα και φεύγω πύραυλος για δουλειά! Τα μιλιούνια έχουν ξαμοληθεί στους δρόμους και πρέπει να βγάλω και σήμερα το μεροκάματο», είπε ο Τζο σηκώνοντας την κούπα του. Τράβηξε προς το μέρος του το καροτσάκι και μ' επιδέξιες κινήσεις σκαρφάλωσε. *«Το απόγευμα σε περιμένω να μου φέρεις το αντικλείδι»*, συνέχισε κεφάτος.

«Καλή δύναμη, αγόρι μου», του ευχήθηκε αδελφικά και τον βοήθησε να βγει από την εξώπορτα.

«Το πρωί σακάτης, το βράδυ πειρατής!», του φώναξε ενώ απομακρυνόταν, με τη γροθιά στον ουρανό σφιγμένη πιο δυνατά από ποτέ.

Αποχαιρετώντας τον Τζο, αντιλήφθηκε το ζεστό βλέμμα της Γιοβάννας να τον χαϊδεύει πίσω απ' το παράθυρό της. Της έκανε νόημα να έρθει σπίτι του και άφησε την πόρτα μισάνοιχτη.

«Ελληνικό σκέτο μερακλίδικο για την καλή μου Γιοβάννα!», της πέταξε, καθώς η μειλίχια φιγούρα της γέμισε τον χώρο.

«Τι του είπες του φίλου σου κι έφυγε έτσι χαρούμενος από δω;», ήταν η πρώτη της ερώτηση, όταν βολεύτηκε στο σαλόνι.

«Τι να σου εξηγώ Γιοβάννα μου! Ο Τζο είναι μοναδική περίπτωση». Της περιέγραψε εν συντομία τη σκηνή της γνωριμίας τους, την ιστορία του και τη νυχτερινή μύησή του στον μαγικό κόσμο του Internet. Η Γιοβάννα τον άκουγε εκστασιασμένη.

«Του πρόσφερες το μεγαλύτερο δώρο που μπορείς να κάνεις σε άνθρωπο! Του έδωσες μαγικά γυαλιά να δει τον κόσμο με άλλα μάτια. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο πλούσιος είσαι, όταν έχεις στην κατοχή σου τα γυαλιά της αισιοδοξίας! Και πόσο επαναστάτης είσαι, όταν τα δίνεις απλόχερα στους άλλους να τα φοράνε!». Τα λόγια της έβγαιναν αργά και μεστά.

«Ο Τζο είναι δικός μου άνθρωπος, Γιοβάννα, όπως είσαι κι εσύ κι ο καημένος ο μικρός Γιαννάκης. Εσείς είστε η οικογένειά μου και χωρίς εσάς, δεν νομίζω να έβρισκα το κουράγιο να ζήσω. Βλέποντας το χαμόγελό σας αντλώ τη δύναμη να συνεχίσω να προσπαθώ. Τον Τζο τον έχω εγώ περισσότερο ανάγκη απ' όσο έχει αυτός εμένα, αλλά δεν το ξέρει», της απάντησε ανασαίνοντας ηχηρά.

«Του άνοιξες ένα φωτεινό παράθυρο στον κόσμο και τον ανέσυρες απ' το σκοτεινό υπόγειο όπου ήταν θαμμένος. Όταν ο άνθρωπος κοιτάζει προς το μέρος του ήλιου, παύει να βλέπει και να φοβάται τη σκιά του. Κατάφερες να τον κάνεις ξανά να θυμηθεί πως είναι άνθρωπος κι είμαι σίγουρη ότι τώρα εκεί στο φανάρι θα κάνει για πρώτη φορά όνειρα. Είχα ακούσει για το Internet, αλλά δεν μπορούσα να συλλάβω πώς μπορεί να φέρει κοντά τους ανθρώπους. Νόμιζα πως είναι κάτι σαν την τηλεόραση», συμπλήρωσε με ισχυρή δόση ειλικρίνειας.

«Καμία σχέση, Γιοβάννα μου, το Internet θα καταπιεί μια μέρα την τηλεόραση! Μας τη φύτεψαν μες στο σπίτι για να καθοδηγούν τη σκέψη μας. Ούτε καν στην προηγούμενη ζωή μου που ήμουν βουτηγμένος στη γκλαμουριά δεν την παρακολουθούσα. Φαντάσου!», έσυρε τη φωνή του με στόμφο.

«Ούτε εγώ την πολυπαρακολουθώ Τζόνι μου, προτιμώ τα βιβλία. Όποιος πέσει θύμα της γοητείας της, γίνεται μόνιμος κάτοικος του καναπέ. Ξέρεις ποιο παρατσούκλι της έχω βγάλει; "Τετράγωνη ρουφιάνα"!», είπε και κούνησε χλευαστικά το κεφάλι της.

Ξέσπασαν ταυτόχρονα σε αυθόρμητο γέλιο με τον απόλυτα επιτυχημένο χαρακτηρισμό. Συνέχισαν την κουβέντα σε χαλαρούς ρυθμούς, έως ότου πέρασε η ώρα και επέστρεψαν κι οι δυο στις υποχρεώσεις της μέρας τους. Αποχαιρετώντας τη γριά γειτόνισσά του, διαπίστωσε για ακόμα μια φορά πόσο ευεργετικό είναι να ξεκινά κάποιος τη μέρα του με ζεστή κουβέντα και όχι με το άγχος του μποτιλιαρίσματος.

Κοίταξε τον ουρανό έξω απ' το παράθυρο. Η μουντάδα προειδοποιούσε για τον χειμώνα που ερχόταν. Τα πρωτοβρόχια ήδη έκαναν δύσκολες τις νυχτερινές διανομές με το μηχανάκι. Οι μεγάλες επερχόμενες βροχές και το κρύο θα ήταν σκέτο μαρτύριο. Σκοτείνιασε προς στιγμή, αλλά αμέσως επανήλθε στην πρότερη ευχάριστη διαπίστωση της αποφυγής του μποτιλιαρίσματος και των ατελείωτων ωρών στην προηγούμενή του δουλειά. Τη μέρα που ξεκινούσε δεν είχε προγραμματίσει τίποτα να κάνει. Ευχαρίστως θα χανόταν στην ανάγνωση ενός βιβλίου, αν δεν τον είχε παρασύρει στη σκέψη του χειμώνα η μουντάδα του ουρανού. Αποφάσισε να διαθέσει τη μέρα του στην προετοιμασία του σπιτιού για την προστασία από το κρύο. Θα έστρωνε τα χαλιά της γιαγιάς παντού και θα αντικαθιστούσε τα θερινά του ρούχα με χειμερινά. Με την ευκαιρία θα έριχνε κι ένα γερό καθάρισμα, να φρεσκαριστεί το σπίτι.

Φόρεσε μια άνετη φόρμα, έβαλε δυνατά τη μουσική, άνοιξε διάπλατα τα παράθυρα να μπει φρέσκος αέρας και ρίχτηκε με τα μούτρα στον αγώνα. Απολάμβανε να κάνει πράγματα για τον εαυτό του και το περιβάλλον της ζωής του. Μπορεί το σπίτι του να μην είχε τίποτα από τη μοντέρνα ατμόσφαιρα του προηγούμενου, είχε όμως εκείνη την ατόφια ζεστασιά των παλιών σπιτιών που δεν θ' άλλαζε με τίποτα.

Κατευθύνθηκε προς το υπνοδωμάτιο κι άνοιξε διάπλατα την ξύλινη ντουλάπα. Ήταν παλιοκαιρισμένη με περίτεχνα χειροποίητα στολίδια, που στην εποχή της θα κόστισε μια περιουσία. Οι δεκαετίες βάραιναν πάνω της και το χρώμα της είχε αρχίσει να ξεθωριάζει και να ψελλίζει τους πρώτους ψιθύρους για επισκευή. Η εξωτερική επιφάνεια χρειαζόταν άμεσα λουστράρισμα, οι μεντεσέδες είχαν σκουριάσει και ζητούσαν αντικατάσταση και σε μερικά σημεία συγκόλλησης απαιτούνταν εσωτερικές ενισχύσεις στήριξης. Ξεκίνησε να την αδειάζει για να εκτιμήσει την κατάστασή της και να προχωρήσει σε άμεση γενική επισκευή.

Άπλωσε τα ρούχα του στο κρεβάτι μαζί με τα σκεπάσματα και τα χαλιά που είχε κληρονομήσει από την προηγούμενη κάτοικο του σπιτιού. Τα συρτάρια, κουρασμένα απ' τα χιλιάδες ανοίγματα του παρελθόντος, παραπονέθηκαν τρίζοντας. Η εσωτερική ξύλινη επένδυση είχε αρχίσει να γίνεται τροφή στα σαράκια κι η ελαφρά κλίση της έδειχνε την αδυναμία της να σηκώσει το φορτίο των ρούχων.

Έφερε από την κουζίνα τα εργαλεία του κι άρχισε μεθοδικά και επιδέξια να αφαιρεί τα εσωτερικά κομμάτια ξύλου που χρειάζονταν αντικατάσταση. Περιεργαζόμενος τις αποσαθρωμένες ξυλόπροκες αναστέναξε διαπιστώνοντας πως η κατάσταση ήταν χειρότερη απ' ό,τι είχε εκτιμήσει αρχικά. Έπρεπε δυστυχώς ν' αφαιρέσει ολόκληρη την εσωτερική ξύλινη επένδυση του πίσω μέρους, γιατί με κάθε του κίνηση διαλυόταν σε κομμάτια. Μια επίσκεψη στον μαραγκό της γειτονιάς ήταν επιβεβλημένη για τον εφοδιασμό των κομματιών της επισκευής. Με μια αποφασιστική κίνηση αφαίρεσε ολόκληρο το εσωτερικό μέρος και το άφησε να πέσει με γδούπο στο πάτωμα. Μαζί με τη σκόνη και τα θρυμματισμένα κομμάτια είδε, προς μεγάλη του έκπληξη, δεκάδες φύλλα χαρτιού να φτερουγίζουν στον αέρα, σαν φέιγ - βολάν.

Σήκωσε γεμάτος περιέργεια ένα στην τύχη και αντιλήφθηκε πως επρόκειτο για παλιό κιτρινισμένο χειρόγραφο, ταλαιπωρημένο από τη μούχλα. Κάθισε στο κρεβάτι με ορθάνοιχτα μάτια κι άρχισε να διαβάζει με δυσκολία τις ξεθωριασμένες λέξεις. Δεν έβγαλε και πολύ νόημα, καθώς η υγρασία είχε αλλοιώσει τον ούτως ή άλλως δυσανάγνωστο γραφικό χαρακτήρα. Άρχισε με αργές προσεκτικές κινήσεις να μαζεύει τα χαρτιά από το πάτωμα, τα καθάρισε από τα διαλυμένα κομμάτια ξύλου και τα τακτοποίησε σε στοίβα. Συνέλεξε κι από το εσωτερικό της ντουλάπας τα υπόλοιπα φύλλα και τα μετέφερε με προσοχή στο γραφείο του. Ο όγκος τους ήταν αρκετά μεγάλος, όχι όμως μεγαλύτερος από την έκπληξη που δοκίμασε με την αποκάλυψη ενός καλά κρυμμένου χάρτινου θησαυρού. Πήρε αναπνοή κι άρχισε να ταξινομεί τα φύλλα για να διερευνήσει το περιεχόμενό τους. Δυστυχώς δεν ήταν αριθμημένα κι αυτό δυσκόλευε ακόμα περισσότερο το έργο του. Έπεσε με τα μούτρα στην ανάγνωση της πρώτης και της τελευταίας γραμμής κάθε σελίδας, με στόχο να τα βάλει σε νοηματική σειρά. Ένα μεγάλο μέρος, για καλή του τύχη, δεν είχε μπερδευτεί και μετά από κάμποση ώρα επιμονής, ο σωρός των φύλλων ήταν πλήρως ταξινομημένος.

Ξάπλωσε αναπαυτικά στην πολυθρόνα του και βυθίστηκε στην ανάγνωση. Συνηθίζοντας γρήγορα τον γραφικό χαρακτήρα, παρασύρθηκε απ' τις λέξεις κι άρχισε να το διαβάζει μονορούφι, χωρίς να σηκώσει κεφάλι. Το μυαλό του έπαθε διαστολή και εγκλώβιζε μέσα του κάθε λέξη που διάβαζε. Ο άγνωστος συγγραφέας περιέγραφε με εκπληκτική γλαφυρότητα και μαεστρία την ανεκπλήρωτη αγάπη του για μια γυναίκα. Ο πόνος ανάβλυζε από τις γραμμές και χυνόταν στην ατμόσφαιρα. Στην επιφάνεια αναδύθηκε, απρόσκλητη και πάλι, η μορφή της Ιωάννας. Ένιωσε την ύπαρξή του να γίνεται ένα με τις λέξεις που διάβαζε και ταυτίστηκε με τη μελαγχολία που ανέδιδε το παλιοκαιρισμένο χαρτί. Λες κι ένα μαγικό χέρι είχε βουτήξει την πένα του στο μαύρο από τον πόνο μελάνι της ψυχής του Τζόνι, μεταμορφώνοντάς το σ' έναν ατόφιο ποιητικό λόγο.

Βούρκωσε πολλές φορές ξεφυλλίζοντας με πάθος τις σελίδες και ξέσπασε σε βουβό

κλάμα μόλις τελείωσε το διάβασμα. Κάποιος άλλος άνδρας στο παρελθόν είχε βιώσει ακριβώς τα ίδια αισθήματα μ' εκείνον και είχε πνίξει τον πόνο του στο χαρτί. Η Μοίρα τού έπαιζε, για μία ακόμα φορά, το δικό της απρόσμενα παράξενο παιχνίδι και του αποκάλυπτε με τον πιο γλαφυρό τρόπο όλα όσα δεν ήθελε να παραδεχτεί. Το στόμα του είχε στεγνώσει από το κλάμα και ξάπλωσε στον καναπέ, έως ότου η αφηνιασμένη σκόνη καταλαγιάσει. Κάθε λέξη, κάθε φράση, κάθε μετουσιωμένο βίωμα του κειμένου ήταν αληθινά δικό του. Μια μεταφυσική λάμψη φώτισε το δωμάτιο, κάνοντάς τον ν' ανατριχιάσει. Το χειρόγραφο που κρατούσε άρχισε να του καίει τα δάχτυλα.

«Όταν βαδίζεις στα μονοπάτια της Αλήθειας, συναντάς τις ψυχές εκείνων που έφτασαν εκεί πριν από σένα, μέσα από τη δικιά τους μοναχική διαδρομή», μονολόγησε σαστισμένος. Το κείμενο αποδείκνυε πως η αλήθεια είναι μία και μοναδική και φανερώνεται μοναχά σε κείνους που θέτουν την αποκάλυψή της ως τον ιερότερο σκοπό της βασανισμένης ζωής τους.

Αρκετές ώρες μετά, έμενε ακόμα ακίνητος και ματωμένος στον καναπέ. Ίσα που ανέπνεε κάτω από το βάρος της αποκάλυψης. Του ήταν αδύνατο να πιστέψει πως κάποιος είχε σκανάρει μέχρι λεπτομέρειας τη δικιά του ψυχή και την είχε αποτυπώσει σ' ένα κομμάτι χαρτί. Πόσο μάλλον όταν αυτό είχε συμβεί δεκάδες χρόνια πριν γεννηθεί! Ήρθαν στον νου του οι φιγούρες των τριών απρόσκλητων επισκεπτών του ονείρου του. Τα λόγια τους έκρυβαν ακριβώς το ίδιο νόημα με το κειμήλιο της ντουλάπας. Οι δημιουργοί τους είχαν προφανώς βυθιστεί στον ίδιο αγιάτρευτο πόνο, πριν ξενυχτήσουν γράφοντας. Διαπίστωσε τραγικά πως χιλιάδες άνθρωποι σ' όλα τα πλάτη του πλανήτη ζουν σαν ναυαγοί του ανεκπλήρωτου έρωτα και μοιράζονται το ίδιο βουβό βίωμα.

«Άραγε, ποιος άνδρας να έχει γράψει αυτές τις σκέψεις;», ψέλλισε τρέμοντας ολόκληρος από δέος. Παρασυρμένος από τη δύναμη της αποκάλυψης, δεν είχε αναρωτηθεί το προφανές που θα απασχολούσε κάθε λογικό άνθρωπο. Ξεφύλλισε γρήγορα ξανά τις σελίδες, αλλά δεν βρήκε πουθενά γραμμένο κάποιο όνομα. Πετάχτηκε σαν σφαίρα ως την κουζίνα και ξέθαψε από τα ντουλάπια ένα πακέτο ανάκατα χαρτιά, που είχε βρει σε διάφορα σημεία του σπιτιού τις πρώτες μέρες της εγκατάστασής του. Δεν τα είχε πετάξει τότε, από σεβασμό προς τη μνήμη της γιαγιάς που έμενε πριν από κείνον στο σπίτι, με σκοπό να τα δώσει στην κόρη της αν ποτέ τη συναντούσε. Άρχισε να τα ξεφυλλίζει με μανία, ξεδιαλέγοντας ιατρικές συνταγές, λογαριασμούς ρεύματος, αποκόμματα εφημερίδων. Ξεχώρισε μερικά ιδιόχειρα σημειώματα, τα οποία συνέκρινε με το πολύτιμο γραπτό της ντουλάπας. Τα περισσότερα ήταν συνταγές φαγητών και δεν έμοιαζαν καθόλου στον ζητούμενο γραφικό χαρακτήρα. Βρήκε όμως κι ένα μοναδικό σημείωμα, με πανομοιότυπα γράμματα, που έλεγε:

"Λουκία μου, πετάγομαι μέχρι τον υδραυλικό να κανονίσω να μας φτιάξει τη διαρροή στον νεροχύτη. Θα είμαι πίσω μέχρι να ετοιμάσεις το μεσημεριανό φαγητό".

Έλαμψε ολόκληρος από περιέργεια. Λουκία λεγόταν η γερόντισσα που έμενε πριν από αυτόν στο σπίτι και ο γέρο - δικηγόρος τού είχε πει πως ήταν χήρα. Άρα, με βάση το σημείωμα, ο άντρας της ήταν ο δημιουργός. Το μυαλό του πέταγε σπίθες όσο αγωνιούσε να συνθέσει το παζλ. Συνέχισε να ψάχνει στο πακέτο με τα χαρτιά, μέχρι που ξετρύπωσε ένα ταλαιπωρημένο βιβλιάριο ασθενείας με το όνομα *"Ιωάννης Καρυστιανός"*. Η φωτογραφία του βιβλιαρίου απεικόνιζε το ίδιο πρόσωπο με αυτό του κάδρου που ήταν

κρεμασμένο σε περίοπτη θέση, όταν είχε πρωτοέρθει να μείνει στο σπίτι. Άναψε τσιγάρο να πολεμήσει την αυξανόμενη νευρικότητα και πετάχτηκε μέχρι την αποθήκη να ξεθάψει την κορνιζαρισμένη εικόνα. Επέστρεψε λίγο αργότερα φυσώντας με δύναμη τη σκόνη από την επιφάνεια του γέρικου κάδρου.

«Ιωάννης Καρυστιανός, ο άνδρας, λοιπόν, της κυρά - Λουκίας ήταν εκείνος που έγραψε το χειρόγραφο!», μονολόγησε κι έμεινε για ώρα να περιεργάζεται τη χάρτινη μορφή του. Ο νους του συνέχισε να δουλεύει στα κόκκινα, γεννώντας νέες απορίες. *«Εσύ όμως, παππούλη, στο γραπτό σου αναφέρεσαι σ' έναν ανεκπλήρωτο έρωτα, άρα προφανώς όχι στη σύζυγό σου τη Λουκία, με την οποία μάλιστα απέκτησες και κόρη!»*, μονολόγησε κι έξυσε αμήχανα το μάγουλό του. Ο προηγούμενος ένοικος λοιπόν του σπιτιού έκρυβε στην καρδιά του τον σπόρο ενός βασανιστικού έρωτα που μετουσίωσε σε λέξεις. Ένα νέο ερώτημα άρχισε ν' αναπηδάει μέσα του αυτόματα. *«Γιατί όμως δεν κατέστρεψες το χάρτινο πακέτο, αλλά το έκρυψες στην ντουλάπα με κίνδυνο να το ανακαλύψει η γυναίκα σου;»*, αναρωτήθηκε κοιτάζοντας ξανά τη σκονισμένη φωτογραφία. Οι κρόταφοί του μούδιασαν απ' τον απροσδόκητο γρίφο που είχε να λύσει. Ένα καταχωνιασμένο μυστήριο είχε στήσει μπροστά του έναν χορό φαντασμάτων.

Έριξε, ταραγμένος, μια εξεταστική ματιά γύρω του και ξάπλωσε στον καναπέ. Ήχοι και αρώματα ενός μυστηριώδους παρελθόντος τον χάιδευαν βασανιστικά. Το στόμα του κολλούσε απ' τα απανωτά τσιγάρα και η συνεχής ροή των συνειρμών τον είχε κουράσει. Κούνησε δυνατά το κεφάλι του πέρα δώθε να εξατμίσει τις μπερδεμένες σκιές. *«Γιατί το έκρυψες στη ντουλάπα; Κάποιος λόγος θα υπήρχε, αλλά ποιος;»*, τυράννησε τη σκέψη του ξανά. Αντάλλαξε μερικές ματιές με τον άνδρα της κορνίζας κι επιστράτευσε όλη του την ευφυΐα. Ένας υπόγειος δαφνοστεφανωμένος συνειρμός αναδύθηκε αθόρυβα.

«Μα είναι προφανές!», κραύγασε και τινάχτηκε όρθιος αρπάζοντας το κάδρο. *«Έκρυψες το χειρόγραφο στη ντουλάπα, με σκοπό να το ανακαλύψει και να το διαβάσει κάποιος στο μέλλον! Ο έρωτάς σου ήθελες να διατηρηθεί ζωντανός στον χρόνο μέσα απ' αυτά τα κιτρινισμένα χαρτιά!»*, ανήγγειλε θριαμβευτικά και γέμισε ένα ποτήρι με αλκοόλ να γιορτάσει. Ο Ιωάννης Καρυστιανός ήθελε να διαιωνιστούν τα αισθήματά του και να αποκαλυφθούν μελλοντικά σε κάποιον τυχερό. Τινάχτηκε όρθιος απ' τον καναπέ, κεντρισμένος από τη φαεινή ιδέα που μόλις του είχε γεννηθεί: Θα μοιραζόταν με όλους την ιερότητα του κειμένου. Του φαινόταν αδιανόητο να το κρατήσει αποκλειστικά για τον εαυτό του.

Αποφάσισε να δοκιμάσει να μετατρέψει σε βιβλίο τις γραπτές σκέψεις, για να χαρίσει σ' όλον τον κόσμο την τύχη της δικιάς του αποκάλυψης. Η εμπνευσμένη ανάγνωση είχε σκιαγραφήσει ήδη και τον τίτλο: "*Το νησί του Ανεκπλήρωτου Έρωτα*". Επιτέλους είχε καταφέρει να βρει έναν στόχο στη νέα του εποχή. Μερικά ταλαιπωρημένα χαρτιά είχαν καταφέρει να ξύσουν από την ψυχή του την κρούστα της θλίψης. Άπλωσε τα φύλλα στο γραφείο του και άνοιξε με λαχτάρα τον υπολογιστή του. Το μυαλό του δούλευε δαιμονισμένα, επεξεργαζόμενο την ιδέα. Κοίταξε για άλλη μια φορά τη μειλίχια μορφή του παππού στο κάδρο. Η σκέψη του να μεταλαμπαδεύσει ευρέως στο κοινό το κρυμμένο πρωτότυπο είχε την άτυπη έγκριση του δημιουργού του. Ξεφύσησε ανακουφισμένος και στρώθηκε μπροστά στην οθόνη του υπολογιστή. Στην αντανάκλαση του γυαλιού είδε τα μάτια του να λάμπουν φλογισμένα. Έπεσε με τα μούτρα στη δουλειά κι άρχισε ν' αντιγράφει το κείμενο σε ηλεκτρονική μορφή, ανατριχιάζοντας με τον πλούτο των βιωμάτων που έκρυβε κάθε λέξη.

Παρασυρμένος από το πάθος του ξέχασε ακόμα και να φάει, μέχρι που έφτασε η ώρα να πάει στη δουλειά. Δεν είχε καμία απολύτως όρεξη να τρέχει στους δρόμους νυχτιάτικα και θα μπορούσε να τηλεφωνήσει επικαλούμενος ασθένεια, όμως είχε μάθει από παιδί να είναι συνεπής στις υποχρεώσεις του. Τον ιδιοκτήτη της πιτσαρίας του μπορεί να μην τον πολυσυμπαθούσε, σεβόταν όμως το γεγονός πως του εξασφάλιζε τα προς το ζην και δεν ήθελε να τον κρεμάσει. Καταχώνιασε με επιμέλεια το πακέτο στα συρτάρια του γραφείου του για να μην το δει ο Τζο, που σίγουρα θα ερχόταν για βραδινές συνομιλίες και έφυγε αγχωμένος για τη δουλειά. Σεβόμενος την επιθυμία του παππού Ιωάννη, δεν ήθελε να αποκαλύψει σε κανέναν την εύρεση του χειρογράφου, ούτε καν στα πλέον έμπιστα και αγαπημένα του πρόσωπα, στον Τζο και στη Γιοβάννα.

Εκείνη η βάρδια ήταν η χειρότερη της έως τότε καριέρας του ως διανομέας. Μετρούσε με αγωνία τα λεπτά μέχρις ότου φτάσουν τα μεσάνυχτα, οπότε και θα επέστρεφε στο ιερό του έργο. Έσφιγγε τα δόντια καταβροχθίζοντας τα χιλιόμετρα των παραγγελιών κι έφερνε διαρκώς στον νου του φράσεις από το κρυφό χειρόγραφο. Τα λεπτά πέρασαν μαρτυρικά μέχρι να οδηγηθεί ξανά στο σπίτι του. Ανακουφίστηκε όταν βρήκε πάνω στο γραφείο του ένα σημείωμα από τον Τζο.

"Πέρασα ένα ακόμα εκπληκτικό βράδυ στο σπίτι σου. Φεύγω να την πέσω για ύπνο πριν επιστρέψεις. Δεν θέλω να καταχραστώ τη φιλοξενία σου. Πέρνα όποτε ευκαιρήσεις από το σταυροδρόμι μου να τα πούμε και να τα πιούμε. Τζο ο Πειρατής".

Συγκινήθηκε από τα αποτυπωμένα λόγια του. Εκτιμούσε απεριόριστα τη συντροφιά του, εκτίμησε όμως ακόμα περισσότερο τη διακριτικότητα και την ευγένειά του. *«Ίσως μόνο οι άνθρωποι που νιώθουν βαρίδια της κοινωνίας έχουν πραγματικά την ευαισθησία να μην γίνονται βάρος στους άλλους»*, μονολόγησε φορτισμένος και αποφάσισε να τον καλέσει για φαγητό και ύπνο ένα από τα επόμενα βράδια, μόλις θα τελείωνε την αντιγραφή του χειρογράφου.

Καθάρισε τη σκέψη του, έφτιαξε έναν δυνατό καφέ και ρίχτηκε στον αγώνα. Ήταν διαρκώς βουρκωμένος, όσο αντέγραφε. Η πολύχρονη εμπειρία του στους υπολογιστές και το τυφλό σύστημα γραφής που γνώριζε του επέτρεπαν να είναι ταχύτατος στην ψηφιοποίηση. Τον κέντρισαν οι λέξεις που χρησιμοποιούσε ο παππούς, καθώς ήταν ένα κράμα δημοτικής και καθαρεύουσας με πολλές ανορθογραφίες, γεγονός που αποδείκνυε πως δεν είχε στενή σχέση με τα γράμματα. Διατήρησε ανέπαφο το λεξιλόγιό του, διορθώνοντας μονάχα τα ορθογραφικά του λάθη. Οι λευκές σελίδες γέμιζαν γρήγορα και η μόνη παρέμβαση που έκανε ήταν ο διαχωρισμός σε κεφάλαια σύμφωνα με τη ροή των νοημάτων.

Το πρωί τον βρήκε σκυμμένο πάνω στον υπολογιστή με τα μάτια πρησμένα απ' το κλάμα και την αϋπνία. Βίωνε έντονα την ιερότητα της διαδικασίας, καθώς μετέτρεπε σε ηλεκτρονική μορφή τα ιδιότυπα γράμματα. Πλησιάζοντας το μεσημέρι, ένιωσε υπερβολικά κουρασμένος και θέλησε να κάνει ένα διάλειμμα. Βγήκε έξω στη λιακάδα με μια κούπα καφέ στο χέρι κι άφησε την όσφρησή του να αποπλανηθεί από τις τριανταφυλλιές. Είχε αρχίσει ήδη να τον απασχολεί ο τρόπος με τον οποίο θα έκανε τις αποτυπωμένες σοφίες κοινό κτήμα όσο το δυνατόν περισσότερων ανθρώπων. Επέστρεψε στο εσωτερικό κι

άπλωσε τα δίχτυα του στις ιστοσελίδες των μεγαλύτερων Εκδοτικών Οίκων. Από τα δεκάδες βιβλία που είχε διαβάσει το τελευταίο διάστημα είχε ήδη σχηματίσει άποψη για το ύφος και την ποιότητα που αντιπροσώπευε ο κάθε Εκδότης. Περιηγήθηκε στους τελευταίους τίτλους βιβλίων, αλλά και στις λίστες των ευπώλητων, διαπιστώνοντας πως ο έρωτας εξακολουθούσε παραδοσιακά να αποτελεί το κυρίαρχο θέμα. Ελάχιστοι συγγραφείς όμως πια εξέδιδαν εξαντλητικά δουλεμένα μυθιστορήματα, σε πείσμα των καιρών και των αναγνωστών που ζητούσαν εύπεπτα ανάλαφρα ρομάντζα. Μετά από επισταμένη περιήγηση, κατέληξε στον οίκο που θα έστελνε καταρχάς το κείμενο για αξιολόγηση. Ήταν ένας από τους μεγαλύτερους της χώρας και φημιζόταν για την εμπιστοσύνη του σε άγνωστους πρωτοεμφανιζόμενους συγγραφείς.

Έτριψε το μέτωπό του και κοίταξε το ρολόι στον υπολογιστή. Είχε μεσημεριάσει για τα καλά κι ήταν η ώρα που ο Γιαννάκης πήγαινε για παιχνίδι. Αποφάσισε να συνδυάσει τη λαχτάρα του να δει τον μικρό, με την τεράστια πείνα του και πετάχτηκε μέχρι την πλατεία τρέχοντας. Πήρε ανά χείρας δυο σουβλάκια, αντίκρισε από μακριά τον Γιαννάκη να κυνηγά την μπάλα και κάθισε στο παγκάκι. Ο μικρός, μόλις τον αντιλήφθηκε, κατέφθασε γελαστός. Τίποτα πάνω του δεν θύμιζε τη εικόνα του προηγούμενου επεισοδίου, εκτός από δυο μικροσκοπικές νυχτερίδες στο βλέμμα. Του πρόσφερε το ένα σουβλάκι και κάθισαν μαζί να τα απολαύσουν, συζητώντας για το ποδόσφαιρο. Χαιρέτησε μ' ένα νεύμα τη μητέρα του που τους κοίταζε από μακριά κι εκείνη του ανταπέδωσε ένα μελαγχολικό χαμόγελο. Τα λίγα λεπτά του φαγητού γέμισαν και τους δυο με όμορφη διάθεση και αποχαιρετήθηκαν με την υπόσχεση πως σύντομα θα αναμετρούνταν στο ποδόσφαιρο. Απομακρυνόμενος ο Τζόνι, συλλογιζόταν πως ένα μικρό παιδί δεν πρέπει να το λυπάσαι και να το φορτώνεις με το βάρος ενός χαμού, αλλά να προσπαθείς να κάνεις όσο πιο χαμογελαστή την κάθε επόμενη μέρα του.

Λιγότερο ζαλισμένος και περισσότερο ευδιάθετος, λόγω της διακοπής, ρίχτηκε με μεγαλύτερη λύσσα στην πληκτρολόγηση. Ο ήχος που γεννούσαν τα δάχτυλά του έμοιαζε με ριπή μυδραλιοβόλου. Τίποτα δεν τον διέκοψε έως ότου ολοκλήρωσε την αντιγραφή. Αποφάσισε, μετά από σκέψη, να μη βάλει το όνομα του πραγματικού δημιουργού για να τον προστατέψει. Θα ήταν άλλωστε κάτι που δεν θα το ήθελε ούτε ο ίδιος. Μια σταγόνα ματαιοδοξίας έσταξε μέσα του την ώρα που έγραφε το δικό του ονοματεπώνυμο στη θέση του συγγραφέα. Έσφιξε τις γροθιές του με ικανοποίηση και έστειλε μια εκτύπωση, να θαυμάσει τη νέα του μορφή. Οι σελίδες που έφτυνε ο εκτυπωτής ήταν αρκετές για ένα μεσαίου όγκου λογοτεχνικό βιβλίο κι ο Τζόνι καταλήφθηκε από λαχτάρα για την επόμενη κίνηση.

Επιτέλους είχε βρει κάτι να τον συναρπάζει και να τον ωθεί σε ενέργειες δράσης και δημιουργικότητας. Πήγε στο μπάνιο για ένα αναζωογονητικό ντους, μέχρις ότου ο εκτυπωτής ολοκληρώσει τον ψεκασμό του μελανιού πάνω στο λευκό χαρτί και τη μεταμόρφωσή του σε πηγή συναισθημάτων. Ανακουφισμένος και ήρεμος, αγκάλιασε σφιχτά στο στήθος του τη στοίβα με τα εκτυπωμένα χαρτιά και ξάπλωσε στο κρεβάτι. Μια ανώτερη δύναμη έμοιαζε να καθοδηγεί τις κινήσεις του κι άρχισε ν' αναρωτιέται μήπως η οδυνηρή απόρριψή του από τον θαυμαστό κόσμο του μάρκετινγκ ήταν μέρος ενός ευφυούς

σχεδίου, που θα τον οδηγούσε στην ολοκλήρωση.

Αφού κατέβασε τους διακόπτες του μυαλού του, άρχισε να ντύνεται για τη βραδινή του παγωμένη περιπολία. Τα τελευταία βράδια άφηνε τον αυτόματο πιλότο να μοιράζει με κεκτημένη ταχύτητα τις πίτσες. Ζούσε πια αφοσιωμένος σε ανώτερα ιδανικά και η πεζή καθημερινότητα τον άφηνε παγερά αδιάφορο. Ο ύπνος τον συνάντησε αγκαλιά με τις εκτυπώσεις, διορθώνοντας μερικά λαθάκια που του είχαν ξεφύγει.

Το ερχόμενο πρωί σηκώθηκε γεμάτος ενέργεια και συνδέθηκε κατευθείαν στο Δίκτυο. Μελέτησε και πάλι τις ιστοσελίδες του Εκδοτικού Οίκου που είχε αποφασίσει να στείλει το χειρόγραφο, επιλέγοντας κι έναν δεύτερο σε περίπτωση απόρριψης. Ετοίμασε έναν περιποιημένο φάκελο, έγραψε μια πολιτικά ορθή επιστολή μαζί με τις εκτυπώσεις και αποφάσισε να τα αποστείλει με κούριερ, ώστε να μη χάσει ούτε μέρα. Η εμπειρία του από την προηγούμενη δουλειά τού φάνηκε εξαιρετικά χρήσιμη στο να ετοιμάσει σωστά τον φάκελο και την επιστολή, ούτως ώστε το γραπτό να μην περάσει απαρατήρητο. Όλα αυτά τα έκανε περισσότερο ως παιχνίδι αναπόλησης του ένδοξου παρελθόντος του, αφού ήξερε καλά πως οι υπεύθυνοι του Οίκου θα έκριναν το ουσιαστικό περιεχόμενο και όχι το περιτύλιγμα. Απλά ήθελε να είναι όλα άρτια, για να εκμηδενίσει την πιθανότητα μιας βιαστικής απόρριψης. Ενώ συμπλήρωνε στα στοιχεία επικοινωνίας το νούμερο του σταθερού του τηλεφώνου, κάγχασε πικρά με την ιδέα πως ήταν η πρώτη φορά που το έδινε σε κάποιον.

Αμέσως μόλις έστειλε τον φάκελο στον προορισμό του, επέστρεψε σπίτι να χαλαρώσει και να αναμείνει, κυριολεκτικά στο ακουστικό του, τις εξελίξεις. Μετά την εγρήγορση των τελευταίων ημερών, είχε ανάγκη από ηρεμία. Συμμάζεψε πρόχειρα τα κομμάτια της σχεδόν διαλυμένης ντουλάπας και επιθύμησε να αφιερώσει την υπόλοιπη μέρα αποκλειστικά στον εαυτό του. Ακολούθησε πιστά την ιεροτελεστία της χαλαρής μουσικής, του καφέ, της εφημερίδας και της περιήγησης σε αστείους δικτυακούς τόπους. Οι πληροφορίες που είχε δεχτεί τις τελευταίες μέρες είχαν δημιουργήσει υπερχείλιση στα δαιδαλώδη ανάκτορα του νου του. Έπεσε αθόρυβα σ' έναν παρατεταμένο λήθαργο να συνέλθει.

Το πώς πέρασαν οι επόμενες βδομάδες ούτε που το κατάλαβε. Άφησε εσκεμμένα τη ρουτίνα να επιστρέψει στη ζωή του και συναρμολόγησε περίτεχνα τα διαλυμένα κομμάτια του, συντροφιά με τους αγαπημένους του συνοδοιπόρους. Ένα υπνωμένο πρωινό το χτύπημα του τηλεφώνου, που με τόση ενδόμυχη λαχτάρα ανέμενε, τον τίναξε από τα παπλώματα. Ήταν μια ψυχρή, άκρως επαγγελματική γυναικεία φωνή που τον καλούσε σε ραντεβού την ίδια μέρα με τον Εκδότη του Οίκου, όπου είχε αποστείλει το χειρόγραφο. Κόντεψε να χτυπήσει το κεφάλι του στο ταβάνι μόλις έκλεισε το τηλέφωνο. Τέτοια πρωτόγνωρη χαρά είχε να νιώσει απ' την εποχή που τα γραφήματα των πωλήσεων της οδοντόκρεμάς του χτύπαγαν μέγιστο έτους. Έτρεξε στο σαλόνι, πήρε στα χέρια το κάδρο του παππού κι έμεινε να το κοιτάζει αμίλητος για ώρα. Κατόπιν το κρέμασε με ευλαβικές κινήσεις στην παλιά του δεσπόζουσα θέση στον κεντρικό τοίχο. Στις γραμμές του αγνού εκείνου προσώπου αναγνώρισε σημάδια από τη δική του παιδική αθωότητα.

Άνοιξε διάπλατα το παράθυρο να διώξει τη Θλίψη, ρίχνοντάς της ένα θυμωμένο

μπατσάκι στον πισινό ώστε να μην ξαναρθεί. Στο πρόσωπό του έλαμπε η ανακούφιση σύμμεικτη με το πείσμα. Αυτό το τηλεφώνημα είχε γκρεμίσει άλλον έναν τοίχο της μιζέριας που κατοικούσε μέσα του. Η καρδιά του άρχισε να χορεύει σαν μέδουσα κι έριξε ένα επιτόπιο σάλτο, να εκτονώσει την ενέργειά του. Αμέσως μετά κατευθύνθηκε προς το μπάνιο, μιας κι έπρεπε να ετοιμαστεί για τη συνάντηση με τον Εκδότη. Δεν του άρεσε καθόλου αυτό που αντίκρισε στον καθρέπτη. Μακριά ανάκατα μαλλιά, απεριποίητο μούσι, σακούλες κάτω απ' τα μάτια, μόνο οι σπινθηροβόλες κόρες του θύμιζαν κάτι απ' την παλιά του εικόνα. Έμεινε σκεφτικός κι άφησε αρκετή ώρα το νερό να τρέξει στο πρόσωπό του. Με νευρικά βήματα κίνησε προς την κρεβατοκάμαρα.

«Δεν είναι δυνατό να εμφανιστώ στον Εκδότη σ' αυτά τα χάλια, εγώ που κάποτε ήμουνα φιγουρίνι», πέταξε στον αέρα θυμωμένα. Αναζήτησε τα προσωπικά του αντικείμενα που είχε κουβαλήσει κατά τη μετακόμιση. Με τη βοήθεια ψαλιδιού και ξυραφιού άρχισε να αφαιρεί τις πυκνές τρίχες που σκέπαζαν τα μάγουλά του. Αρκετή ώρα αργότερα κοίταξε το αποτέλεσμα με ικανοποίηση, καθώς η παλιά του ωραιοπάθεια είχε επιστρέψει. Αναζήτησε ένα κλασικό τζιν, ένα πουκάμισο κι ένα δερμάτινο σακάκι και γέμισε τα φουντωτά του μαλλιά με υπερβολικό ζελέ να στρώσουν. Η τελική αποτίμηση του αποτελέσματος θύμιζε κάπως περισσότερο την παλιά του εικόνα.

Καβάλησε το μηχανάκι και στο πίσω κάθισμα βολεύτηκε η Αυτοπεποίθησή του. Οδηγούσε νευρικά και ανυπόμονα, παρότι είχε άφθονη ώρα μέχρι το ραντεβού και κάπνιζε καθ' οδόν το ένα τσιγάρο μετά το άλλο. Πάρκαρε αρκετά μακριά απ' τον Εκδοτικό Οίκο κι έκανε ατελείωτες αγχωμένες βόλτες με τα πόδια στο τετράγωνο, πριν εισέλθει στο μοντέρνο κτίριο. Η ατμόσφαιρα τού θύμιζε έντονα τη δική του Εταιρεία και τα πρόσωπα των εργαζομένων που συνάντησε στον διάδρομο είχαν ακριβώς τη μαγκωμένη έκφραση που είχε καιρό να συναντήσει. Η ολιγόλεπτη αναμονή στη γραμματεία, πριν τον καλέσουν στο γραφείο του Εκδότη, έμοιαζε με αναμονή σε θάλαμο τοκετού. Ανοίγοντας τη βαριά ξύλινη διευθυντική πόρτα, προσπάθησε να ξυπνήσει απ' τον λήθαργο όλη τη μαγκιά και την ικανότητα που έδειχνε στις παρελθοντικές του συναντήσεις. Ο κύριος Μάξιμος, ο Εκδότης, ένας καλοντυμένος με κοφτερό βλέμμα μεσήλικας, τον υποδέχτηκε με θερμή χειραψία.

«Σε καλωσορίζω στον Οίκο μας, νεαρέ, να σου προσφέρουμε κάτι;», του απευθύνθηκε εγκάρδια. Η χροιά της φωνής του φάνηκε υπερβολικά οικεία στον Τζόνι.

«Λίγο νερό, αν δεν σας κάνει κόπο», απάντησε με ευγένεια εκείνος.

«Περνάω κατευθείαν στον σκοπό της συναντήσεως μας, γιατί δυστυχώς ο χρόνος με πιέζει». Η παύση μετά την εισαγωγική πρόταση γέμισε με επισημότητα την ατμόσφαιρα. Οι σφυγμοί του νεαρού είχαν αρχίσει να ανεβαίνουν, όσο ανακτούσε την περίφημη ψυχραιμία του. *«Διάβασα κι εγώ το βιβλίο σου, Τζόνι, μετά από παρότρυνση της υπεύθυνης εκδόσεων»*, του είπε και τον εξέτασε διερευνητικά. *«Η γλώσσα που είναι γραμμένο μου φάνηκε πολύ παράξενη»*. Άλλη μια παύση έδωσε τη δέουσα βαρύτητα στα λόγια του.

«Τι εννοείτε παράξενη;», αποκρίθηκε ο Τζόνι επαναφέροντας στην επιφάνεια ορισμένες από τις φράσεις του παππού.

«Δεν ακολουθείς την επονομαζόμενη "μοντέρνα γραφή" που χρησιμοποιούν όλοι οι νέοι συγγραφείς. Είναι αξιοπερίεργο το γεγονός ότι διανθίζεις διαρκώς τον λόγο σου με λέξεις της

καθαρεύουσας. Αναρωτιόμουν ποιες παραστάσεις σε οδήγησαν να γράψεις ένα τέτοιο βιβλίο. Αλήθεια, τι δουλειά κάνεις;», τον ρώτησε με ζαρωμένα φρύδια.

Ο Τζόνι ξεροκατάπιε, καθώς δεν ανέμενε τέτοια ερώτηση. Δεν υπήρχε περίπτωση να του αποκαλύψει την περιπέτειά του και να απαντήσει "ντελιβεράς". Ευτυχώς στρόφαρε γρήγορα.

«Εργαζόμουν ως Brand Manager σε μια πολυεθνική. Τους τελευταίους μήνες προσωρινά δεν εργάζομαι, αφού αφιερώθηκα στη συγγραφή του πονήματος που έχετε στα χέρια σας», ψέλλισε, ενώ μικρές στάλες ιδρώτα φύτρωναν στο μέτωπό του. Η απάντηση ήταν πειστική, όμως ο συνομιλητής έξυσε διερευνητικά το πηγούνι του.

«Πώς και αποφάσισες να διακόψεις την καριέρα σου και να αφοσιωθείς στη συγγραφή ενός βιβλίου;», επέμεινε κοφτά εκείνος.

«Οι απαντήσεις που ζητάτε βρίσκονται όλες μέσα στο κείμενό μου, αγαπητέ κύριε Μάξιμε», αποκρίθηκε σιβυλλικά ο νεαρός μ' ένα υπόγειο μειδίαμα.

«Χμμ, καλά το είχα υποψιαστεί λοιπόν! Έπεσες θύμα μιας πιτσιρίκας που σε απέρριψε, έπαθες μπλακ - άουτ και τα παράτησες όλα, ρίχνοντάς το στο ποτό και το γράψιμο», συμπέρανε θριαμβευτικά ο Εκδότης. *«Το έχω ξαναδεί πάμπολλες φορές το επεισόδιο στη μακρά εκδοτική μου καριέρα»*, συμπλήρωσε ξαπλώνοντας αυτοκρατορικά στην διευθυντική πολυθρόνα του.

Το ακόμα πλατύτερο χαμόγελο του Τζόνι επιβεβαίωσε τις υποψίες του.

«Θα είμαι ευθύς μαζί σου, νεαρέ. Προσωπικά, μου αρέσει πολύ ο τρόπος γραφής σου, είναι μεστός, αυθεντικός, μακριά από τα γλυκανάλατα καλούπια του συρμού. Αλλά έχω την αμφιβολία αν θ' αρέσει στους αναγνώστες, αφού η γραφή σου είναι υπέρ του δέοντος εσωστρεφής και εξομολογητική, χωρίς ίχνος πλοκής και διαλόγων. Είμαστε πολύ προσεκτικοί στα βιβλία που εκδίδουμε και δεν θέλω να χρεωθεί ο Οίκος μας μια αποτυχία. Το γραπτό σου αποτελεί για μένα μεγάλο ερωτηματικό για το πώς θα πάνε οι πωλήσεις. Επειδή όμως έχει αληθινά πρωτόγνωρο στυλ και μου αρέσουν οι προκλήσεις, αποφάσισα να το εκδώσουμε», κατέληξε με στόμφο. Τελειώνοντας τη φράση σηκώθηκε όρθιος και του έτεινε με θέρμη το χέρι. *«Σε καλωσορίζω στην επίλεκτη ομάδα των συνεργατών του Οίκου μας. Σιδεροκέφαλος!»*, βροντοφώναξε.

Το άκουσμα της αποδοχής, σε συνδυασμό με το ισχυρό σφίξιμο, έκανε τον Τζόνι να ζαλιστεί. Γέμισε φρέσκο αέρα τα πνευμόνια του κι έμεινε σιωπηλός, παρατηρώντας τον στιβαρό Εκδότη.

«Θα επικοινωνήσω τώρα κιόλας με την υπεύθυνη για να υπογράψεις τη σχετική σύμβαση. Και θα το στείλουμε για εκτύπωση αμέσως, το γοργό και χάρη έχει! Επειδή είσαι νέος και άπειρος συγγραφέας, θέλω να μας αφήσεις το project εν λευκώ. Θα αναθέσω το βιβλίο στην καλύτερή μας επιμελήτρια και θα ασχοληθώ κι εγώ προσωπικά. Έχε μας εμπιστοσύνη!», φώναξε αποφασιστικά και τον χτύπησε φιλικά στον ώμο.

Τα επόμενα λεπτά γκάζωσαν με απίστευτη ταχύτητα στα θολά μάτια του Τζόνι. Οδηγήθηκε, τρεκλίζοντας, στο γραφείο μιας νεαρής δυναμικής κοπέλας με στενό ταγέρ και κοκκάλινα γυαλιά, η οποία του διάβασε τη σύμβαση που έπρεπε να υπογράψει. Κατόπιν του εξήγησε σε αυστηρό τόνο κάποιες τεχνικές λεπτομέρειες και του ζήτησε άμεσα το αρχείο σε ηλεκτρονική μορφή για επιμέλεια και επεξεργασία. Ούτε που κατάλαβε πώς βρέθηκε στο σπίτι του, ζαλισμένος από τις ξαφνικές εξελίξεις, με μια υπογεγραμμένη

σύμβαση ανά χείρας. Τα τελευταία πράγματα που έκανε, πριν ξυπνήσει απ' τη χαρμόσυνη νάρκη, ήταν να αποστείλει μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου το έργο και να κανονίσει τηλεφωνικά με τον Κίμωνα, τον συνεργαζόμενο φωτογράφο του Εκδοτικού Οίκου, ημερομηνία για τη φωτογράφιση που απαιτούνταν για το εσώφυλλο του βιβλίου. Έπειτα έφυγε σφαίρα έξω από το σπίτι του και χτύπησε με ορμή την πόρτα της γειτόνισσας.

«Άνοιξε Γιοβάννα, έχω καταπληκτικά νέα!». Η φωνή του ακουγόταν ξέχειλη από ενθουσιασμό. Η Γιοβάννα ανησύχησε, βλέποντάς τον εκτός εαυτού. *«Έστειλα ένα γραπτό μου στον μεγαλύτερο Εκδοτικό Οίκο της χώρας και γυρίζω τώρα από το ραντεβού. Γιοβάννα, θα εκδοθεί το πρώτο μου βιβλίο, το πιστεύεις;»*, αναφώνησε με σαγόνι που έτρεμε. Εκείνη έσμιξε τα φρύδια με απορία.

«Δεν μου είχες πει ποτέ πως είσαι συγγραφέας», παρατήρησε παραξενεμένη.

«Τα μοναχικά βράδια καθόμουν κι έγραφα στον υπολογιστή τον πόνο μου για την Ιωάννα. Το έστειλα στον Εκδοτικό Οίκο, τους άρεσε και αποφάσισαν να το εκδώσουν. Δεν είναι εκπληκτικό;». Έσφιγγε τις γροθιές σαν ποδοσφαιριστής που πανηγυρίζει γκολ.

«Μακάρι, αγόρι μου, να σου πηγαίνουν όλα όπως τα θέλεις. Ξέρεις ότι η ευχή μου σε συνοδεύει πάντα». Πάνω στην ευφορία του, δεν κατάφερε να διακρίνει τη μικρή σκιά δυσπιστίας που είχε μείνει αποτυπωμένη στο βλέμμα της.

«Φεύγω τώρα, θα σε κρατήσω ενήμερη για τις εξελίξεις». Χωρίς να το καταλαβαίνει έτρεχε αντί να περπατάει. Πήρε αμέσως το μηχανάκι κι έφυγε μαρσάροντας να συναντήσει τον Τζο στα φανάρια. Τον βρήκε αραχτό να χαϊδεύει απαλά το αυτί του.

«Τι κάνεις εκεί;», τον ρώτησε απορημένος.

«Κοιτάζω να δω αν έχει ιδρώσει με όλα όσα συμβαίνουν γύρω μου, αλλά αυτό παραμένει πεισματικά στεγνό!», ήταν η απρόσμενη απάντησή του. *«Και δεν περνάει κι ο οξαποδώ να τον κεράσω απ' το φλασκί μου, να σουρώσει ασκαρδαμυκτί, ν' ασχοληθεί με μένα πού 'χω πιει τα ψωμιά μου και ν' αφήσει ήσυχο τον πλανήτη!»*, συνέχισε απτόητος. Μόλις άκουσε την ανακοίνωση της χαρμόσυνης είδησης έμεινε με το στόμα ανοιχτό.

«Τι λες, βρε ξεκάλτσωτε λέοντα; Θα γίνεις καλλιτέχνης; Η εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσα λογοτεχνία πλάνεψε και τις δικές σου νύχτες; Τα καλά νέα απαιτούν να το γιορτάσουμε!», κραύγασε ισορροπώντας ανάμεσα στην απορία και τον θαυμασμό. Έβγαλε απ' την τσέπη του τζάκετ το γνώριμο μεταλλικό φλασκί και του το πρόσφερε. Οι οδηγοί των αυτοκινήτων έβλεπαν απορημένοι δυο παλαβούς στο πεζοδρόμιο ν' αγκαλιάζονται και να πίνουν φωνασκώντας. Η ψυχή του Τζόνι τσαλαβούτηξε στην ευεξία. Μετά από λίγο χαιρέτησε τον Τζο, γιατί έπρεπε να οδηγηθεί στην πιτσαρία.

Όσο και αν προσπάθησε τις επόμενες μέρες, δεν ήταν σε θέση να λειτουργήσει. Ακολουθούσε μηχανικά ένα υποτυπώδες ημερήσιο πρόγραμμα και χανόταν σε ονειροπολήσεις με σύμμεικτες παραστάσεις της προηγούμενης και της τρέχουσας ζωής του. Είχε μεταφερθεί στο βαθύριζο παρελθόν του παρασυρμένος απ' την επίσκεψη στο εταιρικό περιβάλλον του Εκδοτικού Οίκου. Όσο κι αν ήταν σίγουρος πως η ζωή στα μοντέρνα βιομηχανικά κτίρια είχε διαγραφεί, δεν γινόταν να μην τον τσιγκλήσει η μικρή γεύση της πρόσφατης επαφής. Ο κινητήρας της ζωής του είχε σταματήσει για κείνο το χρονικό διάστημα. Χρειαζόταν μια σπίθα για να πάρει μπροστά ξανά κι ήξερε πως η

επανεκκίνηση θα γινόταν με το επόμενο τηλεφώνημα.

Δεν θυμόταν πόσες μέρες είχαν περάσει, όταν το τηλέφωνο κουδούνισε ξανά. Ήταν η Μίνα, η επιμελήτρια του βιβλίου του που τον καλούσε για την τελική συνεννόηση. Είχε να ξυριστεί από την προηγούμενη φορά που επισκέφτηκε τον Οίκο και έκρινε επιβεβλημένη την περιποίησή του. Πλησιάζοντας προς το μοντέρνο κτίριο ένιωσε μέσα του τη μεγάλη στιγμή να κοιλοπονάει. Η επιμελήτρια τού παρουσίασε ενθουσιωδώς το πρώτο αντίτυπο και του ζήτησε τη γνώμη του. Ο Τζόνι χάιδεψε το βιβλίο σαν νεογέννητο μωρό μόλις το πήρε στα χέρια του. Το εξώφυλλο κάλυπτε μια μοντέρνα πολύχρωμη υδατογραφία με την υπογραφή του Αυγερινού, του μεγαλύτερου εν ζωή Έλληνα ζωγράφου, που απεικόνιζε μια εξωτική παραλία με φουρτουνιασμένη θάλασσα.

«Τον πήρα τηλέφωνο να του διαβάσω ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα και τον παρακάλεσα να εικονογραφήσει το εξώφυλλο. Εντυπωσιασμένος μου ζήτησε να του στείλω ολόκληρο το έργο και σε δύο μέρες μου επέστρεψε αυτόν τον υπέροχο πίνακα που κοσμεί το εξώφυλλο του βιβλίου σου», του εξήγησε παραστατικά η επιμελήτρια.

«Δεν είναι εκπληκτικό; "Το νησί του ανεκπλήρωτου έρωτα" σε εικόνα! Η διάσημη υπογραφή του θα βοηθήσει πολύ τις πωλήσεις μας!», συμπλήρωσε με στόμφο ο Εκδότης.

«Είναι πανέμορφο, σας ευχαριστώ», ψιθύρισε δειλά ο Τζόνι και τότε ακριβώς αντιλήφθηκε πως οι τεχνικές του μάρκετινγκ εφαρμόζονταν πια ακόμα και στην τέχνη. Οι επόμενες ατάκες τον επιβεβαίωσαν ακόμα περισσότερο.

«Είσαι νέος και άφθαρτος και τον πρώτο καιρό ο κόσμος θα διψάει να μάθει για σένα. Θα σου ετοιμάσουμε μια διαφημιστική καμπάνια σε όλα τα ένθετα βιβλίου των εφημερίδων και, παράλληλα, θα πρέπει υποστηρικτικά να σου κανονίσουμε συνεντεύξεις όπου μπορούμε. Μην ανησυχείς, θα σε βοηθήσουν οι δικοί μας άνθρωποι στις απαντήσεις, έχουν τεράστια εμπειρία. Μίνα, τώρα που το συζητάμε, θυμήσου οι φωτογραφίσεις για τα περιοδικά να γίνουν αποκλειστικά από τον δικό μας, τον Κίμωνα, μη διανοηθείς να τους αφήσεις να βάλουν τους δικούς τους άσχετους. Και μόλις ο Τζόνι αρχίσει να συζητιέται στις λογοτεχνικές στήλες, να του ετοιμάσουμε μια φαντασμαγορική παρουσίαση για το βιβλίο. Μην ξεχάσουμε να καλέσουμε κι όλους τους πρωτοκλασάτους συγγραφείς του Οίκου μας να παραστούν και να μιλήσουν για το βιβλίο. Θα μαζέψουμε αρκετή δημοσιότητα έτσι. Τζόνι, αγόρι μου, μην ανησυχείς, ό,τι μπορούμε από την πλευρά μας θα το κάνουμε και με το παραπάνω για να γίνεις διάσημος!», του φώναξε με πάθος γυρίζοντας προς το μέρος του.

Ο Τζόνι ένιωθε σαν "οδοντόκρεμα", όση ώρα τους άκουγε να συζητούν για κείνον. Σκοτείνιασε αντιλαμβανόμενος το μονοπάτι που ετοιμαζόταν να διαβεί.

«Θα γίνω διάσημος;», επανέλαβε με αφέλεια.

«Πώς αλλιώς θα πουλήσει το βιβλίο σου, βρε κουτό; Δεν λέω, καλή η πένα σου, αλλά στις μέρες μας δεν αρκεί. Αν δεν σε γνωρίσει ο κόσμος, πώς θα σ' αγοράσει;», απάντησε χαριτωμένα η Μίνα. Το βλέμμα της γέμισε απορία, αφού ο νεαρός αδυνατούσε να συλλάβει το προφανές.

«Έχε μας εμπιστοσύνη, Τζόνι, την ξέρουμε καλά τη δουλειά μας!», του φώναξε με υπεροψία ο Εκδότης και συνέχισε: *«Βάλε την υπογραφή σου στο πρώτο αντίτυπο για το αρχείο του Οίκου μας. Είναι το έθιμό μας από το πρώτο κιόλας βιβλίο κι αν δεν κάνω λάθος, το δικό σου βιβλίο είναι το υπ' αριθμόν τρεις χιλιάδες τριακόσια δεκατρία. Εύχομαι να βγει γούρικο!»*, συμπλήρωσε δυνατά αφήνοντας έναν μυκηθμό να διαρρεύσει. Ο Τζόνι υπέγραψε μηχανικά και δέχτηκε το

δεύτερο αντίτυπο, μετά θερμής χειραψίας, από τα χέρια του Εκδότη.

«Μέχρι την ερχόμενη βδομάδα πιστεύω να το έχουμε απλώσει σ' όλα τα βιβλιοπωλεία της χώρας. Πήγαινε να ξεκουραστείς τώρα, γιατί σε περιμένει μεγάλος αγώνας. Μίνα, μην ξεχάσουμε να μιλήσουμε με τη διαφημιστική για το βιβλίο του Τζόνι, για να οργανώσουμε τη στρατηγική μας. Στείλε σήμερα κιόλας από ένα αντίτυπο του βιβλίου σε όλους τους κριτικούς των μεγάλων εφημερίδων. Και κράτα με ενήμερο για τις εξελίξεις. Πρέπει να φύγω τώρα, έχω ήδη αργήσει!», κραύγασε με βυζαντινή μεγαλοπρέπεια. Ο Εκδότης αποσύρθηκε ικανοποιημένος και η Μίνα άρχισε να του εξηγεί την επικοινωνιακή πολιτική που σκέφτονταν ν' ακολουθήσουν στην περίπτωσή του, σε συνεργασία με τη διαφημιστική εταιρεία. Ακουγόταν σαν ενοχλητική μύγα στ' αυτιά του κι έτσι προφασίστηκε ανειλημμένη υποχρέωση, προκειμένου να αποχωρήσει. Θυμήθηκε βγαίνοντας να πάρει μερικά ακόμα αντίτυπα, να τα χαρίσει στους φίλους του.

Το πρώτο τσιγάρο έξω στον πολύβουο δρόμο του φάνηκε στυφό. Η ιδέα να γίνει "οδοντόκρεμα" στα χέρια των διαφημιστών του προκαλούσε αναγούλα. Σήκωσε το βλέμμα στον ήλιο που όδευε προς τη δύση του. Έπρεπε να βιαστεί, γιατί θ' αργούσε στη βάρδια του στην πιτσαρία. Κατέβασε ξανά τον γενικό διακόπτη του μυαλού του να διώξει τους δυσάρεστους αναλογισμούς και πήρε τον δρόμο της επιστροφής. Φορώντας το χοντρό αδιάβροχο μπουφάν με το λογότυπο της πιτσαρίας, το αισθάνθηκε για πρώτη φορά ξένο, έχοντας μπει ήδη σε άλλα μονοπάτια.

Το βράδυ πριν κοιμηθεί ξεφύλλισε το βιβλίο "του", που είχε πάρει μαζί του φεύγοντας από τον Εκδοτικό Οίκο. Το συνέκρινε με το κιτρινισμένο χειρόγραφο του παππού και γέμισε ικανοποίηση. Ήταν χαρούμενος απ' τη μια που θα έβγαζε σε κοινή ανάγνωση τον επτασφράγιστο πόθο του παππού, αλλά και λυπημένος, καθώς κινδύνευε να γίνει έρμαιο του εκδοτικού κέρδους. Έπρεπε να βρει έναν τρόπο να συνδυάσει την αξιοπρέπειά του με τη δημοσιότητα των ιερών λόγων.

«Κάτι θα σκεφτώ, έχω μια βδομάδα καιρό», ψιθύρισε και καληνύχτισε την εικόνα του παππού.

Τις επόμενες μέρες απέφυγε ν' αναφέρει το παραμικρό στα δυο στενά του πρόσωπα, αφού ήθελε να περάσει η βδομάδα χωρίς να τον απασχολεί αυτή η σκέψη. Αφέθηκε στο δικτυακό σερφάρισμα και στην ανάγνωση προσωπικών ημερολογίων αγνώστων χρηστών με τη μορφή blogs. Θα ήθελε πολύ κι εκείνος να έχει το δικό του blog και να καταγράφει τις σκέψεις του. Ακόμα καλύτερα θα ήθελε να έχει τη δική του προσωπική σελίδα με ό,τι καλύτερο συνέλεγε από τον ιστό. Υποσχέθηκε στον εαυτό του πως θα το υλοποιούσε, όταν μελλοντικά θα έβρισκε χρόνο και κυρίως διάθεση και ξανάπεσε στον λήθαργο της αναμονής.

Η ζωή του βάδιζε συντονισμένη στον ρυθμό που έδιναν τα τηλεφωνήματα της Μίνας, της αγχωμένης επιμελήτριας. Αδυνατούσε να θυμηθεί πόσες μέρες είχαν περάσει από το πρώτο χαρμόσυνο τηλεφώνημα. Τον ενημέρωνε διαρκώς για την προετοιμασία της κυκλοφορίας του βιβλίου και η υψηλή συχνότητα των τηλεφωνημάτων της έδειχνε πως είχαν επενδύσει πολλά σ' εκείνον. Τελευταία φορά είχε μιλήσει μαζί της την Παρασκευή το απόγευμα, οπότε και τον ενημέρωσε πως η τοποθέτηση στα ράφια των βιβλιοπωλείων είχε

σχεδόν ολοκληρωθεί. Και πως την ερχόμενη εβδομάδα θα ξεκινούσε επίσημα η μεθοδευμένη, πολυμέτωπη επίθεση επικοινωνίας σε όλα τα μέσα ενημέρωσης: στα σχετικά με το βιβλίο ένθετα εφημερίδων, στα εξειδικευμένα περιοδικά και δικτυακούς τόπους και στις πολιτιστικές εκπομπές ραδιοφώνου και τηλεόρασης. Είχαν ετοιμάσει ήδη τη μακέτα της έντυπης προβολής, είχαν γίνει ήδη και οι πρώτες επαφές με τους δημοσιογράφους για συνεντεύξεις κι είχε κλειστεί το ραντεβού στο στούντιο για τη φωτογράφιση. Η προβολή θα περιλάμβανε διαφημιστικές καταχωρίσεις, παρουσιάσεις, συνεντεύξεις και δωρεάν διανομή αντιτύπων μέσα από διαγωνισμούς. Η Μίνα τον ενημέρωσε μάλιστα πως την Κυριακή θα δημοσιεύονταν οι πρώτες κριτικές στα υψηλής κυκλοφορίας φύλλα εφημερίδων από τους πιο διάσημους βιβλιοκριτικούς της χώρας.

«Κράτα την αναπνοή σου, μικρέ, η απογείωση αρχίζει!», ήταν η τελευταία της ατάκα που γράφτηκε μέσα του ανεξίτηλα. Θα έπρεπε να κρατήσει την αναπνοή του για δυο ακόμα μέρες και να ελέγξει με πολύ κόπο τους ακανόνιστους παλμούς της καρδιάς του.

Σάββατο βράδυ μετά τη δουλειά δεν άντεξε και παρά το ανυπόφορο κρύο και το ψιλοβρόχι, κατέβηκε μέχρι την Ομόνοια. Φορτώθηκε μια στοίβα με όλες σχεδόν τις μεγάλες εφημερίδες, πέταξε σ' έναν κάδο το περιττό βάρος των ιλουστρασιόν διαφημιστικών ενθέτων κι έφυγε καρφί για τη θαλπωρή του σπιτιού του. Όρθιος από την αγωνία και τη λαχτάρα αναζήτησε την πρώτη κριτική για το βιβλίο του. Η αναπνοή του σταμάτησε διαβάζοντας τις πρώτες λέξεις.

"Ένας πρωτοεμφανιζόμενος συγγραφέας κάνει τη μεγάλη έκπληξη. Μια πρωτοπρόσωπη ερεθιστική λεκτική περιπλάνηση μάς ταξιδεύει σε μια πρωτόγνωρη αποκάλυψη: Στην καρδιά του κάθε άνδρα κρύβεται ένα μυστηριώδες νησί, όπου φυσομανάει ο έρωτας και χορεύουν στον παλμό του τα προσωπικά υπαρξιακά φαντάσματα. Η συναρπαστική ρευστότητα του ακατέργαστου λόγου μάς προκαλεί ν' ανοίξουμε τις κακοφορμισμένες ερωτικές κρυφές πληγές μας και να τις βυθίσουμε στον αιώνιο Ενεστώτα...".

Χωρίς να μπορεί να συλλάβει πως η κριτική αναφερόταν σ' εκείνον, άνοιξε άλλη εφημερίδα.

'Πρόκειται για ένα ψυχογράφημα ολκής, που διαβάζεται απνευστί. Η ιδιότυπη αφηγηματική δεινότητα του νεόφυτου συγγραφέα τον εκτινάσσει αυτομάτως στους μεγάλους μαέστρους του σύγχρονου γραπτού λόγου...".

Πέταξε έκπληκτος την εφημερίδα στον αέρα και κατέφυγε εσπευσμένα σε μια γερή δόση αλκοόλης, για να μπορέσει να συνεχίσει.

'Πρόκειται για ένα ατμοσφαιρικό ερωτικό απαύγασμα, χωρίς ψεγάδι, που ξεγυμνώνει βίαια το κεκαλυμμένο εγώ. Τα διανθίσματα καθαρεύουσας και λαϊκής αργκό του περασμένου αιώνα μεταμορφώνονται μαγικά σε πολύχρωμες συνιστώσες μιας "out of time" πνιγηρής πραγματικότητας...".

Οι διθυραμβικές κριτικές στο βιβλίο που έφερε τ' όνομά του, ήταν κάτι παραπάνω από απρόσμενες. Ένα τσιγάρο τού χαλάρωσε τα τεντωμένα νεύρα.

«Ή οι τύποι στον Εκδοτικό Οίκο είναι πολύ μάγκες στην προώθηση ή ο παππούς Καρυστιανός ήταν τεράστιος λογοπλάστης!», συλλογίστηκε φωναχτά. Μετά το πρώτο σοκ άπλωσε τις εφημερίδες στο κρεβάτι και κάθισε να διαβάσει αναλυτικά τα δημοσιεύματα που τον

αφορούσαν. Σχεδόν όλες είχαν παρουσίαση του βιβλίου ή κριτική. Άρχισε να ξυπνάει για τα καλά η επαγγελματική του μνήμη.

«Η “κάλυψη” του “τάργκετ γκρουπ” που κατάφεραν μέσα σε μία μόνο μέρα είναι εκπληκτική! Οι άνθρωποι έπιασαν τρελά “τζι αρ πις”, με τρομερές “πιέσεις” στο “λανσάρισμα” κι έχουν τσακίσει τα “εφ θρι πλας”!», παραδέχτηκε ο μαρκετάς που κοιμόταν εντός του. Η εμβριθής γνώση που διέθετε του επέτρεπε να αξιολογήσει επ’ ακριβώς την προβολή του βιβλίου του. Άρχισε σιγά - σιγά να το διασκεδάζει κιόλας. Το πρωινό φως που τρύπωσε απ’ το παράθυρο προμήνυε την έλευση μιας ξεχωριστής μέρας. *«Πάλι απέτυχες, μικρέ, να προβλέψεις τι θα σου ξημερώσει!»*, αυτοσαρκάστηκε κι ετοιμάστηκε να ξαπλώσει. *«Από μαρκετάς έγινες ντελιβεράς κι από ντελιβεράς έγινες συγγραφέας λοιπόν! Στου Καραγκιόζη το γάμο κλέφτηκε η συμπεθέρα! Καληνύχτα σας, κύριε Νομπελίστα, τους χαιρετισμούς μου στην αξιολάτρευτη σύζυγό σας»*, ήταν τα τελευταία ξέπνοα λόγια του πριν σβήσει.

Το επόμενο μεσημέρι σηκώθηκε φρέσκος, ντύθηκε και ξεπόρτισε χωρίς καν να πιει καφέ. Χτύπησε πρώτα την πόρτα της Γιοβάννας και κατόπιν επισκέφθηκε το σταυροδρόμι του Τζο, δίνοντάς τους από ένα βιβλίο και επαναλαμβάνοντας ακριβώς τα ίδια κοφτά λόγια.

«Θυμάσαι την Ιωάννα, την κοπέλα που με σημάδεψε και μ’ έκανε να ξενυχτάω γράφοντας; Πάρε να διαβάσεις όσα πονεμένα έγραφα τα βράδια για εκείνη». Αποφεύγοντας να τους κοιτάξει στα μάτια, έφευγε δικαιολογούμενος πως είναι άυπνος και άρρωστος κι έπρεπε να κοιμηθεί. Δεν ήθελε ν’ ανοίξει ακόμα κουβέντα μαζί τους, γιατί φοβόταν μήπως παρασυρθεί και προδώσει το μυστικό του. Δεν το είχε χωνέψει καλά ούτε κι ο ίδιος και ήθελε τον χρόνο σύμμαχο. Επέστρεψε στην ανάγνωση των εφημερίδων. Εντρύφησε για μια ακόμα φορά προσεκτικά σε όλα τα άρθρα που τον αφορούσαν, θέλοντας να διαβάσει πίσω από τις λέξεις. Για τον κόσμο εκείνος ήταν ο συγγραφέας κι έπρεπε να συνηθίσει με την ιδέα. Διάβαζε διαρκώς το όνομά του στο εξώφυλλο του βιβλίου για να το πιστέψει και ονειρευόταν τον παππού Καρυστιανό της παλιάς φωτογραφίας να τον βοηθά με μια τσάπα στο θάψιμο του μυστικού. Η ιδέα πως ο παππούς επιθυμούσε τη δημοσιοποίηση του έργου του, κρύβοντάς το επιμελώς στην ντουλάπα, τον παρηγορούσε όσο τίποτα.

Τέντωσε το κορμί του να ξεπιαστεί και επιχείρησε να συνθέσει τα κομμάτια του νέου παζλ που του επεφύλασσε η ροή. Ήταν πια και επισήμως συγγραφέας, έστω κι από σπόντα. Έπρεπε να προσαρμοστεί στις ανάγκες του νέου ρόλου και να παίξει το παιχνίδι με τους κανόνες του. Τίποτα δεν τον εξέπληττε πλέον απ’ τη στιγμή που ήρθαν τα πάνω κάτω στην τακτοποιημένη του ζωή. Άφησε τη μέρα να κυλήσει αναίμακτα, χωρίς ίχνος ανθρώπινης επαφής. Χρειαζόταν χρόνο για τον εαυτό του. Η βραδινή βόλτα διανομών τον ταλαιπώρησε κι ήταν η πρώτη φορά που δεν ένιωσε τη βροχή να του ξεπλένει τη μνήμη. Βεβαιώθηκε πως ο μόνος τρόπος να σβηστεί το παρελθόν ήταν η νέα δράση που είχε αίφνης εισχωρήσει στη ζωή του. Παράτησε τις σκέψεις μετέωρες και κοιμήθηκε αφήνοντας την καινούρια ασημόσκονη να του φωτίζει τα όνειρα.

Το ερχόμενο πρωί τον ξύπνησε ο δαιμονισμένος ήχος του τηλεφώνου. Έτρεξε προς το σαλόνι σκουντουφλώντας και απάντησε ξεψυχισμένα. Η γνωστή γυναικεία φωνή στη γραμμή τον τίναξε για τα καλά.

«Θρίαμβος, Τζόνι μου, θρίαμβος! Δεν ξέρω αν διάβασες τις χθεσινές κριτικές, ήταν όλες

διθυραμβικές! Από το πρωί σήμερα γίνεται ένας πανικός στο γραφείο μας. Ήδη ξεκίνησαν οι δημοσιογράφοι να ρωτούν περισσότερα στοιχεία για σένα και να σε ψάχνουν για συνέντευξη. Επικοινωνήσαμε και με μερικά κεντρικά βιβλιοπωλεία και μας είπαν ότι από το πρωί το βιβλίο σου ζητιέται σαν τρελό. Ο κύριος Μάξιμος ζήτησε να έρθεις επειγόντως στον Εκδοτικό Οίκο, γιατί πρέπει να κάνουμε εσπευσμένα ένα meeting, να οργανώσουμε τις επόμενες κινήσεις μας!», κραύγασε η Μίνα τσιρίζοντας από την ένταση.

Χρειαζόταν επειγόντως έναν καφέ. Στα τυφλά πλύθηκε, ντύθηκε και βυθίστηκε στις ρουφηξιές καφεΐνης και νικοτίνης. Το πρωί δεν ήταν ποτέ η αγαπημένη του ώρα, πόσο μάλλον όταν μια αφιονισμένη επιμελήτρια τον ξεσήκωνε λέγοντάς του πως οι δημοσιογράφοι και το αναγνωστικό κοινό ασχολούνταν διακαώς μαζί του. Το πρωινό τσίτωμα τον ενόχλησε έντονα, αφού του θύμισε το άγχος της παλιάς του καριέρας. Όλη η χαλαρωτική διάθεση του ύπνου μετατράπηκε σε άρνηση.

«Μύρισε ευραργύρια ο αυτοκράτορας Μάξιμος και τρέχουν όλοι οι καημένοι πανικόβλητοι. Όμως δεν θα με κάνετε εσείς να κουβαλιέμαι πρωινιάτικα στο κέντρο!», αποδοκίμασε κάνοντας έναν μορφασμό απέχθειας. Είχε αρχίσει να ξυπνάει και να παίρνει ξανά στροφές. *«Ας εξετάσουμε ξανά τα δεδομένα, πού 'ναι το χαρτί και το μολύβι;»*. Έβαλε έθνικ χαλαρωτική μουσική, τράβηξε το τηλέφωνο απ' την πρίζα και κάθισε αναπαυτικά στο τραπέζι που χρησιμοποιούσε ως γραφείο. Άρχισε σκυμμένος να εφαρμόζει τις παλιές μεθόδους ανάλυσης των δεδομένων.

«Λοιπόν, έχουμε και λέμε: Ο Εκδοτικός Οίκος εξέδωσε το βιβλίο μου, παρότι είμαι άγνωστος συγγραφέας. Φιλανθρωπικό ίδρυμα δεν είναι, Ανώνυμη Εταιρεία είναι, άρα πήραν το ρίσκο με την ελπίδα να πουλήσει και να μαζέψουν τα φράγκα. Λογικό κι επόμενο. Έστειλαν το βιβλίο στους κριτικούς και θέλουν να το διαφημίσουν, για να το πουσάρουν στο κοινό. Οι κριτικοί ενθουσιάστηκαν και έγραψαν υπερβολικά θετικά σχόλια. Το γεγονός ότι όλοι δημοσίευσαν καλές κριτικές, σημαίνει ότι το βιβλίο είναι άσπρο και παχύ, της μάνας του καμάρι. Η χαρά του κάθε Εκδοτικού Οίκου δηλαδή. Το αναγνωστικό κοινό είναι διψασμένο για νέες ιδέες και θα αγοράσει το βιβλίο. Μαζί όμως με το κείμενο θέλουν να γνωρίσουν και τον άνθρωπο που το εμπνεύστηκε. Νέο, φρέσκο, άφθαρτο πρόσωπο, ίσον καινούριο προϊόν για λανσάρισμα. Ο Εκδοτικός Οίκος επένδυσε πάνω στο νέο προϊόν, οι ενδείξεις είναι ιδανικές και τώρα θέλει να μεγιστοποιήσει το κέρδος εκτινάσσοντας τις πωλήσεις. Λογικό κι επόμενο κι αυτό. Συμπέρασμα: Το κοινό θέλει φρέσκες σαλάτες έμπνευσης και λαμπερούς πρωταγωνιστές, ο Εκδότης θέλει πωλήσεις, τα Μέσα Ενημέρωσης θέλουν να είναι η πλατφόρμα όπου διαδραματίζονται οι εξελίξεις, εσύ Τζόνι, τι θέλεις;», αναρωτήθηκε φωναχτά.

Το χαρτί είχε γεμίσει από κουτάκια, βελάκια και διαγράμματα ροής. Είχε μια μοναδική ικανότητα να αναλύει τα δεδομένα πριν καταλήξει σε ετυμηγορία. *«Το μόνο σίγουρο είναι πως δεν θέλω να γίνω οδοντόκρεμα!»*, αναφώνησε με οργή. *«Δεν θα σας αφήσω να παίξετε μπιλιάρδο στην πλάτη μου, εγώ θ' αποφασίζω στο εξής για το τι θα γίνεται με μένα»*. Είχε αρχίσει να τρέμει ολόκληρος από θυμό και μια σκληρή διάθεση για εκδίκηση τον κυρίευσε. *«Τι στον διάτανο μαρκετάς ήμουνα τόσα χρόνια! Σιγά μη σας αφήσω να με χρησιμοποιήσετε και μετά να με πετάξετε! Την πάτησα μια φορά, δεν την ξαναπατάω! Εγώ το μόνο που ήθελα από την αρχή είναι να διαβάσει ο κόσμος την εκπληκτική έμπνευση του παππού. Δεν δίνω δυάρα τσακιστή για τη δόξα σας! Αυτή τη φορά εγώ θα κάνω παιχνίδι πάνω σας, όχι εσείς στην καμπούρα μου!»*, κατέληξε θριαμβευτικά.

Ένα πλατύ χαμόγελο έλαμψε στα χείλη του, καθώς έβλεπε πως το γύρισμα του τροχού

τον είχε φέρει πάλι σε θέση ισχύος. Σηκώθηκε όρθιος, τράβηξε μια τελευταία γουλιά καφέ και κατευθύνθηκε προς την κρεβατοκάμαρα. Ξαναβλέποντας τη σχεδόν διαλυμένη ντουλάπα που έκρυβε το δικό του μυστικό, έσκυψε να φιλήσει ευλαβικά το γερασμένο ξύλο. Φόρεσε το πιο τριμμένο τζιν που είχε και από πάνω το αγαπημένο του μαύρο μπλουζάκι με τον Τσε Γκεβάρα. Ξέθαψε απ' την ντουλάπα κι έναν ξεχασμένο μπορντό μπερέ που είχε αγοράσει φοιτητής και τον σφήνωσε πάνω απ' τα άγρια μαλλιά του. Είχε έρθει η ώρα να κάνει τη δική του επανάσταση. Λίγο πριν φύγει, στάθηκε απέναντι απ' το κάδρο του παππού Ιωάννη Καρυστιανού και τον θαύμασε.

«Μην ανησυχείς, καλέ μου συνονόματε, το χειρόγραφό σου έπεσε σε καλά χέρια, θα σε βγάλω ασπροπρόσωπο!», υποσχέθηκε και υποκλίθηκε με σεβασμό. Η διαδρομή προς το κέντρο τού φάνηκε πιο σύντομη αυτή τη φορά. Όλοι του οι νευρώνες λειτουργούσαν τεντωμένοι και μια πρωτόγνωρη ευθυμία τον είχε καταλάβει. Η δικιά του πραότητα ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με τον πρωινό Δευτεριάτικο πανικό που επικρατούσε στον διάδρομο του Εκδοτικού Οίκου. Κούνησε το κεφάλι με τον αέρα του βετεράνου γνώστη και καλημέρισε ήρεμα τη Μίνα.

«Καλώς τον Τζόνι μας, το αστέρι μας! Γιατί άργησες βρε παλιόπαιδο; Ο κύριος Μάξιμος σε περιμένει με αγωνία. Μιλάει απ' το πρωί για σένα στα τηλέφωνα, το βιβλίο σου πάει σφαίρα, σε μια βδομάδα θα είναι best seller! Πάμε στο meeting room και τον ειδοποιώ αμέσως να έρθει», βροντοφώναξε λάμποντας από έξαψη.

Δεν μπήκε καν στον κόπο να της απαντήσει. Την κοίταξε μόνο με τα σίγουρα, εκφραστικά του μάτια και ζήτησε από τη γραμματέα ευγενικά έναν δυνατό διπλό εσπρέσσο. Με αργές κινήσεις κατευθύνθηκε προς την αίθουσα συσκέψεων και κάθισε αναπαυτικά περιμένοντας. Σε λιγότερο από ένα λεπτό η αίθουσα άρχισε να σφύζει από ζωή και σιγά - σιγά κατέφθασαν όλες οι κεφαλές του Οίκου, που τον καλημέριζαν σφίγγοντάς του με θέρμη το χέρι. Τελευταίος μπήκε ο Εκδότης που τον αγκάλιασε και τον ασπάστηκε με ενθουσιασμό.

«Καλά το είχα μυριστεί εγώ πως το βιβλίο σου θα τσακίσει κόκκαλα! Πρέπει να βιαστούμε, γιατί οι επόμενες κινήσεις μας είναι κρίσιμες. Δεν ξέρω αν συστηθήκατε, φώναξα όλους τους υπεύθυνους του Οίκου μας για να οργανωθούμε. Είναι εδώ μαζί μας η Διευθύντρια Διαφήμισης που έχει ήδη αρχίσει να επεξεργάζεται το πλάνο προβολής του βιβλίου σου σε όλα τα ειδικά έντυπα και τις εκπομπές σε ραδιόφωνα και τηλεοράσεις. Εννοείται, βέβαια, πως θα ρίξουμε ακόμα περισσότερα λεφτά στην προώθηση και θα ζητήσουμε ακόμα περισσότερα advertorials, παρουσιάσεις και συνεντεύξεις. Να σου συστήσω και την Αντονέλλα, την τρομερή μας υπεύθυνη Δημοσίων Σχέσεων, την οποία θα πρέπει να υπακούς τυφλά. Θα σου επιμεληθεί προσωπικά όλες τις συνεντεύξεις και στο σωστό timing, θα κάνουμε την επίσημη παρουσίαση του βιβλίου σου. Κάτσε πρώτα ν' αρχίσει να μιλάει όλη η Ελλάδα για σένα και μετά θα κάνουμε την τελική μας αντεπίθεση.

Είσαι το δυνατό μας χαρτί, Τζόνι μου και θέλω να ανταποκριθείς στον ρόλο σου επάξια. Στο εξής θα πρέπει να προσέχεις τι λες, τι φοράς, πού συχνάζεις, τα πάντα! Αντονέλλα, κανόνισε σε παρακαλώ να βγεις σήμερα κιόλας με τον Τζόνι στα μαγαζιά να του επιμεληθείς την εμφάνιση, με δικά μας έξοδα βέβαια. Φτιάξ' του ένα νεανικό, αλλά συνάμα σοβαρό προφίλ και μην ξεχάσεις να του φορέσεις γυαλιά, αυτά τα καινούρια χωρίς σκελετό, για μια πιο ιντελεκτουέλ πινελιά. Πρέπει να

απευθυνθούμε και στα δύο κοινά. Το ύφος του λόγου θα μας φέρει μεγαλύτερους σε ηλικία αναγνώστες, ενώ η νεανική του φατσούλα θα σπρώξει τους πιτσιρικάδες. Τζόνι μου, πρόσεχε και συ βρε αγόρι μου πώς ντύνεσαι, δεν είναι δυνατό να κυκλοφορείς σαν φοιτητής με μπλουζάκι του Τσε Γκεβάρα!». Οι λέξεις έβγαιναν απ' το στόμα του πυρακτωμένες. Οι συνεργάτες του κρέμονταν απ' τα χείλη του και κατέγραφαν νευρικά και μεθοδικά τις οδηγίες του. Ο Τζόνι τον άφησε να ολοκληρώσει τον ειρμό του, για να μην τον διακόψει.

«Μου επιτρέπετε λίγο, πριν συνεχίσετε;». Η φωνή του ακουγόταν ήρεμη, σταθερή κι όλοι γύρισαν με δέος προς την πλευρά του. *«Να σας ξεκαθαρίσω κάτι απ' την αρχή, για να μην δημιουργηθεί καμιά παρεξήγηση μεταξύ μας και παιδεύεστε άδικα».* Μερικά βλέμματα συνοφρυώθηκαν με το άκουσμα των λόγων του. *«Θα είμαι σαφής και περιεκτικός. Ξεχάστε ό,τι ξέρατε μέχρι τώρα. Δεν έχω σκοπό να δώσω καμιά συνέντευξη, ούτε να φωτογραφηθώ, ούτε να κάνω τον γραφικό λόγιο περιηγητή των μίντια. Εγώ δεν γίνομαι μαϊντανός, προτιμώ να μείνω δυόσμος μυρωδάτος στο δικό μου το παρτέρι. Όταν όλοι μιλούν ακατάπαυστα, κάποιοι πρέπει να σιωπούν. Και προς Θεού, κύριε Μάξιμε, αν θέλετε να τα πάμε καλά μεταξύ μας, σας παρακαλώ να μην ξανασχολιάσετε το ντύσιμό μου. Έχω περάσει πολλά χρόνια πνιγμένος από γραβάτες και δεν έχω καμιά διάθεση να ξαναβάλω τη θηλιά στον λαιμό μου»*, ξέρασε τις φράσεις με οργή. Μια παγερή σιωπή απλώθηκε στον χώρο. Όλοι στράφηκαν προς την αναψοκοκκινισμένη μορφή του Εκδότη.

«Τί 'ναι αυτά που μου τσαμπουνάς, βρε αχάριστε; Σου δίνω την ευκαιρία να γίνεις πρώτο όνομα στην εκδοτική πιάτσα, να κυκλοφορήσεις το best seller της χρονιάς, να παίζει η φάτσα σου παντού κι εσύ μου λες πως δεν θες να συμμετέχεις;», τραύλισε πνιγμένα. Με μια απότομη κίνηση ξέσφιξε λίγο τη γραβάτα του ν' αναπνεύσει.

«Οφείλω να σας ευχαριστήσω για την καλή σας διάθεση, κύριε Μάξιμε, αλλά επιτρέψτε μου να αμφιβάλλω σφόδρα για την αγαθότητα των προθέσεών σας. Δεν θέλετε να με κάνετε πρώτο όνομα από καλοσύνη, αλλά για να τα κονομήσετε από τις πωλήσεις», αποκρίθηκε ο Τζόνι μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. Το πρόσωπό του ήταν το μόνο ήρεμο μέσα στην αίθουσα. *«Θυμάμαι πολύ καλά πως στη σύμβαση που έχουμε υπογράψει»*, συνέχισε, *«δεν αναφέρεται πουθενά η υποχρέωσή μου να δίνω συνεντεύξεις, να φωτογραφίζομαι και να παρίσταμαι σε γραφικές εκδηλώσεις. Δεν ξέρω αν έχετε καλομάθει από άλλους ψωνισμένους συγγραφείς που πετάνε τη σκούφια τους για λίγα λεπτά δημοσιότητας, εγώ όμως, καλώς ή κακώς, έχω πάρει τις αποφάσεις μου. Απλά, ήθελα να σας ενημερώσω, για να μην κουράζεστε άσκοπα. Κάντε ό,τι εσείς κρίνετε σωστό, ώστε να πάει καλά το βιβλίο και να εισπράξετε τα φράγκα που δικαιούστε, αλλά μη με ανακατέψετε. Ο λόγος που ήθελα να εκδοθεί το κείμενό μου είναι καθαρά προσωπικός κι όχι για να γίνω διάσημος. Αξιοσέβαστε κύριε Μάξιμε, γνωρίζετε καλύτερα από μένα πως για να γίνει ένα βιβλίο best seller δεν αρκούν οι δημόσιες σχέσεις. Αν τα γραφόμενα δεν αγγίξουν την ψυχή του κοινού, όλα πάνε βερεσέ»*, κατέληξε στοχαστικά. Τα βλέμματα των συνεργατών άρχισαν να συναντιούνται με πανικό.

«Δηλαδή μας δηλώνεις ρητά και κατηγορηματικά πως δεν πρόκειται να συμμετέχεις σε καμιά ενέργεια προώθησης του βιβλίου σου; Έλα Χριστέ και Παναγιά, τι είναι αυτά που ακούω Δευτεριάτικα!», βόγκηξε και σταυροκοπήθηκε ο Εκδότης. Η επίκληση του Θείου έκανε εμφανές σε όλους πως δεν είχε κανένα πιο χειροπιαστό επιχείρημα να τον πείσει. Ο Τζόνι ήπιε μια τελευταία γουλιά απ' τον καφέ του και σηκώθηκε όρθιος με αργές κινήσεις,

απευθύνοντάς τους τον λόγο. Η φωνή του ανάβλυζε γάργαρη από τα σπλάχνα του βουνού της ξεχασμένης του καριέρας.

«Σας θυμίζω πως έχω εργαστεί για πέντε χρόνια ως υπεύθυνος προώθησης της μεγαλύτερης οδοντόκρεμας στη χώρα και, ως εκ τούτου, γνωρίζω από πρώτο χέρι τα μαρκετινίστικα κόλπα. Θα σας πω ένα μικρό μυστικό, για να μην αγχώνεστε τσάμπα. Μαζευτήκατε εδώ να σχεδιάσετε την ανάδειξη του προφίλ ενός νέου ανερχόμενου συγγραφέα. Σας συμβουλεύω, εντελώς φιλικά, να μην ακολουθήσετε για ακόμα μια φορά την πεπατημένη. Σκεφτείτε έξυπνα, ίσως αυτό που κάνω σας συμφέρει. Ένας μυστηριώδης πρωτοεμφανιζόμενος συγγραφέας, που κανείς δεν τον έχει δει ή ακούσει ποτέ, θα εξιτάρει ακόμα περισσότερο τη φαντασία του κοινού, θα κεντρίσει την περιέργειά του και θα σας εκτινάξει τις πωλήσεις. Αυτό δεν είναι το ζητούμενό σας; Ίσως τα πράγματα είναι πιο απλά απ' ό,τι φαντάζεστε. Σας φιλώ όλους σταυρωτά και σας αφήνω να συνεχίσετε την εργασία σας. Χάρηκα πολύ που σας γνώρισα και σας εύχομαι καλή δύναμη!», τους αποχαιρέτησε με αποφασιστική, ελαφρά υπεροπτική φωνή και τους γύρισε την πλάτη φεύγοντας.

Όλοι είχαν μείνει κόκκαλο με την πρότασή του, ειδικά ο ίδιος ο Εκδότης. Συνειδητοποίησε ξαφνικά πως ο παράξενος μακρυμάλλης νεαρός όχι μόνο διέθετε ισχυρή πένα, αλλά και δυνατή γνώση και ένστικτο. Αμέσως, με πλατύ χαμόγελο, στράφηκε προς τους συνεργάτες του.

«Μ' αρέσει τελικά ο μικρός! Μπορεί να είναι λίγο ιδιόρρυθμος, αλλά έχει απόλυτο δίκιο. Λοιπόν, σχεδιάζουμε ολική αλλαγή πλεύσης. Ακυρώστε όλες τις διαφημιστικές καταχωρίσεις και τις παρουσιάσεις κι αφήστε το βιβλίο να κυλήσει μοναχό του. Αν σας ενοχλούν οι δημοσιογράφοι, να τους απαντάτε πως ο συγγραφέας δεν επιθυμεί να παραχωρήσει συνεντεύξεις και πως ό,τι έχει να πει είναι γραμμένο στο βιβλίο του. Αφήστε τους να βράσουν στο ζουμί τους, μόνο όφελος θα προκύψει για μας! Ο Ζορρό θ' αποκαλύψει τη μάσκα του όταν το κρίνει εκείνος!», κατέληξε υψώνοντας θριαμβευτικά τα χέρια του. Το τρανταχτό γέλιο του μεσήλικα γέμισε το δωμάτιο κι έβαλε τις καρδιές όλων των συνεργατών στη θέση τους.

Βγαίνοντας απ' το κτίριο ο νεαρός, αποφάσισε να κάνει μια μεγάλη βόλτα στην πόλη. Αφοσιώθηκε στις εκφράσεις των περαστικών, μια συνήθεια που είχε εγκαταλείψει τελευταία, έχοντας όμως πια έναν ακόμα λόγο. Έβλεπε στα πρόσωπά τους υποψήφιους αναγνώστες του βιβλίου του. Γνώριζε καλά πως ο καθένας απ' αυτούς ίσως έκρυβε μια ερωτική πληγή μέσα του και το βιβλίο θα τον βοηθούσε να την ανοίξει και να την περιποιηθεί. Ένιωθε μετά από καιρό υπερήφανος που είχε την τιμή να απλώσει τις καταχωνιασμένες σκέψεις του φωτισμένου παππού Ιωάννη στην κοινωνία. Ήταν πλέον βέβαιος πως οι απλοί άνθρωποι θα αγκάλιαζαν ζεστά το βιβλίο και θα το διέδιδαν στόμα - στόμα. Καμιά τεχνική προώθησης δεν μπορούσε να συγκριθεί με την Αλήθεια που κρύβεται πίσω από τις λέξεις…

.:: V ::.

Η ΠΡΩΤΗ ΚΙΝΗΣΗ ΠΟΥ ΕΚΑΝΕ ΜΕ ΤΟ ΠΟΥ ΜΠΗΚΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ήταν να αποσυνδέσει το τηλέφωνο απ' την πρίζα. Πάνω στη λαχτάρα του να εκδοθεί το βιβλίο, είχε δώσει τον αριθμό του στους υπεύθυνους του Εκδοτικού Οίκου για τις ανάγκες της πρώτης επικοινωνίας. Ήξερε καλά πως στην πορεία θα βρίσκονταν ξανά στην ανάγκη να τον καλέσουν, σπάζοντας την πολύτιμη ιδιωτικότητα που είχε χτίσει. Το βιβλίο ήταν ήδη τοποθετημένο στα ράφια των βιβλιοπωλείων, ο δικός του στόχος είχε επιτευχθεί και δεν είχε καμιά διάθεση να χαλάσει την πολυπόθητη ηρεμία του για κανέναν. Θα έπαιζε πια με τους δικούς του όρους και θα τους καλούσε μονάχα όταν εκείνος θα το ήθελε. Ούτε με πιστόλι στον κρόταφο δεν θα άλλαζε στο εξής τρόπο ζωής και τακτική. Έπρεπε να ξαναβρεί την ισορροπία του και να επιστρέψει στους δικούς τους ανθρώπους που είχε τελευταία παραμελήσει. Είχε διακόψει τη ροή του για χάρη ενός ονείρου που προέκυψε τυχαία, αλλά δεν θα επέτρεπε η ζωή του να διαταραχθεί περισσότερο. Το πρώτο που έκανε ήταν ν' αναζητήσει τη συντροφιά της Γιοβάννας, χτυπώντας της την πόρτα. Της κρατούσε για πεσκέσι δυο κομμάτια τρυφερόπιτα. Εκείνη εμφανίστηκε χαμογελαστή, φορώντας το μαύρο τσεμπέρι που της έκρυβε τα άσπρα μαλλιά.

«Μπα, μας θυμήθηκες παλιόπαιδο, πόσες μέρες έχεις να φανείς;», τον μάλωσε γλυκά.

«Έτρεχα πανικόβλητος με την έκδοση του βιβλίου, Γιοβάννα μου, μη με παρεξηγείς!», απολογήθηκε εξίσου γλυκά εκείνος, γνωρίζοντας πως δεν επρόκειτο για κανέναν λόγο να του κρατήσει κακία. *«Δεν μου είπες όμως, το διάβασες; Σου άρεσε;»*, τη ρώτησε ντροπαλά. Η μορφή της φωτίστηκε ολόκληρη.

«Το διάβασα κιόλας τη μέρα που μου το έφερες! Είναι μοναδικός ο τρόπος που γράφεις, αγόρι μου, η τέχνη με την οποία ξεδιπλώνεις τον θησαυρό που κρύβεις μέσα σου. Τα κατάφερες και με συγκίνησες, κατεργαράκο μου!», τον κανάκεψε χαϊδεύοντάς του το μάγουλο. Εκείνος χαμήλωσε ελαφρά το κεφάλι, αφού ντρεπόταν να δέχεται επαίνους για κάτι που δεν ήταν δικό του. Έπρεπε όμως να κρατήσει το λαμπερό μυστικό του κρυφό απ' όλους κι έτσι υποδύθηκε ξανά τον ρόλο που είχε σχεδιάσει.

«Τα βράδια που δεν μπορούσα να κοιμηθώ μετουσίωνα τον πόνο μου σε λέξεις, καλή μου Γιοβάννα. Ήθελα να βγάλω από μέσα μου όσα με τυραννούσαν και βρήκα ως προσφορότερη λύση το χαρτί. Μόλις το ολοκλήρωσα, δεν το έδειξα σε κανέναν και το έστειλα στον μεγαλύτερο Εκδοτικό Οίκο της χώρας. Το καλό είναι πως το βιβλίο μου είχε αμέσως θετική απήχηση στους κριτικούς και

οι πωλήσεις πάνε ανέλπιστα καλά. Θα γίνει - λένε - best seller! Μόνο όμορφα πράγματα γεννιούνται, όταν οι σκέψεις σου αγγίζουν τις χορδές των άλλων», συμπλήρωσε και οι κόρες των ματιών του γυάλισαν.

«Είναι θαυμάσιο που κατάφερες να βρεις τη δύναμη να εξωτερικεύσεις την ψυχή σου. Το ξέρεις ότι η χαρά σου είναι για μένα διπλή ευτυχία!», τον επιβράβευσε. Τα λόγια της έβγαιναν γεμάτα μητρική στοργή και ο Τζόνι στο πρόσωπό της είδε για μία ακόμα φορά τη μάνα του, που δεν ήταν εκεί να χαρεί για κείνον.

«Δεν ξέρεις πόσο τυχερός νιώθω που σε γνώρισα, καλή μου Γιοβάννα», της συλλάβισε και το πρώτο δάκρυ γλίστρησε στο μάγουλό του.

«Με τη δουλειά στην πιτσαρία τι σκοπεύεις να κάνεις τώρα που άλλαξαν τα πράγματα;», γύρισε την κουβέντα εκείνη για να σπάσει τη φόρτιση.

«Τι εννοείς άλλαξαν τα πράγματα;», ρώτησε απορημένος.

«Εννοώ τώρα που δεν θα έχεις και τόσο ανάγκη τα χρήματα, μιας και το βιβλίο θα σου αποφέρει έσοδα, θα σταματήσεις να δουλεύεις νύχτα;», διευκρίνισε εκείνη. Ο Τζόνι την κοίταξε με έκδηλη απορία. Μέσα στη θολούρα και στη σύγχυση των τελευταίων ημερών δεν του είχε καν περάσει η ιδέα πως το βιβλίο ίσως θα έλυνε το πρόβλημα της επιβίωσής του. Τινάχτηκε σαν ελατήριο απ' την καρέκλα του.

«Καλά που το σκέφτηκες, Γιοβάννα μου! Πάω να δω τι γίνεται και θα περάσω κάποια άλλη στιγμή να πιούμε καφέ...», ψέλλισε βιαστικά κι έφυγε τρεχάτος προς το σπίτι του. Βρήκε αναστατωμένος τη σύμβαση που είχε υπογράψει στα τυφλά με τον Εκδοτικό Οίκο και αναζήτησε τους οικονομικούς όρους της συνεργασίας. Με ανακούφιση διαπίστωσε πως για κείνον προβλεπόταν ικανοποιητικό ποσοστό επί των πωλήσεων του βιβλίου. Ξύστηκε αμήχανα, μη μπορώντας να μεταφράσει το ποσοστό αυτό σε χρήματα. Κάτι είχε αναφέρει για best seller η Μίνα, αλλά δυστυχώς δεν είχε ιδέα από πωλήσεις βιβλίων, αφού είχε προκύψει τυχαία η συγγραφική ενασχόλησή του.

«Για να το βαφτίζουν "ευπώλητο" και για ν' ασχολούνται όλοι μ' αυτό, δεν μπορεί, κάτι καλό θα βγει απ' την ιστορία», μονολόγησε χαρούμενος και άρχισε να φαντάζεται την καθημερινότητά του χωρίς τις βραδινές περιπολίες. Κατά βάθος δεν ήθελε να σταματήσει τη δουλειά, καθότι δεν τον επιβάρυνε ιδιαίτερα. Ικανοποιημένος όμως από τη σκέψη πως σύντομα θα είχε στη διάθεσή του ένα έξτρα ποσό να διαχειριστεί, άφησε τις υποψήφιες αποφάσεις για το μέλλον. Η επόμενη επίσκεψή του ήταν στο σπίτι του Τζο, μιας και ήταν αρκετά νωρίς ακόμα για το καθιερωμένο σταυροδρόμι. Τον βρήκε αραχτό στο κρεβάτι να καπνίζει.

«Διάβασες το βιβλίο που σου έφερα, καθιστέ αυτοκράτορα;», τον ρώτησε με αγωνία, καθώς θεωρούσε την κρίση του σημαντική.

«Έχω μια απορία, ρε μόρτη. Πού την έκρυβες εσύ τόση ευαισθησία; Απ' ό,τι μου έχεις αναφέρει, ήσουν στελεχάκι σε μια κλανοεταιρεία. Δεν καταλαβαίνω πότε σου γεννήθηκαν εσένα τόσα συναισθήματα, αφού μέρα - νύχτα έτρεχες να βουρτσίσεις τους κυνόδοντές σου με μια οδοντόκρεμα», τον ρώτησε και μερικές ρυτίδες αμφιβολίας σχηματίστηκαν στο φαλακρό του κρανίο. Η ερώτηση του Τζο τον έκανε, για μια ακόμα φορά, να υποκλιθεί μπροστά στην Αλήθεια. Όταν μαυρίζεις τη μέρα σου με υποχρεώσεις και αγχωτικές ενασχολήσεις, σκέφτηκε, δεν

μένει χρόνος να ξεδιπλωθεί η έμπνευση. Κι όμως δεν μπορούσε να παραδεχτεί το γεγονός, γιατί όφειλε να κρατήσει σθεναρά το απόρρητο του παππού.

«Ίσως, φίλε μου Τζο, η πίεση των υποχρεώσεων ξεζουμίζει σαν λεμόνι την ψυχή και αναδεικνύονται οι χυμοί της. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο την αγάπησα εκείνη την κοπέλα και πόσο μου στοίχισε η απουσία της», του εκμυστηρεύτηκε με βλέμμα εγκαταλελειμμένου σκύλου. Είχε ταυτιστεί τόσο με τα γραφόμενα του βιβλίου που, αν και ήξερε πως δεν ήταν σε θέση να το γράψει ο ίδιος, ένιωθε την ίδια ακριβώς θλίψη με τον πραγματικό συγγραφέα του.

«Ίσως έχεις δίκιο, μάγκα μου», ήταν η απρόσμενη απάντηση του Τζο, ενώ τα κιτρινισμένα από τη νικοτίνη δάχτυλά του χάιδευαν το μούσι του. *«Κάνω κι εγώ το λάθος να κοιτάζω μόνο την επιφάνεια. Ξέρεις τι ανακάλυψα τον τελευταίο καιρό, παίχτη; Ο Τζο ο Πειρατής, που πίστευα πως είχε ψοφήσει, ζει και βασιλεύει μέσα στο σακάτικο κορμί μου!»*. Έσφιξε τη γροθιά του για να δώσει έμφαση στα λόγια του. *«Κρυβόταν ο κερατάς τόσο βαθιά μέσα μου, που τον είχα ξεγραμμένο. Μόλις όμως έβγαλα τη μάσκα του σακάτη, αναστήθηκε αμέσως ο ρεμπεσκές κι άρχισε να πληκτρολογεί. Δεν βάζει ο νους σου πόσο όμορφες νύχτες έχω περάσει στο σπίτι σου, μπροστά στην οθόνη του υπολογιστή»*, έσκουξε πνιχτά και ρούφηξε λίγο καπνό κρατώντας τον για ώρα στα πνευμόνια του. Μίλαγε με τόση ένταση που παρέσυρε τον Τζόνι.

«Για πες τι γίνεται στο chat, φίλε μου; Έτρεχα τις τελευταίες μέρες με την έκδοση του βιβλίου και χαθήκαμε. Γνωρίζεις γυναίκες;», τον ρώτησε ντροπαλά.

«Γνωρίζω ανθρώπους, Τζόνι, όχι γυναίκες!», ούρλιαξε σχεδόν με θυμό. *«Γνωρίζω μοναχικές ψυχές που ασφυκτιούν κάτω από τη γελοία μάσκα της καθημερινότητας κι έχουν ανάγκη να μιλήσουν εξομολογητικά σε κάποιον. Γνωρίζω γυναίκες που, παρότι έχουν δεσμό, κάθονται και μιλάνε μαζί μου μες στα μαύρα μεσάνυχτα. Και ξέρεις γιατί; Γιατί τον επίσημο γκόμενό τους τον διάλεξαν με κοινωνικοοικονομικά κριτήρια κι όχι με την καρδιά τους. Τις ενδιαφέρει τι δουλειά κάνει, πόσα φράγκα βγάζει, αν ντύνεται φιρμάτα, αν τις πηγαίνει σε κυριλάτα μπουζουκτσίδικα κι αν έχει ακριβό αμάξι!»*. Τα ολοπράσινα μάτια του είχαν ανάψει σαν δυο μικρές φλόγες. Έκανε μια μικρή διακοπή για να φτύσει κι έπειτα συνέχισε με περισσότερο πάθος. *«Εμένα τον σακάτη δεν θα με διάλεγαν ποτέ για γκόμενο ή για σύζυγο, γιατί τότε θα γίνονταν ο περίγελως της κοινωνίας. Τώρα που δεν το ξέρουν όμως, φαντασιώνονται τον άνδρα των ονείρων τους και του ανοίγουν διάπλατα τα πορτοπαράθυρά τους. Τουλάχιστον τρεις μού έχουν ζητήσει να συναντηθούμε, αλλά εγώ έχω αμετάκλητα αποφασίσει πως θα παραμείνω γι' αυτές ο μυστηριώδης νυχτερινός ψυχαναλυτής που τους ξυπνάει τα κρυμμένα ένστικτα»*. Το φαλακρό του μέτωπο είχε σκεπαστεί με σταγόνες ιδρώτα κι ο Τζόνι θαύμασε εκστασιασμένος την αγωνία του.

Ο ψαρομάλλης τράβηξε μια μανιασμένη ρουφηξιά, μέχρι που το άφιλτρο του έκαψε τα δάχτυλα και μάρσαρε ξανά.

«Σου χρωστάω μεγάλη χάρη, αδερφέ μου, που μου έδειξες τον δρόμο. Ο Τζο ο Σακάτης θα συνεχίσει να μασουλάει τη μιζέρια του, επαιτώντας ένα ξεροκόμματο στα φανάρια, σκύβοντας στωικά την κεφάλα όταν τον φτύνει η κοινωνία. Όμως ο Τζο ο Πειρατής θα ξενυχτάει στην εικονική κοινωνία και θα ανασκαλεύει μουχλιασμένες ψυχές. Δεν μπορείς να διανοηθείς πόσο καλό μου έχεις κάνει, φίλε μου. Μου έδωσες έναν σημαντικό λόγο να υπομένω τη μιζέρια της μέρας, περιμένοντας ν' αναστηθώ κάθε που βραδιάζει», του ψιθύρισε και άνοιξε μεγαλοπρεπώς τα θεόρατα μπράτσα του να τον αγκαλιάσει δακρυσμένος. *«Τζόνι μου, θέλω να μάθω τα πάντα γύρω από το Internet,*

ν' αγοράσω βιβλία, να μελετήσω και ν' ανακαλύψω όλα τα κόλπα. Είσαι μάγκας, φίλε μου, ατελείωτος μάγκας, γιατί ξέρεις να κρατάς τις υποσχέσεις σου. Μου έδωσες πίσω τα δυο μου πόδια και στέκομαι ξανά όρθιος. Μια μέρα ελπίζω να μπορέσω να στο ανταποδώσω», ευχήθηκε και άστραψε ολόκληρος από ευγνωμοσύνη. Δεν θυμόταν να είχε νιώσει ποτέ ξανά τόσο ανυψωμένος ο Τζόνι. Ένας γίγαντας Τζο, γεμάτος δύναμη και πάθος, στεκόταν μπροστά του και του επέδιδε τα εύσημα της ψυχής του.

«Το σπίτι μου θα είναι πάντα ανοιχτό για σένα, αδερφέ μου. Και μην ανησυχείς, το επόμενο επεισόδιο θα είναι να τραβηχτείς απ' τους δρόμους της ντροπής. Ο Τζο ο Πειρατής είναι μάγκας, μην τον αφήνεις να κυλιέται στον βούρκο», ξέσπασε γεμάτος πίστη ο νεαρός. Μερικά δισεκατομμύρια προβολείς φώτιζαν το πρόσωπό του.

«Είναι πολύ μάγκας, όπως είσαι και συ! Πιες μια να το γιορτάσουμε!», κραύγασε μες στο αυτί του ο Τζο. Το μεταλλικό φλασκί ανεβοκατέβηκε τελετουργικά σφραγίζοντας την αναγέννησή του. Ρουφούσαν τις πιο απολαυστικές σταγόνες της ζωής τους. Ο καμβάς της ψυχής τους είχε πια μόνο ένα χρώμα, το πράσινο της ελπίδας.

Ο Τζόνι τον άφησε να χαλαρώσει βγαίνοντας έξω στο δρόμο. Γυρίζοντας προς τη γειτονιά του, ένιωθε πως η σελήνη αναδείκνυε ξανά τη φωτεινή της όψη. Το ξαναγέννημα του Τζο τον είχε ενθουσιάσει. Αναστέναξε από ικανοποίηση κι έβαλε πλώρη για το σπίτι του Γιαννάκη, αφού πρώτα σταμάτησε σ' ένα κατάστημα να του αγοράσει ένα παιχνίδι. Είχε μεσημεριάσει και βρήκε τη λειψή οικογένεια του μικρού πάνω στο φαγητό.

«Τζόνιιι!!!». Η ένταση της παιδικής φωνής ήταν ικανή ν' αναστήσει και απολιθωμένο μαμούθ. Η χαρά του μικρού από την επίσκεψη και το παιχνίδι ήταν απερίγραπτη και η ευαρέσκεια της μάνας του έκδηλη.

«Κάθισε να σου κάνουμε το τραπέζι», του πρότεινε καλόκαρδα η Ιουλία. Πήρε ευχαρίστως θέση στην κουζίνα ανάμεσα στον μικρό Γιαννάκη και στη γιαγιά του, την κυρά - Κορνηλία. Ήταν η πρώτη φορά μετά από χρόνια που καθόταν σε ζεστό οικογενειακό γεύμα. Ο Γιαννάκης παράτησε στη μέση το φαγητό και ξάπλωσε στο πάτωμα να χαρεί το παιχνίδι του.

«Βρήκα δουλειά!», του ανακοίνωσε ικανοποιημένη η μητέρα του μικρού. *«Θα πηγαίνω για μερικές ώρες κάθε πρωί να καθαρίζω το σπίτι μιας πολύ καλής κυρίας εδώ κοντά. Ευτυχώς, θα είναι τις ώρες που ο Γιαννάκης είναι σχολείο κι έτσι δεν θα δημιουργηθεί κανένα πρόβλημα»*, διευκρίνισε μ' ένα αχνό ίχνος χαμόγελου. Ο Τζόνι τής έσφιξε σθεναρά το χέρι. *«Χάρη σε σένα πέρασαν ανώδυνα οι πρώτες δύσκολες μέρες. Ο Θεός να σ' έχει καλά!»*, του ψιθύρισε χαμηλόφωνα, μην την ακούσει ο μικρός.

«Μακάρι να μη σας λείψει ποτέ η δύναμη και το χαμόγελο», αντευχήθηκε εκείνος μεγαλόψυχα. Το βλέμμα της πονεμένης μητέρας τού μετέδιδε φόρτιση που δεν μπορούσε ν' αντέξει. Άλλαξε αμέσως κουβέντα.

«Λοιπόν, Γιαννάκη, τι θα κάνουμε τώρα; Θα πάμε για ύπνο να ξεκουραστούμε και μετά θα στρωθούμε στο διάβασμα. Θα γίνεις ο καλύτερος μαθητής κι εγώ για κάθε δεκάρι που θα μου φέρνεις θα σου χαρίζω κι από ένα νέο παιχνίδι», του ανήγγειλε θριαμβευτικά ο Τζόνι αγκαλιάζοντάς τον.

Μέσα στη δίνη της ζεστής αύρας του μικρού ένιωσε ξαφνικά κάτι περισσότερο από

αδερφός, ένιωσε πατέρας. Θεωρούσε υποχρέωσή του να μην αφήσει τη θλίψη του χαμού να καταλάβει την καρδιά του μικρού. Ένα σβουριχτό φιλί του πιτσιρίκου στο αξύριστό του μάγουλο ήταν η καλύτερη ανταμοιβή. Αποχαιρέτησε την οικογένεια και κατευθύνθηκε προς το σπίτι του να χαλαρώσει και να χαθεί στην ανάγνωση των αγαπημένων του βιβλίων. Και οι τρεις λατρεμένοι δικοί του άνθρωποι ήταν καλά, χάρη και στη δική του συμβολή κι ήθελε να κλειστεί στο καβούκι του να κρυφτεί. Η απρόβλεπτη νέα εισβολή στη ζωή του τον είχε αναστατώσει για τα καλά και χρειαζόταν ισορροπία.

Τις επόμενες μέρες έκλεισε τα παντζούρια της ψυχής του και βυθίστηκε στα πνευματικά μονοπάτια, διακόπτοντας τη χειμερία νάρκη του μόνο για δουλειά. Επιστρέφοντας κάθε βράδυ μετά τα μεσάνυχτα έβρισκε τα αποτσίγαρα του Τζο στο τασάκι, ως αποδεικτικό της νυχτερινής του αναγέννησης. Χαμογελούσε πλατιά από ικανοποίηση, όπως χαμογελούσε και κάθε πρωί στη Γιοβάννα για να παίρνει δύναμη. Τα πάντα πλέον πήγαιναν περίφημα. Το ξύπνημα ήρθε μερικές μέρες αργότερα, όταν ο Θέμης, το αφεντικό του στην πιτσαρία, του απευθύνθηκε για πρώτη φορά μετά από καιρό.

«Ρε μπαγάσα, τι είναι αυτά που μαθαίνω; Κυκλοφόρησες λέει καψουροβιβλίο κι έγινες κουλτουριάρης συγγραφέας; Ήρθε πριν λίγο ο κύριος Πελοπίδας, αυτός ο καλός πελάτης που τρώει εδώ με την οικογένειά του και σ' έψαχνε! Το διάβασε λέει κι ενθουσιάστηκε όταν αναγνώρισε τη φάτσα σου στη φωτογραφία! Δεν πιστεύω να πάρουν τα μυαλά σου αέρα και να μου την κοπανήσεις απ' τη δουλειά. Αλίμονό σου, κακομοίρη μου!», κραύγασε κουνώντας απειλητικά το χέρι του. Δεν περίμενε ποτέ το αφεντικό του, που μονίμως ήταν χωμένο στα τεφτέρια και στο σαλιομέτρημα του τζίρου, να του πιάσει τέτοια κουβέντα. Δεν ήξερε τι να του απαντήσει.

«Εξέδωσα πράγματι ένα βιβλίο, αλλά μου κάνει εντύπωση που το διάβασε ο κύριος Πελοπίδας!», ψέλλισε υπόκωφα.

«Και τι γράφεις, ρε ποντικομαμή, στο βιβλίο; Μήπως για τα πηδήματα, ρε, που ρίχνεις στις παντρεμένες κυράτσες, εκεί που πας τις παραγγελίες;», τον ειρωνεύτηκε και ξέσπασε σε τρανταχτό γέλιο.

«Μπορείτε να το διαβάσετε και να δείτε τι γράφω», του απάντησε εμφανώς ενοχλημένος ο νεαρός.

«Σιγά ρε κουλτουροντελιβερά, μην κάτσω να διαβάσω τις μελανόψειρές σου στο χαρτί. Εγώ ρε που με βλέπεις, είμαι της πιάτσας παιδί, δεν τά 'χω ανάγκη τα γράμματα. Είδα κι όσους συμμαθητές μου σπούδασαν και γίνανε σπουδαίοι επιστήμονες, παρακαλάνε τώρα να βρουν μια δουλίτσα. Όσα βγάζω εγώ μεροκάματο ρε, αυτοί γλείφουν γονατιστοί για να τα πάρουν μηνιάτικο! Εγώ είμαι επιχειρηματίας ρε κι έχω το κούτελο καθαρό στην κοινωνία, γιατί μπορώ και πλερώνω ντούκου! Μόνο το ντουβάρι η γυναίκα μου διαβάζει τα βράδια κάτι αισθηματικές μπούρδες και μυξοκλαίει, αλλά θα της τα σπάσω καμιά μέρα τα μούτρα!», ούρλιαξε αγριεμένος από την έπαρση.

Ο Τζόνι ξεροκατάπιε απογοητευμένος και δεν του απάντησε. Η κουβέντα ήταν αρκετή για να του χαλάσει τη διάθεση. Ευτυχώς για κείνον, όλον τον καιρό δεν είχε παρά ελάχιστη επαφή με τ' αφεντικό του, μιας κι όλη νύχτα γύριζε για διανομές στους δρόμους. Δεν θεωρούσε άλλωστε τον Τζόνι παρά έναν κακομοίρη ντελιβερά, που όμως δεν δημιουργούσε ποτέ κανένα πρόβλημα και ήταν συνεπής, γρήγορος και τίμιος. Κι εκείνος άλλωστε ήθελε τη δουλειά αποκλειστικά για λόγους βιοπορισμού και ήταν χαρούμενος που

η κίνηση ανέβαινε και βρισκόταν διαρκώς εκτός καταστήματος.

Η συζήτηση με τον Θέμη τον βούτηξε σε μαύρες σκέψεις. Η ατμόσφαιρα στην πιτσαρία ποτέ δεν του άρεσε, όμως μέσα στη δική του ανεμοθύελλα δεν είχε μπει καν στον κόπο ν' ασχοληθεί. Βυθισμένος στις σκοτούρες του, δεν είχε επεξεργαστεί ποτέ ούτε καν το γεγονός της απόλυσης άλλων παιδιών, κυρίως μεταναστών, που κατά την κρίση του αλάθητου πάντα αφεντικού δημιουργούσαν προβλήματα. Ξεθάβοντας από τη μνήμη του τα γεγονότα, αναγνώρισε την κλασική αντίδραση κάποιου με κόμπλεξ ανωτερότητας που δεν αντέχει να βλέπει όσους θεωρεί κατώτερούς του να σηκώνουν κεφάλι. Δεν μπορούσε να χωνέψει, αλλά ούτε και ν' αγνοήσει την κακία των ανθρώπων. Στενοχωρημένος αποφάσισε να πιει κι αυτό το ποτήρι αγόγγυστα και μάλιστα μονορούφι, πριν προλάβει η γεύση του να του χαλάσει τη διάθεση.

Το ερχόμενο κιόλας πρωί ανέλαβε και πάλι δράση. Σύνδεσε το τηλέφωνο στην πρίζα και τηλεφώνησε στη Μίνα να ενημερωθεί για τις εξελίξεις. Η αντίδρασή της τον ξάφνιασε.

«Πού είσαι, βρε Τζόνι, εξαφανισμένος; Προσπαθούμε να σε βρούμε, αλλά το τηλέφωνό σου είναι εκτός λειτουργίας. Είπαμε να μη δώσεις συνεντεύξεις, αλλά εσύ χάθηκες από προσώπου γης! Πότε θα περάσεις από εδώ να σε δούμε;», τον ρώτησε γεμάτη αγωνία.

«Πες μου καταρχήν πώς πάει το βιβλίο και μετά θα συζητήσουμε τα υπόλοιπα!», της επέστρεψε με τόκο τη δικιά του αγωνία.

«Το βιβλίο σου πάει σφαίρα! Το κόλπο με τον μυστηριώδη νεοεμφανιζόμενο συγγραφέα έπιασε κι όλοι ψάχνουν να εντοπίσουν ποιος είσαι. Πότε θα περάσεις από δω; Θέλει να σε δει επειγόντως ο Εκδότης!», συνέχισε σαν χείμαρρος. Η εύθραυστη φωνή της ακουγόταν τεντωμένη από το άγχος, σε σημείο που ο Τζόνι τη λυπήθηκε. Ήξερε πως ήταν απλώς ένα γρανάζι στη μηχανή παραγωγής και πως για να διατηρήσει τη θέση της, έπρεπε να μοχθεί εξακολουθητικά.

«Θα περάσω σε κανά μισάωρο από κει. Ετοιμάστε μου έναν περιποιημένο διπλό εσπρέσσο που έχω καιρό να πιω», της απάντησε με μαλακωμένη παιχνιδιάρικη φωνή. Μετά την απαραίτητη αποστασιοποίηση, είχε στ' αλήθεια ανάγκη να δει τι γίνεται με το βιβλίο. Υποψιαζόταν, από τα λεγόμενα των γύρω του, πως κάτι εξαιρετικά καλό θα έβγαινε από την έκδοση. Ακόμα κι η γριά Γιοβάννα, αλλά και το αφεντικό του είχαν θίξει το ζήτημα, γεγονός που του μεγάλωνε ακόμα περισσότερο την περιέργεια.

Η υποδοχή που του επιφυλάχθηκε στον Εκδοτικό Οίκο ήταν κάτι παραπάνω από απροσδόκητη. Με το που κυκλοφόρησε η είδηση πως ο περίφημος μασκοφόρος Τζόνι εμφανίστηκε στην εταιρεία, μαζεύτηκαν σχεδόν όλοι οι εργαζόμενοι έξω απ' το γραφείο της Μίνας να τον δουν γεμάτοι περιέργεια. Εκείνος, μη συνηθισμένος στον ρόλο, ξαφνιάστηκε.

«Αχ Τζόνι, η αδερφούλα μου διάβασε το βιβλίο σου κι έκλαιγε νύχτες ολόκληρες απ' τη συγκίνηση. Θα μου υπογράψεις ένα αντίτυπο να της το πάω, σε παρακαλώ;», τον ικέτευσε μια νεαρή γραμματέας. Εκείνος εξεπλάγη στο άκουσμα των λόγων της. *«Ένας ταπεινός ντελιβεράς να υπογράψει αυτόγραφο;»*, αναρωτήθηκε μέσα του και αρνήθηκε κατεβάζοντας κοκκινισμένος το βλέμμα. Η Μίνα τους έδιωξε όλους κακήν κακώς κι έκλεισε την πόρτα πίσω της για να μείνουν μόνοι. Τον κοίταξε με θαυμασμό.

«Ο κύριος Μάξιμος έχει ένα σημαντικό ραντεβού με τον προμηθευτή χαρτιού και θα σε δει σε πολύ λίγο. Δεν μπορείς να φανταστείς τι γίνεται με το βιβλίο σου! Πουλάει απίστευτα αντίτυπα καθημερινά και δεν προλαβαίνουμε να βγάζουμε ανατυπώσεις. Έχουν σπάσει τα τηλέφωνα από τους δημοσιογράφους, αλλά και από αναγνώστες που θέλουν να μάθουν για σένα. Πήραν και κάποιοι παλιοί γνωστοί σου που σε έχασαν λέει και θέλουν να σε ξανασυναντήσουν», ξεφύσησε σαν ατμομηχανή στην ανηφόρα. Το μέτωπό του συνοφρυώθηκε από απορία ακούγοντας τις τελευταίες λέξεις.

«Παλιοί γνωστοί μου που θέλουν να με ξανασυναντήσουν;», επανέλαβε μηχανικά.

«Ναι, έχει κρατήσει η Γραμματεία όλα τα μηνύματα για σένα. Θέλεις να τηλεφωνήσω να σου τα φέρουν;», τον ρώτησε ευγενικά. Έγνεψε καταφατικά κι άφησε την πρώτη γουλιά εσπρέσσο να του αναστήσει τα σωθικά. Προσπάθησε να φανταστεί ποιοι ήταν εκείνοι που ξαφνικά τον θυμήθηκαν.

Η γραμματέας δεν άργησε να φανεί μ' ένα φύλλο χαρτί ανά χείρας. Υπήρχαν πάνω μερικά ονόματα και τηλέφωνα για κείνον, ούτως ώστε να επικοινωνήσει μαζί τους. Άρχισε να διαβάζει φωναχτά τη λίστα με ορθάνοιχτο στόμα.

«Ο Διονύσης! Η Ελίνα! Ο Νικήτας, ο Ορέστης κι η Νατάσα! Δεν το πιστεύω!», μουρμούρισε με δυσκολία. Έκανε μια γκριμάτσα αποδοκιμασίας και κούνησε το κεφάλι του. Ξαναέφερε στην επιφάνεια τα πρόσωπα όλων εκείνων που τον είχαν πουλήσει στην προηγούμενη ζωή του και που τον είχαν ξαφνικά πεθυμήσει μόλις έγινε διάσημος, αφήνοντας μήνυμα να επικοινωνήσει μαζί τους.

«Καλούσε ο κόσμος ζητώντας το κινητό σου και δεν ξέραμε τι να του πούμε», ψέλλισε απελπισμένα σηκώνοντας τους ώμους η νεαρή επιμελήτρια.

Ο Τζόνι ευθύμησε ανακαλώντας στη μνήμη του το πάλαι ποτέ κινητό του και την ολυμπιακών επιδόσεων βουτιά που έκανε στα νερά του Σαρωνικού. Ξανακοίταξε τη λίστα με τα ονόματα και πήρε μια πικρή αναπνοή. Σήκωσε το ποτήρι με το νερό, έριξε στο στόμα του ένα παγάκι κι άρχισε να το πιπιλάει με θόρυβο.

«Ώστε με θυμηθήκατε ξανά, πουλάκια μου; Χα! Δυστυχώς όμως, ο Τζόνι που ξέρατε πέθανε και δεν μπορεί να επικοινωνήσει μαζί σας. Για την ακρίβεια, εσείς τον θάψατε!», τραύλισε ακατάληπτα μέσα από τα δόντια του και με νευρικές κινήσεις άρχιζε να σκίζει το χαρτί. Έπειτα πέταξε τα κομμάτια στο τασάκι και τους έβαλε φωτιά με τον αναπτήρα, γεμίζοντας τον αέρα με μαύρο καπνό. Η Μίνα πετάχτηκε απ' την καρέκλα της εμβρόντητη.

«Μα γιατί, καλέ, έβαλες φωτιά στο χαρτί; Οι άνθρωποι ζήτησαν να επικοινωνήσουν μαζί σου κι εσύ τους καις! Παράξενο φρούτο είσαι τελικά…», μουρμούρισε την ώρα που άδειαζε στο τασάκι ένα ποτήρι νερό. Τη φράση της διέκοψε ο διαπεραστικός ήχος του εσωτερικού της τηλεφώνου. Ήταν ο Εκδότης που τους καλούσε να περάσουν στο γραφείο του.

«Καλώς τον κρυμμένο μου θησαυρό!», αναφώνησε σαν χείμαρρος μόλις τον είδε κι έσπευσε να τον αγκαλιάσει. *«Πού είσαι χαμένος, βρε μούτρο και σε ψάχνουμε;»*, τον κατσάδιασε μειδιώντας.

«Πέρασα να δω πώς πάει το βιβλίο μου», του απάντησε λακωνικά, χωρίς ομολογουμένως την ίδια θέρμη, ο νεαρός.

«Τέτοια έκπληξη νιώθω για πρώτη φορά στην καριέρα μου! Δεν ξέρω τι να πω. Με παίρνουν

προσωπικά δημοσιογράφοι και μου ζητάνε να τους αποκαλύψω περισσότερα στοιχεία για σένα, αλλά κι εγώ ο έρμος τι να τους πω; Σάμπως ξέρω και τίποτα για σένα;». Το χαρούμενο νευρικό του γέλιο σκέπασε την ατμόσφαιρα.

«Τι λέει ο κόσμος για το βιβλίο μου, του αρέσει;». Η λαχτάρα του για την επιτυχία της έκδοσης έκανε τα λόγια του να ξεχειλίζουν από αφέλεια.

«Έχουν ενθουσιαστεί άπαντες! Δεν ξέρω πού έμαθες να γράφεις έτσι, αλλά το προσωπικό σου στυλ γραφής είναι ό,τι πιο πρωτοποριακό έχει εμφανιστεί στη χώρα μας τα τελευταία χρόνια». Η υπερβολικά λευκή οδοντοστοιχία του, που άστραψε καθώς μειδίασε, επιβεβαίωσε πλήρως τα λεγόμενά του. *«Το βιβλίο σου είναι στις προθήκες των βιβλιοπωλείων εδώ και λίγες μόνο εβδομάδες και δεν προλαβαίνω να δίνω εντολές για ανατυπώσεις. Έχει γίνει ανάρπαστο!».* Τα μάτια του πετούσαν σπίθες, ενώ αντάλλασσε συνθηματικά νεύματα με την επιμελήτρια. Όσο κι αν προσπάθησε ο Τζόνι, δεν κατάφερε να κρύψει την ικανοποίησή του.

«Τζόνι αγόρι μου, καμάρι του Οίκου μας, ήρθε η ώρα της ανταμοιβής σου», είπε με στόμφο ο Εκδότης κι έβγαλε από τον δερμάτινο χαρτοφύλακά του ένα μπλοκ επιταγών. *«Μίνα, για δες σε παρακαλώ το ποσό που πρέπει να κόψουμε στον Τζόνι μας! Ή μάλλον άστο, θα βάλω ένα νούμερο μόνος μου και κάνουμε τον συμψηφισμό αργότερα».* Με αργές μεγαλοπρεπείς κινήσεις έβγαλε από την εσωτερική τσέπη του σακακιού του μια πανάκριβη πένα και συμπλήρωσε την επιταγή με τη χρυσή της μύτη. *«Κι αυτό είναι μονάχα η αρχή, αγόρι μου. Θα περνάς από εδώ κάθε πρώτη του μηνός για να εισπράττεις τα ποσοστά σου από τις πωλήσεις του βιβλίου. Σε καλή μεριά!»*, του ευχήθηκε με στομφώδες χαμόγελο. Τα χέρια και των δυο έτρεμαν, για διαφορετικούς λόγους, τη στιγμή που αντάλλασσαν την επιταγή. *«Ξέρεις πόσον καιρό έχω να δω βιβλίο μου στην πρώτη θέση των ευπώλητων από την πρώτη κιόλας εβδομάδα; Και μάλιστα, χωρίς κανένα σχεδόν έξοδο προώθησης! Είμαι υπερήφανος για σένα, αγόρι μου και να είσαι σίγουρος πως το βιβλίο σου θα μείνει στην πρώτη θέση για μήνες ολόκληρους. Άπαντες συμφωνούν πως εκδώσαμε το βιβλίο της χρονιάς! Ας είναι καλά το ένστικτό μου»*, φώναξε με έπαρση ο Εκδότης.

Ο Τζόνι έπαιξε στα δάχτυλά του νευρικά την επιταγή και διαισθάνθηκε πως εκείνο το μαγικό χαρτάκι, μεγαλόκαρδο δώρο του παππού Ιωάννη, θα ήταν το εισιτήριό του για το επόμενο επεισόδιο.

«Και πού 'σαι μικρέ, μην αφήσεις το ταλέντο και τη φήμη σου να πάνε ανεκμετάλλευτα!», συνέχισε ακάθεκτος ο Εκδότης. *«Ξεκίνα αμέσως να γράφεις το επόμενό σου μυθιστόρημα, τώρα που γυρίζει. Σε μερικούς μήνες θα το κυκλοφορήσουμε και θα τους τσακίσουμε τα κόκκαλα!»*, κραύγασε σφίγγοντας τη γροθιά του. Ο μεσήλικας είχε ανακαλύψει φλέβα χρυσού στο πρόσωπο του παράξενου νεαρού και δεν είχε κανένα λόγο να το κρύψει.

«Αχ και νά 'ξερες!», συλλογίστηκε ο Τζόνι κι έκρυψε έναν πονηρό μορφασμό.

«Και μη χάνεσαι, παλιόπαιδο. Να κανονίσουμε καμιά Κυριακή να πάρεις την κοπελιά σου, να πάμε οικογενειακώς για ψαράκι κάτω στο λιμάνι. Να γνωριστούμε και λίγο καλύτερα, βρε αδερφέ, μακριά απ' το γραφείο. Μη σε βλέπουμε μόνο όταν έρχεσαι να εισπράξεις τις επιταγές. Κι όπως είπαμε, ε; Ξεκίνα αμέσως το καινούριο σου μυθιστόρημα!», τον προέτρεψε ξανά ο Εκδότης με ξαναμμένο βλέμμα. Χειριζόταν αδέξια την περίσταση πάνω στην αγωνία του να μη χάσει τον συγγραφέα - λαβράκι. Είχε συνηθίσει όμως σε αντίστροφους ρόλους κι αισθανόταν αμήχανα και άβολα με τον ταλαντούχο νεαρό.

Ο Τζόνι απάντησε μ' ένα χαμόγελο, ευχαρίστησε ευγενικά την ομήγυρη και αποχώρησε έτοιμος ν' απογειωθεί από χαρά. Το νούμερο της επιταγής ήταν υπερβολικά μεγάλο για τα δικά του δεδομένα και έφυγε τρέχοντας για την τράπεζα. Ο όγκος των χαρτονομισμάτων φούσκωνε ασυνήθιστα την τσέπη του και βγαίνοντας έξω, κοντοστάθηκε και κοίταξε ψηλά τον ουρανό.

«Σ' ευχαριστώ, καλέ μου παππούλη, είμαι σίγουρος πως με κοιτάς και χαίρεσαι από κει ψηλά. Αλλά μην ανησυχείς, θα σε βγάλω ασπροπρόσωπο, όπως σου υποσχέθηκα!», κραύγασε στέλνοντας στον ουρανό δυο πεταχτά φιλιά με τις άκρες των δαχτύλων του. Συγκράτησε τον αναδυόμενο λυγμό κι έφυγε γρήγορα για να επιστρέψει στη φωλιά του. Ήταν γεμάτος πια με αυτοπεποίθηση, αλλά και χρήματα. Ούτε στα πιο παλαβά του όνειρα δεν μπορούσε να φανταστεί τέτοια εξέλιξη.

Μπαίνοντας στο σπίτι του πήρε αμέσως μολύβι και χαρτί. Έπρεπε ξανά να κάνει ανάλυση των δεδομένων και να δει πώς θα εκμεταλλευόταν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τα χρήματά του. Μετά από αρκετή ώρα σημειώσεων, πετάχτηκε όρθιος γεμάτος ορμή και υπέροχη διάθεση. Βάλθηκε να μετράει τα χαρτονομίσματα και να τα χωρίζει σε στοίβες. Σχημάτισε πέντε συνολικά και χαμογέλασε ικανοποιημένος. Τα καλύτερα, που για καιρό ανέμενε, είχαν μόλις αρχίσει να συμβαίνουν. Μια πρώτη βόλτα στην αγορά θα του δημιουργούσε όλες τις προϋποθέσεις για όσα είχε σχεδιάσει. Το απόγευμα τον βρήκε να επιστρέφει μεταφέροντας τσάντες. Με φορτωμένο το μηχανάκι έφυγε κατευθείαν για το σπίτι του Τζο.

«Πού είσαι, μαλλιαρέ άρχοντα της Καραϊβικής;», κραύγασε κατρακυλώντας στο αποπνικτικό υπόγειο. Τα μάγουλά του άρχισαν ν' ανάβουν, καθώς η διάθεση προσφοράς τον κυρίευε. Άνοιξε μόνος του τη συσκευασία μπροστά στον νυσταγμένο έκπληκτο Τζο και του παρουσίασε έναν ολοκαίνουριο φορητό υπολογιστή τελευταίας τεχνολογίας. *«Μια καινούρια γαλέρα σε περιμένει, για να ταράξεις τα λιμνάζοντα ύδατα του κυβερνοχώρου!»*. Τα σκοτεινά μάτια του Τζο άνοιξαν διάπλατα από απορία. *«Και αποχαιρέτα το σταυροδρόμι του μποτιλιαρίσματος, θα αναλάβω εγώ πλέον τα έξοδά σου. Εκτός κι αν θέλεις να πηγαίνεις από χόμπι, για να κάνεις καμάκι στις ξανθιές με τα κάμπριο. Αποχαιρέτα και το σκοτεινό σου υπόγειο, από αύριο θα ψάξουμε μαζί για κανονικό σπίτι!»*, βροντοφώναξε και του χάιδεψε με εγκαρδιότητα τα μαλλιά. Κατόπιν πέταξε με ορμή πάνω στο τραπέζι ένα μάτσο κολλαριστά χαρτονομίσματα κι ο Τζο τα έχασε κυριολεκτικά.

«Πού τα βρήκες τα γκαφρά, ρε απατεώνα ντελιβερά; Λήστεψες καμιά τράπεζα;», βόγκηξε και ζάρωσε από έκπληξη.

«Ας πούμε ότι ανακάλυψα έναν καλά κρυμμένο θησαυρό. Δεν σου γεμίζω το μάτι εγώ για πειρατής;», ρώτησε ο Τζόνι με ίχνη παραπόνου. Ξέσπασαν και οι δυο σ' ένα λυτρωτικό γέλιο. *«Το βιβλίο που εξέδωσα πάει σφαίρα από πωλήσεις και σήμερα εισέπραξα την πρώτη επιταγή! Αλλάζει η ζωή μας, Τζο!»*, πανηγύρισε βλέποντας το πρόσωπο του φίλου του να φωτίζεται. Τα λόγια του παρασύρθηκαν από το σύννεφο του καπνού και στροβιλίστηκαν στο ζοφερό δωμάτιο, κάνοντας τον γέρο - Τζο να ζαλιστεί.

Τον άφησε να περιεργάζεται, σαν μικρό παιδάκι, τον φορητό υπολογιστή κι έφυγε τρέχοντας για τον επόμενο σταθμό. Η Ιουλία άνοιξε παραξενεμένη την πόρτα, αφού δεν

περίμενε επισκέψεις τέτοια ώρα. Ο μπόμπιρας λοξοκοίταζε κρυμμένος πίσω από τη φούστα της.

«Τι σου έχω εδώ, αγαπημένε μου Γιαννάκη;», τον ρώτησε χαρίζοντάς του το πιο γενναιόδωρο χαμόγελο. Δυο τεράστιες τσάντες με παιχνίδια και παιδικά βιβλία έκαναν την εμφάνισή τους κι ο μικρός τά 'χασε, καθώς ποτέ στη ζωή του δεν είχε δει τόσα δώρα μαζεμένα. Ρίχτηκε με τα μούτρα στις σακούλες εκστασιασμένος, ενώ η μητέρα του έμεινε να τους κοιτάζει με απορία. Ο Τζόνι την τράβηξε απαλά στην κουζίνα να μείνουν μόνοι και της προσέφερε ένα αντίτυπο του βιβλίου του.

«Εξέδωσα ένα λογοτεχνικό βιβλίο και σήμερα πήρα τα πρώτα μου χρήματα. Διάβασέ το, ελπίζω να σου αρέσει», της απηύθυνε τον λόγο κοκκινίζοντας.

«Ο Θεός να σ' έχει καλά αγόρι μου, που δεν μας ξεχνάς. Κι εύχομαι να σου χαρίζει πάντα ό,τι επιθυμείς», τον ευχαρίστησε με θαυμασμό.

«Κι αυτό εδώ είναι ένα μικρό δωράκι για σας», της είπε χαμηλόφωνα και της έκρυψε στα χέρια έναν φάκελο. Η απορία ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της. *«Είναι μια μικρή Ασφάλεια για τον μικρό, για σένα και για τη γιαγιά - Κορνηλία. Έβαλα κάποια χρήματα για να έχετε νοσοκομειακή περίθαλψη αν, ο μη γένοιτο, συμβεί κάτι κακό. Κι όταν ο Γιαννάκης γίνει με το καλό δεκαοκτώ ετών, θ' αρχίσει να λαμβάνει κάθε μήνα χρήματα για τις σπουδές του»*, της εξήγησε με ύφος που δεν σήκωνε αντιρρήσεις. Η μητέρα του ξέσπασε σε αναφιλητά ζητώντας απεγνωσμένα να του επιστρέψει τον φάκελο.

«Δεν είναι ανάγκη να τα κάνεις για μας όλα αυτά, μας σκλαβώνεις», είπε μέσα σε λυγμούς και άρχισε να του φιλά τα χέρια.

«Σε παρακαλώ, καλή μου Ιουλία, μην το κάνεις αυτό», την αποπήρε και σηκώθηκε απ' την καρέκλα να μην παρασυρθεί στο κλάμα. *«Έχω τον Γιαννάκη σαν μικρό μου αδερφό! Κι εσύ στη θέση μου το ίδιο θα έκανες»*, δικαιολογήθηκε εξηγώντας τη χειρονομία του.

Η χαροκαμένη μητέρα έσκυψε γονατιστή μπροστά του προσπαθώντας να του φιλήσει κλαίγοντας τα πόδια, γεγονός που τον ανάγκασε να τη σηκώσει κακήν κακώς, χρησιμοποιώντας όλη του τη δύναμη. *«Σε παρακαλώ πολύ, μην το κάνεις αυτό, με στενοχωρείς αφάνταστα. Δεν κάνει να μας δει το παιδί!»*, τη μάλωσε σε έντονο τόνο, θέλοντας να συγκρατήσει τα δάκρυά του που είχαν αρχίσει ήδη να τρέχουν. Την κατηύθυνε προς το μπάνιο να πλύνει το πρόσωπό της, κοντοστάθηκε μια στιγμή να σκουπίσει τα μάτια του και πήγε να χαιρετήσει τον μικρό στο καθιστικό.

«Κι όπως είπαμε, ε; Το Σάββατο θ' αναμετρηθούμε στα πέναλτι!», του υποσχέθηκε και τον σήκωσε ψηλά στον αέρα. Η ενθουσιώδης αγκαλιά του πιτσιρικά δεν μπορούσε να συγκριθεί με καμιά άλλη. Έδωσε κι έλαβε άλλο ένα φιλί ζωής και βγήκε βουρκωμένος στον δρόμο.

Σειρά είχε το σπίτι της Γιοβάννας, η δυσκολότερη ίσως επίσκεψη της ημέρας. Ήταν η μόνη που κυριολεκτικά δεν είχε ανάγκη από κάτι, πλην ίσως της συντροφιάς του και δυσκολεύτηκε πολύ να της επιλέξει δώρο.

«Πώς κι έτσι απογευματιάτικα απ' το φτωχικό μου;», απόρησε η γριά μόλις τον είδε.

«Πήγα το πρωί απ' τον Εκδοτικό Οίκο και εισέπραξα την πρώτη μου επιταγή», της απάντησε με εμφανή ενθουσιασμό.

«Καλορίζικα γιε μου! Πρόσεξε όμως τι θα τα κάνεις, γιατί τα λεφτά, όταν έρχονται μαζεμένα,

τρελαίνουν τον άνθρωπο», τον προέτρεψε καλόκαρδα. Η απολύτως φυσιολογική συμβουλή για γυναίκα της ηλικίας της τον έκανε να σμίξει τα χείλια.

«Μη φοβάσαι, καλή μου Γιοβάννα, αποφάσισα να τα επενδύσω σε "blue chips", ώστε να μη χάσουν ποτέ την αξία τους», της πέταξε κοροϊδευτικά κι έχωσε με αργές κινήσεις το χέρι του στην τσέπη βγάζοντας ένα υφασμάτινο πουγκί. Η Γιοβάννα έσμιξε τα φρύδια περίεργη και πετάχτηκε όρθια, όταν στα μάτια της αντανάκλασε η λάμψη του χρυσού. Ήταν ένα μενταγιόν με μια τεράστια μωβ πέτρα, που ο νεαρός έτεινε προς τον λαιμό της.

«Τρελάθηκες, γιε μου, σε κοσμήματα πετάς τα λεφτά σου; Μπα κακό που με βρήκε, γριά γυναίκα!», εκτόξευσε στον αέρα την ταραχή της. Έσπρωξε με τα χέρια της μακριά το μενταγιόν, σαν να επρόκειτο για κάτι κακό.

«Είναι ένα δώρο που ήθελα από καιρό να σου κάνω, Γιοβάννα μου. Δεν είναι ακριβό, μην ανησυχείς, το βρήκα σ' ένα παλαιοπωλείο στο Μοναστηράκι. Μη μου αρνηθείς τη χαρά να σου προσφέρω αυτό το μενταγιόν, εσύ τόσα έχεις προσφέρει σε μένα!». Η φωνή του έκρυβε ένα μίγμα παράκλησης, ζεστασιάς και ευγένειας.

«Μα, γιε μου, πρέπει να κοιτάξεις το μέλλον σου, δεν είναι δυνατό να ξοδεύεσαι κάνοντας δώρα σε μια γριά», επέμεινε σθεναρά εκείνη.

«Σε θεωρώ μητέρα μου, χρυσή μου Γιοβάννα και θέλω να σου προσφέρω απ' την καρδιά μου αυτό το μενταγιόν. Θα πληγωθώ πολύ, αν μου το αρνηθείς». Η φωνή του άρχισε να συσπάται με θλίψη από την αντίδρασή της.

Εκείνη ένιωσε τον σφυγμό του και έσκυψε ταπεινά το κεφάλι να της περάσει τη χρυσή αλυσίδα. Η ατμόσφαιρα φορτίστηκε έντονα. Σηκώθηκε έπειτα με αργές κινήσεις και κατευθύνθηκε προς τον καθρέπτη. Τα μάτια της άναψαν, όταν αντίκρισε τη στολισμένη εικόνα της και το πρόσωπό της πήρε μια απόκοσμη βελουδένια έκφραση.

«Σ' ευχαριστώ, γιε μου», του ψιθύρισε με σβησμένη χροιά κι έσκυψε να τον φιλήσει στο μέτωπο. Ο Τζόνι δέχτηκε συγκινημένος το κύμα της καυτής της αύρας. Σηκώθηκε ν' αποχωρήσει χωρίς να πει λέξη, αφήνοντάς την να χαϊδεύει το μενταγιόν με χαμένο ακίνητο βλέμμα. Έκλεισε πίσω του την πόρτα αθόρυβα και μπήκε απέναντι στο δικό του σπίτι.

«Ποιος ξέρει τι παράξενες σκέψεις της γέννησε το μενταγιόν. Ποιος ξέρει τι κρύβει αυτή η μοναδική γυναίκα στα έγκατά της…», συλλογίστηκε ανάβοντας την πίπα του παππού. Ξάπλωσε στην τεμπελοκαρέκλα ευτυχισμένος που μπόρεσε να προσφέρει χαρά στους ανθρώπους που αγαπούσε και φύσηξε παιχνιδιάρικα τον καπνό.

Στο τραπέζι μπροστά του βρίσκονταν ακόμα δυο στοίβες χαρτονομίσματα. Η μία, η μεγαλύτερη, θα πήγαινε για ιερό σκοπό. Το επόμενο κιόλας πρωί θα έκανε τρεις ανώνυμες δωρεές σε ιδρύματα. Σ' ένα γηροκομείο, προς τιμή του παππού Ιωάννη, σ' ένα ορφανοτροφείο, προς τιμή του μικρού Γιαννάκη και σ' ένα ίδρυμα παραπληγικών, προς τιμή του φίλου του Τζο. Η άλλη στοίβα, η εμφανώς μικρότερη, προοριζόταν για τον εαυτό του. Είχε αποφασίσει μετά την απαίσια συμπεριφορά του Θέμη, του αφεντικού του, να σταματήσει τη συγκεκριμένη δουλειά. Όχι επειδή τον ενοχλούσε που ήταν ντελιβεράς, αλλά επειδή δεν άντεχε ο εγωισμός του και το φιλότιμό του να τον υποτιμούν. Από τη μέρα που το αφεντικό του έμαθε για την έκδοση του βιβλίου, δεν έχανε ευκαιρία να τον μειώνει και να του κάνει άξεστες παρατηρήσεις. Η κατάσταση είχε γίνει αφόρητη για κείνον

και η αξιοπρέπειά του απαιτούσε να σταματήσει.

Έφυγε καρφί για να δουλέψει την τελευταία του βάρδια και στη διαδρομή θυμήθηκε να πάρει μερικά προσωπικά δώρα για τα υπόλοιπα παιδιά της πιτσαρίας. Πήρε κι ένα δώρο για το αφεντικό, ως ένδειξη μεγαλοθυμίας, αν και δεν ήταν καθόλου σίγουρος ότι θα το δεχόταν. Η τελευταία νύχτα των περιπλανήσεων πέρασε αργά και βασανιστικά. Συνειδητοποιούσε σε κάθε χιλιόμετρο πως όταν κλείνεις κεφάλαιο και αλλάζεις σελίδα στη ζωή σου, η Συγκίνηση έρχεται πάντα ακάλεστη. Πονούσε, μιας και άφηνε ένα κομμάτι του εαυτού του πίσω, ήξερε όμως πως έπρεπε να κάνει το βήμα, γιατί το πεπρωμένο τον καλούσε να προχωρήσει μπροστά, υπακούοντας στα νέα κελεύσματα.

Την ώρα του αποχαιρετισμού όλοι δάκρυσαν. Όλοι, εκτός από το αφεντικό που έβριζε θεούς και δαίμονες για την προδοσία, όπως την αποκάλεσε. Ο Τζόνι τον ευχαρίστησε ιπποτικά μπροστά σε όλους για την πολύτιμη δουλειά που του προσέφερε, όταν την είχε ανάγκη και ζήτησε κατανόηση για την αποχώρησή του. Ούτε όμως το δώρο τον άγγιξε κι έφυγε εκνευρισμένος από το μαγαζί, χωρίς ούτε καν να τον χαιρετήσει. Οι συνάδελφοι τού χτύπησαν εγκάρδια την πλάτη και τον ασπάστηκαν, αναγνωρίζοντας την ακεραιότητα του χαρακτήρα του. Η γυναίκα του, η Πίτσα, τον αποχαιρέτησε φορτισμένη, ζητώντας συγγνώμη εκ μέρους του άνδρα της για τη συμπεριφορά του. Λίγο πριν αποχωρήσει τον κοίταξε κατάματα με νόημα και του έκρυψε στη χούφτα ένα διπλωμένο σημείωμα. Τα τελευταία βήματά του προς το σπίτι ήταν οδυνηρά και βαριά, καθώς διάβαζε τα τρεμάμενα γράμματα της γυναίκας του αφεντικού του.

"Σε συμπάθησα από την πρώτη στιγμή που σε είδα, Τζόνι. Μόλις όμως διάβασα κρυφά το βιβλίο σου, συγκινήθηκα κι είδα την καρδιά μου να δακρύζει. Ήταν λάθος μου που παντρεύτηκα μικρή και καταδικάστηκα στη δυστυχία, υπακούοντας στον πατέρα μου. Νιώθω σκλάβα και τιποτένια σ' αυτόν το γάμο. Μακάρι να είχα έναν άνδρα σαν εσένα δίπλα μου, να μου ψελλίζει ερωτόλογα στο σκοτάδι. Δεν τον αντέχω άλλο τον Θέμη, ειδικά τώρα που έχει μεγαλοπιαστεί. Δεν με σέβεται πια καθόλου, με κερατώνει ασύστολα και διαρκώς ξεσπάει πάνω μου. Αν δεν είχα παιδί μαζί του, θα εξαφανιζόμουν και θα σε ακολουθούσα οπουδήποτε. Δεν σου είχα δείξει τίποτα έως σήμερα, από φόβο προς τον αφέντη μου. Τώρα όμως που φεύγεις από το μαγαζί μπορούμε να συναντιόμαστε κρυφά, αν θέλεις. Πάρε με στο τηλέφωνο της πιτσαρίας, τις ώρες που λείπει ο Θέμης, να κανονίσουμε ραντεβού".

Ο Τζόνι κόμπιασε πικρά με το περιεχόμενο του σημειώματος. Μια δυστυχισμένη μικροπαντρεμένη γυναίκα ζητούσε απεγνωσμένα σανίδα σωτηρίας σ' εκείνον. Ήταν εγκλωβισμένη στα κοινωνικά στεγανά μιας σκουριασμένης νοοτροπίας και εκλιπαρούσε για μια αχτίδα φωτός από τη χαραμάδα των σκοτεινών του ματιών. Λυπήθηκε για τη μοίρα της και ευχήθηκε να μην είχε φτάσει ποτέ στα χέρια του εκείνο το σημείωμα. Ήξερε πως αν ξεκινούσε τα μυστικά ερωτικά ραντεβού μαζί της, θα την έκανε ακόμα πιο δυστυχισμένη και θα την ωθούσε προς μια απελπισμένη έξοδο από τον γάμο της. Όμως εκείνος δεν θα μπορούσε να την πάρει μαζί του, γιατί δεν είχε αισθανθεί ποτέ το παραμικρό γι' αυτήν. Σκέφτηκε πως ίσως θα έπρεπε να κάνει άλλη μια προσπάθεια με τον Θέμη, τον άνδρα της, για να βελτιώσουν την κατάσταση του γάμου τους. Αλλιώς, η μόνη της ελπίδα θα ήταν να γνωρίσει κάποιον άλλο άνδρα, να ερωτευτούν και να κάνουν μαζί μια νέα αρχή, με μύρια

όσα προβλήματα. Σε κάθε περίπτωση πάντως, εκείνος δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να τη βοηθήσει. Έκρινε σκόπιμο, για δικό της καλό, να μην της απαντήσει κι έσκισε σε μικροσκοπικά κομματάκια το σημείωμά της. Έπρεπε να προχωρήσει μόνος, αναζητώντας την τύχη του από νέο μετερίζι.

Η νύχτα που ακολούθησε ήταν ήρεμη, σκεπάζοντας την πίκρα του. Ένιωθε τη ζεστασιά του μεθεπόμενου επεισοδίου να τον σαγηνεύει κι έμεινε για ώρα να κοιτάζει τη φωτογραφία του παππού Ιωάννη Καρυστιανού που είχε κρεμάσει ξανά στο σαλόνι. Ο νους του γύρισε χρόνια πίσω, στη σκηνή που ο νεαρός τότε κυρ Γιάννης έκρυβε τις σελίδες στη ντουλάπα. Ήταν κάτι σαν διαθήκη που θα ανοιγόταν μόνο μετά τον θάνατό του. Κάτι σαν κρυμμένο σεντούκι θησαυρού που θα χάριζε πλούτο, πνευματικό και υλικό, σε όποιον το ανακάλυπτε. Το χειρόγραφο ήρθε στην πιο κατάλληλη στροφή της ζωής του, λες και κάποιο αόρατο χέρι τον ωθούσε προς την ετοιμόρροπη ντουλάπα.

«Ιωάννης εσύ, Τζόνι εγώ, θα μπορούσα να είμαι κι εγγονός σου», ψιθύρισε ζεστά στη φιγούρα και νόμισε πως είδε ένα μειδίαμα να σχηματίζεται κάτω από το αρρενωπό στριφτό του μουστάκι. Υποκλίθηκε στην ασπρόμαυρη φωτογραφία κι έπεσε για ύπνο. Το ερχόμενο πρωί είχε να πάει στην τράπεζα να κάνει την κατάθεση στα τρία φιλανθρωπικά ιδρύματα.

Ξυπνώντας κεφάτος και ξεκούραστος, σκέφτηκε πως η μέρα απλωνόταν μπροστά του απολύτως κενή, χαρίζοντάς του την ευκαιρία να ασχοληθεί με κάτι πιο δημιουργικό. *«Χάρη σε σένα!»*, απηύθυνε στην ασπρόμαυρη εικόνα κι είδε τα ζεστά χάρτινα μάτια να τον καλημερίζουν. Φόρεσε με αυτοπεποίθηση τον μπορντό μπερέ του, ετοίμασε δυο αχνιστούς ελληνικούς καφέδες και τους σέρβιρε στο γραφείο. Άναψε δυο τσιγάρα στο τασάκι και έγνεψε στην εικόνα με σεβασμό.

«Φαίνεσαι μερακλής άντρας κι ακόμα και τώρα στέκεσαι δίπλα μου, σιωπηλός οδηγός και συνοδοιπόρος. Κόπιασε να κάνουμε ένα τσιγάρο, να χαρούμε μαζί τις καυτές φουσκάλες…», τον προέτρεψε νοερά. Κάπνισε το δικό του βουβά κι άφησε το άλλο να καεί στο τασάκι. Κατόπιν ρίχτηκε με τα μούτρα στο σερφάρισμα. Εντόπισε τα φιλανθρωπικά ιδρύματα που τον ενδιέφεραν και μελέτησε προσεκτικά τους δικτυακούς τους τόπους. Κατέληξε γρήγορα σε τρία, τα οποία έκρινε πως θα είχαν περισσότερο ανάγκη τα χρήματα και εκτύπωσε τους τραπεζικούς λογαριασμούς. Φρόντισε να κρατήσει μερικά ακόμα στο αρχείο για επόμενες καταθέσεις.

Κοίταξε χαρούμενος την ασπρόμαυρη οπτασία του τοίχου και κατευθύνθηκε στην τουαλέτα. Η εικόνα που αντίκρισε στον καθρέπτη απέπνεε σφοδρή μελαγχολία. Δεν είχε κανένα λόγο να είναι πια κλεισμένος στον εαυτό του και επενέβη δραστικά. Με τη βοήθεια ψαλιδιού και μιας ξυριστικής μηχανής επιτέθηκε στην καλογερική ατημέλητη γενειάδα του. Μετά από ώρα είχε μείνει με τα ζητούμενα γένια των τριών ημερών. Περιποιήθηκε τις φαβορίτες του, έλουσε καλά τα μακριά του μαλλιά και τα έπιασε πίσω χαμηλά σε μια ανδροπρεπή αλογοουρά. Ικανοποιημένος, μιας και είχε ανάγκη από μια ανανέωση στην εμφάνισή του, ντύθηκε προσεγμένα και βγήκε στον δρόμο. Το παπάκι της δουλειάς δεν ήταν πια διαθέσιμο κι έτσι αναγκάστηκε να πάρει ταξί. Έπρεπε σύντομα να βρει μια λύση στη μετακίνησή του, αφού η ενεργητικότητά του δεν θα τον άφηνε σε ησυχία.

Στην τράπεζα στάθηκε με αμηχανία μπροστά στον ταμία, όταν άκουσε την κλασική

ερώτηση *"Όνομα Καταθέτη;"*. Η πρώτη απάντηση που του ήρθε στο μυαλό ήταν *"Ανώνυμος"*, αλλά έκρινε πως θα έπρεπε να συνδέσει κάπως την κίνηση με τον ηθικό της αυτουργό. *«Ιωάννης Ι & ΙΙ»*, ψέλλισε χαμηλόφωνα κάτω από ένα πλατύ σαρδόνιο χαμόγελο. Έσκισε τα αποδεικτικά των καταθέσεων σε αμέτρητα μικρά κομματάκια μόλις βγήκε απ' την τράπεζα και τα πέταξε σαν χαρτοπόλεμο πάνω απ' το κεφάλι του. Γελούσε ακόμα με την έκπληκτη έκφραση του ταμία μπροστά αφενός στα υπερβολικά μεγάλα ποσά και αφετέρου στο παράδοξο όνομα του καταθέτη. Σήκωσε συνωμοτικά τα μάτια στον ουρανό κι έτριψε χαρούμενος τα χέρια του.

«Δίνε μου ιδέες να υλοποιώ!», φώναξε στο άσπρο βελουδένιο σύννεφο που περνούσε πάνω απ' την πλατεία, πεπεισμένος πως έκρυβε το πνεύμα του παππού. Κατεβάζοντας το βλέμμα αντίκρισε τη βιτρίνα ενός τεράστιου μοντέρνου βιβλιοπωλείου. Είχε χρόνια να επισκεφθεί τέτοιο μέρος – θυμήθηκε μια κουλτουριάρα Executive που τον τραβολογούσε συχνά πυκνά να διαλέγουν γυναικεία αισθηματικά μυθιστορήματα – και ασυναίσθητα έσπρωξε τη χοντρή γυάλινη πόρτα. Το πεπρωμένο τον είχε βαφτίσει συγγραφέα κι ένιωσε την ανάγκη να επισκεφθεί έναν χώρο, όπου ο γλαφυρός λόγος του μπάρμπα - Γιάννη μαγνήτιζε τους αναγνώστες. Περιπλανήθηκε στα ράφια μέχρι να εντοπίσει τον τομέα της Σύγχρονης Ελληνικής Λογοτεχνίας. Το βιβλίο του βρισκόταν σε περίοπτη θέση και δυο νεαρές δεσποινίδες περιεργάζονταν ένα αντίτυπο. Πλησίασε στο διπλανό ράφι να μελετήσει δήθεν κάποια βιβλία κι έστησε αυτί για να αφουγκραστεί τον διάλογό τους.

«Αφού σου λέω, το διάβασε η Λίνα και μου είπε τα καλύτερα!», είπε με έμφαση η μια νεαρή κοπελίτσα.

«Δεν είναι, όμως, κάπως βαρύ; Διάβασα τώρα, ξεφυλλίζοντας, μερικά αποσπάσματα και ζορίστηκα να καταλάβω τη γλώσσα του!», απάντησε κάπως δύσπιστα η άλλη.

«Μα έγραφε η εφημερίδα ότι μεγάλο μέρος της επιτυχίας του το χρωστάει στην πρωτοποριακή του γραφή!», συνέχισε επίμονα η πρώτη.

«Και το έχει γράψει ένας πρωτοεμφανιζόμενος συγγραφέας, ε; Για δες τον στη φωτογραφία, δεν είναι κούκλος; Δες πόσο ζεστά μάτια έχει!», πλειοδότησε με θαυμασμό. *«Θα το πάρω, είμαι περίεργη να δω τι γράφει. Όλες μου οι φίλες γι' αυτό μιλάνε»*, κατέληξε και έσφιξε το βιβλίο στην αγκαλιά της. Ο Τζόνι ντράπηκε και απομακρύνθηκε προς τα διπλανά ράφια για να μην τον αναγνωρίσουν, ενώ οι κοπέλες κατευθύνθηκαν προς το ταμείο.

«Καταπληκτικό βιβλίο "Το νησί του ανεκπλήρωτου έρωτα" που διαλέξατε! Είναι, μακράν, πρώτο σε πωλήσεις τον τελευταίο καιρό. Φέρνω συνέχεια νέες παραλαβές και εξαντλείται. Αναφέρεται στον έρωτα από μια τελείως διαφορετική οπτική. Θα το διαβάσετε μονορούφι!», είπε με σιγουριά ο μεσήλικας βιβλιοπώλης.

«Γνωρίζετε αν έχει προγραμματιστεί κάποια παρουσίαση του βιβλίου από τον συγγραφέα;», τον ρώτησε με λαχτάρα η μία κοπελίτσα.

«Διάβασα σε μια εφημερίδα ότι αρνείται να δώσει ακόμα και συνεντεύξεις. Πρέπει να είναι μυστήριος τύπος, αν κρίνω και από τα γραφόμενά του», συμπέρανε εκείνος.

«Τι κρίμα! Θα είχε ενδιαφέρον πάντως να τον γνωρίζαμε, είναι και πανέμορφος άντρας!», μονολόγησε η νεαρή σηκώνοντας τα φρύδια της.

«Πού θα πάει, αργά ή γρήγορα θ' αποκαλυφθεί. Λογικά, μετά από τόση επιτυχία θα κυκλοφορήσει γρήγορα και το επόμενό του βιβλίο. Σίγουρα θα θελήσει να εκμεταλλευτεί τη φήμη του, έτσι δεν κάνουν όλοι;», μειδίασε ο βιβλιοπώλης.

Η τελευταία πρόταση έβαλε σε σκέψεις τον Τζόνι. Αν ο Εκδοτικός Οίκος, οι εφημερίδες και το κοινό ζητούσαν και νέο δείγμα γραφής, τι θα τους απαντούσε, ότι στέρεψε; Ένα κύμα απόγνωσης τον αναστάτωσε και ανέτρεξε νοερά στην παλιά ασπρόμαυρη φωτογραφία του σαλονιού.

«Ελπίζω, καλέ μου παππούλη, να έχεις κρύψει κι άλλα χειρόγραφα στο σπίτι! Δεν μπορεί, τόσο καταπληκτικά που έγραφες, να περιορίστηκες μόνο σε ένα!», μονολόγησε υπόκωφα με σφιγμένα δόντια κι έσπευσε να εξαφανιστεί απ' το βιβλιοπωλείο. Καθ' όλη τη διαδρομή προς το σπίτι προσπαθούσε να φανταστεί πιθανές κρυψώνες. Έφτασε αγχωμένος, με δυνατό σφυγμό, καθώς του είχε σφηνωθεί στο μυαλό η έμμονη ιδέα. Ήταν κατά κάποιον τρόπο ο εκλεκτός κληρονόμος της πνευματικής περιουσίας του παππού κι ήθελε να τα βγάλει όλα στο φως. Τα λόγια του έμπειρου βιβλιοπώλη περί φήμης τον έζωναν σαν πεινασμένες έχιδνες. Κοίταξε κατάματα την ασπρόμαυρη φωτογραφία.

«Μήπως εσύ μου στέλνεις κωδικοποιημένες οδηγίες; Μήπως εσύ έβαλες τον βιβλιοπώλη να πετάξει την ατάκα, για να με οδηγήσει στα χνάρια σου; Σε ικετεύω, δώσε μου ένα σημάδι! Δείξε μου πού είναι κρυμμένος ο επόμενος θησαυρός σου!», τον θερμοπαρακάλεσε με τρεμάμενο σαγόνι. Του φάνηκε πως το βλέμμα στο κάδρο πήρε μια υπόγεια πονηρή έκφραση. Τα τελευταία γεγονότα τον έκαναν να βλέπει τα πάντα σαν συνέχεια ενός παιχνιδιού κρυμμένου θησαυρού. Μέσα στην ταραχή του ένιωθε σαν κοινωνός μιας αλληλουχίας γεγονότων, που σκοπό είχαν την αποκάλυψη της κρυμμένης Αλήθειας. Ο παππούς τον κοιτούσε απόκοσμα και διερευνητικά, χωρίς να δείχνει διατεθειμένος να του αποκαλύψει το παραμικρό. Ένα ειρωνικό μειδίαμα κυριαρχούσε αυτοκρατορικά κάτω απ' το στριφτό του μουστάκι. Ο νεαρός το εξέλαβε ως πρόκληση, κατάπιε το πικρό του σάλιο και ρίχτηκε με πάθος στην αναζήτηση.

Ξεκίνησε καταρχήν απ' τη μισοδιαλυμένη ντουλάπα, που δεν είχε αξιωθεί πάνω στη φούρια των γεγονότων να επισκευάσει. Με σύμμαχο τα εργαλεία της αποθήκης βάλθηκε να την κάνει κομμάτια. Άνοιγε με πνιχτή ανάσα τα φύλλα αφαιρώντας τα σκουριασμένα καρφιά και αδιαφορώντας για τη ζημιά που προκαλούσε. Την αξία μιας πιθανής νέας αποκάλυψης δεν την συνέκρινε με την αξία καμιάς αντίκας. Ξεδίπλωσε διερευνητικά το βλέμμα στον χώρο, προσπαθώντας να υποψιαστεί πιθανές κρυψώνες. Συνέχισε την έρευνα στο κρεβάτι. Διέλυσε τα ξύλα, ξέσκισε το παλιό στρώμα, ξεπουπούλιασε μέχρι και τα μαξιλάρια, αλλά μάταια. Σκούπισε τον ιδρώτα απ' το μέτωπό του και συνέχισε με τις παλιές πολυθρόνες του σαλονιού. Έσκισε το ταλαιπωρημένο ύφασμα στο κάτω μέρος και έχωσε με αγωνία το κεφάλι μέσα στα παλιά σκουριασμένα ελατήρια. Η ώρα κυλούσε βασανιστικά κι εκείνος εξακολουθούσε με αυξανόμενη λαχτάρα να διαλύει όλα τα παλιά έπιπλα. Ήταν πεπεισμένος πως άξιζε τον κόπο η κάθε καταστροφή που προκαλούσε, αφού η χειρόγραφη ερωτική εξομολόγηση του παππού είχε αλλάξει όχι μόνο τη ζωή τη δική του, αλλά και χιλιάδων άλλων αναγνωστών. Του έρχονταν διαρκώς ιδέες για πιθανά μέρη, χωρίς όμως κανένα αποτέλεσμα. Ξήλωσε ακόμα και την κορνίζα της φωτογραφίας του παππού, αλλά

και όλες τις κορνίζες που είχε στοιβάξει προσωρινά στην αποθήκη.

Το απόγευμα τον βρήκε εξαντλημένο και απογοητευμένο μέσα σ' ένα ρημαγμένο σπίτι. Είχε αχρηστέψει σχεδόν τα πάντα, όσα θα μπορούσαν να περιέχουν στον κόρφο τους μερικά φύλλα χαρτί. Η απόγνωση βασίλευε στο βλέμμα του.

«Τουλάχιστον προσπάθησα…», απολογήθηκε με αναφιλητά στην ασπρόμαυρη φωτογραφία. *«Είμαι σίγουρος πως, αν έχεις κι άλλο μυστικό να μου αποκαλύψεις, θα βρεις εσύ τον κατάλληλο χρόνο. Το καλύτερο που έχω να κάνω είναι να επισκευάσω γρήγορα τις ζημιές που προξένησα στο σπίτι σου»*, ψέλλισε κρατώντας το κεφάλι του από απελπισία.

Μην αντέχοντας άλλο να κοιτάζει το θλιβερό τοπίο του ανάστατου σπιτιού, θέλησε να τσιμπήσει κάτι, εξουθενωμένος όπως ήταν από τη μανιώδη αναζήτηση. Βγήκε στον δρόμο, έφαγε κάτι πρόχειρο και σκέφτηκε να περάσει το βράδυ του στο σπίτι του Τζο. Χρειαζόταν επειγόντως το αυθόρμητο χιούμορ του. Το νέο σπίτι που είχαν νοικιάσει ήταν σχετικά κοντά στο δικό του. Αν και οι δυο τους βρίσκονταν αρκετά σπάνια τον τελευταίο καιρό, ήταν χαρούμενος που ο Τζο είχε παρατήσει το πεζοδρόμιο κι είχε ριχτεί με τα μούτρα στον φορητό του υπολογιστή.

«Καλώς τον επίσημο χορηγό μου!», φώναξε ο γέρο - Τζο ορεξάτος ανοίγοντας την πόρτα με υψωμένη τη γροθιά του. *«Έλα, πέρνα μέσα! Σαν στο σπίτι σου, αγόρι μου απτάλικο, έτσι κι αλλιώς εσύ το πληρώνεις!»*, του γρύλισε γελώντας.

Δεν ήταν δα και κανένα παλάτι, ήταν όμως σαφώς καλύτερο απ' το υγρό υπόγειο όπου σάπιζε πριν τον γνωρίσει. Ένα συμπαθητικό ισόγειο δυάρι στέγαζε πια το αναγεννημένο σαρκίο του. Στο πρώτο δωμάτιο είχαν τοποθετήσει έναν τεράστιο αναπαυτικό καναπέ για να ξεκουράζεται, ένα τραπεζάκι κι ένα γραφείο για τον υπολογιστή. Δεσπόζουσα θέση στον χώρο εξακολουθούσε να έχει η τεράστια μοτοσικλέτα του, που όμως πρόσεξε πως ήταν λιγότερο γυαλισμένη απ' την προηγούμενη φορά. Τους τοίχους δεν κοσμούσαν πια οι ξεθωριασμένες φωτογραφίες από την εποχή της εποχούμενης δόξας, αλλά εκτυπώσεις από μοναδικές εικόνες εξωτικών τοπίων που ο φίλος του είχε κατεβάσει από το Δίκτυο. Μια άλλη ατμόσφαιρα επικρατούσε κι αυτό γέμισε τον Τζόνι με αισιοδοξία.

«Πώς πάνε οι βόλτες με το πειρατικό;», τον ρώτησε βλέποντάς τον έτοιμο να εκραγεί, αν δεν μιλούσε για τις εμπειρίες του.

«Μου άνοιξες τα τσιμπλιασμένα μάτια, Τζόνι μου! Εγώ ο τσοπεροκέφαλος σαπιοκοιλιάς, βρήκα παντιέρα να υποκλιθώ! Εμπρός, της γης οι δικτυωμένοι, δοξάστε τον Τιμ Μπέρνερς Λι, τον άνθρωπο που χάρισε στην ανθρωπότητα την ανακάλυψή του, χωρίς να δεχτεί δεκάρα τσακιστή, τον γίγαντα που επινόησε τη μαγική γλώσσα html και δεν σκέφτηκε ούτε στιγμή να τα κονομήσει, όπως θα έκανε οποιοσδήποτε άλλος!», κραύγασε με ανοιχτά τα πελώρια μπράτσα του.

«Σε βλέπω προχωρημένο, αγόρι μου, έχεις ήδη εντρυφήσει γερά στα μυστικά του κυβερνοχώρου», τον παρότρυνε ο νεαρός.

«Ζήτω το Ελεύθερο Λογισμικό Ανοικτού Κώδικα, στάχτη και μπούρμπερη στους εμποράκους της ανθρώπινης σοφίας». Το μανιφέστο συνεχιζόταν αμείωτο με έξαψη και οργή. *«Εγώ, ο Μαύρος Πειρατής, θα κυκλοφορώ μέρα - νύχτα στα παγκόσμια φόρουμ και θα διακηρύττω την πίστη μου στους ανθρώπους που παλεύουν για ένα ελεύθερο Internet για όλους. Ήδη συμμετέχω ως εθελοντής στο Dmoz, στον μεγαλύτερο κατάλογο ταξινόμησης του Διαδικτύου, αλλά και στην*

παγκόσμια δωρεάν εγκυκλοπαίδεια Wikipedia. Ζήτω το Linux και ο Mozilla! Μόνο στα οροπέδια του web το μυαλό αναπνέει καθαρό οξυγόνο!». Οι διαδικτυακοί όροι έβγαιναν από μέσα του με ορμή λυσσασμένου ηφαιστείου.

«Μάλλον έχω χάσει πολλά επεισόδια!», δήλωσε ο Τζόνι ελαφρώς ξαφνιασμένος από τις άγνωστες λέξεις που άκουγε. *«Εσύ έχεις ξετινάξει τα πρωτόκολλα και τα δευτερόκολλα!»*, τον θαύμασε.

«Ευτυχώς που στα νιάτα μου έζησα στο εξωτερικό κι έμαθα καλά τα Εγγλέζικα! Τι επανάσταση ήταν αυτή που γινόταν γύρω μου κι εγώ ο μπουνταλάρχοντας ονειρευόμουν σιλικονάτα μαστάρια σε κόκκινα καμπριολέ!», ψέλλισε ειρωνικά ο Τζο κι αυτομουτζώθηκε με μεγαλοπρέπεια.

Τέτοια πρωτόγονη έξαψη είχε χρόνια να δει σε άνθρωπο ο Τζόνι. Την απολάμβανε δικαιωμένος που τον είχε οδηγήσει στη γη της δικής του επαγγελίας.

«Δεν μου φτάνει πια το εικοσιτετράωρο, ρε Τζόνι, κοιμάμαι ελάχιστες ώρες και πέφτω με τα μούτρα στο web. Θέλω να μάθω τα πάντα και εκατοντάδες άνθρωποι είναι πρόθυμοι να μου τα διδάξουν, αφιλοκερδώς! Είναι εκπληκτικό, ξεκίνησα να μαθαίνω μόνος μου html και όταν κολλάω κάπου, απευθύνομαι σε κάποια φόρουμ κομπιουτεράδων. Πριν καλά - καλά προλάβω να ρωτήσω, δέχομαι δεκάδες απαντήσεις από μύστες, χωρίς ίχνος έπαρσης! Είναι τρομερό να μοιράζεσαι τη γνώση σου χωρίς αντάλλαγμα! Μάλιστα προχθές, σ' ένα ελληνικό chat, απάντησα κι εγώ σ' έναν χρήστη που έψαχνε κάτι πολύ απλό. Δεν φαντάζεσαι πόσο όμορφα ένιωσα όταν μ' ευχαριστούσε, ήταν τρομερό το συναίσθημα! Έχω ξεκινήσει ήδη να μαθαίνω java και xml. Θα ξαναγεννηθώ σκαρφαλωμένος στο βλέφαρο του κεραυνού!», βροντοφώναξε ο Τζο και σκούπισε με το μανίκι του πουκαμίσου τη μύτη του που έτρεχε.

Ο Τζόνι κάθισε δίπλα του στον υπολογιστή κι άφησε τον φίλο του να τον ξεναγήσει στον νέο μαγικό του κόσμο, σαν μικρό παιδί που του μαθαίνει η δασκάλα να διαβάζει. Τα δάχτυλα του Τζο χάιδευαν με εκπληκτική ταχύτητα το πληκτρολόγιο και οι φλέβες στο λαιμό του φούσκωναν παθιασμένα.

«Θύμισέ μου μια απ' τις επόμενες μέρες να αναβαθμίσουμε τη γραμμή σου, για να κατεβάζεις δεδομένα με μεγαλύτερη ταχύτητα», τον προέτρεψε ο νεαρός εκτοξεύοντας ακόμα περισσότερο τον ενθουσιασμό του.

«Δεν έχω λόγια να σ' ευχαριστήσω, Τζόνι μου. Είσαι ο "από ποδηλάτου θεός μου" που έλεγαν κι οι αρχαίοι ημών πρόγονοι. Δίνε μου gigabytes να καταβροχθίζω, να χορτάσω την πείνα μου. Θέλω να μάθω τα πάντα, να γίνω ψηφιακός γκουρού, να διαλύσω τον Ιστό στην υπηρεσία των χρηστών! Γίγαντα Τζόνι, παράγγειλε μια σαμπάνια να την πιω στο γοβάκι σου!», κραύγασε και όρμησε πάνω του να τον αγκαλιάσει.

Κουρασμένος καθώς ήταν ο Τζόνι από την πολύωρη περιπλάνηση στους δρόμους, άφησε τον φίλο του να συνεχίσει μοναχός το εικονικό ταξίδι του. Τον ζήλευε ενδόμυχα που είχε βρει τη δική του δεξαμενή συναισθημάτων να βαφτιστεί, το δικό του μύθο να αφιερωθεί. Έπρεπε να συναντήσει κι εκείνος το δικό του όραμα για να βιώσει την έξαψη της δημιουργίας. Το ραντεβού όμως αργούσε, καθότι ο σοφός γέροντας χρόνος δεν είχε αποφασίσει ακόμα να του αποκαλύψει τη στιγμή. Κι ήταν πολύ μικρός για να επηρεάζει με τις λιγοστές του δυνάμεις την πορεία του σύμπαντος.

Η μέρα που τελείωνε τον είχε γεμίσει για μια ακόμα φορά με χρέος προς τον άτυπο

πνευματικό του πατέρα. Πριν κοιμηθεί στο μισοδιαλυμένο στρώμα, μουρμούρισε μετά από καιρό μια προσευχή μνημονεύοντας τα ονόματα των τριών εν ζωή δικών του ανθρώπων, αλλά και των τριών σεβάσμιων ταξιδεμένων, των γονιών του και του παππού Ιωάννη.

«Κι όλων των πληγωμένων εραστών που διαβάζουν τώρα δα το βιβλίο σου και δεν μπορούν να κλείσουν μάτι», συμπλήρωσε και σφάλισε τα βλέφαρα για να ονειρευτεί τη δική του αγαπημένη θηλυκή οπτασία με το αθώο πρόσωπο.

Το επόμενο πρωινό ξύπνησε με μια σκέψη στον αφρό. Ήταν μια επίσκεψη που θα έπρεπε να είχε κάνει από καιρό. Αφού άφησε τα λεπτά να τον επαναφέρουν ομαλά, κατευθύνθηκε προς την πλατεία. Έπιασε κουβέντα με τον κυρ Μελέτη, τον αργόσχολο περιπτερά, ζητώντας του χρήσιμες πληροφορίες και χάζεψε τον κόσμο στα παγκάκια μέχρι να έρθει το επόμενο ταξί.

«Στο νεκροταφείο…», κατηύθυνε χαμηλόφωνα τον οδηγό. Η σκέψη του προορισμού τού προκαλούσε μελανά αισθήματα, όμως η αίσθηση του χρέους ξεπερνούσε την άσχημή του διάθεση. Δεν άνοιξε διάλογο, όπως συνήθιζε, με τον ταξιτζή, αφήνοντάς τον ανενόχλητο να θαυμάζει μεγαλόφωνα τις προκλητικά ντυμένες περαστικές και να αναζητά στο ραδιόφωνο ακόμα βαρύτερα λαϊκά.

Με την είσοδο στον χώρο αναπαύσεως των ψυχών ένιωσε ένα μαύρο σύννεφο να κάθεται αθόρυβα ακριβώς πάνω απ’ το κεφάλι του. Στη μνήμη του παρέλασαν ανάκατες εικόνες πόνου από το νεκροταφείο της μικρής του πόλης. Η τελευταία του επίσκεψη στον τάφο των γονιών του είχε γίνει σε μια πολύ άσχημη για κείνον περίοδο και τώρα ξανάβγαιναν στην επιφάνεια μνήμες που είχε απωθήσει στο υποσυνείδητο. Προχώρησε σιωπηλός ανάμεσα στα μνήματα, παρατηρώντας τα γεωμετρικά σχήματα που δημιουργούσαν οι αρμονικά τοποθετημένοι σταυροί. Ανατρίχιασε με την ιδέα πως σ’ έναν απ’ αυτούς τους τάφους αναπαυόταν ο ευεργέτης του. Απογοητεύτηκε με τα αναρίθμητα μνήματα, αγνοώντας το ακριβές σημείο ταφής του, αναθάρρησε όμως σκεπτόμενος πως είχε όλη τη μέρα διαθέσιμη και την επόμενη αν χρειαζόταν, αφού ο παππούς είχε φροντίσει να τον απαλλάξει από υποχρεώσεις. Ξεκίνησε από μια άκρη του νεκροταφείου κι άρχισε με ταχύ βήμα να περιδιαβαίνει τους στενούς διαδρόμους, διαβάζοντας τα χρυσά σκαλισμένα γράμματα. Ανέθεσε στα πόδια του να τον οδηγήσουν μεθοδικά στο ζητούμενο. Αρκετή ώρα μετά και με την κούραση από την επαναλαμβανόμενη διαδικασία να τον έχει εξουθενώσει, κοκκάλωσε.

Σ’ έναν λιτό τάφο διάβασε "*Ιωάννης Καρυστιανός, ετών 77*". Τα πόδια του λύγισαν, έπεσε στα γόνατα, αντίκρισε τη γνώριμη όψη στην ξεθωριασμένη φωτογραφία κι έκλεισε τα μάτια. Πίσω απ’ τα σφαλισμένα σκοτεινά του βλέφαρα σχηματίστηκε το εξώφυλλο του βιβλίου. Ένα απόκοσμο ρίγος τον διαπέρασε, καθώς βρισκόταν λίγα μόλις εκατοστά από το σημείο όπου ήταν θαμμένος Εκείνος. Ένα δάκρυ άρχισε να οργώνει το μάγουλό του και χαμήλωσε με ευγνωμοσύνη το κεφάλι. Χάιδεψε με τα δάχτυλα τα πετραδάκια που σκέπαζαν το μνήμα και διέταξε την ψυχή του να σιωπήσει. Ζούσε στο σπίτι όπου είχε αφήσει το πνεύμα του, ανέπνεε τον ίδιο αέρα, ξάπλωνε στην τεμπελοκαρέκλα του, κάπνιζε την πίπα του. Έμεινε εκεί ακίνητος για ώρα. Άφησε μόνο την αναπνοή του να λειτουργεί ελαφρά κι έφερε στον νου μερικές φράσεις από το γραπτό του.

Το καντήλι άναβε κι ήταν γεμάτο από λάδι, γεγονός που τον παραξένεψε. Ακόμα

περισσότερο όμως απόρησε, όταν πρόσεξε πως δίπλα στο καδράκι της εικόνας ήταν αφημένο ένα δροσερό κόκκινο τριαντάφυλλο. Θυμήθηκε πως η μονάκριβη κόρη του έλειπε στο εξωτερικό και υπέθεσε πως εκείνη είχε αναθέσει σε κάποια γυναίκα να διατηρεί το καντήλι αναμμένο. Ακριβώς δίπλα ήταν θαμμένη η γριά σύζυγός του Λουκία, η γυναίκα στην οποία έμεινε πιστός ως τον θάνατο, καταπνίγοντας σε μερικές χιλιάδες λέξεις τον πόνο του για τον ανεκπλήρωτο έρωτά του. Λέξεις που, χάρη στον Τζόνι, είχαν καταφέρει να καταπραΰνουν την ψυχή χιλιάδων αναγνωστών, όχι όμως και τη γέρικη δική του, που αναπαύτηκε μεταφέροντας στην αθανασία το δικό του καταραμένο μυστικό. Σηκώθηκε με αργές κινήσεις, υποκλίθηκε βουρκωμένος και κατευθύνθηκε προς την έξοδο, αδυνατώντας να αντέξει την μνήμη του που κραύγαζε τον δικό της αγιάτρευτο πόνο. Στο μυαλό του οι σκέψεις χόρευαν ένα βαλς μελαγχολικό.

Μόλις βγήκε στον δρόμο άναψε ένα πικρό τσιγάρο κι έφυγε με τα πόδια για να επιστρέψει στο καβούκι του. Έφτασε μετά από ώρα εξουθενωμένος και γεμάτος σκοτεινά συναισθήματα. Έκλεισε ερμητικά τα παντζούρια, άναψε μερικά κεριά και κουκουλώθηκε στην κουνιστή πολυθρόνα με μια κουβέρτα. Ρούφηξε την πίπα του παππού και αφέθηκε στις μελωδίες της τζαζ. Ήταν σίγουρος πως αυτή θα ήταν και η αγαπημένη στάση ανάπαυσης του παππού Ιωάννη. Η μουσική τον ταξίδεψε μακριά στη χώρα όπου συναντιούνται οι ψυχές και ανταλλάσσουν τις εμπειρίες τους. Αισθανόταν αφάνταστα τυχερός που στο απρόσμενο ταξίδι του συναντούσε ανθρώπους αλλόκοτους, πρόθυμους να ξεκλειδώσουν τα υπόγειά τους και να του εκμυστηρευτούν τις Αλήθειες τους.

Κοίταζε την πίπα σιωπηλός για ώρα, δοκιμάζοντας να ερμηνεύσει τις τρισδιάστατες φιγούρες που σχημάτιζε ο καπνός της. Απορροφημένος όπως ήταν από το βάρος των συλλογισμών του, δεν πήρε είδηση πως το παλιό ξύλινο πάτωμα είχε αρχίσει να τρίζει επικίνδυνα απ' το κούνημα της πολυθρόνας. Το κατάλαβε μόνο όταν, μετά τον θορυβώδη ήχο του σπασμένου ξύλου, έχασε την ισορροπία του και βρέθηκε φαρδύς πλατύς κατάχαμα. Εκνευρισμένος από το πέσιμο, σηκώθηκε κι άναψε το φως προκειμένου να δει καλύτερα τη ζημιά. Ένα μεγάλο κομμάτι ξύλο από το πολυκαιρισμένο πάτωμα είχε σπάσει και μια ορθογώνια τρύπα έχασκε φωνάζοντας επισκευή. Οι δεκαετίες φαίνονταν ξεκάθαρα στο σάπιο ξύλο κι ο Τζόνι κούνησε το κεφάλι, εκτιμώντας πως ολόκληρο το πάτωμα χρειαζόταν άμεση αντικατάσταση. Έστειλε τη σκέψη της επισκευής στο αόριστο μέλλον, αφού κρύωνε και δεν ήταν σε καθόλου καλή διάθεση.

Στην προσπάθειά του να τοποθετήσει πρόχειρα το ξύλο στη θέση του, διέκρινε κάτι παράξενο να προεξέχει στην άκρη της τρύπας. Κράτησε την αναπνοή του κι έχωσε βαθιά τα δάχτυλα τραβώντας ένα ταλαιπωρημένο κομμάτι χαρτί. Ξεροκατάπιε ξαφνιασμένος, διαπιστώνοντας με δέος πως επρόκειτο για έναν παλιό κιτρινισμένο ταχυδρομικό φάκελο, χωρίς διεύθυνση αποστολέα ή παραλήπτη. Τον άνοιξε με περισσή προσοχή και αποκάλυψε έκπληκτος το περιεχόμενό του, ένα και μοναδικό καλά διπλωμένο φύλλο χαρτί, βουτηγμένο στην υγρασία. Τα γνώριμα γράμματα του παππού αποκαλύφθηκαν για δεύτερη φορά μπροστά του κι οι παλμοί της καρδιάς του άρχισαν να δίνουν πάλι το γνώριμο δαιμονισμένο ρεσιτάλ.

Κάθισε κατάχαμα σταυροπόδι τρέμοντας από συγκίνηση. Βρισκόταν ξανά μισό βήμα

πίσω από τα γεγονότα. Κρέμασε το βλέμμα του στο κάδρο του παππού και τον είδε να του κλείνει συνωμοτικά το μάτι. Είχε αποφασίσει να του στείλει ακόμα ένα κρυμμένο μήνυμα, οδηγώντας τον σε νέες λεωφόρους έμπνευσης. Το δάχτυλό του έτρεξε πάνω στις αράδες του κιτρινισμένου χειρογράφου κι άρχισε να διαβάζει χαμηλόφωνα.

'Γράφω για να ξορκίσω τον πόνο που έχει ριζώσει για τα καλά μέσα μου. Γράφω γιατί δεν έχω κανέναν να μιλήσω, γιατί κανείς δεν θα μπορέσει να καταλάβει την καταστροφή που είδαν τα μάτια μου. Γράφω για να μην τρελαθώ με τον όλεθρο που είχε γραμμένο για μένα η μοίρα. Πού νά' ξερα ο βαριόμοιρος τι με περίμενε, όταν μετά τα παρακάλια της χαροκαμένης της μάνας μου έφυγα για τα βουνά του Βορρά να συναντήσω τ' αδέλφια μου, που πολεμούσαν στον εμφύλιο. Μ' έστειλε, παιδί αμούστακο ακόμα, να τους βρω, να τους μιλήσω και να τους παρακαλέσω να γυρίσουν πίσω στο σπίτι μας, να κλάψουμε όλοι μαζί τον πατέρα μας που σκοτώθηκε στον καταραμένο ελληνοϊταλικό πόλεμο, να κάνουμε μια νέα αρχή ενωμένοι.

Ψυχανεμιζόμουν ότι κάτι κακό συνέβαινε πάνω εκεί στα βουνά, δεν μπορούσα όμως να φανταστώ τη φρίκη που θ' αντίκριζα. Πόσο πόνο μπορεί ν' αντέξει μια άγουρη ψυχή που βλέπει τα δυο της αδέλφια σκοτωμένα; Χάθηκαν κι οι δυο στην ίδια μάχη, βρήκα εγώ ο ίδιος τα πτώματά τους σε απόσταση μερικών μόνο μέτρων. Δυσκολεύτηκα να τους αναγνωρίσω. Τα ξεραμένα αίματα στα πρόσωπά τους είχαν γίνει ένα με τη λάσπη και το χιόνι. Ο ένας, ο μεγαλύτερος, πολεμούσε καταταγμένος στον Εθνικό Στρατό κι ο άλλος στο πλευρό των ανταρτών του Δημοκρατικού Στρατού. Δεν καταλάβαινα τι ήταν αυτοί οι στρατοί, κοντά παντελονάκια φορούσα ακόμα. Αυτό όμως που κατάλαβα πολύ καλά ήταν πως και τα δυο μου αδέλφια ήταν ποτισμένα με το ίδιο θανάσιμο εχθρικό μίσος.

Τους έψαχνα για μέρες και νύχτες ολάκερες πάνω στα παγωμένα βουνά. Άκουσα να μιλάνε για οπλισμένες ομάδες που σφάζονταν με λύσσα, συνάντησα απλούς ανθρώπους του μόχθου να καταριούνται τους πολιτικούς αντιπάλους της μιας ή της άλλης πλευράς. Λέξεις άγνωστες και παγερές για μένα, που μύριζαν μονάχα θάνατο. Λόγια και εικόνες που δεν θα ξεχάσω ποτέ, παρότι δεν κατάλαβα τίποτα απ' ό,τι συνέβη τότε σ' εκείνα τα παγωμένα βουνά. Το μόνο που ξέρω είναι πως η ζωή μου όλη κάηκε στις στάχτες του εμφυλίου. Κάθε φορά που συναντούσα ένα πτώμα, προσευχόμουν να μην είναι αδελφός μου. Κι όμως, στ' απομεινάρια μιας μάχης, γράφτηκε η δικιά μου τραγική ιστορία και μάλιστα είχε τον ίδιο θανατερό επίλογο δυο φορές. Τους έθαψα αγκαλιά στον ίδιο λάκκο, θέλοντας να σμίξουν ξανά αιώνια στον άλλο κόσμο, για να συγχωρήσουν ο ένας τις αμαρτίες του άλλου. Ήταν αδέλφια, έπρεπε να ζήσουν μαζί αγαπημένοι κι όχι να σκοτώσουν με μίσος ο ένας τον άλλο. Ας πορευτούν τουλάχιστο τώρα ενωμένοι, επουλώνοντας στα κορμιά τους τις πληγές του αδελφοκτόνου πολέμου που τους κατασπάραξε.

Η καρδιά μου δεν άντεξε αντικρίζοντας τα νεκρά τους κουφάρια, ήθελα να σκοτωθώ κι εγώ εκείνη τη στιγμή με τα ίδια μου τα χέρια, ν' ανακατευτεί το αίμα μου με το δικό τους αίμα. Η δύναμη του ιερού χρέους όμως με κράτησε ζωντανό. Η αγάπη προς τη χαροκαμένη μάνα μας ήταν πιο δυνατή απ' την αγάπη για την ίδια μου τη ζωή. Έχασε τον άνδρα της στο μέτωπο το αλβανικό, έχασε και τα δυο της παλικάρια στον εμφύλιο. Τα μάτια της έχουν στερέψει από δάκρυα και μοιάζουν τώρα πια με μαύρες κουμπότρυπες. Αργοσβήνει, η καημένη, μέρα με τη μέρα στη θλίψη, μη μπορώντας ν' αντέξει την παραφροσύνη. Μόνο εμένα έχει πια ν' ανασαίνει, εμένα που παιδί ακόμα αντίκρισα τα δυο

αδέλφια μου νεκρά στην ίδια καταραμένη μάχη. Ήμουν δεν ήμουν δεκαπέντε χρονών και καταδικάστηκα ισόβια να ζήσω αγκαλιά με μια μνήμη που ματώνει.

Τρυπάει καθημερινά το μυαλό μου η ιδέα πως οι άνθρωποι σκοτώνονται στους πολέμους με τόσο μίσος. Κι αναρωτιέμαι, τι έχουν να χωρίσουν οι απλοί άνθρωποι; Κάποια μανούλα τους γέννησε όλους, κάποια γυναίκα θα κλάψει αν σκοτωθούν, ένα παιδί θα μείνει ορφανό με ρημαγμένη την ψυχή. Αν πάρεις έναν άνθρωπο και του βγάλεις τα ρούχα στη βροχή, όσο πλούσιος κι αν είναι, σ' όποια ιδεολογία κι αν πιστεύει, ό,τι χρώμα κι αν έχει, θα κρυώνει. Ποιος φανατισμός βάζει τον θάνατο πάνω απ' την αγάπη; Γιατί οι άνθρωποι να μην παλεύουν γι' αυτά που τους ενώνουν, μα να βγάζουν χολή γι' αυτά που τους χωρίζουν; Σε δυο μέτρα γης θ' αναπαυθούμε όλοι κάποτε, όποιοι κι αν είμαστε.

Μπορεί να πέρασαν χρόνια από τότε, αλλά δεν μπορώ ακόμα να καταλάβω ποια δύναμη είναι εκείνη που θα με οδηγήσει στο να σκοτώσω κάποιον άλλο. Μπορεί να τον φωνάζουν κι αυτόν Γιάννη, μπορεί να έχουμε το ίδιο όνομα. Πώς είναι δυνατό να σκοτώνεις κάποιον που έχει το ίδιο όνομα με σένα; Και μόνο αυτό θα έπρεπε να είναι ικανό να μας ενώσει! Μακάρι να μπορούσα να πείσω όλους τους Γιάννηδες του κόσμου να φωνάξουν στον αέρα πως δεν θέλουμε πια άλλες ανθρωποθυσίες. Η φωνή μας θα ήταν ισχυρή, γιατί θα είχαμε βρει κάτι να μας συνδέει. Δεν θα μ' ένοιαζε καθόλου τι κοσμοθεωρία κουβαλάνε, τι χρώμα έχει το δέρμα τους, σε ποια θρησκεία πιστεύουν, αν είναι φτωχοί ή πλούσιοι. Θα μου αρκούσε και μόνο το γεγονός ότι έχουμε το ίδιο όνομα. Ότι γυρνάνε το κεφάλι στο ίδιο άκουσμα, όπως κι εγώ. Ξεκινώντας απ' αυτό το κοινό γνώρισμα, ίσως στην πορεία ανακαλύπταμε πως έχουμε κι άλλα που μας φέρνουν κοντά. Το όνομα θα ήταν απλά η αφορμή, μιας κι όλοι οι άνθρωποι είμαστε φτιαγμένοι από το ίδιο υλικό. Πορευόμενοι αντάμα, θα βρίσκαμε πως όσα μας ενώνουν είναι περισσότερα απ' αυτά που μας χωρίζουν και θα καταφέρναμε να ξεριζώσουμε τον φανατισμό απ' τις ψυχές μας. Γιατί ο φανατισμός πριν σε οδηγήσει να σκοτώσεις τον αντίπαλό σου, έχει ήδη φροντίσει να κατασπαράξει την καρδιά σου".

Μια πυκνή σταγόνα δάκρυ έσταξε πάνω στο παλιό κιτρινισμένο χαρτί. Στεκόταν μετέωρη όση ώρα ο Τζόνι βυθιζόταν στην αποκάλυψη των μικρών γραμμάτων. Τα μάτια του είχαν μείνει ακίνητα, θολά πάνω στο χαρτί κι αδυνατούσε να σταματήσει το τρέμουλο απ' τα χέρια του. Το μελάνι από τις ανάκατες λέξεις σημάδεψε ανεξίτηλα την ύπαρξή του, αρκετές δεκαετίες μετά. Φίλησε απαλά το σκληρό χαρτί και ξέσπασε σ' ένα πνιχτό κλάμα κοιτάζοντας ψηλά στην κορνίζα. Το βλέμμα του γέροντα ήταν σκοτεινό και μελαγχολικό και του φάνηκε έτοιμο να υγρανθεί. Η ψυχή του παππού είχε μεταμορφωθεί σ' ένα κιτρινισμένο χαρτί κι είχε ανοιχτεί μπροστά στον πνευματικό του εγγονό. Κοίταξε σιωπηλά την κορνίζα στο ύψος της καρδιάς. Διείσδυσε κάτω από το παλιό φωτογραφικό χαρτί και την είδε να αιμορραγεί βουβά.

Ξάπλωσε ανάσκελα στο ξύλινο πάτωμα τοποθετώντας απαλά το χαρτί στο στήθος του. Ένας γρύλος είχε αρχίσει το μονότονο μελαγχολικό του τραγούδι, που ακούστηκε στ' αυτιά του σαν μοιρολόι για τα αδικοχαμένα αδέρφια του παππούλη. Ο νους του σταμάτησε να λειτουργεί, μη μπορώντας να χωρέσει τις λέξεις που μόλις είχε διαβάσει. Αναστέναξε κι ακολούθησε με τον νου του τα αποτυπώματα της θανατερής περιπλάνησης του παππού στα χιόνια. Οι σταγόνες της συμφοράς αιωρούνταν πάνω από το ωχρό μέτωπό του.

Γύρισε μπρούμυτα, στήριξε το κεφάλι στο χέρι του κι άρχισε να ξαναδιαβάζει αργά το κείμενο. Όσο περιδιάβαινε τις λέξεις ένιωθε μια καυτή ανάσα να του χαϊδεύει τα μάγουλα. Η αισιόδοξη αλληλουχία λογισμών άρχισε να τον συνεπαίρνει. Ένα απλό αγράμματο μυαλό, βουτηγμένο στην απόγνωση, είχε συλλάβει μια μεγαλειώδη ιδέα, που στριφογυρνούσε μέσα του σαν αναδευτήρας. Ένα ιερό δέος τον είχε αιχμαλωτίσει. Άρχισε να επαναφέρει στη μνήμη του όλους τους Γιάννηδες και τις Ιωάννες που είχε γνωρίσει από παιδί. Θυμήθηκε την ασυναίσθητη συμπάθεια που έτρεφε για κάθε άνθρωπο με τον οποίον τον συνέδεε το ίδιο όνομα. Συνειδητοποίησε πως ολόκληρη η Ελλάδα είναι ξεχειλισμένη από Γιάννηδες και Ιωάννες. Κι όχι μόνο η Ελλάδα, σχεδόν ο πλανήτης ολόκληρος. Ήταν τόσοι πολλοί που θα μπορούσαν να γεμίσουν μια ήπειρο. Φαντάστηκε έναν μικρόκοσμο γεμάτο φίλους. Ένα υποσύνολο της κοινωνίας αποτελούμενο από ανθρώπους που αισθάνονται ξεχωριστοί για τ' όνομά τους και συνδέονται άρρηκτα με μια αόρατη ψυχική γραμμή με τους άλλους συνονόματούς τους.

«Αχ, καημένε παππούλη, η οσμή του θανάτου σού γέννησε κούφιες εμμονές», συλλογίστηκε τρυφερά. *«Ο καθένας μας είναι κλεισμένος στο καβούκι του, πλακωμένος απ' τα προβλήματά του και τυφλωμένος απ' τους φανατισμούς και τις ιδεοληψίες του. Πώς θα μπορούσαν όλοι οι Γιάννηδες του κόσμου να συναντηθούν, να γνωριστούν και να μοιραστούν τ' όνειρό σου;»*, αναρωτήθηκε μοιρολατρικά. Η συνέχεια του συνειρμού έκανε το κορμί του να ηλεκτριστεί και να τιναχτεί όρθιο με πρωτόγνωρη ορμή.

«Πώς θα μπορούσαν; Φυσικά και θα μπορούσαν!», κραύγασε κι οι λέξεις τινάχτηκαν στον αέρα σαν φελλός σαμπάνιας. Η χρυσόσκονη που μόλις είχε ραντίσει την ψυχή του τον έκανε να χοροπηδά με λυσσασμένη χαρά στο ξύλινο πάτωμα. Κατέβασε την εικόνα από τον τοίχο και την έσφιξε στο στήθος του με πάθος. Άρχισε να στριφογυρίζει δυνατά με το κάδρο αγκαλιά σ' έναν αφιονισμένο χορό. Χοροπηδούσε σαν να ήταν ο τυχερός που του κληρώθηκε ο πρώτος αριθμός του πρωτοχρονιάτικου λαχείου. Το μυαλό του είχε καθαρίσει από τη συσσωρευμένη σκουριά της καθημερινότητας κι έλαμπε σαν ατόφιο πολύτιμο μέταλλο. Τα δάκρυά του έτρεχαν ασταμάτητα καθώς φιλούσε το γυαλί κι απ' τον νου του περνούσαν κινηματογραφικά οι οπτασίες των γονιών του, του Τζο, της Γιοβάννας, του μικρού Γιαννάκη και της Ιωάννας.

«Σ' ευχαριστώ, χρυσέ μου παππούλη», επαναλάμβανε μονότονα, ενώ στο μυαλό του είχε σφηνωθεί η ιδέα που απελπισμένα αναζητούσε. Ζαλισμένος από τις περιστροφές, κάθισε κατάχαμα με την εικόνα στα γόνατα. Σκούπισε τον ιδρώτα απ' το μέτωπό του κι άρχισε να του μιλάει δυνατά. *«Πριν πενήντα χρόνια, καλέ μου γέροντα, ήταν αδύνατο να ζωντανέψει τ' όνειρό σου. Σήμερα, αντιθέτως, τα πράγματα έχουν αλλάξει ριζικά. Πολύ φοβάμαι όμως πως είναι δύσκολο να σου εξηγήσω. Σου ορκίζομαι, σ' ό,τι πιο ιερό έχω, πως ό,τι ονειρεύτηκες θα το κάνω πράξη. Σου είμαι ευγνώμων που μου εμπιστεύτηκες γι' άλλη μια φορά την πνευματική σου κληρονομιά και θα βάλω τα δυνατά μου να φανώ αντάξιος. Είμαι περήφανος που έχω τ' όνομά σου, αλλά και Γιάννη να μη με έλεγαν, θα άλλαζα τ' όνομά μου για σένα…»*, ψέλλισε ευλαβικά. Τα δάκρυα ανάβλυζαν ανάκατα μ' ένα πηγαίο δροσερό γέλιο. Είχε να νιώσει έτσι από την παιδική του ηλικία όταν παίζοντας στην άμμο, ανακάλυπτε θαμμένα ξεχασμένα από λουόμενους αντικείμενα, που φάνταζαν μικροί θησαυροί στα αθώα του μάτια. Έτσι και

τώρα, ο παππούς τον οδήγησε στο σκοτεινό δάσος του καημού του, ξεθάβοντας από μια σπηλιά το όραμά του. Με το χειρόγραφο σφιχτά στο χέρι, με το στοργικό χάδι του παππού από ψηλά και το ένστικτό του για οδηγό, θα προχωρούσε μπροστά.

Αρκετή ώρα αργότερα σηκώθηκε απ' το πάτωμα εξουθενωμένος. Είχε ιδρώσει απίστευτα κι ήταν βραδυκίνητος και νυσταγμένος. Έπεσε να κοιμηθεί, για να οργανώσει ανέφελα το σχέδιό του την επόμενη μέρα. Ο παππούς τού είχε δώσει τη σκυτάλη κι ήταν ήδη βέβαιος πως ο Τζο θα ήταν κάτι παραπάνω από αρωγός και συμπαραστάτης. Θα ήταν η ψυχή και η καρδιά της νέας περιπέτειας. Φίλησε απαλά το χαρτί και το απέθεσε ευλαβικά στο κομοδίνο, προτού κλείσει τα βλέφαρα κάτω απ' τα κρύα σκεπάσματα. Η σκέψη του είχε, για τα καλά πλέον, επαναστατήσει…

.:: VI ::.

«ΚΟΙΜΑΣΑΙ ΑΚΟΜΑ, ΒΡΙΚΟΛΑΚΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ; *Έχει τέτοια λιακάδα έξω κι εσύ κοιμάσαι;»*. Η γροθιά του Τζόνι χτυπούσε με τέτοια ορμή την αλουμινένια εξώπορτα, που κόντευε να την ξεκολλήσει. Μερικοί ανόρεκτοι βρυχηθμοί ακούστηκαν απ' το εσωτερικό του σπιτιού. *«Ξύπνα, γέρο - πειρατή, βρήκα θησαυρό σού λέω!»*, συνέχισε ο νεαρός με αυξανόμενη ένταση χτυπημάτων. Μετά από ώρα και κάμποσες πνιχτές βρισιές, η πόρτα άνοιξε κι ένα αξιολύπητο κεφάλι ξεπρόβαλε.

«Τι θέλεις, τρισκατάρατε, αξημέρωτα στο σπίτι μου; Τι έπαθες και γαβγίζεις σαν ανδαλουσιανός σκύλος; Αφού ξέρεις ότι κοιμάμαι άγρια χαράματα, δεν με λυπάσαι καθόλου, βρε τραχανοπλαγιά;». Τα μακριά του γκρίζα μαλλιά έπεφταν σχεδόν σ' όλο του το πρόσωπο και χώνονταν ενοχλητικά στο στόμα του, αλλοιώνοντας τη χροιά της φωνής του. Τα βλέφαρά του μισόκλειναν πρησμένα στις πρωινές αχτίδες, ενώ συνέχιζε να μουρμουράει ακατάληπτα.

«Δεν θα το πιστέψεις, αλλά βρήκα θησαυρό ανεκτίμητο. Ήταν θαμμένος για δεκαετίες ολόκληρες και μου αποκαλύφθηκε άξαφνα μες στη νύχτα», κραύγασε ο Τζόνι. Οι λέξεις λαμπάδιαζαν σαν φωτοβολίδες, καθώς εκτοξεύονταν απ' το στόμα του. Ένα βλέμμα πρόσμικτο θυμού, απορίας και νύστας έλουσε τον Τζο, ο νεαρός όμως συνέχισε απτόητος. *«Σου φτιάχνω καφεδάρα δυνατή, άρχοντα και στα λέω όλα χαρτί και καλαμάρι»*, του φώναξε και κατευθύνθηκε με ορμή προς την κουζίνα. Ένα ακαθόριστο μουγκρητό ήταν το μόνο που έλαβε για απάντηση. *«Γλυκό με γάλα;»*, τον ρώτησε από μακριά.

«Βιτριόλι με ρίγανη!», ήταν η θυμωμένη απάντηση του Τζο, καθώς έσπρωχνε νυσταγμένα τις ρόδες του καροτσιού του προς την τουαλέτα.

«Σου έβαλα και μερικές σταγόνες μπέρμπον στον καφέ για να ξυπνήσεις», τον κανάκεψε επιστρέφοντας. Ο γέρο - Τζο είχε ανοίξει το παράθυρο κι αγνάντευε έξω καπνίζοντας.

«Ελπίζω μόνο, για το καλό σου, ασπόνδυλε φιδέμπορα, να είναι εξαιρετικά σημαντικός ο λόγος που με ξύπνησες», γρύλισε θυμωμένα κι έφτυσε στο πάτωμα. Ο Τζόνι χαμογέλασε πονηρά και κατευθύνθηκε προς το μικρό στερεοφωνικό, ενόσω ο φίλος του τραβούσε τις πρώτες τζούρες υγρής καλημέρας. Αρκετά σιωπηλά λεπτά αργότερα, οι δυο τους ήταν σε θέση να επικοινωνήσουν καλύτερα. Ο Τζόνι έβγαλε με προσοχή τον κιτρινισμένο φάκελο απ' την τσέπη του και του τον παρέδωσε.

«Ο θησαυρός μου», του ψιθύρισε συγκινημένος. *«Είσαι ο πρώτος που το μαθαίνεις»*. Παρακολούθησε τις κινήσεις του Τζο, όση ώρα άνοιγε νευρικά τον φάκελο και βυθιζόταν με περιέργεια στα μικρά πλάγια γράμματα. Τα φρύδια του έσμιγαν όλο και περισσότερο, όσο τα μάτια του σάρωναν με δυσκολία τις ξεθωριασμένες λέξεις.

«Μα τα τριακόσια γερασμένα άλογα της μηχανής μου, πανάθεμά με αν καταλαβαίνω λέξη», μούγκρισε βραχνά μόλις διάβασε και την τελευταία αράδα. Τα μάτια του Τζόνι τον κάρφωναν υπόγεια και πονηρά.

«Ξαναδιάβασέ το αργά και πες μου ποια ιδέα σου περνάει αυτόματα απ' το μυαλό», τον προέτρεψε παιχνιδιάρικα. Ο Τζο βυθίστηκε με ακόμα περισσότερη περιέργεια αυτή τη φορά, επιχειρώντας να μαντέψει τον γρίφο του φίλου του.

«Η πρώτη ιδέα που μου περνάει απ' το μυαλό είναι να σε πετάξω κλοτσηδόν απ' το παράθυρο και να συνεχίσω τον ύπνο μου!», γρύλισε νυσταγμένα. Κατόπιν έριξε ακόμα μια ματιά στο κείμενο και συνέχισε. *«Ένα πληγωμένο παλικάρι έχασε τ' αδέρφια του στον εμφύλιο κι έπαθε παράκρουση, γεμίζοντας με πόνο τούτο το αρχαίο χαρτί»*. Το ύφος του έδειχνε ότι πάσχιζε απεγνωσμένα να κάνει πρωινούς σύνθετους συνδυασμούς.

«Και πώς το έλεγαν το πληγωμένο παλικάρι, αγουροξυπνημένε γίγαντα;», τον ρώτησε γεμάτος ενέργεια ο νεαρός.

«Γιάννη το έλεγαν! Κερδίζω φούρνο μικροκυμάτων; Χαίρω πολύ! Κι εμένα με λένε Τζο κι εσένα Τζόνι! Δώσ' μου τον φούρνο μικροκυμάτων να σε ψήσω ζωντανό, να σταματήσεις να με ταλαιπωρείς πρωινιάτικα», γκρίνιαξε αδυνατώντας να συλλάβει τον αινιγματικό συνειρμό του κολλητού του.

«Κοντά είσαι, άρχοντα!», του φώναξε ενθαρρυντικά ο Τζόνι. *«Για ξαναδιάβασε παρακάτω το κείμενο και προχώρα λίγο ακόμα τη σκέψη σου»*, τον προέτρεψε. Ο Τζο έξυσε αμήχανα το ανακατεμένο μούσι του, κοιτώντας σκοτεινά πότε τον Τζόνι και πότε το χαρτί.

«Εδώ ο τύπος εύχεται να μπορούσαν όλοι οι Γιάννηδες του κόσμου να ενώσουν τη φωνή τους». Το μέτωπό του συνοφρυώθηκε με το επόμενο λογικό βήμα. *«Μη μου πεις ότι το δαιμονισμένο σου κρανίο φαντάστηκε ότι μπορούμε εμείς να ενώσουμε τους Γιάννηδες του κόσμου;»*, ρώτησε με ελαφρά ειρωνεία.

«Το χαρτί που κρατάς γράφτηκε πριν δεκάδες χρόνια, καλέ μου Τζο. Τότε δεν νομίζω να μπορούσαν να το πετύχουν, σήμερα όμως; Τι λες, πειρατή μου, μπορούμε;». Η χροιά της φωνής του έδειχνε ανυπομονησία και κρυμμένη χαρά.

«Χμμ, να ενώσουμε λες ανθρώπους με το ίδιο όνομα από διαφορετικά μέρη και να τους φέρουμε σ' επαφή μεταξύ τους. Μη μου πεις, βρε σκορδόπιστε, ότι το μυαλό σου πήγε στο…». Το βλέμμα του φωτίστηκε ολόκληρο, οι γροθιές του σφίχτηκαν σ' έναν πρωτόγνωρο πανηγυρισμό, το κορμί του άρχισε να πάλλεται κι αν είχε πόδια, θα έριχνε ένα τεράστιο σάλτο. Ο Τζόνι ξάπλωσε ηδονικά στον καναπέ για ν' απολαύσει τη στιγμή. *«…Στο Internet!»*, κραύγασε ο Τζο με όση δύναμη είχε στα πνευμόνια του, κοντεύοντας να πέσει απ' την αναπηρική του πολυθρόνα. *«Είναι ολοφάνερο! Είσαι ένας τρίχορδος μπαγλαμάς, με απατηλό όνειρο να γίνεις τετράχορδος»*, τον κορόιδεψε. Έριξε μια γερή σφαλιάρα στο κούτελό του κι άρχισε να σφίγγει τον νεαρό σε μια ενθουσιώδη αγκαλιά. *«Δεν μου λες, πεντορούθουνε, τι πίνεις και δεν μου δίνεις και μένα του καψερού; Μα τον Κρόνο, τον πλανήτη χούλα - χουπ, είναι εκπληκτική η ιδέα σου! Είσαι ένας μεγαλειώδης βουστροφηδόν Κιχώτης!»*, συνέχισε εκστασιασμένος ο γέρος πειρατής.

Μερικά πανηγυρικά δευτερόλεπτα αργότερα, ένα τσιγάρο έδωσε την ευκαιρία στον Τζόνι να του εξηγήσει πώς βρήκε το κρυμμένο χειρόγραφο. Μετά άρχισαν ν'

ανταλλάσσουν μικρές γευστικές στάλες ονείρου κι ο νεαρός ήταν πανευτυχής που η ιδέα μεταλαμπαδεύτηκε δημιουργικά στον καλύτερό του φίλο, στον έτερο παραλλαγμένο Γιάννη. Μια ηλεκτρονική κοινότητα μελών που θα έφερνε σ' επικοινωνία όλες και όλους τους συνονόματους θα έκανε πράξη το όνειρο του παππού Ιωάννη. Οι ώρες απαιτούσαν καθαρή σκέψη, φαντασία και δημιουργικότητα. Η επαγγελματική εμπειρία του Τζόνι και η οργανωτικότητά του θα έδιναν, σαν ινδιάνικο τύμπανο, τον ρυθμό. Η φαντασία του Τζο και η άοκνη ενασχόλησή του με το Δίκτυο θα έκαναν την ιδέα να χορέψει σαν πεταλούδα.

Αποφάσισαν με συνοπτικές διαδικασίες να μετατρέψουν το σπίτι του Τζο σε εργαστήριο ιδεών. Η παρόρμηση πύρωνε τη θέλησή τους και το κοινό όραμα γιγαντώθηκε μέσα από τις κουβέντες τους. Σε χρόνο μηδέν ο Τζόνι κουβάλησε απ' το σπίτι του και τον δικό του υπολογιστή, ώστε να μπορούν να δουλεύουν παράλληλα, ενώ γέμισε τα ντουλάπια με πολεμοφόδια για τη μεγάλη μάχη. Προμηθεύτηκε τεράστιες ποσότητες από τρόφιμα, νερά, καφέδες, μπουκάλια μπέρμπον και αμέτρητες κούτες τσιγάρα. Αγόρασε κι έναν λευκό γυαλιστερό πίνακα, όπως αυτόν που είχε παλιά στη δουλειά και τρεις κούτες πολύχρωμους μαρκαδόρους. Χάρηκε αληθινά όταν είδε τον παλιό του χαμένο επαγγελματισμό να επιστρέφει, για ιερό σκοπό αυτή τη φορά. Τον υποδέχτηκε μ' ένα ελαφρύ εγκάρδιο χτύπημα στην πλάτη, τον κέρασε τσιγάρο και τον έστρωσε αμέσως στη δουλειά βάζοντάς τον να βολευτεί ανάμεσα σ' εκείνον και στον Τζο.

«Λοιπόν, κομαντάντε, είμαστε έτοιμοι; Ξεκινάμε;», κραύγασε ο Τζο φορώντας στραβά το παλιό του δερμάτινο κοσμογυρισμένο τζόκεϊ.

«Ο άνεμος είναι ούριος, καπετάνιε, γιατί είναι άνεμος ελευθερίας!», ανταπέδωσε την κραυγή ο Τζόνι τακτοποιώντας τα ατίθασα μαλλιά κάτω απ' τον αγαπημένο του μπορντό μπερέ.

«Για να δω τι σου μάθανε στις εταιρείες, ψαρούκλα του γλυκού νερού. Κόβω τα μουστάκια μου, αν δεν έχω μάθει εγώ περισσότερα πάνω στη σέλα της μηχανής μου γυρίζοντας τον κόσμο», τον τσίγκλησε περιπαικτικά χαϊδεύοντας μερακλίδικα τα μακριά μουστάκια του.

«Λύνω την άγκυρα, καλό μας ταξίδι», φώναξε και πήρε θέση μάχης μπροστά στον πίνακα, με τον μαρκαδόρο τεταμένο απειλητικά σαν λόγχη.

«Ρίξε κανονιά ν' αρχίσει η επανάσταση! Βίβα λα ρεβολουσιόν», ούρλιαξε μανιασμένα σαν γέρικο τσακάλι ο Τζο.

Τα επόμενα λεπτά τον άφησαν με το στόμα ορθάνοιχτο. Ο Τζόνι ρίχτηκε με τα μούτρα στον πίνακα, σχεδιάζοντας αλληλοσυνδεόμενα διαγράμματα ροής. Άρχισε να χτίζει σχηματικά το έργο που είχαν ταχθεί να φέρουν εις πέρας και να εξηγεί με κάθε λεπτομέρεια το σκεπτικό του και τις προτάσεις του. Τα λόγια του ξεδιπλώνονταν με ήρεμη σιγουριά, βγαλμένη κατευθείαν απ' τις ρίζες του παρελθόντος του. Ο Τζο δυσκολευόταν στην αρχή να ακολουθήσει τον ειρμό των διαγραμμάτων.

«Μιλάς σαν λόγιος ή μάλλον σαν παρδαλόγιος», ήταν η πρώτη του απελπισμένη αντίδραση, αλλά το μυαλό του άρχισε να πετάει σπίθες μόλις μπήκε στο νόημα των γραφημάτων του Τζόνι. Με λαχτάρα ρώταγε τον νεαρό ό,τι δεν καταλάβαινε κι άρχισε να κρατάει σημειώσεις αναφορικά με τα κομμάτια που έπρεπε ν' αρχίσει τμηματικά να υλοποιεί για τη δημιουργία της διαδικτυακής κοινότητας. Καθώς ο Τζόνι ξεδίπλωνε το ταλέντο του στη σχεδίαση του έργου, ο Τζο άρχισε δειλά στην αρχή, μα ενθουσιωδώς στη συνέχεια, να γεννάει ιδέες και να ξερνάει περίφημες προτάσεις.

Οι ώρες κυλούσαν αβίαστα και δεν σήκωναν κεφάλι ούτε για φαγητό. Προτιμούσαν να μασουλάνε πάνω από τις οθόνες και τις σημειώσεις για να μη χάνουν λεπτό. Και σιωπηλά κάποιος απ' τους δυο έπεφτε εναλλάξ σ' έναν ολιγόωρο ύπνο να ξαποστάσει. Έχοντας στήσει τον βασικό κορμό, σέρφαραν αενάως στο Διαδίκτυο να πάρουν κι άλλες ιδέες που θα τους χρησίμευαν στη δημιουργία του ονείρου τους. Πάνω στη δίνη της προσήλωσης έχασαν την αίσθηση του χρόνου. Οι μέρες ξημέρωναν και νύχτωναν αδιάφορα, χωρίς άλλη σκοτούρα. Λαγοκοιμούνταν ελάχιστα από ολική εξάντληση, έτρωγαν μηχανικά και κάπνιζαν χωρίς σταματημό. Μόνο όταν ολοκλήρωσαν μια πρώτη εικόνα τού τι ήθελαν να περιλαμβάνει η δικτυακή τους κοινότητα, πήραν ανάσα εξαντλημένοι. Κάθισαν αποκαμωμένοι στον καναπέ και κεράστηκαν την πίστη τους.

«Πόσες μέρες δουλεύουμε, ρε Τζο; Έχασα τον λογαριασμό», ψέλλισε με φωνή εξασθενημένη ο Τζόνι.

«Τρεις, τέσσερις, ούτε που κατάλαβα, αδερφέ μου. Τέτοια πώρωση δεν είχα ούτε στα νιάτα μου», του απάντησε με φωνή απείρως πιο βραχνή ο Τζο. *«Τι σημασία έχει άλλωστε; Σάμπως θα μας αναζητήσει και κανείς; Χαμένα κορμιά είμαστε κι οι δυο»*, συνέχισε με σαρκασμό. Τα τελευταία λόγια του ήχησαν σαν πυροσβεστικό καμπανάκι στ' αυτιά του νεαρού. Θυμήθηκε μες στη θολούρα του τη Γιοβάννα και τον μικρό Γιαννάκη, που είχε μέρες να επισκεφτεί. Τινάχτηκε αυτόματα κι άρχισε να ψάχνει για καθαρά ρούχα, μιας και δεν είχε θυμηθεί ν' αλλάξει τόσες μέρες.

«Κάνε ένα μπανάκι, φίλε μου Τζο, χαλάρωσε κι έρχομαι σε λίγη ώρα να συνεχίσουμε», τον προέτρεψε λαχανιασμένα. *«Πάω να καθησυχάσω δυο - τρεις ανθρώπους για την εξαφάνισή μου κι επιστρέφω».*

«Σε καμιά γκόμενα πας, είμαι σίγουρος! Έχεις ραντεβού με καμιά παντρεμένη πελάτισσά σου από την πιτσαρία και τρέχεις προτού έρθει ο άντρας της; Τρέχα, λιγούρη ντελιβερά, να κοιτάξεις τον εαυτό σου κι άσε μας εμάς εδώ στο μιζερόσπιτό μας, στην οδό Αρετής και Ηθικής γωνία. Λες και δεν σού 'χω τονίσει οχτακόσιες φορές ότι έχουν παραλύσει μόνο τα δυο μου πόδια. Το τρίτο παραμένει γερό και ατίθασο!», κραύγασε σατυρικά ο ψαρομάλλης μεσήλικας την ώρα που ο Τζόνι απομακρυνόταν χαμογελώντας.

Οι ώρες κοντά στη Γιοβάννα και τον Γιαννάκη λειτούργησαν σαν βάλσαμο στην πυρωμένη του ψυχή. Είχαν ανησυχήσει για την απροειδοποίητη εξαφάνισή του, τους καθησύχασε όμως και τους ενημέρωσε πως θα λείπει σε σημαντικό ταξίδι για αρκετές ακόμα ημέρες. Η ιερότητα του σκοπού δεν του δημιούργησε τύψεις για την απουσία του. Άλλωστε δεν σκόπευε εξαρχής να μείνει μόνιμα στο δυάρι του Τζο. Πετάχτηκε μέχρι το σπίτι του να πάρει μερικά επιπλέον χρειαζούμενα, καθώς και χρήματα και να δει αν έχουν έρθει λογαριασμοί. Το βασίλειό του μύριζε κλεισούρα και μούχλα. Άνοιξε το ψυγείο για να πετάξει τα χαλασμένα τρόφιμα, εφοδιάστηκε με μερικά μουσικά cd's για τα δύσκολα ξενύχτια κι άρχισε να γδύνεται για ένα αναζωογονητικό ντους. Είχε μόλις προλάβει να εισέλθει στο πριγκιπάτο της σαπουνάδας, όταν άρχισε να χτυπά ασταμάτητα το τηλέφωνο.

«Καταραμένη εφεύρεση», σφύριξε μέσα απ' τα δόντια του. Είχε ξεχάσει για καιρό το ενοχλητικό κουδούνισμα και υποψιαζόμενος ότι ήταν από τον Εκδοτικό Οίκο, το άφησε να χτυπάει. Υπολόγισε όμως τη μικρή πιθανότητα να είναι ο Τζο, ο έτερος γνώστης του αριθμού και βγήκε γυμνός και βρεγμένος στο σαλόνι.

«Τζόνι, πού έχεις χαθεί, γιατί δεν σηκώνεις το τηλέφωνο; Σε ψάχνω απεγνωσμένα για μέρες!». Σωστά είχε μαντέψει αρχικά, ακούγοντας τη γνωστή αγχωμένη φωνή της Μίνας.

«Έλειπα, Μίνα, σε δουλειές. Μη μου πεις ότι θέλεις πάλι να μου κανονίσεις καμιά συνέντευξη. Σας έχω δηλώσει ρητά και κατηγορηματικά ότι δεν δίνω», της ξέκοψε ενοχλημένος.

«Θρίαμβος, Τζόνι, θρίαμβος». Η λαχανιασμένη της φωνή τού κέντρισε την περιέργεια. *«Κέρδισες το Βραβείο πρωτοεμφανιζόμενου συγγραφέα από το σπουδαιότερο πολιτιστικό ίδρυμα της χώρας. Στις δεκαοκτώ του μηνός είναι η απονομή και θα μεταδοθεί απευθείας από την τηλεόραση και το Internet. Ο Εκδότης μού ζήτησε να σε βρω εσπευσμένα για να παρευρεθείς στην τελετή. Θα σε δει όλη η Ελλάδα, είναι ο πιο σημαντικός τίτλος που μπορεί να κερδίσει ένας νέος συγγραφέας»*. Η αυθεντικά αγχωμένη φωνή της του προκάλεσε θυμηδία, τα λόγια της όμως ακούστηκαν σαν ενοχλητικά κουνούπια στ' αυτιά του.

«Σας έχω τονίσει τρισεκατομμύρια φορές πως η δημοσιότητα μού προκαλεί αλλεργία. Ενημέρωσε τον πολυαγαπημένο μου κύριο Μάξιμο πως δεν πρόκειται να παρευρεθώ στην τελετή. Και θα σε παρακαλούσα να σταματήσεις να με παίρνεις τηλέφωνο για ψύλλου πήδημα!». Η φωνή του έκρυβε συγκρατημένο θυμό, καθώς ταξίδευε πια σε άλλα μονοπάτια.

«Μα πώς είναι δυνατό να χάσεις τέτοια μεγάλη στιγμή στην καριέρα σου;», συνέχισε στις ίδιες νότες η νεαρή. Η κολλημένη της λογική είχε αρχίσει πράγματι να τον εκνευρίζει.

«Καλά, αφού επιμένεις», πρόσθεσε ο Τζόνι, *«θα στείλω την ψωριάρα τη γάτα μου να παραλάβει το βραβείο, ευχαριστώντας τη μαμά της και τον μπαμπά της για τα υπέροχα μουστάκια που της χάρισαν. Πριν εκνευριστώ στ' αλήθεια, σου ξαναλέω για τελευταία φορά πως δεν θέλω να κάνω συγγραφική καριέρα και πως σε τελετές γάμων, βαφτίσεων και λοιπών συνεστιάσεων δεν συμμετέχω!»*. Ο νευρικός ήχος του κλεισίματος του ακουστικού πρέπει να έμεινε χαραγμένος βαθιά στη μνήμη της απορημένης υπαλλήλου, που βυθισμένη στο επαγγελματικό της καθήκον, αδυνατούσε να συλλάβει έστω και μια λέξη απ' τα λεγόμενά του.

«Βραβείο πρωτοεμφανιζόμενου συγγραφέα», μονολόγησε ειρωνικά, συνεχίζοντας το μπάνιο του. *«Κοίτα μεγαλεία ο Τζονάρας ο ντελιβεράς! Φράκο, παπιγιόν, λουστρίνι και λοιπές ενδυματολογικές δυνάμεις θα παρελάσουν πάλι στη φωτισμένη πίστα. Και με απευθείας μετάδοση μάλιστα! Ποιος στη χάρη της γάτας μου»*, ψιθύρισε εύθυμα. Θυμήθηκε χωρίς νοσταλγία τη μέρα που είχε βραβευτεί από την πρώην Εταιρεία του, ως ο "Manager της χρονιάς" για τις εκπληκτικές πωλήσεις της οδοντόκρεμάς του, παρουσία όλου του προσωπικού. Τότε ξεχείλιζε από φιλαυτία και υπεροψία, τώρα αισθανόταν απέραντη απέχθεια κι αδιαφορία. *«Τι περιττό βάρος που είναι αυτή η ματαιοδοξία!»*, μονολόγησε κουνώντας το μουσκεμένο κεφάλι του. Ανοίγοντας το νερό να ξεπλυθεί ανατρίχιασε όχι από την ψυχρότητά του, αλλά από τη σκέψη του εγχειρήματος που είχαν εμπνευστεί με τον Τζο. Καθαρός πια, αναζωογονημένος και χαρούμενος, κάπνισε ένα τσιγάρο μπροστά στο κάδρο του παππού, αφήνοντας ξανά άλλο ένα να καεί στο τασάκι για κείνον.

Η επιστροφή του στο σπίτι του Τζο έγινε με αναπτερωμένη διάθεση και με ακόμα πιο δυνατή λάμψη στο βλέμμα. Τον βρήκε μισοκοιμισμένο στον καναπέ.

«Ηθικόν;», κραύγασε για να του μεταδώσει τη ζωντάνια του.

«Τζούφιο και καθόλου ακμαιότατον», απάντησε ξεψυχισμένα ο Τζο. *«Γιατί βιαζόμαστε, μου*

λες; Μας κυνηγάει κανείς;». Ο τόνος της φωνής του έδειχνε πως η κούραση τον είχε αποτελειώσει.

«Δεν θες να δεις το παιδί μας να παίρνει σάρκα και οστά;», απόρησε ο Τζόνι. Φοβήθηκε ενδόμυχα μη χάσει τον πολύτιμο συμπαραστάτη του.

«Φυσικά και θέλω, αλλά σου θυμίζω ότι ένα παιδί για να γεννηθεί χρειάζεται εννιά μήνες. Εμείς γιατί πρέπει να τελειώσουμε την κοινότητα σε εννιά μέρες; Άλλωστε, πόσο σίγουρος είσαι ότι αυτό που σχεδιάζουμε θα πετύχει; Κι έστω ότι το βγάζουμε στον αέρα, πώς θα το μάθει ο κόσμος, ώστε να συμμετάσχει στην κοινότητά μας; Τρέχα, γέρο - μόρτη Τζο, να προβάρεις ένα καρό πουκάμισο αδειανό που έραψε η μοδίστρα Ελένη; Νο πασαράν!». Η συνεχόμενη δουλειά φαινόταν να τον έχει εντελώς καταβάλει.

Ο Τζόνι κατέβασε θλιμμένα το κεφάλι του. Είχε παρασύρει τον Τζο σ' ένα ταξίδι ενθουσιασμού, αλλά τα σχεδόν πενήντα χρόνια που του βάρυναν την πλάτη στέναζαν από το ξενύχτι. Άρχιζε να σκαλίζει τις σημειώσεις του μηχανικά, έχοντας το θορυβώδες ροχαλητό του φίλου του για υπόκρουση. Η δικιά του κόπωση απ' τη μια και τα αποθαρρυντικά λόγια του κουρασμένου μεσήλικα απ' την άλλη τον έβαλαν σε σκέψεις. Ξάπλωσε στο κρεβάτι, κουλουριάστηκε σα νεογέννητο κι έσβησε σε ανήσυχο ύπνο. Ονειρεύτηκε πως κοιμόταν πάνω σ' ένα τραπέζι μπιλιάρδου και τα λόγια του Τζο χτυπούσαν τα μηλίγγια του σαν πολύχρωμες κοκκάλινες μπάλες. Ούτε που κατάλαβε πόσες ώρες αργότερα ξύπνησε. Το κεφάλι του ήταν βαρύ, σαν όλες οι μπάλες να είχαν τρυπώσει στον εγκέφαλό του. Είδε τον ανάπηρο φίλο του να σερφάρει σιωπηλός ρουφώντας ηχηρά το μπέρμπον του. Η ατμόσφαιρα μύριζε καπνό και αλκοόλη. Αναζήτησε παραπατώντας λίγο κρύο νερό για τα κουρασμένα μάτια του και αρκετή καυτή καφεΐνη για τα υπνωμένα νεύρα του. Μερικές τζούρες αργότερα, στήθηκε αποφασιστικά απέναντι απ' τον Τζο.

«Θυμάσαι τα λόγια που μου είπες απογοητευμένος πριν κοιμηθούμε;», τον ρώτησε με ευθύτητα.

«Δεν έπαψα να τα συλλογιέμαι όση ώρα κοιμόσουν, Τζονάρα. Το ερώτημα είναι απλό: Μήπως ματαιοπονούμε; Εγώ ευχαρίστως να πέσω με τα μούτρα στη δουλειά για να βγάλουμε την κοινότητα στον αέρα σε μια βδομάδα, αλλά μετά; Θα κυνηγάμε τα μέλη με το ντουφέκι; Θα ψαρεύουμε Γιάννηδες με την απόχη; Θα διαλαλούμε με ντουντούκες στους δρόμους "εδώ οι καλοί συνονόματοι, διαλέχτεεε"; Και τι θα καταφέρουμε, ρε Τζόνι; Να γίνουμε περίγελως και διαδικτυακώς; Και καλά, εγώ ήμουν καθιστή ξεφτίλα τόσα χρόνια στα φανάρια, εσύ θα το αντέξεις;». Τα λόγια του ανέδιδαν μεστότητα και ακραιφνή λογική. Ο Τζόνι τον κοίταξε κατάματα και κατάπιε νευρικά λίγο σάλιο.

«Αν δεν πιστεύεις σ' ό,τι κάνουμε, σταμάτα τώρα! Θα συνεχίσω μόνος μου. Το κιτρινισμένο χειρόγραφο που σου έδωσα να διαβάσεις το έγραψε ο άνθρωπος που μου έσωσε τη ζωή. Έχω ορκιστεί να πραγματοποιήσω τ' όνειρό του και δεν συνηθίζω να πατάω τους όρκους μου. Θα μαζέψω τα πράγματά μου και θα εξαφανιστώ από δω σε πέντε λεπτά, να σ' αφήσω και σένα στην ησυχία σου», βόγκηξε και κατέβασε το κεφάλι. Τα καστανά του μάτια είχαν βουρκώσει, όχι από πόνο όμως αυτή τη φορά, αλλά από πείσμα. Ο Τζο τον κοίταξε ήρεμα κατάματα, ακτινοβολώντας το κύρος της ηλικίας και της στιβαρής του προσωπικότητας.

«Δεν συνηθίζω να ρίχνω ασπίδες στη μάχη, μικρέ, ούτε να πουλάω φίλους στα νυφοπάζαρα της

επαρχίας. Απλά θέλησα να σε προειδοποιήσω, όσο ήταν ακόμα νωρίς, για μια πιθανή αποτυχία. Με μεγάλη φούρια σηκώσαμε άγκυρα και φοβήθηκα τους υφάλους της πορείας. Εγώ είμαι συνηθισμένος στη φουρτούνα και στις ψυχικές παντοφλιές, εσένα φοβόμουν μη λαβωθείς, αγόρι μου. Ήθελα να δω πόσο γερά έχει ριζώσει στην ψυχή σου η αδελφοσύνη κι εν προκειμένω, η Γιαννοσύνη». Τα αραιά κιτρινισμένα του δόντια ξεπρόβαλαν σαν σταλακτίτες και ξέσπασε ολόκληρος σ' ένα τρανταχτό γέλιο. Άνοιξε τα πελώρια τριχωτά του μπράτσα και τον έκρυψε στην αγκαλιά του. Ο Τζόνι ήταν έτοιμος να εκραγεί απ' τη συσσωρευμένη ένταση.

«Γέρο - σακάτη, δεν έχεις μάθει να σέβεσαι ούτε ιερό, ούτε όσιο. Έχεις μπροστά σου τον πιο ταλαντούχο γραφιά της χρονιάς και του κοπανάς παραμύθια; Σε πληροφορώ ότι βραβεύτηκα ως ο καλύτερος πρωτοεμφανιζόμενος συγγραφέας! Ημιανάς, προσοχή!». Η φωνή του ισορροπούσε ανάμεσα στην ειρωνεία και στην προσποιητή αυταρέσκεια.

«Αρχοντοκαψούρης με περικεφαλαία δηλαδή!», ξέσπασε ο Τζο και κυλίστηκε στον καναπέ.

«Μην κοροϊδεύεις καθόλου, γιατί η αυτού μεγαλειότης μου είναι προσκεκλημένη στην απονομή των λογοτεχνικών βραβείων με τιμές και ταρατατζούμ και μάλιστα σε απευθείας τηλεοπτική, μα και διαδικτυακή μετάδοση. Αλλά σιγά μην τους κάνω τη χάρη να πάω». Η αποστροφή ήταν διάχυτη στα λόγια του.

«Μιλάς σοβαρά; Θα φορέσεις ψηλοτάκουνα για να παραλάβεις βραβείο σε απευθείας μετάδοση; Μα αυτή η είδηση είναι λουκούμι!», βροντοφώναξε ο Τζο και το τίναγμά του τον έριξε στο πάτωμα. *«Η ευκαιρία που ζητούσαμε! Έλα να φιλήσω τις αξύριστες μαγουλάρες σου!»*, κραύγασε ενθουσιωδώς. Η αναπνοή του Τζόνι κόπηκε κάτω από την αδυναμία να συλλάβει τον ειρμό του φίλου του. *«Πότε είναι η απονομή;»*, συνέχισε να ουρλιάζει ο Τζο.

«Νομίζω στις δεκαοκτώ του μηνός μού είπαν», απάντησε διστακτικά ο νεαρός.

«Έχουμε μπροστά μας δώδεκα ολόκληρες μέρες! Τα εγκαίνια της μαγκιόρικης κοινότητάς μας θα γίνουν στις δεκαοκτώ το βράδυ σε πανελλήνια μετάδοση. Έλα να σε φιλήσω παιχταρά μου!». Πάνω στην έξαρσή του τα σάλια του είχαν αρχίσει να τρέχουν στα γένια του και λέρωσαν τα μάγουλα του νεαρού καθώς τον αγκάλιασε.

«Άσε τα φιλιά, ρε μπαμπόγερε κι εξήγησέ μου, επιτέλους, τι κατέβασε πάλι η γκαζωμένη κούτρα σου». Μια θετική αύρα άρχισε να διαχέεται στο περιβάλλον.

«Εσύ δεν είσαι ο μάγκας ο συγγραφέας, ο περιζήτητος, ο μυστηριώδης, που γράφει αριστουργήματα της καψούρας και αρνείται να δώσει συνεντεύξεις; Ε λοιπόν, θα σκάσεις μύτη στην τελετή χωρίς να σε πάρουν χαμπάρι και θα παραλάβεις το βραβείο μέσα σε γενική πανελλήνια έκπληξη. Κι εκεί πάνω θα τους κουφάνεις όλους, αφού θα τους μιλήσεις για τη δικτυακή κοινότητα που ετοιμάζουμε και θα καλέσεις τους Γιάννηδες να γίνουν μέλη. Θα τρελαθούν όλοι! Την άλλη μέρα οι εφημερίδες θα γράφουν σεντόνια για σένα, ενώ εσύ θα εξαφανιστείς πάλι και θα έρθεις εδώ στη γαλέρα μας να ψαρεύουμε τρελές εγγραφές μελών στην κοινότητά μας! Η δημοσιότητα που ψάχναμε, Τζονάρα μου! Εγώ θα τα βρίσκω όλα, βρε άχρηστε μαρκετά κολοκυθοκεφτέ; Σταμάτα να έχεις το σύνδρομο της Σταχτοπούτας, μη σου φορέσω το γοβάκι!», συμπλήρωσε θριαμβευτικά.

Και οι δυο κυλίστηκαν στο κρεβάτι, ο Τζο καταβεβλημένος από τη φόρτιση, ο δε Τζόνι προσπαθώντας να συλλάβει τη μεγαλειώδη σύλληψη του ευφυούς κολλητού του. Η αντίστροφη μέτρηση είχε μόλις αρχίσει.

«Ας ριχτούμε με τα μούτρα στη σκαπάνη της τρεμάμενης οθόνης! Ενεργοποίησε τους

κουραγιογόνους αδένες σου!», έδωσε το σύνθημα της υλοποίησης του ονείρου ο ενθουσιώδης μεσήλικας και χάιδεψε το δαχτυλίδι με την κόκκινη πέτρα στο δάχτυλό του.

Τα νεύρα τεντώθηκαν, οι κινήσεις τους έγιναν κοφτές και απότομες, τα λόγια τους μεστά και συμπυκνωμένα. Οι μέρες ήταν απελπιστικά λίγες κι ούτε ο ένας ούτε ο άλλος είχε κάνει ποτέ κάτι αντίστοιχο. Ο Τζο άρχισε δαιμονισμένα να γράφει κώδικα και να προγραμματίζει βήμα - βήμα τα κομμάτια. Βρισκόταν σε ανοιχτή επικοινωνία με δεκάδες φόρουμ προγραμματιστών, για να τον βοηθούν και να τον ξεκολλούν από τις λάσπες που είχε κυλιστεί. Ευτυχώς για κείνον, έβρισκε κομμάτια ολόκληρα από λογισμικό ανοιχτού κώδικα που μπορούσε ελεύθερα να χρησιμοποιήσει στο έργο του. Ο Τζόνι έγραφε μανιωδώς τα κείμενα που χρειάζονταν και τα κούμπωνε με τη διεπιφάνεια χρήσης, ώστε να κάνει την πλατφόρμα περισσότερο εύχρηστη και λειτουργική.

Οι επόμενες μέρες γλίστρησαν απίστευτα γρήγορα και το μόνο που έμεινε στη θύμησή τους ήταν οι νότες της μουσικής που συνόδευαν τον νεκρό χρόνο. Η κεντρική ιδέα είχε αρχίσει να υλοποιείται και μια πρώτη λειτουργική έκδοση ήταν ήδη έτοιμη. Η κοινότητα θα απευθυνόταν αποκλειστικά σε όσους είχαν το όνομα Γιάννης ή Ιωάννα και οι δικτυακοί επισκέπτες θα μπορούσαν να κάνουν ηλεκτρονική αίτηση εγγραφής, επισυνάπτοντας σκαναρισμένη την ταυτότητά τους, για του λόγου το αληθές. Μετά την αποδοχή της αίτησης από τους διαχειριστές, θα είχαν τη δυνατότητα να δημιουργήσουν εύκολα τη δικιά τους σελίδα με τη φωτογραφία τους κι όλα τα προσωπικά τους στοιχεία. Επιπρόσθετα, θα μπορούσαν να παραθέσουν τα ενδιαφέροντά τους και να αναζητήσουν μέλη με τα ίδια ενδιαφέροντα. Στον προσωπικό τους χώρο οι χρήστες θα μπορούσαν να αναρτούν ελεύθερα κείμενα, εικόνες, βίντεο, τραγούδια και οποιασδήποτε άλλης μορφής περιεχόμενο. Η επικοινωνία μεταξύ των μελών θα ήταν άμεση και θα μπορούσε να γίνει είτε απευθείας μέσω μηνυμάτων, είτε μέσω των εφαρμογών συνομιλίας chat και forum. Στην κεντρική σελίδα θα υπήρχε ένας κοινόχρηστος Πίνακας Ανακοινώσεων, όπου όλοι θα είχαν την ευκαιρία να αναρτούν οτιδήποτε θα ενδιέφερε τα υπόλοιπα μέλη.

«Τι όνομα θα δώσουμε στην ηλεκτρονική μας κοινότητα, καλέ μου πιονέρο;», ρώτησε ο Τζο πάνω στον δημιουργικό πυρετό.

«Καλή ερώτηση και η απάντηση χρειάζεται πολύ σκέψη και προσοχή. Το branding είναι εξαιρετικά σημαντικό στο Μάρκετινγκ!», αποκρίθηκε ο νεαρός σκεπτικός.

«Πώς τό 'πες αυτό το παρδαλό; Μπράντινγκ; Δεν με κερνάς κανά μπράντι καλύτερα να έρθω στα ίσα μου, μικρή τροφαντή μου μαρκετοσκουφίτσα;», τον αποπήρε αμέσως ο γκριζομάλλης.

«Κόψε την πλάκα, Τζο, γιατί το όνομα είναι κάτι πολύ σοβαρό. Θα πρέπει σίγουρα να περιέχει τη λέξη "Γιάννης", να αποπνέει την αίσθηση της κοινότητας και της συμμετοχής και να είναι σύντομο, περιεκτικό, νευρικό και εύηχο. Για να επιτύχουμε το επιθυμητό loyalty των μελών, θα πρέπει να δημιουργήσουμε ένα δυνατό, μα συνάμα πολιτικά ορθό lovemark!», αράδιασε τις λέξεις με στόμφο ειδήμονα ο Τζόνι.

«Το βρήκα! "Ο Τζόνι πήρε τ' όπλο του και πάει να πανωουρήσει"! Πώς σου ακούγεται, καμπούρη μαρκετόσαυρε; Αν εσύ θες να είσαι πολιτικά ορθός, εγώ λέω να παραμείνω πολιτικά καθιστός! Δεν αφήνεις, λέω εγώ, τα αγγλοσαξοκελτοβλάχικά σου, να στρώσεις κάτω τον ποκοπίκο σου, να βρεις ένα όνομα της προκοπής;», συνέχισε να τον σαρκάζει ο Τζο. Δεν είχαν το

κουράγιο ούτε να γελάσουν. Οι ώρες κυλούσαν αντίστροφα και κάθε λεπτό ήταν πολύτιμο. Ο Τζόνι ρίχτηκε με θέρμη στο χαρτί για να συνθέσει όνομα με το μολύβι του, ενώ ο Τζο άρχισε να μελετά τη διαδικασία κατοχύρωσης δικτυακού ονόματος domain και να συγκρίνει τα πακέτα φιλοξενίας για τον δικτυακό τόπο που ετοίμαζαν.

«Το βρήκα!», φώναξε μετά από αρκετά λεπτά ο Τζόνι αναψοκοκκινισμένος. *«Πώς σου φαίνεται αυτό;»*. Σηκώθηκε, άρπαξε με ξεχειλισμένο πάθος τον μαρκαδόρο κι έγραψε με τρεμάμενα γράμματα στον λευκοπίνακα: "*Johnnie Society*".

«Είναι απλό, εύηχο και εύκολα απομνημονεύσιμο», εξήγησε εκστασιασμένος. *«Η λέξη Society χρησιμοποιείται κατά κόρον στο εξωτερικό για τις κοινότητες. Νομίζω ότι είναι αυτό που ζητάμε!»*. Οι φλέβες στον λαιμό του νεαρού είχαν αρχίσει να φουσκώνουν απ' την υπερένταση. Ο Τζο έξυσε το πηγούνι του επεξεργαζόμενος το όνομα.

«Μου θυμίζει το "High Society", ρε Τζόνι και μου φέρνει αλλεργία. Μην καταντήσουμε σαν τις κυρίες της κουλής κοινωνίας!», παραπονέθηκε.

«Ακόμα καλύτερα!», κραύγασε ο νεαρός με θέρμη. *«Η δικιά μας η Κοινότητα θα έρχεται σε ευθεία αντίθεση με την υψηλή ελιτίστικη κοινωνία. Στον δικό μας πλανήτη δεν θα υπάρχουν πλούσιοι και φτωχοί, μορφωμένοι κι αγράμματοι, επιτυχημένοι κι αποτυχημένοι, μαύροι ή λευκοί. Θα υπάρχουν μόνο Γιάννηδες!»*, συμπλήρωσε μεθυσμένος από αγαλλίαση.

«Θα είναι μια κοινότητα ελευθερίας που θα γαργαλάει χαμηλά το υπογάστριο της κοινωνίας! Αβάντι μαέστρο!», έσκουξε με ακόμα περισσότερο ενθουσιασμό ο Τζο, υψώνοντας στο ταβάνι τη σφιγμένη γροθιά του. Αμέσως ρίχτηκε στην οθόνη του να κατοχυρώσει το διαδικτυακό όνομα www.johnnie-society.org και αναζήτησε τον κυβερνο-φιλαράκο που είχε γνωρίσει και του είχε υποσχεθεί πως θα του ετοιμάσει το λογότυπο. Μόλις έκλεισε και τον χώρο φιλοξενίας του δικτυακού τόπου, άρχισε ταχύτατα να μεταφέρει τις εφαρμογές απ' τον υπολογιστή του στον παγκόσμιο ιστό. Το κρίσιμο πλέον βήμα ήταν ο δοκιμαστικός έλεγχος ορθής λειτουργίας των εφαρμογών, το λεγόμενο "beta testing".

«Δεν θα προλάβουμε, καλέ μου Τζο, να κάνουμε όλους τους ελέγχους που απαιτούνται. Σε δυο μέρες είναι η απονομή», ψέλλιζε διαρκώς αγχωμένος ο Τζόνι. Η ανησυχία και το άγχος είχαν αρχίσει να φτιάχνουν μια τεράστια φωλιά στην ψυχή του και τα μάτια του έτσουζαν από την αϋπνία και τον υπερβολικό καπνό.

«Μην ανησυχείς καθόλου, σε λίγη ώρα χιλιάδες δικτυομάστορες θα μας ξετινάξουν το σύστημα. Θα καταφέρουμε, για άλλη μια φορά, να τη σκαπουλάρουμε απ' του Χάρου τα δόντια», τον καθησύχασε ο Τζο χαμογελώντας κάτω απ' τα μουστάκια του και ρίχτηκε στα κανάλια επικοινωνίας των μυημένων.

Δημοσίευσε την ηλεκτρονική διεύθυνση σε αμέτρητα φόρουμ, την έστειλε και με e-mails σε μεμονωμένους φίλους που είχε κατά καιρούς γνωρίσει, με την παράκληση να κάνουν δοκιμαστική χρήση και να προτείνουν βελτιώσεις. Ο εξαντλητικός έλεγχος απέδωσε καρπούς άμεσα. Δεκάδες ήταν τα σημεία που είχαν πρόβλημα και τα μηνύματα των αγνώστων συνοδεύονταν συνήθως και με μια προτεινόμενη λύση. Ο Τζο ρίχτηκε με τα μούτρα στις διορθώσεις και τις βελτιώσεις.

«Κατάλαβες τώρα γιατί το λατρεύω το Διαδίκτυο, ρε Τζονάρα; Τέτοια αλληλεγγύη έχω να ζήσω από τον καιρό που γυρίζαμε με τις μηχανές στις ερήμους της Νεβάδα!», κραύγασε παθιασμένα. Η

σηκωμένη του γροθιά έδινε το παλμό στον διαρκώς έκπληκτο Τζόνι.

Την παραμονή της εκδήλωσης όλα ήταν έτοιμα κι ήρθε και το λογότυπο να δέσει άψογα στη συνταγή. Ο άγνωστος γραφίστας είχε προλάβει μέσα σε μια νύχτα να ετοιμάσει οκτώ εναλλακτικές εκδοχές, ώστε να έχουν την πολυτέλεια να διαλέξουν. Αποκαμωμένοι έκαναν μια τελευταία επίμονη βόλτα στις σελίδες του δημιουργήματός τους και κατέρρευσαν.

Η μεγάλη μέρα είχε ξημερώσει, όταν ο Τζόνι επέστρεψε σπίτι του να κοιμηθεί και να ετοιμαστεί. Το βλέμμα του γέροντα στο κάδρο τον υποδέχτηκε χαρούμενο.

«Τα καταφέραμε, παππού», του ψιθύρισε τρυφερά. *«Θα σε κάνω υπερήφανο, όπως σου είχα υποσχεθεί. Έρχεται η μεγάλη ώρα απόψε!»*, προανήγγειλε κι έπεσε ψόφιος από κούραση ν' αναστήσει το κορμί του. Δυο ώρες πριν την έναρξη της εκδήλωσης, σηκώθηκε γαλήνιος. Άφησε τον χρόνο να κυλήσει ήρεμα με απαλή τζαζ. Μετά το μπάνιο, επέλεξε από την ντουλάπα το αγαπημένο του ξεβαμμένο τζιν κι ένα μαύρο κοντομάνικο μπλουζάκι. Τακτοποίησε τα μακριά σπαστά μαλλιά του και φόρεσε τον αγαπημένο του μπορντό μπερέ. Έπαιξε για λίγο, μελαγχολικός, με το ασημένιο δαχτυλίδι της Ιωάννας που είχε περασμένο στο δάχτυλο κι έφυγε να συναντήσει το πεπρωμένο του. Στην απέναντι αυλή η αγαπημένη του Γιοβάννα ρουφούσε της τελευταίες αχτίδες του ηλιοβασιλέματος.

«Στις ομορφιές σου είσαι σήμερα, αγόρι μου», τον καλησπέρισε εγκάρδια.

«Πάω να συναντήσω μια υπέροχη δεσποινίδα, τη Δημοσιότητα. Σε καμιά ωρίτσα βάλε την τηλεόραση να με δεις», της αποκρίθηκε και την άφησε πίσω του άφωνη.

Αναμένοντας στην πλατεία για ταξί, επιχειρούσε να συνθέσει καρέ - καρέ στη φαντασία του το σκηνικό της επερχόμενης νύχτας. Ξαφνικά μια ιδέα έλαμψε στο κεφάλι του. Τινάχτηκε απότομα κι αναζήτησε τρέχοντας ένα μικρό μαγαζί που είχε εντοπίσει παλιότερα, δυο δρόμους πιο κάτω. Έβγαλε το μαύρο μπλουζάκι που φορούσε και ζήτησε από τον μαγαζάτορα να του κάνει μια γρήγορη εκτύπωση. Επιστρέφοντας στην πλατεία μερικά λεπτά αργότερα, χοροπηδούσε χαρούμενα νιώθοντας το στοργικό άγγιγμα του μπάρμπα - Γιάννη στο στήθος του, εκεί που με λευκά τυπωμένα γράμματα έγραφε πλέον "www.Johnnie-Society.org".

Η διαδρομή με το ταξί τού φάνηκε ατελείωτη. Βλέποντας από μακριά τον κόσμο να συνωστίζεται στην είσοδο, το στομάχι του άρχισε να σφίγγεται. Το πολυτελές κτίριο τού θύμισε τα παλιά του λημέρια και αισθάνθηκε άβολα. Είχε επιστρέψει ξανά θριαμβευτής στο προσκήνιο υπό νέα ιδιότητα και του ήταν κάπως δύσκολο να συνηθίσει το ασφυκτικά γεμάτο αμφιθέατρο. Πλήθος επίσημοι κάθονταν στις μπροστινές θέσεις και τα φλας άναβαν ακατάπαυστα. Μεσήλικες κοσμικές κυρίες με βραδινές πανάκριβες τουαλέτες χαμογελούσαν ηδυπαθώς στους φακούς. Στιβαρές ανδρικές παρουσίες αντάλλασσαν διαρκώς χειραψίες, αφήνοντας διάχυτη την υπεροψία τους. Η βραδιά άρχισε καθυστερημένα με χαιρετισμούς. Ήταν ό,τι περισσότερο βαριόταν ο Τζόνι και κατευθύνθηκε προς την τουαλέτα για ανακούφιση κι ένα τελευταίο τσιγάρο. Μια γεμάτη αναπνοή τού έδωσε το κουράγιο που χρειαζόταν.

Μόλις ξεκίνησαν οι βραβεύσεις, το κοινό άρχισε να παραληρεί. Σύσσωμη η λογοτεχνική αφρόκρεμα του τόπου έδινε το παρόν στη σάλα και τα φλας σκόρπιζαν την

απαραίτητη λάμψη στο σκηνικό. Η καρδιά του κόντευε να εκραγεί από το ποδοβολητό. Ένιωθε τόσο ξένος με όσα διαδραματίζονταν στη σκηνή, που σκέφτηκε προς στιγμή να εξαφανιστεί. Το αυστηρό βλέμμα όμως του παππού κατέκλυσε το μυαλό του και τον κράτησε βιδωμένο στο βελούδινο κάθισμά του.

«Επόμενο βραβείο, εκείνο του καλύτερου πρωτοεμφανιζόμενου συγγραφέα», εκφώνησε θριαμβευτικά η ξανθιά απαστράπτουσα παρουσιάστρια της βραδιάς. Με το άκουσμα του ονόματός του η αίθουσα ξέσπασε στο πιο δυνατό της χειροκρότημα. Σηκώθηκε αθόρυβα όρθιος μέσα στο πλήθος. Έμοιαζε με ποδοσφαιριστή που εισέρχεται στη φωτισμένη αρένα για να εκτελέσει το τελευταίο πέναλτι. *«Δυστυχώς, όπως με ενημέρωσαν, ο συγγραφέας δεν μας έκανε την τιμή να παραβρεθεί»*, συνέχισε εκείνη με τεχνητή δυσαρέσκεια στη χροιά. Μια βοή έκδηλης απογοήτευσης απ' τον κόσμο εκτινάχθηκε στην ατμόσφαιρα.

Προχώρησε με ήρεμα σταθερά βήματα προς την εξέδρα, ενώ οι παρευρισκόμενοι γύριζαν να τον κοιτάξουν με απορία. Ένα μουρμουρητό απλώθηκε σαν χαλί στα πόδια του όταν ανέβηκε στη σκηνή. Η παρουσιάστρια σάστισε βλέποντας τον ατημέλητο νεαρό να την πλησιάζει, ενώ ο σκηνοθέτης τής ούρλιαζε στο κρυμμένο ακουστικό να τον υποδεχτεί. Η έκπληξη έπεσε σαν καταιγίδα στα κεφάλια του παραξενεμένου πλήθους. Ο Τζόνι άρπαξε μόνος του το γυάλινο βραβείο μέσα απ' τα αμήχανα χέρια της παρουσιάστριας και κατευθύνθηκε προς το μικρόφωνο. Κοίταξε ήρεμος τον κόσμο κι άφησε την εικόνα να γραφτεί ανεξίτηλα στην πιο λαμπερή γωνιά της ψυχής του. Όλοι είχαν σηκωθεί όρθιοι και κρατούσαν την αναπνοή τους. Η κάμερα έκανε ζουμ στο πρόσωπό του. Ο μπορντό μπερές και το μαύρο τυπωμένο μπλουζάκι έρχονταν σε ευθεία αντίθεση με την επισημότητα της βραδιάς. Ένιωσε περίφημα. Σήκωσε το βαρύ έπαθλο ψηλά με το αριστερό του χέρι και γέμισε τα πνευμόνια του πριν μιλήσει.

«Το βραβείο αυτό θα ήθελα να το αφιερώσω σε όλους εκείνους που προτίμησαν να σαλιώσουν το δάχτυλο ξεφυλλίζοντας ένα βιβλίο, από το ν' αλλάξουν κανάλι με το τηλεκοντρόλ της τηλεόρασης», ξεκίνησε να λέει με υποβλητική χροιά, βάζοντας το δεξί του χέρι στο σημείο της καρδιάς. Ένα υπόγειο σούσουρο σαστιμάρας απλώθηκε στην αίθουσα. Το βλέμμα του σκάναρε για ακόμα μια φορά τον χώρο και η φιγούρα του φωτίστηκε από τα απανωτά φλας των φωτογράφων. Μειδίασε βουτώντας στην ευτυχία και συνέχισε. *«Όσοι από εσάς έχετε το όνομα Γιάννης ή Ιωάννα, θυμηθείτε να συνδεθείτε αύριο το απόγευμα στις επτά με τον δικτυακό τόπο www.Johnnie-Society.org»*, φώναξε κι έδειξε εμφατικά με το δάχτυλο το φρεσκοτυπωμένο μπλουζάκι του. *«Σας ευχαριστώ μέσα απ' την καρδιά μου»*, ολοκλήρωσε ελαφρά υποκλινόμενος κι άρχισε να απομακρύνεται από το μικρόφωνο σφίγγοντας γερά το βραβείο στην αγκαλιά του.

Οι κάμερες, αλλά και τα πρόσωπα των θεατών τον ακολούθησαν αυτόματα σαν ηλιοτρόπια. Οι φωτογράφοι συνέχισαν μανιασμένα να τραβούν. Ένα πρώτο χειροκρότημα ακούστηκε απ' το βάθος της αίθουσας κι ο ένας μετά τον άλλο ξέσπασαν σε αποθέωση. Ένας σεμνός μορφασμός δικαίωσης διαγράφηκε στο σκυφτό του κεφάλι. Η γελαστή οπτασία του μπάρμπα - Γιάννη κατέλαβε τον νου του. Απομακρύνθηκε σιωπηλά απ' την κατάμεστη αίθουσα, αναζήτησε ταξί κι έφυγε μόνος όπως ήρθε. Στον δρόμο παρακάλεσε τον ταξιτζή να τον αφήσει να καπνίσει ένα τσιγάρο.

Φτάνοντας στην εξώπορτα του Τζο, η ικανοποίηση τον έκανε ν' ασφυκτιά. Είχε μόλις λάβει το βάπτισμα του πυρός στη δημοσιότητα και το είχε κάνει μ' έναν τρόπο μοναδικό. Χωρίς ν' ανταλλάξει κουβέντα με κανέναν. Έσπρωξε την πόρτα και βρήκε τον Τζο αφοσιωμένο στον υπολογιστή του να παλεύει με το ποντίκι. Τινάχτηκε απ' την οθόνη και τον αγκάλιασε σφιχτά μόλις τον αντίκρισε.

«Είσαι μάγκας, Τζονάρα, ατελείωτος μάγκας! Έδωσες το δικό σου περήφανο ρεσιτάλ στο πανελλήνιο φεστιβάλ της γκλαμουράτης ανοησίας. Σε θαύμασα δακρυσμένος να ρίχνεις κάρβουνο για να πάρει μπρος η δικτυακή μας ατμομηχανή», τον επευφήμησε χτυπώντας του την πλάτη.

«Είμαι απλώς ένας σακάτης που αγωνίζεται να σταθεί στα πόδια του, όπως κι εσύ, άρχοντα. Και καλύτερες πατερίτσες από τις ηλεκτρονικές, δεν θα μπορούσα να βρω». Η έμφυτη συστολή του δεν του επέτρεπε περισσότερα λόγια. Ο Τζο κράτησε συγκινημένος το γυάλινο αγαλματίδιο και το περιεργάστηκε για αρκετή ώρα. Έπειτα το ακούμπησε απαλά πάνω στο γραφείο κι έδειξε στον Τζόνι την οθόνη.

«Πειραματίστηκα όση ώρα έλειπες μ' ένα σύστημα μέτρησης επισκεψιμότητας, για να μπορούμε να παρακολουθούμε τι ψάρια πιάνουμε. Θα γίνει κόλαση σου λέω!». Μιλούσε με το μεστό ύφος του ειδήμονα, χωρίς να μπορεί να κρύψει τη χαρά κάτω απ' τα μουστάκια του.

«Αύριο είναι ημέρα ορόσημο, καπετάνιε. Το όνειρο του μπάρμπα - Γιάννη ξεκινάει να γίνεται πραγματικότητα», συμπλήρωσε αποφασιστικά ο Τζόνι, έχοντας βρει τον αληθινό στόχο που έψαχνε. Φαινόταν ταλαιπωρημένος, σαν να του είχαν ρίξει στο κεφάλι έναν κουβά παγωμένο νερό. Έτριψε τα μάγουλα με τις παλάμες του και θέλησε ν' αποσυρθεί στο δικό του σπίτι με σκοπό να ηρεμήσει. Το μόνο πράγμα που επιθυμούσε ήταν να βυθιστεί στη ζεστασιά ενός βιβλίου, να καθαρίσει τις δικές του φορτισμένες σκέψεις. Ήθελε να τινάξει από πάνω του τη σκόνη της δημοσιότητας.

Το ερχόμενο πρωί αναζήτησε την παρέα της γριάς Γιοβάννας και του μικρού Γιαννάκη. Και οι δυο ήταν μαγεμένοι απ' την εμφάνισή του στην τηλεόραση και ήθελαν λεπτομέρειες, αλλά εκείνος τους έκοψε διακριτικά την κουβέντα. Μόλις πήρε την πολύτιμη δόση του απ' τη συντροφιά τους, αποσύρθηκε για ακόμα μια φορά στο δικό του ησυχαστήριο. Ξάπλωσε στον καναπέ με τα χέρια πίσω απ' το κεφάλι. Δεν ήταν συγγραφέας και δεν ήθελε να τον αντιμετωπίζουν ως τέτοιο. Κάπου μέσα του είχε μετανιώσει για τη δημοσιότητα που δεν άξιζε, αλλά το κρεμασμένο κάδρο τον επανέφερε σε τάξη. Κοίταξε ξανά την γκρίζα εικόνα γεμάτος ευγνωμοσύνη για την οικονομική άνεση που του χάρισε ο συγχωρεμένος με τα γραπτά του, αλλά και τη δυνατότητα να δημιουργήσει την Κοινότητα των Γιάννηδων. Πετάχτηκε ανήσυχος για την επερχόμενη διαδικτυακή συνεύρεση και επέστρεψε τάχιστα στο σπίτι του Τζο.

«Μην ανησυχείς καθόλου, κομαντάντε, εγώ είμαι εδώ και θα αναλάβω τη διαδικασία ως moderator. Ξέρεις πόσα ξενύχτια έχω ρίξει τσατάροντας;», ήταν τα λόγια εκείνου μόλις του εκμυστηρεύτηκε την αγωνία του. Η παντελής έλλειψη ανησυχίας στο ύφος του τον ανακούφισε κάπως. Έκανε ένα γρήγορο ντους, σέρβιρε ένα δυνατό ποτό και κοίταξε το ρολόι στον υπολογιστή. Η μεγάλη ώρα πλησίαζε. Ο Τζο ήταν ήδη από ώρα σφηνωμένος στον φορητό του παρακολουθώντας τα στατιστικά.

«Έρχονται σαν σμήνη από μέλισσες, η γαλέρα μας βουλιάζει από τον κόσμο!», κραύγασε

γοητευμένος. *«Πρόλαβες να ρίξεις μια ματιά στα sites των σημερινών εφημερίδων; Όλες οι πολιτιστικές στήλες έχουν αφιέρωμα στη χθεσινή εκδήλωση με high light τη δικιά σου εμφάνιση. Θα γίνει κόλαση σου λέω!»*. Το ατίθασο μαλλί του τιναζόταν πίσω όσο μιλούσε, σαν να οδηγούσε μοτοσικλέτα. Για να σκοτώσει τα τελευταία λεπτά ο Τζόνι, άρχισε την περιήγηση στους ενημερωτικούς δικτυακούς τόπους που του ανέφερε ο Τζο. Η φωτογραφία του με τον κόκκινο μπερέ κοσμούσε σχεδόν όλα τα αφιερώματα στην εκδήλωση και η ηλεκτρονική διεύθυνση της κοινότητάς τους συμπλήρωνε το σκηνικό.

«Τέτοια δημοσιότητα μέσα σε μια μέρα δεν είχε πετύχει ούτε η οδοντόκρεμά μου με μπάτζετ εκατομμυρίων», σάρκασε δηκτικά. Επέστρεψε οριστικά πια στον δικό τους δικτυακό τόπο. Η σελίδα του chat ήταν από τις ελάχιστες που δεν απαιτούσαν εγγραφή και τα μικρά λατινικά ψευδώνυμα των επισκεπτών είχαν πλημμυρίσει το εικονικό δωμάτιο συνομιλίας. Τα δυο ονόματα των διαχειριστών, "*Joe*" και "*Johnnie*", ξεχώριζαν με έντονο χρώμα. Κοίταξε για τελευταία φορά τον δείκτη του ρολογιού στον τοίχο. Μερικά δευτερόλεπτα απέμεναν έως τις επτά. Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν υπόγεια.

«Έτοιμος, κομαντάντε; Είναι χιλιάδες ισταρμενιστές εκεί έξω και μας περιμένουν! Αμόλα καλούμπα στο συνάφι το πειρατικό!», μούγκρισε ο γέρος με σφιγμένα τα δόντια.

«Έτοιμος καπετάνιε!», κραύγασε με αυτοπεποίθηση ο νεαρός.

«Αβάντι μαέστρο! Βίρα τις άγκυρες, όρτσα τα πανιά, φάτους τα μυαλά!», μούγκρισε ο Τζο με δύναμη. Τα χέρια και των δυο απλώθηκαν στα πληκτρολόγια χαϊδεύοντάς τα ηδονικά και άρχισαν να πυροβολούν. Η παράδοξη ψηφιακή ανθρώπολη που είχε εμπνευστεί ο παππούς ήταν πια γεγονός.

Τον λόγο πήρε πρώτα ο Τζόνι κι αφού τους καλωσόρισε όλους και τους ευχαρίστησε για την ηλεκτρονική παρουσία τους, ξεκίνησε συγκινημένος να εξηγεί τους λόγους που τον οδήγησαν να γράψει το βιβλίο. Μίλησε για τον ανεκπλήρωτο έρωτα που έζησε και για το σκοτάδι που του μαύρισε την ψυχή και τον οδήγησε να μετουσιώσει τη θλίψη του σε λέξεις. Διαρκώς είχε στον νου του την Ιωάννα και κάθε τόσο σήκωνε τα δάχτυλα απ' τα κουμπιά για να χαϊδέψει το δαχτυλίδι που του είχε χαρίσει. Άφησε την ψυχή του ν' ανοίξει κι έβγαλε στην επιφάνεια όλη την πικρία που είχε συσσωρευτεί όσον καιρό ήταν μόνος. Πολλά ζευγάρια μάτια δάκρυσαν απ' την απέναντι πλευρά των δικτυακών θεατών, καθώς είχαν ταυτιστεί με τα γραφόμενα του βιβλίου και είχαν βρει παρηγοριά στη θλίψη της ερωτικής τους απόρριψης.

Έγραφε κοντά μια ολόκληρη ώρα ο Τζόνι τη δημόσια εξομολόγησή του, προσπαθώντας να ξορκίσει τον καημό του. Πριν η συζήτηση τραβήξει σε απεριόριστο μάκρος, σηκώθηκε αποκαμωμένος και βουρκωμένος να φτιάξει άλλον έναν καφέ. Αστραπιαία ο Τζο ανέλαβε ενθουσιωδώς δράση και ζήτησε να παραμείνουν στο chat room μόνο όσοι είχαν το όνομα Γιάννης και Ιωάννα. Τους έκανε μια μικρή εισαγωγή για τον σκοπό της δημιουργίας της κοινότητας και τους ξενάγησε στις διάφορες διαδραστικές υπηρεσίες. Τέλος, τους προέτρεψε να γραφτούν ως μέλη, υπενθυμίζοντάς τους πως η σκαναρισμένη ταυτότητα ήταν απαραίτητη για την επιβεβαίωση του ονόματός τους. Κάπου εκεί αποχώρησε αποκαμωμένος ο Τζόνι αφήνοντας τον Τζο να εξηγεί λειτουργικές λεπτομέρειες και να δέχεται τις πρώτες αιτήσεις. Η ευφορία του ψαρομάλλη "τσαταλά" από την επικοινωνία με το συνώνυμο πλήθος τον έκανε άλλο άνθρωπο.

Η δύσκολη καμπή είχε περάσει. Το νερό είχε αρχίσει να κυλάει στο ψηφιακό αυλάκι κι ο Τζόνι ένιωθε την ψυχή του ξέχειλη από ικανοποίηση, πλην όμως κουρασμένη. Ζούσε τις πιο συγκλονιστικές μέρες του, αφού είχε ανακαλύψει ένα ιδανικό ν' αγωνίζεται. Η ευδαιμονία που συνέλεγε παλιότερα πετυχαίνοντας τους στόχους πωλήσεων της πολυεθνικής μεταφραζόταν σε μπόνους, που μετατρεπόταν με τη σειρά του σε ακριβές απολαύσεις και καταναλωτικό οργασμό. Πόσο μάταια του φαίνονταν πια όλα αυτά. Τώρα είχε ένα λιτό σπίτι, ένα διασυνδεμένο υπολογιστή, τρεις αγαπημένους ανθρώπους και μια ιδέα. Πόσο απλή ήταν τελικά η ζωή του. Έπρεπε να φιλήσει τον βούρκο για να το καταλάβει. Ένα αόρατο γέρικο χέρι ήρθε και τον τράβηξε από κει και του έδωσε νέο νόημα. Όλοι οι άνθρωποι που μυήθηκαν κάποτε στην Αλήθεια, επανακάμπτουν αργά ή γρήγορα στο σανίδι για μια γενναία παράσταση.

Μετέφερε ξανά τα πράγματά του με ταξί στο σπίτι του για να επιστρέψει στους κανονικούς του ρυθμούς. Συνέχισε να απολαμβάνει τη λιακάδα, τα καφεδάκια με τη Γιοβάννα και την μπαλίτσα με τον Γιαννάκη. Αρκετές ώρες της ημέρας συνομιλούσε ηλεκτρονικά με τον Τζο, παρακολουθώντας την πρόοδο της κοινότητάς τους. Ήταν απίστευτο το πόσοι άνθρωποι είχαν ενθουσιαστεί με την ιδέα. Χιλιάδες σελίδες είχαν δημιουργηθεί από μέλη κάθε ηλικίας που μοιράζονταν ενθουσιωδώς τη δικτυακή συνεύρεση και επικοινωνία με τους συνονόματούς τους. Καθημερινά η Κοινότητα δεχόταν ολοένα και περισσότερες επισκέψεις και ο γέρο - Τζο δεν προλάβαινε να εγκρίνει αιτήσεις. Είχε πάρει τον ρόλο του πολύ στα σοβαρά και δαπανούσε σχεδόν όλο του το εικοσιτετράωρο επικοινωνώντας με τον κόσμο των Γιάννηδων.

Ο Τζόνι είχε επιλέξει μια πιο διακριτική στάση, όχι για να αποφύγει τον φόρτο, αλλά για ν' αφήσει την Κοινότητα να εξελίξει αυτόβουλα τη δυναμική της. Ήξερε ότι εκεί έξω υπήρχαν δεκάδες διψασμένοι κομπιουτεράδες, πρόθυμοι να απογειώσουν κάθε πρωτότυπη έμπνευση. Δεν παρέλειπε βεβαίως να επισκέπτεται καθημερινά το σπίτι του Τζο, ώστε να ενημερώνεται και να συμβάλλει στο εγχείρημα με τις γνώσεις του. Τα μέλη της Κοινότητας τον αντιμετώπιζαν κάπως σαν γκουρού και η προσωπική σελίδα που είχε δημιουργήσει δεχόταν απεριόριστες επισκέψεις.

Ήταν απίστευτες οι ιδέες που είχαν τα μέλη. Διαρκώς στον Πίνακα Ανακοινώσεων του δικτυακού τόπου αναρτώνταν οι πιο απίθανες προσφορές και δώρα, αποκλειστικά για τα συνονόματα μέλη.

«Είναι παλαβοί αυτοί οι Γιάννηδες, παιχταρά μου, είναι τρελοί σαν τους Γαλάτες. Τζονάρα, χτίσαμε ένα μικρό γαλατικό χωριό στο χάος του Διαδικτύου, κάναμε τη δικιά μας ανταρσία». Τα μάγουλα του Τζο φούσκωναν από το παχύ του γέλιο. *«Δεν μπορείς να φανταστείς τι γίνεται στην Κοινότητα. Προχθές ένας οδοντίατρος προσέφερε έναν δωρεάν καθαρισμό σε κάθε Γιάννη που θα τον επισκεπτόταν στο ιατρείο του. Σήμερα μια κομμώτρια χαρίζει ένα δωρεάν κούρεμα. Κι ένας λογιστής συμπληρώνει τσάμπα φορολογικές δηλώσεις! Στο είχα προβλέψει εγώ, η Γιαννοσύνη θα γίνει συνώνυμη της καλοσύνης! Βίβα Ζαπάτα!»*, βροντοφώναξε θριαμβευτικά.

Τα μέλη της Κοινότητας συναγωνίζονταν σε αλτρουισμό και γενναιοδωρία. Σχεδόν κάθε έμπορος έκανε ειδική έκπτωση στους συνονόματούς του πελάτες και τα μέλη προσπαθούσαν να στηρίξουν τους επαγγελματίες που γνώριζαν μέσα από την Κοινότητα.

Δικηγόροι αναλάμβαναν δωρεάν υποθέσεις, μανικιουρίστες προσέφεραν δωρεάν υπηρεσίες, καφετέριες κέρναγαν σφηνάκια στους πελάτες με το συγκεκριμένο όνομα, γιατροί παρείχαν δωρεάν ιατρικές επισκέψεις. Κάποιος μάλιστα που είχε εταιρεία μεταξοτυπίας προσέφερε δωρεάν χίλια μαύρα t-shirts με τυπωμένο το διάσημο λογότυπο σε όσους περνούσαν για μια *"καλημέρα"* απ' το γραφείο του.

Δεν άργησαν να οργανωθούν και οι πρώτες συνάξεις. Άνθρωποι που έρχονταν σε επικοινωνία αποκλειστικά μέσω Διαδικτύου, συναντιούνταν σε παρέες. Το όνειρο του παππού Ιωάννη, ένα παράδοξο συλλογικό όραμα, είχε συνεπάρει την κοινωνία. Άνθρωποι που υπό άλλες συνθήκες θα τους χώριζαν οικονομικά, κοινωνικά και πολιτικά εμπόδια, έρχονταν πιο κοντά με μόνο κοινό τ' όνομά τους. Το φαινόμενο άρχισε να εξαπλώνεται από στόμα σε στόμα και εκτός Διαδικτύου και όλοι πλέον είχαν αρχίσει να κοιτούν αλλιώτικα τους συνονόματούς τους.

Το μειδίαμα του Τζόνι έφτασε ως τ' αυτιά όταν ένα πρωινό, μπαίνοντας να τσεκάρει τα νέα της δικτυακής τους Κοινότητας, αντίκρισε μια νέα ενότητα με τίτλο *"Παροιμίες με Γιάννηδες"*. Ανοίγοντας τη συγκεκριμένη σελίδα κατακλύστηκε απ' όλες τις διάσημες λαϊκές ρήσεις που είχαν πρωταγωνιστή έναν Γιάννη. Ο σπόρος του παππού είχε πια αρχίσει για τα καλά να φυτρώνει και να γεννάει άνθη.

"Σπίτι χωρίς Γιάννη, προκοπή δεν κάνει"
"Γιάννης κερνά, Γιάννης πίνει"
"Τι είχες Γιάννη, τι είχα πάντα;"
"Μάνα μου, αν θες να γιάνω, πάντρεψέ με με τον Γιάννο"
"Γιάννη μου το μαντήλι σου, τι τό 'χεις λερωμένο"
"Σαράντα πέντε Γιάννηδες, ενός κοκόρου γνώση"
"Να σε κάψω Γιάννη μου, να σ' αλείψω μέλι"
"Δεν είναι Γιάννης, είναι Γιαννάκης"
"Πότε ο Γιάννης δεν μπορεί, πότε ο κώλος του πονεί"
"Φοβάται ο Γιάννης το θεριό και το θεριό τον Γιάννη"
"-Τι κάνεις Γιάννη; -Κουκιά σπέρνω"
"Γιάννη είχα, Γιάννη έχω κι αν ποτέ μου θα χηρέψω, πάλι Γιάννη θα γυρέψω"
"Ακόμα δεν τον είδαμε, Γιάννη τον εβγάλαμε"
"Δεν είναι κάθε μέρα τ' Άι-Γιαννιού"
"Άλλη δεν έκαμε παιδί, μόνο η Μαριώ τον Γιάννη"
"Γιάννης πήγε, Γιάννης ήρθε"
"Όπου γάμος και χαρά, τρέχα Γιάννη μασκαρά"
"Τα καλά του Γιάννη θέμε και τον Γιάννη δεν τον θέμε;"
"Παναγία κι Άι-Γιάννη, βάλε ψάρι στο τηγάνι"
"Κάμε Γιάννη τη δουλειά σου κι ύστερα είμαι πάλι θεια σου"

Σταδιακά, η Κοινότητα άρχισε να εξαπλώνεται και εκτός των ελληνικών συνόρων. Το όνομα Γιάννης, άλλωστε, συναντάται σχεδόν σε όλες τις γλώσσες του κόσμου κι έτσι δημιουργήθηκε μια ειδική αγγλόφωνη ενότητα για τους Γιάννηδες του εξωτερικού. Ήταν

απίστευτη η φαντασία που επεδείκνυαν τα μέλη. Σε μια ειδική σελίδα υπήρχε σε περίοπτη θέση το όνομα "Γιάννης", μεταφρασμένο σε αρκετές γλώσσες του κόσμου:

Αγγλικά – John / Joan
Γερμανικά – Johann / Johanna
Γαλλικά – Jean / Jeanne
Ιταλικά – Giovanni / Giovanna
Ισπανικά – Juan / Juana
Λατινικά – Joannes / Joanna
Πολωνικά – Jan / Janina
Ρουμανικά – Ioan / Ioana
Ουγγρικά – Janos
Ρωσικά – Ivan / Ivana
Σερβικά – Jovan / Jovana
Σκανδιναβικά – Jan
Αλβανικά – Gjon
Βουλγαρικά – Yani / Yana
Λιθουανικά – Jonas
Πορτογαλικά – Joao / Joana
Γιαπωνέζικα – Yohane
Κινέζικα – Yuehan
Εσπεράντο – Yohano

Μάλιστα, ένα μέλος είχε βρει ότι η ετυμολογία του ονόματος "*Ιωάννης*" προέρχεται από το εβραϊκό "*Yehokhanan*" της Βίβλου, που σημαίνει "*Ο Θεός έχει δείξει εύνοια*".

Στην προσωπική σελίδα του Τζο υπήρχε αναρτημένο το νέο του μότο: "*Κανένας Γιάννης δεν μπορεί να κάνει όσα χίλιοι Γιάννηδες μαζί!* ". Ο ενθουσιασμός του Τζόνι έγινε ακόμα πιο μεγάλος όταν αντίκρισε μια νέα ενότητα με αξιοπερίεργο περιεχόμενο. Από το στυλ γραφής βεβαιώθηκε πως ήταν υπόγειος δάκτυλος του Τζο. "*Σαράντα πέντε Γιάννηδες… και μη διανοηθεί κανείς να συμπληρώσει την παροιμία!* ". Ακριβώς από κάτω υπήρχε μια λίστα με τους σαράντα πέντε πιο σημαντικούς Γιάννηδες στην Παγκόσμια Ιστορία και μάλιστα με τις εικόνες τους και τα πλήρη βιογραφικά τους στοιχεία.

1. *Ιωάννης Πρόδρομος,* Βαπτιστής του Ιησού
2. *Ευαγγελιστής Ιωάννης,* Συγγραφέας της "Αποκάλυψης"
3. *Ιωάννης Α' Τσιμισκής,* Βυζαντινός Αυτοκράτορας
4. *Τζιοβάνι Βοκκάκιος,* Ιταλός συγγραφέας του "Δεκαήμερου"
5. *Ιωάννης Η' Παλαιολόγος,* Βυζαντινός Αυτοκράτορας της περίφημης δυναστείας
6. *Πάπισσα Ιωάννα,* Μυθική ηρωίδα του Μεσαίωνα
7. *Ιωάννης Γουτεμβέργιος,* Γερμανός εφευρέτης της τυπογραφίας
8. *Ιωάννα της Λωραίνης,* Αγία της Καθολικής Εκκλησίας, Εθνική ηρωίδα της Γαλλίας

9. *Ζαν Κάλβιν,* Γάλλος θεολόγος, ιδρυτής του Καλβινισμού
10. *Ιβάν ο Τρομερός,* Τσάρος της Ρωσίας
11. *Γιοχάνες Κέπλερ,* Γερμανός αστρονόμος
12. *Μολιέρος (πραγματικό όνομα: Ζαν Μπατίστ Ποκλέν),* Γάλλος κωμωδιογράφος
13. *Δον Ζουάν,* Λογοτεχνικός ήρωας
14. *Τζον Λοκ,* Άγγλος φιλόσοφος, θεωρητικός του μοντέρνου φιλελευθερισμού
15. *Γιόχαν Μπερνούλι,* Ελβετός Μαθηματικός ("Αρχή του Bernoulli")
16. *Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ,* Γερμανός συνθέτης
17. *Ζαν Ζακ Ρουσσώ,* Γάλλος φιλόσοφος, συγγραφέας του Γαλλικού Διαφωτισμού
18. *Ζαν Μπατίστ Λαμάρκ,* Γάλλος φυσιοδίφης ("Λαμαρκιανό Μοντέλο Εξέλιξης")
19. *Ιωάννης Πεσταλότσι,* Ελβετός παιδαγωγός
20. *Γιόχαν Βόλφγκαγκ Γκαίτε,* Γερμανός συγγραφέας του "Φάουστ"
21. *Τζον Ντάλτον,* Άγγλος Φυσικός, ανακάλυψε την αχρωματοψία (δαλτωνισμό)
22. *Ζαν Μπατίστ Φουριέ,* Γάλλος Μαθηματικός ("Σειρές Fourier")
23. *Ιωάννης Καποδίστριας,* Πρώτος Κυβερνήτης της Ελλάδας
24. *Ιωάννης Μακρυγιάννης,* Αγωνιστής του 1821, συγγραφέας των "Απομνημονευμάτων"
25. *Γιόχαν Στράους,* Αυστριακός συνθέτης, ο πατέρας του βαλς
26. *Τζον Άρθουρ Έβανς,* Άγγλος αρχαιολόγος – ανακάλυψε τις αρχαιότητες της Κνωσού
27. *Γιοχάνες Μπραμς,* Γερμανός συνθέτης κλασικής μουσικής
28. *Γιάννης Αγιάνης,* Μυθιστορηματικός ήρωας στο έργο "Οι Άθλιοι" του Ουγκώ
29. *Τζον Μέυναρντς Κέυνς,* Βρετανός Οικονομολόγος ("Κεϋνσιανή θεωρία")
30. *Χουάν Μιρό,* Ισπανός ζωγράφος
31. *Ζαν Πιαζέ,* Ελβετός ψυχολόγος, πρόδρομος του γνωστικισμού
32. *Τζον Στάινμπεκ,* Αμερικανός συγγραφέας, τιμηθείς με Νόμπελ Λογοτεχνίας
33. *Τζον Φον Νόυμαν,* Γερμανός Μαθηματικός, εφευρέτης του πρώτου Υπολογιστή
34. *Τζόνι Βαϊσμίλερ,* Αμερικανός ηθοποιός, ενσαρκωτής του "Ταρζάν"
35. *Ζαν Πωλ Σαρτρ,* Γάλλος φιλόσοφος, εκπρόσωπος του υπαρξισμού
36. *Τζον Γουέιν,* Αμερικανός ηθοποιός γουέστερν
37. *Γιάννης Ρίτσος,* Έλληνας ποιητής
38. *Τζον Φιτζέραλντ Κένεντι,* Πρόεδρος των ΗΠΑ
39. *Πάπας Ιωάννης Παύλος ΙΙ,* Πολωνός ποντίφικας της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας
40. *Χουάν Αντόνιο Σάμαρανκ,* Ισπανός Πρόεδρος της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής
41. *Τζον Γκλεν,* Αστροναύτης στην πρώτη αμερικανική πτήση σε τροχιά
42. *Τζον Κολτρέιν,* Αμερικανός σαξοφωνίστας και συνθέτης της τζαζ
43. *Μέριλιν Μονρόε (πραγματικό όνομα: Νόρμα Τζιν Μπέικερ),* Αμερικανίδα ηθοποιός
44. *Τζον Λένον,* Βρετανός μουσικός του συγκροτήματος "Beatles"
45. *Γιόχαν Κρόιφ,* Ολλανδός ποδοσφαιριστής του Άγιαξ ("Ιπτάμενος Ολλανδός")

"Όχι μόνο σαράντα πέντε, χίλιοι σαράντα πέντε ήταν οι Γιάννηδες που έγραψαν ιστορία. Σκεφτείτε πώς θα ήταν ο κόσμος μας σήμερα, αν δεν υπήρχαν οι συνονόματοί μας!", ήταν

υπεροπτικά γραμμένο με έντονα γράμματα στο τέλος της σελίδας. Και η λίστα των διάσημων Γιάννηδων, παλαιότερων και σύγχρονων, συνεχιζόταν ατελείωτη με τη βοήθεια των χιλιάδων μελών.

Ο Τζόνι χτύπησε με την παλάμη το μέτωπό του, εντυπωσιασμένος από τη φαντασία του Τζο και των υπολοίπων μελών που επιδίδονταν σε κούρσα πρωτοτυπίας. Κάπνισε για λίγο ευτυχισμένος την πίπα του παππού, ξεφυλλίζοντας τις προσωπικές σελίδες των νέων μελών. Αισθάνθηκε τον βαρύ καπνό να φουσκώνει ευεργετικά τα πνευμόνια του κι έκλεισε τα φώτα ν' απολαύσει τη νίκη του. Η νύχτα ήταν ήσυχη έξω, ακόμα και οι γρύλοι είχαν συνωμοτικά σιωπήσει. Χάιδεψε στοργικά τη φωτεινή οθόνη, έτριψε τα μάτια του κουρασμένος κι άφησε έναν αδέσποτο ύπνο να τον παρασύρει στην ανακούφιση του καναπέ.

Κοιμόταν ήσυχα το επόμενο πρωί, όταν άκουσε την πόρτα να βροντά. Μισάνοιξε τα βλέφαρα στο ημίφως ανήσυχος. Είχε ν' ακούσει χτύπημα στην πόρτα από τότε που τον επισκέφτηκαν τα τρία μυθικά αερικά και τσιμπήθηκε ελαφρά, για να βεβαιωθεί πως είναι ξύπνιος. Η αγριοφωνάρα του Τζο τον προσγείωσε.

«Βρε καταραμένε όφη, ακόμα κοιμάσαι σαν την κοκόνα; Εδώ ο πλανήτης ολάκερος λαμπαδιάζει κι εσύ, βρε περδικοφρύδη, κοιμάσαι;». Η φωνή του εκτόξευε θραύσματα χαράς, σαν χειροβομβίδα.

«Ποιος πλανήτης, ρε Τζο, τι λες;», αγκομάχησε εκείνος. Οι πρωινές αχτίδες του ήλιου τον χτύπησαν κατακούτελα κι αναγκάστηκε να βάλει το χέρι μπρος στα μάτια για να προστατευτεί.

«Ντύσου και φύγαμε, μιροκόγκο! Τώρα!». Η χροιά της φωνής του δεν σήκωνε αντιρρήσεις.

«Τι συμβαίνει πάλι; Έναν καφέ, ρε Τζο, σε ικετεύω, θα πέσω κάτω», τον εκλιπάρησε για μερικά λεπτά χαλάρωσης.

«Με προσλάβανε, Τζόνι! Βρήκα δουλειά! Εγώ, ο πεταμένος σακάτης, βρήκα δουλειά!». Η σφιγμένη γροθιά προς τον ουρανό επιβεβαίωνε γλαφυρά την ανάστασή του.

«Τι έκανε λέει; Βρήκες δουλειά; Πώς;». Το απότομο ξύπνημα δεν τον βοηθούσε να συλλάβει το νόημα των λέξεων.

«Έκλεισα δουλειά σε μια Εταιρεία Πληροφορικής! Τώρα μόλις έρχομαι απ' το ραντεβού. Φτιάξε μια καφεδούμπα μόρτικη να σου τα πω, κοιμισμένε αγαθομούχλα», του φώναξε με σφρίγος που κόντευε να σπάσει τα τεντωμένα νεύρα του λαιμού του. Κύλησε με ορμή τις ρόδες του και μπήκε στο σπίτι. Μερικά λεπτά αργότερα, δυο αχνιστοί καφέδες και δυο αναμμένα τσιγάρα δημιουργούσαν την κατάλληλη ατμόσφαιρα για τις χαρμόσυνες εξελίξεις. Ο Τζο μπέρδευε τις λέξεις απ' την ταραχή του.

«Μου έστειλαν τις προάλλες ένα e-mail από μια Εταιρεία Πληροφορικής και με ρωτούσαν σχετικά με την κατασκευή του site. Έχω βάλει βλέπεις κι εγώ, η ψωνάρα, φαρδιά πλατιά την υπογραφή μου, ως webmaster, στο κάτω μέρος των σελίδων». Το χέρι του κινήθηκε οριζόντια με έμφαση για να υπογραμμίσει τα λεγόμενά του. *«Ο υπογράφων το e-mail για λογαριασμό της Εταιρείας λεγόταν Γιάννης κι εγώ, νομίζοντας πως ζητούσε τη βοήθειά μου στο πλαίσιο της Κοινότητας, του απέστειλα όλες τις σχετικές πληροφορίες και τα εργαλεία με τα οποία είναι σχεδιασμένο το site. Η πρόσκλησή τους για συνεργασία μού ήρθε κατακούτελα με το επόμενο e-mail. Τους εξήγησα ότι είμαι ανάπηρος και γέρος για να μετακινούμαι και αρνήθηκα ευγενικά. Κι εκείνοι, Τζόνι, μου είπαν ότι στον διαδικτυακό προγραμματισμό δεν έχει σημασία η κατάσταση των ποδιών μου και μου πρότειναν να εργάζομαι απ' το σπίτι μου. Τηλεργασία μού το είπαν, Τζόνι, το πιστεύεις;*

Εμένα που μου πέταγαν πριν λίγο καιρό ένα ξεροκόμματο στο φανάρι για να ζήσω, τώρα μου προτείνουν να εργαστώ ως τηλεργάτης προγραμματιστής!». Η συγκίνησή του μεταφράστηκε σε δάκρυ που χύθηκε συντροφιά μ' έναν λυγμό. *«Συγχώρα με που δεν σου είπα κάτι πιο πριν, αλλά ήθελα να βεβαιωθώ ότι δεν μου κάνουν πλάκα. Πήγα σήμερα το πρωί απ' τα γραφεία της Εταιρείας και δώσαμε τα χέρια. Περίμενα να συναντήσω φάτσες γραβατωμένες και είδα δυο πιτσιρίκια στην ηλικία σου με ξεβαμμένα τζιν παντελόνια. Μου έδωσαν συγχαρητήρια για την Κοινότητά μας, ο ένας μάλιστα που μου είχε στείλει το e-mail έγινε πρόσφατα και μέλος, καθότι Γιάννης. Σύντροφε Τζόνι, το πιστεύεις; Βρήκα δουλειά! Θα σταματήσω να κάνω μακροβούτια σε μια κουταλιά νερό!».* Έκρυψε το τεράστιο κεφάλι του στις ροζιασμένες του παλάμες και ξέσπασε. *«Τζόνι σωτήρα μου, από τότε που σε γνώρισα, όλα μου πάνε πρίμα. Εσύ είσαι η αιτία της αναγέννησής μου!».* Τα αναφιλητά του δυνάμωσαν, αναγκάζοντας τον Τζόνι να τον αγκαλιάσει στοργικά.

«Δεν ήμουν η αιτία, καλέ μου Τζο, ήμουν απλά η αφορμή για ν' ανακαλύψεις μέσα σου τις στοιχειωμένες, σαν νυχτερίδες, αλήθειες που κραύγαζαν να τις πιστέψεις και να τις απελευθερώσεις σαν λευκά περιστέρια», του ψιθύρισε απόκοσμα. Έμειναν εκεί σιωπηλοί για ώρα, σκεπτόμενοι πώς άλλαξαν τα πράγματα.

«Είσαι αδερφός μου, Τζόνι», του φώναξε, καρφώνοντάς τον υγρά με τα μάτια. *«Και θα σου αποδείξω τώρα αμέσως πόσο το εννοώ. Τράβα μια σταγόνα καφέ ακόμα και έλα να σε πάω μια καροτσάδα».* Γύρισε το καρότσι προς την έξοδο χωρίς να περιμένει απάντηση. Ο Τζόνι έπιασε τα μαλλιά του κότσο και τον ακολούθησε σιωπηλά. Σύμφωνα με τις οδηγίες του Τζο, έβαλε τα δυο του πόδια στο σίδερο πάνω απ' τις πίσω ρόδες και κρατήθηκε γερά από την πλάτη του καθίσματος. *«Έλα να σε πετάξω μέχρι το φεγγάρι!»*, κραύγασε ο Τζο κι έδωσε μια γερή σπρωξιά στις ρόδες και με τα δυο του χέρια. Άρχισε να τραγουδάει παράφωνα ένα παλιό αμερικάνικο κάντρι. Οι περαστικοί γύριζαν τα κεφάλια τους έκπληκτοι και μερικές γριές γράπωναν τα τσεμπέρια τους φωνάζοντάς τους να προσέχουν. Η διαδρομή έως το σπίτι ήταν μια ευχάριστα επικίνδυνη περιπλάνηση.

Μπαίνοντας στο εσωτερικό, ο Τζο κάθισε λίγο να ξαποστάσει τα κουρασμένα του μπράτσα. Είχε ανάψει και οι κόρες των ματιών του λαμπύριζαν από έξαψη. Είχε αισθητά ανανεωθεί το τελευταίο διάστημα κι όχι μόνο από πλευράς εμφάνισης. Ο Τζόνι θυμήθηκε εκείνο το ανέκφραστο κουρασμένο σαρκίο που είχε συναντήσει στα φανάρια. Τώρα είχε μπροστά του έναν ενθουσιώδη μεσήλικα με ενεργητικότητα παιδιού.

«Δεν μπορώ να το πιστέψω πως θα γίνω πάλι αυτοδιάθετος και χρήσιμος στην κοινωνία». Το λαχάνιασμα έκοβε τις λέξεις σαν λεπίδα. *«Κι όλα αυτά χάρη σε σένα, μπαγάσα. Με μάζεψες απ' τους δρόμους, μ' έκανες άνθρωπο και με μύησες στο Internet. Και τώρα όχι μόνο με αναγνωρίζουν με σεβασμό οι Γιάννηδες, αλλά μου πρότειναν και δουλειά. Είσαι απίστευτος μάγκας, μικρέ. Σε θεωρώ κάτι παραπάνω από αδερφό μου».* Το λαχάνιασμα είχε αρχίσει να υποχωρεί παραχωρώντας τη θέση του στην αισιοδοξία. *«Θα φέρω να πιούμε»*, ψέλλισε και κατευθύνθηκε με δυνατές σπρωξιές προς την κουζίνα.

Πήρε μαζί του απ' τον πάγκο το αγαπημένο του μπουκάλι κι ένα ποτήρι. Έριξε στο γυαλί αρκετές σταγόνες μπέρμπον χωρίς παγάκια και το άφησε πάνω στο τραπέζι. Κάρφωσε τον Τζόνι μ' ένα βλέμμα απόκοσμο κι άρχισε να ψάχνει στο εσωτερικό του δερμάτινου γιλέκου που φορούσε. Μετά από ελαφρύ ψηλάφισμα εμφάνισε μια καρφίτσα, κάνοντας τα φρύδια του Τζόνι να σουφρώσουν. Έβγαλε με αργές κινήσεις από την τσέπη

του έναν μεταλλικό αναπτήρα και άφησε την καρφίτσα να βυθιστεί στη φλόγα του μέχρι να κοκκινίσει.

«Μα, τι ακριβώς κάνεις;», ψέλλισε ο Τζόνι υπόκωφα. Εκείνος δεν απάντησε, αλλά έφερε την πυρακτωμένη καρφίτσα στο ύψος των ματιών του και την εξέτασε. Κατόπιν τη βύθισε αργά στον αριστερό του αντίχειρα, έως ότου γεννηθεί μια πηχτή σταγόνα αίμα. Κράτησε το ποτήρι με το δεξί του χέρι και την άφησε να στάξει στο μπέρμπον. Τα μάτια του πήραν μια ρόδινη έκφραση, βλέποντας το αίμα να διαλύεται στο βαθυκίτρινο υγρό.

«Δώσ' μου το χέρι σου», τον διέταξε επιβλητικά. Η παλάμη του Τζόνι σηκώθηκε δειλά. Την κράτησε σφιχτά στα πετσωμένα του δάχτυλα, να σταματήσει να τρέμει. Επανέλαβε ακριβώς την ίδια διαδικασία και μια δεύτερη σταγόνα αίμα έκανε ακόμα πιο σκούρο το περιεχόμενο του ποτηριού. Το σήκωσε ψηλά στο λαμπύρισμα του ήλιου και το κοίταξε εκστασιασμένος. Με μια αποφασιστική κίνηση το έφερε στα χείλη και κατέβασε μια γεμάτη ρουφηξιά. Σκούπισε το στόμα με την ανάστροφη του χεριού του κι έμεινε για λίγες στιγμές ακίνητος, έως ότου κατέβει το υγρό στο στομάχι του.

«Πιες το, μονορούφι!», του έτεινε επιτακτικά το ποτήρι. Ο Τζόνι δίστασε με την ιδέα. *«Είναι το αίμα της ζωής που μας ενώνει. Πιες το!»*, επανέλαβε. Η χροιά της φωνής του είχε μαλακώσει. Ο Τζόνι σήκωσε το ποτήρι, το κοίταξε διερευνητικά και το κατέβασε μονομιάς υψώνοντας το κεφάλι. Η παράξενη στυφή του γεύση θα έμενε για πάντα χαραγμένη στη μνήμη του. Μόλις το κατάπιε με δυσκολία, είδε τον Τζο να πέφτει με ορμή στην αγκαλιά του.

«Είμαστε αδελφοποιητοί πια, μοιραζόμαστε το ίδιο αίμα!», ψέλλισε ο μεσήλικας κλαίγοντας σαν μικρό παιδί. Ο Τζόνι δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τους κρουνούς των ματιών του. Έκρυψε το πρόσωπό του στα ατίθασα μαλλιά του αδερφού του κι έμειναν για ώρα βουτηγμένοι στους λυγμούς. Αρκετά λεπτά αργότερα σηκώθηκαν εξουθενωμένοι με πρόσωπα πρησμένα απ' το κλάμα.

«Εγώ σε πήγα καροτσάδα, εσύ δεν θα με κεράσεις μια μηχανάδα;», βόγκηξε παρακλητικά ο Τζο με πονηρό χαμόγελο. Σύρθηκε με τα χέρια στο πάτωμα ως την ντουλάπα κι έβγαλε ένα παλιό σκονισμένο σακ - βουαγιάζ. *«Εδώ τα έχω όλα σαν καινούρια»*, κραύγασε κι άρχισε να ξεδιπλώνει με νευρικές κινήσεις μια πλήρη δερμάτινη συλλογή από μπουφάν, παντελόνι, μπότες και γάντια. *«Λογικά, θα σου κάνουν. Ήμουν κι εγώ παλικάρι στα νιάτα μου, μη με βλέπεις τώρα έτσι σταφιδιασμένη μεγαλοκοπέλα. Τα φύλαγα σε περίπτωση που γίνει κανένα θαύμα και ξαναπερπατήσω. Το θαύμα έγινε και περπατάω ξανά χάρη σε σένα, έλα να τα φορέσεις»*. Το βλέμμα του έσταζε λαχτάρα κι ανυπομονησία. Ο Τζόνι τον κοίταζε αποσβολωμένος. Όσο ο Τζο κυλιόταν στο πάτωμα, ο νεαρός σηκώθηκε κι άρχισε μηχανικά να γδύνεται. Φόρεσε με δυσκολία τα σκληρά δερμάτινα ρούχα και κοιτάχτηκε στον καθρέπτη. Έμοιαζε με μαύρο καβαλάρη, με ιππότη που δοκίμαζε την καινούρια πανοπλία του.

«Τι έχεις στο μυαλό σου, Τζο;», κατάφερε με δυσκολία να ψελλίσει ο Τζόνι.

«Κάτι που αποφάσισα σήμερα το πρωί, επιστρέφοντας από την Εταιρεία που με προσέλαβαν. Θα σου χαρίσω ό,τι πιο πολύτιμο έχω, τη μοτοσικλέτα μου, εμένα μου είναι άχρηστη πια. Απλά, την κράταγα και τη γυάλιζα κολλημένος στο παρελθόν, γιατί δεν είχα παρόν. Τώρα έχω παρόν και μέλλον Τζόνι, χάρη σε σένα, γενναίε μου. Σου τη χαρίζω μ' όλη μου την ψυχή. Είναι η Ζήνα η γυναίκα μου, το στεφάνι μου και μονάχα στον αδερφό μου μπορώ να την εμπιστευτώ», φώναξε κι άνοιξε τα

μπράτσα του στον αέρα. Ο Τζόνι απέμεινε έκθαμβος να κοιτάζει πότε τον γέρο - Τζο στο πάτωμα και πότε την καλογυαλισμένη προκλητική τσόπερ. *«Θέλω μια χάρη μόνο, να με πας μια βόλτα ν' αναπνεύσω καθαρό αέρα. Μπούχτισα τόσα χρόνια σαν βρικόλακας στα μπουντρούμια. Είχα ορκιστεί να μην ξανανέβω πάνω της από τότε που με τσάκισε, αλλά έχω πεθάνει κι έχω αναστηθεί δέκα τρεις φορές από τότε, χάρη σε σένα»*, του ψιθύρισε βουρκωμένος. Ο Τζόνι άρχισε να χαϊδεύει με σεβασμό και δέος τα νικελωμένα μέρη της. *«Εμπρός λοιπόν, τι περιμένεις; Βάλ' την μπροστά να τη βγάλουμε στον δρόμο. Είναι σε αρίστη κατάσταση, της έριχνα μια τζούφια γκαζιά κάθε πρωί μετά το γυάλισμα»*, βροντοφώναξε ο Τζο με λαχτάρα.

Η δερμάτινη στολή ζόρισε τον νεαρό στο ανέβασμα. Στρογγυλοκάθισε με δυσκολία κι άρχισε να δοκιμάζει το γκάζι, τα φρένα και τις ταχύτητες. Πάτησε με δύναμη τη μανιβέλα κι ένας εκκωφαντικός θόρυβος γέμισε το σπίτι. Ο ακανόνιστος βήχας της τσόπερ έκανε τον Τζο ν' αρχίσει τα ουρλιαχτά. Σύρθηκε ως την πόρτα να την ανοίξει. Ο Τζόνι μάρσαρε με πάθος και την οδήγησε προσεκτικά στον δρόμο, ενώ ο Τζο κυλιόταν πίσω του με λαχτάρα. Έβαλε τη στέκα και τον βοήθησε ν' ανέβει με προσοχή στην πίσω σέλα. Βεβαιώθηκε πως όλα είναι υπό έλεγχο και μάρσαρε δυνατά μερικές φορές. Άφησε μαλακά τον συμπλέκτη και ξεκίνησε. Ο Τζο άρχισε να αφηνιάζει στο πίσω κάθισμα.

«Πάτα γκάζι, Τζόνι, πάτα γκάζι να τον νικήσουμε τον Χάρο!». Χοροπήδαγε σχεδόν, καθώς ο αέρας του ανέμιζε ξανά μετά από χρόνια τα μαλλιά. Τραβούσε ανάσες ελευθερίας κι άρχισε πάλι να σφυρίζει τις αγαπημένες του μελωδίες. Ο Τζόνι επέλεξε μια καλή ευθεία και τερμάτισε το γκάζι. Η τεράστια μοτοσικλέτα άρχισε να μουγκρίζει και να σκορπά ρίγος στους αναβάτες. *«Χάρε σερσέμη, είναι πεντανόστιμο το λαρύγγι σου! Αναστήθηκα απ' το μπουντρούμι που με καταδίκασες κι ήρθα να πάρω εκδίκηση. Πάτα γκάζι Τζόνι, πάτα, μη μας φύγει ο αναθεματισμένος ο τρισκατάρατος»*. Είχε αρχίσει να μεθάει απ' τον ίλιγγο της ταχύτητας κι είχε γραπωθεί πάνω στον Τζόνι. *«Εσύ είσαι τα πόδια που μου λείπουνε, τ' ακούς;»*, του κραύγαζε στο αυτί με δάκρυα χαράς.

Το ταξίδι τους κράτησε αρκετά λεπτά και η επιστροφή τούς βρήκε, για μια ακόμα φορά, εξουθενωμένους. Ο Τζο κατέρρευσε λαχανιασμένος στο πεζοδρόμιο κι ο Τζόνι έμεινε γραπωμένος πάνω στη μηχανή.

«Να μου την προσέχεις, αδερφέ μου, είναι ένα κομμάτι απ' την καρδιά μου», τραύλισε με λυγμούς. Αγκομαχούσε κι έκλαιγε από παραλήρημα, αφού είχε ορκιστεί πως ποτέ ξανά δεν θ' ανέβαινε πάνω της.

Ο νεαρός έγνεψε καταφατικά το κεφάλι του κι απομακρύνθηκε με τη μοτοσικλέτα, ενώ ο Τζο τον παρακολουθούσε βουρκωμένος απ' το παράθυρο. Στη διαδρομή ένιωθε άλλος άνθρωπος, καθώς τα άγρια άλογα βρυχιούνταν κάτω απ' το κορμί του. Έκανε μια τεράστια βόλτα να γνωριστεί καλύτερα με την καινούρια του φιλενάδα κι επέστρεψε καταπονημένος στο σπίτι. Την τακτοποίησε με δυσκολία στην αυλή και προχώρησε στο εσωτερικό να βγάλει τη βαριά δερμάτινη στολή. Μια αλλόκοτη γεύση τού γαργαλούσε τη γλώσσα. Ετοίμασε νωχελικά έναν καφέ για να περάσει το απόγευμα με τη συντροφιά των Γιάννηδων. Όσο η ιστοσελίδα φόρτωνε αργά μπροστά του, έριξε ένα βλέμμα στον παππού. Ένα αχνό υπόγειο χαμόγελο συνόδευε το γέρικο πρόσωπο, κοιτώντας λοξά πότε τον Τζόνι μπροστά στον υπολογιστή και πότε το γυάλινο βραβείο που είχε ακριβώς από κάτω του.

Ο Πίνακας Ανακοινώσεων των Γιάννηδων τον εξέπληξε για ακόμα μια φορά. Πράγματα και θαύματα συνέβαιναν εκεί. Η ιδέα του παππού είχε κατάφερε να εξάψει τη συλλογική φαντασία. Οι νέες ανακοινώσεις των μελών που διάβασε τον έκαναν να τιναχτεί από την ένταση.

Κάποια μέλη της Κοινότητας ανακοίνωναν με υπερηφάνεια την ίδρυση εθελοντικής Τράπεζας Αίματος αποκλειστικά από Γιάννηδες. Είχαν έρθει σε επαφή με δεκάδες νοσοκομεία σε κάθε γωνιά της χώρας κι είχαν δημιουργήσει μια επιτροπή για τον έλεγχο και τον συντονισμό της προσπάθειας. Το πολύτιμο αίμα που θα συγκέντρωναν θα το διέθεταν με αλτρουισμό σε οποιοδήποτε μέλος της Κοινότητας αντιμετώπιζε πρόβλημα υγείας, ενώ η προσφορά ίσχυε ακόμα και για τα μέλη των οικογενειών τους.

Η επόμενη ανακοίνωση τον συντάραξε ακόμα περισσότερο. Ένας Γιάννης και μια Ιωάννα που είχαν γνωριστεί μέσα από την Κοινότητα επρόκειτο να ενωθούν με τα δεσμά του γάμου και καλούσαν δημόσια τον Τζόνι να παραστεί ως κουμπάρος, μιας και ήταν ο ηθικός αυτουργός του χαρμόσυνου γεγονότος. Καλούσαν μάλιστα οποιοδήποτε συνονόματο μέλος ήθελε να παρευρεθεί στον γάμο και υπόσχονταν δημοσίευση φωτογραφιών στον δικτυακό τόπο από το πρώτο χαρμόσυνο γεγονός της Κοινότητας. Ο Τζόνι χάρηκε και αμέσως μόλις διάβασε την ανακοίνωση, έσπευσε να δημοσιοποιήσει την αποδοχή από πλευράς του της μεγάλης τιμής.

Κάθε λεπτό που περνούσε περιδιαβαίνοντας τις σελίδες των μελών, αλλά και τις ενότητες επικοινωνίας, τον έκανε όλο και πιο περιχαρή. Η ευρηματικότητα, η διάθεση προσφοράς και η καλοσύνη των ανθρώπων ξεπερνούσε κατά πολύ όχι μόνο τις προσδοκίες του, αλλά και την ίδια του τη φαντασία.

«Κοίτα πώς μια ιδέα μπορεί ν' αλλάξει τον κόσμο», μονολόγησε θαμπωμένος και κοίταξε διαγώνια το κάδρο του εμπνευστή. Η πνευματική διαθήκη, που επιμελώς είχε φυλάξει για δεκαετίες ο μπάρμπα - Γιάννης στο ξύλινο πάτωμα, είχε ανοιχτεί δημοσίως και είχε φυτέψει αλληλεγγύη στις καρδιές των ανθρώπων. Οι καρποί που είχαν αρχίσει να μεστώνουν είχαν μια αλλιώτικη γλύκα.

Ζούσε την πιο γαλήνια, ευτυχισμένη και δημιουργική περίοδο του βίου του, όμως τα καλύτερα έμελλε να τα γνωρίσει μερικές μέρες αργότερα. Ήταν ένα μουντό χειμωνιάτικο πρωινό, λίγες μέρες πριν τα Χριστούγεννα, που σηκώθηκε αργά με δύσθυμη διάθεση. Τραβώντας τις κουρτίνες διαπίστωσε πως η μέρα δεν ενδεικνυόταν για βόλτες με τη μηχανή και επέλεξε να την αφιερώσει στον δικτυακό τόπο. Φτιάχνοντας την κατάλληλη ατμόσφαιρα με απαλή έθνικ μουσική και πολύ μαύρο καφέ, ετοιμάστηκε να συνδεθεί στο Διαδίκτυο. Το τηλέφωνο τον έκανε να σμίξει τα φρύδια και να αναρωτηθεί. Από τον Εκδοτικό Οίκο είχαν σταματήσει να τον ενοχλούν, καθώς περνούσε τακτικά για έναν καφέ και για την καθιερωμένη είσπραξη της επιταγής. Σηκώνοντάς το άκουσε τη λαχανιασμένη φωνή του Τζο.

«Πού ταξιδεύεις πάλι, βρε ταρταρούγα ντελιβερά; Εδώ γίνεται κοσμογονία, η κοινωνία βήχει από πυρετό κι εσύ αγναντεύεις το χλωμό φεγγάρι;». Είχε καιρό ν' ακούσει τέτοιον ορυμαγδό.

«Τι έγινε πάλι και σ' ακούω αναστατωμένο;», απόρησε ο Τζόνι.

«Τι να σου εξηγώ τώρα τηλεφωνικώς και τι να καταλάβεις. Μπες στην Κοινότητα να δεις την

ανακοίνωση και τα λέμε ηλεκτρονικώς». Ο έντονος γδούπος του τηλεφώνου τού γιγάντωσε την περιέργεια. Κάτι παράξενο είχε συμβεί πάλι στην Κοινότητα και τα δάχτυλά του πήραν φωτιά. Ανοίγοντας την κεντρική σελίδα, έμεινε με το στόμα ανοιχτό μπροστά στην πιο πρόσφατη ανακοίνωση:

"Επειδή το Γιοχάνεσμπουργκ μας πέφτει μακριά, ραντεβού στα Ιωάννινα στις 7 του Γενάρη να γιορτάσουμε όλοι μαζί την ονοματάρα μας! Η νύχτα θα είναι όλη δικιά μας και θα είναι ξεχωριστή, γιατί θα είναι «Η Νύχτα των Γιάννηδων»!". Έτριψε δυνατά τα έκπληκτα μάτια του και ξαναδιάβασε τις γραμμές.

«Έχει δίκιο ο Τζο, είναι τρελοί αυτοί οι συνονόματοι!», κραύγασε και τον αναζήτησε στο chat. Η έξαψη έκανε τα δάχτυλά του να τρέμουν καθώς πληκτρολογούσε.

"Κάτι φίλοι από τα Γιάννενα είχαν την ιδέα και αμέσως σ' ένα πρωινό ενθουσιάστηκαν οι πάντες. Θα κλείσουμε το Στάδιο της πόλης, θα ετοιμάσουμε ένα σωρό εκδηλώσεις και θα χορέψουμε τον χορό της ξηρασίας για να μην βρέξει!", του έγραψε ο Τζο. Ο Τζόνι έμεινε ακίνητος με το τσιγάρο ν' αργοκαίει στα δάχτυλά του. Κούνησε το κεφάλι με θαυμασμό συνειδητοποιώντας πως είχε ακόμα πολλά να δει. Δεν ήξερε τι άλλο να γράψει στον φίλο του, πώς να εκφράσει τη χαρά του και την πλήρωσή του. Κατέβασε με προσοχή το κάδρο από τον τοίχο, το φίλησε και το έσφιξε στην αγκαλιά του στοργικά.

«Εσύ φταις για όλα», του ψιθύρισε στοργικά. *«Αλλά θα σε πάρω μαζί μου στα Γιάννενα, να γιορτάσουμε παρέα»*, συνέχισε χαρούμενος.

Η αμέσως επόμενη κίνησή του ήταν να χτυπήσει με ανυπομονησία την πόρτα της Γιοβάννας, για να μοιραστεί μαζί της τα νέα. Εκείνη δάκρυσε και τον αγκάλιασε μητρικά χαϊδεύοντας τα μακριά του μαλλιά.

«Είμαι περήφανη για σένα», τον επευφήμησε με λυγμούς. *«Δεν μπορείς να διανοηθείς πόσο περήφανη».* Της έκανε νόημα με το δάχτυλο να σιωπήσει και την κάλεσε να παρευρεθεί στη μεγάλη γιορτή. Εκείνη αρνήθηκε ευγενικά, επικαλούμενη τα αρθριτικά της και την ταλαιπωρία του ταξιδιού και αντιπρότεινε μια πρόσκληση για την παραμονή της Πρωτοχρονιάς στο σπίτι της. *«Μπορείς να καλέσεις και τον φίλο σου τον Τζο κι όποιον άλλον θέλεις»*, ψέλλισε με καλοσύνη.

Οι επόμενες μέρες μέλωσαν μες στο σιρόπι της αναμονής. Πλησίαζαν Χριστούγεννα κι όλοι είχαν επηρεαστεί θετικά. Στην Κοινότητα επικρατούσε διπλός αναβρασμός. Αφενός τα μέλη συνέλεγαν δώρα και χρήματα για να επισκεφτούν δεκάδες ιδρύματα παιδιών και γηροκομεία. Αφετέρου μια μεγάλη ομάδα συντόνιζε τις ενέργειες για τη διοργάνωση της μεγάλης γιορτής που πλησίαζε. Οι ιδέες έπεφταν βροχή και η προθυμία όλων γέμιζε με αισιοδοξία τους Γιαννιώτες διοργανωτές.

Ο Τζόνι είχε σχεδιάσει να περάσει ολόκληρη τη μέρα των Χριστουγέννων με την οικογένεια του μικρού Γιαννάκη και την παραμονή Πρωτοχρονιάς στο σπίτι της Γιοβάννας με τον Τζο. Για τον σκοπό αυτό, μια μέρα πριν τα Χριστούγεννα καβάλησε τη μοτοσικλέτα και κατευθύνθηκε στο κέντρο για τα απαραίτητα ψώνια. Ο εορταστικός στολισμός της πόλης τού θύμισε τα παιδικά του χρόνια και τον μελαγχόλησε. Επέλεξε προσεκτικά δεκάδες δώρα για όλους τους ανθρώπους που, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, εμπλέκονταν στη νέα του ζωή. Δυσκολεύτηκε στη μεταφορά τους στο σπίτι με τη μηχανή, όμως η ευδαιμονία που τον κατέκλυσε όταν τα έριξε χύμα στο κρεβάτι, τον αποζημίωσε.

Τα ταξινόμησε προσεκτικά και ξεκίνησε τις βόλτες διανομής με τον καιρό σύμμαχο. Πρώτη του στάση ήταν ο Εκδοτικός Οίκος. Ξαφνιάστηκαν όλοι με την ασυνήθιστη επίσκεψή του και οι κοπέλες τον αγκάλιασαν ζεστά.

«Γράφεις, βρε μπαγασάκο, το καινούριο σου βιβλίο;», ήταν η αντίδραση του Εκδότη μόλις τον είδε. *«Με την εμφάνιση - έκπληξη στα βραβεία και με την πρωτοποριακή "Κοινότητα των Γιάννηδων" εκτίναξες στα ύψη τις πωλήσεις σου. Τώρα στη γιορτή του Άι-Γιαννιού αναμένουμε νέα έκρηξη»*. Ο ενθουσιασμός του ανάβλυζε με κάθε του λέξη. Ήπιαν όρθιοι μερικά αλκοολούχα σφηνάκια, άνοιξαν χαρούμενοι τα δώρα τους και τον ασπάστηκαν. Φεύγοντας ο Τζόνι δίπλωσε στην κωλότσεπη άλλη μια επιταγή, την οποία θα διέθετε σχεδόν εξ ολοκλήρου στο χριστουγεννιάτικο ταμείο των Γιάννηδων.

Επόμενη στάση η πιτσαρία, όπου τον υποδέχτηκαν με ακόμα μεγαλύτερη έκπληξη. Όσοι ντελιβεράδες είχαν βάρδια, παλιοί και νέοι, χάρηκαν υπερβολικά με τα δώρα. Ο Τζόνι είχε φροντίσει να κρατάει κάτι και για τους βραδινούς. Ακόμα και το παλιό του αφεντικό, ο κυρ Θέμης, έδειξε στοιχεία μεγαλοθυμίας και του ευχήθηκε, σχεδόν μετανιωμένος, για τις γιορτινές μέρες. Η Πίτσα τον κοίταξε μελαγχολικά, τον ασπάστηκε τρυφερά στα μάγουλα και προσφέρθηκε να τον κεράσει καφέ. Μόλις απομακρύνθηκε ο άνδρας της, τον πλησίασε δειλά.

«Σε παρακολουθώ και είμαι χαρούμενη για σένα», του είπε κοκκινισμένη.

«Βούτηξε βαθιά μέσα σου, για ν' αλιεύσεις τον δικό σου αστερία. Μην αναζητάς στήριγμα στους άλλους. Μονάχα αν ισορροπήσεις με τον εαυτό σου, θα γίνεις ευτυχισμένη», της απάντησε ο Τζόνι χαμηλόφωνα λίγο πριν αποχωρήσει.

Τρίτη και τελευταία στάση έκανε στην πλατεία της γειτονιάς του. Τα πιτσιρίκια, μουσκεμένα από το ποδόσφαιρο, σχημάτισαν έναν τεράστιο κύκλο γύρω απ' το παγκάκι και χάλασαν τον κόσμο απ' τις φωνές επιδοκιμασίας. Όλα ανεξαιρέτως πήραν το δώρο τους κι έτρεξαν στα σπίτια τους να το δείξουν με λαχτάρα στους γονείς τους. Ο Γιαννάκης δεν ήταν ανάμεσά τους, αλλά εκείνον θα τον έβλεπε την αμέσως επόμενη μέρα. Μια τεράστια κούτα με λιχουδιές γλύκανε όσους χουζούρευαν στα παγκάκια και οι καλόκαρδες ευχές τους έλουσαν την ψυχή του Τζόνι.

Φτάνοντας στο σπίτι έγειρε στην πολυθρόνα να ξεκουραστεί. Για τον εαυτό του δεν είχε πάρει δώρο, δεν είχε όμως καμία ανάγκη για οτιδήποτε. Καθετί που συνέβαινε στη ζωή του ήταν δώρο για εκείνον, πολύ δε περισσότερο η καλοσυνάτη διάθεση που του ανταπέδιδαν οι γύρω του. Άναψε την πίπα του παππού και βυθίστηκε στην ομιχλώδη απόλαυση. Ήταν οι ομορφότερες γιορτές του και τόλμησε να τις συγκρίνει μόνο με τις αντίστοιχες μέρες των πρώτων παιδικών του χρόνων. Κατά έναν περίεργο τρόπο η έλλειψη των γονιών του φάνταζε πια στα μάτια του περισσότερο γλυκιά και λιγότερο επώδυνη. Είχε αποκτήσει μια δεύτερη μάνα, έναν πνευματικό πατέρα, έναν μεγάλο αλλά κι έναν μικρό αδερφό. Αλλά το σημαντικότερο, είχε αποκτήσει ένα όραμα, ένα ιδανικό και την δυνατότητα να μπορεί να προσφέρει χαρά στους συνανθρώπους του. Θυμήθηκε τα λόγια του πατέρα του στην απονομή του πτυχίου του, όταν τον αγκάλιασε συγκινημένος: *«Καλή σταδιοδρομία σού εύχομαι, αγόρι μου. Όμως, το να γίνεις καλός άνθρωπος στην κοινωνία είναι πιο σημαντικό απ' το να γίνεις καλός επαγγελματίας»*. Ήταν σίγουρος πως τον παρακολουθούσαν από κει ψηλά και

άστραφταν από υπερηφάνεια.

Άναψε ξανά την πίπα και προσηλώθηκε στην οθόνη του υπολογιστή του. Η Κοινότητα τον χρειαζόταν κι είχε λείψει όλο το πρωινό. Η νύχτα τον βρήκε με δεκάδες ανοιχτά παράθυρα να συνομιλεί και να σχεδιάζει τη "*Νύχτα των Γιάννηδων*". Δεν είχαν ακόμα πολλές μέρες μπροστά τους κι έπρεπε τα πάντα να οργανωθούν στην εντέλεια. Πρότεινε μάλιστα στον Τζο ν' ανηφορίσουν μετά την Πρωτοχρονιά προς τα Γιάννενα, ώστε να βοηθήσουν από κοντά στην προετοιμασία.

«Πότε είπαμε, ρε καλωδιόπαιδο, ότι είναι η "Νύχτα των Γιάννηδων";», τον ρώτησε απρόσμενα ο Τζο.

«Μα φυσικά στις επτά του Γενάρη, τη μέρα της γιορτής μας!», απάντησε απορημένος ο νεαρός.

«Λάθος! Στις επτά του Γιαννάρη είναι, εμείς είμαστε Ιωαννοημερολογίτες!», τον έλουσαν περιπαικτικά οι ενθουσιώδεις λέξεις του αφιονισμένου γέρου πειρατή.

Κοιμήθηκε κουρασμένος αλλά ήσυχος για ένα ακόμα βράδυ. Η επόμενη μέρα θα ήταν σχεδόν αποκλειστικά αφιερωμένη στον Γιαννάκη. Με τον φόρτο της Κοινότητας είχε εξ ανάγκης παραμελήσει την καθημερινή τους συνεύρεση κι ήθελε να επανορθώσει. Ξυπνώντας γεμάτος όμορφη διάθεση, έσπευσε να χαθεί στην παιδική αθωότητα. Φορτώθηκε τις τσάντες με τα δώρα και κατηφόρισε με τα πόδια μέχρι τη γειτονιά του μικρού. Η μητέρα του και η γιαγιά του είχαν φροντίσει από την παραμονή να κάνουν το σπίτι να λάμπει. Το είχαν στολίσει μάλιστα με γιορτινό διάκοσμο για χάρη του μικρού. Δεν είχαν βγάλει βέβαια τα μαύρα ρούχα του πένθους, το φωτεινό τους χαμόγελο όμως τις έλουζε με χιλιάδες λαμπερά χρώματα. Ο μικρός Γιαννάκης χάθηκε στην αγκαλιά του μόλις τον αντίκρισε.

«Σε περίμενε με λαχτάρα ο μικρός», ψέλλισε χαμηλόφωνα η Ιουλία με ντροπαλό χαμόγελο. Ο Γιαννάκης είχε μπει ολόκληρος με ορμή μέσα στις τεράστιες σακούλες και ξεδίπλωνε τα δώρα αφήνοντας λεπτούς βρυχηθμούς απόλαυσης.

«Δυστυχώς, οι ενασχολήσεις μου έχουν αυξηθεί πολύ τον τελευταίο καιρό και δεν έχω όσο χρόνο θα ήθελα», απολογήθηκε με σκυμμένο κεφάλι εκείνος.

«Το έχει καταλάβει ο Γιαννάκης και δεν σε παρεξηγεί, μην ανησυχείς. Από τότε που σε είδε στην τηλεόραση κατάλαβε το πόσο σημαντικός είσαι και εκτιμά ακόμα περισσότερο τις ώρες που περνάτε μαζί». Η μητέρα συνόδεψε τα λόγια της μ' ένα απαλό χάδι κατανόησης στον ώμο του.

«Σου είμαστε υπόχρεοι, παιδάκι μου», επιβεβαίωσε κι η γιαγιά Κορνηλία που τον κοίταζε τόση ώρα με βλέμμα υγρού θαυμασμού. Ο Τζόνι άνοιξε μια τσάντα που είχε αφήσει κατά μέρος κι έβγαλε τα δυο δώρα που τους είχε αγοράσει. Δάκρυα άρχισαν να τρεμοπαίζουν στα βλέφαρα των δυο γυναικών.

«Δεν είναι ανάγκη, παιδάκι μου, έχεις κάνει τόσα για μας!», ήταν η αυτόματη αντίδραση της γριάς.

«Μην αρχίσετε πάλι τα ίδια», την αποπήρε ο Τζόνι για να απαλύνει το γι' ακόμα μια φορά βεβαρημένο κλίμα. *«Σήμερα είναι μέρα γιορτής, μόνο γελάμε!»*, φώναξε κι έκανε μια αστεία γκριμάτσα θέλοντας να σπάσει την κρούστα της συγκίνησης. Η μάνα του μικρού το

κατάλαβε αμέσως και σκούπισε κρυφά τις μικρές αιωρούμενες σταγόνες.

«Γιαννάκη, βγες από τη σακούλα και πήγαινε να φέρεις στον Τζόνι τα δώρα του», προέτρεψε τον γιο της. Η φωνή της με δυσκολία έκρυβε τα φορτία της. Ο μικρός έβγαλε το κεφάλι απ' τη σακούλα κι έτρεξε χοροπηδώντας μέχρι το δωμάτιό του. Ελάχιστη ώρα αργότερα γύρισε μ' ένα ομορφοτυλιγμένο πακέτο κι ένα τεράστιο χαμόγελο.

«Χρόνια πολλά, Τζόνι!», του ευχήθηκε φωναχτά και του έσκασε ένα ζουμερό αμήχανο φιλί στο μάγουλο. Εκείνος άνοιξε με αργές κινήσεις το πακέτο κι άρχισε ν' απλώνει στον καναπέ το πολύτιμο περιεχόμενο. Ήταν ένα ζευγάρι γάντια, ένα κασκόλ, ένα μάλλινο πουλόβερ, πλεγμένα από τα χέρια της γιαγιάς και μια έκπληξη. Μια λευκή πορσελάνινη κούπα με τυπωμένη τη γελαστή φατσούλα του μικρού Γιαννάκη και τη λεζάντα *"Για πάντα φίλοι!"*.

«Για να πίνεις τον καφέ σου ή το γάλα σου και να με σκέφτεσαι!», αναφώνησε κορδωμένος ο μικρός μόλις είδε το τρέμουλο στα χείλη του Τζόνι.

«Ήταν δικιά του ιδέα», συμπλήρωσε ντροπαλά η μητέρα του. Ο Τζόνι σήκωσε αργά τα τεράστια μάτια του και κοίταξε παραδομένος μία προς μία τις τρεις αγαπημένες του φιγούρες.

«Είναι το πιο όμορφο δώρο που μου έχουν κάνει ποτέ στη ζωή μου», είπε μετά από αρκετή ώρα με σπασμένη φωνή και αγκάλιασε με δύναμη τον μικρό.

«Γιαννάκη, πήγαινε να φέρεις και τον έλεγχό σου να τον δείξεις στον Τζόνι», παρακίνησε τον εγγονό της η γριά. Ο μικρός έτρεξε σβέλτα προς το δωμάτιό του με λαχτάρα κι επέστρεψε ξαναμμένος. Παρέδωσε τον έλεγχο του πρώτου τρίμηνου στον Τζόνι κι έβαλε τα χέρια πίσω από τη μέση του σε στάση αναμονής.

«Άριστα σε όλα! Μα αυτό είναι καταπληκτικό!», κραύγασε με φυσικό αλλά και προστιθέμενο τεχνητό θαυμασμό ο Τζόνι, για να δώσει ακόμα μεγαλύτερη επισημότητα στη σκηνή. Τον σήκωσε ψηλά στον αέρα και τον πέταξε μερικές φορές μέχρι το ταβάνι συνεχίζοντας τους επαίνους. Ο πιτσιρίκος απολάμβανε τον θρίαμβό του με μικρούς γρυλισμούς γελαστής ικανοποίησης. Οι δυο γυναίκες παρακολουθούσαν τη σκηνή γεμάτες κατάνυξη.

«Πήγαινε να φυλάξεις τώρα τον έλεγχο στο γραφείο σου και πλύνε τα χέρια σου να καθίσουμε στο τραπέζι», πρόσταξε τρυφερά η Ιουλία τον γιο της και σηκώθηκε για την κουζίνα. Μόλις ο μικρός τρύπωσε στο δωμάτιό του, η μητέρα του στράφηκε προς τον Τζόνι.

«Πίστευα ότι ο Γιαννάκης θα καταρρεύσει με τον ξαφνικό θάνατο του πατέρα του, όμως, δόξα τω Θεώ, τα πάει μια χαρά στην πρώτη Δημοτικού. Κι αυτό χάρη σε σένα, καλέ μου. Αν δεν ήσουν εσύ, δεν ξέρω τι θα κάναμε εμείς, δυο γυναίκες μόνες, αγράμματες κι ανήμπορες», τον γέμισε με λόγια ευγνωμοσύνης. Ο λυγμός της γριάς Κορνηλίας ήρθε να ηλεκτρίσει ακόμα περισσότερο την ατμόσφαιρα. Ο Τζόνι σήκωσε τα χέρια κουνώντας τα πέρα δώθε, για να μην επιτρέψει στη φορτισμένη σκόνη να καθίσει στις ψυχές.

«Τα έχουμε ξαναπεί αυτά και δεν βοηθάει σε κάτι να τ' αναμασάμε. Λυσσάω από την πείνα, τι καλό έχετε μαγειρέψει πάλι σήμερα;», άλλαξε βεβιασμένα την κουβέντα, καθώς ο μικρός επέστρεφε ενθουσιωδώς στο οπτικό τους πεδίο.

«Γαλοπούλα γεμιστή, πατζαροσαλάτα, λεμονόπιτα της γιαγιάς και δίπλες για επιδόρπιο. Βοήθησε κι ο Γιαννάκης στην προετοιμασία», αράδιασε με γλυκό στόμφο η μητέρα του αγκαλιάζοντάς τον.

Η μέρα συνεχίστηκε σε κλίμα οικογενειακό, ζεστό και χαρούμενο. Ρούφηξε σαν διψασμένος το απόγευμα με τον μικρό μπόμπιρα στο χαλί, διερευνώντας τις δυνατότητες των νέων του παιχνιδιών. Μόλις βράδιασε, εξαντλημένος αλλά χορτάτος από ζωή, τους αποχαιρέτησε. Έξω είχε αρχίσει να πέφτει ψύχρα και ξετύλιξε το κασκόλ και τα γάντια που του χάρισαν να τα δοκιμάσει. Το έκανε περισσότερο συμβολικά για να συνεχίσει να αισθάνεται τη ζεστασιά της οικογένειας του Γιαννάκη, παρά για να προφυλαχτεί από το κρύο. Φτάνοντας σπίτι άναψε τα διαθέσιμα κεριά και ξάπλωσε κουρασμένος στην κουνιστή πολυθρόνα. Οι σκέψεις του ήταν όλες αφοπλιστικά ευχάριστες. Δεν θα μπορούσε να είναι κι αλλιώς μετά από μια τέτοια μέρα. Το μυαλό του τριγύρισε στον Τζο, στη Γιοβάννα και στην Κοινότητα και ευθύμησε ακόμα περισσότερο. Άνοιξε τον υπολογιστή και μέχρι να φορτώσει, πετάχτηκε απέναντι στο σπίτι της Γιοβάννας.

«Δεν πιστεύω να σου τέλειωσαν εκείνα τα καταπληκτικά μελομακάρονα; Μ' έπιασε μια λιγούρα και χρειάζομαι επειγόντως πέντε, αλλιώς θα πέσω κάτω!», της φώναξε γελαστός. Η καλοσύνη της τον τύλιξε ολόκληρο καθώς τον υποδεχόταν. Αντάλλαξαν ευχές και ασπασμούς, μπουκώθηκε με τα γλυκά κι επέστρεψε στο σπίτι του για να συνδεθεί ηλεκτρονικά με την Κοινότητα. Ευχήθηκε σε όλους τους δικτυωμένους Γιάννηδες και αναζήτησε τον Τζο.

"Έλεγα, αν δεν φιλοξενείς καμιά φιλεναδίτσα, να περάσω να σε πάρω με τη μηχανή για καμιά βόλτα στη στολισμένη πόλη", του έγραψε.

"Βασικά, περιμένω απόψε τη Μις Μαδαγασκάρη να περάσει από δω, αλλά μάλλον θα προτιμήσω το δικό σου δασύτριχο στήθος απ' το δικό της. Έλα, σε περιμένω. Ντύσου καλά μόνο να μην ψοφήσεις απ' το κρύο", του απάντησε κοροϊδευτικά εκείνος.

Φόρεσε με δυσκολία τη μαύρη δερμάτινη πανοπλία του και ξεχύθηκε με τη μοτοσικλέτα στους δρόμους. Το κρύο τον θέριζε πατόκορφα, όμως το είχε συνηθίσει πια τόσες νύχτες ως ντελιβεράς. Ο Τζο φάνηκε στην πόρτα φορώντας το δικό του κοσμογυρισμένο πέτσινο μπουφάν, να κρατά σφιχτά ένα μπουκάλι μπέρμπον. Τον σήκωσε απαλά στους ώμους και τον βοήθησε να τακτοποιηθεί στη σέλα. Πριν ακόμα προλάβει να ξεκινήσει, εκείνος άρχισε να κατεβάζει τεράστιες γουλιές και να τραγουδάει παράφωνα. Η πόλη ήταν άδεια, αλλά πανέμορφη. Ελάχιστη κίνηση συνάντησαν, μιας κι όλοι ήταν κλεισμένοι σε ζεστά σπίτια και οικογενειακές αγκαλιές. Εκείνοι δεν είχαν ανθρώπινες αγκαλιές να τους περιμένουν, είχαν όμως ολόκληρη τη γιορτινή αύρα της πόλης να τους ζεσταίνει. Ο Τζο ήταν φανερά επηρεασμένος.

«Ξέρεις πού πέρασα πέρυσι τη νύχτα των Χριστουγέννων;», φώναξε στον νεαρό καθώς ανέπτυσσαν ταχύτητα.

«Στην αγκαλιά μιας αραπίνας χορεύτριας;», έδωσε τον εύθυμο τόνο ο Τζόνι.

«Στο πάτωμα!», φώναξε χωρίς ίχνος σαρκασμού ο Τζο. *«Από τότε που έμεινα μόνος κι έρημος, δεν μπορούσα ν' αντέξω τις γιορτές. Έπινα σαν τρελός μέχρι να σκάσω, για να μην καταλαβαίνω τι γίνεται γύρω μου»*, συμπλήρωσε κυνικά. Ο Τζόνι γύρισε και τον κοίταξε μ' ένα βλέμμα τρόμου.

«Στο πάτωμα;», επανέλαβε συντετριμμένος.

«Ναι, στο πάτωμα νεαρέ μου, παρέα μόνο με τα ξερατά μου. Δυο μέρες συνεχόμενες έπινα και ξερνούσα. Απορώ πώς την έβγαλα καθαρή», συνέχισε απτόητος εκείνος. Ο Τζόνι έκοψε ταχύτητα, θέλοντας να διώξει απ' τον νου του τη φρικιαστική εικόνα. Ο Τζο τράβηξε άλλη

μια γουλιά και συνέχισε.

«Τις καθημερινές γενικά την πάλευα εύκολα, οι γιορτές ήταν το μαρτύριο. Αν και ο τζίρος μου ως σακάτης πολλαπλασιαζόταν», αυτοσαρκάστηκε. *«Πήγαιναν οι νοικοκυραίοι για ψώνια μες στην καλή χαρά κι έβλεπαν τη σουρωμένη αξιολύπητη φάτσα μου στο φανάρι να τους χαλάει τη διάθεση. Έριχναν παραπάνω κέρματα για να ξορκίσουν το σκουλήκι που σερνόταν στο πεζοδρόμιο. Είχαν πάρει και το δώρο Χριστουγέννων, βλέπεις»*. Τα αδειανά μάτια του Τζο κοίταζαν την έρημη πόλη όση ώρα έκανε βουτιά στις θλιβερές αναμνήσεις του.

«Ένα απόγευμα όμως, στα καλά καθούμενα, ήρθε ένας μαλλιαρός ντελιβεράς και με τράβηξε απ' τον βούρκο!», φώναξε και τον αγκάλιασε σφιχτά. Ο Τζόνι ανέβασε ξανά ταχύτητα σφίγγοντας το γκάζι. *«Πιες μια γερή, άρχοντα και πάρε έναν καπνοσωλήνα να γιορτάσουμε εν πλω στη γαλέρα μας!»*, συνέχισε να βροντοφωνάζει ενώ προσπαθούσε εν κινήσει να τον ποτίσει και να του ανάψει τσιγάρο. Η βουτιά στο παρελθόν ήταν ψυχολυτρωτική και οι ριπές του ανέμου στα πρόσωπά τους απογείωσαν τους σφυγμούς. Ο Τζόνι ανέβασε κι άλλο ταχύτητα. *«Θα σού 'λεγα να ρίξεις μια στούκα τώρα να πεθάνουμε ευτυχισμένοι, αλλά θ' αφήσουμε την Κοινότητά μας ορφανή. Οπότε, κόψε ταχύτητα, καπετάνιε και στρίψε για το σπίτι. Τα δάχτυλά μου άρχισαν ν' αναζητούν πάλι ποντίκια και πληκτρολόγια»*, του φώναξε ορμητικά ο Τζο.

Τα τελευταία λόγια εντυπωσίασαν τον Τζόνι ακόμα περισσότερο. Σύγκρινε αυθόρμητα τον Τζο που γνώρισε ένα απόγευμα στα φανάρια με τον Τζο που κραύγαζε τώρα πάνω στη μοτοσικλέτα κι έστριψε το τιμόνι μ' έναν μορφασμό επιδοκιμασίας.

Οι επόμενες μέρες εξατμίστηκαν μέσα στις ενθουσιώδεις συνεννοήσεις για τη μεγάλη γιορτή. Οι προσκλήσεις των καλλιτεχνών είχαν ολοκληρωθεί, το γήπεδο είχε κλειστεί, οι ηχητικές εγκαταστάσεις είχαν εξασφαλιστεί και απέμενε το στήσιμο της σκηνής, που θα γινόταν την προτελευταία μέρα. Το μόνο αξιοσημείωτο γεγονός των ημερών ήταν οι ατάκες που εκστόμισε ο Τζο λίγα λεπτά μετά την είσοδο του νέου έτους.

Είχαν πάει κι οι δυο τους από νωρίς στο σπίτι της Γιοβάννας για να γιορτάσουν την Πρωτοχρονιά. Το τζάκι ήταν το καλύτερο αντίδοτο στην παγωνιά της νύχτας. Επιδόθηκαν με ζήλο στη χαρτοπαιξία αναμένοντας το δευτερόλεπτο της αλλαγής και αντάλλαξαν τους παραδοσιακούς ασπασμούς, μόλις γύρισε η χρονιά. Ο ήχος της σαμπάνιας σφράγισε την υποδοχή. Ο Τζόνι σήκωσε ψηλά το ποτήρι του, το τσούγκρισε με τους δυο αγαπημένους του συνδαιτυμόνες και έκανε την πρόποση της χρονιάς που μόλις είχε μπει.

«Εύχομαι πάνω απ' όλα υγεία σ' εμάς και ό,τι καλύτερο για την Κοινότητά μας». Ήταν εξαιρετικά ευδιάθετος.

«Και μια γυναίκα, ρε Τζόνι, μια γυναίκα! Έχεις την κακή συνήθεια να ξεχνάς πάντα τα σημαντικά!», τον διόρθωσε περιπαικτικά ο Τζο κατεβάζοντας μονορούφι το ποτήρι του. *«Αφού βρήκα δουλειά, γιατί να μη βρω και γυναίκα;»*, αναρωτήθηκε φωναχτά κι η Γιοβάννα μειδίασε χαμηλώνοντας το κεφάλι. Ο Τζόνι έσμιξε εύθυμα τα φρύδια, έγραψε την ατάκα στο νοητό του τεφτέρι και ρίχτηκε με τα μούτρα στο φαγητό. Οι λιχουδιές της γριάς Γιοβάννας ήταν πεντανόστιμες και της το επαναλάμβαναν σχεδόν σε κάθε μπουκιά. Ήταν ο καλύτερος τρόπος να ξεκινήσουν την καινούρια χρονιά.

Αμέσως μετά το φαγητό αντάλλαξαν τα δώρα της Πρωτοχρονιάς. Η Γιοβάννα προσέφερε και στους δυο από έναν χειροποίητο σκούφο, μπλε και λαδί αντίστοιχα για το

κρύο, που αμέσως δοκίμασαν. Ο Τζόνι της χάρισε ένα σετ μαγειρικών εργαλείων και ο Τζο μια μεταλλική τσαγιέρα. Τους ευχαρίστησε σκλαβωμένη και χαμήλωσε ξανά τα μάτια. Ο Τζο δώρισε στον νεαρό φίλο του ένα κινέζικο πορτατίφ, που δημιουργούσε παράξενα ανθρωπόμορφα σχήματα με την αντανάκλαση του φωτός. Το δώρο του Τζόνι προς τον μεσήλικα κολλητό του ήταν πιο πρακτικό, ένα ασύρματο ποντίκι και μια φορητή μονάδα μνήμης για τον υπολογιστή του. Και οι τρεις έκαναν βουτιές στα κύματα της χαράς. Αντάλλαξαν εκ νέου ασπασμό αγάπης κι ο Τζόνι πήγε έξω στην παγωνιά να μαζέψει φρέσκο πάγο για το μπέρμπον. Ο Τζο κατέβασε πρώτα μια τεράστια γουλιά και σήκωσε το ποτήρι σε μια νέα πρόποση.

«Ψιτ Τζόναρε, ξεκάλτσωτε γεροντοκόρε, τις θερμότερες ευχές μου δια ένα νέον έτος αμβρόσιον, φουλ οφ υγείαν, έρωνταν και εκπληρωμένα ονείρατα. Γιοβάννα, σου εύχομαι να είσαι πολυχρονεμένη! Κι εσύ Χάρε ουραγκοτάγκο, πέσε με το κεφάλι στον ασβεστόλακκο. Οι μέρες είναι άγιες, αλλά και άγριες. Σαλούτ!».

«Εβίβα, άσπρο πάτο!», ευχήθηκε εύθυμα ο Τζόνι.

«Εβίβα, άστο κάτω!», τον κορόιδεψε λογοπαίζοντας ο κεφάτος μεσήλικας. Μέσα σε απανωτά κύματα γέλιου το έριξαν ξανά στα χαρτιά, όπου διαμέσου ιαχών, ο γέρο - Τζο τους ξετίναξε εύκολα.

Η μέρα της Πρωτοχρονιάς τους βρήκε νωχελικούς και ξεκούραστους. Αφού κοιμήθηκαν μέχρι το μεσημέρι, απόλαυσαν έναν πολύωρο καφέ με τη συνοδεία κουβέντας. Το κέφι τους είχε εκτιναχθεί με τις εξελίξεις της Κοινότητας και συζητούσαν με οίστρο τις προοπτικές. Αργότερα σέρφαραν για αρκετές ώρες στο Δίκτυο κι άρχισαν να ετοιμάζονται για την άνοδο στα Γιάννενα. Ήταν σε ανοιχτή γραμμή όλες τις τελευταίες ημέρες με τους διοργανωτές της εκδήλωσης. Η *"Νύχτα των Γιάννηδων"* ήταν το επόμενο σημείο - σταθμός στη ζωή τους και η αδρεναλίνη τους εκτοξευόταν στα ύψη.

Ο Τζόνι είχε φροντίσει να ενοικιάσει αυτοκίνητο και να κλείσει δωμάτιο ξενοδοχείου για τις μέρες που έρχονταν. Η διαδρομή με το αυτοκίνητο ήταν διασκεδαστική, παρά τον άσχημο καιρό. Οι υαλοκαθαριστήρες δούλευαν διαρκώς στη μεγάλη σκάλα και νότες τζαζ μουσικής χάιδευαν τ' αυτιά τους. Στο πίσω κάθισμα τούς κρατούσαν συντροφιά το κάδρο του μπάρμπα - Γιάννη και ο φορητός υπολογιστής του Τζο. Ο ασπρομάλλης μεσήλικας χοροπηδούσε διαρκώς στη θέση του συνοδηγού, με τα δυο του χέρια στον αέρα μονίμως απασχολημένα. Το ένα με το μεταλλικό φλασκί και το άλλο μ' ένα άφιλτρο τσιγάρο. Ο Τζόνι τον απολάμβανε νυσταγμένος ρουφώντας θορυβωδώς τον αχνιστό του καφέ. Είχε να οδηγήσει αυτοκίνητο από το βαθύ παρελθόν του και έκανε σαν παιδάκι στα συγκρουόμενα του λούνα παρκ. Είχαν καιρό να φύγουν από την πρωτεύουσα και οι παραστάσεις της φύσης τούς ξυπνούσαν μνήμες ζωντανές.

Φτάνοντας στα Ιωάννινα, τακτοποιήθηκαν βιαστικά στο ξενοδοχείο τους κι έσπευσαν στο Στάδιο να συναντηθούν με τους διοργανωτές. Μια συμπαγής ομάδα δέκα ατόμων τους υποδέχτηκε με αγκαλιές. Τους κέρασαν καφέ σε πλαστικά κυπελάκια και άρχισαν αμέσως τις συζητήσεις για τις τεχνικές λεπτομέρειες της μεγάλης βραδιάς. Οι διοργανωτές αποκαλούσαν τιμητικά τον μεν Τζόνι *"Πρόεδρο"*, τον δε Τζο *"Webmaster"*, γεγονός που τους έκανε να κοκκινίζουν ντροπαλά.

Οι τελευταίες μέρες σκεπάστηκαν με δημιουργικό άγχος, επίλυση απρόβλεπτων προβλημάτων και αλκοολούχες αϋπνίες. Οι συζητήσεις στον δικτυακό τόπο είχαν πάρει φωτιά και η προσδοκία όλων κορυφωνόταν μέρα με τη μέρα. Τα πάντα είχαν εξασφαλιστεί με χορηγίες μελών της Κοινότητας. Τα ποτά, οι ηχητικές εγκαταστάσεις, ο φωτισμός, η τεράστια εξέδρα. Ακόμα και τα μουσικά συγκροτήματα είχαν δεχτεί να συμμετάσχουν αφιλοκερδώς. Τα δωμάτια στα ξενοδοχεία είχαν από μέρες εξαντληθεί και πολλοί Γιαννιώτες είχαν προσφερθεί να φιλοξενήσουν κόσμο στο σπίτι τους. Κάποιοι μάλιστα είχαν αποφασίσει ν' ανέβουν στη γιορτή έστω και χωρίς δωμάτιο, με σκοπό να βγάλουν τη νύχτα στ' αυτοκίνητά τους.

Τη μεγάλη μέρα της γιορτής των Γιάννηδων ο Τζόνι σηκώθηκε αργά απ' το κρεβάτι. Τράβηξε με λαχτάρα την κουρτίνα να δει τον καιρό. Ήταν μουντός και κατηφής, χωρίς όμως προδιάθεση βροχής, επιβεβαιώνοντας τις προβλέψεις των μετεωρολόγων. Ο Τζο βρισκόταν ήδη στο Στάδιο με την τεχνική ομάδα για τις τελευταίες λεπτομέρειες. Κατέβηκε νωχελικά για πρωινό προετοιμαζόμενος για την επερχόμενη ονειρική νύχτα κι επέστρεψε στο δωμάτιο να ντυθεί. Φόρεσε τον αγαπημένο του μπορντό μπερέ, το χιλιοφορεμένο τζιν παντελόνι του και το δερμάτινο τζάκετ που του είχε χαρίσει ο Τζο. Ήπιε έναν τελευταίο καφέ, κάπνισε παρέα με τον παππού και ξεκίνησε.

Έφτασε στο στάδιο περπατώντας ανάλαφρα, με το τυλιγμένο σε μουσαμά κάδρο υπό μάλης. Η καρδιά του κάλπασε αφηνιασμένα καθώς αντίκρισε το καυτό σκηνικό. Φίλησε όλους τους εθελοντές σταυρωτά ευχαριστώντας τους για την πολύτιμη συμβολή τους. Κατόπιν στήθηκε στην είσοδο του Σταδίου παρέα με τους διοργανωτές, για να υποδεχτούν μαζί τον κόσμο που ερχόταν. Ο Τζο είχε στα γόνατά του τον φορητό του υπολογιστή και πληκτρολογούσε ακατάπαυστα. Η εκδήλωση είχε αρχίσει ήδη να μεταδίδεται απευθείας με φορητές κάμερες μέσω Διαδικτύου, για όσους συνονόματους δεν μπορούσαν να παρευρεθούν. Δημοσιογράφοι και κάμερες απ' όλα τα κανάλια είχαν έρθει να καταγράψουν την εκδήλωση, με σκοπό να προβάλουν αποσπάσματα στα δελτία ειδήσεων.

Η προσέλευση του κόσμου ξεπερνούσε κάθε πρόβλεψη και προσδοκία. Άνθρωποι κάθε ηλικίας, απ' όλα τα μέρη της Ελλάδας, κατέφθαναν ενθουσιασμένοι. Η υποδοχή γινόταν ακόμα πιο εκδηλωτική όταν μερικοί δήλωναν πως είχαν φτάσει απ' το εξωτερικό για τη μεγάλη βραδιά. Στην είσοδο έδειχναν την ταυτότητά τους, για να πιστοποιηθεί τ' όνομά τους και να εισέλθουν. Άπαντες πλήρωναν με χαρά το συμβολικό εισιτήριο προς ενίσχυση του ταμείου της Φιλανθρωπικής Ομάδας. Το Στάδιο γέμισε ασφυκτικά από συνονόματους.

Είχε πέσει για τα καλά η νύχτα κι όλα ήταν έτοιμα για τη μεγάλη γιορτή. Ο επικεφαλής διοργανωτής της εκδήλωσης πήρε πρώτος τον λόγο στη σκηνή καλωσορίζοντας το συνώνυμο πλήθος, ενώ δεκάδες πυροτεχνήματα φώτιζαν τον ουρανό. Ήταν εκείνος που είχε την ιδέα να διοργανωθεί η συνάντηση στην πόλη που είχε τ' όνομά τους. Μίλησε εμπνευσμένα για τις αξίες και τα ιδανικά της Κοινότητας κι ευχαρίστησε τους Γιάννηδες για τη συμβολή τους στην ανάπτυξη των δραστηριοτήτων. Στο τέλος κάλεσε στη σκηνή μια νεαρή κοπέλα με το όνομα Ιωάννα, που είχε συγκεντρώσει την υψηλότερη βαθμολογία στις εισαγωγικές εξετάσεις της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης. Μια υποτροφία κι ένα θερμότατο χειροκρότημα την περίμενε.

Ακολούθησε στη σκηνή ο επικεφαλής της Ομάδας Αίματος και ο υπεύθυνος της Φιλανθρωπικής Ομάδας. Αμφότεροι δήλωσαν εκστασιασμένοι από τη συμμετοχή τους στην Κοινότητα και από τις δυνατότητες προσφοράς που τους παρείχε. Αναφέρθηκαν συνοπτικά στο έργο των Ομάδων τους και ανέπτυξαν παθιασμένα το όραμα και τα σχέδιά τους για ακόμα περισσότερες ανθρωπιστικές δράσεις. Οι ενθουσιώδεις επευφημίες του κόσμου έκαναν τα χαμόγελά τους ακόμα πλατύτερα, όσο αποχωρούσαν.

Κατόπιν, μέσω μιας ειδικής ράμπας, ανέβηκε στη σκηνή ο Τζο για ν' απευθύνει χαιρετισμό ως υπεύθυνος ανάπτυξης και διαχείρισης του δικτυακού τόπου της Κοινότητας. Οι επιδοκιμαστικές ιαχές του πλήθους τον υποδέχτηκαν με την ένταση στη διαπασών, μόλις παρουσιάστηκε στο προσκήνιο και δεκάδες καπνογόνα άναψαν σε όλες τις γωνιές του γηπέδου. Σχεδόν άπαντες τον γνώριζαν μέσα από τις δικτυακές σελίδες της Κοινότητας. Στήθηκε ξαφνιασμένος μπροστά στο μικρόφωνο, έβγαλε μηχανικά το τζόκεϊ και σκούπισε τον ιδρώτα του μετώπου του.

«Ξέχασα τα λόγια που είχα προετοιμάσει για την περίσταση, αδέρφια. Πρέπει να πιω εσπευσμένα ένα ουίσκι, να συνέλθω απ' την ταραχή», ψέλλισε υπόκωφα βουτηγμένος στο άγχος και τρύπωσε το χέρι του στην τσέπη του μπουφάν αναζητώντας το μεταλλικό φλασκί. Το αυθόρμητο γέλιο και το χειροκρότημα επιδοκιμασίας του κόσμου αλάφρωσε λίγο την ατμόσφαιρα. Έκανε μια μικρή παύση καταπίνοντας κι ύστερα συνέχισε με περισσότερο θάρρος. *«Πριν γνωρίσω τον Τζόνι, η καρδιά μου ήταν μαύρη και κοφτερή σαν αχινός. Τώρα έχει γίνει κοχύλι ορθάνοιχτο, μ' ένα τεράστιο μαργαριτάρι στα σπλάχνα του! Εσείς είστε ο γιγάντιος θησαυρός μου! Προσκυνώ τη χάρη σου λαέ μου! Πετάξτε από πάνω σας όλη τη δηθενίλα και την τουματσίλα και φορέστε το νυφικό φουστάνι της ελευθερίας. Κουνήστε με πάθος τα ποντίκια σας, η επανάσταση θα έρθει απ' τα καλώδια! Βενσερέμος, αδέρφια, βενσερέμος!»*. Το ένα του χέρι σχημάτιζε με τα δάχτυλα το σήμα της νίκης και το άλλο κινούσε το καρότσι του πέρα δώθε στην εξέδρα, αποθεωνόμενος απ' το πλήθος. Αρκετά παραληρηματικά λεπτά αργότερα αποχώρησε κάθιδρος απ' τη σκηνή κι έπεσε, κλαίγοντας, στην αγκαλιά του Τζόνι. Ο κόσμος δεν είχε σταματήσει λεπτό να τον επευφημεί.

Ο Τζόνι είχε ζητήσει να μιλήσει τελευταίος, ώστε να αποδώσει τον οφειλόμενο φόρο τιμής στον γλυκό του εμπνευστή. Πήρε μαζί του το πολυκαιρισμένο κάδρο του μπάρμπα - Γιάννη και ανέβηκε με σταθερά βήματα στην εξέδρα, ενώ στο στάδιο απλώθηκε νεκρική σιγή. Έμεινε για λίγο ακίνητος, χαζεύοντας το απέραντο πλήθος που είχε μαζευτεί για να γιορτάσει. Βίωνε για πρώτη φορά τέτοια πλήρωση κι ασυναίσθητα έβαλε το δεξί του χέρι στο μέρος της καρδιάς. Είχε ανέβει ξανά στη σκηνή της ζωής, περήφανος ιππότης νικητής καβάλα στο ατίθασο άλογό του. Με βραχνή φορτισμένη φωνή άφησε τις λέξεις να απλωθούν στον παγωμένο αέρα του σταδίου, σαν λευκά περιστέρια.

«Έχω την τιμή να σας παρουσιάσω τον Ιωάννη Καρυστιανό, τον άνθρωπο που οραματίστηκε την κοινότητά μας δεκάδες χρόνια πριν. Από μια τυχαία ανακάλυψη ενός κιτρινισμένου χειρογράφου του, αποφασίσαμε χωρίς δεύτερη σκέψη με τον Τζο, τον γέρο - Πειρατή, να δημιουργήσουμε την "Κοινότητα των Γιάννηδων" στο Internet», κραύγασε με συγκίνηση, καθώς ύψωνε με τεντωμένα χέρια το κάδρο πάνω απ' το κεφάλι του. Ο κεντρικός προβολέας μετακινήθηκε και άστραψε πάνω στο γυαλί που προστάτευε την αγέρωχη γεροντίστικη μορφή. Καθαρός

αέρας ελευθερίας τρύπωσε στα πνευμόνια του. Ένα παρατεταμένο ενθουσιώδες χειροκρότημα απλώθηκε απ' άκρη σ' άκρη στο στάδιο. Ολόκληρη η ζωή του συμπυκνώθηκε σ' εκείνη τη μικροσκοπική στιγμή.

Χαμογέλασε αγέρωχα και συνέχισε με περισσότερη έξαψη. *«Όπως πρότειναν οι διοργανωτές της σημερινής εκδήλωσης, από αύριο κιόλας η εικόνα του θα κοσμεί την πρώτη σελίδα του δικτυακού μας τόπου, υπό τον τίτλο "Ιδρυτής της Κοινότητας των Γιάννηδων". Αν δεν ήταν αυτός ο φωτισμένος άνθρωπος, δεν θα ήμασταν όλοι εμείς εδώ απόψε να γιορτάζουμε. Σας παρακαλώ όλους να κρατήσουμε ενός λεπτού σιγή στη μνήμη του»*, ψιθύρισε με λυγμούς. Έμεινε ακίνητος με την εικόνα υψωμένη ψηλά σαν λάβαρο κι όλοι πήραν στάση προσοχής με κατεβασμένα από δέος κεφάλια. Μια τρομπέτα έσκισε την ιερή σιωπή κι έδωσε το σύνθημα για τον μεγάλο χορό που θα επακολουθούσε.

Κατέβηκε δακρυσμένος απ' τη σκηνή σφίγγοντας το τεράστιο κάδρο. Είχε βυθιστεί ολόκληρος στην έκσταση, όμως τον επανέφεραν τα μουγκανητά του Τζο πίσω από την εξέδρα. Είχε πάρει στα γόνατά του μια ζουμερή νεαρή κοκκινομάλλα και την πήγαινε βόλτα με το καρότσι τραγουδώντας. Το ποτό δημιουργούσε απλά το υπόβαθρο της έξαψής του.

«Τι έγινε, γερό - σακάτη; Αντικατέστησες τη μοτοσικλέτα με το καρότσι και θυμήθηκες τον παλιό καλό σου εαυτό;», τον ρώτησε πονηρά. Η καρδιά του βρόντηξε από αγαλλίαση παρακολουθώντας την έκρηξη ευδαιμονίας του φίλου του.

«Έλα κι εσύ στα γόνατά μου, αντράκι μου, έλα να σου γνωρίσω την Τζοάν. Είχαμε μιλήσει δεκάδες φορές στο chat της Κοινότητας τον τελευταίο καιρό και ταξίδεψε η παλαβή από τη Βρετανία για πάρτη μου. Απόψε ο μέγιστος πειρατής θα κάνει πάρτυ τρελό, το τρίτο μου πόδι θα φορέσει λουστρίνι!», κραύγασε. Ο Τζόνι τού χάιδεψε τρυφερά τα μαλλιά, τον φίλησε στο ιδρωμένο μέτωπο και πήγε να τακτοποιήσει το κάδρο σε ασφαλές μέρος. Χρειαζόταν επειγόντως ένα ποτό, γιατί το στόμα του είχε στεγνώσει. Καθώς κατευθυνόταν πίσω από τις ιαχές προς το αυτοσχέδιο μπαρ, ένιωσε ένα βλέμμα να τον ακολουθεί. Παρήγγειλε ένα μπέρμπον με πάγο και στην πρώτη γουλιά το αίμα του άρχισε να παγώνει.

«Τζόνι;». Μια αρχέγονη φωνή ερχόταν απ' το έσχατο παρελθόν να του τρυπήσει τ' αυτιά. Γύρισε αργά το κεφάλι με το ποτήρι ακόμα στα χείλη και νόμισε πως βούτηξε στις παραισθήσεις. Χιλιάδες πολύχρωμα γεωμετρικά σχήματα κάλυψαν το οπτικό του πεδίο, σαν να βυθιζόταν σε καλειδοσκόπιο. Στη μέση της οπτικής κοσμογονίας στεκόταν αγέρωχα Εκείνη.

«Ιωάννα;», κατάφερε μετά βίας να ψελλίσει προσπαθώντας να κρατήσει την ισορροπία του. Τα σιωπηλά δευτερόλεπτα που ακολούθησαν τον βύθισαν βαθύτερα στη σκοτοδίνη.

«Σε θαύμασα πριν λίγο στη σκηνή, Τζόνι κι ήθελα να τρέξω να σ' αγκαλιάσω», του ψιθύρισε με βλέμμα που σκορπούσε μια μελένια ενοχή. Εκείνος κρατήθηκε απ' τον πάγκο του μπαρ για να μη σωριαστεί λιπόθυμος. Τράβηξε άλλη μια γερή γουλιά να συνέλθει και άναψε μηχανικά ένα τσιγάρο.

«Πώς βρέθηκες εσύ εδώ;», κατάφερε με δυσκολία να ψελλίσει.

«Διάβασα, εντελώς τυχαία, μια παρουσίαση του βιβλίου σου σε μια εφημερίδα κι έτρεξα να το αγοράσω. Με κράτησες δακρυσμένη πολλά βράδια, Τζόνι, όσο διάβαζα και ξαναδιάβαζα το γραπτό

σου. Ξάφνου, σε είδα στην τηλεόραση το βράδυ της απονομής κι όρμησα να χαϊδέψω το γυαλί. Ήθελα να σου πω πως μετάνιωσα, πως μου λείπεις, πως έκανα λάθος εκείνο το βράδυ του αποχωρισμού μας στο Λονδίνο. Μετά έμπαινα καθημερινά στην Κοινότητα να σε συναντήσω, αλλά δεν βρήκα ποτέ το κουράγιο να επικοινωνήσω μαζί σου. Σε είχα προδώσει, Τζόνι και ντρεπόμουν πολύ. Πίστευα πως μ' έχεις ξεχάσει και πως έχεις φτιάξει τη ζωή σου χωρίς εμένα». Ξεροκατάπιε μηχανικά, να κρύψει έναν λυγμό. *«Ούτε και σήμερα είχα σκοπό να εμφανιστώ μπροστά σου, σε παρακολούθησα όμως και διαπίστωσα πως ήρθες μόνος στη γιορτή, χωρίς κοπέλα. Έτσι, πήρα το θάρρος να σου μιλήσω»*. Ένα δάκρυ κατηφόριζε αργά στο αναψοκοκκινισμένο της μάγουλο αφήνοντας πίσω του ένα υγρό μονοπάτι.

Η ψυχή του Τζόνι κόχλαζε όση ώρα την άκουγε κι ετοιμαζόταν να εκραγεί σαν ηφαίστειο. Η φαντασία του αποδεικνυόταν, για μια ακόμα φορά, κατώτερη των περιστάσεων. Κι όμως, ήταν αλήθεια. Η Ιωάννα, η μυθική του Ιωάννα ήταν εκεί μπροστά του με ένα δάκρυ να κυλά βασανιστικά στο μάγουλό της. Ένα δάκρυ αποκλειστικά για κείνον. Το ηφαίστειο της ψυχής του εκτόξευσε την υγρή του λάβα απ' τα μάτια του. Την πλησίασε αργά και ρούφηξε το δάκρυ της αγκαλιάζοντάς την. Μύρισε νοσταλγικά το άρωμα του κορμιού της και μέθυσε. Την έσφιξε στην αγκαλιά του, με την τρομπέτα πίσω του να παιανίζει ένα χαρμόσυνο εμβατήριο κι άρχισε να στριφογυρίζει μαζί της σ' έναν ασυγκράτητο χορό. Μέσα στον ίλιγγο αναζήτησε λυτρωτικά το στόμα της. Το απροσδόκητο φιλί βάρυνε τα σκουριασμένα χείλη του. Έμειναν εκεί αγκαλιασμένοι και σιωπηλοί για αρκετή ώρα.

Όταν με μια κίνηση του χεριού του σήκωσε απαλά ένα τσουλούφι που είχε πέσει στο πρόσωπό της, το δαχτυλίδι που φορούσε άστραψε στο σκοτάδι. Ήταν το ασημένιο σκαλιστό δαχτυλίδι που του είχε χαρίσει Εκείνη στην τελευταία τους συνάντηση.

«Το φοράς ακόμα;», του ψιθύρισε απορημένη.

«Δεν το έβγαλα στιγμή απ' το δάχτυλό μου, όπως δεν έβγαλα κι εσένα στιγμή απ' το μυαλό μου», αναπόλησε μελαγχολικά. Τα μάτια της βούρκωσαν ξανά όταν σήκωσε απαλά το χέρι του και φίλησε ευλαβικά το δαχτυλίδι.

«Θα με συγχωρέσεις που σ' εγκατέλειψα;», τον ρώτησε με ένοχη τρυφεράδα.

«Θα ευλογώ πάντα τα βήματα που σε οδήγησαν ξανά κοντά μου», ψέλλισε ο Τζόνι με κόμπο στον λαιμό.

«Ήμουνα πολύ μικρή και πολύ ανώριμη τότε για να καταλάβω, Τζόνι. Όμως τώρα και αρκετό καιρό είμαι σίγουρη γι' αυτό που νιώθω για σένα». Άλλη μια αστραφτερή σταγόνα ακολούθησε αργά τη βαρύτητα. Την αγκάλιασε ακόμα πιο θερμά χωρίς να απαντήσει και κατευθύνθηκαν σιωπηλοί σ' έναν πάγκο. Έμειναν εκεί ακουμπισμένοι για ώρα, παρακολουθώντας αμίλητοι τα όσα συνέβαιναν. Είχαν ανάγκη τη σιωπή για να κατακαθίσει η σκόνη της ξαφνικής ευτυχίας στην ψυχή τους. Τους αρκούσε να είναι εκεί μαζί, όπως ποτέ άλλοτε και απλώς ν' αγγίζουν ο ένας τον άλλον.

Αρκετές αγκαλιές αργότερα τους αφύπνισαν οι κραυγές του Τζο, που κινιόταν αφηνιασμένος μπροστά τους με το καρότσι του. Δεν είχε πια στα γόνατά του τη μικρή Βρετανίδα, τα μπράτσα του όμως υψώνονταν στον ουρανό αγκαλιάζοντας όλον τον κόσμο.

«Έλα να σου γνωρίσω τον καλύτερό μου φίλο», την παρότρυνε ο Τζόνι συγκινημένος και

κατευθύνθηκαν προς το μέρος του. *«Είναι ο Τζο, ο Μαύρος Πειρατής, ο άνθρωπος που έφτιαξε τον δικτυακό τόπο της Κοινότητάς μας!»*, τον ανήγγειλε θριαμβευτικά. Το θολό βλέμμα του Τζο την περιεργάστηκε διερευνητικά απ' την κορυφή ως τα νύχια.

«Τι είν' τούτο τ' ομορφοτσούκαλο τ' ασημογανωμένο;», τον ρώτησε κατάμουτρα.

«Φίλε μου Τζο, από δω η Ιωάννα, η κοπέλα που είχα γνωρίσει στο Λονδίνο, θυμάσαι;», τη σύστησε ο νεαρός.

«Ποια Ιωάννα; Η μανδάμ που σ' έφτυσε πατόκορφα και δεν την ξεπέρασες ποτέ; Αυτή που σ' έκανε αρχοντοκαψούρη γραφιά με περικεφαλαία;», αναρωτήθηκε γουρλωμένος. Το ποτό και η έξαψη είχαν εξαφανίσει από πάνω του κάθε ίχνος τακτ και ευγένειας. Τα μάγουλά της σκεπάστηκαν μ' ένα κόκκινο τούλι ντροπής.

«Τζο, τι λες στην κοπέλα;», τον μάλωσε έκπληκτος ο νεαρός.

«Καλά του έκανες και τον παράτησες, σενιορίτα!», συνέχισε εκείνος απτόητος. *«Αν δεν τον είχες φτύσει τον ινστρούχτορα, δεν θα συνέβαιναν όλα αυτά τα ωραία»*, της φώναξε κι έδειξε το σύμπαν γύρω του. Εκείνη χαμήλωσε τα μάτια ένοχα κι ο Τζόνι ξέσπασε σ' ένα λυτρωτικό γέλιο. Το βλέμμα του Τζο συνέχισε να τυλίγει το κορμί της. *«Σκέτο λουκούμι είναι η κοντέσα, λογικό μου κάνει που στη βάρεσε κατακούτελα κι έγραψες για πάρτη της ολόκληρη Ομήρου Καψουριάδα. Άρτζι, μπούρτζι και ντάλκάς! Τέλος καλό, όλα κουλά! Άντε και στα δικά μας οι λεύτερες!»*, φώναξε πονηρά. Αμέσως άστραψε όταν θυμήθηκε μες στη θολούρα του τη νεαρή Βρετανιδούλα. *«Μήπως πήρε το μάτι σου πουθενά την Τζοάν; Κάπου θα μού 'πεσε η ελαφροκόκκαλη, όπως την πήγαινα βόλτα με το καρότσι. Σνιφ, κλαψ, λυγμ, την έχασα και θα μου την κλέψει κανένας λαμογιάννης! Πάω να την ψάξω, όλε όμπρε αμίγκο!»*. Τα χέρια του κατέβηκαν με δύναμη στις ρόδες δίνοντάς τους κίνηση. *«Στάσου, μύγδαλα!»*, κραύγασε τραυλίζοντας από το ποτό, μόλις ανακάλυψε τη λεπτοκαμωμένη σιλουέτα της στο πλήθος. Ήταν πασιφανές πως βίωνε τις πιο ευτυχισμένες σκηνές της ζωής του.

Συνέχισαν οι δυο τους γελαστοί να σχολιάζουν την εκρηκτική συμπεριφορά του Τζο, αφήνοντας το αλκοόλ να ποτίσει ευχάριστα το κορμί τους. Η νύχτα προβλεπόταν μακρά και ήδη στη σκηνή είχαν ανέβει τρεις μελαψοί τύποι με μπαντάνα που έκαναν καταπληκτικά κόλπα με πυρακτωμένους πυρσούς στον αέρα. Ο ενθουσιασμός του πλήθους βρισκόταν στο φόρτε του και τα πηγαδάκια κινούνταν στους ρυθμούς της μουσικής. Το κόλπο της συνωνυμίας συνεχιζόταν αμείωτο κι όλο και κάποιος πλησίαζε κρυφά μια παρέα από πίσω φωνάζοντας *"Γιάννη!"*. Όλοι ανεξαιρέτως γύριζαν τα κεφάλια τους, συνηθισμένοι στο άκουσμα του ονόματός τους και ξεσπούσαν σε τρανταχτά γέλια μόλις αντιλαμβάνονταν πως την είχαν πατήσει, αφού δεν συναντούσες άλλο όνομα στο ετερόκλητο πλήθος.

Στη συνέχεια, στην τεράστια εξέδρα ανέβηκαν διαδοχικά τρία ερασιτεχνικά συγκροτήματα που είχαν ενθουσιωδώς δημιουργηθεί στους κόλπους της Κοινότητας. Μερικοί αμετανόητοι ρεμπέτες είχαν ενώσει το μεράκι τους σε μια κομπανία με το όνομα *"Στου κυρ Γιάννη το κουτούκι"*. Οι χορδές του μπαγλαμά συντονίστηκαν αρμονικά με τις χορδές του πλήθους στα κακοτράχαλα μάγκικα μουσικά μονοπάτια. Οι νότες χόρεψαν τζαζ όταν τη σκυτάλη παρέλαβαν οι *"Johnnie Boys"*, με τον ηλικιωμένο σαξοφωνίστα να ανασταίνεται αυτοσχεδιάζοντας στο κέντρο της σκηνής. Πολλές μεσήλικες καρδιές χτύπησαν δυνατότερα με το άκουσμα ξεχασμένων μελωδιών και εκατοντάδες μάτια

στράφηκαν μελαγχολικά προς τ' αστέρια. Το παραλήρημα του νεαρόκοσμου εκτοξεύτηκε όταν εμφανίστηκε ένα νεανικό ροκ συγκρότημα με το όνομα *"Just One Hopeful Name"*, που τα αρχικά των λέξεων σχηματίζουν τη λέξη "JOHN" και σημαίνουν *"Απλώς ένα ελπιδοφόρο όνομα"*. Άπαντες αισθάνθηκαν λιγάκι παραπάνω περήφανοι για τ' όνομά τους κι έσφιξαν αδελφωμένοι τις γροθιές ψηλά στον ουρανό του Σταδίου. Τα χιλιάδες αποφασισμένα μπράτσα ορθώνονταν σαν κοτσάνια λουλουδιών και φάνταζαν από ψηλά στα βουρκωμένα μάτια του μπάρμπα - Γιάννη σαν το απέραντο λιβάδι της Θέλησης.

Το βλέμμα της Ιωάννας συναντούσε διαρκώς με θαυμασμό εκείνο του Τζόνι, καθώς οι εκπλήξεις ανεβοκατέβαιναν στη σκηνή. Οι λίγες στιγμές που είχαν περάσει μαζί είχαν επουλώσει την αρχική έκπληξη και τον δισταγμό της απρόσμενης συνάντησης. Τα κορμιά τους κινούνταν διαρκώς κολλημένα ακολουθώντας το παιχνίδι της μουσικής. Τα χείλια τους, πλημμυρισμένα από αλκοόλ, ενώνονταν ακατάπαυστα. Ο Τζόνι ένιωθε τη λαχτάρα του να πυρακτώνεται όσο με το πέρασμα της ώρας χώνευε στον νου του το θείο δώρο που του επεφύλασσε η γιορτινή βραδιά. Με μπόλικη δόση τρυφερότητας είχαν την ευκαιρία να περιγράψουν αντίστοιχα τη μετέπειτα διαδρομή τους από τότε που χώρισαν στο Λονδίνο. Εκείνη είχε τελειώσει το μεταπτυχιακό της κι είχε επιστρέψει στην οικογενειακή εστία, πιάνοντας δουλειά σ' ένα Μουσείο. Είχε χωρίσει με τον Εγγλέζο φίλο της και είχε αναζητήσει μάταια την αγάπη σε ελληνικά κορμιά με τον ερχομό της. Ο Τζόνι δαγκώθηκε όταν θυμήθηκε την παραλίγο συνάντησή τους εκείνη τη νύχτα που μετέφερε φαγητό ως ντελιβεράς, δεν ανέφερε όμως κάτι και βυθίστηκε στα φιλιά της απρόσκλητης οπτασίας του.

Η νύχτα, αν και παγωμένη, κυλούσε με ολοένα και αυξανόμενη θέρμη. Εκατοντάδες κορμιά κείτονταν εξουθενωμένα στο γρασίδι του γηπέδου είτε μόνα, είτε αγκαλιά με συνονόματους του άλλου φύλου που γνώρισαν εκείνη τη νύχτα. Στη σκηνή η ορχήστρα συνέχιζε με αμείωτο ρυθμό, τη θέση όμως των τραγουδιστών είχαν πάρει διάφοροι μεθυσμένοι σ' ένα αμίμητο karaoke. Το γέλιο έβγαινε αβίαστο από τα στήθη όλων και η ικανοποίηση αποτυπωνόταν στα πρόσωπα των διοργανωτών που είχαν σχηματίσει πηγαδάκι επιτυχίας σε μια γωνιά, παρακολουθώντας τα τεκταινόμενα. Η ώρα της πανηγυρικής λήξης πλησίαζε.

«Πού μένεις;», σφύριξε χαμηλόφωνα ο Τζόνι στο αυτί της αγαπημένης του.

«Έχω κλείσει ξενοδοχείο εδώ λίγο πιο κάτω», του απάντησε με ανάγλυφη την προσμονή στα σκούρα της μάτια.

«Πάμε στο δικό σου ξενοδοχείο, γιατί το δικό μου δωμάτιο μάλλον θα είναι κατειλημμένο γι' απόψε», της πρότεινε παρατηρώντας από μακριά τις παθιασμένες περιπτύξεις του Τζο με την κοκκινομαλλούσα. Σηκώθηκε να τον συνεννοηθεί κι η Ιωάννα είδε από μακριά τον αγαθό γίγαντα να τον σφίγγει στην αγκαλιά του περιχαρής.

«Πού 'σαι ρε μόρτη Χάρε, κατέβα να σε κεράσω όλη τη Μεσόγειο! Γύρισε ο τροχός, Τζόνι, γύρισε επιτέλους ο καταραμένος ο τροχός!», του φώναξε από μακριά με έξαψη ο Τζο, έχοντας το μπράτσο του γύρω από τη μέση της χαμογελαστής Βρετανίδας. *«Τελικά, δεν είμαστε επαναστάτες χωρίς αιτία. Είμαστε επαναστάτες χωρίς αστεία! Άστα λα βικτόρια σιέμπρε!»*, βροντοφώναξε κι έσφιξε τη γροθιά του ψηλά στον ουρανό.

Ο Τζόνι, ξεχειλίζοντας από αγαλλίαση, αναζήτησε το κάδρο του παππού και συνόδευσε

την αγαπημένη του έξω από το στάδιο, αφού πρώτα συνεχάρη με θέρμη τους διοργανωτές. Τα ελάχιστα λεπτά διαδρομής μέχρι το ξενοδοχείο τού φάνηκαν σαν βασανιστική αντίστροφη μέτρηση. Η Ιωάννα μπήκε κατευθείαν στο μπάνιο για ένα γρήγορο ντους. Εκείνος ξετύλιξε το κάδρο από το προστατευτικό ύφασμα και το τοποθέτησε προσεκτικά πάνω σε μια πολυθρόνα. Ήθελε να είναι εκεί ο παππούς παρών, μιας και σ' εκείνον όφειλε τα πάντα. Άναψε ένα κερί, άναψε και δυο τσιγάρα κι έκανε μαζί του τον συναρπαστικό απολογισμό της βραδιάς.

Λίγα λεπτά μετά, το καυτό νερό ρούφηξε από πάνω του όλον τον ιδρώτα και την ένταση. Ήταν γλυκιά η έκπληξη που δοκίμασε όταν αντίκρισε σε ύπτια θέση την αγαπημένη του να καπνίζει ήρεμα, τυλιγμένη στο μπουρνούζι της. Το πρόσωπό της ανέδιδε μια απίστευτα θερμή λάμψη που τον τύλιξε ολόκληρο. Κάθισε οκλαδόν στο κρεβάτι και την τακτοποίησε απαλά στα γόνατά του. Κατόπιν άφησε την ψυχή του ν' ανοίξει διάπλατα και της περιέγραψε την επίσκεψη των τριών μυθικών ηρώων εκείνη τη μοναχική νύχτα στο σπίτι του. Τα μάτια της παρακολουθούσαν κάθε σπασμό του προσώπου του και με το χέρι της χάιδευε απαλά τους κροτάφους του.

«Θέλω να ζήσουμε μαζί, Τζόνι, θέλω αύριο κιόλας να μετακομίσω στο σπίτι σου», του πρότεινε αποφασιστικά. Έμεινε ακίνητος, ανίκανος ν' αντιδράσει σε ό,τι άκουγε.

«Κι εγώ το θέλω, Ιωάννα μου», ψέλλισε αυτόματα. Η κτητική αντωνυμία, που ασυναίσθητα πρόφερε, πολλαπλασιάστηκε σαν ηχώ στ' αυτιά του και τον σαγήνεψε.

«Θέλω να σε γνωρίσω στους γονείς μου», ψέλλισε εκείνη με σιγουριά. Της έβγαλε απαλά το μπουρνούζι και θαύμασε τη φρεσκοπλυμένη σάρκα της. Άφησε τα δάχτυλά του να ταξιδέψουν για ώρα στο κορμί της, λες κι ήταν ναυαγοί που εξερευνούσαν το νησί όπου τους είχε ξεράσει η θάλασσα. Το σώμα της ήταν το δικό του νησί του ανεκπλήρωτου έρωτα, αφού οι επιθυμίες του κορμιού του είχαν ναρκωθεί τόσον καιρό. Αφουγκράστηκε την πνοή της που γινόταν ολοένα και πιο πνιχτή και πρόσεξε τις κόρες στα μισόκλειστα μάτια της να στριφογυρνούν αδιάκοπα στο σκοτάδι.

«Σ' αγαπώ, όσο τίποτα στον κόσμο», του ψιθύρισε με σπασμένη φωνή, ενώ ριγούσε στα χάδια του.

«Θέλω να σε παντρευτώ!», της αντέτεινε εντελώς αυθόρμητα εκείνος και ξέσπασαν σε μια αγκαλιά γεμάτη σπασμούς λαχτάρας. Το κερί έτρεμε δίνοντας τον ρυθμό στα αφιονισμένα κορμιά τους. Όλα όσα είχε ονειρευτεί τις κρύες μοναχικές νύχτες της δυστυχίας τού προσφέρονταν απλόχερα στο ημίφως. Το παρελθόν που ανάβλυζε από την ψυχή του μαύρο και σκοτεινό ανέμενε την ώρα του λυτρωμού για να ξεχυθεί στη λήθη. Το ασημένιο δευτερόλεπτο της έκρηξης κρέμασε τα μάτια του στην εικόνα. Του φάνηκε πως ένα δάκρυ γυάλιζε στα γκρίζα βλέφαρα του παππού κι ένιωσε τα κύτταρά του να πάλλονται λυτρωτικά. Είχε βαφτιστεί για δεύτερη φορά στο κορμί της και μια χρυσή σκόνη κάλυψε τα πάντα γύρω του. Αντίκρισε την αγαπημένη του να ανασαίνει ακανόνιστα στο πλευρό του και τα χείλη της αναζήτησαν διψασμένα τα δικά του. Της έδωσε το φιλί της ζωής του και αποκαμωμένος βυθίστηκε σ' έναν αργό, ήσυχο ύπνο. Καθώς έσβηνε, συνειδητοποίησε πως από κείνη τη νύχτα τίποτα δεν θα ήταν πια ίδιο. Η πιο ευλογημένη στιγμή είχε ήδη ανατείλει…

.:: VII ::.

«*Καλημερα, αγαπη μου*», ήταν οι πρώτες πυρωμένες λέξεις που άκουσε ο Τζόνι όταν συνήλθε από τον λήθαργό του. Ανοίγοντας τα βλέφαρα θαμπώθηκε, καθώς η χρυσόσκονη σκέπαζε ακόμα τα πάντα γύρω του. Τους τοίχους, τα παράθυρα, την πολυθρόνα με το κάδρο του παππού, μα προπαντός Εκείνη. Είχε καλύψει τα μαλλιά της, τα μάγουλά της κι έκανε τις βλεφαρίδες της να λαμπυρίζουν. Έκλεισε τα μάτια, τα έτριψε και τα ξανάνοιξε για να δει τον κόσμο έγχρωμο. Το πρωινό χαμόγελο της Ιωάννας που αντίκριζε ήταν ό,τι ομορφότερο του είχε συμβεί ποτέ. Το χάδι της στο μάγουλο τού θύμισε το ιερό άγγιγμα της μάνας του. Καθόταν απαλά στο πλάι του κρεβατιού και τον κοίταζε με λαχτάρα. Έλαμπε μέσα στο κάτασπρο μπουρνούζι της, με το λευκό της στήθος να μισοπροβάλλει ναζιάρικα. Το δέρμα της ήταν ροδαλό, σαν την κρέμα καραμελέ που του έφτιαχνε η μητέρα του.

Την τράβηξε πάνω του να αισθανθεί τη δροσιά του κορμιού της και ζαλίστηκε από ευτυχία. Χάιδεψε απαλά τα πλούσια μαλλιά της και της έστρωσε με σάλιο τη λεπτή γραμμή των φρυδιών της. Τη φίλησε βαθιά στο στόμα κι έπειτα την κοίταξε ίσια στα πελώρια αμυγδαλωτά της μάτια.

«Είσαι το πιο όμορφο δώρο που μου έχουν κάνει ποτέ στη γιορτή μου», της ψιθύρισε σιγανά.

«Το ίδιο ακριβώς μπορώ να πω κι εγώ για σένα!», του ψέλλισε γλείφοντάς του παιχνιδιάρικα τη μύτη. *«Ποιος νά 'ναι άραγε ο μυστηριώδης Άι-Βασίλης που φέρνει τέτοια δώρα, να τον ευχαριστήσουμε;»*, αναρωτήθηκε με παιδική φωνούλα.

«Αυτός εκεί ο ασπρόμαυρος βασιλιάς φταίει για όλα. Τοποθέτησε πριν πολλές δεκαετίες μια νάρκη ελπίδας στα θεμέλια του παλιού σπιτιού, όπου είχα την τύχη να μείνω», της εξήγησε κι έδειξε τρυφερά το κάδρο. Το βλέμμα του έκαιγε όσο της μιλούσε για Εκείνον.

Η Ιωάννα σηκώθηκε με απαλές κινήσεις, πλησίασε προς την πολυθρόνα, έπεσε στα γόνατα και περιεργάστηκε για ώρα την γκρίζα φιγούρα. Κατόπιν χάιδεψε ευλαβικά τα μάτια του με το δάχτυλο και του έδωσε ένα φιλί ευγνωμοσύνης στο μάγουλο. Γύρισε συγκινημένη στο κρεβάτι, σήκωσε το πάπλωμα και κρύφτηκε στην αγκαλιά του. Έμειναν εκεί ακίνητοι ν' απολαμβάνουν το ήσυχο πρωινό, το ολοκληρωτικά δικό τους πρωινό, που θα τους οδηγούσε στην κοινή ζωή μετά την αναπάντεχη ολονύχτια μέθεξη.

Ένας δυνατός καφές κι ένα γερό πρωινό τούς ανέστησε αρκετή ώρα αργότερα. Στο πρώτο τσιγάρο άρχισαν να θυμούνται αστεία περιστατικά από το προηγούμενο βράδυ και να γελούν τρανταχτά. Ο Τζόνι φούσκωσε από χαρά μόλις θυμήθηκε τη νεαρή κοκκινομάλλα στα γόνατα του Τζο. Τα γεγονότα δεν θα μπορούσαν να εξελιχθούν

ιδανικότερα. Ουδένα μελανό σημείο δεν έμενε πια στο προσωπικό του σύμπαν. Η ζωή του έμοιαζε σαν ένα γιγάντιο παζλ που συμπληρωνόταν μέρα με τη μέρα, αποκαλύπτοντας την κρυμμένη μαγική εικόνα. Η σκέψη του πλανήθηκε στους άλλους δυο αγαπημένους του συντρόφους.

«Πάμε να σου γνωρίσω τη μητέρα μου!», της πρότεινε αποφασιστικά.

«Μα, μου είπες πως και οι δυο σου γονείς έχουν χαθεί», ψέλλισε απορημένα εκείνη.

«Καλά θυμάσαι, μα η ζωή μ' ευλόγησε να γνωρίσω μια γυναίκα που στάθηκε δίπλα μου σαν δεύτερη μάνα. Θα ενθουσιαστεί μόλις σε γνωρίσει, δεν μπορείς να φανταστείς πόσες εκατομμύρια ώρες τής έχω μιλήσει για σένα». Έλαμπε ολόκληρος από ανυπομονησία.

Μάζεψαν γρήγορα τα πράγματά τους, πλήρωσε μετά από καυγά εκείνος ιπποτικά το δωμάτιο και κατευθύνθηκαν με το νοικιασμένο αυτοκίνητο προς το ξενοδοχείο του, για να πάρουν μαζί τους τον Τζο στο ταξίδι. Τον κάλεσε τηλεφωνικά από τη ρεσεψιόν, αλλά άργησε πολύ να σηκώσει το τηλέφωνο. Η γέρικη βραχνή φωνή του ίσα που ακουγόταν. Αρχικά, δοκίμασε να τους διώξει ώστε να συνεχίσει τον ύπνο του, μα έπειτα από παρακάλια του νεαρού τούς επέτρεψε απρόθυμα ν' ανέβουν στο δωμάτιο.

Η δροσερή αναψοκοκκινισμένη φατσούλα της Τζοάν τούς υποδέχτηκε εγκάρδια. Είχε τα πορτοκαλί μαλλιά της πιασμένα σε κότσο ψηλά στο κεφάλι και φορούσε μόνο ένα μακρύ κατακόκκινο μπλουζάκι που κάλυπτε το σλιπάκι της. Ο Τζο ήταν ξαπλωμένος στη μέση του διπλού κρεβατιού με τα χέρια ανοιχτά σε όλο το πλάτος του. Το γυμνό του πυκνοφυτευμένο στήθος ξεπρόβαλλε κουρασμένο πάνω απ' τα άσπρα σεντόνια και δυο τεράστιες μαύρες σακούλες είχαν κουρνιάσει μεγαλοπρεπώς κάτω απ' τα κατακόκκινα θολωμένα μάτια του.

«Τι θέλεις, βρε καταραμένε μουστρούχο, τέτοια ώρα στη ζωή μου;», ήταν οι πρώτες του φορτισμένες λέξεις.

«Σηκώνεσαι τώρα, πίνεις καφέ και φεύγουμε καπάκι για τον νότο», του κραύγασε ο Τζόνι συνοδεύοντας τα λόγια του με την αντίστοιχη κίνηση εγρήγορσης του χεριού.

«Ρε, μπας κι είσαι γκλιάγκουρας, μπας κι είσαι πεζεβέγκης; Οχτακόσια όρνια να κατασπαράξουν το συκώτι σου, άχρηστε καψούρη ντελιβερά!», τον καταράστηκε σηκώνοντας τα πελώρια μπράτσα του. Η μικρή Αγγλιδούλα αχνογέλασε με το ύφος του, παρά το γεγονός ότι δεν καταλάβαινε τα λόγια του. *«Γράμματα, χασάπη! Ήρθες, ορέ κνώδαλο, εδώ πρωινιάτικα να καταστρέψεις τον παράδεισό μου; Πατάτα έχεις εσύ αντί για καρδιά; Φύγε, θα σου δαγκώσω το μάτι!»*, συνέχισε εκείνος αγριεμένος. *«Δεν έχω να πάω πουθενά, λύσσα κακιά να σε φάει. Βαριέται ποτέ κανείς στο βαριετέ; Φύγε, θα σε καταδικάσω σε θάνατο δι' ανασκολοπισμού! Η κοκκινοτρίχα τσαπερδόνα θα μείνει εδώ γι' ακόμα δυο μέρες κι έχω ρίξει άγκυρα να της ρουφήξω το μεδούλι»*, βρόντηξε και την έδειξε πονηρά. Η πιτσιρίκα κοκκίνισε μόλις κατάλαβε πως αναφερόταν σ' εκείνη.

«Ούτε τέσσερις γερανοί δεν τον σηκώνουν αυτόν από δω», μουρμούρισε ο Τζόνι προς το μέρος της Ιωάννας, σφίγγοντας εύθυμα τα χείλη του. Τον ασπάστηκε σταυρωτά αγκαλιάζοντάς του δυνατά τα μπράτσα, φίλησε ευγενικά και τη νεαρά συνοδό του και κατευθύνθηκε προς την έξοδο.

«Ώρα καλή στην πρύμνη σου κι ανεμογκάστρι στα πανιά σου. Θα συναντηθούμε ξανά στο

βασίλειο της Δανιμαρκίας, αγκαλιά με μια φαλακρή νέγρη τραγουδίστρια, για να καπνίσουμε δυο κουβανέζικα πούρα και ν' απολαύσουμε εφτά σφηνάκια ιδρώτα», του φώναξε αποχαιρετώντας τον ο Τζο. *«Και πού 'σαι Τζόνι, το παρελθόν σου βάλ' το στο κλουβί, σαν γεροντοκόρη καρδερίνα, να ζηλεύει το χιλιοπλούμιστο παρόν! Αριβιντέρτσι σύντροφε!»*, συμπλήρωσε βραχνά και τα καρβουνιάρικα μάτια του πέταξαν σπίθες, κάνοντας νόημα στη μικρή να καθίσει δίπλα του στο κρεβάτι. Η τεράστια κόκκινη πέτρα του δαχτυλιδιού που φορούσε άστραψε στις αχτίδες του ήλιου.

Ο Τζόνι τύλιξε με το βλέμμα του τον αναγεννημένο Τζο και την ονειρεμένη Ιωάννα κι έφερε στον νου του τη γριά Γιοβάννα, το μικρό Γιαννάκη και τη μορφή του οραματιστή μπάρμπα - Γιάννη. Πέντε εκλεκτοί συνονόματοι μαζί με τα χιλιάδες μέλη της δικτυακής Κοινότητας αποτελούσαν πια όλη του τη μαγεμένη συντροφιά.

«Απίστευτος τύπος!», αναφώνησε με θαυμασμό η Ιωάννα μόλις έκλεισαν πίσω τους την πόρτα, κερδίζοντας το χαμόγελο του Τζόνι. Εφοδιάστηκαν με δυο καυτούς εσπρέσσο σε πλαστικά κυπελάκια και ξεκίνησαν αργά την κάθοδο προς την πρωτεύουσα. Στη διαδρομή είχε όλο τον χρόνο να της διηγηθεί τα επεισόδια από τη γνωριμία του με τον Τζο, τη γριά Γιοβάννα και το μικρό Γιαννάκη. Εκείνη είχε διαρκώς περασμένο το χέρι της πίσω απ' τον λαιμό του και τον χάιδευε. Μερικές απαραίτητες στάσεις στον δρόμο τούς έδιναν την ευκαιρία να μεταδώσουν τη θέρμη τους με ατελείωτα φιλιά.

Έφτασαν στην πρωτεύουσα αργά το απόγευμα. Η μέρα ήταν μουντή και συννεφιασμένη, στη δική τους όμως ψυχή ο ήλιος έλαμπε με μεγαλοπρέπεια. Η λαχτάρα του νεαρού να συναντήσει τη γριά Γιοβάννα τον έκανε να οδηγεί νευρικά στις πηγμένες λεωφόρους.

«Θα ενθουσιαστεί μόλις σε γνωρίσει, Ιωάννα μου. Δεν ξέρεις πόσες μυριάδες φορές της έχω αναφέρει τ' όνομά σου. Θα πάθει σοκ από την έκπληξη!», της ψιθύρισε γλυκά. Ένα ζεστό χάδι στην πλούσια κόμη του ήταν η ντροπαλή της αντίδραση. Χώθηκε επιδέξια στα στενά σοκάκια της γειτονιάς του, κάνοντας τις νωχελικές γάτες να τινάζονται στο πέρασμά του. Φρέναρε με ορμή στο προηγούμενο στενό, όπου είχε λίγη άπλα να παρκάρει, της έσκασε ένα ζουμερό φιλί και κατέβηκε κεφάτος απ' το αυτοκίνητο. Την έπιασε σφιχτά από το χέρι και την οδήγησε με γοργά βήματα προς το δικό του σοκάκι. Τον νου του είχαν κυριεύσει οι δικοί του γονείς και η προσμονή του ήταν η ίδια, σαν να πήγαινε να γνωρίσει την Ιωάννα του σ' εκείνους.

Στρίβοντας στο στενό, τα φρύδια του σούφρωσαν με το θέαμα. Δεκάδες κόσμου ήταν συγκεντρωμένοι έξω από το σπίτι της γριάς Γιοβάννας. Τάχυνε ασυναίσθητα το βήμα του σφίγγοντας νευρικά το χέρι της αγαπημένης του. Καθώς πλησίαζαν, τα πρόσωπα όλων γύρισαν αργά για να τους παρατηρήσουν. Ήταν θλιμμένα και άνευρα, με απλανές βλέμμα. Μια άσχημη σκέψη άρχισε να τρυπώνει στο μυαλό του Τζόνι προκαλώντας του ανατριχίλα. Κοκκάλωσε αθέλητα μερικά μόλις βήματα μακριά απ' τους ανθρώπους. Όλοι τον κοίταξαν σιωπηλοί και σκοτεινιασμένοι. Ένα γέρικο κεφάλι με μαύρο τσεμπέρι κινήθηκε μέσα απ' το πλήθος. Αναγνώρισε την κυρά - Φαίδρα, την αγαπημένη γειτόνισσα της Γιοβάννας. Οι ρυτίδες είχαν σκάψει ακόμα περισσότερο το μέτωπό της και τα βουρκωμένα μάτια της κοίταζαν απόκοσμα. Περπατώντας νευρικά προς το μέρος τους, σήκωσε τα χέρια γραπώνοντας το κεφάλι της με απελπισία.

«Αχ, αγόρι μου, συμφορά που μας βρήκε! Έφυγε η χρυσή μας η Γιοβάννα! Ο Θεός ν' αναπαύσει την ψυχούλα της», ψέλλισε αργοκλαίγοντας. Το σύμπαν σκοτείνιασε ξαφνικά γύρω του και κρατήθηκε από το μπράτσο της Ιωάννας να μην καταρρεύσει. Το πρόσωπό του πέτρωσε. Η Ιωάννα τον αγκάλιασε τρυφερά και του πρόσφερε τον ώμο της, σαν απάνεμο λιμάνι στην τρικυμία. Ένα σούσουρο απλώθηκε στο πλήθος. Κοιτάζοντάς τους ο Τζόνι, αντίκρισε μόνο κατεβασμένα κεφάλια, υγρά βλέφαρα και πόνο χαραγμένο στις μεστές ρυτίδες. Άρχισε να περπατάει βουβά προς το σπίτι, να συναντήσει τη δεύτερη μάνα του. Περνώντας απ' τον κήπο, το δυνατό άρωμα των λουλουδιών τον έκανε να ξεσπάσει σε αναφιλητά.

«Κουράγιο Τζόνι μου, κουράγιο αγάπη μου», κατάφερε να ψελλίσει συντετριμμένη η Ιωάννα. Μπαίνοντας στο δωμάτιο ο Τζόνι, μύρισε την οσμή του θανάτου και παραλίγο να λιποθυμήσει.

Στο λευκοντυμένο κρεβάτι αναπαυόταν το αγέρωχο μαυροφορεμένο κορμί της. Το πρόσωπό της ήταν γαλήνιο και τα βλέφαρά της κλειστά, παραδομένα σ' έναν ήσυχο αιώνιο ύπνο. Γονάτισε μπροστά της ευλαβικά και ξέσπασε σε κοφτούς λυγμούς. Με μια ήρεμη κίνηση πήρε το παγωμένο χέρι της και το φίλησε επανειλημμένα. Η Ιωάννα τού έσφιξε δυνατά τους ώμους, θέλοντας να του δώσει δύναμη με την παρουσία της. Η γριά Φαίδρα τους είχε ακολουθήσει και στεκόταν σκοτεινιασμένη από πάνω του. Γύρισε και την κοίταξε κουνώντας με απόγνωση το κεφάλι του.

«Πότε συνέβη το μοιραίο, γιαγιά; Πώς χάθηκε έτσι ξαφνικά από κοντά μας;». Τα λόγια μπερδεύονταν με τα δάκρυά του.

«Με φώναξε χθες το βράδυ, η καημένη, γιατί δεν αισθανόταν καλά. Είχε αρχίσει να ψήνεται στον πυρετό και να φωνάζει ασυνάρτητα μες στον ύπνο της δυο ονόματα, πότε Γιάννης και πότε Τζόνι. Ήταν παράξενη γυναίκα η μακαρίτισσα. Όσο περνούσε η ώρα χειροτέρευε. Λίγο πριν πέσει σε κώμα γούρλωσε τα μάτια, έψαξε στο κομοδίνο της και ξέθαψε αυτόν τον βουλωμένο φάκελο. Με όρκισε στα κόκκαλα του συγχωρεμένου του άνδρα μου να τον δώσω ιδιοχείρως μόνο σε σένα και σε κανέναν άλλο. Ίσα που πρόλαβα να φέρω παπά να την κοινωνήσει. Ξεψύχησε η καημένη γύρω στις πέντε τα ξημερώματα. Ο Θεός να συγχωρήσει τις αμαρτίες της, ζωή σε λόγου σας παιδάκια μου…», ψεύδισε μέσα σ' αναφιλητά.

«Ξεψύχησε στις πέντε τα ξημερώματα», επανέλαβε με λυγμούς ο Τζόνι και γύρισε το χαμένο βλέμμα του στην Ιωάννα. *«Την ώρα που κάναμε έρωτα!»*, σιγοψιθύρισε απόκοσμα και χαμήλωσε τα μάτια στη γη.

Πάνω απ' το κεφάλι του μια μύγα άρχισε να χορεύει ενοχλητικά. Έμεινε εκεί για ώρα με τη νεαρή αγαπημένη δίπλα του γονατιστή να του χαϊδεύει απαλά τα μάγουλα. Δεν είχε ζήσει τη σχέση του με τη γριά Γιοβάννα, ένιωθε όμως τον πόνο του να ξεχειλίζει και να στάζει στο πάτωμα σαν λιωμένο κερί. Προσπάθησε να τον σηκώσει μετά από λίγο, να τον οδηγήσει έξω στον καθαρό αέρα. Ξέφυγε απ' την αγκαλιά της που τον βάσταζε και στάθηκε όρθιος μπροστά απ' το νεκροκρέβατο. Κοίταξε τη γαλήνια ωχρή μορφή της Γιοβάννας για μερικές στιγμές και τη φίλησε ευλαβικά στο παγωμένο της μέτωπο. Του φάνηκε πως είδε ένα αχνό χαμόγελο στα οργωμένα χείλη της.

«Καλό σου ταξίδι, μητέρα. Να μου φιλήσεις τους γονείς μου εκεί που θα πας», της ψιθύρισε με

φωνή ξέπνοη απ' τους λυγμούς και απομακρύνθηκε αργά, κρατώντας το χέρι της αγαπημένης του. Η ζωογόνα ανάσα των τριαντάφυλλων του κήπου καθάρισε λιγάκι το μυαλό του. Ο ήλιος είχε ξετρυπώσει πίσω απ' τα σύννεφα και φώτιζε αδύναμα. Κάθισε οκλαδόν στο τσιμεντένιο πλατύσκαλο και περιεργάστηκε τον κίτρινο φάκελο. Η Ιωάννα έγειρε γονατιστή πίσω του φέρνοντας απαλά το κεφάλι της πάνω απ' τους ώμους του. Τα μεταξένια δάχτυλά της δεν σταμάτησαν να του χαϊδεύουν τον σβέρκο. Ένα γκρίζο πουλί ήρθε και κάθισε με θόρυβο πάνω στον τσιμεντένιο φράχτη και ξεκίνησε να κουνά νευρικά την ουρά του.

Με τρέμουλο στα δάχτυλα έσκισε προσεκτικά τον φάκελο και ανοίγοντάς τον, κάτι βαρύ έπεσε στη χούφτα του και τον τύφλωσε. Στην αντανάκλαση του ήλιου αναγνώρισε έκπληκτος το χρυσό μενταγιόν που είχε χαρίσει στη Γιοβάννα με τα πρώτα χρήματα απ' τα δικαιώματα του βιβλίου. Η τεράστια γυαλιστερή μωβ πέτρα φώτισε μελαγχολικά τη μνήμη του. Γύρισε αργά βουρκωμένος προς Εκείνη κι είδε δυο πύρινες φλογίτσες ν' ανάβουν στα μάτια της, καθρεπτίζοντας τη λάμψη του κοσμήματος. Άνοιξε ευλαβικά το διπλωμένο χαρτί, έσφιξε το μενταγιόν στην παλάμη του και βυθίστηκε στα βουβά αποτυπώματα του μελανιού.

Πολυαγαπημένε μου Τζόνι,

Όταν θα διαβάζεις τούτες εδώ τις γραμμές, εγώ θα ταξιδεύω μακριά για να συναντήσω την ψυχή που αγάπησα, όσο τίποτε, στη μαύρη μου ζωή. Αντικρίζοντας για πρώτη φορά τη φλόγα των ματιών σου, αναγνώρισα το βλέμμα εκείνου που σημάδεψε ολάκερη την ύπαρξή μου.

Είσαι ο πρώτος άνθρωπος που θα εξομολογηθώ το μεγαλύτερο μυστικό της ζωής μου. Μιας ζωής καταραμένης, που ήταν κρυμμένη μέσα σ' ένα και μόνο αγέρωχο ανδρικό βλέμμα. Έναν άνδρα αγάπησα κι εγώ παράφορα κι η άδικη μοίρα μου δεν επέτρεψε να τον σφίξω ποτέ στην αγκαλιά μου. Ήταν γραφτό μου να θυσιάσω την ύπαρξή μου σ' έναν ανεκπλήρωτο έρωτα για τον λατρεμένο μου μπάρμπα - Γιάννη, τον άνθρωπο που τα κύματα της μοίρας σ' έριξαν να μείνεις στο σπίτι του. Οι σάρκες μας δεν έσμιξαν ποτέ, παρά μόνο οι ψυχές μας. Ήταν παντρεμένος χρόνια πριν γνωριστούμε και δεν θέλαμε, ούτε γω ούτε κείνος, να ατιμάσουμε τον γάμο του. Έμεινα γεροντοκόρη για χάρη του και δεν άφησα άλλον άνδρα να μολύνει ούτε καν τη σκέψη μου. Το μετάνιωσα μυριάδες φορές, μα άλλες τόσες ένιωσα περήφανη που έμεινα μέχρι τέλους πιστή στον κρυφό έρωτά μου.

Όταν ο ακριβός μου έφυγε απρόσμενα απ' τη ζωή, ξημεροβραδιαζόμουν με την απορία αν μ' αγάπησε κι εκείνος, όσο εγώ. Ζούσα μες στη στάχτη της αμφιβολίας αν έπραξα ορθά που αφιέρωσα την ύπαρξή μου σε μια αγάπη τυφλή και αδιέξοδη. Μέχρι που διάβασα το βιβλίο που μου χάρισες, το βιβλίο που έγινε διάσημο μέσα από σένα. Απ' τις πρώτες κιόλας γραμμές αναγνώρισα τα δικά του λόγια, τις χρυσές του σκέψεις και τα λαμπερά του συναισθήματα, όπως μου τα εξέφραζε διαρκώς αναφερόμενος στον κρυφό ανεκπλήρωτο έρωτά μας.

Εσύ ήσουν ο ευλογημένος που στα χέρια σου έπεσαν τα καταχωνιασμένα γραπτά του. Είμαι σίγουρη πως εκείνος από κει ψηλά επέλεξε εσένα, ως το καταλληλότερο πρόσωπο για ν' αποκαλύψει τους πόθους του. Γιατί ήξερε πως μονάχα εσύ θα μπορούσες να πραγματοποιήσεις τα διψασμένα

όνειρά του. Έτσι και γω είχα την ευλογία να δω τα δικά μου όνειρα ν' ανασταίνονται με τα έργα σου. Τόσον καιρό μόνη, μετά τον θάνατο του αγαπημένου μου, παραπονιόμουν γιατί ο Θεός με βασανίζει και δεν με παίρνει κοντά του. Μόλις σε γνώρισα όμως, κατάλαβα πως έπρεπε να ζήσω για να σε συναντήσω, μονάκριβό μου αγόρι.

Ονειρευόμουν από μικρή να αποκτήσω ένα παιδί. Καταριόμουν τη μοίρα που δεν μου χάρισε την υπέρτατη αυτή χαρά με τον άνδρα που αγάπησα. Αλλά σταμάτησα να καταριέμαι μόλις διάβασα το βιβλίο που έγραψε με κρυμμένη λαχτάρα εκείνος που με σημάδεψε. Κοιτώντας τα ζεστά σου καστανά μάτια, σιγουρεύτηκα. Εάν είχαμε κάνει παιδί με το μπάρμπα - Γιάννη, θα είχαμε κάνει εσένα. Εσύ είσαι εκείνος που μου έδωσε τη χαρά της μητρότητας και δοξάζω τον Θεό που με αξίωσε να νιώσω μάνα, έστω και στα γεράματα. Εκπληρώθηκαν τα σκουριασμένα όνειρα του αγαπημένου μου μέσα από σένα. Μου μιλούσε συχνά πικραμένος για τον πόνο που βίωσε στις στάχτες του εμφυλίου και τη συνένωση των Γιάννηδων που ονειρευόταν. Κι εσύ είχες την τόλμη και το θάρρος να κάνεις πράξη όσα εκείνος δεν μπόρεσε, μέσα από την περήφανη «Κοινότητα των Γιάννηδων» που δημιούργησες μαζί με τον υπέροχο Τζο. Σε θαύμαζα με καμάρι και καθημερινά πήγαινα στον τάφο του ν' αφήσω ένα δροσερό λουλούδι και να του περιγράψω τα κατορθώματά σου. Ίσα που πρόλαβα να κρυφτώ τη μέρα που ήρθες να προσκυνήσεις το μνήμα του. Δεν ήθελα να ανακαλύψεις το μυστικό μας, δεν ήξερα πώς θα το εκλάμβανες, μέχρι που κατάλαβα πως κι εσύ βαδίζεις σιωπηλά στην ίδια κοιλάδα των στεναγμών.

Σ' έβλεπα να λιώνεις κι εσύ μέρα - νύχτα για την αγαπημένη σου Ιωάννα και η μαθημένη στον πόνο ηλικιωμένη μου καρδιά μάτωνε και για τον δικό σου ανεκπλήρωτο έρωτα. Προσευχόμουν κάθε βράδυ στον Θεό να τη φέρει ξανά κοντά σου, γιατί είναι αμαρτία με τέτοια αληθινή αγάπη που της έχεις να είναι μακριά σου. Μην ανησυχείς όμως, αγόρι μου, θα γυρίσει ξανά σε σένα, είμαι σίγουρη. Σου έδωσε το δαχτυλίδι της όταν σ' αποχαιρέτησε, για να έρθει να σε ξαναβρεί. Όλοι μας αφήνουμε κάπου ένα κομμάτι του εαυτού μας, συνεχίζουμε την περιπλάνηση στον κόσμο και μόλις αισθανθούμε έτοιμοι, γυρίζουμε ξανά πίσω να το συναντήσουμε. Αρκεί μόνο να έχεις πίστη και υπομονή. Κι όταν με το καλό γυρίσει κοντά σου η αστραφτερή Ιωάννα, δώσ' της ένα ζεστό φιλί από μένα και κρέμασέ της στον λαιμό το πολύτιμο μενταγιόν που μου χάρισες, για να με θυμάσαι κάθε που την κοιτάς.

Νιώθω πως κοντεύει η ώρα να τινάξω τα πέταλά μου, γιατί έχω ολοκληρώσει πια το χρέος μου σ' ετούτον τον κόσμο και πρέπει να πάω να συναντήσω τον αγαπημένο μου. Πριν σε γνωρίσω, η ζωή μου ήταν γεμάτη φριχτά ερωτηματικά. Μετά γέμισε υπέροχα θαυμαστικά. Έγινε μια ζωή ονειρόφυτη και αποδείχτηκε εν τέλει πως άξιζε τον κόπο η μοναξιά, απλά και μόνο για να ζήσω τόσες αλήθειες στο πλάι σου. Σαν τελευταία χάρη θέλω μόνο, εκεί που θα με θάψουν να φυτέψεις μια κόκκινη τριανταφυλλιά. Κάθε άνοιξη νά 'ρχεσαι να κόβεις ένα μοσχομυριστό ρόδο και να το προσφέρεις στη μονάκριβη γυναίκα που αγαπάς. Να ξέρεις πως θα σε κοιτώ περήφανη από κει ψηλά, γιατί οι ρίζες του θ' ακουμπούν σε μένα.

Δεν θέλω να κλάψεις στιγμή για μένα, αγόρι μου, γιατί κλείνω τα μάτια μου τόσο ευτυχισμένη, όσο δεν υπήρξα ποτέ σ' ολάκερη τη βασανισμένη ζωή μου...

Μη χάνεις την πίστη σου, γιε μου,
ψάξε με πάθος τη δική σου αλήθεια!

Σε φιλικοασπάζομαι για ύστατη φορά…

Γιοβάννα

.:: Τ Ε Λ Ο Σ ::.